

Anne et Serge Golon

Angélique,

Marquise van Engele

Roman

Oorspronklik

gepubliseer as Golon, Anne en Serge. Angelique: Romeinse / Per.

Met Fr. K.A. Severova; Dit is 'n voorverhoor. A. Epstein; Dit is 'n kunstenaar." V. Alexeyev. - M.: Vordering, 1971. 652 s.: il.; 20,5 cm -

(per.): 1 p. 99 k.

Anne en Serge Golon

Hierdie artikel is 'n weesbladsy.

DEEL EEN. MARQUISE ENGELE (1645-1656)

DEEL EEN. MARQUISE ENGELE (1645-1656)

Hoofstuk 1

"Nyanushka," het Angelique gevra, "hoekom het Gilles de Retz so baie kinders doodgemaak?"

"Dit is alles duiwelsbewerkings, my meisie. Gilles de Retz, 'n kannibal van Mashkul, wou die kragtigste seigneur van almal word.

Sy kasteel was vol allerhande flesse, potte en potte rooi brou, en vuil ruikende pare het oor hulle gedraai. Die duiwel het die hart van klein kinders geëis. Dit is hoekom Gilles de Retz vermoor het. Geskokte moeders het met afgryse gekyk na die swart toring van Mashkul, waaroor kraaie altyd omkring het - so baie lyke van onskuldige babas was in die kerkers van die kasteel.

"En Hy het almal gevrek?" Madlon, Angelique se klein suster, het in

'n bewende stem gevra.

"Nee, ek kon net nie," het die verpleegster gesê. Leun oor die cauldron, sy vir 'n geruime tyd stil geroer die spek-gevulde kool sop.

Orthance, Angelique en Madlon, dogters van Baron de Sanse de Montelu, het by die tafel gesit waarop die bakke reeds gestaan en lepels gelê het en met 'n sinkende hart gewag het om voort te gaan.

"Hy het erger gedoen," het die verpleegster weer gesê en woede het in haar stem gelui. "Aanvanklik het hy geëis dat die baba, 'n meisie of 'n seun, na hom gebring word. Die bang kleuter het geskree, sy ma gebel, en die ondertekenaar, wat op die bed gesit het, het sy afgryse geniet. Toe beveel om die kind teen die muur te hang op 'n spesiale toestel soos die galg, wat die arme arme man se bors en nek gedruk het, het hom verwurg, maar nie doodgewurg nie. Die baba het soos 'n versmoorde hoender geveg en toe begin wei, die oë van die ongelukkige het uit wentelbaan gekom, hy was alles blou.

En in die groot saal was daar net lag van wrede folterings en die kla van hul klein slagoffer. Uiteindelik het Gilles de Retz 'n teken gegee

om die kind te verwyder, hom op sy knieë te sit, die voorkop van die arme engel op sy bors gedruk en saggies gesoebat.

"Niks, niks," het hy gesê. "Ons wou net 'n bietjie pret hê, maar nou is dit verby. Nou sal jy lekkergoed,

'n wonderlike bed, 'n sypak, soos 'n klein bladsy hê..." Die kind is stil.

Sy oë vol trane het begin gloei van blydskap. En toe sit die ondertekenaar skielik sy dagger in sy nek... En toe hy baie jong meisies gewas het, het hy sulke gruwels geskep ...

Wat het Hy aan hulle gedoen? Ormans gevra.

Maar toe gryp die ou Guillaume in, wat by die hart gesit het en die opgerolde tabakblare op die grater gevryf het.

"Kom ons hou stil, mal ou vrou! hy het in sy geel baard gebrom. "Ek is 'n soldaat, en alles binne-in my draai onderstebo van jou stories. .

.

Die vet Fantina Lozier draai na hom met lewenheid.

"Die Storie!.. Dit is onmiddellik voor die hand liggend, Guillaume Lutsen, dat jy 'n vreemdeling, nogal

'n vreemdeling in ons lande. Maar dit is nodig om te gaan in die rigting van Nantes, en onmiddellik kom oor die vervloekte kasteel Mashkul. Dit is tweehonderd jaar sedert hierdie gruweldade gepleeg is, en mense wat verbygaan, is steeds herfs met 'n kruis. Maar jy is nie hier nie, hoe weet jy van ons voorouers?

"Jou voorouers is goed as hulle almal soos Gilles de Retz is!

"Gilles de Retz was die grootste, en wie anders, buiten ons, die inwoners van Poitou, kan spog dat hulle so 'n verskriklike moordenaar gehad het. En toe hy in Nantes verhoor en gevonnis is, het hy hom voor sy dood bekeer en om vergifnis van God gevra, en

al die moeders wie se kinders hy gemartel en geël het, het almal van hulle rou op hom gesit.

"O, wat 'n om te doen! Ou Guillaume het uitgeroep.

"Dit is wat ons hier in Poitou is, mense! Groot in boosheid en groot in vergifnis!

Die verpleegster met 'n streng voorkoms sit die bakke op die tafel en warm gesoen klein Denis.

"Ek het natuurlik nie lank skool toe gegaan nie," het sy voortgegaan,

"maar ek kan steeds die verskil tussen die sprokies vertel wat pret het by die byeenkomste van wat regtig in die ou dae gebeur het.

Gilles de Retz het eintlik geleef. En laat sy liggaam verrot in ons land, maar wie weet, miskien dwaal sy siel steeds iewers naby Mashkul.

En dit is beter om dit nie aan te raak nie, dit is nie brownies en feetjies wat onder die groot klippe in die veld loop nie. En dit is beter om nie die brownies te spot nie...

"Kan jy lag vir spoke, nanny?" Angelique gevra.

Jy hoef nie, baba. Spoke is nie boos nie, maar hulle is amper almal ongelukkig en aanraking, waarom laat hulle nog meer ly?

"Waarom is die ou dame wat in ons kasteel verskyn en huil?"

"Sal jy uitvind?" Die laaste keer dat ek haar ontmoet het, was ses jaar gelede, net tussen 'n voormalige wagkamer en 'n groot galery, en ek het nie gedink sy huil destyds nie. Miskien is dit omdat die baron, jou oupa, vir my gesê het om vir die res van haar siel 'n gebedsdiens in die kapel te dien.

"Ek het gehoor hoe sy op die trappe van die toring loop," sê Babetta se bediende.

"Dit was 'n rot, reg. Die ou dame van Montela is baie beskeie, sy probeer om niemand te steur nie.

Hulle dink ook sy was blind. Sy loop immers met haar hand uitgestrek. Of sy soek iets. Soms nader sy slapende kinders en vee haar hand oor hul gesig.

Fantina praat meer stil en sluit uiteindelik af in 'n onheilspellende fluistering:

"Of miskien soek sy haar dooie baba. . .

"Luister na jou, tannie, erger as om na die slaghuis te gaan," het ou Guillaume betoog. "Mag jou ondertekenaar de Retz regtig 'n groot man wees en jy, sy landgenote, is trots op hom, al is jy vir tweehonderd jaar geskei, laat die dame van Montela 'n baie waardige dame wees, maar ek persoonlik vind dat dit nie goed is om ons krummels bang te maak nie, want hulle het selfs opgehou om hul maag met vrees te vul.

"Ag, dit is vol van julle wat voorgee om 'n lam te wees, jy is 'n soldaat, bloedige huil! Hoeveel maagsere het jy dieselfde krummels op die gebied van Alsace en Picardy gesteek toe jy die Oostenrykse keiser gedien het? Hoeveel hutte is aan die brand gesteek, die deure toegesluit en hele gesinne daar gebraai? Het jy nog nooit 'n gehang nie? Soveel was gehang dat die takke aan die bome gebreek is! En hoeveel vroue en meisies verkrag is, en hulle het hul hande op hulself gesit sonder om te snork?..

"Soos almal anders, tannie. So is die soldaat se lot. Dit is die oorlog.

Maar in die lewens van hierdie meisies moet niks anders as speletjies en snaakse stories wees.

"Totdat die land soos 'n sprinkaansoldaat en rowers aangeval word.

En dan sal die lewe van dogtertjies o wees as soortgelyk aan 'n soldaat: dieselfde oorlog, ongeluk, vrees ...

Bitter druk sy lippe, die verpleegster lig die deksel van 'n groot kleipot met 'n haas pate, gesmeer toebroodjies en oorhandig hulle uit aan almal in 'n sirkel, nie omseil die ou Guillaume.

"Luister na my, kinders, luister na wat Fantina Lozier vir jou sê. . .

Terwyl daar 'n rommel tussen die verpleegster en Guillaume was, het Ortance, Angelique en Madlon hul bakke leeggemaak en nou weer hul ore opgeskerp en hul tienjarige broer Gonthran uit die donker hoek gekom, waar hy gesit, opgeblaas en na die tafel gegaan het. Dit was die uur van oorloë en plundering, desperate hemde en rowers, wat gedra word in die gloed van vure onder die gehuil van vroue en die boef van swaarde ...

"Guillaume Lucen, ken jy my seun?" Hy is die stal van ons meester, Baron de Sanse de Montelu.

"Ja, ek weet, 'n baie aantreklike ou.

"Wel, ek kan jou net een ding van sy pa vertel: hy het in die leër van Kardinaal Richelieu se Monsignor gedien toe hy na La Rochelle gegaan het om die Protestante te vernietig. Ek self was nie 'n Hugenote nie en het altyd tot die Maagd gebid dat sy my sou help om 'n meisie voor die huwelik te bly. Maar daarna. soos die troepe van ons Christelike Koning Louis XIII deur Poitou gegaan het, het ek, soos dit later sou sê, my onskuld verloor. En ter nagedagtenis aan daardie duiwels, wie se latte, gesaai met spyker, die enigste hemp wat ek toe gehad het, geslinger het, dra my seun die naam van Jean Latnik.

Een van hierdie duiwels – sy vader. En oor al die rowers en rowers, wat elke nou honger en dan op 'n groot pad gery het, kon ek so baie vertel – die nag is nie genoeg nie. Wat hulle aan my gedoen het op

'n strooi in riga terwyl hulle vriende op die hak van my man geskiet het en probeer sien het waar hy die geld weggesteek het! Ek ruik dit, en ek het gedink hulle rooster 'n.

Vet Fantina het gelag en haarself cider uitgestort om haar keel te week, opgedroog van hierdie lang tirade.

So, Angelique de Sanse de Montelu se kinderjare was in die stories van kannibale, spoke en rowers.

In die are van Fantina Lozier gevloei bloed, wat was 'n deel van Moorish bloed - rondom die 11de eeu die Moors bereik byna Poitou, en Angelique, saam met melk, die broodwinners geslaag op passie en ryk verbeelding, lang eienskap van die mense van hierdie streek, die kante van moerasse en woude, geopen soos 'n baai, warm oseaan winde.

Sy het haar gevestig met hierdie wêreld, waar magie en tragedie verweef het. Sy het van hom gehou, en sy het geleer om nie bang te wees vir hom nie. Sy kyk met jammerte na die bang klein Madelon en na haar prim ouer suster Orthans, wat duidelik gebrand het met 'n begeerte om die verpleegster te vra wat die rowers aan haar doen op strooi in die rig.

En agtjarige Angelique het dadelik geraai wat daar gebeur het.

Hoeveel keer het sy immers koeie en bokke na die land geneem! En haar vriend, herder Nicola, het aan haar verduidelik dat mans en vroue dieselfde doen om kinders te hê. Dit is hoe die verpleegster haar Jean Latnik verskyn het. Angelique was slegs verwar deur een ding: waarom die verpleegster daarvan vertel het in 'n stem lank en geroer, dan met opregte haat.

Hoekom probeer egter, waarom die verpleegster skielik deurdag stil word, waarom hy woedend is. Jy moet net juig dat sy is, dat sy altyd in die moeilikheid is, dik, groei, met sterk hande, dat jy gemaklik op haar wye geplaaste onder die oplewing-ish rok knieë kan sit en sy sal jou spyker soos 'n kuiken, sing 'n lullaby liedjie of vertel oor Gilles de Rec.

* * *

Ou Guillaume Lucen was eenvoudiger. Hy het stadig gepraat, met 'n swaar aksent. Volgens gerugte was hy nie so Switserse nie, nie dat Duits nie. Vyftien jaar later het hy hierheen gekom met 'n kreupel, kaalvoet man op die ou Romeinse pad wat lei van Woede na Saint-Jean-d'Angeli. Ek het in Montela Kasteel ingegaan en gevra vir 'n beker melk. En daarom het hy gewoond geraak aan die kasteel. Hy

was 'n meester van alle ambagte – hy kon herstel en enigiets maak, namens Baron de Sanse, het hy briewe aan sy vriende geneem wat in die buurt woon en eerder 'n belastinggaarder ingeneem het, toe hy in die kasteel was vir geld. Ou Guillaume het geduldig na hom geluister en toe iets in sy adverb beantwoord - of Tyrolean, of Switserse - en die versamelaar, moedeloos, links.

Waar het hy geveg, in die noorde of ooste? En hoe kan dit gebeur dat hierdie uitheemse huursoldêre van Brittany gekom het, soos beweer deur die mense wat hom op die pad ontmoet het? Al wat hulle van hom geweet het, was dat hy in die troepe van die Vallenstein-kondotier in Lutzen gedien het, en dat hy daar die eer gehad het om die maag van die vet heerlike koning van Swede Gustav-Adolf te bederf, wat tydens die stryd verlore geraak het in die mis en op die Oostenrykse spiesmanne afgekom het.

Toe die strale van die son deur die web breek, kon jy sy ou wapenrusting en valhelm sien, waaruit hy steeds gemuileerde wyn gedrink het, en soms selfs broodsop, wat deur die web flits. Toe neute ryp was in die bos, is hulle geklop deur sy groot - drie keer hoër as Guillaume self - piek.

Die meeste van alles Angelique beny hom 'n klein skilpad met 'n inlaid snuffel met 'n grater, wat hy, soos alle Duitse huursoldate wat gedien het in die Franse leër, was 'n "cocoka". Terloops, "katte" < Hier is die spel van woorde le griveis - 'n huursoldaat soldaat, la grivoise - 'n kat en 'n snuif en 'n grater> is geroep in die weermag en die huursoldate self.

Die hele aand is die deure van die ruim kombuis van die kasteel voortdurend oopgemaak en gesluit.

Van die erf af van die nag het gekom en 'n sterk reuk van mis, dienaars en bediendes saambring, onder hulle was 'n stalman Jean Latnik, so swarthy soos sy ma.

Tussen die bene van die inkomende gegly in die kombuis honde: twee gryshounds - Mars en Marjolen

- en gespat op die ore met modder dachshunds.

Die deure wat tot die binneste verblyf gelei het, het die deft Nanette gemis – sy het na de Sansa Maid gegaan in die hoop om goeie maniere te leer en dan van haar bedelaars na die messier van The Marquis du Plessis de Beller te beweeg. Die Marquis het 'n paar lils van Montela geleef. Heen en weer is twee bediende meisies met ongekamde hare in hul oë gedra, hout in die sitkamer gesleep en water deur die kamers gedra. Barones het self in die kombuis verskyn. Sy het 'n vriendelike, verweerde gesig uit die dorp lug gehad, voortydig verlep van talle genera. Sy was geklee in 'n grys sarzhev rok, en haar kop was bedek met 'n shawl swart wol, soos in die sitkamer, waar sy tyd saam met die baron-oupa en ou tannies deurgebring het, was meer klam as in die kombuis.

Sy het gevra of die valse sous binnekort gereed sou wees vir die baron se gemors, dan cop, of die baba sy borste goed gesuig het, of hy wispelturig was. In die verbygaan het sy die wang van die knipende

Angelique gestreel, wie se lang hare verdonkerde goud oor die tafel versprei en in die lig van die vuur van die hart geglans het.

Dit is tyd om bed toe te gaan, meisies. Gulseri hou jou nou vas.

Altyd onderdanige Gulseri, een van die ou tannies, sit die meisies elke aand in die bed. Sy was 'n ongedokumenteerde vrou en kon nie

'n man of ten minste 'n klooster vind waar sy sou instem om te neem nie, maar in plaas daarvan om te huil of die hele dag lank oor die borduurwerk te sit, wou sy nuttig wees, gewillig die rol van mentor voor haar niggies uitgevoer het, waarvoor sy in die kasteel effens

verag was en baie minder aandag as 'n ander tannie getoon het, vet Jeanne.

Gulsheri was 'n senior neef. Die jonger kinders is deur die verpleegster gelê, en Gonthran, wat geen mentor gehad het nie, het

op sy strooimatras onder die dak gaan slaap wanneer hy wou.

Na die dun ou skoondogter Orthans het Angelique en Madlon die sitkamer binnegegaan, waar die vlamme van die hart en drie kerse nie die dik duisternis heeltemal kon verdryf nie, wat vir eeue onder die hoë antieke kluise opgehoop het. Teen die mure, spaar van vogtigheid, gehang tapisserieë, maar sulke ou, uitgeputte motte, dat dit onmoontlik was om uit te maak wat agter die skerms op hulle uitgebeeld word, en slegs die stille skande het van daar af iemand se dooie bleek gesigte gekyk.

Die meisies het na hul oupa gekom en gegord. Die ou baron het by die vuur gesit in sy wye swart kleed, gesnoei met afgeveete pels.

Maar sy wit hande, wat op die afdak van stokke gesit het, was werklik koninglik. Die baron se kop was bedek met 'n wye swart fedora, en sy vierkant, soos koning Henry IV, het sy baard gerus op

'n staande geriffelde kraag, wat Orthance in die geheim as 'n langdurige mode beskou het.

Die tweede gordyne van die meisies is gemaak deur haar tannie Jeanne - sy sit met 'n ontevrede voorkoms en het hulle nie eer selfs met 'n glimlag, dan het hulle geklim die lang klip trap, waar dit klam was, soos in die krip. In die slaapkamers in die winter was dit deurdringend koud, maar koel in die somer. Hulle het egter net daar geslaap. 'N Groot bed, een vir al drie meisies, was soos 'n sarkofagus, toring in die hoek van 'n leë kamer; die res van die omgewing is uitverkoop deur die laaste geslagte van Barons de Sanse. Klipblaaie van vloer, wat in die winter met strooi bedek is, het op baie plekke krake gegee. Op die bed klim met die hulp van 'n bank met drie treë. Geklee in nagbaadjies en dra pette oor hul koppe, het die susters de Sanse de Montelu gekniel en die heer van God bedank vir al sy seëninge, op 'n sagte veer geklim en onder verpletterde komberse geduik. Angelique het dadelik 'n gat in die

blad gesoek, daardeur en 'n gat in die kombers van haar pienk been geslaap en haar vingers begin wikkel en Madlon gemeng.

Ná die stories het Madlon se verpleegsters gebewe van vrees soos

'n aspenblaar. Ortance was ook bang, maar as ouer het sy nie 'n gedagte gegee nie. Angelique alleen het al hierdie gruwels gehad wat 'n paar vreugdevolle opgewondenheid veroorsaak het. Die lewe vir haar het bestaan uit geheimenisse en ontdekkings. Agter die hout bekleedsel van die mure geskraap muise, onder die dakke van beide torings van die kasteel gevlieg, skril skree, met 'n oproer en vlermuise. Daar is gehoor hoe die gryshounds in die erf gekerm het, en die muile, wat op die wei wei, het gekom om hul rug teen die mure van die kasteel te krap.

Soms op die sneeu winter nagte kan jy hoor die gekerm van wolwe kom uit die digte bos van Montela, en met die aanvang van die lente in die aande van die dorp na die kasteel gehoor die sing van boere wat rigodon gedans deur die lig van die maan.

* * *

Een van die mure van Montelu-kasteel het die moeras oor die hoof gesien. Hier was die oudste deel van die vestingmuur, gebou in die verre 14de eeu deur mnr Rigue de Sanse, 'n medewerker van Bertrand du Hecklen. Aan die einde van dit was twee groot torings, omring aan die bokant bedek met brûe vir die Marines. Met haar Gontran of Denis het Angelique daar geklim en hulle is vermaak deur in mashkuli te spoeg, waardeur soldate in die ou dae kookolie op die vyand uitgestort het. Die muur staan op die rand van 'n klein maar hoë kalk kaap, agter dit gestrek moerasse. Lank gelede, terug in primitiewe tye, op die plek van moerasse was daar 'n see wat terugtrek, dit het 'n noue plexus van riviere, strome, damme, oorgroei later gras en testamente en verander in 'n koninkryk van paddas en reeds, en boere het hier net op bote. Dorpe en aparte hutte het op die afsetpunte van die voormalige baai gestaan en bo-oor gestaan. Die Hertog van de la Tremois, wat beweer het dat hy 'n eksotiese aanhanger was en een somer by die Marquis du Plessis

besoek het, het baie op hierdie waterige rand geseil en hom "Green Venesië" genoem.

Hierdie groot baai wei, hierdie varswater moeras strek van Nior en Fontaine-le-Konta na die see self.

'N bietjie kort van die bereiking van Maran, Shaya en selfs Luzon, dit saamgesmelt met bitter moerasse, dit wil sê, met sout moerasse.

Toe kom die strand, waarlang wit heuwels kosbare sout - die onderwerp van 'n kwaai stryd tussen doeanebeamptes en smokkelaars.

En as die broodwinner amper nooit enige stories oor hulle vertel het nie - en daar was baie van hulle in hierdie dele - dit was net omdat haar geboortedorp op die kantlyn gestaan het, op vaste grond, en Fantina Lozier diep verag die mense wat "voete in die water" woon, en bykomend al die Hugenote.

Die fasade van die kasteel Montela, wat later gebou is, het al sy talle vensters in die teenoorgestelde rigting van die moerasse gekyk.

Slegs die ou trekbrug met roeskettings, waarop hoenders en kalkoene graag wou sit, het die hoofingang van die kasteel geskei van die wei waar die muile wei. Regs van die ingang was die baron se duif met 'n dak van ronde skerwe en 'n plaas. Die res van die dienste was aan die ander kant van die sloot geleë. In die verte kon jy die kloktoring van die dorpie Montelu sien.

Agter die dorp het 'n dik krullerige mat, sonder 'n enkele grasperk, na die noorde van die rand van die Gatin- en Vandey-sywaartse eikebome en kastanjebome gestrek. As so 'n wandeling vir jou ten minste

'n bietjie aantreklik gelyk het en jy nie bang sou wees vir wolwe of bandiete nie, kan jy byna die Loire en die provinsie Anjou bereik.

Die Nyelwoud, die naaste aan die kasteel, het aan die Marquis du Plessis behoort. Montela-boere het hul varke daar gewei, wat eindelose regsgedinge met die marquis se ekonomie, 'n sekere

Moline, 'n baie gulsige man veroorsaak het. In hierdie woud het verskeie ambagsmanne geleef wat sabotte, steenkoolmynwerkers en die ou towenaar Melyusina gemaak het. In die winter het die heks soms uit die woud gekom, vir medisinale kruie van een van die boere 'n bak melk verruil en dadelik, wat op die voorstoep van die huis staan, dit gedrink.

Na aanleiding van die voorbeeld van Melyuzina Angelique ook versamel verskillende wortels en blomme, gedroog hulle, dan 'n paar gekook, ander gevryf in poeier, versprei op sakkies, en dan weggesteek alles in 'n wegkruip plek, die bestaan waarvan niemand geweet het, behalwe die ou Guillaume. Soms kon Gulsheri dit nie vir ure doen nie.

Angelique was baie ontsteld oor Gulsheri, sy het selfs soms gehuil en aan die meisie gedink. Volgens Pulseri het Angelique die ineenstorting van wat tradisionele opvoeding genoem is, uitgebeeld, en boonop was Angelique asof lewende bewyse van die agteruitgang van hul edele familie weens armoede en armoede.

Vroegoggend is die meisie iewers met los hare weggevoer, amper soos 'n eenvoudige in 'n hemp, 'n korsashik en gebrande romp, en die voete van haar klein bene, grasieus, asof by die prinses, rof, want sy het nie gehuiwer om haar skoene in die eerste bos op te naaldwerk nie, dit was makliker om te hardloop. As sy gehael is, kon sy skaars haar ronde gelooide gesig draai met stralende groen-oog houtpees, wat ook op die moeras groei en "Angelique" in Latyn genoem word.

"Ek moet dit vir die klooster gee," sug Gulsheri.

Maar die stille, versigtige Baron de Sanse het net sy skouers geskrik. Hoe kon hy sy tweede dogter in

'n klooster sit as hy geen geld gehad het om die oudste te stuur nie?

Sy jaarlikse inkomste was immers nie meer as vierduisend livres nie, waarvan vyfhonderd livres hy moes betaal vir die twee oudste seuns,

wat in 'n klooster by die Augustiniërs in Poitiers grootgeword het.

Een vriend van Angelique, die seun van miller Valentin, het op die moerasse gewoon.

Die ander, Nicola, die seun van 'n boerpa van ses kinders, het naby die bos gewoon. Die seun was reeds 'n herder by die Messir de Sanse.

Met Valentin Angelique geswem in die pendeldiens deur die kelle saam wat hout gegroei, vergeet-my-nie en kruising. Diaghil was lank, dik, geurig en Valentin het dit geslyp en dit aan die monnike van die Nyel-klooster verkoop: hulle het van sy wortels en blomme 'n genesende infusie gekook, en uit die stamme - allerhande lekkers. In ruil daarvoor het Valentin ou kloosterskouerpads en rosaries ontvang, wat hy toe in die dorpies waar die Protestante gewoon het, homself by die kinders gegooi het, en hulle het met sulke gehuil weggehardloop, asof die duiwel self in hul gesig gespoeg het. Miller, Vader Valentin, het die vreemde gewoontes van sy seun ontstel. Hy self was 'n Katolieke, maar het geglo dat mense van 'n ander geloof verdraagsaam moet wees. En watter soort behoefte het sy seun nodig om ooms te verhandel, as hy van hom die titel van meulenaar en 'n goeie meule sal erf wat op stiltes naby die water gebou is?

Valentin, 'n 12-jarige seun, was soort van vreemd. Ruddy, perfek gekomponeer, maar met 'n dwaal voorkoms en stilte, soos 'n vis. Die meulenaar se jaloerse het selfs gesê dat Valentin net 'n dwaas was.

Met herder Nicola, 'n geselsie en 'n braggadocio, het Angelique op sampioene, swartbessies en bloubessies geloop. Saam het hulle versamel en kastanjes. Uit die takke van die hazel het Nicola pype vir haar gemaak.

Die seuns was jaloers op Angelique vir mekaar, en hierdie jaloesie het soms die woede bereik. En dit het so mooi geword dat die boere daarin 'n lewende verpersoonliking van feetjies gesien het wat in 'n groot dolmen op die veld van die Heks woon.

Angelique het dwalings van toelae gehad.

"Ek is 'n Marquis," het sy vir enigiemand gesê wat ingestem het om na haar te luister.

"O, reg? Hoe het jy 'n Marquis geword?

"Ek het met 'n Marquis getrou," het sy gesê.

"Marquis" was dat Valentine, toe Nicola, toe van daardie onskadelike, soos voëls, seuns wat saam met haar deur die wei en woude gedra het. En sy het ook so vermaaklik gesê:

"Ek, Angelique, lei my engele na die oorlog. Vandaar haar bynaam: die klein Marquis van Engele.

* * *

In die vroeë somer van 1648, toe Angelique elf jaar oud was, het fantine angs begin toon en die voorkoms van rowers en soldate gevrees. Hoewel alles kalm gelyk het in die land, het die verpleegster, wat voorheen baie geleenthede voorspel het, die rowers in die warm lug van hierdie snikhete somer

"geruik". Elke nou en dan draai sy haar gesig na die noorde, na die pad, asof 'n stowwerige wind aan haar die reuk van indringers kon oordra.

Sy het genoeg trifle gehad om te raai wat aangaan, nie net in die omgewing van die kasteel nie, maar dwarsdeur die provinsie, en selfs in Parys.

Nadat sy 'n bietjie was en 'n paar linte van die Auvergne-smous gekoop het, kon sy die baron vertel van al die belangrikste gebeure wat in die Franse koninkryk plaasvind.

'n Nuwe belasting sal binnekort ingestel word; 'n Stryd is aan die gang in Vlaandere; dowager koningin weet nie wat om vorenkom met om geld te kry vir gulsige prinses. Die koningin self woon

skaam, en die koning met ligte krulle dra te kort broek, asook sy jong broer, wat "die boetie van die koning"

genoem word omdat sy oom, broer van koning Louis XIII, nog lewe.

Nietemin, Monsignor Kardinaal Mazarin koop elegante trinkets en Italiaanse skilderye. Die koningin is lief vir hom. Die parlement in Parys is ontevrede. Van die dorpe na hom hoor die kla van ongelukkige, verwoes deur oorloë en belasting. Geklee in pragtige klere, geslaan deur ermine, here van die parlement in luukse spanne gaan na die Louvre Palace, waar, klou met die een hand aan die soom van 'n swart rok van sy Spaanse ma, en die ander - vir die rooi mantel van die Italiaanse, Kardinaal Mazarin, hulle ontmoet die klein koning.

Menere van die parlement probeer hierdie grotes van hierdie wêreld, wat net van mag en rykdom droom, oortuig dat die boere nie meer in staat is om liassering te betaal nie, die dorpsmense nie in staat is om handel te dryf nie, dat die mense uitgeput is van belasting, wat deur absoluut alles en alles belas word. Togo en kyk binnekort sal 'n belasting op die bak waaruit jy eet instel! Die dowager koningin is ontevrede. Monsignor Mazarin is ook ontevrede. Dan word die jong koning na die sitting van die parlement geneem. In 'n luikstem, hoewel nie heeltemal vol vertroue nie, asof 'n kronkelende les, verklaar hy aan al hierdie belangrike here dat geld nodig is vir die weermag, vir die wêreld wat binnekort onderteken sal word. Die koning is klaar. Die parlement gehoorsaam sy wil. Die nuwe belasting sal goedgekeur word. Provinsiale interns sal hul amptenare oor die stede en skale versprei.

Hulle gaan dreig. En wat om goeie mense te doen? Eerstens sal hulle smeek, huil, dan gryp die vlegsels, dood te maak die skrifgeleerdes en belastinggaarders, dwaal langs die paaie om by die vlugteling soldate aan te sluit. En dit is wanneer die land oorstroom word met rowers.

Luister na die verpleegster, dit was moeilik om te glo dat soveel haar een dummy-draer kon vertel.

Hulle het gesê sy was net 'n fantastiese, maar sy het 'n ongewone flair. Een woord, 'n flou wenk, die voorkoms van 'n te afwesige bedelaar of 'n ontstelde handelaar - en Fantina was reeds op pad na die waarheid. In die warm pre-dreigende lug van die pragtige somer van 1648, het sy die rowers ervaar, en Angelique, net soos sy, het gewag vir hul voorkoms...

Hoofstuk 2

Daardie aand het Angelique besluit om kreef te vang met herder Nicola.

Sonder om enigiets vir enigiemand te sê, het sy na merlot se hut, Nicola se ouers, gehaas. 'n Dorpie van vier patetiese shacks, waar Merlot gewoon het, beskut op die rand van 'n groot Nyelbos. Die grond wat hulle gekweek het, behoort egter aan Baron de Sansa.

Toe sy die dogter van haar ondertekenaar sien, het Nicola se ma die deksel uit die pot verwyder wat op die vuur staan en 'n stukkie spek daar gooi om die sop meer brouwerk te maak.

Angelique het die hoender op die tafel uitgelê, wat sy haar kop ongeskroef het, voordat sy na die voëlwerf vertrek het. Dit is nie die eerste keer dat sy die boere kom besoek nie, en altyd nie met leë hande nie. Volgens senior reg was die duif en hoenderhok net in die kasteel, en byna nie een van die boere het pluimvee gehad nie.

Die hoof van die familie het by die hart gesit en swartbrood geëet.

Francine, hul eersgeborene, het na Angelique opgegaan en haar gesoen. Francine was net twee jaar ouer as Angelique, maar sy het lank vir die jonger broers omgegee, en buitendien moes sy in die veld werk, en sy kon nie, soos haar sorgvrye broer Nicola, kreef vang en op sampioene hardloop nie. Dit was 'n stil, liefdevolle meisie met 'n vars, pienk gesig, en mev de Sanse gaan haar na haar bediendes neem in plaas van Nanette, wat haar met haar vermetelheid geïrriteer het.

Toe almal dit sien, het Nicola Angelique uit die hut geneem.

"Kom ons gaan na die skuur vir 'n lantern.

Hulle is uit. 'n Donderstorm het gekom en dit was baie donker.

Angelique het later onthou dat toe sy haar gesig na die Romeinse

pad gedraai het, wat halfpad van die hut af was, het sy 'n paar obskure geraas gevoel.

Dit was selfs donkerder in die woud.

"Moenie bang wees vir wolwe nie," sê Nicola, "hulle kom nie in die somer hierheen nie.

Ek is nie bang nie.

Gou het die kinders die stroom bereik, verlaag tot by die onderste paaltjievraatmandjies-kankers met stukke spek. Van tyd tot tyd het hulle nat kreef opgelig, bedek met trosse blou kreef, wat aangetrokke was deur die lig van die lantern, en hulle in 'n groter mandjie geskud, spesifiek vir hierdie doel opgetel.

Angelique en dink vergeet dat hulle hier gevang kan word deur die wagte van die kasteel du Plessis, en dat, as dit gebeur, 'n groot skandaal sal uitbreek: een van die dogters van Baron de Sanse het rooihandig gevang in iemand anders se besittings, waar sy met 'n lantern kreef gevang het in die geselskap van 'n jong trap.

Skielik was Angelique versigtig, so was Nicola.

"Jy het niks gehoor nie?"

"Iemand het geskree.

Vir 'n rukkie het die kinders, nadat hulle gevries, geluister het, toe teruggekeer na die kankers. Maar die angs het hulle nie verlaat nie, en hulle het weer hulle beroep onderbreek.

"Nou hoor ek goed. Daar is iemand wat skree.

Dit is in die dorp.

Nicola het haastig die doodvat ingesamel en 'n mandjie losskrums agter sy rug gegooi. Angelique het die lantern geneem. Hulle het teruggegaan en stil op die mosbedekte pad getrap. Terwyl hulle die

rand genader het, het hulle skielik gestop. 'n Flou lig het deur die bome toegesak en die stamme pienk laat lyk.

"Dit is... Dit is nie dagbreek, is dit? Angelique het gefluister.

"Nee, dit is 'n vuur!

"O my God, wat as u huis aan die brand is?" Kom ons hardloop vinnig!

Maar Nicola het haar teruggehou.

"Wag lank." Hulle skree nie so op 'n vuur nie. Dit is iets anders.

Hulle het die rand van die plek bereik. Agter die bome het 'n groot wei gestrek en in die hut Merlot gerus. Die ander drie hutte het omtrent halfpad van haar gestaan, by die pad. Een van daardie verre mense was aan die brand. Die vlamme het onder die dak uitgebreek en die besige rowers verlig – hulle het met 'n uitroep deur die erf gehardloop en uit die hutpaar geneem en die skuur koeie en donkies uitgeneem.

Rowers van 'n donker digte rivier het langs die hol van die kant van die Romeinse pad gevloei. Die stroom borsel met stokke en pieke geswem verby die hut, talm 'n bietjie in die erf, en dan op pad verder, na Montela. Nicola het sy ma hoor skree. Dan was daar 'n skoot -

hierdie pa, blykbaar, nog steeds daarin geslaag om die muur af te skeur en sy ou musket aan te kla. Maar 'n bietjie later is Myhrlo se pa, soos 'n sak, in die erf gesleep en met stokke begin klop.

Angelique het 'n vrou in een hemp deur die binnehof van een van die hutte met 'n huil en sobs gesien jaag. Die bandiete het haar jaag.

Die vrou het gehoop om skuiling in die bos Nicola en Angelique te neem, hande vas te hou, in die ruigte in te hardloop, nou en dan aan die bosse vas te klou.

Maar die vuur en die eentonige howler, wat die gille saamgesmelt het en geween het wat die nag gevul het, het die kinders bykomend

tot hul wil gelok, en toe hulle na die rand terugkeer, het hulle gesien dat die agtervolgers die vrou ingehaal het en haar nou in die wei gesleep het.

"Dis Paulette," fluister Nicola.

Wegkruip agter die stam van 'n groot eikebome, hulle vasgeklou aan mekaar en, asemhaling swaar, hul oë afgerond, kyk na hierdie verskriklike gesig.

Hulle het beide 'n donkie en 'n van ons af geneem, het Nicola gesê.

Die dagbreek het aangegaan en die vlamme van die vuur het bleek geword, die vuur het reeds begin afsterf. Die rowers het nie die res van die boeie aan die brand gesteek nie. Die meeste van die rowers het verbygegaan en nie in hierdie ellendige dorpie grootgeword nie, en het lank na Montela verhuis.

En nou het diegene wat pret hier met roof en geweld het, oorgebly.

Angelique en Nicola het duidelik hul verslete klere, hul eds en downs bedek met donker stoppelwange gesien. Sommige het wye hoede met vere op hul koppe gehad, en een het selfs 'n valhelm gehad, en dit het hom soos 'n soldaat laat lyk.

Maar meestal was hulle almal in vormlose, verlore kleur lappe. Die rowers het elke nou en dan weerklink, verstrengel in die oggendmis, wat van die moerasse beweeg het. Daar is net vyftien van hulle oor.

Toe hulle 'n bietjie wegbeweeg van Merlot se huis, het hulle opgehou om mekaar hul prooi te wys. Deur hul gebare, terloops, het hulle begin twis, 'n mens kon raai dat hulle dit as te skaars beskou: 'n paar doeke en sakdoeke wat uit die bors getrek is, potte, groot brood, koppe kaas. Een van die rowers het sy tande in die ham gekry, wat hy styf aan die been vasgehou het. Die beeste is gesteel deur diegene wat vroeër vertrek het. Uiteindelik het die rowers die patetiese gesteelde serp in twee of drie bale vasgebind en vertrek sonder om eers terug te kyk.

Angelique en Nicola het lankal nie gewaag om uit die bos te kom nie.

Die son het reeds in die lug geskyn, en onder sy strale was daar druppels dou in die wei, toe die kinders, nadat hulle uiteindelik moed opgepluk het, na die dorp gestreel het, waar daar nou 'n vreemde stilte was.

Terwyl hulle Merle se huis genader het, kon die baba gehoor word huil.

"Dit is my boetie," fluister Nicola. "Dank God hy leef.

Versigtig rondkyk – en skielik het een van die rowers in die hut gebly

– hulle het stilweg in die erf gegly. Hulle het geloop, hande vasgehou en om elke draai transfixing. Die eerste persoon wat hulle oorgekom het, was Merlot se pa. Hy het op die grond gelê, sy gesig in 'n mishoop begrawe. Nicola het neergebuig en sy kop probeer lig.

"Pa, Pappa, leef jy?"

Hy het reguit geword.

Dit lyk asof hy dood is. Kyk hoe wit hy is, en hy het altyd 'n rooi gesig.

Daar was 'n baba in die hut. Hy het op 'n snoetbed gesit en sy hande gewaai. Nicola het opgehardloop en hom gegryp.

"Dankie, geseënde skoondogter, baba is veilig en klank!

Angelique het na Francine gekyk met haar oë met afgryse uitgebrei.

Die meisie, bleek soos die dood, het op die vloer gelê met haar oë toe. Haar rok is gekrap en bloed het in haar bene afgestroom.

"Nicola, dat hulle... Wat het hulle aan haar gedoen? Angelique het in

'n vermurwe stem gefluister.

Toe sien Nicola haar suster. Fury het sy gesig verwring, dit het dadelik gelyk of dit oud geword het.

Toe hy na die deur gekyk het, het hy met haat geskree:

"Verdoem, verdoem!

In 'n skerp mosie het hy Angelique die baba oorhandig.

Hou hom.

"Nicola het langs haar suster gekniel en haar skandelik met 'n geruk romp bedek.

"Francine, dis ek, Nicola. Sê vir my, leef jy?

Daar was kreun wat uit die skuur langs die hut gekom het. Buig amper, nie twee keer nie, o, het Moeder Merlot gekom.

"Is dit jy, seun?" O, my arme kindertjies, my arme kindertjies! Dit is 'n hartseer ding. Hulle het beide die donkie en die geneem, en al ons jammerlike pennies. Ek het vir jou vader gesê om die geld in die grond in te neem.

"Ma, is jy in pyn?"

"Ek is goed. Ek is 'n vrou wat alles in my leeftyd gesien het. Maar Francine, swak ding, want sy is steeds 'n kind, sy kon gesterf het.

Sy het gehuil, haar dogter met haar rowwe hande van 'n boervrou omhels en haar soos 'n dogtertjie gerock.

"Waar is die ander?" Nicola gevra.

Na 'n lang soektog het hulle uiteindelik die ander kinders- 'n seun en twee meisies gevind: hulle het in

'n stalletjie weggekruip, toe die rowers, wat brood van daar af geneem het, hul ma en suster begin verkrag het.

Intussen het 'n buurman na die hut gekom, gevolg deur ander langlydende dorpenaars om hul smarte te deel. Slegs twee is dood:

Merlot en nog 'n ou man, wat ook die musket gegryp het. Die ander mans was eenvoudig aan die banke vasgebind en geslaan, maar nie doodgevrek nie. Die kinders het almal gelewe, en een het selfs daarin geslaag om sy koeie uit die skuur te laat, en hulle het weggehardloop, en nou, miskien, sal dit moontlik wees om hulle te vind. Maar hoeveel harde doeke, klere, verskillende eetgerei, eetgerei, versierde harte, hamme, kaas en die belangrikste

- die rowers het die geld, daardie blote ecu, wat die boere en so amper nooit gebeur het nie!

Poletta het steeds voortgegaan om te klaag en te huil.

"Daar was ses van hulle!..

"Bly stil! Haar pa het onbeskof gestop. "Jy gaan net saam met die ouens in die bosse, so jy sal daaroor kom. Maar ons koei was veronderstel om kalwers te wees! Dit is vir my moeiliker om 'n koei te kry as wat jy 'n liefling is.

"Ons moet hier uitkom," sê Moeder Merlot, wat Francine, wat nog bewusteloos was, vashou. "Ander mag hiervoor kom.

"Kom ons kruip weg met die oorlewende beeste in die bos. Soos toe Richelieu se troepe gekom het.

"Kom ons gaan na die dorp.

"Aan Montela! Hulle is waarskynlik daar!

"Beter vir die kasteel," het iemand voorgestel.

Almal het daarmee saamgestem.

"Dit is reg, kom ons gaan na die kasteel!

Die eeue-oue instink het hulle gedwing om verlossing te soek onder die dak van die seigneur, sy meester, in die kasteel, onder die

beskerming van die mure en torings waarvan hulle eeue lank gewerk het.

Angelique, wat saam met die baba in haar arms gestaan het, het gevoel haar hart krimp van droefheid.

"Arme ons kasteel," het sy gedink. Dit val reeds uitmekaar. Hoe kan ons al hierdie ellendige mense daarin wegsteek? Wat as die rowers reeds ingebreek het? Sal ou Guillaume, met sy hoogtepunt, in staat wees om hul pad te blokkeer?"

Maar hardop het sy gesê:

"Dit is reg, kom ons gaan na die kasteel! Maar nie op die pad nie en nie eens voetpaadjies deur die veld nie. As die rowers om die kasteel rondloop, kan ons nie die kraaie nader nie. Die enigste manier is om die gepakte moeras te bereik en deur 'n groot mot in die kasteel te kom. Daar is 'n verlate deur in die muur, maar ek weet hoe om dit oop te maak.

Sy het stilgehou oor die feit dat sy baie keer deur hierdie deur van die kasteel weggehardloop het, half besaai met hope vullis uit die kerker, waar daar "klipsakke" was oor die bestaan waarvan die huidige baronne de Sanse skaars onthou het. Een van hierdie

"sakke" het gedien as 'n toevlug vir Angelique, waar sy, soos die heks Melyusina, haar kruie gevryf het en verskillende drankies uit hulle gemaak het.

Die boere het Angelique se woorde met selfvertroue behandel.

Sommige van hulle het haar nou eers opgemerk, maar hulle is almal so gewoond daaraan om haar as 'n goeie feetjie te sien dat hulle nie eens verbaas was oor haar verskyning hier op die oomblik toe hulle in die moeilikheid was nie.

Een van die vroue het 'n kind uit haar hande geneem, en Angelique, onder die skroeiende son, het haar klein losmaking op 'n sirkelvormige manier gelei, deur die moerasse, toe langs die rand van die steil kaap wat eens oor die oppervlak van Poitoubaai

getorring het. Haar gesig was bedek met stof en het met modder gespat, maar sy het die boere aangemoedig.

Sy het hulle deur 'n smal gaping van 'n verlate geheime deur gelei.

In die kerker was hulle omring in aangename koelte, maar die kinders, bang vir die duisternis, het gehuil.

"Moenie bang wees nie, moenie bang wees nie," het Angelique hulle gerusgestel. "Binnekort sal ons in die kombuis wees, en Fantina se nanny sal ons sop gee.

'n Herinnering aan Fantin het almal opgejuig. Na aanleiding van die dogter van Baron de Sanse, loop en struikel, het die boere die vervalle trappe geklim en deur die warboelsale gegaan, wat rotte gehardloop het. Angelique het met selfvertroue gestreel – dit was haar koninkryk.

Terwyl hulle by die groot saal verbygegaan het, was hulle oombliklik bang vir die geraas van stemme.

Maar Angelique en veral die boere kon jou nie eens vir 'n sekonde indink dat die kasteel by die rowers ingebreek het nie. Hoe nader hulle die kombuis genader het, hoe meer tasbaar het die reuk van sop en gemuileerde wyn geword. Blykbaar was daar baie mense in die kombuis, maar hulle was nie rowers nie, aangesien hulle stil, kalm en selfs soort hartseer gepraat het. Soos dit blyk, was dit die ondergrondse, boere van ander dorpe het gekom om skuiling agter die vervalle mure van die kasteel te neem.

Die onverwagse voorkoms van so 'n skare het diegene wat in die kombuis gesit het, bang gemaak en hulle het met afgryse geskreeu en die inkomende rowers misbruik, maar die verpleegster het Angelique gesien, na haar gehaas en haar styf omhels.

"My voël leef! Dankie, God! En jy, Saint Radegonda! En jy, St. Iler!

Dankie almal!

Vir die eerste keer, die passievolle omhelsing van die verpleegster veroorsaak Angelique 'n gevoel van irritasie. Sy het net "haar mans"

deur die moerasse gelei! Sy is al so lank voor hierdie ellendige mense!

Sy is nie meer 'n kind nie! En Angelique skielik, byna onbeskof gebreek uit die omhelsing van Fantina Lozier.

"Laat hulle eet," het sy gesê.

* * *

Later, asof sy in 'n droom was, het sy die oë van haar ma, wat haar wang gestreel het, vol trane gesien.

"My dogter, hoeveel opgewondenheid het jy vir ons gebring!

Angelique is genader deur tannie Gulseri, wat hang, met 'n gesig rooi met trane, dan haar pa, oupa...

Die meisie almal van hulle was net snaakse poppe. 'n Groot beker gemuileerde wyn, wat sy gedrink het, het haar heeltemal dronk gemaak, in 'n toestand van aangename dope gedompel. Om haar het mense weer en weer die gebeure van die tragiese nag onthou: hoe die rowers op die dorp geswoeg het, hoe die eerste huise aan die brand geslaan het, hoe die sindikaat van die tweede verdieping van sy nuwe huis uit die venster gegooi het, waarop hy so trots was.

Verder, hierdie ateïste, hierdie marauders misbruik selfs oor die dorp kerk: hulle gesteel heilige vaartuie, en kure met sy bediende gekoppel aan die altaar. Hulle het hulle siele aan die duiwel verkoop!

Hoe anders kan jy dit alles verduidelik?

Langs Angelique het 'n ou vrou, 'n bayuaya, haar kleindogter, 'n tienermeisie met 'n geswelde gesig met trane vasgehou. Ouma het haar kop geskud en met afgryse herhaal:

"Wat het hulle aan haar gedoen?" Wat hulle aan haar gedoen het!

Ek kan dit net nie glo nie!..

Net daar was sprake van die verkragte vroue, oor geslaande mans, oor gesteelde koeie en bokke. Hulle onthou hoe die donkie uitputtend ge brul het, toe die rowers, hom probeer wegneem, by die ore getrek het, en die eienaar die ongelukkige beeste deur die stert gehou het.

Baie het daarin geslaag om van die rowers te ontsnap. Sommige het in die bos weggekruip, ander - op die moerasse, maar die meeste het skuiling in die kasteel gevind. In die werwe en in die buitegeboue van die kasteel was daar genoeg ruimte om die hardbes geredde beeste te akkommodeer. Ongelukkig het die vlugtelinge die aandag van verskeie rowers na die kasteel getrek, en ten spyte van The Musket of Baron de Sanse kon die saak sleg geëindig het as die ou Guillaume nie met 'n goeie idee vorendag gekom het nie. Terwyl hy aan die roeskettings van die trekbrug gehang het, het hy dit opgelig.

Soos wrede maar lafhartige wolwe, het die rowers voor 'n patetiese mot met vrot water teruggetrek.

En toe speel 'n ongelooflike toneel uit. By die hek staan ou Guillaume vloeke in sy moedertaal en dreig om die verwoede lappe in die duisternis te slaan. Skielik het een van die rowers gestop en vir hom iets geantwoord. En in die nag, bevlek met die gloed van vure, het 'n vreemde dialoog begin in 'n rowwe Duitse adverb, waaruit die ryp op die vel gehardloop het.

Niemand het presies geweet wat Guillaume en sy landgenoot vir mekaar gesê het nie, maar in elk geval het die rowers nie meer die kasteel genader nie, en teen dagbreek het hulle die dorp heeltemal verlaat. Nou is Guillaume soos 'n held behandel en voel veilig onder die beskerming van 'n dapper kryger.

Hierdie voorval het getoon dat onder die rowers wat in die distrik bedryf is, nie net die dorpsdoelwit en die stedelike armes was nie, soos dit aanvanklik gelyk het, maar ook soldate uit die noorde van Europa, van die leërs wat ontbind is ná die ondertekening van die

Westphaliese vrede. In hierdie leërs, vergader deur Duitse prinses vir die diens van die Franse koning, was dit moontlik om enigiemand te ontmoet - en Walloons, en Italianers, en Vlaams, en Lorraine, en Liege, en Spanjaarde, en Duitsers.

Vredeliewende inwoners van Poitou het nog nooit gedink dat daar so baie verskillende nasies in die wêreld was nie. Sommige het beweer dat onder die rowers selfs 'n Paal was, een van daardie wilde ruiters wat die kondotier Jean de Bert onlangs na Picardy gebring het om al die babas dood te maak.

Hulle het hom gesien. Hy het 'n geel gesig, 'n hoë pelshoed, en, te oordeel aan die feit dat teen die einde van die dag geen vrou in die dorp sy onuitstalbare manlike krag ontsnap het nie.

* * *

Nuwe hutte het op die as gegroei. Hulle het hulle vinnig gebou: gekneu klei met strooi en kie, en nou is gereed 'n redelik sterk woning. Toe het die oes begin – die rowers het nie gewasse vernietig nie, die oes was goed, en dit het die boere getroos. Slegs twee meisies, Francine en die ander, het nie van die mishandeling herstel nie en is ná 'n paar dae in 'n koors dood.

Daar was gerugte dat die owerhede 'n perde-eenheid van Nior gestuur het in die strewe na rowers wat nie met ander bendes geassosieer is nie en geen werklike leier gehad het nie.

In elk geval, maar die klopjag van rowers op die land Barons de Sanse het nie veel verander in die gewone lewe van die inwoners van die kasteel nie. Is net die ou baron selfs meer dikwels begin om die te beswadder op wie se gewete lê die moord op die heerlike Koning Henry IV, en hersinnige Protestante.

"Hierdie mense beliggaam die rebelse gees wat die koninkryk verwoes. Daar was 'n tyd toe ek Monsignor Richelieu veroordeel het vir sy wreedheid, maar nou sien ek dat hy te sag was.

Daardie dag was die enigste luisteraars van die ou baron aan wie hy gearriveer het Angelique en Gonthran. Hulle het na mekaar gekyk met die voorkoms van medepligtiges. Hoe ver het hulle liewe oupa agtergeraak! Al die kleinkinders was baie lief vir hul oupa, maar het selde sy outydse oordele gedeel.

Gontran, wat amper twaalf was, het dit gewaag om beswaar te maak:

"Oupa, hierdie rowers is glad nie Hugenote nie. Hulle is Katolieke, maar hulle het weggehardloop van die leër, want daar was honger.

En onder hulle is daar buitelandse huursoldate, wat, sê hulle, nie geld betaal het nie, maar boere van oorloggeteisterde dorpe.

"In daardie geval moes hulle nie hierheen gekom het nie. Tog sal ek nooit glo dat Protestante hulle nie help nie. Ja, in my tyd is die

soldate min betaal, argumenteer ek nie, maar gereeld betaal. Glo my, al hierdie onluste word aangevuur deur vreemdelinge, miskien die Britte of die Nederlanders. Protestante rebelleer, skep koalisies, veral omdat die Nantes Edict te toegeeflik is vir hulle, het hy hulle nie net vryheid van godsdiens gegee nie, maar ook burgerregte.

"Oupa, wat is dit – burgerregte wat aan Protestante gegee is?

Angelique gevra.

"Jy is nog jonk, kleindogter, en jy sal nie verstaan nie," het die ou baron geantwoord, en na 'n pouse bygevoeg:

"Burgerregte is iets wat nie van mense weggeneem kan word sonder om hulself te verdissedeer nie.

"So dit is nie geld nie," het die meisie gesê.

"Absoluut, Angelique. Jy is nie slim nie," het die ou baron haar geprys.

Maar Angelique het geglo dat hierdie kwessie duidelikheid vereis.

"So as die rowers ons skoon beroof, sal ons steeds ons burgerregte hê?

"Dit is reg, baba," het Gontran geantwoord.

Angelique het die ironie in haar broer se stem gevang en gewonder of hy vir haar lag.

Gontran was 'n stille, introvert seun. Met geen mentor by die huis nie, geen geleentheid om in die kollege te studeer nie, moes hy tevrede wees met daardie patetiese krummels van kennis, wat met hom die dorpsonderwyser en kure gedeel het.

Hy het die meeste van sy tyd alleen in die attic deurgebring, waar hy rooi kocheniel of gekneusde veelkleurige klei gevryf het vir sy vreemde komposisies, wat hy "skilderye" of "skildery" genoem het.

Hoewel Gonthran as verlate kind grootgeword het as al die kinders van Baron de Sanse, het hy Angelique dikwels vermaan dat sy 'n savage was en nie kon optree soos 'n meisie uit 'n edele familie nie.

"Jy is nie so dom soos jy lyk nie," het hy destyds in 'n kompliment by haar gevoeg.

Hoofstuk 3

Praat met Angelique en Gontran, die ou baron het lank geluister, probeer om te verstaan wat gebeur in die erf: van daar af was daar

'n paar plakkershaars, die geraas van stemme is gemeng met die klou van bang hoenders. Toe vloei iemand oor die trekbrug, die gille het selfs harder geword, en Guillaume se stem kon duidelik gehoor word. Dit was die aand, daar was 'n manjifieke herfsweer, en die inwoners van die kasteel het versprei wie waar.

"Moenie bang wees nie, kinders," sê die ou baron, "miskien jaag Guillaume 'n bietjie bedelaar weg. . .

Maar Angelique het reeds op die stoep uitgehardloop.

"Oom Guillaume is aangeval, gedreig! Sy het van daar af geskree.

Limping, die baron geknak agter sy verroeste swaard, Gontran gryp die arapnik. Uitgaan op die stoep, hulle het 'n ou dienaar gewapen met 'n hoogtepunt, en langs hom Angelique.

Die vyand was naby, maar buite bereik, aangesien hy reeds aan die ander kant van die trekbrug was, maar steeds begrawe is. Hy was 'n lang kind met 'n honger gesig, hy het versmoor van woede.

Terselfdertyd het hy homself in sy hande probeer hou as verteenwoordiger van die wet.

Toe hy hom sien, het Gontran dadelik die arapnik laatlag en sy oupa teruggetrek.

"Hy is 'n belastinggaarder, hy is hier vir die geld. Hy is baie keer gedryf...

Die verbrokkeling van die amptenaar - die siening wat hy na die geveg gehad het, was baie pateties -

het voortgegaan om 'n stadige vyf te gee, maar, en het opgemerk dat die versterkings in huiwering, gewaag het. Hy het gestop – egter op 'n respekvolle afstand – en, om die boekrol uit sy sak te neem, verkrummel tydens die stryd, sug, het dit liefdevol begin regrik. Toe het hy begin lees met druk: baron de Sansa is beveel om die skuld van 875 livres, 19 su en 11 dae vir gebruikers, 'n tiende van die senior

huur, 'n koninklike belasting, 'n belasting op bedekte merries, 'n "stof reg" te betaal - 'n plig vir die distillasie van beeste op die koninklike pad en 'n boete vir laat betaling.

Die ou baron was woedend.

"Dink jy nie, tjomp, dat 'n edelman, nadat hy hierdie nonsens gehoor het, dadelik sy geld sal uitsit, soos 'n eenvoudige! Hy het woedend geskree.

"Jy weet dat die baron, jou seun, tot dusver jaarlikse belasting baie versigtig betaal het," het die amptenaar gesê. "Goed, ek sal terug wees wanneer hy by die huis is. Maar ek waarsku jou: as ek hom môre terselfdertyd nie vir die vierde keer vind nie en nie geld ontvang nie, doen ek dadelik aansoek om negatief in die hof en jou kasteel en alle meubels sal verkoop word, en die geld sal na die koninklike tesourie gaan.

"Kom hier uit, vat die gelduurders!

"Messir Baron, moenie vergeet dat ek in die diens is nie en kan ook as 'n geregtelike eksekuteur aangestel word.

"Om die eksekuteur te wees, moet jy 'n hofbesette hê," was die ou verarmde edelman woedend.

"As jy nie betaal nie, sal ek vir jou 'n hofbevel gee, dit is 'n eenvoudige saak, glo my.

"Maar wat dink jy moet ons betaal as ons nie die geld het nie?

Gonthran het geskree toe hy sien dat sy oupa verward was.

"Aangesien jy 'n borgtog is, kan jy vir jouself sien dat die rowers van ons 'n hings, twee donkies en vier koeie weggeneem het, en buitendien, die meeste van die bedrag wat jy van ons eis – dit is 'n volgstuk wat my pa se eksponente moet maak. Tot dusver het hy vrywillig vir hulle betaal omdat hulle arm is, maar hy is nie verplig om dit te doen nie. En tydens die laaste klopjag van die rowers boere gely selfs meer as ons, en skaars na so 'n rooftog sal die vader in staat wees om die skuld af te betaal ...

Die seun se rasionele woorde het die amptenaar meer geraak as die skraal van die ou ondertekenaar.

Met vrees wat by Guillaume gedruk het, het hy 'n paar treë vorentoe geneem en was reeds meer toegeeflik, byna simpatiek, maar steeds stewig in 'n toon het gesê dat sy besigheid was om die bevele van die fiskale ontvang en slaag hulle op. Na sy mening kan slegs 'n petisie wat deur die messirbaron deur die goewerneur van die provinsie na Poitou gestuur is in die naam van die algemene superintendent van die fiskale, die beslaglegging op eiendom vertraag.

"Tussen ons," het die amptenaar bygevoeg, en hierdie woorde het 'n grimeer van walglike by die ou baron veroorsaak, "tussen ons sal ek jou vertel dat selfs my onmiddellike meerderes - die aanklaer of die belastinginspekteur - nie die mag het om jou van belasting vry te stel of 'n voordeel te bied nie.

Maar jy is 'n edelman, en jy moet hoë verbindings hê, so my vriendelike raad aan jou is om dit te gebruik!

"Ek sal dit nie as 'n eer beskou om jou my vriend te noem nie," het die ou Baron de Ridue skerp gesê.

"En Ek sê dat julle dit sal oordra aan die messiasbaron, julle seun.

Armoede spaar niemand nie, so hier! Dink jy dit is lekker om almal van my te laat skommel soos 'n spook, en hulle beloon my met

boeie, soos 'n harde hond? Wel, okay, totsiens, onthou nie die skitterende!

Hy het sy hoed aangetrek en weggekalp en ongelukkig na die mou van sy wye kleed gekyk.

In die teenoorgestelde rigting, in die kasteel, ook limping, streel en die ou baron, en agter hom, stil, Angelique en Gontran.

Ou Guillaume, vloek denkbeeldige vyande, het sy antieke piek na sy lêplek, 'n bewaarplek van historiese wrak.

Toe hy na die sitkamer terugkeer, het die ou baron heen en weer begin loop, en die kinders het lankal nie gewaag om met hom te praat nie. Uiteindelik het Angelique se stem in die skemer stilte van die saal uitgelui.

"Sê vir my, Oupa. . . Die rowers het ons ons burgerregte verlaat, en hierdie man in swart, het Hy hulle nou saam met hom geneem?

"Gaan na jou ma, meisie," het die ou baron in 'n flinching stem geantwoord.

Hy het weggedraai, in sy hoë stoel gaan sit met afgeveete upholstery en stil geword.

Die kinders, sê totsiens, links.

* * *

Armand de Sanse, leer watter ontvangs aan die belastinggaarder gegee is, sug en lank vreesbevange die wigte van sy grys baard 'n la Louis XIII.

Angelique was lief vir, hoewel ietwat beskermend, haar vriendelike en kalm pa, op die gelooide voorkop waarvan alledaagse bekommernisse diep plooie opgelê.

Om hul groot brood op sy voete te sit, moes hierdie afstammeling van bedelaar-aristokrate al die plesiere prysgee waaroor mense van sy posisie gewoonlik toegee. Hy het selde oral gegaan en amper nie gejag nie, anders as sy bure-edeles, wat nie ryker as hy was nie en verlating gevind het in die feit dat al sy tyd lokaashaas en wilde varke deurgebring het.

En Baron Armand de Sanse het homself geheel en al aan die versorging van die familie gewy. Hy was nie veel beter geklee as sy boere nie, en van hulle af het 'n skerp reuk van mis en perde gekom.

Hy was lief vir sy kinders. Hulle het hom blydskap gegee en Hy was trots op hulle. In hulle het Hy die betekenis van sy lewe gesien. Die hoofplek daarin is deur kinders beset. Die tweede is sy muile. Eens op 'n tyd het hy selfs daarvan gedroom om hierdie pakdiere te teel, wat meer geharde perde en groter donkies was.

En nou het die rowers sy beste hings en twee donkies gesteel. Dit was 'n ware ramp, en die Baron het selfs gewonder of hy die oorblywende muile en die klein weivelde wat hy aangehou het om hulle te voed, kon verkoop.

Die dag ná die aankoms van die belastinggaarder het Baron Armand de Sanse die gansveer versigtig geslyp en agter sy kantoor gesit, 'n chelobite in die naam van die koning begin saamkom met 'n versoek om hom van die jaarlikse belasting vry te stel.

In sy boodskap het hy in detail die lot waarin hy, 'n edelman, is, beskryf.

Eerstens het hy gevra om verskoning te vra vir die feit dat tot dusver net nege lewende kinders kan noem, maar hoop dat daar meer sal wees, aangesien "ek en my vrou nog jonk is en ons bereid is om hul getal te verhoog."

Hy het toe bygevoeg dat sy swak pa, wat as kolonel onder Louis XIII gedien het, geen pensioen gehad het nie en van hom afhanklik was.

Hy het self die rang van kaptein gehad, is aan die bevordering

voorgeskryf, maar hy moes die koninklike diens verlaat omdat die salaris van 'n koninklike artilleriebeampte - 1 700 livres per jaar -

"was nie genoeg om volgens die rang te leef nie." Hy het ook genoem dat hy twee bejaarde tannies gehad het wat, wat

"ongedokumenteer" was, nie hulle mans kon vind of na die klooster kon gaan nie, en waarvan val – om in nederige arbeid te verdur". Die baron het voortgegaan om te skryf dat hy vyf dienaars en een van hulle, 'n baie nuttige man in die huis, 'n voormalige soldaat wat ook geen pensioen gehad het nie. Die oudste twee seuns woon kollege by, en hul opvoeding kos 500 livres. Een dogter moet in 'n klooster geplaas word, maar dit vereis nog 300

livres. Ten slotte het hy genoem dat hy vir baie jare belasting betaal het vir sy gebruikers om hulle aan die kaap te hou, en moet nou vir hulle bydra tot die staatskas 875 livres, 19 sous en 11 dae net vir die huidige jaar. En sy jaarlikse inkomste bereik skaars vierduisend Livres, en hy moet negentien mense voed en terselfdertyd die lewenspad handhaaf, wat 'n edele titel vereis, en dan benewens al die ongelukke op sy grond aangevalde rowers, geplunderde en verwoeste huise, baie boere doodgemaak, en oorlewendes gedompel in nog meer wrede behoefte. Armand de Sanse het simpatiek gevra om sy belasting te verminder, om te help met die vorm van 'n onweerstaanbare of tydelike lening van ten minste 'n

duisend Livres en gesmeek vir "koninklike barmhartigheid": in die geval van 'n veldtog na Amerika of Indië, om te neem as 'n denominator sy oudste seun, die "24ste" leer logika van die monnike, wat, terloops, die baron verskuldig vir sy instandhouding vir meer as 'n jaar.

Baron het bygevoeg dat hy vir sy deel altyd gereed was om enige posisie versoenbaar te aanvaar met sy edele rang, as dit hom net sou toelaat om die familie te voed, soos hy verstaan dat sy lande, selfs al word hulle verkoop, hom nie sal red nie...

Om die ink droog te maak, het Armand de Sanse sy lang boodskap, wat 'n paar uur se harde werk geneem het, afsonderlik 'n nota aan sy beskermheer en neef Marquis du Plessis de Beller geskryf en

hom geïmpliseer om die petisie self of die dowagerkoningin aan die koning te oorhandig en om die boodskap te vergesel met die beste aanbevelings om gunstig aanvaar te word.

Ten slotte, uit beleefdheid, het hy toegeskryf: "Ek hoop, meneer, om jou gou in ons lande te sien en om jou 'n guns te kan doen, om byvoorbeeld met jou te deel, muile te pak – ek het Pragtige muile! "of stuur vrugte, kastaiings, kaas of suurdeeg na jou tafel."

* * *

'n Paar weke later is die wee van die ongelukkige Baron Armand de Sanse by die nuwes gevoeg.

Dit het in die aanloop tot die winter gebeur. Een aand in die kasteel het gehoor hoe op die pad, en dan op die ou trekbrug, wat, soos altyd, asof versier met kalkoene geplaas op die relings, gespanne perd hoewe.

In die erf blaf honde Angelique, te danke aan die pogings van tannie Gulseri, wat toegesluit was in 'n kamer vir naaldwerk, gehaas na die venster.

Sy sien twee lang en maer, swartgeklede ruiters het van die perd afgespring, en toe verskyn 'n muil gelaai met baulks op die voetpaadjie, wat deur 'n boerseun gelei is.

"Tannie! Ortance! Angelique het geroep. "Kyk, ek dink hulle is ons broers, Jocelen en Raymond.

Ortance en Angelique en die ou bediende het gehaat. Hulle het op die oomblik in die sitkamer verskyn toe die seuns oupa en tannie Jeanne gegroet het. Dienaars het van alle kante af gehardloop. Ons het die baron in die veld en die Barones in die tuin gevolg.

Die jongmanne het hierdie vreugdevolle oproer taamlik ingeperk behandel.

Een van hulle was vyftien jaar oud, die ander sestien, maar hulle was dikwels verkeerd vir 'n tweeling, aangesien hulle van dieselfde hoogte en soortgelyk aan mekaar was. Albei het 'n mat kompleksiteit, grys oë, swart reguit hare hang aan die verkrummelde, vuil wit kraag van hul klooster rok. Hul enigste uitdrukking het verskil: Joslen het dit meer rigied gehad, Raymond het 'n meer geheimsinnige een gehad.

Terwyl die broers monosyllabicly beantwoord die vrae van die ou baron, die verpleegster, straal met geluk, gelê op die tafel 'n pragtige tafeldoek, het potte pate, brood, botter en 'n pot kastaiings van die nuwe oes. Die jong mans se oë het geskyn. Sonder om vir 'n uitnodiging te wag, het hulle by die tafel gaan sit en begin eet –

koester en slordig, wat Angelique verheug het.

Sy het opgemerk dat die broers dun en bleek was, dat hul swart sarkasme kostuums erg op hul elmboë en knieë uitgewis is.

Praat, hulle het hulle oë laat laat kani. Dit het haar ook nie herken nie, maar sy het onthou dat sy Joslen eens gehelp het om die voëls uit die nes te kry, net soos Denis haar gehelp het.

Raymond het 'n leë horing op sy gordel gehad. Angelique het gevra waarvoor hy was.

"Vir die ink," het hy arrogant geantwoord.

"Ek het myne weggegooi," het Jocelen gesê. Pa en ma het met kerse gekom. Die Baron was bly om sy seuns te ontmoet, maar 'n bietjie ontsteld.

"Hoekom is jy hier, seuns?" Jy het nie eens vir die somer gekom nie.

Die begin van die winter is 'n ietwat ongewone tyd vir vakansies, is dit nie?

"Ons het nie in die somer gekom nie, want," het Raymond begin verduidelik, "dat ons niks gehad het om 'n perd te huur nie, of ten minste in 'n poswa te gaan wat tussen Poitier en Nior loop nie.

"En as ons nou hier is, is dit nie omdat ons ryk geword het nie..." het Jocelin voortgegaan.

— ... En omdat die monnike ons uitgesit het," het Raymond klaargemaak.

Daar was 'n pynlike stilte.

"Ter wille van Saint Denis, sê vir my, wat het jy gedoen, my godin, vandat jy so beledig is? die ou baron uitgeroep.

Dis niks nie. Dit is net dat die Augustiniane vir byna twee jaar nie vir ons betaal is nie. Daarom het hulle dit vir ons duidelik gemaak dat hulle eerder studente wou aanvaar wie se ouers meer vrygewig was... - Baron Armand het heen en weer in die sitkamer begin loop, wat 'n teken van uiterste opwinding was.

"Nee, dit is onmoontlik! As jy niks verkeerd gedoen het nie, kon die monnike jou nie so ongeëwenaald by die deur uitgooi nie: jy is edeles! En die monnike weet dit...

Jocelin, die oudste van die broers, het boosheid geantwoord:

"Ja, hulle weet dit goed, ek kan selfs vir jou die woorde van die ekonomie herhaal, wat hy ons opdrag gegee het: hy het gesê dat edeles die mees slordige betalers is en, as hulle nie geld het nie, laat hulle sonder Latynse en ander wetenskappe doen. Die ou baron het sy lui rug reguit gemaak.

"Ek vind dit net moeilik om in die eerlikheid van jou woorde te glo: dink vir jouself, want die kerk en adel is een, en die leerlinge van kloosters – die toekomstige kleur van die staat. En wie, indien nie Augustin, weet dit!

Raymond, wat voorberei het om 'n priester te word, het aanhoudend nie opgekyk nie, op sy oupa geantwoord:

"Die monnike het vir ons gesê dat God self na sy uitverkorenes sou wys. Miskien het hy gedink ons is onwaardig?..

"Los jou grappies, Raymond! sy broer onderbreek. "Dit is nie die tyd hiervoor nie, glo my. As jy 'n bedelaar monnik wil wees, is dit jou besigheid, maar ek is die oudste en ek stem saam met my oupa: die kerk moet ons respekteer, edeles. Wel, as sy verkies om gewone, kinders van ambagsmanne en winkeliers - haar wil! Sy grawe haar eie graf en sy gaan doodgaan!

Beide die baron, die oudste en die jonger, het verontwaardig in een stem uitgeroep:

"Jocel, durf jy nie laster nie!

"Ek laster nie, ek sê wat ek regtig doen. In my logika klas, waar ek die jongste, en die sukses van die tweede van dertig, vyf-en-twintig studente is die kinders van ryk ambagsmanne of burokrate, en hulle betaal versigtig 'n fooi, en die edeles is vyf, en slegs twee betaal betyds ...

Hierdie woorde van Joslen het Armand de Sanse gejuig – dit blyk, hy is nie alleen in sy probleme nie.

"O, so ek en jy het twee ander edeles geskors?"

"Niks so nie, hul ouers is kragtige seniors, en die Augustines is bang vir hulle.

"Ek verbied jou om so van jou versorgers te praat," het Baron Armand gesê en sy ou pa het gemurmureer asof vir homself:

"Dank God dat die koning dood is en nie kan sien wat aangaan nie!

"Ja, jy is reg, Oupa, dank God," het Jocelin geknak. "Terloops, Henry IV is deur 'n monnik vermoor.

"Toegesluit, Joslen," het Angelique ingegryp. "Jy is glad nie 'n meester nie, en wanneer jy jou mond oopmaak, lyk jy soos 'n toad.

En toe het die monnik Henry III vermoor, nie Henry IV nie.

Die jong man het gesidder en met verrassing gekyk na die krullerige meisie wat hom so kalm geleer het.

"Ag, jy is hier, padda, moeras prinses! Marquis van Engele!.. Om te dink ek het nie eens hallo vir jou gesê nie, klein suster.

"Hoekom noem jy my 'n padda?"

"Omdat jy my 'n toad genoem het. En dan verdwyn jy nie vir ewig in die moerasse, onder die riete nie?

Of het jy so gemaklik en prim geword soos Orthance?

"Ek hoop nie," het Angelique beskeie gesê. Angelique se ingryping het die atmosfeer ietwat ontlont.

Die broers het gevrek en die verpleegster is van die tafel verwyder.

Maar die sitkamer het steeds pynlik gebly. Almal het in die geheim gedink hoe om die nuwe slag van die noodlot te weerstaan.

In stilte, is hulle by die desperate uitroep van die baba gebring. Die ma, beide tannies en selfs Gonthran, het hieruit voordeel getrek en gaan "kyk wat gebeur het." Maar Angelique het by haar oupa, pa en ouer broers gebly, wat met soveel skande teruggekeer het huis toe.

Sy het by een gedagte gespaar: het hulle familie hierdie keer hul burgerregte verloor? Sy was so gewas om daaroor te vra, maar sy was huiwerig. Sy het egter minagtende jammerte vir haar broers gevoel.

Ou Guillaume het ingekom – hy was weg toe die seuns daar aankom

– en nog 'n candelabra gebring ter ere van die aankomste. Hy het lomp die ouderling gesoen en was op hom gedreup. Die jonger man het amper arrogant die ou man se ongemaklike omhelsing ontduik.

Maar dit het nie die ou soldaat ontmoedig nie, en hy het nie gehuiwer om sy mening uit te spreek nie:

"Dit was tyd om terug te kom. En wat smag jy na Latyn, as jy skaars in jou moedertaal skryf? Toe Fantina vir my sê dat die jong eienaars ten goede gaan, het ek dadelik gedink: nou sal die messir Joceen kan gaan swem.

"Sgt. Lucen, moet ek jou aan dissipline herinner?" Sy ou baron het skielik droog gebreek.

Guillaume het gespog. Angelique is getref deur haar oupa se arrogante toon, waarin sy ook die alarm gevang het. En die ou baron het na sy oudste kleinseun gedraai:

"Ek hoop, Joslen, het jy reeds uit jou kinderdrome gegooi om 'n matroos te word?

"Hoekom moet ek hulle uitgooi, Oupa?" Ek dink nie eens ek het nou enige ander keuse nie.

"Solank ek lewe, sal jy nie 'n matroos wees nie! Enigiets, maar nie hierdie een nie! "En die ou man het sy stok op die blaaie van die vloer geslaan.

Dit het gelyk of Jocenad getref is deur sy oupa se onverwagse ingryping in sy planne vir die toekoms, wat hy lank in sy siel gekoester het. Dit was hulle wat hom sonder veel teleurstelling gehelp het om die uitsetting van die klooster te behandel.

"Al hierdie gebede en skarreling van Latyn het geëindig," het hy gedink. "Nou is ek 'n man en ek sal op 'n koninklike skip kan vaar..."

Armand de Sanse het vir sy seun probeer opstaan.

"Asseblief, Vader, waarom sulke intransigensie?" Hierdie diens is nie erger as enige ander nie.

Terloops, ek moet jou vertel dat ek in die petisie wat ek onlangs na die Koning se naam gestuur het, onder meer geskryf het dat my

oudste seun dalk 'n kapper of oorlogskip wil aan boord, en gevra het om hom te help om dit te doen.

Maar die ou baron het sy hande in woede gewaai. Angelique het nooit haar oupa so kwaad gesien nie, selfs op die dag van sy aanloop met 'n belastinggaarder.

"Ek hou nie van mense wat hulle hakke verbrand nie! Wat sal hulle daar vind, buite die see?

Wonderwerke van wonders? Nee! Kaal savages met getatoeëerde hande! Die oudste seun van 'n edelman moet dien in die koninklike leër! Dis dit!

"Ek droom nie van 'n beter aandeel as om die koning te dien nie, maar net op see," het die jong man gesê.

Josleen is sestien jaar oud. Dit was tyd vir hom om sy lewensdoel te bepaal, – sy vader het onseker ingevoeg.

Die gerimpelde gesig van die ou baron, geraam deur 'n klein grys baard, weerspieël lyding. Hy het sy hand opgewek.

"Ja, sommige lede van ons familie voor hom het hul eie lot bepaal.

My kind, mislei jy my hoop! Hy het met onuitspreeklike bitterheid uitgeroep.

"Ek is jammer, Vader, ek wou glad nie pynlike herinneringe aan jou siel bring nie," het Baron Armand gesê. "Ek het immers nog nooit aan enige ander lande gedink nie, ek kan nie eens uitdruk hoe geheg ek aan ons geboorteland Montel is nie. Maar ek onthou nog hoe moeilik en onbetroubaar my posisie in die weermag was.

Wanneer daar geen geld is nie, sal selfs die adel van soorte nie help om hoë geledere te bereik nie. Ek was vasgevang in die skuld, en om myself te voed, het ek gebeur om al my toerusting te verkoop - 'n perd, 'n tent, wapens - en selfs om die klere aan my dienaar te gee.

Onthou hoeveel groot lande jy in geld moes verander om my instandhouding in die weermag te verseker...

Angelique het die gesprek met groot belangstelling gevolg. Sy het nog nooit die matrose gesien nie, maar het in die rand gewoon waar die valleie van Sevra en Vandeia in die inroeping van die see gehoor is. Sy het geweet dat van al langs die kus van La Rochelle na Nantes deur die Sabre d'Olonn vissersbote na verre lande, waar rooi soos vuur woon, en gestreep soos wilde varke, mense. Daar is selfs gesê dat 'n Bretonse matroos van Saint-Malo na Frankryk gebring het savages, wie se kop in plaas van hare vere gegroei het, soos voëls.

O, as sy 'n man was, sou sy nie haar oupa se toestemming vra nie!..

Sy sou lank gelede vertrek het en al haar engele na die Nuwe Wêreld geneem het.

* * *

Die volgende oggend het Angelique om die erf rondgedwaal toe 'n boerseun Baron Armand 'n paar verkrummelde stuk papier gebring het.

"Dit is van Molina se huishoudster, hy vra my om na hom toe te kom," sê die baron en gee 'n teken aan die perd om sy perd op te saal. Ek dink nie ek sal terug wees vir aandete nie.

Barones de Sanse, met 'n strooihoed oor haar serp, terwyl sy op die punt was om in die tuin in te gaan, het haar lippe gedruk.

"Nee, dit is net ongehoord! Sy sug. "Watter tye leef ons in! Om 'n paar algemene-hugenote toe te laat om homself toe te laat om jou te bel, 'n direkte afstammeling van Philip-Augustus, so maklik? Ek kan my nie indink watter waardige besigheid 'n edelman met 'n nabygeleë kasteel jou rang waardig kan hê nie? Weereens, hierdie muile moet wees ...

Die Baron het niks vir sy vrou geantwoord nie, en sy het vertrek en haar kop geskud.

Tydens hierdie toneel het Angelique in die kombuis gegly, waar haar skoene en kaap gelê het.

Toe het sy na die stalle gegaan om haar pa te sien.

"Vader, kan Ek saam met U gaan?" Sy het gevra met die mees bekoorlike make-up.

Hy kon nie weier en haar in sy saal sit nie. Angelique was sy gunsteling. Hy het haar baie mooi gevind en soms in drome gedink dat sy met die Hertog sou trou.

Hoofstuk 4

Dit was 'n duidelike herfsdag, en in die blou lug geloomde bloedrooi blare wat nog nie sy welige skoonmaak van die bos verloor het nie.

Terwyl hulle verby die hoofhek van die Marquis du Plessis-landgoed gery het, het Angelique gebuig om te sien hoe die bekoorlike wit kasteel van Plessis-Beller aan die einde van die kastanje stegie staan, wat soos 'n fantastiese wolk in die dam gebons het. Daar was stilte rondom, en die Renaissance-styl kasteel, verlaat deur die eienaars ter wille van die lewe in die hof, blyk te doze af, omring in die geheimenisse van sy park en tuin. Die woestynstegies het die doe rondgeswerf wat van die Nyel-woud af hier rondgedwaal het.

Die ekonomie van Molin het twee blare van die kasteel geleef, by een van die ingange na die park. Sy stewige, stewige rooibaksteenhuis onder 'n blou dak was die wakende wag van die ligte palazzo, waarvan die Italiaanse genade steeds die plaaslike inwoners beïndruk het, gewoond aan die somber feudale vestings.

Moline was sy huis. Hard, ryk, vol vertroue in sy regte en in sy vermoë was hy eintlik die eienaar van

'n groot boedel Plessis-Beller, waarvan die eienaar voortdurend afwesig was. Slegs soms, elke twee jaar, in die jagseisoen in die herfs of tydens die blom van die lande, het 'n kavalkade van seniors en dames met hul waens, perde, gryshounds en musikante Plessis gevul. 'n Paar dae is in 'n deurlopende vakansie gehou. Die vermaak van hierdie briljante samelewing het 'n bietjie met afgryse vervul oor die klein edele bure, wat na die kasteel genooi is om vir hulle te lag.

Toe het almal na Parys teruggekeer, en die kasteel onder die snoet van die ekonomie het weer in stilte gedompel.

Toe hy die klou van die hoewe hoor, het Molin in die erf uitgegaan en verskeie kere laag voor die gaste in die gewone boog gebuig, wat in sy gebrek aan posisie nie 'n spesiale werk vir hom was nie.

Angelique, wat geweet het hoe wreed en vaardig Molin kon wees, het nie geswig voor hierdie vleiende nie, maar Baron Armand het

duidelik plesier gegee.

"Ek het vandag 'n gratis oggend gehad, liewe Moline, en ek het gedink daar is geen rede om ons datum uit te stel nie. . .

"Baie dankie, Messier Baron. Ek was bang as jy dit audacious van my kant af sou vind dat Ek vir jou

'n uitnodiging met 'n dienaar gestuur het.

"Dit het my glad nie aanstoot gegee nie. Ek weet jy vermy om in ons huis op te daag as gevolg van my vader, wat jou hardkoppig as 'n gevaarlike Hugenote sien.

"O, jy is so astute, Messier Baron! Inderdaad, ek wil nie ontevredenheid veroorsaak met messir de Ridue en mev Barones nie, want sy is baie toegewyd. Daarom verkies ek om jou aan te bied en hoop dat jy en jou klein jong dame die eer sal hê om 'n maaltyd met ons te deel.

"Ek is nie meer 'n dogtertjie nie," het Angelique gesê. "Ek is tien en

'n half jaar oud, en ons het selfs jonger as ek: Madlon, Denis, Marie-Agnes en 'n broer wat onlangs gebore is.

"Ek vra Mademoiselle Angelique om my te verskoon. En inderdaad, wanneer daar so baie babas in die familie is, is die ouderlinge nodig en verstandig, en volwassenheid van denke. Ek sou bly wees as my dogter Bertil jou bevriend het, want die nonne uit die klooster waar sy grootgemaak word, vertel my dat sy het - helaas! "Hoenderbrein en daar is nie veel om daarvan te verwag nie.

"Jy oordryf, Moline," het Baron Armand beleefd betoog.

"Hierdie keer stem ek saam met Molin," het Angelique gedink. Sy het sy skynheilige donkergesigdogter gehaat.

Die gevoelens wat sy vir Molina gevoel het, was moeilik om te bepaal. Aan die een kant het hy haar afkeur gewek, aan die ander

kant - selfs 'n paar respek, wat waarskynlik te danke was aan die welstand wat van hom en uit sy huis gewreed is. Hy het donker pakke gemaak van goeie stof, en waarskynlik is hulle gegee of, eerder, verkoop voordat hulle begin sig verloor. Op sy voete het hy skoene gehad met gespes, op 'n redelik hoë hak, in die jongste mode.

En hulle het heerlik gevrek. Angelique se klein spruitie het dadelik 'n aangename geur gevang, sodra hulle die sprankelende skoon saal binnegegaan het met die vloer wat met teëls gevoer is, waarvan die deur na die kombuis gelei het. Molina se vrou in 'n diep gordyne het in haar rompe gedompel en dadelik weer betrokke geraak by kook.

Die ekonoom het die gaste na 'n klein kantoor geneem en beveel om vars water en 'n karafe wyn daarheen te bring.

"Ek hou van hierdie wyn," het hy gesê en 'n glas grootgemaak, "dit is van druiwe wat groei op 'n koso-afgedankte wyn wat al lankal verlaat is. Goeie sorg - en verlede jaar het ek reeds daar geoes. Natuurlik is die wyne van Poitou minderwaardig as die wyne van die Loire, maar hulle is redelik subtiel. Na 'n pouse het hy bygevoeg:

"Ek kan nie eens uitdruk nie, Baron, hoe gelukkig is ek dat jy op my uitnodiging gereageer het en hierheen gekom het. Dit is 'n gelukkige teken vir my, en ek hoop dat die saak wat ek verwek het, veilig sal eindig.

"Is jy asof jy my op een of ander uitdaging plaas?"

"Moenie kwaad wees vir my daarvoor nie, Baron. Ek kan nie spog met 'n opvoeding nie, ek het net by

'n dorpshuis studeer. Maar Ek sal jou vertel, die swaer van sommige edeles het nooit vir my bewyse van hulle groot gedagtes gelyk nie.

En dit neem gedagte om te praat oor sake, selfs die mees onbeduidende kinders.

Die Baron het teruggeleun in 'n sagte stoel en nuuskierig na sy gespreksmens gekyk. Hy was 'n bietjie bekommerd oor wat hierdie man, wie se reputasie nie perfek was nie, met hom gaan praat.

Daar was gerugte dat hy baie ryk was. In die vroeë jare van sy diens was hy wreed teenoor boere en ondergrondse werkers, maar het onlangs probeer om sagter te bly, selfs by die armste boere.

Niemand het regtig die redes vir hierdie veranderinge en sy onverwagse vriendelikheid geken nie. Die boere het hom nie vertrou nie, maar aangesien hy vir 'n geruime tyd meer akkommoderend geword het in sake van die verdowing en ander pligte wat deur die koning en die Marquis opgelê is, is hy met respek behandel.

Woedende tonge het gesels asof hy dit doen om sy ewig afwesige meester in die skuld te plaas.

Boonop was die Marquis en haar seun Philip nie meer geïnteresseerd in hul boedel as die Marquis self nie.

"As mense dit glo, sal jy binnekort al die kastele van du Plessis kan koop," het Armand de Sanse te stomp gesê.

"Al hierdie dinge sê, boodskapper baron. Nie net het ek geen ander gedagtes nie, maar om 'n toegewyde dienaar van my meester Marquis te bly, maar ek sien nie veel voordeel in hierdie verkryging nie. En om uiteindelik jou twyfel te verdryf, sal Ek jou vertel – en dit sal nie 'n skending van plig van my kant af wees nie – dat die boedel reeds gelê is!

"Moet my net nie aanbied om dit te koop nie, ek het nie die middele om dit te doen nie...

"Ek is ver van hierdie gedagte, die baron. . . 'n Bietjie meer wyn?..

Angelique was verveeld met die gesprek van mans, en sy het ongesiens uit die studie gegly, na die groot saal gegaan, waar mev

Molin die deeg vir 'n groot soetkoek uitgerol het. Sy glimlag vir die meisie en gee haar 'n boks, waaruit 'n heerlike reuk gekom het.

"Vat dit, baba, eet. Dit is gedikte hout. Sien, Hy is jou naamgenoot.

Ek kook dit self op goeie wit suiker, en ek kry dit lekkerder as die monnike in die klooster, hulle neem ongeskilde suiker. En natuurlik waardeer Paryse belydenisse nie regtig hul brou nie, want dit verloor alle geur, want die monnike kook dit in dieselfde cauldrons wat sop en bloedwors, en was hulle nie eens behoorlik nie.

Luister na mev Moline, Angelique met plesier afgebyt stukke taai groen steel. So dit is wat hierdie groot en sterk moerasplante verander na kook, in die reuk waarvan dit nog altyd bitterheid gewonder het.

Angelique het bewonderend rondgekyk. Die meubels het geglinster.

In die hoek, by die deur na die studie, was daar 'n horlosie. Haar oupa het altyd gesê dat horlosies die uitvinding van die duiwel was.

Die meisie wou 'n beter blik op hulle kry en luister na waaroor hulle gefluister het, en sy het na die kantoor gegaan, waar die mans voortgegaan het om te praat. Sy het haar pa hoor sê:

"Ek sweer vir Saint Denis, Moline, jy verstom my! Almal praat oor jou, maar oor die algemeen stem almal saam dat jy 'n man van oorspronklikheid is en jy het 'n flair... Wat ek egter nou van jou gehoor het, is 'n absolute utopie!

"Wat in my sin, boodskapper baron, lyk so roekeloos vir jou?

"Dink vir jouself! Met die wete dat ek betrokke is by die teel van muile en ek deur daarin geslaag om

'n goeie ras uit te bring, stel jy voor om hierdie besigheid uit te brei en die moeite te neem om my muile te verkoop. Dit is alles mooi.

Maar ek verstaan jou nie wanneer jy praat oor die ondertekening van

'n langtermyn kontrak met ... Spanje. My liewe, ons is 'n stryd met Spanje!

"Die oorlog sal nie vir ewig aangaan nie, The Baron.

"Ons neem ook daarmee op. Maar is dit moontlik om 'n ernstige besigheid te begin op grond van sulke wankelende hoop?

Op die lippe het Molina 'n neerbuigende glimlag geflits, maar die verwoeste edelman het dit nie opgemerk nie en vurig voortgegaan:

"Hoe gaan jy handel dryf met 'n land wat in 'n oorlog met ons gefyt is? Eerstens is dit tereg verbode, solank Spanje ons vyand is.

Daarbenewens is die grense gesluit, paaie en brûe word beskerm.

Wel, ek stem saam, om die vyand muile te voorsien is nie iets wat wapens te voorsien, veral aangesien die oorlog is nie meer op ons land, maar op iemand anders s'n. En in die algemeen het ek te min muile om dit te verhandel! Dit verg baie geld en jare se Arbeid om dinge te laat werk. Nee, my finansiële sake laat my nie toe om daardie risiko te neem nie.

Uit selfliefde was hy stil dat dit om hierdie rede was dat hy dalk net al sy muile moet verkoop.

"Maar die Messier Baron sal nie weier om te erken dat hy vier uitstekende produsente het nie, en dat dit vir hom baie makliker sal wees as ek om ander goeie produsente van die omliggende edeles te koop. Wel, 'n paar honderd donkies kan vir tien gekoop word -

twintig livres per kop. 'N Bietjie ekstra werk om die moerasse te dreineer, sal help om weidings te verbeter, hoewel jou belastingmuil nie bederf word nie. Dit lyk vir my dat as jy twintig duisend livres belê in hierdie geval, kan ons dit behoorlik vestig, en in drie of vier jaar sal dit voorspoedig wees.

Die arme baron het sy asem weggeneem.

"Gosh, jy het 'n vee! Twintig duisend livres! Dink jy regtig dat so baie is my onbekwame muil, oor wie almal hier openlik spot! Twintig duisend livres! Gee U hulle nie vir my nie?

"Hoekom nie leen nie? Die huishoudster het kalm gesê.

Die Baron het met skrik na hom gekyk.

"Maar dit sou waansin van jou kant af wees, Moline! Ek dink dit is gepas om jou te laat weet dat ek nie 'n enkele eerder het nie.

"Ek sal tevrede wees met 'n eenvoudige kontrak waaronder ek die helfte van die winste en verband reg op ons besigheid kry, maar ons moet 'n kontrak in Parys sluit sonder om dit openbaar te maak.

"Ek is bang ek sal nie gou 'n kans kry om Parys toe te gaan nie.

Daarbenewens lyk jou voorstel vir my so ongewoon en selfs riskant dat ek graag met sommige van my vriende wil konsulteer...

"In daardie geval, die baron, kom ons laat hierdie idee, vir die sleutel tot ons sukses is in volledige geheimhouding. Andersins moet jy nie begin nie.

"Maar ek kan nie alleen oor so 'n saak besluit nie, wat in my diepe oortuiging teen die belange van my vaderland is!

"Sy is ook my tuisland, die boodskapperbaron.

"Iets twyfelagtig, Moline!

"Kom ons stop dan hierdie gesprek, Baron. Kom ons sê net ek het 'n fout gemaak. Alhoewel ek geglo het, wetende dat die uitsonderlike suksesse wat jy gemaak het, dat net jy in staat is om 'n groot pastorale plaas in ons streek te skep. En dit moet onder jou naam wees.

Die Baron was gevlei.

"Dit is nie my grootste bekommernis nie.

"Miskien sal die boodskapperbaron my toelaat om vir hom te sê watter soort bekommernis hierdie saak direk het op wat hom pla, naamlik tot die waardige reëling van sy groot familie.

"Jy versmelt jou neus, Moline, en jy verdien om jou met 'n sweep te ontknoop.

"Soos jy wil, is die baron 'n gemors. Maar, hoewel my fondse is baie meer beskeie as sommige hier dink, Ek bedoel as 'n voorskot - in die rekening van toekomstige inkomste uit ons geval, natuurlik - op die oomblik om jou te leen net so 'n som, dit wil sê, twintig duisend livres, sodat jy jouself heeltemal kan wy aan besigheid sonder om bekommerd te wees oor die lot van kinders. Ek weet uit my eie ervaring dat werk nie vashou wanneer 'n persoon versorg word nie.

"En die fisk spook," het die baron bygevoeg en 'n ligte verf het oor sy gelooide gesig gegooi.

"En dat die geld wat Ek aan jou sal leen, nie kromheid veroorsaak nie, lyk dit vir my, om stil te bly oor ons kontrak. En so, wat ook al jou besluit, ek dring daarop aan dat hierdie gesprek tussen ons bly.

"Ek verstaan jou. Maar jy moet my ook verstaan: Ek kan nie anders as om my vrou te vertel van die aanbod wat jy aan my gemaak het nie. Ons praat immers van die toekoms van ons nege kinders.

"Verskoon my, Messier Baron, vir 'n indiskreet vraag, maar kan mev Barones stil wees? Tot nou toe het ek nog nooit gehoor van 'n vrou wat 'n geheim kon hou nie.

"My vrou se reputasie is nie gesels nie. Buitendien, ons sien niemand nie. Nee, as ek haar vra, sal sy stilbly.

Op hierdie stadium, Molin opgemerk dat Angelique leun teen die deur, en, nie wegkruip, luister na hul gesprek. Die baron het omgedraai, haar ook gesien en sy wenkbroue gefrons.

"Angelique, kom hierheen," het hy droog gesê. "Ek dink jy het 'n slegte gewoonte om by die deur te eavesdropping. Jy verskyn onhoorbaar en altyd op die mees inopportune oomblik. Jou gedrag is baie ongelukkig.

Molin het aandagtig na die meisie gestyg, maar dit het nie gelyk of hy so geïrriteerd soos die baron was nie.

"Die boere sê sy is 'n feetjie," het hy gesê en 'n skaduwee van 'n glimlag het op sy gesig verskyn.

Angelique, glad nie skaam nie, het die kamer binnegegaan.

Het jy ons hoor praat? Die baron het haar gevra.

"Ja, pa. Molin het gesê dat Joslen in staat sal wees om in te skryf in die weermag en Ortance om by die klooster aan te sluit as jy baie muile sou teel.

"Jy is vreemd. Luister nou na my. Belowe my dat jy niemand sal vertel nie. Angelique het haar groen oë op hom laat lig.

"Asseblief... Maar wat kry ek daarvoor?

Molines het geslyp.

"Angelique! Die baron het uitgeroep met verbasing en ontevredenheid.

Molin het op die meisie geantwoord:

"Jy sal eers aan ons bewys, Mademoiselle Angelique, dat jy weet hoe om jou mond toe te hou. As, soos ek hoop, ons ooreenkoms met die messir baron, jou pa, gesluit is, dan sal dit nie dadelik begin floreer nie, en tot dan moet ons planne in diep geheimhouding bly.

En dan as 'n beloning van ons sal jy 'n man kry ...

Angelique was grimeer, gedink en gesê:

"Goed, ek belowe.

En sy het die kantoor verlaat. In die kombuis het mev Molin, nadat die dienaars verwyder is, in die oond versier met room en kersiespastei.

"Mev Molin, gaan ons binnekort aandete hê?" Angelique gevra.

"Nee, baba, maar as jy baie honger is, sal ek jou 'n toebroodjie maak.

"Ek is nie honger nie, ek wou net weet of ek tyd sou hê om na die kasteel te hardloop.

Natuurlik doen ek. Wanneer hulle die tafel stel, sal ons 'n seun vir jou stuur.

Angelique het weggejaag en haar skoene agter die eerste draai van die stegie laat val, hulle onder 'n klip weggesteek om haar skoene op pad terug te sit. En dan was dit makliker om voort te gaan. Die ondergroei het geruik van mos en sampioene, nadat die onlangse reënpoedels nie opdroog nie, en sy het oor hulle gespring. Sy was gelukkig. Molin het haar haar man belowe. Sy was egter nie oortuig dat dit so 'n wonderlike geskenk was nie. Waarvoor het sy 'n man nodig? As hy egter so oulik soos Nicola blyk te wees, sal sy 'n konstante metgesel vir kankerveldtogte hê.

Maar aan die einde van die stegie op die blou enamel van die lug het die wit kasteel van Plessis-Beller geloom. Dit was natuurlik 'n fantastiese kasteel van feetjies, die tweede soos dit nie in hul lande gevind kan word nie. Al die naburige wonings van feodale here is soortgelyk aan Montela - grys, mossy, verblind. En hierdie een, gebou in die vorige eeu deur die Italiaanse argitek, is vol vensters, porticos, ouditiewe vensters. 'n Miniatuurtrekbrug sal oor die mot gegooi word wat met waterlelies oorgroei word. Die rewolwes wat op die hoeke staan, dien slegs as versiering. Die argitektuur van die gebou is eenvoudig en lig. In sy verbinding boë, lug kluise daar is

niks oorbodig, hulle is almal so natuurlik en elegant soos in die plexus van takke of blom garlands.

En slegs die wapen bokant die hoofingang, waar die chimera met die vurige tong uitgebeeld is, het gelyk soos swaar juweliersware van bekommerde oudheid.

Angelique met ongelooflike behendigheid geklim op die terras, en van daar af, klou vas aan die stucco versierings van vensters en balkonne, geklim na die tweede verdieping, waar die stortingsterrein gedien het as haar gemaklike ondersteuning. Sy het aan die vensterraam vasgeklou. Dit is nie die eerste keer dat sy hier klim nie, en sy het nie gepla om hierdie geheimsinnige, altyd geslote kamer te bewonder nie, om te kyk na die glansende in die skemer op die ingeslote tafels van silwer en ivoor trinkets, helder, rooi met blou, nuwe tapisserieë wat aan die mure van die skilderye hang.

Agter in die kamer was daar 'n alkove, waar daar 'n bed bedek was met 'n quilted quilt. Die dak van dieselfde swaar saak is met goud gegooi. Die groot skildery wat oor die kaggel hang, het die oog en veral gefassineerde Angelique gelok. Sy kon haar skaars indink die ligsinnige wêreld wat daar uitgebeeld word deur die inwoners van Olimpus, sjarmante en vrye heidene. Die bebaarde faun het aan mekaar gehang in die arms van god en godin, en hulle manjifieke liggame, soos die hele kasteel, was die verpersoonliking van antieke skoonheid en genade hier, in die hart van die maagdelike woud.

Hierdie skouspel was bekommerd en selfs effens onderdruk Angelique.

"Ek wens ek kon alles aanraak," het sy gedink, "pat, hou in my hande. O, as dit ooit myne geword !..."

Hoofstuk 5

In Mei, die jong Mans van Poitou, steek 'n groen piek in hul hoed, en die meisies, versier hulself met vlas blomme, gaan dans rondom die

dolmens - groot klip tafels wat opgerig is onder die velde in prehistoriese tye.

Op pad terug, almal geleidelik in pare versprei op die wei en oor die bos, gevul met die aroma van die landy.

In Junie het Sollier se pa met sy dogter getrou en 'n groot viering vir die geleentheid gereël. Sollier was die enigste huurder van Baron de Sanse, wat, soos die baron self, net die ondergrondse op die veld gewerk het.

Sollier was 'n goed-om-te-doen huurder, en buitendien het hy steeds

'n courgette in die dorp gehou.

Die klein Romaanse kerk was versier met blomme, was kerse was dik in 'n vuis. Die baron self het die bruid in die paadjie afgelei.

Die troufees het vir 'n paar uur geduur. Die tafel het met lekkernye gebars: wit en swart bloedwors en van allerhande ander worsies, van kaas. Daar was baie wyn.

Na afkeer van die maaltyd, volgens die gebruik, die dorp dames aangebied die pasgeweefde trougeskenke.

Die jong vrou het in haar nuwe huis op 'n bankie by die groot tafel gesit, reeds vol allerhande geregte, koper en poedelketels, beddegoed. Haar kop was versier met 'n welige krans van madeliefies, haar ronde, effens swaar gesig straal met plesier.

Mev de Sanse was miskien selfs skaam oor haar beskeie geskenk: net 'n paar plate, alhoewel van die pragtige faianza, wat sy spesifiek vir sulke gevalle gehou het. Angelique het skielik gedink dat die

gesin de Sanse by die huis altyd van eenvoudige boerbakke eet.

Hierdie absurditeit het haar woedend gemaak en gewond: hoe vreemd mense gereël word! Daar is geen twyfel dat hierdie ook nie plate sal gebruik nie, en hulle versigtig in die bors steek en, soos

voorheen, uit sy bak eet. En hier in Plessy ook, hoeveel wonderlike dinge daar is, wat toegesluit is, asof in 'n krip!..

Angelique het dronk geword en skaars die lippe van die pasgelykse wang aangeraak.

Rondom die huweliksbed was die mans gesofistikeerd in wit.

"Haai, mooi," skree een van hulle, "kyk na jou en jou middelpunt, jy kan nie sê dat teen dagbreek sal jy 'n warm drankie nodig hê om jou krag te versterk.

"Ma, wat is hierdie drankie wat altyd by troues geïnterpreteer word?"

Angelique het gevra toe hulle die huis verlaat het.

"Daar is so 'n gewoonte in die Villans, sowel as byvoorbeeld die gebruik om geskenke of dans te gee,"

het die Barones ontduikend gesê.

Maar hierdie verduideliking het nie die meisie bevredig nie, en sy het haarself die woord gegee om te wag vir die jonges om 'n warm drankie te dra.

In die dorpsplein onder 'n groot elm, waar hulle gewoonlik gedans het, terwyl dit nog stil was. Die mans het om die tafels gesit wat in die oopte gesit het.

Angelique het skielik die ou suster se snikke gehoor: Ortance het gevra om toegelaat te word om huis toe te gaan - sy was skaam oor haar beskeie, gestempelde rok.

"Dit is meer nonsens! Angelique het uitgeroep. "Jy maak altyd iets op, dwaas. Kla ek oor my rok, al is dit so smal en kort. Dit is net die

skoene is baie styf. Maar ek het die sabotte gebring en ek sal hulle aansit om dit makliker te maak om te dans. Ek gaan 'n paar pret hê!

Maar Ortance het nie kalmeer nie, verseker dat sy warm was, dat sy nie goed gevoel het nie en wou terugkeer huis toe. Mev de Sanse het haar man genader – hy het onder die gaste van eer gesit – en hom gewaarsku dat hy Angelique op hom verlaat en verlaat het. Die meisie het vir 'n oomblik langs haar pa gaan sit. By aandete het sy styf geëet, en nou het sy aan die slaap gegaan.

Rondom hulle versamel al die dorp aristokrasie - Kure, sindikaat, skool onderwyser, wat in die geval van nood het 'n sanger, en 'n chirurg, en 'n barbier, en 'n klok ringer, en 'n paar boere, wat grondeienaars genoem, as hulle was eienaars van ploeë met osse, hoewel hulle gehuur ploeë vir werk.

Artem Callo, 'n landmeter van 'n nabygeleë dorp, het ook hier gesit om die nabygeleë moeras te help dreineer. Dit het gelyk of hy een of ander buitelander was, al was hy van Limousin. Dadelik sit die vader van die pasgelaaide, Homself Paul Sollier, 'n pastoralis wat betrokke is by teling beeste, perde en donkies.

In der waarheid was hierdie brandende man die rykste van die boere Baron Armand de Sanse en beslis ryker as sy meester.

Angelique, wat na haar pa se fronsgesig gekyk het, het maklik sy gedagtes ontrafel.

"Hier is nog 'n bewys dat die adel in die agteruitgang is," moes hy ongelukkig gedink het.

* * *

Intussen, in die plein naby die groot yaz begin 'n paar oproer, en twee mans, hou onder die armpits 'n paar wit, swaar opgeblaas sakke, geklim op die vate. Hulle was bagpipers. Hulle is met 'n krap deur 'n musikant aangesluit.

"Nou sal die danse begin! Angelique het geskree en na die sindikaat se huis gehaas, waar sy haar sabotte weggesteek het.

Baron Armand het gesien hoe Angelique terugkeer na die sprong en haar hande klap, asof sy reeds die musiek gehoor het wat op die punt was om te klink. Haar goue hare het oor haar skouers uitmekaar geval. En die Baron skielik - miskien as gevolg van haar te kort en smal rok - het gesien hoe dit ontwikkel het in die afgelope maande. Voor al die meisie, sy lyk nou ouer as haar jare - haar skouers het wyer geword, en onder die gedra lyf van 'n sarzhev rok geraai borste. Die jong bloedbloos het deur die goue tan van haar wange geslaan, en terwyl sy gelag het, het haar nat lippe met wonderlike selfs tande oopgemaak.

Soos die meeste dorpsmeisies het sy die lyf van haar rok versier met

'n ruiker geel en pers primrose.

Sit langs die baron mans is ook getref deur hierdie verandering, wat plaasgevind het in die meisie - van haar was 'n passie en 'n paar buitengewone varsheid.

"Jou jong dame word pragtig," wink by die mans, opgemerk baron se pa Sollier met 'n soet glimlag.

Die Baron se trots is ontmoet met 'n gevoel van ongemak.

"Die meisie is reeds groot, sy moet nie onder hierdie villas rondhang nie," het hy skielik gedink.

"Miskien is dit nie Ortance nie, maar dit moet so gou as moontlik aan die klooster gegee word..."

Angelique, onbewus van nie die sienings wat op haar gerig is nie, of die angstige gedagtes van haar pa, gespoel, opgewonde, vermeng met die skare jong mans en vroue, wat in groepe of paartjies van alle kante af weggehardloop het nie.

Sy het amper op die tiener gespring, wat nie eens dadelik herken het nie, so slim was hy geklee.

"Ba! Valentine! Hoe mooi is jy, my liewe! sy het in 'n plaaslike dialek uitgeroep, wat sy goed geken het.

Die seun van 'n meulenaar was in 'n pak, toegewerk vir seker in die stad, van so 'n goeie grys lap dat die vloere van die kaftan lyk stysel Kaftan en mouloos is versier met verskeie rye blink goud knoppies, skoene en 'n sagte hoed - metaal gespes en boë van lugblou satyn, dieselfde kleur was garters. Hierdie belaglike klere het daarop baggy gesit, asof van iemand anders se skouer, maar die rooi gesig van 'n veertienjarige seun het met plesier gestraal. Angelique het Valentine nie vir 'n paar maande gesien nie, aangesien hy saam met sy pa in die stad vertrek het, en nou was sy verbaas om te vind dat dit skaars sy skouer bereik, en hieruit selfs 'n bietjie verwek. Om die verleentheid weg te steek, het sy Valentina aan die hand gegryp.

Kom ons gaan dans.

"Nee! Nee! Hy het geweier. "Ek is bang om my pragtige pak te ruïneer. Ek sal liewer saam met die mans uitgaan," het hy smokkel bygevoeg en na die tafel gegaan waar die hele plaaslike aristokrasie gesit het, wat sy pa aangesluit het.

"Kom ons dans! Een van die seuns het geskree en Angelique aan die middellyf gegryp.

Dit was Nicola. Sy donker brownie, soos volwasse kastaiings, het sy oë met vrolikheid geskitter.

Hulle het mekaar begin trotseer en onder die deurdringende en eentonige geluide van bagpype en krap het met hul voete begin trap.

Die aangebore gevoel van ritme gebring om hierdie oënskynlik eentonige en swaar danse 'n paar ongelooflike harmonie. Die dowe thud van die sabot, aan die klop van die musiek slaan die grond, saamgesmelt met die klanke van bagpype en krap, en komplekse

figure, wat al die dansers baie harmonieus uitgevoer het, het hierdie landelike ballet genade gegee.

Dit is aand. Sy verfrissende koelte aangenaam geovuleer die warm gesigte van die dansers. Almal oorgegee aan die dans, vergeet van alles in die wêreld, Angelique voel gelukkig. Haar kavaliers het een vir een pad gegee, en in hul briljante, lagwekkende oë het sy iets gelees wat haar vae opgewondenheid veroorsaak het.

Stof met 'n effense waas het bo die grond gestyg, die son het dit pienk geverf. Die, wat op die krap gespeel het, die opgeblaasde wange het soos twee balle gelyk, en sy oë het uit die stig gebult.

Hulle het 'n blaaskans geneem en almal het gehaas om hulle dors na die tafels te blus, moeg vir kruike.

"Vader, waaraan dink U?" Angelique het gevra en langs die baron gesit, wat nog in 'n somber bui was.

Sy het gebloos en swaar asemgehaal. Die Baron het amper kwaad geword vir haar, aangesien sy so gelukkig en roekeloos was, terwyl sy bekommernisse en hy nie meer, soos een keer, pret op 'n landelike vakansie kon hê nie.

"Op belasting," het hy op sy dogter geantwoord en gekyk hoe die belastinggaarder oorkant hom sit, wat soveel keer uit die baron se kasteel blootgestel is.

"Dit is nie goed om aan dinge soos hierdie te dink wanneer almal gelukkig is nie," het die meisie gesê.

"Dink ons boere nou daaraan, al is hulle selfs moeiliker om te betaal as wat ons doen? Het jy nie, Mnr.

Korn? Sy het vrolik oor die tafel geskree. "Dit is waar dat niemand op

'n dag soos hierdie aan belasting moet dink nie, nie eens jy nie?..

Diegene wat by die tafel sit, het amicably gelag. Toe begin hulle sing, en Solie se pa het die liedjie

"Die versamelaar op die graanpieke...", wat Korn met 'n goedaardige glimlag geluister het, verskerp.

Maar die baron het geweet dat gou die tyd sou kom vir die minder onskuldige liedjies wat gewoonlik sing by troues, behalwe hy was bekommerd oor sy dogter se gedrag - die meisie gedrink wyn met 'n glas - en hy het besluit dit was tyd om te verlaat.

Hy het vir Angelique gesê om hom te volg: nou sou hulle neerbuig en die twee van hulle sou terugkeer na die kasteel. Raymond, om nie die babas verpleegster te noem nie, is al lank by die huis. By die troue was daar net die oudste seun OfEslen: op daardie oomblik het hy 'n baie mooi meisie deur die middellyf omhels. Die Baron het hom nie sedes gelees nie. Hy was bly dat die puny en bleek tiener, wat in sy arms die aard hou, 'n goeie kompleksiteit en baie gesonde begeertes verkry. Die baron self was baie jonger toe hy die eerste keer 'n blom herders van 'n nabygeleë dorpie op die hooi gesleep het.

Wie weet, miskien sal hierdie meisie Jocelin in haar geboorteland hou?

Vol vertroue dat Angelique hom gevolg het, het die Baron geloop sonder om terug te kyk en na regs en links gebuig.

Maar sy dogter het baie verskillende planne gehad. Sy het die aand bepeins hoe om hier te bly tot dagbreek om die warm drankseremonie by te woon, en nou, neem voordeel van die bewing, gegly uit die skare. Neem in haar hande die sabot, sy hardloop na die laaste huise van die dorp, waar dit stil en verlate, want al, selfs die ou vroue, het met vakansie. Angelique het 'n trap teen die skuur gesien leun, vinnig daarop geklim en haarself op 'n sagte geurige hooi bevind.

Om wyn en moegheid te drink nadat hulle gedans het, het hulself laat weet, het Angelique gaap.

"Ek sal slaap," het sy gedink, "en dan sal ek vroeg wakker word en net by die warm dranksseremonie uitkom."

Haar ooglede het gesluit en sy het in 'n diep slaap gedompel.

* * *

Angelique het wakker geword met 'n heerlike gevoel van sommige saligheid. Die skuur was nog donker en warm. Die nag was nog nie verby nie, van ver af was daar 'n geraas van die vakansie.

Angelique kon nie verstaan wat met haar gebeur het nie. Sy was verswelg in 'n languor, sy wou rek en kla. Skielik voel sy iemand se hand gly saggies oor haar bors, dan afgekom langs haar liggaam en raak haar bene. Iemand het warm en intermitterend in haar gesig asemgehaal. Sy het uitgereik en harde saak onder haar vingers gevoel.

"Is dit jy, Valentine?" Angelique het gefluister.

Hy het nie geantwoord en nader beweeg nie.

Wynpaartjies en stupefying duisternis ietwat verstom Angelique. Sy was nie bang nie. Ja, dis Valentine, sy herken hom deur swaar asem, deur reuk, selfs deur hande, altyd gesny deur kiekie en moeras gras.

Hulle was so rof dat sy uit hulle aanraking gesidder het.

"Is jy nie meer bang om jou pragtige kostuum meer te ruïneer nie?

Sy het naïef gefluister, maar met onwillekeurige bedrog.

Hy het iets gemompel en sy voorkop teen Angelique se skraal nek gedruk.

"Jy ruik goed," sug Valentin, "jy ruik soos 'n houtpeanblom.

Hy het haar probeer soen, maar sy was onaangenaam met die aanraking van sy nat lippe, en sy het hom weggestoot. Hy gryp haar stywer en druk haar teen hom. Hierdie onverwagse onbeskofheid het Angelique uiteindelik uit 'n slaperige dope wakker gemaak, haar bewussyn het opgeklael. Sy het probeer om vry te breek, om op te staan, maar Valentin, versmoor, het haar styf met albei hande vasgehou. Toe begin sy hom in 'n woedebui slaan met haar vuiste in die gesig.

"Laat ek gaan, dorpenaar, laat my gaan! Sy het geskree.

Valentin het uiteindelik sy hande geskud en sy het van die hooi afgegly en by die trappe in die erf afgegaan. Sy was woedend en het terselfdertyd 'n paar onverstaanbare verlange gevoel ... Vrolike gille, fakkelligte wat deur die nag gesny is, het hulle haar genader.

Farandola!

Die meisies en jong mans, hande vashou, verby haar gedra.

Angelique was gefassineer deur die vinnige vloei. In die voordagskemer het Farandola deur die strate gevloei, oor heinings gespring, oor velde gerol. Dronk van wyn en cider, dans elke nou en dan gestruikel, val op mekaar en lag. Farandola het na die dorpsplein teruggekeer en oor die omgekeerde tafels en banke gespring. Uiteindelik het die fakkels uitgegaan.

"Drink! Warm drankie! "Skielik was daar veeleisende stemme, en almal het begin knal aan die deur van die sindikaat se huis, wat reeds bed toe gegaan het.

"Haai, meester, word wakker! Ons moet die krag van die jonges versterk!

Angelique het uiteindelik daarin geslaag om te ontsnap uit die ketting van dans, en sy het 'n vreemde optog.

Vooruit, geklee as koninklike jesters, wat in die ou dae by die hof gewoon het, was daar twee komiese karakters in tinselgeborduurde

kostuums, wat met klokke gehang het. Toe het twee mans op hul skouers 'n stok gedra waarop 'n groot cauldron van die boog gehang is. Hulle was omring deur vriende met wynbekers en bekers. Hulle is gevolg deur al die dorpenaars wat nog op hulle voete was; die optog blyk baie indrukwekkend te wees.

Die skare het ongeëwenastig in die huis van die jonges geval.

Angelique het bevind dat hulle baie mooi langs die groot bed gelê het. Die jong man het 'n pons gehad.

Albei het egter gewillig warm wyn gedrink met speserye, wat hulle aangebied is. Maar toe probeer een van die mans, die ander, die laken aftrek, wat die jong gades skandelik bedek het. Die jong man het hom geslaan. 'n Geveg het uitgebreek. Die arme pasgeaarde, klou haar lakens vas, skree uitgeput.

Angelique van alle kante gestoot warm gevegte ouens, sy verstik uit die swaar reuk van wyn en sweet liggame, en waarskynlik sou nie staan op haar voete en sy sou vertrap word, verskyn nie naby Nicola, wat haar uit hierdie storting getrek en gehelp het om uit die huis te kry.

"Sjoe! Sy sug en bevind haarself in die vars lug. "Nee, ek hou nie van jou seremonie nie. Sê vir my, Nicola, hoekom bring die pasgewikkeldes warm wyn?

"Verdoem dit! So dit is nodig om hulle te rugsteun na die trounag!

"Is dit so uitputtend?"

"Hulle sê...

Om een of ander rede het hy skielik gelag. Sy oë het geglinster, sy swart krulle het op sy gelooide voorkop geval. Sy het gesien dat hy

so dronk soos almal anders was. Hy het skielik sy hande na haar uitgestrek en verbysterend, het baie naby gekom:

"Angelique, jy weet, jy is so oulik wanneer jy oor hierdie dinge praat.

. . Jy is so oulik, Angelique...

Hy het sy arms om haar nek gesit. Sy was stil-stil bevry en links.

Die son het bokant die verlate vierkant opgestaan. Die vakansie is verby. Angelique het op pad na die kasteel rondgedwaal en sy was oorweldig deur bitter gedagtes.

Wel, eers, Valentin, en toe Nicola, het hulle albei so vreemd gedra.

Vandag het sy albei vriende gelyktydig verloor. Angelique het gedink haar kinderjare is verby, en by die gedagte dat sy nie meer saam met haar vriende in die moerasse en woude ronddwaal nie, wou sy huil.

Hier is sy ontmoet deur Baron de Sanse en ou Guillaume, wat op 'n soektog gegaan het. Angelique het geloop om hulle te ontmoet met

'n onseker gang, in 'n geskeurde rok, met strooitjies in verbroude hare.

– Mein Gott!

"Waar was jy, Angelique?" Die baron het streng gevra.

Maar die ou soldaat, aangesien die meisie nie kon antwoord nie, het haar in sy arms opgewek en haar na die kasteel gedra.

Gefrustreerd deur hierdie geleentheid het Armand de Sanse vas besluit dat hy op alle maniere geld moet vind en Angelique so gou as moontlik in 'n klooster moet plaas.

Hoofstuk 6

Eendag op 'n reënerige winterdag, Angelique, sit by die venster, skielik gesien met verbasing op die pad wat lei tot die trekbrug, verdrink in die modder 'n groot kavalkade en bons op die stampe spanne.

Voorlê was voetmanne in geborduurde geel lewers, gevolg deur waens en 'n wa, blykbaar met bagasie, bediendes en dienaars.

Die voorouers het op die grond gespring om die perde deur die smal hek te lei. Die gebreke, wat op die komma van die eerste bemanning gestaan het, het ook op die grond gespring en die lakwerkdeure oopgemaak, wat met 'n rooi en goue wapen gesplam het.

Angelique het met die toringtrappe afgehardloop en haarself op die voorstoep bevind net op die oomblik toe sy in die erf 'n paar uittrekte ondertekenaar was, op mis gegly het, sy hoed met 'n pen op die grond laat val het. Met al sy krag is die voetman met 'n stok op sy rug geslaan en die ondertekenaar het in vloeke uitgebars.

Spring van een klip na 'n ander op die sokkies van sy elegante stewels, hy uiteindelik bereik die ingang, waar hy nuuskierig staar na Angelique en een van haar jonger broers en susters.

Dit is gevolg deur 'n jong man van vyftien, geklee net so yslik.

"Maar ter wille van Saint Denis, waar is my neef?" die besoeker het uitgeroep en teruggekyk met 'n ontevrede voorkoms.

Toe hy Angelique sien, het hy geskree:

"Ek sweer vir St. Iler, 'n portret van my neef de Sanse! Dit is presies die manier waarop ek haar in Poitier tydens haar troue gesien het.

Gee jy om, baba, as jou ou oom jou soen?

Hy lig haar op en soen haar teer. Toe hy haar weer op die vloer sit, het die meisie twee keer nies, so skerp was die reuk van parfuum wat uit die klere van die seigneur gekom het.

Sy vryf die punt van haar neus met haar mou en het dadelik gedink dat sy nou van Gulseri sou kom, maar het nie gebloos nie, aangesien sy nie die gevoel van skaamte of verleentheid geken het nie.

Met 'n beëdigde glimlag het sy 'n gordyne aan die gas gemaak, nadat sy uiteindelik geraai het dat dit die Marquis du Plessis de Beller was, en toe opgekom het om haar neef Philip te soen.

Die jongman het teruggedeins en met afgryse na die Marquis gekyk:

"Vader, is ek verplig om hierdie een te soen?" hmm... hierdie jong dame?..

"Natuurlik, die suier, neem die geleentheid voordat dit te laat is! die edele ondertekenaar het uitgeroep en gelag.

Die tiener het Angelique se ronde wange saggies met sy lippe aangeraak, en toe, nadat hy 'n versmoorde kant sakdoek uit sy sak gehaal het, vir hulle voor hom gewaai het, asof hy vlieë wegry.

Tot op sy knieë in die modder het Baron Armand ingehardloop.

Marquis du Plessis, wat 'n aangename verrassing! Waarom het jy nie die boodskapper gestuur om jou te waarsku oor jou aankoms nie?

"In der waarheid, liewe neef, het ek verwag om reguit na Plessis te gaan, maar ons was ongelukkig –

ons as het onder Neshaw gebreek. Ons het baie tyd verloor. Die nag kom, en ons het gesidder. En jou opstal is baie naby, so ek het sonder seremonie besluit om jou vir skuiling te vra. Ons het beddens

en klerekaste by ons, vertel net vir ons dienaars in watter kamers ons geakkommodeer moet word.

Intussen sal ons 'n geselsie vir die pret hê. Filippus, sê hallo vir jou oom de Sansa en al die bekoorlike broei van sy erfgename.

Nie waag om sy pa oor te steek, die jong man pligsgewoon genader die baron en laag, met doelbewuste seremonie, as sy groet was bedoel vir 'n man in eenvoudige rustieke klere, gebuig sy blonde kop. Hy het toe nederig die pluimpie en vuil wange van sy neefs en neefs gesoen. Toe het hy weer sy kant sakdoek uitgeneem en dit met 'n stout voorkoms gesnuif.

"My seun is 'n hofkomediant, hy is so ver van die dorp af! Marquis gesê. "Net een ding is in staat om die kitaar te strompel. Ek het hom gedefinieer as 'n bladsy aan Monsignor Mazarin, maar ek is bang hy het hom nie liefde in Italiaans geleer nie. Die jong man lyk reeds soos 'n oulike meisie, nie hy ?.. Weet jy natuurlik wat liefde in Italiaans is?

"Nee," het die baron eenvoudig erken.

"Ek sal jou iewers vertel wanneer hierdie onskuldige ore ons nie hoor nie. Maar in jou gang kan jy sterf van die koue, my liewe.

Daarbenewens wil ek graag hallo sê vir my sjarmante neef...

Baron het gesê dat waarskynlik die dames ten aanskoue van die spanne haastig om hul kamers klere te verander, dieselfde voor sy pa, die ou baron sou bly wees om die Marquis te sien.

Angelique het nie die minagtende voorkoms van ligblou, koue as staal oë van haar jong neef ontsnap nie, na wie hy 'n verwaarloosde, donker sitkamer gooi. Op soek na gelyke minagting uitgewiste tapisserieë, 'n jammerlike hoop vuurmaakhout smeul in die kaggel, en selfs 'n ou baron met sy buite-mode kraag, Philippe du Plessis draai sy oë na die deur, en sy blonde wenkbroue opgekrop in verrassing, en sy lippe vonkel met 'n spottende glimlag.

Me. de Sanse het die sitkamer binnegegaan, vergesel van Ortance en albei tannies. Hulle het natuurlik hul beste uitrustings aangesit, wat snaaks moes gelyk het vir die jong spog, terwyl hy in 'n kopserp gesnoer het.

Angelique het 'n ogie oor hom gehou en gebrand met die begeerte om aan sy vingernaels in sy gesig vas te klou. Hy self is eerder belaglik met sy kant, welige linte op sy skouers en sny op die moue van die camisole van die armpies na die boeie, sodat almal kan sien van wat die beste saak sy hemp toegewerk het.

Sy pa, wat vasgehou het aan die makliker, het gebuig voor die dames wat ingegaan het en die blaaie van die vloer met die pragtige krulveer van sy hoed gevee het.

"Verskoon my vir die nederige toilet, neef. Ek moes jou skielik vra vir

'n nagskuiling. En hier is my Chevalier Philippe. Sedert jy hom laas gesien het, het hy grootgeword, maar hy was nie meer genadig nie.

Binnekort sal ek vir hom die rang van kolonel koop, militêre diens sal hom bevoordeel. Deesdae het hofbladsye geen idee oor galantry nie.

Gulseri se gasvrye tannie het voorgestel:

"Wil jy iets drink?" Cider of suurdeeg? Ek sien jou immers van ver af kom.

"Dankie. Ons wil graag 'n druppel wyn drink wat met water verdun word.

"Ons het geen wyn oor nie," sê Baron Armand, "maar ons sal nou 'n dienaar na die kuur stuur.

Intussen het die Marquis gaan sit en met 'n ebbehout versier met 'n satynboog, begin vertel dat hy reguit van Saint-Germain gekom het, dat die paaie walglik was en dat hy weer eens gevra het om verskoning te vra vir sy beskeie klere.

"Ek wonder hoe hulle sou lyk as hulle hul feestelike kostuums aansit?" dink Angelique.

Die ou baron, wat geïrriteerd was deur hierdie eindelose verskonings, het die einde van sy stok aangeraak met die wegdraaie op die stewels van die gas.

"Te oordeel aan die kant op jou stewels en jou kraag, is die edik wat in 1633 deur die Monsignor-kardinaal uitgereik is, wat allerhande boë, fintifls, verbied, heeltemal vergeet," het hy gesê.

"Helaas," sug die Marquis, "nog nie heeltemal nie." Regent is arm en lei 'n asketiese leefstyl. En hier moet ons, 'n paar edeles, letterlik bankrot gaan om ten minste 'n bietjie skynbaar aan hierdie vroom hof te gee. Monsignor Mazarin is lief vir luukse, maar hy dra 'n soustan. Sy vingers is almal diamantversierd, maar as enige van die prinses sy camisole met patetiese boë versier, slinger hy, soos sy voorganger, Kardinaal Richelieu, donderweer en weerlig. Kant op die draai van die stewels ... Ja...

Die Marquis het sy bene oorgesteek, hulle voor hom uitgestrek en so versigtig na hulle begin kyk soos Baron Armand gebruik het om na sy muile te kyk.

— ... Ek dink hierdie mode sal binnekort verby wees," het hy gesê.

"Sommige jong spogers het stewels met sulke wye draaie begin dra dat hulle nie meer reggemaak kan word nie, en hulle dangle, so jy moet loop, jou bene versprei. Wanneer mode onredelik word, gaan dit op sy eie. Stem jy saam met my, liewe niggie? hy het gevra en na Organsie gedraai.

Die meisie het selfs met plesier gebloos, maar het met die spontaneïteit en moed gereageer dat dit moeilik was om van 'n tiener te verwag.

"O, ek dink, oom, daardie mode, solank dit bestaan, is altyd redelik.

Maar in hierdie geval kan ek nie oordeel nie, want dit is die eerste

keer dat ek stewels soos joune gesien het. Jy is waarskynlik die mees mode van al ons familie.

"Ek is bly om daarop te let, Mademoiselle, dat die afgeleënheid van jou provinsie uit die hoofstad jou nie gekeer het om tred te hou met die tye en in die manier van dink nie, en in sake van etiket, ja, ja, etiket, want, jy weet, in my tyd sou die meisie haarself nie toelaat om die eerste kompliment vir 'n man te maak nie. En die huidige geslag glo dat dit moontlik is om ... en miskien is daar niks verkeerd daarmee nie, eerder die teenoorgestelde. Wat is jou naam??

Ortance.

"Jy moet na Parys, Ortance kom en die salonne van ons

"vrouewetenskaplikes" en "vroue" salonne besoek. Filippus, my seun, pasop, dit lyk soos hier in ons heerlike rand van Poitou, jy sal

'n sterk vyand moet beveg.

"Ek sweer by die swaard van Bearnza

"Maar die dames verstaan, en dit is die belangrikste ding wanneer dit kom by die kant," het die Marquis vrolik gesê. "Wat sê jy self oor die stewels?"

"Waarom is hulle neuse so lank en vierkantig?" Madlon gevra.

"Hoekom? Niemand kan daardie vraag beantwoord nie, klein niggie, maar dit is die laaste uitroep van die mode. Terloops, en mode kan nuttig wees! Onlangs het Messir de Rochefort, wat voordeel getrek het uit die feit dat prins Conde baie passievol oor die gesprek was, die spyker in die sokkies van sy stewels gehamer. Toe die prins probeer het om 'n skuif te maak, blyk dit dat hy op die vloer vasgepen is. En as die sokkies korter was, sou die prins sy voete deurboor het.

"Die stewels is nie ontwerp om iemand plesier te gee om naels in ander mense se voete te sit nie,"

brom die ou baron. "Dit is alles net belaglik.

"Weet jy dat die koning in Saint-Germain is?" Marquis gevra.

"Nee," het Armand de Sanse geantwoord. Wat is so ongewoon oor hierdie nuus?

"En die feit dat Frond hom daar gery het, my liewe.

Dames en kinders het gevind dat die marquis chatter vermaaklik, maar beide baronne, gewoond aan die staid gesprekke van boere, begin om te dink of hulle geboelie word deur hul gewone praatjie familielid.

"Fronta?" Dit is kinderagtige pret!

"Goeie kinders se pret! Maak jy my 'n grap, neef? Wat ons The Front by die hof noem, is niks meer as

'n opstand van die Paryse parlement teen die koning nie. Het jy al ooit so iets gehoor? Vir 'n paar maande nou, as here in vierkantige pette gekibbel met die regent en haar Italiaanse kardinaal ... Dit is belasting, en hoewel die belange van hierdie here nie geraak word nie, dink hulle hulle is verdedigers van die mense. En die regent word met smaad nagekom. Sy is natuurlik woedend. Wel, het jy gehoor van die onrus wat in April plaasgevind het?

Iets.

"Hulle is veroorsaak deur die inhegtenisneming van raadslid Brussel.

Een oggend, op bevel van die regent, is hy in hegtenis geneem net soos hy 'n lakseermiddel geneem het. Die gille van die bediende het die selfoon gewek, en Komenge, 'n kolonel van die Koninklike Wag, het nie gewag vir die ou man om aangetrek te word nie, en het hom reguit in sy kleed gesleep, op pad elke nou en dan die waens

verander. Dit was nie sonder probleme dat hy daarin geslaag het om die orde van die koningin te vervul nie. Later het hy aan my bely dat hierdie sprong deur die skare oproeriges selfs snaaks sou wees as

hy 'n paar mooi meisie uitgespoel het, en nie 'n trane ou man wat nie verstaan het wat aangaan nie.

En so het die mobiele, wat die kolonel daarin geslaag het om om sy vinger te sirkel, die strate met versperrings begin blokkeer. Mense aanbid hierdie wedstryd, dit help hom om sy woede uit te stort.

"Wat van die koningin en die klein koning?" Gulseri se sensitiewe tannie het angstig gevra.

Wat kan ek vir jou sê? Aanvanklik het sy hierdie here baie arrogant van die parlement ontmoet, maar toe toe toegewings gemaak.

Sedertdien het hulle baie keer gewis en gemeet. Reg, hierdie laaste maande Parys is vol passies, soos 'n heks se cauldron. Parys - 'n pragtige stad, jy kan niks sê nie, maar dit is gevul met allerhande rabbi en ander rabbi, waaruit jy van net een manier ontslae kan raak: om alles in 'n hoop in te samel en soos vullis te verbrand.

Ek praat nie van enige pamflette en hongersnood-rympies, wie se vere harder as bye angel nie. Parys was met pasquila in vers en prosa, en hulle skree almal dieselfde ding: "Af met Mazarin! Af met Mazarin!" hulle word "mazarinadas" genoem. Die koningin ontdek

"mazarinadas" selfs in haar bed, en niks is so bevorderlik vir slapeloosheid nie en bederf nie die kompleksiteit nie, aangesien hierdie onskuldige stukke papier.

Kortliks, die drama het uitgebreek. Die here van die Parlement het dit lankal vooruit gesien; hulle was altyd bang, asof die koningin nie die klein koning uit Parys geneem het nie, en drie keer in die aand het

'n groot skare vermoedelik gekom om te bewonder hoe slapende pragtige kind, en in werklikheid wil seker maak dat hy in plek is.

Maar die Spanjaard en die Italiaanse het almal uitgeslape. Op die dag van epifanie het ons vrolik by die hof gesmul, onbewus van enigiets, 'n tradisionele platbrood geëts.

Rondom die middel van die nag, toe ek die vakansie in die tavernes met 'n paar vriende gaan voortsleef, is ek 'n bevel gegee om my mense, spanne bymekaar te maak en na een van die buiteposte in Parys te gaan. En van daar na Saint-Germain. Daar het ek die koningin en beide seuns, bediendes en bladsye gevind, wat voor my aangekom het, wat almal op strooi geslaap het in 'n ou kasteel waar die droogtes geloop het. Monsignor Mazarin het ook gekla.

Sedertdien is Parys beleër deur prins Conde, wat die koninklike leër oorgeneem het. Die parlement in die hoofstad skud steeds die vaandel van rebellie, maar dit is in groot wanorde. Parys koadjutor Paul de Gondi, Kardinaal de Rec, is nie nadelig om die plek van Mazarin in te neem nie, en hy het by die rebelle aangesluit. Ek het prins Conde ook gevolg.

"Jy het my getroos met hierdie nuus," sug die ou baron. "Onder Henry IV sou sulke lelikheid nooit gebeur het nie. Om te dink, lede van die parlement en prinse is besig om 'n opstand teen die Koning van Frankryk op te wek! Dit is die invloed van idees wat uit die Engelse Kanaal geneem is. Daar is immers gerugte dat die Engelse parlement ook 'n rebellie teen sy koning opgewek het en selfs gewaag het om hom in die tronk te gooi.

"En selfs sy kop op die grond gesit. 'n Maand gelede is Sy Majesteit Charles I in Londen tereggestel.

"Wat 'n afgryse! Almal het in een stem uitgeroep, geskok om te hoor.

"Soos jy kan dink, in Saint-Germain het hierdie nuus niemand enige vivacity gegee nie, veral omdat die hartverskeurende weduwee van

die Koning van Engeland daar is met albei haar kinders. En toe is besluit: met Parys is dit nodig om sober en onversoenbaar te hou.

Ek word hierheen gestuur as 'n assistent vir die Messir de Saint-Mora om 'n leër aan Poitou te werf en dit aan die Messira de Turenna, die dapperste van die koninklike krygers, te oorhandig.

"Dit sou vreemd wees as ek nie my eie en jou besittings, liewe neef, ten minste 'n regiment vir my seun intipeer nie. So, Baron, stuur al

die lui en ongewenste mense aan my sersante. Ons gaan sleeplepels uit hulle maak.

"Sal daar weer 'n oorlog wees?" Die baron het stadig gesê. "Alles was goed. Na alles, 'n verdrag bevestig die nederlaag van Oostenryk en Duitsland is pas onderteken in Westphalia ... En ons het gedink ons kan uiteindelik vrylik asemhaal. Natuurlik het ons nog drie om oor te kla, maar wat is die boere van Picardy en Flanria, waar die Spanjaarde vir dertig jaar uitsteek ...

"Niks, hulle het daaraan gewoond geraak," het die Marquis blitsig gesê. "Oorlog, my liewe, is 'n onvermydelike boosheid, en dit is eenvoudig naïef om 'n wêreld te eis waarin God ons, die arme sondaars, weier. Maar wat belangrik is, is om te wees onder diegene wat oorlog voer, nie diegene wat daaronder ly nie. Persoonlik is ek altyd in die eerste kamp, want my posisie is geregtig op my om dit te doen. Een ding bekommer my- my vrou het in Parys gebly... Ja, ja, met hulle... sy is aan die kant van die parlement. Ek dink egter nie dat sy 'n minnaar onder hierdie belangrike wetenskaplikes mans gehad het nie, want hulle kan nie briljante kavaliers genoem word nie. Maar dink die hof dames aanbid allerhande sameswerings, en hulle is verheug oor The Front. Hulle is aanhangers van die dogter van Gaston van Orleans, broer van koning Louis XIII, hulle dra oor die skouerblou serpe en selfs klein swaarde in kant hawens. Dit alles is baie lekker, maar ek laat nie angs vir die Marquis nie ...

"Sy plaas haarself in so 'n gevaar!.. Tannie Gulseri was net.

O, nee. Sover ek haar ken, is sy 'n vrou wat verhef is, maar sy is versigtig. Wat my bekommer, is heel anders: Ek is bang dat as iemand seerkry, dit waarskynlik ek is. Sulke skeidings is baie ontstellend vir

'n eggenoot wat nie met enigiemand wil deel nie. Persoonlik, Ek...

'n Sterk hoes het nie die Marquis gegee om klaar te maak nie, soos dringend in die valetstalle geproduseer is om die vuur in die kaggel

te ondersteun, daar 'n groot arm van rou strooi gegooi. Vir 'n paar minute kon net 'n hoes in die rookgevulde sitkamer gehoor word.

"Verdoem, neef! Marquis het uiteindelik sprakeloos uitgeroep. "Nou verstaan ek hoekom jy vrylik wil asemhaal. Jou dwaas verdien 'n goeie swaai.

Marquis het die voorval humoristies behandel en Angelique het bevind dat hy baie aanspreeklik was, ten spyte van hierdie neerbuigende toon. Sy gesels het haar bekoor. Die ou, slaperige kasteel het skielik wakker geword en sy swaar poorte oopgemaak vir

'n ander wêreld vol lewe.

Maar die seun van die Marquis, integendeel, het meer en meer somber geword. Hy gevries op sy stoel in 'n gespanne houding, sy blonde krulle versprei oor 'n wye kant kraag. Van tyd tot tyd het hy met afgryse na Joslen gekyk, toe na Gontrana, en diegene, besef watter indruk maak hul sloot voorkoms,

doelbewus olie in die vuur gegooi en toe sy vinger in die neus gesteek en toe sy kop geskraap. Hulle gedrag het Angelique ontstel, het haar 'n paar onaangename gevoel veroorsaak, byna naarheid.

Die afgelope tyd het sy in 'n vreemde toestand verlang: haar maag is bederf en Gulseri het haar verbied om die rou wortels wat sy so liefgehad het, te eet. Maar hierdie aand, wat so baie ervarings en indrukke gebring wat verband hou met die aankoms van ongewone

gaste, Angelique blyk siek te word. Daarom het sy nie die gesprek aangegaan en stil op haar stoel gesit nie. Maar toe sy eers na haar neef Philippe du Plessis kyk, is haar keel gekneus, en sy kon nie verstaan waarom dit weens haat vir hom of van bewondering was nie. Sy het nog nooit so 'n seun gesien nie.

Sy voorkop was sag bedek as sy goue hare, in vergelyking met wat haar eie krulle donker gelyk het. Sy gesigskenmerke was onberispelik. Die pak dun grys lap, versier met kant en blou linte, beklemtoon die teerheid van sy bleek, met 'n effense bloos van die gesig. Ja, Philippe du Plessis kon vir 'n meisie verkeerd gewees het as dit nie vir 'n harde blik was waarin daar niks vroulik was nie.

As gevolg van Filippus aandete, en die hele aand, verander in 'n volledige marteling vir Angelique. Die geringste kafee van dienaars, die geringste ongemaklikheid, en die tiener het dadelik 'n minagtende blik op hulle gegooi of wragtig geglimlag.

Jean Latnik, nou waarnemende butler, het die geregte bekendgestel deur 'n doek oor sy skouer te gooi.

Marquis het gelag en gesê dat die doek oor sy skouer gegooi is toe bloed aan die koning of prins gegee is; natuurlik was hy gevlei deur die eer wat aan hom gegee is, maar hy sou baie tevrede gewees het as die dienskneg bloot 'n doek om sy hand toegedraai het. Die perd het geredelik sy harige hand met 'n doek begin draai, maar sy lomp bewegings en sug het 'n nog groter lag van die Marquis veroorsaak, wat gou by sy seun aangesluit het.

"Nee, hierdie man sal 'n goeie dragoon maak, maar nie 'n voetman nie," sê die Marquis en kyk na Jean Latnick. "Wat dink jy daarvan, maat?"

Die snoun het geantwoord met 'n paar beer se groei. Van die tafeldoek, wat ter wille van die gaste uit die klam kas gekom het, was van onder die warm plate met sop stoom. Een van die dienaars, wat ywerig wou wees, het eindeloos die vuur afgeneem van die kerse wat die sitkamer aangesteek het, en hulle is elke nou en dan vergas.

En om al die probleme af te weer, het die seun, wat vir wyn na die kuur gestuur is, teruggekeer en die agterkant van sy kop gekrap, gesê dat die kuur na die naburige dorpie gegaan het om die rotte te verdryf, en Marie-Jeanne, sy bediende, het geweier om ten minste 'n klein vat te gee.

"Laat jy nie ontsteld wees oor hierdie trifle, neef nie," het Marquis du Plessis vriendelik gesê, "ons sal cider drink, en as hy nie van die boodskapper hou nie, laat hom niks drink nie. En in plaas van goeie wyn, gaan jy vir my duidelikheid gee oor wat ek pas gehoor het. Ek ken 'n bietjie van die plaaslike dialek - in die vroeë kinderjare is dit goed oor skouerblou serpe en selfs klein swaarde in kant hawe.

Dit alles is baie lekker, maar ek laat nie angs vir die Marquis nie ...

"Sy plaas haarself in so 'n gevaar!.. Tannie Gulseri was net.

O, nee. Sover ek haar ken, is sy 'n vrou wat verhef is, maar sy is versigtig. Wat my bekommer, is heel anders: Ek is bang dat as iemand seerkry, dit waarskynlik ek is. Sulke skeidings is baie ontstellend vir

'n eggenoot wat nie met enigiemand wil deel nie. Persoonlik, Ek...

'n Sterk hoes het nie die Marquis gegee om klaar te maak nie, soos dringend in die valetstalle geproduseer is om die vuur in die kaggel te ondersteun, daar 'n groot arm van rou strooi gegooi. Vir 'n paar minute kon net 'n hoes in die rookgevulde sitkamer gehoor word.

"Verdoem, neef! Marquis het uiteindelik sprakeloos uitgeroep. "Nou verstaan ek hoekom jy vrylik wil asemhaal. Jou dwaas verdien 'n goeie swaai.

Marquis het die voorval humoristies behandel en Angelique het bevind dat hy baie aanspreeklik was, ten spyte van hierdie neerbuigende toon. Sy gesels het haar bekoor. Die ou, slaperige kasteel het skielik wakker geword en sy swaar poorte oopgemaak vir

'n ander wêreld vol lewe.

Maar die seun van die Marquis, integendeel, het meer en meer somber geword. Hy gevries op sy stoel in 'n gespanne houding, sy blonde krulle versprei oor 'n wye kant kraag. Van tyd tot tyd het hy met afgryse na Joslen gekyk, toe na Gontrana, en diegene, besef watter indruk maak hul sloot voorkoms, doelbewus olie in die vuur gegooi en toe sy vinger in die neus gesteek en toe sy kop geskraap.

Hulle gedrag het Angelique ontstel, het haar 'n paar onaangename gevoel veroorsaak, byna naarheid. Die afgelope tyd het sy in 'n vreemde toestand verlang: haar maag is bederf en Gulseri het haar verbied om die rou wortels wat sy so liefgehad het, te eet. Maar hierdie aand, wat so baie ervarings en indrukke gebring wat verband hou met die aankoms van ongewone gaste, Angelique blyk siek te

word. Daarom het sy nie die gesprek aangegaan en stil op haar stoel gesit nie. Maar toe sy eers na haar neef Philippe du Plessis kyk, is haar keel gekneus, en sy kon nie verstaan waarom dit weens haat vir hom of van bewondering was nie. Sy het nog nooit so 'n seun gesien nie.

Sy voorkop was sag bedek as sy goue hare, in vergelyking met wat haar eie krulle donker gelyk het. Sy gesigskenmerke was onberispelik. Die pak dun grys lap, versier met kant en blou linte, beklemtoon die teerheid van sy bleek, met 'n effense bloos van die gesig. Ja, Philippe du Plessis kon vir 'n meisie verkeerd gewees het as dit nie vir 'n harde blik was waarin daar niks vroulik was nie.

As gevolg van Filippus aandete, en die hele aand, verander in 'n volledige marteling vir Angelique. Die geringste kafee van dienaars, die geringste ongemaklikheid, en die tiener het dadelik 'n minagtende blik op hulle gegooi of wragtig geglimlag.

Jean Latnik, nou waarnemende butler, het die geregte bekendgestel deur 'n doek oor sy skouer te gooi.

Marquis het gelag en gesê dat die doek oor sy skouer gegooi is toe bloed aan die koning of prins gegee is; natuurlik was hy gevlei deur die eer wat aan hom gegee is, maar hy sou baie tevrede gewees het as die dienskneg bloot 'n doek om sy hand toegedraai het. Die perd het geredelik sy harige hand met 'n doek begin draai, maar sy lomp bewegings en sug het 'n nog groter lag van die Marquis veroorsaak, wat gou by sy seun aangesluit het.

"Nee, hierdie man sal 'n goeie dragoon maak, maar nie 'n voetman nie," sê die Marquis en kyk na Jean Latnick. "Wat dink jy daarvan, maat?"

Die snoun het geantwoord met 'n paar beer se groei. Van die tafeldoek, wat ter wille van die gaste uit die klam kas gekom het, was van onder die warm plate met sop stoom. Een van die dienaars, wat ywerig wou wees, het eindeloos die vuur afgeneem van die kerse wat die sitkamer aangesteek het, en hulle is elke nou en dan vergas.

En om al die probleme af te weer, het die seun, wat vir wyn na die kuur gestuur is, teruggekeer en die agterkant van sy kop gekrap, gesê dat die kuur na die naburige dorpie gegaan het om die rotte te verdryf, en Marie-Jeanne, sy bediende, het geweier om ten minste 'n klein vat te gee.

"Laat jy nie ontsteld wees oor hierdie trifle, neef nie," het Marquis du Plessis vriendelik gesê, "ons sal cider drink, en as hy nie van die boodskapper hou nie, laat hom niks drink nie. En in plaas van goeie wyn, gaan jy vir my duidelikheid gee oor wat ek pas gehoor het. Ek ken 'n bietjie van die plaaslike dialek - in my vroeë kinderjare het ek

'n goeie geselsie daaroor gehad - en ek het verstaan waarvan hierdie slacker gepraat het. Cure het die rotte gaan verban?.. Wat beteken dit?

"So dit is niks vreemds nie, liewe neef. Inderdaad, die boere van die naburige dorpie kla vir 'n geruime tyd oor die inval van rotte, wat al die graanaandele verslind. En nou het Kure, klaarblyklik, daarheen gegaan met heilige water om die toepaslike gebede te lees, wat die

bose geeste uit die rotte sal dryf, waarna hulle sal ophou om skade te berokken.

Marquis het in verbasing na Armand de Sansa gekyk en, leun terug in sy stoel, saggies gelag.

"Ek het nog nooit iets meer vermaaklik gehoor nie. Ek gaan hieroor moet skryf aan mev de Beaufort.

So, om rotte dood te maak, word hulle besprinkel met heilige water?

Wat is so snaaks daaroor? Die baron het teruggetrokke en begin om geduld te verloor. "Enige boosheid kom van bose geeste wat daarop uit is om mense te benadeel, verlede jaar, byvoorbeeld, my landerye was heeltemal bedek met ruspes. Ek het hulle gevra om geskors te word.

En hulle is weg?

"Ja," het hy gesê. In twee of drie dae.

"Wanneer hulle niks het om in die veld te eet nie.

Me. de Sanse, wat gewoonlik geglo het dat 'n vrou beskeie stil moet bly, het haar beginsel oortree om die geloof te beskerm wat sy geglo het aangeval is.

"Waarom is dit verbasend, liewe neef, dat heilige gebede help om skadelike wesens te verban? Het God homself nie, soos ons van die evangelie weet, die bose geeste beveel om die kudde varke te infiltreer nie? Ons Genesing glo dat gebede van groot voordeel in sulke sake is.

"En hoeveel betaal jy hom om bose geeste te verban?"

"Hy is tevrede met die klein en altyd gereed om by die eerste oproep te kom.

Hierdie keer het Angelique opgemerk hoe die Marquis du Plessis na haar seun gekyk het: hierdie patetiese mense het blykbaar sy blik gesê, werklik naïef tot op die punt van domheid.

"Ons sal jou moet vertel van hierdie landelike gebruike aan sy Eerwaarde Vincent," het die Marquis gesê. "Die arme man het net 'n pons. Mnr. Vincent het die Orde gestig, wat daarop gemik is om die evangeliese lering onder die landelike geestelikes te versprei. Sy sendelinge is onder die beskerming van St. Lasarus. Hulle word bevestigings genoem. Hulle loop drie in die dorpe en verkondig die evangelie en leer die Kura om nie Massa met "Onse Vader" te begin nie en nie met hulle skoondogters te slaap nie. Dit is nogal ongewone beroep, maar sy dominee Vincent – 'n vegter vir die hervorming van die kerk deur die hande van die kerk self.

"Wat ek nie van hierdie woord hou nie, is hervorming! die ou baron uitgeroep. "Hervorming en hervorming weer! Jy dink amper soos 'n Hugenote, neef! Ek is 'n bietjie meer bang en jy sal die koning verraai. Wat jou Dominee Vincent, hoewel hy 'n geestelike persoon is, maar uit wat ek van hom gehoor het, het ek geleer dat hy as ketis optree en Rome moet versigtig wees vir hom.

"Nietemin het sy Majesteit koning Louis XIII, wat sy laaste wil voor sy dood uitgespreek het, hom aan die hoof van die Raad van gewete geplaas.

Waaroor gaan dit?

Marquis du Plessis het die kant van sy boeie met 'n effense fliek opgesweep.

"Hoe kan ek dit aan jou verduidelik. Dit is iets groots... Gewete van die koninkryk! Ja, ja, Vincent de Paulus is die gewete van die koninkryk! Hy sien die regent byna daagliks, hy word deur alle prinse aanvaar. En vir alles wat, hy is die eenvoudigste en mees vrolike man in die wêreld. Hy glo dat die behoefte geneesbaar is en die magtiges van hierdie wêreld moet help om dit te oorkom.

"Bradney! Tannie Jeanne het irriterend gesê. "Behoefte is dieselfde as oorlog, wat, soos jy net gesê het,

'n boosheid is dat God mense wou straf vir oorspronklike sonde. En om te rebelleer teen die las wat op ons geplaas is, is om te rebelleer teen die goddelike wêreld orde!

"Liewe Mademoiselle, sy dominee Vincent sou jou geantwoord het dat jy ook verantwoordelik is vir die boosheid wat ons omring, en sonder lang woorde sou jou stuur om die armstes van jou grondeienaars te genees en te voed, en bygevoeg dat as dit vir jou lyk "te rof en aards" - dit is sy uitdrukking - dan kyk na hulle met verskillende oë, en dan sal jy die gesig van die lyding Christus sien.

En hierdie wonderlike man het daarin geslaag om byna die hele koninkryk te werf aan sy liefdadigheidskohorte; Ek self, - bygevoeg die Marquis met 'n gewone grimeer, "toe ek in Parys, twee keer 'n

week het na die stad hospitaal te smors en versprei sop aan die siekes.

"Jy tref my toenemend! Die ou baron het opgewonde uitgeroep, "Dit is regtig dit, edeles soos jy, blyk doelbewus uit te vind hoe om hulle wapen te verbrokkel. Nee, ek sien die wêreld gaan mal wees om priesters te stuur om onder priesters te preek, en jy, 'n immorele man, sou ek sê, amper 'n vryskut, lees morele leringe aan so 'n eerlike en deugsame familie soos ons s'n! Nee, ek kan dit nie meer vat nie!

Die ou man het van die tafel af opgestaan, en soos die aandete verby was, het almal sy voorbeeld gevolg. Angelique - sy het nooit iets aangeraak nie – uit die sitkamer gegly. Om een of ander rede was sy koud, sy was snooty. Alles wat by die tafel in die sitkamer gesê is, is in haar kop gemeng: die koning wat op 'n strooi slaap, die rebelse parlement, die sopbottelende edeles, Parys, die aanloklike, lewens vol wêreld. En langs hierdie borrelende passies is sy, Angelique, lewend in die krip begrawe.

Haar neef Philip het in die saal afgeloop en sy het haastig onder die trappe weggekruip. Hy het baie naby verbygegaan en haar nie opgemerk nie. Sy het hom gehoor opgaan na die tweede verdieping en klik op die dienaars, wat in die dowwe lig van 'n paar kerse slaapkamers vir hul meesters voorberei het. Die tiener se squealing stem het met woede gelui.

"Die hel weet dat niemand eens daaraan gedink het om kerse by die laaste distillasie op te kouseer nie!

Jy kon kon raai dat in hierdie woestyn die sogenaamde edeles is nie anders as hul honger-romeinse-villans. Het jy selfs my badwater warm gemaak?

Die dienskneg het iets geantwoord, maar Angelique het nie sy woorde gehoor nie. Filippus het in 'n meer vreedsame toon gebrom:

"'n Uur is nie makliker nie. Was in die bekken! Gelukkig het my pa gesê ons het twee Florentynse badkamers in Plessy. Ek sal liewer by hulle uitkom. Dit lyk vir my asof die stank van hierdie stam de Sanse nou vir ewig by my sal spook.

"Wel, ek sal daarvoor betaal!" dink Angelique.

Deur die lig van die lantern, wat voor op die tafel gestaan het met haar bene gebuig, het Angelique gesien dat Filippus weer afgaan.

Terwyl hy nader gekom het, het sy uit haar skuiling gekom in die skaduwee van 'n spiraaltrap.

"Hoe durf jy so aanstootlik oor ons praat met gebreke?" haar stem het onder die boë van die kasteel uitgelui. "Het jy geen idee van die edele eer nie?" Dit is waar omdat jy gebore word vir die koning se buite-egtelike seun! Maar ons het suiwer bloed!

"Dit is so skoon soos jou vuil gesig," het Philippe du Plessis in 'n ysige toon gesê.

Skielik het Angelique na hom gehaas om sy gesig te krap. Maar Filippus het haar op 'n manlike manier aan die pols gegryp en haar met geweld teen die muur gegooi. En hy het vertrek sonder om eers sy tempo te versnel.

Verstom, Angelique hoor haar hart dreun woedend. Onbekend aan haar heeltemal 'n gevoel van skaamte en wanhoop het die meisie aangegryp.

"Ek haat hom," het sy gedink. "Die dag sal kom, en Ek sal hom wraak neem. Ek sal hom voor my laat buig, my om vergifnis vra."

Maar nou was sy net 'n ongelukkige dogtertjie, so eensaam in die duisternis van 'n ou mossige kasteel.

Die deur het gekriewel en Angelique het die digte figuur van ou Guillaume gesien - hy het twee emmers warm water gedra vir die

jong teken, waaroor stoom gestyg het. Voel dat in die donker iemand wegkruip, die ou man gestop.

Wie is daar?

"Dit is ek," het Angelique in Duits geantwoord.

Toe hulle saam met Guillaume was, het sy altyd met hom gepraat in sy moedertaal, wat hy haar geleer het.

Wat doen jy hier? Guillaume het gevra en ook na Duits oorgeskakel.

Dit is koud hier. Gaan na die sitkamer, luister na die stories wat jou oom Marquis vertel. Dan vir 'n hele jaar genoeg om hulle te onthou.

"Ek haat hierdie mense," het Angelique grimmig gesê. "Hulle is boos, hulle is nare. Ons het gekom, gelag oor alles, en dan sal gaan na hul pragtige kastele, daar is so baie pragtige dinge, en ons sal hier bly ...

"Wat is verkeerd met jou, my dogter?" Die ou Lutzen het stadig gesê.

"Dit is vol vir jou, gee jy nie aandag aan hulle bespotting nie!

Angelique het erger gevoel. Sy het koud gesweet.

"Guillaume, hier is jy 'n eenvoudige soldaat, so sê vir my: wat moet jy doen as jy 'n man skarlaken ontmoet, lafhartig?"

"Dit is 'n vreemde vraag vir 'n kind! Maar as jy vra, sal Ek jou antwoord: die boosheid moet doodgemaak word, en die lafaard – om weg te hardloop.

Na 'n bietjie gedagte, het hy bygevoeg, weer die verhoging van sy emmers:

"Maar jou neef Filippus is nie boos of lafhartig nie. Dit is net dat hy nog jonk is, dit is al...

"So jy beskerm hom ook! Angelique het in 'n deurdringende stem gehuil. "Jy ook! Want dit is pragtig...

omdat hy ryk is!..

Sy het skielik bitterheid in haar mond gevoel, geswaai en langs die muur gegly, sonder om te voel.

* * *

Angelique se malaise was te danke aan natuurlike oorsake. De Sanse het die meisie gerusgestel deur aan haar te verduidelik dat sy nou 'n meisie geword het en dat hierdie verskynsels, so opgewonde vir haar, voortaan elke maand herhaal sou word totdat sy ouderdom bereik het.

"En elke maand gaan ek sy bewussyn verloor?" Angelique het gevra, verbaas dat sy nog nie hierdie verpligte flouheid opgemerk het in die vroue wat haar omring het nie.

"Nee, jou flouheid is net 'n ongeluk. Jy sal beter word en baie gou daaraan gewoond raak.

"Dit is steeds sleg! Ouderdom is nog so ver weg! Angelique sug. "En wanneer ek oud is, sal jy nie weer bome kan klim nie.

"Jy kan goed doen," sê me de Sanse, wat nog altyd meer sensitief was om haar kinders groot te maak en het blykbaar haar dogter se nood verstaan. "Maar soos jy kan dink, is dit regtig 'n goeie geval om te deel met maniere wat nie ooreenstem met jou ouderdom of die posisie van 'n meisie van 'n edele familie nie.

Sy het ook 'n kort toespraak gegee oor hoe met blydskap om kinders in die lig te bring, en oor die straf vir die oorspronklike sonde wat alle vroue dra by die skuld van ons voorvader Eva.

"Benewens armoede en oorlog, is dit ook die geval!" dink Angelique.

Sy het onder die blad gesit en na die reën buite die venster geluister en sy was selfs gemaklik. Sy het swak gevoel, maar terselfdertyd grootgeword. Dit het vir haar gelyk of sy op die dek van die skip ly,

wat van die bekende strand vertrek het en onbekend vaar na waar, onbekend aan watter lot. Soms het haar gedagtes na Filippus teruggekeer, en toe het sy haar tande geborsel.

Nadat sy flou geword het, is sy in die bed gesit en deur Gulsheri versorg. Angelique het nie geweet dat die Marquis en haar seun vertrek het nie.

Sy is later meegedeel dat hulle nie in Montela gebly het nie. Philip het gekla dat die bedfoute hom wakker gehou het.

Wat van my petisie? Baron de Sanse het sy vooraanstaande familielid gevra toe hy aan boord van die wa was. Het jy daarin geslaag om dit aan die koning oor te gee?

"My arme vriend, ek het die petisie gegee, maar ek dink nie jy moet hoë verwagtinge vir hom hê nie, die koning is nogal 'n kind, en nou is hy armer as jy, hy het nêrens, so om te praat, om sy kop te buig nie.

En hy het bygevoeg met arrogansie:

"Ek hoor jy het pret om pragtige muile te teel. So verkoop 'n paar groot.

"Ek sal jou voorstel oorweeg," het Arman de Sanse geantwoord, hierdie keer sonder om die ironie weg te steek. "In ons tyd moet die edelman ongetwyfeld hardwerkend wees en nie reken op die vrygewigheid van gelykes nie.

Harde werk! Fi, wat 'n laagleiende woord," sê die Marquis en waai sy hand grasieus. "So, totsiens, neef. Stuur jou seuns na die leër en stuur die sterkste van jou honger stakers na my seun se regiment.

afskeid neem. Soen jou 'n duisend keer.

Die wa, vertrek, skud op die slaggate, en die vet handvatsel van die Marquis, uitgesteek op die ou end, gewaai om die res.

* * *

Nie meer seniors van kasteel du Plessis na Montela het nie verskyn nie. Dit was bekend dat hulle manjifieke feestelikhede gehou het, dan was daar 'n gerug dat hulle van plan was om terug te keer na die Ile-de-France met die gewerfde regiment. Werwers het ook Montela besoek.

Van die mense van Baron Armand de Sanse verlei deur die heerlike toekoms, wat die koninklike sleeplepels belowe het, slegs twee -

Jean Latnik en nog 'n arm man. Fantine se verpleegster het haar seun se vertrek bitterlik betreur.

"Hy was 'n goeie ou, en nou gaan hy so onbeskof 'n soldaat as jy wees," het sy aan Guillaume Lucene gesê.

Dit gaan alles oor oorerflikheid, crony. Sy veronderstelde pa was ook

'n soldaat, was hy nie?

Sedertdien, onthou enige gebeure in die kasteel, is daar gewoonlik gesê "dit was voorheen" of "Dit was na die besoek van die Marquis du Plessis".

Hoofstuk 7

En toe kom die "swart gas" aan.

Hierdie gebeurtenis het 'n dieper spoor in Angelique se geheue gelaat. "Black Guest" het nie net enige fondamente geskud nie en het niemand se siel seergemaak nie, soos die vorige gaste, maar met sy ongewone toesprake wat in Angelique gekook is hoop, onwrikbaar en ferm hoop, wat sy deur haar lewe gedra het; en in die oomblikke van die moeilikste beproewing wat later op haar aandeel geval het, het dit haar gekos om haar oë toe te maak, soos sy hierdie lenteaand weer gesien het, die gemompel van reën gehoor het, onder die geraas waarvan "swart gas" verskyn het.

Angelique, soos gewoonlik, was in die kombuis. Denis, Marie-Agness en klein Albert het langs haar gespeel. Die jongste broer het in die wieg in die hart geslaap. Volgens die kinders was die kombuis die mooiste plek in die kasteel. In 'n groot hart met 'n hoë pet, waardeur daar byna geen rook in die kombuis was nie, was daar altyd 'n vuur. Die vlamme het gedans en in die bodem van potte gebons en swaar koperwasbakke het aan die mure gehang. Wilde dromer Gontran kon ure lank die flikkering van hierdie glans kyk, en sy verbeelding het 'n paar fantastiese visioene getrek, Angelique het die goeie geeste van die kasteel Montela gesien.

Daardie aand het Angelique 'n pastei met 'n zaychatina gemaak. Sy het reeds die deeg uitgerol, dit 'n ronde vorm gegee en die vleis gekap. Skielik was daar 'n dowe thud van perde hoewe buite.

"Jou pa kom terug," het tannie Gulsheri gesê. "Angelique, ek dink ons moet in die sitkamer ingaan.

Maar na 'n oomblik van stilte - waarskynlik het die ruiter gejaag - die klok het by die voordeur gelui.

"Ek sal dit oopmaak! Angelique het geskree.

Sy het na die deur gehaas, onbewus van die opgerolde moue en meelbestrooide hande.

Deur die omhulsel van reën en aandmis het sy 'n lang dun man gesien, van wie se kleed die water dreineer.

"Het jy jou perd onder die afdak gesit?" Angelique gevra. "Hier kan diere maklik 'n verkoue vang. Ons het baie swaar mis as gevolg van die moerasse.

"Dankie, Mademoiselle," antwoord die vreemdeling en neem sy wye hoed af en buig. "Ek het myself toegelaat om dadelik die perd in jou stal te sit en my besittings daar te sit. Ek het besef dat ek nie vandag die einde van my reis sou bereik nie, en toe ek Montelu Castle verbygesteek het, het ek besluit om die baron se messir te vra om my een nag se gasvryheid te gee.

Volgens sy pak rowwe swart materie, waarvan die enigste versiering

'n wit kraag was, kan 'n vreemdeling verkeerd wees vir 'n klein handelaar of geklee, maar Angelique was verwar deur sy uitspraak, glad nie soos 'n plaaslike praatjie nie en selfs asof met 'n paar buitelandse aksent, asook sy verfynde wyse om sy gedagtes uit te druk.

"My pa het nog nie teruggekom nie, gaan kombuis toe, dis warm.

Ons sal 'n dienaar stuur om jou perd met strooi af te vee.

Net toe Angelique die gas in die kombuis inlei, het haar broer Jocelin deur die agterdeur ingegaan. Hy was bedek met modder, met 'n rooi, loodgesig. Agter hom het die dienaars 'n beer gesleep, wat hy pas met 'n horing doodgemaak het.

"Het jy goed gejag, meneer?" 'n Vreemdeling het beleefd gevra.

Jocelin het 'n onvriendelike blik op hom gegooi en iets onder sy asem gemurmureer. Toe gaan sit hy op

'n stoel en strek sy bene na die vuur. Die gas het beskeie aan die kant gevestig en 'n bak sop geneem, wat Fantina hom aangebied het.

Hy het gesê dat hy van hierdie plekke af kom, van onder Secondinia, maar hy het soveel jare lank gereis dat hy uiteindelik sy moedertaal met 'n aksent begin praat het.

"Maar dit sal binnekort verbygaan," het hy gesê. "Ek het net 'n week gelede na La Rochelle geseil.

Met hierdie woorde het Jocelin sy kop opgelig, na die vreemdeling gekyk en sy oë verlig. Die jonger kinders het die gas omsingel en hom met vrae gepeper.

"Watter land het jy vandaan gekom?"

Hoe ver is dit?

"Wie is jy?"

"Ek het nie 'n spesifieke klas nie," het die vreemdeling geantwoord.

"Tot dusver dink ek ek gaan net in Frankryk rondreis en vir diegene sê wat na my wil luister oor hul reise en avonture.

"Hoe in antieke tye is troebadours?" Angelique het gevra, wat van tannie Gulsheri se lesse geleer het.

"Ja, so, hoewel ek nie kan sing of gekomponeer kan word nie. Maar ek kon baie interessante dinge vertel van pragtige lande waar daar geen rede is om wingerde te laat groei nie, want hulle self groei in woude en hul swaar van trosse wingerde wat om bome toegedraai is, maar die inwoners daar weet nie hoe om wyn te maak nie. Dit is egter beter, want jy onthou wat gebeur het toe Noag dronk geword het; Klaarblyklik wou God nie hê alle mense moet in varke verander

nie. Daar is steeds eenvoudige stamme op aarde. Ek kan jou ook vertel van die grenslose vlaktes, waar, wegkruip agter 'n klip, jy kan haal 'n trop wilde perde wat galop met mane fladder in die wind, en

vang 'n perd. Jy gooi 'n lang tou met 'n neus aan die einde, en jou perd.

Is dit maklik om hom te tem?

"Nie altyd nie," het die gas met 'n glimlag geantwoord.

Angelique het skielik besef dat hierdie man selde moes glimlag. Hy het gelyk of hy in sy forties was en hy het 'n soort intransigensie en passie gevoel.

"En om by hierdie land uit te kom, moet jy ten minste oor die see swem? Die stille Joceen het inkrementeel gevra.

"Ons moet oor die see swem. En in die land self baie riviere en mere. Mense daar is so rooi soos koper.

Hulle versier hul koppe met vere en swem op die pendeltuig, gemaak van dierevelle. Ek was op die eilande, waar mense redelik swart is. Hulle voed op 'n kierie dik met 'n hand genaamd suiker. Dit maak regtig suiker. En uit sy soet stroop maak rum - 'n drankie, miskien, sterker as koring vodka. Hy is minder dronk, maar dit maak pret en gee krag.

"Het jy hierdie wonderlike drankie gebring?" Jocelin gevra.

"Ek het 'n fles in my saal. Maar ek het 'n paar vate aan my neef, wat in La Rochelle woon, en hy is seker hy gaan goeie geld daarop maak. Laat dit sy besigheid wees. Ek is nie 'n handelaar nie. Ek is 'n reisiger, ek is geïnteresseerd om nuwe lande te sien, om sulke lande te ken, waar daar nie honger of dors is nie, waar 'n persoon vry voel.

Dit was daar waar ek besef het dat alle boosheid van die mense van die wit ras kom, omdat hulle nie na die woord van God gereinig het

nie, dit verdraai het. God het ons immers beveel om nie dood te maak nie, nie om te vernietig nie, maar om mekaar lief te hê.

Daar was stilte. Kinders is nie gewoond aan sulke vrolike toesprake nie.

"So die lewe is meer perfek in die Amerikas as in ons lande, wat lankal krag van God geneem het?

Raymond se kalm stem het skielik uitgelui.

Hy is ook verslaaf aan die ander. Angelique het dieselfde intransigensie in sy oë gesien as ten aanskoue van 'n vreemdeling.

Die gas het aandagtig na die jong man gekyk.

"Dit is moeilik, my seun, om op die skale van die perfeksie van die Ou en Nuwe Wêreld te weeg. Wat kan ek vir jou sê? Die Amerikas leef baie anders. In die wit man se huis sal wit altyd welkom wees.

En sonder enige geld... Daar en geld is egter nie oral daar nie, in plaas van hulle in die loop van velle en krale, en mense leef net jag en visvang.

"Kweek hulle die land?" Fantina Lozier het skielik ingegryp, wat sy nooit voor haar volwasse leërskare sou waag nie. Sy was nie minder nie as wat kinders met nuuskierigheid verbrand het.

Aarde? In die Antilles doen swart mense dit hier en daar. En in die Amerikas word rooivellige grond nie verbou nie, maar versamel vrugte en plante. Op sommige plekke word aartappels gegroei - in Europa word dit erde appel genoem en weet nog nie hoe om te groei nie. Maar veral baie vrugte daar, soortgelyk aan pere, maar baie olierig. En daar is broodbome wat daar groei.

Broodbome? So jy het nie 'n meulenaar nodig nie? Fantina het uitgeroep.

Natuurlik nie. Veral omdat mielies daar goed groei. Elders eet mense die bas van sommige bome en cola neute. En na hierdie neute die hele dag wil jy nie eet of drink nie. Hulle eet ook iets soos amandeldeeg - kakao gemeng met suiker. En hulle drink 'n drankie bone, wat koffie genoem word. In lande waar die land minder vrugbaar is, drink hulle palmsap en agave sap. Daar is baie diere daar...

"Het handelaarskepe daar geseil?" Jocelin het hom onderbreek.

"Verskeie handelaars van Dieppe verhandel reeds met hulle, en van ons kante af kom ook teë. Om ten minste my neef te neem, word hy geassosieer met een skeepseienaar, wat van tyd tot tyd skepe na die Franciscan-strand toerus, soos hulle hom in die tyd van Francis I genoem het.

"Ek weet, ek weet," het Jocelin weer sy gas ongeduldig onderbreek.

"Van Die Sabre d'Olonna skepe vaar soms na die Nuwe Lande, en van die noorde tot nuwe Frankryk

"Dit is reg, in 1603 is Champlain

"Hoekom?

"Dit is vir my moeilik om vir jou te verduidelik. . . Miskien omdat die Franse Jesuïete dit reeds geïnfiltreer het.

"En jy is 'n Hugenote, is jy nie?" Raymond het duidelik gereageer.

"Ja," het hy gesê. Ek is selfs 'n herder, al het ek nie 'n saal nie. Maar bo alles is ek 'n reisiger.

"Jy is uit geluk, meneer," het Jocelin geknak. "Ek vermoed dat my broer aangetrokke is deur die strengheid van die statuut en die eise vir morele selfverbetering van die Jesuïete-orde wat jy beskuldig.

"Ek is ver daarvan om daaraan te dink om hom daarvoor te oordeel,"

het Hugenote teruggetrokke en sy hand in protes geruik. "Ek het baie Jesuïete vaders in Nieu-Frankryk ontmoet wat die mees afgeleë hoeke van die land betree het met dapper, ware Christelike toewyding. Vir sommige stamme daar was die grootste held die beroemde pa Yog, wat die slagoffer van die Iroquois geval het. Maar ek herken almal se vryheid van gewete en vryheid van mening.

"Om jou die waarheid te vertel," het Jocelin uitgeroep, "dit is vir my moeilik om hierdie onderwerp met jou te bespreek, want ek begin

Latyn vergeet. Maar my broer is meer welsprekend wanneer hy Latyn praat as in Frans, en ...

"Dit is een van die grootste euwels wat ons Frankryk vernietig! Die herder het uitgeroep. "Ons kan nie tot ons god bid nie, maar wat ek sê, is vir die gemeenskaplike god! "In jou eie taal, plaas jou hart in gebed, en hulle moet toevlug tot magiese Latynse uitspel!..

Angelique was spyt dat daar nie meer stories oor storms en getye was nie, oor slaweskepe, oor ongewone diere soos reuse slange en akkedisse met pike tande wat 'n bul kan doodmaak, of oor walvisse die grootte van 'n skip.

Sy het nie dadelik agterkom dat die verpleegster die kombuis verlaat het nie. Die deur het ajar gebly, en die meisie is skielik gehoor deur

'n fluistering en die stem van haar ma, wat geen idee gehad het dat sy gehoor mag word nie.

"Guguenot of nie, my liewe, maar hy is ons gas en sal hier wees solank hy wil.

'n Bietjie later het die Barones en Ortance die kombuis binnegekom.

Die gas het baie hoflik gebuig, maar het nie sy hand geswel of geswel nie. Angelique het besluit dat hy natuurlik 'n gemeenskaplike, maar steeds 'n mooi man, alhoewel Hugenote, en behalwe 'n bietjie entoesiasties.

"Pastoor Rochefort," het hy homself voorgestel. "Ek gaan na my tuisdorp, in Secondini, maar die pad is ver weg, en ek het myself toegelaat om onder jou gasvrye bloed te rus, madame.

Die Barones het hom verseker dat hy 'n welkome gas in hul huis was en hoewel hulle almal getroue Katolieke was, het dit hulle nie verhoed om verdraagsaam te wees nie, omdat die heerlike Koning Hendrik IV verdraagsaamheid gevra het.

"Dit is waarvoor ek die moed gehad het om te hoop toe ek jou huis binnegegaan het, mevrou," het die pastoor geantwoord en 'n nog

dieper boog geantwoord, "en ek bely aan jou, my vriende het vir my gesê dat jy al jare lank in diens van die ou Hugenote is. Toe ek daar aankom, het ek hom gesien, en Guillaume Lutzen het my verseker dat jy my skuiling vir die nag sou gee.

"Jy kan seker wees daarvan, meneer. Nie net vir die nag nie, maar vir altyd wens jy.

"My enigste wens is om die Here tot God te dien tot die beste van my krag. En so het Hy my geïnspireer, ek sal per eer sê, om in te stem om jou man te sien ...

Het jy 'n saak vir my man? Me. de Sanse was verbaas.

"Miskien is dit nie eens 'n kwessie van werk nie, maar 'n rand.

Moenie verkleur word nie, madame, maar ek kan net daaroor praat met die baron se messir in privaatheid.

"Ja, ja! Natuurlik, meneer. Terloops, ek kan sy perd hoor vertrap.

Gou het Baron Armand in die kombuis verskyn. Blykbaar is hy ingelig oor 'n onverwagse gas, maar hy het nie sy gewone hartlikheid aan hom verskyn nie.

Hy was ingeperk en asof dit selfs ontsteld is.

"Is dit waar, mnr Pastoor, dat jy uit die Amerikas gekom het?" Hy het ná die gewone uitruil van aangenames gevra.

Ja, messir baron. En ek wil graag vir 'n paar minute privaat met jou praat oor die persoon wat jy ken...

"Tss! Baron Armand de Sanse het hom gestop en angstig na die deur gekyk.

En hy het bygevoeg, miskien met 'n paar haste, dat sy huis was tot die beskikking van mnr Rochefort en laat die gas afteken om te eis van die dienaars alles wat hy nodig het. Aandete gaan binne 'n uur

wees. Die pastoor het bedank en gevra vir toestemming om na sy toegewysde kamer te gaan om "'n bietjie te was."

"Is dit nie genoeg om die uitstorting nat te maak nie? Angelique het gedink. "Vreemde mense is hierdie Hugenote. Dit is reg om te sê hulle is nie soos almal anders nie. Ek sal Guillaume vra of hy skoonmaak vir enige rede ook? Hulle moet so 'n gewoonte hê.

Miskien is dit hoekom hulle almal so onfunny en aanraking as Lutzen. Hulle veg hul vel so kwaai dat dit sensitief word en hulle seermaak. Dit is neef du Plessis wil eindeloos was. Hy gee so baie om oor sy liggaam dat, miskien, binnekort ook 'n keper sal word.

Miskien sal hy selfs op die spel verbrand word. Dit is wat Hy nodig het!"

Die oomblik toe die gas na die deur gegaan het vir mev de Sanse om vir hom die kamer te wys wat vir hom bedoel was, het Jocelin sy hand met sy gewone ongeëwildheid gegryp.

"Nog 'n vraag, pastoor. Om 'n werk in die Amerikas te vind, miskien, wat jy nodig het om ryk te wees of koop die rang van denominator op die skip, of ten minste die reg om betrokke te raak in handwerk?

"My seun, Amerika is 'n vrye land. Daar is geen rede vir enige vraestelle nie, hoewel jy hard en hard moet werk, en jy moet jouself kan verdedig.

"Wie is jy, 'n buitestaander, en hoe durf jy hierdie jongman jou seun noem, selfs in die teenwoordigheid van sy eie pa en my, sy oupa?

"Skielik was daar 'n erger stem van die ou baron.

"By jou diens, messir baron, Ek is Rochefort, pastoor, hoewel ek nie

'n bisdom, Ek keer terug na my geboorteland ...

"Hugenote! Die ou man het gemurmureer. "Ja, hy het uit hierdie verdoemde lande gekom. . .

Hy het op die drumpel gestaan en op 'n stok geleun en woedend sy kop teruggeleun. Hierdie keer was hy sonder sy wye swart kleed,

wat hy in die winter gedra het. Sy gesig het nou vir Angelique gelyk so wit soos sy grys baard. Sy het self nie geweet waarom dit haar so bang gemaak het nie, maar sy het gehad om in te gryp.

"Oupa, mnr Pastoor week nat, en ons het hom genooi om droog te word in die hart. Hy het ons so baie interessante stories vertel...

"Goed, ek gaan dit nie doen nie Ek sal nie wegkruip nie, moed is vir my smaak, en as die vyand kom met 'n oop toesighouer, stem ek saam, hy het die reg om te respekteer.

"Messir Baron, ek het na jou toe gekom nie as 'n vyand nie. . .

"Raak ontslae van jou keteriese preke. Ek is 'n ou soldaat en was nog nooit betrokke by godsdienstige geskille nie. Dit is nie een van my besigheid nie. Maar Ek waarsku jou, in hierdie huis betaal jy geen siel in jou geloof nie.

Die pastoor sug 'n bietjie merkbaar.

"Ek sweer vir jou, ek het nie uit die Amerikas gekom as predikers wat iemand wou bekeer nie.

Gelowiges en diegene wat deur ons godsdiens aangetrokke is, kom in die boesem van ons kerk. Ek is deeglik bewus daarvan dat jou familielede ywerige Katolieke is en dit is baie moeilik om te bekeer tot nuwe geloofsmense wie se godsdiens gebaseer is op antieke vooroordele, mense wat hulself as onfeilbaar beskou.

"Sodoende erken jy dat jy jou aanhangers nie onder ordentlike mense werf nie, maar onder twyfelaars, ongelukkige ambisieuses en monnike wat uit kloosters geskors word, wat sekerlik verheug sal wees dat hul immorele gedrag deur die kerk geheilig sal word?

"Jy is te hasty in jou oordele, die baron se boodskapper. "Die pastoor se stem het moeiliker geword.

"Sommige Katolieke edeles en prelate het reeds ons geloof aanvaar.

"Moenie dink jy het iets nuuts vir my ontdek nie. Trots kan verdwaal en waardig word. Maar ten gunste van Katolieke, sê dat ons die ondersteuning van ons geloof vind in die gebede van die hele kerk, in ons heiliges en ons dooies, verwerp jy in jou trots hierdie tussengangers en verbeel jou dat jy direk met die Here God self kommunikeer.

"Die papiste beskuldig ons van trots, en hulle beskou hulself as onfeilbaar en is oortuig dat hulle die reg het om krag te gebruik. In 1629, toe ek Frankryk verlaat het, het die pastoor in 'n dowe stem voortgegaan, ek was baie jonk en het gevlug van die hordes Kardinaal Richelieu, wat onderwerp is aan die wrede beleg van La Rochelle. In Ales is 'n wêreld onderteken, waarvolk die Hugenote verbied is om vestings te besit.

O, dit is net betyds gedoen. Jy het 'n staat in die staat geword. Jou doel was immers – bely! - om te ruk uit die koning se heerskappy al die westelike en sentrale provinsies van Frankryk.

Ek weet dit nie. Ek was destyds te jonk om sulke groot ontwerpe te hê. Ek het net een ding verstaan: hierdie nuwe wette weerspreek die Nantes-edik wat deur koning Henry IV uitgereik is.

Terugkeer na my vaderland, Ek was bitter oortuig dat alle artikels van hierdie edik voortgaan om uitgedaag en verdraai word met 'n strengheid waardig net van gewetenlose casuists en regters. Dit word "minimum nakoming" van die edik genoem. Ek het gesien dat die Hugenote gedwing is om hulle dooies snags te begrawe.

Hoekom? Want die edik sê niks oor die feit dat die begrafnis van die Hugenote gedurende die dag uitgevoer kan word nie. En indien wel

– laat hulle snags begrawe!

"Jy moet daarvan hou, want jy preek nederigheid," het die ou baron geglimoor.

"Of neem ten minste agt-en-twintig agtste artikel sodat Hugenote hul skole kan oopmaak op plekke waar die Protestantse godsdiens toegelaat word. Hoe is dit geïnterpreteer? Die edik praat nie oor die

vakke van onderrig nie, en ook nie oor die aantal mentors nie, en ook nie oor hoeveel klasse in die skool moet wees nie, afhangende van die grootte van die gemeenskap, en indien wel, het besluit dat dit genoeg is vir een Hugenote onderwyser vir skool en vir die hele stad. In Marenne weet ek byvoorbeeld dat slegs een onderwyser geregtig is op ses honderd Hugenote kinders. Dit is die soort bedrog wat gelei het tot die dodgy dialektiek van die ou kerk! Die pastoor het met woede uitgeroep.

Verstom oor die herder se woorde, was almal stil. Angelique het opgemerk dat haar oupa, 'n man van regverdige en eerlike aard, ietwat verward was oor hierdie voorbeelde, al was hulle aan hom bekend.

En skielik, in stilte, is Raymond se kalm stem gehoor.

"Ongelukkig kan ek nie die waarheid oordeel van sommige van die misbruike wat jy op daardie plekke uitgelê het wat die onversoenbare ywer van ons geloof op daardie plekke gepleeg het nie. Ek waardeer jou omdat jy nie eens gevalle genoem het waar Hugenote – volwassenes en kinders – omgekoop is om tot die Katolieke geloof te bekeer nie. Maar mag jy weet dat sy heiligheid die pous, bewus van sulke oortredings, baie keer persoonlik hieroor gepraat met die hoogste geestelikes van Frankryk en met die koning. Amptelike en geheime kommissies werk ywerig regoor die land om ongeregtighede aan te spreek. Ek is selfs oortuig dat as jy na Rome gegaan het en die heilige vader 'n brief oorhandig het wat die feite wat jy gegee het, die meeste van die oortredings onderdruk sou gewees het.

"Dit is nie my besorgdheid, jongman, om maniere te soek om jou kerk te verbeter nie," het die pastoor opgemerk.

"In daardie geval, mnr Pastoor, sal ons dit self doen, en of jy daarvan hou of nie," het die jongman met onverwagte hitte uitgeroep, "maar God sal ons help!

Angelique het verras na haar broer gekyk. Sy het geen idee gehad dat in hierdie kleurlose en ietwat skynheilige tiener soveel passie skuil nie.

Nou is die herder verward. En Baron Armand, om die atmosfeer te ontlont, het gelag en eenvoudig gesê:

"Jou argumente het my daaraan herinner dat ek vir 'n geruime tyd dikwels met spyt wonder waarom ek nie 'n Hugenote is nie. Hulle sê immers elke edelman wat in Katolisisme ingaan, gee byna drieduisend livres.

Die ou baron het selfs met verontwaardiging opgespring:

"Spaar my, my seun, van jou swaar grappies. In die teenwoordigheid van die vyand, is hulle onvanpas.

Die pastoor het sy nat kleed uit sy stoel geneem.

"Ek het nie as teenstander hierheen gekom nie. Ek het 'n rand by die Castle de Sanse gehad. Ek het vir jou 'n boodskap van verre lande gebring. Ek was van plan om daaroor te praat met Baron Armand in privaat, maar soos ek dit verstaan, is jou familie gewoond daaraan om alle sake saam te bespreek. Wel, ek hou daarvan. Dit was gebruiklik in die patriarge en die apostels.

Angelique het opgemerk dat haar oupa se gesig skielik dooie bleek geword het, en die ou baron het teen die deurskoen geleun.

Sy het 'n skerp jammerte vir haar oupa gevoel. Sy wou die herder keer, om nie die woorde wat hy gaan sê vry te laat breek nie, maar die herder het verder gegaan:

"Jou seun, die messier Antoine de Ridue de Sanse, wat ek die plesier gehad het om in Florida te ontmoet, het my gevra om te stop by die kasteel waar hy gebore is en uitvind hoe sy familie dit doen dat toe ek teruggekeer het, ek hom alles daarvan sou vertel. . . Nou het ek die rand voltooi...

Die ou baron het die pastoor in klein treë genader.

"Kom hier uit! Hy het vir dowe stemme geskree. "Solank ek lewe, sal nooit die Naam van my seun, wat sy getrouheid aan sy god, aan sy koning, aan sy vaderskap oortree het, nie in my huis geuiter word nie! Kom hier uit, ek herhaal aan jou! Hugenote het geen plek onder my dak nie!

"Ek vertrek," het die pastoor baie kalm gesê.

"Nee! Raymond se stem het weer uitgelui. "Wag, mnr. Jy kan nie haweloos gelaat word op so 'n reënerige nag nie. In Montela sal geen inwoner jou beskut nie, en die naaste Hugenote dorpie is ver weg. Spandeer asseblief die nag in my kamer.

"Bly," het Jocelyn in 'n hees stem gesê. "Jy moet my meer vertel van die Amerikas en die see.

Die ou baron het 'n bewende baard gehad.

Armand! Hy het met wanhoop uitgeroep, waaruit Angelique se hart gespin het. "Dit is waar jou broer Antoine se rebelse gees inbeweeg het! In hierdie seuns was ek so lief vir! Nee, God wil my nie spaar nie! Ek is te oud in hierdie wêreld.

Hy het gesteier. Guillaume Lutzen het hom opgetel. Ondersteun deur

'n ou soldaat, die Baron het uitgekom, herhaal in 'n bewende stem:

"Antoine... Antoine...

* * *

'n Paar dae later het die ou baron gesterf. Dit is nie bekend van watter siekte nie. Of liewer, dit het net geleidelik verdwyn. Dit het gebeur net toe almal gedink het hy herstel van die onrus wat veroorsaak word deur die besoek van die pastoor.

Maar God het hom steeds gespaar. Hy het hom nie laat lewe om nog

'n droefheid te sien nie – die vertrek van Jocelin ...

Een oggend, kort ná haar oupa se begrafnis, het Angelique deur 'n droom gehoor toe iemand haar stil-stil genoem het:

"Angelique! Angelique!

Angelique was verbaas om Joceen se hoofbord te sien. Sy het hom gewys om Madlon nie wakker te maak nie, en sy het hom in die gang gevolg.

"Ek vertrek," fluister Joslen vir haar. "Probeer hulle dit laat verstaan.

"Waarheen gaan jy?"

"Eers na La Rochelle, en van daar af sal ek amerika toe vaar.

Pastoor Rochefort het my vertel van al hierdie lande: die Antilles, Nieu-Engeland, en die kolonies van Virginia, Maryland, die Carolinas, die New York Duchy, Pennsylvania. Ek sal 'n plek vind waar ek nodig is, en ek sal daar land.

"Jy is ook hier nodig," sê Angelique eenvoudig en bewe in die koue in 'n ou dun nagbaadjie.

"Nee, daar is geen plek vir my in hierdie wêreld nie. Ek kan nie die idee staan dat die kasteel waaraan ek behoort voorregte het nie, maar dit doen niks goeds nie. Alle edeles, ryk of arm, weet nie meer waarvoor hulle leef nie. Kyk na my pa. Hy is so huiwerig. Hy het neergedaal tot 'n vernederende beroep, tot die teel van muile, maar durf nie die saak 'n vee gee om ryk te word en dus in die samelewing 'n posisie te beset wat ons edele familie pas nie. En hy verloor hier en daar. Hulle wys die vinger na hom, want hy hardloop die plaas soos 'n jong dame, en op ons – omdat ons edele bedelaars bly. Gelukkig het oom Antoine de Sanse, sy pa se ouer broer, die pad gewys. Hy het 'n Hugenote geword en Europa verlaat.

"Maar ten minste sal jy nie jou geloof verwerp nie?" Angelique het met afgryse en verbete uitgeroep.

Nee, ek dink nie so nie. Ek stel nie belang in al hierdie heiligdom dinge nie. Ek wil net lewe.

Hy het haar vinnig gesoen, 'n paar treë afgegaan, omgedraai en aandagtig na sy halfnaakte suster gekyk met die blik van 'n gesofistikeerde man.

"Jy word mooi en skraal, Angelique. Wees versigtig. Jy moet ook weggaan. Andersins, eendag sal jy óf jouself in 'n rig in die hooi bevind met 'n paar stabiele, of word die eiendom van een van die vetbuurte-edelmanne.

En met onverwagse teerheid het hy bygevoeg:

Natuurlik is ek 'n ordentlike, maar glo my ervaring, liewe suster, daar is 'n verskriklike lewe wat hier vir jou wag. Hardloop, hardloop uit hierdie ou kasteel. Ek gaan uit see toe.

Toe hy oor die trappe spring, het hy by die trappe afgejaag en verdwyn.

Hoofstuk 8

Die dood van haar oupa, die vertrek van Jocelin en sy woorde: "Jy moet ook weggaan" - diep geskok Angelique, veral omdat sy in daardie onstabiele ouderdom, wanneer 'n man in staat is om die mees mal optrede.

En aan die begin van die somer angelica de Sanse de Montelu, nadat hulle 'n vataga van kaalvoet seuns versamel en belowe hulle

'n vrye lewe, het na Amerika. In hul land het hulle lank daaraan gedink, en mense het in Angelique se daad 'n ekstra bewys gesien dat sy 'n feetjie was.

Om jou die waarheid te vertel, het die kinders nie eens die Nyelwoud geklop nie. Eers aan die begin van die aand, toe die strale van die son die groot stamme van eeue-oue bome verhelder het, het Angelique skielik tot haar sintuie gekom. Sy leef die laaste paar dae soos 'n delirium. Geestelik het sy gesien hoe sy by La Rochelle gekom het, hoe sy gehuur is deur 'n jong man op 'n skip gereed om te vaar, terwyl sy op 'n onbekende strand geland het en die plaaslike inwoners haar beëdig het en 'n klomp druiwe uitgehou het. Nicola hoef nie lankal oortuig te word nie. "Dit is beter om 'n see te wees as om beeste te wei. Ek wil al lankal ver lande sien." Daar was ander tomboys wat altyd daarvan gehou het om meer in die woud te hardloop as om in die veld te werk, en hulle het gesmeek om hulle saam met hulle te neem. En Denis, natuurlik ook. Daar was altesaam sewe seuns. Angelique, die enigste meisie onder hulle, was die leier. Die seuns het in haar so baie geglo dat hulle nie bekommerd was toe die skemer begin verdik het nie. Hulle het deur

die woud geloop met arms van blomme, met swartbessies wat met swartbessies gesmeer is en gedink het die reis het baie mooi begin.

Hulle het van die oggend af geloop en eers in die middel van die dag

'n halt by 'n klein stroom gemaak en is versterk met kastaiings en grysbrood, wat uit die huis gevang is.

En so, toe dit donker begin word, het Angelique skielik bewe en sy het met soveel duidelikheid besef watter domheid sy gedoen het, dat sy selfs haar mond opgedroog het.

"Jy kan nie vir die nag in die woud bly nie, want daar is wolwe hier,"

het sy gedink.

"Nicola," het sy hardop gesê, "dink jy nie dit is vreemd dat ons nog nie die dorpie Neuer bereik het nie?"

"Is ons nie verlore nie?" Die seun het angstig geantwoord. "Ek het saam met my pa daar heen gegaan toe hy nog gelewe het. . . Toe het ons vinniger geword...

Iemand se taai hand het Angelique se hand gedruk. Dit was die kleinste reisigers, 'n sesjarige kind.

"Dit gaan binnekort nag wees. Ons moes verloor het," het hy gefluitjie.

"Nee," het Angelique hom gerusgestel, "die dorp is nie ver weg nie.

Ons moet net 'n bietjie meer deurkom.

Hulle het weer stil gestreel. Deur die takke van die bome kon jy sien hoe die sonsondergang gepalm het.

"Selfs al kom ons nie snags by die dorp uit nie, hoef ons nie bang te wees nie," het Angelique gesê.

"Ons sal die eikebome klim en ons sal daar slaap. Dan sal die wolwe ons nie agterkom nie.

Sy het in 'n lighartige toon gepraat, maar sy was regtig ontsteld.

Skielik het 'n silwer klokkie tot haar verhoor gelui en sy het met verligting gesug.

"Luister! Daar is 'n dorpie, dit is 'n oproep tot gebed! sy het uitgeroep.

Hulle het gekom om te hardloop. Die pad het begin neerdaal, die bos het minder en minder geword.

Skielik was dit verby, en die kinders soos betower het aan die rand gestop.

Hier is dit, 'n stille wonderwerk wat skuil in 'n groen hol omring deur die bos, die Nyel-klooster.

Die son het sy talle dakke pienk teëls, klokke, wit mure met donker skuiwergate op hulle, interne tuine, omring deur bedekte galerye, groot woestyn binnehof. Die klok het aanhou lui. 'n Monnik het met emmers na die put geloop.

Vasgevang deur een of ander godsdienstige ontstelteking, het die kinders stil-stil die groot hoofhek genader. Die houtpaaltjie was ajar en hulle het binne gegaan. 'N Ou monnik in 'n lap van 'n rowwe bruin lap afgesny, sit op 'n bank; 'n selfs wit klits van grys hare het sy kaal skedel geraam.

Nou, toe al die vrese agter was, was daar skielik 'n detente, die klein trappe, wat na die slapende monnik gekyk het, hard gelag. 'n Dik vrolike monnik het uitgekyk na die geraas by een van die deure.

"Haai ouens," skree hy vir hulle in die plaaslike dialek, "wat 'n disrespek!"

"Ek dink dit is Broer Anselm," fluister Nicola.

Broer Anselm het van tyd tot tyd 'n muil om die omliggende dorpies gery, waar hy rosaries en skale verruil het met 'n genesende tinktuur houtkappees op brood en varkvet. Dit was vreemd, aangesien die klooster nie aan die bedelaarorde behoort het nie en volgens gerugte baie ryk was en van hul besittings beduidende inkomste ontvang het.

Angelique, en agter haar en haar getroue leër, het die monnik genader. Sy het dit nie gewaag om hom toe te vertrou met hul

geheime planne om na Amerika te ontsnap nie, veral omdat Broer Anselm, reg, en nie gehoor het van die bestaan van hierdie verre lande nie. Sy het gesê hulle was van Montela, het in die woud op bessies ingegaan en verlore geraak.

"Arme hoenders," sug die goeie monnik simpatiek, "dit is wat dit beteken om 'n lekkerny te wees. Jou ma's soek jou oral in trane, maar wanneer jy terugkom, sal hulle jou 'n skudding gee. Maar steeds moet jy die nag hier deurding. Ek sal vir jou 'n bak melk en 'n grys brood gee. Slaap in die skuur tot die oggend, en daar sal ek 'n muil in die wa sit en jou huis toe neem. Ek het net na jou grond gegaan vir skenkings.

Die voorstel was heeltemal redelik. Angelique en haar vriende het die hele dag geloop. Selfs al het hulle nou op 'n muil afgesit, sou hulle dit net in die dood van die nag aan Montela gemaak het. Deur die bos is daar geen pad nie, net die paaie waarop hulle gedurende die dag verbygegaan het. Ons moet rondgaan, deur die dorpies Neue en Varru, en dit is 'n groot ompad.

"Die bos is soos die see," het Angelique gedink. "Jocelen is reg, jy moet die bos deur die horlosie navigeer, of jy gaan blind."

Angelique is 'n bietjie dof. Sy kon haar nie indink hoe sy op die pad sou gaan nie en het 'n swaar horlosie onder haar arm gedra, soos dié wat by Molina se sitkamer staan. Daarbenewens blyk dit dat haar

"mans" reeds die begeerte verloor het om te reis. Die meisie het stil op die kantlyn gestaan, en hulle het teen die kloostermuur geleun, geëet en die koelte van die skemer geniet, wat oor die ruim kloosterwerwe verdik het.

Die klok het aanhou lui. Slukke is in die pienk lug gedra met 'n deurdringende uitroep, hoenders het op hope mis en strooi gekloon.

Broer Anselm het verby die kinders geloop en die kappie oor sy kop getrek.

"Ek gaan na die waakeenheid," het hy gesê. "Wees slim, of ek sal jou beveel om in 'n cauldron te kook.

Onder die boë van een van die galerye flits figure in bruin luiheid.

Die ou monnik was steeds aan die slaap by die hek. Hy moes bevry gewees het van gebede...

Angelique wou alleen wees, om te dink, en sy het om die klooster gaan dwaal.

In een van die werwe, rus globbers in die grond, staan 'n pragtige vervoer met jasse arms. In die stabiele, volbloed perde gekou hooi.

Dit het Angelique belanggestel, hoewel sy nie geweet het waarom nie. Gefassineer deur hierdie stil blyding, omring aan alle kante deur die bos, het sy stadig voortgegaan op pad. In die bos binnekort sal dit donker wees, daar sal dwaalwolwe wees, en hier, in die klooster, beskerm deur dik mure, gaan sy lewe, omhein van die wêreld, weggesteek van gierige oë, lewe wat Angelique nie eens kon dink nie. 'n Stil, lang kerksang is van ver af gehoor. Angelique het na hierdie klanke gegaan en 'n paar treë op die kliptrappe geklim. Nog nooit tevore het sy so 'n soet melodiese koor gehoor nie, want die gesange dat die kuur en die onderwyseres by Montela Kerk nie soos hemelse chants gelyk het nie.

Skielik het Angelique 'n roes van rompe agter haar rug gehoor en, omgedraai, in die skemer van die galery 'n baie pragtige, luukse geklee dame gesien. Ten minste is dit wat Angelique gedink het. Nie haar ma of haar tannies het nog ooit so 'n pragtige rok van swart fluweel gesien nie, versier met toepassings in die vorm van grys blomme. Hoe kan die meisie weet dat dit net 'n beskeie klere, ontwerp vir verwondering in die stilte van die klooster? Op die bruin hare is die dame 'n swart kant serp gegooi, in haar hand het sy 'n pluimpie gebedsboek gehou. Terwyl sy Angelique verbygesteek het, het sy in verrassing na haar gekyk:

"Meisie, wat doen jy hier?" Nou is nie die tyd om te bedel nie.

Angelique het teruggedeins en probeer om haar gesig 'n dom uitdrukking van die dooie te gee.

In die skemer van die galery, die borste van 'n pragtige dame lyk na Angelique verrassend wit en welige.

Skaars bedek met dun kant, sy gerus op 'n geborduurde korsage, soos vrugte in 'n horing van oorvloed.

"Laat ek grootword, ek sal ook sulke pragtige borste hê," het Angelique gedink en in die spiraaltrap afgegaan.

Sy het haar bors met haar hand aangeraak, wat sy gedink het nog te plat was, en sy is aangegryp deur

'n vae opwinding. Daar was 'n klap in die land se sandale – iemand het die trappe geklim – en sy het haastig in 'n hoek weggekruip. Die monnik, verby, het dit met sy bruin sout aangeraak. Angelique het 'n kykie gekry van net sy pragtige, versigtig geskeer gesig en sprankelend onder die donker kap slim blou oë. Die monnik het agter die hoek weggekruip, maar gou is sy stem gehoor – dapper en terselfdertyd sag.

"Madadar, ek is nou eers ingelig oor jou aankoms. Ek het die antieke manuskripte van Griekse filosowe in die kloosterbiblioteek

bestudeer. Maar die biblioteek is ver weg, en my broers is 'n volk, treurige liggaam, veral in die hitte. En so, al is ek die abbot van die klooster, is ek vertel van jou aankoms net in die uur van waaksaamheid.

"Moenie om verskoning vra nie, my pa. Dit is nie die eerste keer dat ek in 'n konvent was nie, en ek het reeds gevestig. O, hoe maklik is dit om hier asem te haal! Ek het net gister na my Rishville gekom, maar ek kon nie wag om hier by Njel te kom nie. Sedert die hof na Saint-Germain verhuis het, het ek net daar versmoor. Alles is so onoogklik, somber, pateties. Om jou die waarheid te vertel, voel ek net goed in Parys... en 'n ander in Niel. Buitendien, Monsignor Mazarin hou nie van my nie. Ek sal nog meer sê, hierdie kardinaal...

Angelique het geen verdere woorde gehoor nie. Die gespreksWerkers het te ver gegaan.

Die meisie het haar vriende in die ruim kombuis gevind, waar Broer Anselm, wat 'n wit voorskoot getik het, by die stoof opgetower het; hy is gehelp deur twee seuns geklee in lang, nie-so-20s. Hulle was klooster beginners.

"Ons het vanaand 'n heerlike maaltyd," het Broer Anselm gesê. "Die Countes de Rishville het na ons toe gekom. Ek is beveel om die dunste wyne uit die kelder te bring, ses druppels te braai en ten minste vis uit die grond te kry en die vis te bedien. En dit alles moet behoorlik opgespeur word," het hy bygevoeg en gekyk na een van die broers, wat aan die einde van 'n rowwe houttafel gesit en sing het.

"Die bediendes van hierdie dame is baie vriendelik," sê die rooigesig, rooigesig, so vet monnik, wat sy maag oor die geknoopte tou gehang het met die rosaries waaraan hy gegordel is. "Ek het hierdie drie bekoorlike meisies gehelp om in die sel op te lig wat aan hul minnares, bed, bors en klerekas toegewys is.

"So-so!. Broer Anselm het uitgeroep. "Ek verbeel my Tom se broer dra bors en klerekaste! Jy kan nie eens jou eie maag dra nie!

"Ek het hulle met raad gehelp," het Tom se broer met waardigheid geantwoord.

Hy kyk na die kombuis met bloedskoot oë, waar vlamme onder die draaie en groot cauldrons en krakerige hout gespeel het.

"Watter soort bende honger mense het jy ingeneem, Broer Anselm?"

"Dit is die kinders van Montela, hulle het verlore geraak in die woud.

"Dit sal lekker wees om hulle in jou vissous te kook," het Tom se broer gesê en sy skrikwekkende oë gedraai.

Twee kinders, bang, het gehuil.

"GOED, oukei," het Broer Anselm gesê en die deur oopgemaak.

"Gaan deur die galery, jy sal 'n skuur sien. Daarin en vestig hom vir die nag. Ek het nie tyd om vanaand met jou te mors nie. Geluk is dat een visserman vir my 'n groot pike gebring het, of ons pa, die abbot in sy toorn sou my gedwing het, watter goeie, om te verdedig as straf vir drie uur, versprei sy arms met 'n kruis. En ek het reeds oud geword vir sulke oefeninge...

Toe Angelique, wat op 'n geurige hooi baar, oortuig geword het dat haar klein metgeselle vreedsaam aan die slaap geraak het, het trane na haar oë gekom.

"Nicola," fluister sy, "ons sal sekerlik nooit by die Amerikas uitkom nie. Ek het dit oor gedink. Ons het

'n horlosie nodig.

"Moenie ontsteld wees nie," het die tiener geantwoord en gaap.

"Hierdie keer het dit nie uitgewerk nie, maar dit was soveel pret.

"Natuurlik," het Angelique gesê, "jy spring van tak na tak soos 'n eekhoring. U kan geen regte besigheid voltooi nie. Jy gee nie om of

ons teruggaan na Montela beskaamd nie. Jou vader is dood en daar is niemand om jou te bash nie, maar die ander sal kry!

"Moenie bekommerd wees oor hulle nie," het Nicola slaperig gemompel. Hulle vel is dik.

En hy het dadelik gesnork.

Angelique het gedink dat onfunny gedagtes haar nie sou laat slaap nie, maar geleidelik het die stem van Broer Anselm, wat sy klein helpers aangepas het, al hoe meer gedemp begin klink, en uiteindelik het sy in 'n droom gedompel.

Sy het wakker geword van die feit dat sy bedompig gevoel het. Die kinders het gesond geslaap en hulle selfs asem het die skuur gevul.

"Ons moet vir 'n asem in die erf uitgaan," het Angelique gedink.

Sy het die deur in die smal gang gegrom wat tot die kombuis gelei het. Sodra sy dit oopgemaak het, het die geraas van stemme en lag na haar gebars. In die kombuis in die hart het steeds vlamme gedans.

Die samelewing in die besittings van Broer Anselm het meer talle geword.

Angelique het by die deur gestop.

By 'n groot tafel, gevoer met plate en koper bekers, sit met 'n dosyn monnike. Op die skottelgoed is die geknaagde bene van die druppels opgerol. Die reuk van wyn en gebraaide vis is gemeng met die meer subtiele geur van giet, dit was in die puffing bril en in die oop bottel staan op die tafel. Drie vroue met vars gesigte boere, maar geklee as skoondogters, het ook aan die carousel deelgeneem. Die twee was heeltemal dronk en het eindeloos gelag.

Die derde, skynbaar meer beskeie, het die wellustige hande van Tom se broer geveg, wat haar teen hom probeer druk het.

"Wel, baba," het die vetman haar oortuig, "moenie voorgee om meer onvriendelik te wees as jou edele dame nie. Ek is seker sy praat skaars met ons abbot oor griekse filosofie. Jy is nie die enigste een in die hele byeen vanaand nie.

Die bediende met die verwardes en teleurgesteld! soort van rondgekyk. Sy was ongetwyfeld nie so beskeie soos sy wou wees nie, maar sy was nie aangetrokke tot haar broer Tom se rooi gesig nie.

Een van die monnike, blykbaar, verstaan dit en, nadat gespring van die tafel, ondeurdringbaar gryp die meisie deur die middellyf.

Ek sweer vir St. Bernard, die beskermheilige van ons klooster, het hy gehuil, die meisie is te broos vir jou, vet. Wat dink jy? hy het gevra en sy ken met sy ken na die obstinate gas gelig. "Maak my pragtige oë nie op vir die gebrek aan hare nie?" Buitendien, jy weet, ek was 'n soldaat en ek weet hoe om meisies te vermaak.

Hy het regtig snaakse swart oë gehad en hy het soos 'n heftige oneerlik gelyk. Die bediende het afgekom op 'n glimlag. Tom se verwerpte broer het gewond gevoel en sy vuiste op sy teenstander gegooi. Een van die koperbekers het oorgeduik, die vroue het betoog en geraas gemaak. Skielik het iemand geskree:

"Kyk! Daar oorkant... Engel!

Almal het na die deur gedraai waar Angelique gestaan het. Sy was nie skugter nie en het nie weggehardloop nie. Sy was al baie keer by landelike feeste, en sy was nie bang vir die uitroepe of oormatige vernuwing nie - die onvermydelike metgeselle van oorvloedige libasies. Maar steeds het iets in hierdie toneel haar woedend gemaak. Dit het vir haar gelyk of dit die gevoel van vrede en stilte vernietig het wat die sonverligte klooster uitgestraal het toe hulle van die rand van die bos af daarna gekyk het.

"Hierdie meisie is verlore in die woud," het Broer Anselm verduidelik.

"Die enigste meisie in die seuns se hoere," het Tom se broer bygevoeg. Die maak is nie sleg nie.

Miskien wil sy ook 'n paar pret met ons hê. Kom hierheen, het 'n paar giet," het hy gesê en 'n glas na Angelique uitgehou. Dit is soet en lekker. Ons kook dit self van die moerashout. En die naam dit -

Angelique sylvestris

Angelique het pligsgerig die glas geneem, nie omdat sy 'n lekkerny was nie, maar eerder uit nuuskierigheid. Sy wou weet wat hierdie goue-groen drankie, met haar naam, wat so touted ... Sy het dit

heerlik, stewig en terselfdertyd fluweelagtig gevind, en toe sy die glas dreineer, voel sy 'n aangename warmte oor haar lyf uitgestort.

Bravo! Tom se broer het geskree. "Jy is nie dom om te drink nie!

Hy het haar op sy skoot gesit. Hy was gesmeer met wyn fugars, en sy geplant sout tan ruik van sweet, hy gewalg Angelique, maar die drank dronk haar. Tom se broer het haar op die knieë gepatpateer.

"Hoe oulik is sy!

"My broer," het 'n stem van die deur skielik gehoor, "los die meisie alleen.

Op die drumpel, soos 'n spook, was daar 'n monnik in 'n kappie, in 'n soustan met lang, wye moue, wat die hande weggesteek het.

"Ja, hier is hy, het ons pret in die verleentheid gestel," het Tom se broer gebrom. "Ons het jou nie na jou maatskappy, Broer Jean, genooi nie, jy is nie 'n aanhanger om te eet nie, maar moenie moeite doen om pret te hê nie. Jy is nog nie die abbot van die abdy nie.

"Dit is nie die punt nie," het die monnik in 'n flinching stem geantwoord, "Ek raai jou net aan om die meisie alleen te verlaat. Dit is die dogter van Baron de Sanse, en dit sal baie ongelukkig wees as

sy by jou pa gekla het oor jou meer in plaas daarvan om jou gasvryheid te prys.

Getref, alles in 'n verleentheid het stil geword.

"Kom saam met my, my kind," het die monnik in 'n beslissende toon gesê.

Angelique het hom meganies gevolg. Hulle het deur die erf gegaan.

Angelique het opgekyk en bo haar kop 'n opvallend helder lug met sterre gesien.

"Kom in," het broer Jean gesê en 'n smal deur met 'n klein venster oopgemaak. Dit is my sel. Daarin kan jy ontspan tot die oggend.

Dit was 'n klein kamertjie, op die kaal mure waarvan net 'n houtkruisiging en die gesig van die Maagd gehang het. In die hoek was 'n lae bed met 'n woonstel, soos 'n bord, 'n matras, bedek met 'n kombers en rowwe velle. Onder die kruisiging het 'n houtbank gestaan waarop gebedsboeke gelê het. Die sel was aangenaam koel, maar in die winter was daar waarskynlik 'n verskriklike verkoue.

Die halfsirkulêre venster is gesluit deur 'n enkelvat gesluit sluiter.

Nou is dit oopgemaak, en die klam reuke van die nagwoud, mos en sampioene het in die sel binnegedring. Aan die linkerkant van die deur het die aanval gelei tot 'n klein kas, waar die nag gebrand het.

Byna alles is beset deur 'n tafel waarop daar velle perkament en koppies vir teelverf was.

Die monnik het Angelique na sy bed gewys.

"Gaan slaap en slaap sonder vrees, my kind. En ek sal teruggaan na my werk.

Hy het in die kas ingegaan, op 'n stoel gaan sit en oor die manuskripte gebuig.

Angelique het op die rand van 'n harde matras gekneus. Sy wou glad nie slaap nie. Alles hier het vir haar so ongewoon gelyk. Sy het opgestaan en na die venster gegaan. Hieronder het sy smal grondgebiede van mekaar geskei deur 'n hoë heining. Elke monnik het sy eie groentetuin gehad, en hulle het elke dag daar gewerk, groente gegroei en hul eie grafte gegrawe.

Die meisie het tot by die kas gesluip waar Broer Jean gewerk het.

Die naglig is verlig in profiel van die jong gesig van die monnik met 'n kappie op sy voorkop. Hy het ywerig 'n ou kleur illustrasie getrek.

Doop borsels in koppies waar rooi, goud of blou verf geteel is, het hy die versiering van blomme en monsters vaardig gereproduseer, wat

in die ou dae graag gebedsboeke versier het.

Voel dat die meisie langs haar staan, het die monnik sy kop opgewek en geglimlag:

"Jy slaap nie?"

Nee, ek dink nie so nie.

Wat is jou naam?

Angelique.

Sy uitgeteerde en asketiese lewe is weerspieël deur 'n diep opwinding.

"Angelique! Dogter van engele! Wel, natuurlik..." het hy gefluister.

"Ek is baie bly, my pa, dat julle gekom het. Hierdie vet monnik was so nare.

"Daar was skielik 'n stem in my," sê Broer Jean, en sy oë het vreemd geglans. "Staan op," het hy gesê,

"gee jou vreedsame werk prys. Beskerm my verlore skape..." Ek het uit die sel, aangetrokke deur 'n onbekende krag ... My kind, hoekom sit jy nie verstandig onder die huis van jou ouers nie, soos 'n meisie van jou ouderdom en jou posisie teëkom?

"Ek weet nie," fluister Angelique, stomp verdof.

Die monnik het sy borsels eenkant toe gesit en opgestaan. Sy hande het weer verdwyn, weggesteek deur wye moue. Hy het na die venster gegaan en lankal na die lug gekyk wat met sterre gestrooi is.

"Kyk," het hy in 'n lae stem gesê, "daar is nog nag oor die grond.

Villans slaap in hul hutte, en seniors slaap in hul kastele. Hulle slaap en vergeet al die menslike smarte. Maar die klooster slaap nooit...

Daar is plekke waar die Gees onsigbaar is. Selfs hier, in 'n stryd wat nooit ophou nie, styg die Gees van God en die Gees van Sataniese mense. . . Ek het na 'n baie jong klooster gegaan. Ek het myself in hierdie mure begrawe om God te dien met gebed en vas. Ek het hier die hoogste kultuur ontmoet en godsdienstige impuls verhewe en terselfdertyd – skaamtelose meer, diep verdorwenheid. Soldate woestyne en gestremde, nalatige boere gaan na die klooster na, wegkruip agter 'n smut, om 'n sorgvrye en sorgvrye lewe te lei, en met hulle dring die kloostermure deur.

Die klooster, soos 'n groot skip, swaai op die golwe van rowwe see en bars enigsins nate. Maar hy sal nie sink solank daar vroom siele in sy mure is nie. Daar is 'n paar ware gelowiges hier, en ons wil hê ons lewens moet in bekering en gebed gehou word, want dit is waarvoor ons onsself bedoel het.

O, dit is nie maklik nie! Wat die duiwel nie uitvind om ons te verlei van die pad van die ware ...

Enigeen wat nie in die klooster geleef het nie, het nog nooit Satan se aangesig nader gesien nie.

O, hoeveel wil hy graag heers oor God se abode!.. Dit is asof dit nie genoeg is om ons met wanhoop te versoek nie, om ons te lei na die versoeking van vroue wat ons klooster binnegaan, Hy self kom snags na ons toe, klop aan ons deure, maak ons wakker en slaan ons genadeloos ...

Die monnik het sy mou afgeskakel en vir Angelique kneusplekke op haar arm gewys.

"Kyk," het hy eenvoudig gesê, "kyk net na wat Satan aan my gedoen het!"

Angelique het na hom geluister met toenemende afgryse.

"Hy is mal," het sy gedink.

Maar nog meer was sy bang – skielik is hy nie mal nie, skielik vertel hy die waarheid, en haar hare het met vrees op haar kop beweeg.

Wanneer sal hierdie pynlike, pynlike nag uiteindelik eindig?..

Die monnik het sy knieë op die koue klipvloer geval.

"God help my! Hy het gepleit. "Wees toegeeflik op my swakheid!

Laat die demoon my alleen los?

Angelique het op die rand van sy bed gaan sit, uit die vrees dat sy nie verstaan het dat sy in haar mond opgedroog het nie. Sy onthou die woorde, wat meer as een keer in die stories van die broodwinners ontmoet is - 'n nag van obsessies. Hier is dit, 'n nag van obsessie! Dit het gelyk of iets druk, ondraaglik in die lug gestort is, dit het haar versmoor, haar vreesbevange gemaak.

Uiteindelik, nadat die diep stilte van die klooster gebreek het, was daar in die nag 'n dun lui van die klok.

Voor die skepping van Louis XIV Huis van die gestremde ou soldate het nêrens gehad om te gaan nie, en hulle het skuiling in kloosters

gevind, wat hulle gedien het asof anate. Dit is waar die sedes vandaan kom.

Broer Jean het van die vloer af opgestaan. Sy t truuks sweet het in sy tempels afgevloei, asof hy pas 'n uitmergelende hand-aan-hand-stryd weerstaan het.

"Dit is die oproep," het hy gesê. "Ek het nog nie die dagbreek opgeneem nie, maar ek moet saam met my broers na die kapel gaan. As jy wil, bly hier. Wanneer dit aanbreek, sal Ek vir jou kom.

"Nee, ek is bang," sê Angelique en sukkel om aan haar beskermheer se slee vas te hou. "Kan ek saam met jou na die kapel gaan?" Ek sal ook bid.

"Asseblief, my kind.

En hy het bygevoeg met 'n hartseer glimlag:

"In die ou dae sou niemand gedink het om die oggend saam met die meisie toe te gaan nie, maar nou in hierdie mure kan jy sulke ongewone gesigte ontmoet dat jy nie verbaas kan wees nie. Dit is waarom Ek jou na myself gebring het, ek het jou veiliger gehad as in die skuur.

Na 'n oomblik se stilte het hy baie ernstig gesê:

"Angelique, kan ek jou vra dat wanneer jy terugkeer huis toe, jy niemand sal vertel wat jy hier gesien het nie?

"Ek belowe jou," het sy gesê en haar duidelike oë vir hom opgegruip.

Hulle het uitgegaan in die gang, waar, soos dagbreek nader gekom het, koue dou blyk uit die antieke klippe te maak.

"Waarvoor is die venster in jou deur?" Angelique gevra.

"Ons was voorheen die Orde van die Hermits. Die monnike het uit hulle selle gekom net vir aanbidding, en tydens vas was dit verbode.

Die beginners sit kos in hierdie vensters. Nou, my kind, hou stil, probeer om so onsigbaar as moontlik te bly. Ek sal baie dankbaar wees.

Hulle was verby die monnike in kappies, afluister met rosaries en mompelende gebede.

Angelique het in die hoek van die kapel saamgedrom en probeer bid, maar die eentonige sang en reuk van brandende kerse het haar gesluip.

Toe sy wakker word, was die kapel reeds leeg, en slegs ligte strome rook van geblusde kerse het tot by die donker kluise gestyg.

Angelique het buitentoe gegaan. Die son het opgestaan. In sy goue strale het die geteëlde dakke die kleure van geelviolet geword. In die tuin naby die klipstandbeeld van die heilige gekoesterde duiwe.

Angelique het lui uitgereik en gaap. En ek het gewonder of sy van dit alles gedroom het...

* * *

Broer Anselm, 'n vriendelike man, maar verrassend stadig, het eers ná ete sy muil ingespan.

"Moenie bekommerd wees nie, ouens," het hy vrolik gesê, "Ek stoot net die swaai terug wat kom. Ons sal slegs by jou dorpie uitkom deur die nagval, alle ouers sal slaap...

"Tensy hulle in die veld rondhardloop op soek na hul nageslag," het Angelique gedink. Sy was ontevrede met haarself. Dit het vir haar gelyk of sy in die laaste paar uur skielik grootgeword het.

"Nooit weer sal ek sulke nonsens uitgooi nie," het sy met hartseer vir haarself gesê.

Broer Anselm, uit respek vir Angelique se edele oorsprong, het haar op bokke langs hom gesit en die seuns het in die wa geklim.

"Wel, kom ons gaan, aantreklike man! Vinnig, goed ek! Die monnik het gesing en sy leisels geskud.

Maar die muil het sy tyd geneem. Dit was aand, en hulle het steeds op die Romeinse pad gekruip.

"Ek sal die kortste pad gaan," het Monk gesê. "Dit is natuurlik sleg dat ons verby Vol en Shaya sal moet gaan, want dit is Hugenote dorpies, maar, God gewillig, dit sal donker wees, en kertika sal ons nie agterkom nie. My soustan daar is 'n groot afkeur.

Broer Anselm het van die bok af gekom en die muil op die pad geskuif wat kronkel. Angelique wou 'n bietjie opwarm en sy het langs hom gegaan. Sy het met verrassing rondgekyk: sy was nog nooit hier nie, al was hulle 'n paar lils van Montela. Die pad het langs die

helling van een of ander skree gelei, wat soos 'n verlate steengroef gelyk het.

Op soek na nader, Angelique regtig opgemerk die ruïnes, 'n paar geboue.

Sy was kaalvoet en elke nou en dan gestruikel op stukke swart slag.

"Wat 'n vreemde pumice," het sy gesê en 'n swaar poreuse klip opgetel wat haar been seergemaak het.

"Daar was 'n hoofmyn van die Romeine," het die monnik verduidelik.

"In die antieke manuskripte word dit onder die naam Argentier genoem, want daar word geglo dat silwer daar ontgin is. In die 13de eeu het probeer om ontwikkeling te hervat, die oorblyfsels van verskeie oonde en bewyse van hierdie poging.

Die meisie het met belangstelling geluister.

"En hierdie swaar poreuse klip is die erts waaruit lood onttrek is?

Broer Anselm het gepraat met die siening van 'n fynproewer:

"Wat is jy! Erts is 'n groot rooi knop. Hulle sê dit produseer meer arseengifte. Moenie daardie klippe met jou hande aanraak nie! Ek sal liewer vind jy silwer blokkies, hulle is regtig broos, maar jy kan hulle aanraak.

Die monnik het vir 'n paar minute na iets gesoek en toe Angelique gebel en haar swart kristalle in die skeur van die rots gewys. Toe hy een van hulle krap, het die oppervlak van die kristal soos silwer geskyn.

"So dit is suiwer silwer! Angelique het uitgeroep, en met 'n praktiese verstand het sy gevra:

"Waarom versamel niemand dit nie?" Silwer moet immers baie geld werd wees, en jy kan ten minste belasting betaal?

"Dit is nie so maklik soos dit klink nie, liewe jong dame. Eerstens, nie al die silwer wat skyn nie, en wat jy sien, is net 'n soort looderts.

Maar dit bevat ook silwer, hoewel dit baie moeilik is om dit uit erts te onttrek: slegs Spanjaarde en Sakse weet hoe om dit te doen. Daar word gesê dat steenkool en hars aan hierdie erts gemeng word, hulle maak uit hierdie mengsel iets soos platbrood, wat op 'n baie hoë hitte in die berg smelt. En eindig met 'n kroeg van lood. Sodra gesmelte lood van mashkules jou kasteel natgemaak vyande. En silwer mynbou is 'n saak vir alchemiste wetenskaplikes, ek weet nie regtig daarvan nie.

"Jy het gesê: Broer Anselm, van "jou kasteel." Hoekom ons s'n?

"Hier is een keer vir jou! Ja, bloot omdat hierdie verlate stuk grond aan jou behoort, hoewel dit deur die besittings van die Marquis du Plessis van jou hoofgrond geskei word.

"My pa het nooit oor hom gepraat nie. . .

"Die plot is klein, smal, niks groei daarop nie. Wat doen Hy met jou Vader?

Wat van lood, en silwer?

"Dit is nonsens! Daar is geen twyfel dat die myn al lankal uitgeput is nie. En oor die algemeen, al wat ek vir jou gesê het, het ek geleer uit

'n Saksokkaanse monnik, obsessief met verskillende klippies en ou boeke oor swart magie. Ek vermoed hy was 'n bietjie uit sy gedagtes.

Die muil, sleep die wa, gaan voort en, kom teen die heuwel af, trudled langs die plato. Angelique en die monnik het hom vasgevang en op die bokke gaan sit. Dit was gou donker.

"Ek gaan nie 'n lantern aan steek om nie aandag aan ons te vestig nie," het Broer Anselm stil gesê.

"Eerlikwaar, ek wil eerder verby hierdie dorpies heeltemal kaal ry as in my soustan, en selfs met rosaries op my gordel. En wat is dit daar... Is daar nie fakkels nie? skielik het hy gevra en die leisels getrek.

Inderdaad, omtrent 'n leuen van hulle wa, het hulle baie bewegende gloeiende dots gesien, wat al hoe meer geword het. Die nagbries het

'n ongewone hartseer sang gewaai.

"Geseënde maagd, beskerm ons! Broer Anselm het uitgeroep en op die grond gespring. "Dit is die Hugenote van die Volu wat hulle dooie mense begrawe! Hulle kom ons ontmoet! Ons moet terugdraai!

Hy gryp die muil onder die toom en probeer om dit skielik terug te draai op 'n smal pad. Maar die muil was hardkoppig. Die vreesgeteisterde monnik was eienskappe, en die "pragtige man" het in 'n

"vervloekte dier" verander. Angelique en Nicola het na die monnik se hulp gehaas en op sy beurt probeer om die dier te oortuig. Die optog

het nader gekom. Die sang het harder geword. "Die Here is ons ondersteuning in al ons ongelukke..."

"Dit is 'n ramp! Moeilikheid! Die monnik het gekerm.

As gevolg van die draai van die pad, het die eerste fakkelbranders verskyn. Skielik het 'n helder lig die wa oor die pad verlig.

"Wie is daar?"

"'n Medepligtige van die duiwel, 'n monnik. . . .

"Hy het ons pad geblokkeer.

"Dit is nie genoeg vir hulle dat ons gedwing word om ons dooies snags soos honde te begrawe nie.

"Hy ontstoke hulle steeds met sy teenwoordigheid!

"Bandit! libertine! Pappa se hond! Vet varke!

Aan die houtkante van die wa het die klippe gelui. Die kinders het in vrees gehuil.

Angelique, arms uitgestrek, het vorentoe gehardloop:

"Stop! Trek af! Hulle is kinders! Toe die meisie verskyn met fladderende hare passies gevlam nog meer.

"Goed, meisie! Hulle is slette!

"En in die wa het die bastards met heilige water besprinkel...

"Dit gaan ook nie goed wees nie!

"Met die hulp van die heilige gees!

"Nee, dit is ons kinders, hulle het hulle gesteel om hulle afgode op te offer!

"Die dood vir die duiwel se bastards!

"Red ons kinders!

Geklee in swart boere met wrede gesigte omring die wa. En diegene wat van agter gekom het, onbewus van wat gebeur het, het voortgegaan om te sing. "Die Almagtige is ons vesting..." Maar geleidelik het die skare rondom die kinders digter geword.

Geskou met sweer en boeie, Broer Anselm gegly uit die skare met onverwagte behendigheid en gejaag deur die veld. Nicola, onbewus van die feit dat hy met stokke geslaan is, het probeer om ontsteld te draai uit vrees vir muil. Iemand se vingers met lang naels het aan Angelique vasgeklou. Squirming, asof, sy het vry gebreek en in die veld ingejaag. Een van die Hugenote het agter haar aangejaag en haar vasgevang. Dit was nogal 'n seun, omtrent dieselfde ouderdom as sy, en jeugdige ywer het sy sektariese fanatisme verder ontsteek.

Klou vas, hulle rol op die gras. Angelique het skielik besit geneem van die waansin. Sy krap, byt, woedend steek haar tande in haar vyand, voel in haar mond die brak smaak van sy bloed. Uiteindelik, voel dat hy verswak, sy het vry gebreek en weer weggejaag.

In hierdie tyd het 'n lang man na die wa gehardloop.

"Stop! Stop, ellendig! hy het geskree en Angelique se woorde herhaal. "Hulle is kinders!

"Kinders van die duiwel! Ja, ja, duiwel! Wat het hulle aan ons kinders gedoen? Op die nag van St.

Bartholomew is hulle uit die vensters op die rand van die spiese gegooi!

"Maar dit is die verlede, my kinders! Hou jou straf d'dl. Ons het vrede nodig. Kom na jou sintuie, my kinders, luister na jou herder.

Angelique het die wa hoor kruip en gerol. Daarom het Nicola daarin geslaag om die muil te draai.

Angelique het die volgende beurt agter die heining weggekruip en by haar kamerade aangesluit.

"As dit nie vir hulle pastoor was nie, sou ons waarskynlik nie lewe nie," het Nicola gefluister en haar tande gedreunsing.

Angelique was alles in skrape. Sy trek haar geskeurde, loodrok af.

Tydens die rommel is sy so hard getrek deur haar hare dat dit nou gelyk het asof sy afgeskaal is, voor haar kop seer.

Terwyl hulle 'n bietjie meer gery het, het iemand in 'n gedempte stem na hulle uitgeroep en broer Anselm het van agter die bosse verskyn.

Ek moes teruggaan na die Romeinse pad. Gelukkig was die nag maan. In Montela was die kinders eers die oggend. Hulle het geleer dat sedert gister het die boere die Nyel-woud gekam, maar het net 'n heks gevind, wat in 'n skoonmaak medisinale kruie versamel het,

haar beskuldig het dat dit sy was wat hul kinders gesteel het, en sonder veel woorde op 'n tak van eikebome opgetrek het.

* * *

"Verstaan of nie," sê Baron Armand Angelique, "hoeveel angs en moeilikheid het my almal veroorsaak, en jy in die besonder?..

Hierdie gesprek het plaasgevind 'n paar dae na hul ontsnapping.

Angelique, loop, loop langs die pad deur die klowe en ontmoet haar pa. Hy het op die stompie gesit en naby sy perd het die gras geknyp.

"Wat van die muile, dit werk nie, pa?"

Nee, dit gaan goed. Ek kom net terug van Molina. Jy sien, Angelique, na jou roekelose ontsnapping na die woud, tannie Gulseri

oortuig ons, my en jou ma, dat dit onmoontlik is om jou hier in die kasteel groot te maak. Jy moet in 'n konvent geplaas word. En so het ek besluit om 'n stap te neem, baie vernederend vir my, 'n stap wat ek voorheen ten alle koste wou vermy. Ek het na Molina's gegaan en hom gevra om 'n bedrag geld voor te gee, die voordeel wat hy my vir ons familiesake aangebied het.

Hy het in 'n stil, hartseer stem gepraat, asof iets in hom gebreek het, asof daar 'n baie ernstiger ramp was as die dood van sy pa of die vertrek van sy oudste seun.

"Arme pa," fluister Angelique.

"Maar dit is nie so eenvoudig nie," het die baron voortgegaan. "Dit is moeilik om op sigself 'n gemeenskaplike vir aalmoese te vra. Maar wat my bekommer, is dat ek nie kan verstaan wat op hierdie Molina se gedagtes is nie. Toe Hy my die lening gegee het, het Hy my baie vreemde toestande gegee.

"Wat is jy, Vader?"

Die Baron het pensioen na sy dogter gekyk en haar noemenswaardige palm deur haar wonderlike donker goue krulle gehou.

"Hoe vreemd... Dit is vir my makliker om jou te vertrou as jou ma. Jy is mal, savage, maar ek dink jy is reeds in staat om alles te verstaan.

Natuurlik het ek vermoed dat Molin verwag om behoorlik kontant in op hierdie idee met muile, maar ek het nie heeltemal verstaan waarom hy draai na my, en nie na enige van die plaaslike jong dames. Nou het ek besef dat dit vir hom belangrik was dat ek 'n edelman was. Hy het self vandag vir my gesê: hy verwag dat met die hulp van my verbindings of familie ek sal kry van die Superintendent van Finansies vrystelling van doeaneregte, stad invoer plig en "stof plig"

vir die aanloop van beeste vir 'n kwart van alle muile bedoel te koop, sowel as die gewaarborgde reg om hierdie kwartaal te verkoop aan Engeland of, wanneer die oorlog eindig, om Spanje.

"Dit is wonderlik! Angelique het entoesiasties uitgeroep. "Hoe slinks is alles verwek! Aan die een kant, Molin is 'n algemene-kaart man, maar 'n man is rats, aan die ander kant, jy, 'n edelman ...

"En nie slim nie," glimlag sy pa.

"Nee, jy is net nie gewoond daaraan om hierdie soort ding te doen nie. Maar jy het verbindings en titels. Jy sal slaag. Jy het self gesê dat dit onmoontlik is om muile in die buiteland uit te voer as gevolg van baie hoë stads- en padtolle. Maar as dit net 'n vierde van die muile is, sal die superintendent jou versoek as matig beskou. Wat gaan jy met die ander doen?

"Hulle sal die reg hê om militêre kommandant in Poitia teen markpryse te koop.

"Dit blyk dat alles verskaf word. Moline is 'n visioenêr. Miskien moet jy die Marquis du Plessis sien en selfs aan die Hertog van La

Tremoul skryf? Alhoewel ek gehoor het dat al hierdie seniors binnekort na ons grond sal kom, het hulle weer hul Front opgeneem.

"Ja, hulle praat inderdaad daaroor," het die baron ontevredenheid gemompel. "In elk geval is dit te vroeg om my geluk te wens. Of hierdie edeles sal kom of nie, dit is egter nog nie bekend nie en of hulle my sal wil help. Ja, ek het jou nog nie die wonderlikste ding vertel nie.

Wat gaan aan?

"Moline dring daarop aan dat ek loodmynbou by ons verlate myn naby Volu hervat," sug die baron wistly. "Soms dink ek dat Molin eenvoudig uit sy gedagtes is, hoewel ek moet erken, ek is nie heeltemal vertroud met hierdie wyse dinge nie... as dit egter werklike

gevalle is. Kortliks, hy het my gevra om met die koning in te tree om die voorreg van my voorouers te herstel tot my leiding en silwer in hierdie myn. Onthou jy die verlate myn naby Volu? Die baron het gevra, aangesien Angelique iewers met haar gedagtes gegaan het.

Angelique knik stil.

"Dit is interessant om te weet wat die verdoemende Molin by ons ou klippe gaan leer?.. Blykbaar sal die toerusting van die myn namens my bestel word, maar met Molina se geld. Ons sal 'n geheime ooreenkoms met hom aangaan waaronder hy 'n huurkontrak van tien jaar op die myn ontvang en all-uitgawes aanvaar wat verband hou met my grondbesit en mynontwikkeling. Ek moet op sy beurt die superintendent kry om 'n kwart van die onttrekte metaal uit belasting vry te stel en dieselfde waarborge te gee vir die uitvoer daarvan in die buiteland. Dit alles lyk vir my 'n bietjie ingewikkeld, - het die Baron afgesluit en opgestaan.

Terwyl hy opgestaan het, het die goue ekyu wat hy pas van Molina ontvang het, in sy beursie gelui en hierdie aangename luik het hom opgejuig.

Hy het die perd gebel en sy oë die hardheid gegee, na die deurdagte Angelique gekyk.

"Probeer alles vergeet wat ek vir jou gesê het en sorg vir jou klerekas. Hierdie keer word my dogter, besluit: jy gaan na die klooster.

* * *

Daarom het Angelique op die pad begin bymekaarkom. Ortance en Madlon het ook vertrek. Ranmon en Gonthran moes hul susters na die Ursulinks in Poitiers neem, en om na die Jesuïete-monnike, wat bekend was as uitstekende opvoeders, te gaan.

Hulle was van plan om negejarige Denis in die lys van vertrek in te sluit, maar toe rebelleer die verpleegster. Aanvanklik is nege kinders

daarop opgestapel, en nou wil hulle almal gelyktydig vat!

Nee, jy kan nie van een uiterste na die ander gaan nie! En Denis het gebly. Hy het by Marie-Agnes, Albert en die jonger familie, wat eenvoudig Bebe genoem is, gebly om die "ontspanning" van Fantina Lozier te vul.

'n Paar dae voor vertrek het een voorval egter amper die lot van Angelique verander.

Op 'n Septemberoggend het Baron de Sanse van Plessis Castle teruggekeer baie opgewonde.

"Angelique! Hy het geskree terwyl hy die sitkamer binnegegaan het, waar die hele gesin bymekaargekom het om te gaan sit. "Angelique, is jy hier?"

"Ja, pa.

Hy het 'n kritieke blik op sy dogter, wat die afgelope maande swaar uitgestrek het en nou met skoon hande geloop het, netjies

gekoester. Deur alle rekeninge het Angelique uiteindelik tot haar sintuie gekom.

"Wel, niks," het die baron vir homself gemompel en na sy vrou gedraai en gesê:

"Stel jou voor die Marquis du Plessis het pas by die kasteel aangekom met al die kinders en die huishouding – met die Marquis, die seun, die blad, die dienaars en die kennels. Hulle het 'n bekende gas, prins Conde met sy entourage. Ek het daar in hulle ingehardloop, en dit het my selfs 'n bietjie ontstel. Maar my neef was vir my baie lekker. Het jy my gebel, met jou gemanteer en jy weet waarvoor Hy gevra het? Bring Angelique om een van die Marquis bediendes van eer te vervang.

Marquise moes in Parys byna al die meisies wat haar kam, vermaak en speel haar op die lute. Sy is baie opgewonde oor die aankoms van prins Conde, en sy, verseker sy, moet net mooi meisies help.

"Hoekom Angelique, nie ek nie?" Ormans het met 'n oproep uitgeroep.

"Omdat hy "oulik" gesê het, het sy pa afgesny.

"Maar die Marquis het gevind dat ek 'n skraal verstand gehad het.

"En die Marquis wil mooi snoet rondom hom sien.

"Dit is te veel! Ormants het uitgeroep en na haar suster gehaas met die duidelike voorneme om haar gesig te krap.

Maar Angelique, verwag haar suster se manoeuvre, dadelik dodged.

Met 'n klophart het sy opgestaan na die groot kamer, waar sy nou net saam met Madlon gewoon het. Sy het deur die venster van die diensknegseun gekliek en hom beveel om 'n emmer water en 'n bekken te bring.

Sy het deeglik gewas en haar pragtige hare lank geborsel, wat op haar skouers geval het met syagtige pelerina. Tannie Pulsheri het na haar toe gegaan en die beste rok gebring wat Angelique vir die klooster genaai het. Angelique het hom bewonder, al was dit taamlik dof, grys. Maar dit is gemaak van nuwe saak, spesiaal gekoop van 'n beroemde suffiller in Niora, en dit is verleë deur 'n wit kraag! Dit was haar eerste lang rok. Met dit het sy selfs met blydskap gedans.

Tannie Pulseri het haar palms in 'n liefling gevou.

"My klein Angelique, jy sal verkeerd wees vir 'n volwasse meisie daar. Hoekom kry jy nie 'n ware haarsny nie?

Maar Angelique het geweier. Die vrou se flair het vir haar gesê om nie haar enigste versiering onder die poeier weg te steek nie.

Sy gaan sit op die aantreklike muil, wat haar pa beveel het om vir haar te ry, en saam met die baron na die kasteel du Plessis gegaan.

Die kasteel het wakker geword van sy bekoorlike droom. Toe die baron en sy dogter, wat die muil en die perd by Molina verlaat het, langs die hoofstegie geloop het, het musiek na hulle gehaas.

Langbeen gryshounds en klein griffins baljaar op die grasperke.

Seniors in krulle en dames in reënboogrokke glinsterend met al die kleure van die reënboog wat langs die stegies geloop het. Sommige van hulle het met verrassing gekyk na die patetiese edelman in donker klere gemaak van rowwe lap en tienermeisie in die rok van 'n kloosterleerling.

"Dit is belaglik, maar mooi," het een van die dames gesê en 'n aanhanger gewaai.

"Praat hulle nie van my nie? Angelique het gedink. "Maar wat is belaglik sy is geklee?" - Angelique kyk meer aandagtig na die helder, luukse toilette versier met kant, en haar grys rok het skielik hier uit plek gelyk.

Baron Armand het nie sy dogter se verleentheid deel nie. Al sy gedagtes is in die komende gesprek geabsorbeer, wat hy die

Marquis du Plessis gaan vra. Dit is sekerlik nie moeilik om die afskaffing van die belasting vir 'n kwart van die toekomstige kudde muile en 'n kwart van die onttrekte voorsprong vir so 'n edelman as Baron de Rigue de Sanse de Montelu te bereik nie. Maar die verarmde edelman verstaan net een ding: leef weg van die erf, hy het soos 'n eenvoudige villana, en nou al hierdie here in verpoeierde krulle, met wierook, met hul snuf gesels verstom hom. Ja, ek onthou, onder Louis XIII op elke manier beklemtoon die eenvoud en erns van sedes. Is die koning nie self geskok oor die te groot halslyn van die jong skoonheid van Poitier, sonder enige seremonie gespoeg in hierdie onbeweeglike

... en 'n verleidelike halslyn?

Armand de Sanse het persoonlik die beroemde koninklike spoeg gesien en nou, wat sy weg met Angelique deur hierdie oorvol skare gemaak het, onthou ongelukkig die ou dae.

Van die lae planke was daar sagte, boeiende klanke - daar het musikante met snoet, lutes, oboes en fluit gesit. Jongmense het in 'n groot spieëlsaal gedans. Angelique het gedink dat miskien onder die dansers haar neef Philip is.

Intussen het Baron de Sanse die laaste ramparts bereik en, nadat hy sy hoed met 'n jammerlike veer afgeneem het, in 'n respekvolle boog gebuig. Dit het Angelique seergemaak. "In ons armoede sal dit meer gepas wees om arrogant op te tree," het sy gedink. En in plaas daarvan om in die diep gordyne te gaan sit dat tannie Gulseri haar gedwing het om drie keer te herhaal, het sy soos 'n houtpop gevries en na die ruimte gekyk. Sy kon skaars onderskei die gesigte van diegene rondom haar, asof hulle omring in mis, maar sy het geweet dat kyk na haar, almal kon skaars terughou, sodat hulle nie te giggel.

En toe die voetman verklaar, "Messir Baron de Rigue de Sanse de Montelu!" het 'n skielike stilte gekom, slegs onderbreek deur gedempte lag.

Die gesig van die Marquis du Plessis wat deur die waaier bedek is, het punchy geword, en in die oë met ingeperkte pret oopgemaak.

Marquis du Plessis het die situasie gered deur beëdigdelik na die baron te jaag.

"Liewe neef," het hy uitgeroep, "hoe vriendelik van julle, dat jy so vinnig op ons uitnodiging gereageer het en jou sjarmante dogter saam met jou gebring het. Angelique, jy was selfs beter sedert ek jou gesien het. Is dit nie? "En toe hy na sy vrou draai, het hy gesê,

"Lyk sy nie soos 'n engel nie?"

"'n Ware engel! "die Marquis het ingestem, wat reeds daarin geslaag het om homself in die hande te neem. "As jy haar aantrek, sal sy goddelik wees. Dusushka, sit op hierdie stoel sodat ons jou kan bewonder vir plesier.

"Liewe neef," sê Armand de Sanse, en sy hees stem het vreemd geklink in dieselfde salon, "Ek wil graag met jou praat oor belangrike sake.

Die Marquis het sy wenkbroue in verwondering laat opvlam.

"Dit is hoe dit is?" Ek luister.

"Ek is jammer, maar dit is 'n baie private gesprek. Marquis du Plessis het 'n onderdanige blik op die gehoor gegooi, wat egter snuf.

"Dit is pragtig! Fyn, liewe neef. Indien wel, kom ons gaan na my kantoor. Mevrou, verskoon ons...

Ons sal binnekort terug wees.

Angelique is alleen op haar stoel onder die kruiskyk-oë van die dames rondom haar gelaat. Sy het geleidelik die ondraaglike opgewondenheid wat haar aanvanklik in besit geneem het, hanteer.

Nou het sy duidelik die gesigte rondom haar onderskei. Die meeste van die dames was vir haar onbekend, voordat sy langs die Marquis

'n baie pragtige vrou, wat sy deur 'n sneeuwit herken het, met 'n pearly tinge van die nek gesien het.

"Die Countes de Rishville," onthou Angelique.

As jy kyk na die goud geborduur met die diamant-gesaai hertogin se rok, Angelique voel veral duidelik hoe lelik haar grys rok was. Al die dames het van kop tot tone geskitter. Op die gordel het hulle verskillende trinkets gehardloop: spieëls, skilpadkryste, bonbonnieres, horlosies. Nee, sy, Angelique, sal nooit so luuks

geklee wees nie. Ek sal nooit so arrogant kan kyk nie, om in so 'n dun en flirtatious stem te praat, asof jy in jou mond 'n lollipop het.

"Darling," het een van die dames gesê, "sy het pragtige hare gehad, maar hulle het nie die werklike manier geweet om te gaan nie.

"En die borste is te klein vir vyftien jaar.

"Maar, my liewe, sy is net dertien.

"As jy my mening, Henrietta, wil ken, sal ek jou stomp vertel: dit is nie meer te oorname nie!

"Wat is ek 'n muil te koop, of wat?" dink Angelique. Sy was so geskrik dat sy nie eens te aanstoot geneem het nie.

"Wat jy wil, maar sy het groen oë," het die Countes de Rishville uitgeroep, "en die groen oë, soos smaf, bring ongelukkigheid!

"Dit is so 'n ongewone kleur," sê 'n ander dame.

"Maar hulle is sonder sjarme. Kyk na hierdie meisie se koue voorkoms. Nee, reg, ek kan nie groen oë staan nie.

"Sal hulle my enigste rykdom devalueer – my hare en oë?" het die meisie gedink.

"Natuurlik, madame," het sy skielik gesê, "daar is geen geskil nie, die blou oë van die abbot van The Abbey is sag. . . en bring vir jou geluk," het sy stil bygevoeg.

Daar was 'n dooie stilte. 'n Paar dames het in die lag gebars, maar dadelik stil geword. Almal het in verwarring daarna gekyk, asof hulle nie glo dat hierdie meisie wat met 'n onvrugbare voorkoms sit, sulke woorde kan sê nie.

Die verf het die gesig en selfs die nek van Countes de Rishville oorstroom.

"Ek ken haar! sy het uitgeroep, maar dadelik haar lip gebyt.

Almal staar na Angelique in verbasing. Marquise du Plessis, bekend vir haar boosheid, het weer haar gesig met 'n aanhanger bedek en 'n spottende glimlag weggesteek. Maar nou het sy dit vir haar buurman weggesteek.

"Filippus! Philip! sy het geroep om uit die ongemaklike situasie te kom. "Waar is my seun?" Messir de Bar, wees so vriendelik, nooi die kolonel hier.

En toe die 16-jarige kolonel opdaag, het die Marquis gesê: Filippus, daardie neef van jou, de Sanse. Neem haar na die dans. In die geselskap van jongmense sal dit meer pret wees as met ons.

Sonder om te wag vir haar neef se uitnodiging, het Angelique opgestaan. Haar hart is desperaat gesteek en sy was by haarself daarvoor. Die jong ondertekenaar het na sy ma gekyk met onbetwiste verontwaardiging. "Hoe," het dit gelyk of hy gesê het,

"hoe durf jy so 'n swak geklee meisie op my oplê!"

Maar, blykbaar, volgens die uitdrukking van die gesigte van die dames in die sitkamer, het hy besef dat daar 'n paar ongemaklikheid, en, strek Uit Angelique se hand, gefiltreer deur sy tande:

"Kom ons gaan, neef.

Sy het haar klein vingers in sy oop hand gesit, waarvan die skoonheid sy geen idee gehad het nie.

Philip het haar stil-stil na die ingang na die galery gelei, waar die blad en jong seniors van sy ouderdom toegelaat is om vir hul eie plesier te baljaar.

"Disgress! Opbreek! Die jong Marquis het skielik geskree. "Vriende, ek bied aan jou my neef, Barones van die Dowwe Rok!

Daar was 'n vriendelike lag, hulle was omring deur jongmense. Die paar het hoëhakskoene gedra, kort-tot-kniebroek met buffs gedra, waaronder lang en maer bene belaglik uitsteek, en hulle het almal gelyk of Angelique soos 'n heron lyk.

"Eintlik lyk ek nie snaakser in my dowwe rok as wat hulle met hierdie pampoene om my dye doen nie," het Angelique gedink.

Sy sou, miskien, gewillig haar selfliefde prysgee, net om nog langs Filippus te wees, maar een van die tieners het haar gevra:

"Weet jy hoe om te dans, Mademoiselle?"

’n klein bietjie.

"Regtig? Watter danse?

"Burre, Rigodon, ek weet hoe om te dans...

Haar woorde het 'n nuwe ontploffing van lag veroorsaak.

Ha-ha-ha! Filippus, watter voël het jy vir ons gebring? Kom, messirs, kom ons trek baie! Wie gaan saam met hierdie herder dans? Is daar burra liefhebbers? phew!.. phew!.. phew!..

Angelique het haar hand uit Filippus se hand gejaag en weggejaag.

Sy het deur die groot sale gegaan, waar die dienaars weer was en die seniors verdring het, deur die saal met 'n mosaïekvloer, waar honde op die fluweelrommel geslaap het. Sy was op soek na haar pa en het gesukkel om trane terug te hou. Dis niks nie! Ons moet daarvan vergeet as 'n belaglike, nagmerrie. Die kwartel moet nie uit

sy ruigte vlieg nie. Angelique onthou tannie Gulseri se instruksies, waarheen sy geluister het, het Angelique vir haarself gesê dat sy deur die stuk gestraf is, dat daar geen rede uit leë ydelheid was om met die eerste oogopslag deur die vleiende, voorstel van die Marquis du Plessis verlei te word nie.

Uiteindelik het sy die skril stem van die Marquis hoor kom uit 'n klein kamertjie, geleë weg van die ander.

"Niks so nie! Dit is niks so nie! My arme vriend, jy is heeltemal uit voeling," het die Marquis in 'n verpletterde toon gesê. "Jy kan jou tevergeefs indink dat ons edel, en ons het soveel geld! Dit is maklik om voordele te kry. Buitendien, nie ek of prins Conde kan jou vrystelling van belasting nie.

"Ek vra jou net om 'n goeie woord vir my in te sit voor die superintendent van finansies Messir de Treman, want jy is persoonlik vertroud met hom. En die saak is nie sonder belangstelling vir hom nie.

Ek vra dat ek vrygestel word van belasting en alle padpligte slegs wanneer die vervoer van goedere van Poitou na die kus. En asseblief, terloops, maak hierdie uitsondering slegs vir 'n kwart van hul muile en onttrek lood. In regstelling behou die koning se militêre opdrag die reg voor om die oorblywende muil teen die markprys te koop, en die koninklike tesourie sal lood en silwer teen die amptelike koers kan koop. Maar dit is meer winsgewend vir die staat om verskeie betroubare verskaffers van verskillende goedere in die land te hê as om hierdie goedere uit die buiteland in te voer. Byvoorbeeld, ek het groot muile, sterk en sterk kinders vir die trek van gewere...

"Uit jou woorde sal hy die mis breek en dan," het die Marquis verontwaardig uitgeroep, met 'n squeamish gebaar wat sy hand na sy neus bring. "En jy weet, ek bewys dit nie deur dinge soos hierdie te doen nie – vergewe my vir my eerlikheid – lyk baie soos 'n handel, jy verneder nie jou rang as 'n edelman nie.

"Handel dit of nie, maar ek moet leef," het Armand de Sanse in 'n ferm stem gebreek, wat Angelique verheug het.

"Vir my," het die Marquis uitgeroep, sy hande na die lug, "jy dink dit is maklik vir my om te lewe!" En tog kan ek jou verseker, ek sal nooit my edele rang belaster deur enige laagleiende beroep nie.

"Jou inkomste is onvergelykbaar vir myne, neef. Trouens, ek is 'n bedelaar vir beide die koning wat weier om my te help, en vir die geldsleerders van Nior wat my lewend verslind.

"Ek weet, ek weet, liewe Armand. Maar het jy al ooit gewonder hoe ek, as 'n hofmaker, twee belangrike posisies onder die koning beklee, eindes ontmoet? Ek is seker nie. Intussen, laat weet jy, my uitgawes onveranderlik oorskry inkomste. Ek skryf hier toe, natuurlik, beide die inkomste uit my boedel Plessis, en die inkomste uit my vrou se boedel in Touraine, sowel as dié van die ongeveer veertig duisend livres wat my posisie van Chamberlain van die Koning en Kolonel van die Poateven Brigade bring vir my, wat gemiddeld 'n duisend honderd en sestig per jaar ...

"Ek sou tevrede wees met die tiende deel," het die baron verwerp.

Geduld, my dorp neef. Ja, ek het honderd en sestig duisend inkomste livres. Maar verstaan dat die uitgawes van my vrou, my seun se regiment, die herehuis in Parys, die huis wat ek huur in Fontainebleau, die oordragte met die erf in sy dwaallinge, die rente wat terugbetaal moet word op verskeie lenings, ontvangste, klerekas, spanne, dienaars en so aan - al hierdie koste my driehonderd duisend livres.

"Met ander woorde, mis jy elke jaar omtrent honderd en vyftig duisend?

"Jy het dit pas self gesien, liewe neef. En as ek myself toegelaat het om jou al hierdie verraderlike besonderhede te vertel, is dit net sodat jy my verstaan waarom ek op die oomblik nie na die superintendant van finansies Messir de Treman kan draai nie.

"Maar jy ken hom persoonlik.

"Ek ken hom, maar ek sien hom nie weer nie. Ek is moeg om aan jou te herhaal dat messir de Treman getrou gebly het aan die koning, regent en selfs gereed om homself aan Mazarin toe te wy...

"Wel, dit is reg...

"Dit is hoekom ons hom nie weer sien nie. Weet jy nie dat prins Conde, aan wie ek toegewyd is aan die einde, in 'n rusie met die hof is nie?..

"Hoe sou ek dit weet?" 'n Verstommende Armand de Sanse het gesê. "Toe ons jou immers 'n paar maande gelede sien, het die regent nie meer getroue dienaar as prins Conde gehad nie.

"Ja, maar baie water het sedertdien gevloei," sug Marquis du Plessis met irritasie. "Ek gaan jou nie die hele storie hier in detail vertel nie.

Maar weet net een ding: as die koningin, beide haar seuns en hierdie duiwel in die rooi kleed in staat was om terug te keer na die Louvre, in Parys, was dit net te danke aan prins Conde. Maar in plaas van dankbaarheid met hierdie groot man wat op die mees onwaardige manier behandel is. Dit was 'n paar weke sedert daar 'n volledige skeuring tussen hulle was. En nou het Spanje 'n baie aanloklike aanbod aan die prins gemaak, en hy het na my toe gekom om te sien of hulle werklike grond het.

Aanbiedinge van Spanje? Baron Armand het weer gevra.

"Ja," het hy gesê. En dink - gee net die woord van die edelman dat dit tussen ons sal bly - Koning Philip IV gaan selfs na so 'n stap: bied ons roemryke bevelvoerder, sowel as messir de Turinna op tienduisendste leër aan elkeen.

"Maar vir wat?

"Ja, om die krag van die regent en hoofsaaklik die krag van hierdie kardinale dief te beperk! Prins Conde aan die hoof van die Spaanse

leërs sal Parys binnegaan, en Gaston van Orleans, broer van die koning, broer van wyle Louis XIII, sal die troon opskerp. Die monargie sal gered word en uiteindelik gespaar word van vroue, kinders en 'n vreemdeling wat haar oneer aanhaal. En wat dink jy

moet ek doen in die lig van hierdie pragtige vooruitsigte? Om die manier waarop ek jou nou vertel het, te lei, kan ek nie wed op iemand wat gedoem is om te verslaan nie. Die mense, die parlement, die hof – almal haat Mazarin. En die koningin hou aan hom vas en sal dit nooit prysgee nie. Dit is eenvoudig onmoontlik om te beskryf wat 'n ellendige bestaan die hof en die jong koning is eke uit vir die afgelope twee jaar. Hulle leef soos gips: eindelose vlug, terugkeer, twiste, oorloë - en so sonder einde ...

Alles het sy grense! Die geval van die jong Koning Louis XIV het verloor. En ek sal daardie gaston van Orleans se dogter, die Hertogin van Montpansier voeg - jy ken hierdie lang, raserige meisie

- is 'n ardent ondersteuner van Fronda. 'n Jaar gelede het sy aan die kant van die rebelle geveg. En nou veg hy weer. My vrou aanbid haar, en sy betaal haar dieselfde. Maar hierdie keer sal ek nie toelaat dat Alice en ek in verskillende kampe wees nie. Om met 'n blou serp gegordel te word en 'n oor in 'n hoed te steek, lyk nie so verskriklik nie, as sulke meningsverskille nie tot ander meningsverskille tussen die gades lei nie. Oor die algemeen rebelleer Alice bloot uit hoofde van haar karakter altyd teen iets, vir iets gevegte. Teen linte op kouse en linte op die hawe, teen knal en vir die oop voorkop en dies meer.

Kortom, die oorspronklike. Nou is sy teen die regent van Anne van Oostenryk, want sy het gesê dat die pastille wat my vrou gebruik om haar mond te verfris lyk lakseermiddel pille. Niks sal Alice dwing om terug te keer na die hof, waar, soos sy verseker, almal die vroomheid van die koningin en die antics van die jong prinses verbrokkel het nie. Kortliks, as my vrou my nie wil volg nie, sal ek haar moet volg.

Ek het 'n klein swakheid wat ek vind dat my vrou is baie piquant, het die geskenk van liefde, en dit is om my smaak ... En in die algemeen, Die Front - 'n premie spel ...

"Maar... maar wil jy regtig sê dat messir de Tyurenne... Ook? Armand de Sanse het in verwarring gemompel.

"Dink daaraan, Messir de Turrenn! Messir de Tyurenn! Hy is net soos almal anders. Hy hou nie daarvan om onderskat te word nie.

Hy het vir 'n sedan gevra. Hy was afgeskakel. Soos jy kan verwag, was hy kwaad. Daar is selfs gerugte dat hy reeds die Spaanse koning se aanbiedinge aanvaar het. Prins Conde is meer omsigtig.

Hy sal nie so 'n skuif maak totdat hy nuus ontvang van sy suster Hertogin de

Longville, wat saam met prinses Conde gegaan het om die geveg Normandië groot te maak nie. Ek moet jou vertel dat hier is die Hertogin van Beaufort, om die sjarme waarvan nie onverskillig is om ons groot held ... Dit is hoekom hy nie so gretig is om hierdie keer te veg nie. En jy sal Hom natuurlik verskoon wanneer jy hierdie godin sien... Sy het so 'n delikate vel, my liewe ...

Angelique, wat teen die muur gestaan het, het van 'n afstand af opgemerk hoe haar pa 'n groot sakdoek uitgehaal het en sy nat voorkop afgevee het.

"Hy gaan niks kry nie," het sy gedink en haar hart was sleg gesn.

"Wat gee hulle om oor ons muile en ons voorsprong met silwer?"

Haar hart was verskeur van jammerte vir haar pa. Nie meer kon luister nie, sy het in 'n park in blou skemer uitgehardloop. Van die vensters van die sitkamers, asof dit eggo, is die geluide van viole en kitare gehoor, 'n ketting van gebreke gedra candelabras, ander dienaars geklim op stoelgange, verligte kerse in die bra, hang aan die spieëls, waarin die vlam gebewe.

"Om te dink," het Angelique gemoker en stadig in die stegies van die park afgedwaal, "om te dink, die arme pa het sy vrede verloor omdat Molin 'n paar muile aan Spanje gaan verkoop, met wie ons in 'n oorlog is. Hy dink dit is 'n verraad. Maar die prinses gee nie om nie, hoewel hulle die genades van die hof gebruik. Gaan hulle regtig teen die koning veg?.."

Angelique het om die kasteel gegaan en haarself by die muur bevind, wat sy eens geklim het om die skatte van die towerkamer te bewonder. Dit was hier verlate, want selfs paartjies wat nie bang was vir die aand mis nie, sommige veral nat op hierdie herfsdag, het verkies om op die grasperke voor die kasteel te loop.

Met die gewone beweging het Angelique haar skoene afgegooi en ten spyte van haar lang rok dadelik op die eaves van die tweede verdieping geklim. Dit was reeds donker, en skaars enigiemand verby kon die meisie sien, veral as sy skuiling in die skaduwee van die rewolwe wat die regtervleuel van die kasteel versier.

Die venster van die kamer was oop. Angelique het daar ingekyk. In die kamer het 'n goue lig 'n naglig verlig en Angelique het besef dat iemand uiteindelik hier woon. Nou, in die lig van die naglig, het pragtige meubels en matte selfs meer geheimsinnig gelyk. Soos sneeuvlokkies, pêrel inlegsels op 'n rooihout chiffonier glans.

Angelique het in die rigting gekyk waar daar 'n lang bed bedek was met 'n quilt, en skielik het sy gevoel asof die skildery wat die gode uitbeeld, tot lewe gekom het.

Op die bed, onder die verkrummelde velle met kant wat op die vloer hang, was twee naakte liggame wit. Hulle het mekaar so styf in hul arms gehou dat Angelique aanvanklik gedink het dit was 'n sukkelende tiener, twee skaamtelose pugnacious bladsye, en eers toe het sy besef dat daar 'n man en 'n vrou voor haar was.

Die man se donker krulle het die vrou se gesig bedek, en met sy lang lyf het dit gelyk of hy haar heeltemal wou platsak. Die man het egter stadig en ritmies beweeg, met 'n paar vrywillige volharding, en in die ossillerende lig van die naglig was dit duidelik hoe gespanne al sy manjifieke spiere was.

Die skemer versteek die vrou - Angelique onderskei net 'n gebuigde dun been, gedruk om die heup van

'n man, borste onder die man se palm en 'n wit hand, wat maklik gefluit, soos 'n vlinder, byna meganies streel die manlike liggaam, en dan skielik, ontspanne, val, hang van die bed, en angelica hoor 'n diep kreun.

In daardie oomblikke toe daar stilte was, het Angelique gehoor hoe hul asem saamgesmelt het, het dit al hoe meer dikwels geword en die vlae van sultry wind herinner. Dan skielik was daar weer 'n geluk, en weer in die middel van die nag is 'n vrou se gewone kreun gehoor, en haar hand, soos 'n snyblom, het impotent op 'n wit blad geval.

Angelique was pynlik geskok en terselfdertyd asof dit betower word deur hierdie skouspel... Sy het soveel keer die prentjie bewonder wat Olympus uitbeeld, soveel keer verlustig in die skoonheid van die wêreld wat vir haar oopgemaak is, vol passievolle, majestueuse impuls, dat sy op die ou end die toneel, wat sy nou gekyk het en waarvan die betekenis vir haar duidelik was, as enige meisie wat in die boesem van die natuur grootgeword het, vir haar mooi gelyk het.

"So dit is wat liefde is!" dink Angelique, en 'n bibber van afgryse en vreugde het deur haar liggaam gehardloop.

Uiteindelik het die liefhebbers hulle arms geskud. Nou het hulle gerus, langs hulle lam, soos dood, begrawe in 'n donker krip. In die salige onheil van die naderende slaap, het hulle asemhaling kalmer geword. Hulle was albei stil. Die eerste vrou het beweeg. Strek haar wit hand, sy het die karafe uit die konsole by die bed, waar die donker rooiwyn glans, en glimlag skuldig.

"O, my liewe, ek is uitgeput," fluister sy. "Kom ons drink Russillon-wyn, reg, jou voetman was baie verstandig. Gooi jou 'n glas?

Die man het iets uit die dieptes van die alcowa gemompel en blykbaar sy toestemming uitgespreek.

Die dame, na wie die magte teruggekeer het, het twee glase met wyn gevul, en een man gestrek, haar met ooglopende plesier

gedreineer. En skielik het Angelique gedink dat sy nie nou daar op hierdie bed sou lê en die brandende wyn van die Suide geniet nie.

"Dit is 'n prins se warm drankie," flits sy.

Om op die eaves te sit, was baie ongemaklik, maar Angelique, geabsorbeer in die bepeinsing van hierdie toneel, het niks opgemerk nie. Nou het sy die vrou almal gesien, bewonder haar onberispelik afgeronde borste met lelies, grasieuse maaglyn, lang gekruisde bene.

Daar was vrugte op die skinkbord. Die vrou het 'n perske gekies en haar tande daarin gesit.

"Verdoem, wie waag dit om ons te steur?" "Die man het skielik gehuil en maklik oor sy minnares gespring, hy het op die vloer gespring.

Angelique het nie 'n klop aan die deur gehoor nie en nadat sy besluit het dat sy gevind is, in sterflike vrees teen die toring gedruk.

Toe sy weer waag om by die venster uit te kyk, het sy gesien dat God in 'n wye bruin kleed geklee was en met 'n silwer kant gegordel is. Hy was omtrent dertig jaar oud. Sy gesig was nie so mooi soos die liggaam nie, want die lang neus en harde, alhoewel vurige voorkoms hom soos 'n roofvoël laat lyk het.

"Ek is hier met die Hertogin van Beaufort," skree hy terwyl hy na die deur draai.

Hoofstuk 9

Ten spyte van die verskriklike waarskuwing, het 'n voetman in die deur verskyn.

"Mag sy hoogheid my vergewe! 'n Monnik het pas na die kasteel gekom en doen 'n beroep op 'n datum met sy Hoogheid prins Conde.

Marquis du Plessis het gevoel dit is nodig om die monnik onmiddellik na sy heerskappy te rig.

"Laat hom inkom! Die prins het ná sy stilte gemurmureer.

Hy het opgegaan na die ebbehout wat by die venster gestaan het en dit oopgemaak het.

Lackey het 'n nuwe akteur in die kamer bekendgestel - 'n monnik in

'n kappie suffane. Met treffende buigsaamheid, met 'n paar boë aan die hardloop, het die monnik die prins genader.

Hy het sy kop gelig, sy donker gesig oopgemaak en na die prins 'n lang blik op swart verlengde oë gewys.

Die voorkoms van die geestelike persoon het nie gelyk of dit die vrou wat op die bed lê, verwar nie. Sy het voortgegaan om blitsig perskes te eet en het net 'n shawl op haar dye gegooi.

Die prins, wat na die sekretaresse geleun het, het groot koeverte uit hom geneem, verseël met rooi marmot.

"My pa," het hy gesê sonder om om te draai, "het die messir Fouquet jou gestuur?"

"Ja, persoonlik, Hy, jou hoogheid.

Monk het nog 'n frase in 'n onverstaanbare sangtaal bygevoeg, Angelique het besluit dat in Italiaans. In Frans het hy met 'n effense

aksent gepraat, op een of ander manier kinderlik sing, wat egter sy toespraak 'n paar sjarme gegee het.

"Jy kan sonder 'n wagwoord, Signor Exili, doen," sê prins Conde, "Ek het jou reeds herken deur jou tekens en deur die blou spikkel in die hoek van my oog. So jy is die mees vaardige spesialis in Europa in so 'n moeilike en delikate wetenskap as gifstowwe?

"Jou hoogheid vlei my. Ek het net 'n paar van die resepte wat ek geërf het van my Florentynse voorouers verbeter.

"O, die Italianers is meesters van alle ambagte," het prins Conde uitgeroep.

Hy het uitgebars met 'n laggie, wat eerder soos rog gelyk het, maar dadelik het sy gesig weer 'n harde uitdrukking geneem.

"Het jy hierdie ding met jou?"

"Hier is dit."

Capuchin het uit sy wye mou 'n gekerfde kis van 'n waardevolle boom en sit sy vinger na 'n paar krul.

"Hier, kyk, jou hoogheid, jy hoef net die nek van hierdie heerlike man met 'n duif in sy palm te spyker.

Die deksel van die kis het gebons. Op die satyn pad glans glas borrel, gevul met vloeibare smerald kleur. Prins Conde het dit versigtig in sy hande geneem en na die lig gekyk.

"Romeinse vitrioel," het Vader Exili saggies gesê. "Dit is stadig, maar vir seker. Ek verkies sy sulem, wat lei tot 'n dreigende dood, in net 'n paar uur. Uit die woorde van die messier Fouquet het ek verstaan dat jy persoonlik, jou hoogheid, soos jou vriende, dit ongewens sou vind dat die geliefdes van daardie persoon te sekere vermoedens het. En hierdie samestelling sal veroorsaak dat die persoon van belang

vir ons malaise, wat 'n hele week kan duur, en die dood sal baie natuurlike lyk, wel, sê, van inflammasie van die maag as gevolg van verhaal spel of enige ander verhaal kos. Dit sal lekker wees om hierdie persoon na die tafel van mossels, oesters of 'n paar ander skulpe te bring. Hulle veroorsaak soms lewensgevaarlike vergiftiging. Om 'n skielike dood op hulle te plaas, is makliker.

"Dankie, my pa, vir 'n paar baie waardevolle raad.

Prins Conde het sy oë op die bleekgroen borrel gehou en sy blik het met haat gebrand. Angelique het ondraaglike teleurstelling gevoel: die god van liefde, nadat sy op die aarde neergedaal het, sy skoonheid verloor het en nou in haar vrees geknituleer is.

"Wees versigtig, jou hoogheid," het Exili se pa voortgegaan, "hierdie gif moet met uiterste versigtigheid behandel word. Wanneer ek dit maak, sit ek 'n glasmasker aan. Dit is genoeg om een druppel op die vel te kry, byvoorbeeld aan die hand, en dit sal dit korrup maak totdat dit enigsins knaak. As jy nie 'n kans om persoonlik grawe hierdie dwelm in die kos van die persoon van belang vir jou, dan inspireer die dienaar, wat opdrag gegee sal word dat hy versigtig en vaardig moet optree.

"My voetman wat jou hierheen gebring het, verdien volledige vertroue. Ek was in staat om dit te doen

- en dit is 'n groot geluk vir my - dat die betrokke persoon hom nie ken nie. En ek dink nie dit is vir my moeilik om hierdie dienaar op haar te plaas nie.

Die prins het 'n spottende blik op die onderstreepte monnik gegooi.

"Ek veronderstel, Signor Exili, dat deur jou lewe aan hierdie soort kuns toe te wy, jy nie te nougeset is nie. En tog, wat sê jy as ek aan jou bely dat die gif bedoel is vir een van jou landgenote, 'n Italiaans van Abrutz?

Exili se dun lippe het in 'n glimlag uitgestrek. Hy het weer gebuig.

"Ek beskou my landgenote net diegene wat weet hoe om my dienste teen hul werklike koste, jou hoogheid, te evalueer. Tot dusver is die messier Fouquet van die Paryse parlement vir my meer vrygewig as

'n paar Italiaans van Abrutz, wat ek ook ken.

Prins Conde se roes het weer oor die kamer versprei.

"Bravo, bravissimo, Signor! Ek hou daarvan om mense soos jy te hanteer.

Hy het die borrel versigtig op die satynpad gesit. Daar was stilte.

Signor Exili bewonder sy skepping met tevredenheid en selfs, miskien, met 'n sekere deel van ydelheid.

"Ek wil byvoeg, jou hoogheid, dat hierdie tinktuur nog goed is, dit het geen reuk nie en is amper smaakloos. Dit gee nie kos nie, waarin dit bygevoeg word, geen geur nie, en as selfs hierdie persoon veral kieskeurig vir kos sal wees, kan sy net die kok vir die oormaat speserye vermaan.

"Ja, jy is die kosbaarste man," het die prins wistly gesê.

Met 'n effens senuweegebaar het hy koeverte van die sekretaresse se direksie verseël.

"Hier is wat ek vir jou moet gee in ruil vir die messir Fouquet. In hierdie koevert is 'n brief van die Marquis d'Ockencourt, hier is 'n brief van Messir de Charot, die Marquis du Plessis, die Marquis du Plessis, die Countes de Rishville, die Hertogin van Beaufort, die Hertogin van Longville. Soos jy kan sien, dames is minder lui ... of minder nougeset as mense.

Ek het nog geen briewe van Messira de Money, die Marquis de Crekey en iemand anders nie...

En joune.

"Absoluut reg. Hier is dit. Ek het dit net klaar gemaak en dit nog nie onderteken nie.

"Sal jou Hoogheid my nie behaag en die brief lees nie? so ek kan kyk of dit behoorlik opgestel. Messir Fouquet dring daarop aan dat die briewe volgens die vorm geskryf word.

"Wel, wel... "Ek kan dit skaars sien," het die prins gesê.

Hy het 'n blaadjie opgetel en hardop begin lees:

"Ek, die ondergetekende, Louis II, prins Conde, verseker die messir Fouquet dat ek altyd getrou sal wees net aan hom en niemand anders nie, ek sal net hom en niemand anders gehoorsaam nie, sonder om 'n uitsondering vir enigiemand te maak, en ek belowe om tot sy beskikking my stede, fortifikasies en al die res op sy eerste versoek te maak.

Die belofte van hierdie brief, wat deur myself geskryf en onderteken is, van my eie vrye wil, selfs sonder enige wense van sy kant af, want hy was vertrou met my woord, wat ek hom gegee het.

Pisano in Plessis-Beller,

20 September 1649."

"Teken, Jou Hoogheid," het Exili se pa gesê en sy oë het onder die enjinkap geflits.

Conde haastig, asof haastig om die onaangename affêre te beëindig, gryp die kraai se pen uit die cister, geslyp dit en sit sy handtekening onder die brief. Die monnik het intussen 'n lamp van vergulde silwer aangesteek. Die Prins het 'n rooi was op die vuur gesmelt en die boodskap verseël.

"Al die ander briewe is gebaseer op dieselfde patroon en onderteken," het hy afgesluit. "Ek dink jou meester sal tevrede wees en dit in die praktyk aan ons bewys.

"Jy kan seker wees, Jou Hoogheid. Ek kan egter nie die kasteel verlaat voordat ek my hande kry op die res van die briewe waarop jy my hoop gegee het nie.

"Ek sweer vir jou, hulle sal voor die middag by my wees.

"In daardie geval is ek steeds onder daardie dak.

"Ons vriend Marquis du Plessis sal reël dat jy gereël word vir die nag, Signor. Ek het haar gevra om haar te waarsku oor jou aankoms.

"Maar vir nou dink ek dit sal wyser wees om die briewe in die kis te sluit met die geheim wat ek vir jou gegee het. Die slot is goed weggesteek, en vir hulle is daar nie meer betroubare toevlug van onbeweeglike oë nie.

"Jy is reg, Signor Exili. Hoe meer ek na jou luister, hoe meer is ek oortuig dat sameswerings 'n soort kuns is wat ervaring en praktyk vereis. Ek is net 'n kryger, en ek steek dit nie weg nie.

"Die roemryke kryger! Die Italiaanse uitgeroep en sy boog beantwoord.

"Jy vlei my, my pa. Maar ek bely dat ek nie omgee Monsignor Mazarin en haar Majesteit die koningin deel jou mening. Maar in elk geval, Ek dink dat militêre taktiek, selfs al is dit rof en sy veld van aksie is meer uitgebreide, nog steeds een of ander manier lyk hierdie gesofistikeerde tegnieke van intrige. En daar en hier is dit belangrik om die vyand se planne te ontrafel.

"Jou hoogheid praat asof sy onderwyser Machiavelli self was.

"Jy vlei my," het die prins herhaal. Sy gesig het egter verhelder.

Exili het 'n sypad in die kis gelig en vir die prins gewys hoe om gekompromitteerde briewe daaronder te glip. Toe is die kis na die sekretaresses verwyder.

Sodra die Italiaanse vertrek het, het prins Conde die kis uitgeneem en dit weer nuuskierig geopenbaar.

"Wys my," fluister die vrou op die bed en het uitgereik.

Sy het nooit in die gesprek ingegryp nie en het blykbaar heeltemal geabsorbeer in die feit dat sy een vir een op haar vingers gespan is.

Maar blykbaar het sy nie 'n woord misgeloop nie.

Die prins het na die bed gegaan en die twee van hulle het met smeraldvloeistof na die borrel begin kyk.

"Dink jy hierdie gif is regtig so skrikwekkend soos hy gesê het?" Die Hertogin het gefluister.

"Fouquet sê daar is nie meer vaardige apteker in die wêreld as hierdie Florentynse nie. Ons kan in elk geval nie sonder Fouquet doen nie. Dit is immers op sy verskuldigde mans wat die Paryse parlement in April met die Spanjaarde gejaag het. Spaanse ingryping, hoewel nie vir enigiemand se smaak nie, het Fouquet egter gehelp om sy Katolieke majesteit te kontak. Ek kan nie my leër ondersteun sonder sy hulp nie.

Die dame leun terug op die kussings.

"So Kardinaal Mazarin kan reeds as dood beskou word," het sy stadig gesê.

"Miskien, ja, want nou hou ek sy dood in my hande.

"Maar hulle sê dat die koningin-ma soms eet met die een wat sy so baie aanbid?"

"Hulle sê," het prins Conde ná 'n pouse ingestem. "Maar nee, jou plan is nie goed nie, liefling. Ek het met 'n ander skuif vorenkant gekom, meer behendig en meer getrou. Wie sal die koningin-moeder word, nadat sy haar seuns verloor het?.. Die Spanjaard sal geen

ander keuse hê as om na die klooster te gaan en haar kinders daar te betreur nie.

Vergiftiging van die koning? Die Countes het gevra, sidder.

Die Prins ryarsely en, kom na die sekretaresse, weggesteek 'n kis daarin.

"Hier is hulle, vroue! hy het uitgeroep. "Jy sal dink, Koning! 'N

Pragtige seun, vol jeugdige verwarring, wat terloops onlangs, ontmoet met jou by die hof, kyk na jou in 'n hond-agtige, toegewyde oë. Dit is wie die koning vir jou is. En vir ons is dit 'n gevaarlike struikelblok en staan in die pad van die vervulling van al ons planne.

Wat die jonger broer van die koning, hierdie bedorwe jong man, wat reeds plesier gee om aan te trek as 'n meisie en vashou aan mans, dit is selfs moeiliker om te dink op die troon as jou Augustiaanse maagd ... Nee, glo my, in die persoon van die Prins van Orleans, wat so immoreel is soos sy broer Louis XIII virtuo was, sal ons presies die koning kry wat ons nodig het. Hy is ryk en onkenmerkbaar. Wat anders het ons nodig? "Dusushka," het Conde voortgegaan, die sekretaresse gesluit en die sleutel in sy kleedsak gesit, "Ek dink dit is tyd vir ons om uit te gaan na die gaste. Hulle sal binnekort aandete dien. Wil jy hê ek moet Manon bel, jou bediende?

"Ek sal baie dankbaar wees vir jou, my liewe.

Angelique se hele liggaam is geswel van 'n ongemaklike houding, en sy het 'n bietjie teruggetrek op die eaves. Sy het die idee gehad dat haar pa dalk na haar soek, maar sy was huiwerig om haar roost te verlaat. In die slaapkamer met die hulp van dienaars, die prins en sy minnares geklee in hul welige uitrustings. Slegs die roes van sy en van tyd tot tyd is die vloek van sy hoogheid gehoor – prins Conde was nie geduldig nie.

Neem haar oë weg van die ligte vierhoek van die oop venster, Angelique kon niks sien rond - sy was omring deur 'n dik nag, gevul met 'n fluistering van 'n hegte bos, waarop die herfs wind loop.

Sy het teruggedraai na die venster en skielik besef dat die kamer leeg is. Daar was steeds 'n brandende nag, maar nou, soos eens, het alles weer daarin asemgehaal 'n raaisel.

Die meisie het die venster versigtig genader en in die kamer gegly.

Die aroma van bloos en parfuum hier was vreemd gemeng met die geur van die nag - die reuk van bos vogtigheid, mos en ryp

kastanjes.

Angelique self was nie heeltemal bewus van wat sy gaan doen nie.

Sy kon hier gevang gewees het, maar dit het haar nie bang gemaak nie. Dit was net 'n droom, 'n sprokie. Dieselfde as 'n ontsnapping na Amerika, 'n mal dame van Montela, die misdade van Gilles de Retz

...

Nadat sy dadelik uit die sak van die kleed getrek het, terloops op die rug van die stoel gegooi, die sleutel, maak sy die afskeidskraal oop en het die kis uitgehaal. Dit blyk 'n sandalehout te wees, en daaruit het 'n skerp geur gekom. Sluit die geheimer en om die sleutel in plek, Angelique, styf druk die kis, weer uitgeklim op die cornice. Sy was skielik vasgevang deur ongebreidelde skreeusnaakse. Sy het gedink hoe prins Conde se gesig sou wees toe hy die verdwyning van gif en gekompromitteerde e-posse ontdek het.

"Dit steel nie," het Angelique haarself gerusgestel, "jy moet net misdaad voorkom."

Sy het reeds geweet waar sy haar prooi sou wegsteek. Die vier rewolwes, wat die Italiaanse argitek in die hoeke van die elegante kasteel du Plessis opgerig het, het net as versiering gedien, maar hulle het in die wyse van antieke vestings ook miniatuurlusgate en mashuli gehad. Binne-in die rewolwes was hol, en elkeen het 'n klein ouditiewe venster gehad.

Angelique sit 'n kis in die toring naaste aan haar. Wie sou dink om hom daar te soek!

Sy het toe beslis langs die kasteelmuur gegly en op die grond gespring. En eers toe voel ek haar kaal voete gevries.

Sy het haar shabby skoene aangetrek en na die kasteel teruggekeer.

* * *

Daar was nie 'n siel in die park nie. Blykbaar het 'n donker en klam nag almal in die huis ingil.

Skaars het Angelique die gang binnegegaan, terwyl haar neus gemerk het van die aangename reuke van allerhande geregte. Verby dit 'n string seuns in die lewe, en elkeen met 'n belangrike uitsig gedra in sy hande 'n groot silwer gereg. Voordat Angelique fazanse en snippers geswem het, versier met hul eie vere, 'n melkvark, soos

'n bruid met 'n krans van blomme, 'n pragtige roe takbokke vuller geraam deur artisjokke en dille.

Die klop van faience plate en die lui van kristal gewaai uit die saal en galerye, waar gaste reeds gevestig by pragtig geplaas tafels bedek met kant tafeldoeke. By elk van die tafels het tien mense bymekaargekom.

Angelique het by die drumpel van die grootste saal gestop en prins Conde omring deur die Marquis du Plessis, die Hertogin van Beaufort en die Countes de Rishville gesien. Benewens hulle is die prins se ete deur die Marquis du Plessis met sy seun en verskeie dames en jong seniors gedeel. Die rowwe bruin sutan van monnik Exili was buite plek in hierdie see van kant, linte en luukse materie geborduur met goud en silwer. As Baron de Sanse hier was, sou sy pak ook klooster hard lyk. Maar maak nie saak hoeveel Angelique gekyk het nie, sy het haar pa nêrens gesien nie.

Een van die bladsy, verby Angelique met 'n beker vergulde silwer, het haar herken. Dit was dieselfde jong man wat pret van haar gemaak het toe sy gesê het sy kan 'n burra dans.

"O, hier is ons Barones van die Dowwe Rok! hy het angel gesê. "Wat wil jy drink, Nanon?" Cider of 'n beker goeie suurdeeg?

Angelique, wat haar pad na die prins se tafel gemaak het, het vinnig haar tong aan die beweeg gewys, wat hom 'n bietjie teruggeneem het.

"God, wie kom na ons toe?" Hertogin de Beaufort uitgeroep.

Marquise du Plessis het omgedraai, Angelique gesien en weer haastig om haar seun se hulp te vra:

"Filippus! Philip! Wees so lekker, maat, neem jou neef de Sanse na die bediende van eer tafel.

Die jongman het sullenly by Angelique gedruk – Hier is 'n stoelgang,

– hy wys na haar in 'n vakante plek langs hom.

"Nie hier nie, nie hier nie, Filippus. Jy het immers hierdie plek vir Mademoiselle de Sanli verlaat.

Mademoiselle de Sanli kon haastig gewees het.

"Wanneer hy hierheen kom, sal hy sien dat sy 'n plaasvervanger gevind het. en nie sleg nie," het Filippus afgelei.

Diegene wat by die tafel sit, het gelag.

Angelique het gaan sit. Sy het te ver gegaan om terug te keer. Sy het ge huiwer om te vra waar haar pa, sy was duiselig van die skitterende spel van lig op die diamante van al hierdie dames, op die kante van

bril, karafe, op die tafel silwer. Asof sy almal uitdaag, het sy baie reguit gesit en haar kop teruggegooi met 'n swaar pet goue hare. Dit het vir haar gelyk of sommige seniors met belangstelling na haar gekyk het. Sit byna oorkant prins Conde versigtig en koper kyk na haar deur die oë van 'n roofvoël.

"Verdoem wat 'n vreemde kin jy het, Marquis! Wie is hierdie wilde grys eend? Hy het hom tot du Plessis gewend.

"Ons jong provinsiale neef, jou hoogheid. Ag, jy mag dalk jammer voel vir my: selfs hierdie aand, in plaas daarvan om na die musikante en die sjarmante gesprek van ons dames te luister, het ek

twee uur lank die aanslag van die baron, haar pa, steeds gespikkel deur die reuk wat uit sy mond kom.

Inderdaad, dit kan toegeskryf word aan die woorde van ons digter die siniese Argentei: *Ek sal sonder*

misleiding sê dat die stank van 'n dooie man en die stank van 'n kluite nie so groot is nie.

Almal rondom my het nuttig gegiggel.

"Weet jy wat Hy my gevra het om te doen?" Die Marquis het voortgegaan en 'n traan met sy ooglede geswik en met lag gehardloop. "Ek wed dat jy nooit sal raai nie! Ek, sien jy, moet verseker dat hy vrygestel is van belasting op sommige van sy muile en op produksie - een woord is die moeite werd! -

om lood te produseer, wat volgens hom direk in die kroeë onder die beddens van die Baron se tuin lê.

Ek het nog nooit voorheen sulke nonsens gehoor nie!

"Hulle is weg, al hierdie honger mans! Die prins het gebrom. "Hulle skande ons wilgerbome met hul dorpsgewoontes.

Die dames het met lag verstik.

"Het jy gesien watter soort pen hy op sy hoed het?"

"Wat van die skoene?" Die strooi was vasgevang in hakke.

Angelique se hart het so hard gedreunsing dat dit vir haar gelyk het of Filippus, langs haar gesit het, hom moes hoor knal het. Sy kyk na

hom en ontmoet die koue blou oë van hierdie aantreklike man. Hy kyk op 'n vreemde manier na haar.

"Ek kan nie toelaat dat my pa so beledig word nie," het Angelique gedink.

Sy moes baie bleek geword het. Sy onthou hoe 'n paar uur tevore die Countes de Rishville in die verf was toe sy, Angelique, in die middel van die stilte skielik 'n gebrekkige opmerking in haar gesig gegooi het. So, daar is iets wat hierdie koper mense is bang vir ...

En "Neef de Sanse" het diep asemgehaal en met die gees bymekaargekom.

"Ons mag honger wees," het sy baie hard gesê en duidelik elke woord gesê, "maar ons ploeg nie om die koning te vergiftig nie!"

Soos op daardie tydstip, lag gevries op die lippe van die gaste, daar was 'n pynlike stilte, sodat diegene wat sit by die volgende tafels het ook gevoel dat iets verkeerd was. Die gesprekke het bedaar, die herlewing het bedaar en almal het na prins Conde gekyk.

"Wie... Wat... Wat? "Die Marquis du Plessis het begin stotter, maar hy het nooit die frase voltooi nie.

"Watter vreemde woorde," het die prins uiteindelik gesê en gesukkel om homself te bevat. "Hierdie jong dame weet nie hoe om in die samelewing op te tree nie. Sy leef steeds die sprokies van haar broodwinner...

"Nou gaan hy pret van my maak, hulle gaan my uit die tafel skop en hulle gaan belowe om my te slag," het Angelique met afgryse gedink.

"Ek is meegesel dat Signor Exili die grootste fynproewer in gifstowwe in die hele koninkryk is," het sy gesê en haar kop gekantel en na die einde van die tafel gekyk.

'n Nuwe klip wat in die water gegooi is, het 'n ware storm veroorsaak. 'n Bang fluistering het deur die saal gehardloop.

"O, hierdie meisie is self in die duiwel gekweek! Marquis du Plessis het uitgeroep en haar kantdoek in woede gebyt. "Sy skaam my

reeds weer! Sit eers soos 'n pop met glas oë, en maak dan skielik sy mond oop en uiter monsteragtige dinge!

"Monsteragtig?" Wat is hulle monsteragtig? Die prins het saggies teruggetrokke en sy oë op Angelique hou. "As hulle waar was, dan sou hulle monsteragtig wees. Maar dit is net leë uitvindings van 'n dogtertjie wat nie kan stilbly nie.

"Wanneer ek wil, sal ek stilbly," het Angelique gesê.

"Wanneer wil jy, Mademoiselle?"

"Wanneer jy ophou om my pa te beledig en instem om vir hom die paltry voordele te gee heen vra hy.

Prins Conde se gesig het skielik somber geword as die wolke. Die saak het 'n duidelik skandalige beurt geneem. Mense oorvol in die dieptes van die galery het op stoele gestaan om beter te sien.

"Verdoem dit!.. Hel!.. Die prins was versmoor. Hy het skielik opgestaan en met sy hand uitgestrek, asof hy sy troepe in die aanval op die Spaanse fortifikasies gegooi het, gebulder:

"Volg my!

"Nou gaan hy my doodmaak," het Angelique gedink. En die dreigende voorkoms van hierdie hoë seigneur, wat amper twee keer haar was, het haar laat sidder van vrees, waaraan onverstaanbare blydskap gemeng is.

Sy het hom egter gevolg, 'n klein grys eend agter 'n groot valk versier met boë.

Sy het opgemerk dat sy kort broek eindig onder sy knieë met 'n wye stysel kant ruffles, en op die top van hulle sit op iets soos 'n kort yubud, mildelik geborduur met 'n galuna. Nog nooit het Angelique 'n man so preposterously en manjifieke gesien nie. Maar sy was

gefassineer deur Prins se gang, sy wyse stewig trap op sy hoë geboë hakke.

"Wel, nou is ons alleen," het die prins skielik na haar gedraai. "Ek wil nie met jou, Mademoiselle, twis nie, maar jy sal my 'n paar vrae moet beantwoord.

Sy insinerende stem het Angelique selfs meer bang gemaak as sy onlangse woede. In 'n leë boudoir was sy alleen met hierdie kragtige edelman, wie se intriges sy voorkom het, en het besef dat sy op hierdie manier tot 'n mate hul deelnemer geword het, verstrengel in hulle, soos 'n vlieg in die web. Sy het gerugsteun en voorgegee om

'n rustieke te wees, gemompel:

Ek het nie bedoel om iets sleg te sê nie.

"Maar waarom het jy met so 'n aanstootlike leuen vorenkant gekom en dit selfs by die tafel van jou oom uitgesit, wie ek hoop jy respekteer?

Sy het geraai dat dit hy was wat haar wou martel, en in huiwering gestaan het en al die voor- en nadele geweeg het. Sy het nou te veel gesê, en as sy beweer sy weet niks nou nie, gaan sy nie geglo word nie.

"Ek het dit nie uitgevind nie. . . Ek het net herhaal wat ek gehoor het," fluister sy. "Ek is meegesel dat Signor Exili baie vaardig is om gifstowwe voor te berei... Maar ek het self met die idee oor die koning vorendag gekom. Natuurlik moes ek dit nie gedoen het nie, maar ek was regtig kwaad.

Sy het lomp die einde van haar gordel gesing.

"Wie het dit vir jou gesê?"

Angelique het al haar verbeelding om hulp gevra.

"Een ... een bladsy. Ek ken net nie sy naam nie.

Kan jy dit vir my wys?

Ek kan dit doen.

Prins Conde het haar na die deur gelei wat na die sale gelei het. Sy wys na hom die blad wat haar bespot het.

"Verdoem hulle sou geneem word, hierdie snot, hulle is altyd besig om onder die deur te eavesdropping! Die prins het gemurmureer.

Wat is jou naam, Mademoiselle?

Angelique de Sanse.

"Luister, Mademoiselle de Sanse, dit is nie goed om te herhaal nie, en dit is nie, die woorde wat 'n meisie jou ouderdom nie kan verstaan nie. Dit kan jou en jou familie seermaak. Ek sal van hierdie voorval vergeet. Selfs meer as dit, sal ek sorg vir jou pa se besigheid en kyk of daar enigiets is wat ek kan doen om hom te help. Maar wie gaan vir my sê jy gaan stilbly?

Angelique het haar groen oë op hom laat lig.

"Ek weet hoe om ook stil te bly wanneer ek regverdig behandel word, soos ek is wanneer ek beledig word.

"Ek sweer by die eer, wanneer jy 'n vrou word, sal mans mal raak vir jou! Die prins het gesê.

'n Skaduwee van 'n glimlag het op sy gesig geflits. Blykbaar het hy geen twyfel gehad dat die meisie net geweet het waaraan sy bely het nie. 'N Man van impulsiewe en ligsinnige, Prins Conde ontbreek waarneming en vermoë om mense te verstaan. Die eerste skrik het verbygegaan en hy het besluit dat al hierdie dinge gewone sekulêre skinder is.

Prins het gewoond geraak aan vlei en was nie onverskillig teenoor die vroulike sjarme nie, en daarom het die ongefeigneerde opwinding van hierdie meisie, wat gesterf het om 'n ware skoonheid

te word, sy woede afgekoel. Angelique het haarself gedwing om 'n naïewe-entoesiastiese blik op die prins in te samel.

Kan ek jou vra? Sy het in 'n eenvoudige toon gesê.

Waaroor gaan dit?

"Hoekom dra jy 'n baba?

"Yubochka?.. Maar, my kind, dit is ring-ups. Is hulle nie elegansie self nie? Versteek ook die gewone pantaloons, wat insubsikas en goed is net om te ry. En ring hyskrane kan hang met galun en linte.

Hulle is baie gerieflik. Dra jy hulle nie in jou land nie?

Nee, ek dink nie so nie. Waarvoor is hierdie wye ruffles onder jou knieë? "Dit is kanonne, want hulle kalwers lyk dunner en skraler.

"Dit is waar," het Angelique ingestem. Dis pragtig. Ek het nog nooit so 'n pragtige kostuum gesien nie.

"Ja, inderdaad, praat met vroue oor lappe, en jy sal die mees bose woede kalmeer," sê die prins en verlustig jou in sy sukses. "Maar dit is tyd vir my om terug te gaan na my gaste. Belowe jy om slim te wees?

"Ja, jou hoogheid," het Angelique met 'n sagte glimlag geantwoord en haar moeder-van-pêrel-tande gewys.

Prins Conde het na die saal teruggekeer en sy hand gevrek asof.

seën alles, gerusgestel angstig gons gaste.

"Eet, eet, my vriende. Dit is nie al hierdie eier werd nie. Die klein scoundrel is op die punt om verskoning te vra.

En Angelique self het reeds voor die Marquis du Plessis gebuig.

"Ek vra om verskoning aan jou, madame, en ek vra jou om my te laat weggaan.

Marquise kon nie 'n woord sê nie en het net haar hand in die rigting van die deur gewaai, wat weer lag veroorsaak het.

En daar was weer 'n mate van oproer by die deur.

"Waar is my dogter?" Waar is my dogter? Baron Armand het hard gevra.

"Die Messir Baron eis sy dogter! Die voetman het spottend geskree.

Onder die ontslaande gaste en die Livre-voetmanne het die ongelukkige baron gelyk soos 'n groot swart borrelbee wat in 'n web vasgevang is. Angelique het na haar pa gehardloop.

"Angelique, jy gaan my mal dryf! My pa sug. "Vir meer as drie uur nou soek ek jou in die middel van die nag tussen ons kasteel, The House of Molina en Plessis. Wat 'n dag, my kind en 'n dag!

"Kom ons kom hier uit, Vader, kom ons vertrek gou, asseblief," het Angelique gesê.

Hulle was op die stoep toe hulle die stem van die Marquis du Plessis hoor.

"'n Oomblik, liewe neef. Die Prins wil graag met jou praat oor die doeaneregte wat jy my vertel het oor

...

Angelique het nie verder gehoor nie, aangesien haar pa en die Marquis die kasteel binnegekom het.

Sy gaan sit op die laaste lopie van die trappe en wag vir haar pa. Sy het skielik gevoel asof sy platgeslaan was, geen gedagtes en geen begeertes nie. 'n Bietjie wit griffin het na haar toe gekom, haar voete gesnuif. Sy het hom meganies gestreel.

Toe Baron de Sanse weer uit die kasteel kom, het hy eers eers sy dogter se hand gegryp.

"Ek was bang jy sal terug wees. Jy is net 'n duiwel. Prins Conde het my sulke vreemde komplimente vir jou gegee dat ek reeds gewonder het of ek om verskoning sou vra omdat ek jou lig gemaak het.

* * *

'n Bietjie later, terwyl hulle in die donker geskud het op hulle rustig saadperd en muil, het Baron de Sanse, wat sy kop geskud het, weer gepraat:

"Ek kry nie hierdie mense nie. Aanvanklik word my woorde gelag.

Die Marquis met die getalle in sy hande bewys hoeveel moeiliker die lewe vir hom is as vir my. Hulle laat my gaan sonder om eers aan te bied om my keel te week met 'n glas wyn, en dan uit die bloute inhaal en belowe om te doen wat ek wil. Soos Sy Hoogheid my verseker het, van volgende maand af sal ek 'n vrystelling van doeaneregte ontvang.

"Al hoe beter, Vader," het Angelique saggies gesê.

Sy het geluister na die naglied van die toads wat uit die duisternis kom, 'n seker teken van die nabyheid van die moerasse en dus hulle ou kasteel. En skielik wou sy huil.

"Dink jy die Marquis du Plessis sal jou na sy eerbewys neem?" Die baron het gevra.

"O nee, ek dink nie so nie," het Angelique in 'n soet stem gesê.

Hoofstuk 10

Die reis na Poitier het in Angelique se geheue gebly as iets ondraaglik, 'n deurlopende skudding. Vir so

'n plegtige geleentheid is die ou wa vasgestel, waar Angelique, Ortance en Madlon gelol het. Muile, getrek in die wa, regeer die stal.

Raymond en Gontran het die wa met die toppe op die manjifieke volbloedperde vergesel, wat deur sy pa aan hulle gegee is. Daar is gesê dat by die nuwe Jesuïete kolleges daar stalle is waar jong edeles hul perde kan hou.

Twee percherons het die karavaan aangevul. Op een van hulle het die ou Guillaume gesit, wat opdrag gegee is om die jong here te vergesel. Daar was ontstellende gerugte van onrus en binnegevegte in die

distrik. Daar is gesê dat die Hertog van Larochefuco Poitha opgewek het ter ondersteuning van prins Conde. Hy werf 'n leër en onttrek hom aan die boere deel van die oes om dit te voed. En as die leër beteken: honger en armoede, rowers en vagrants op die paaie.

Daarom het Guillaume die optog voltooi deur sy ou saber aan die kant vas te pen en sy hoogtepunt by die aspirasie te rus.

Die reis het egter stil geslaag. Net een keer, wat deur die bos gegaan het, het hulle opgemerk dat sommige verdagte figure agter die bome skuil, maar of die piek van die ou soldaat, of net 'n patetiese soort bemanning die ywer van die rowers afgekoel het.

Ons het die nag in 'n taverne deurgebring en by 'n sinistere kruispad gestaan, waar net gesineerde winde gehoor is en in die kaal woud ge brul het.

Die binnenste het nie vir die reisigers die sous gegee nie, soos hy sy snou en 'n bietjie kaas genoem het, en hulle het in die lig van 'n dun

grys kers geëet.

"Al die innmen is in koepels met die rowers," het Raymond aan sy vreesbevange susters gesê. "In padtavernes, die meeste van alles, maak hulle dood. Op ons laaste reis het ons die nag in die her herin

deurgebring, waar minder as 'n maand voordat ons die keel van 'n ryk leningshaai gegly het, en al sy skuld was dat hy alleen gereis het.

Maar onmiddellik, berouvol dat hy so 'n alledaagse gesprek begin het, het hy bygevoeg:

"Die misdade word deur gewone mense gepleeg, maar die rede vir hulle lê in die insedisie van die grotes van hierdie wêreld. Niemand ken God se vrees nie!

Toe ry ons die hele dag. Op ysige paaie, rotse, het hulle soos sakke neute geskud en die susters het heeltemal gebreek gevoel. Slegs soms afgekom op klein gedeeltes van die ou Romeinse pad, uitgelê deur groot plat blaaie. Meestal moes dit op kleilandpaaie strompel, gebreek deur 'n onuitsiflike stroom ruiters en spanne. Dit het vir 'n paar uur gebeur om by die brug te vries in afwagting, terwyl die versamelaar van brugplig, 'n persoon dikwels stadig en gesels, met elke reisiger sal praat. Slegs edele seniors het sonder uitstel geslaag, met 'n roekelose hand wat die amptenaar uit die venster van die vervoerbeursie gegooi het.

Madlon, nogal gesnoei, vasgeklou aan Angelique en gehuil. Ortance, druk haar lippe, sê:

"Dit is ondraaglik!

Al drie susters het geswig voor moegheid, en hulle het onwillekeurig uit 'n sug van verligting gebars toe Poitier teen die einde van die tweede dag van die reis op die horison verskyn het met vervaagde pienk dakke wat teen die heuwel geskreeu het en die vrolike River Clan geroer het.

Dit was 'n duidelike winterdag. Bokant die geteëlde dakke van die dorp die lug liggies duif, en dit het gelyk of dit die Suide was. Poitou is egter inderdaad die voorbode vir die Suide. Daar was 'n chime van klokke wat die aand gevra het.

Van nou af sal die klok wat vir byna vyf jaar lui, aftel vir Angelique se ure en dae. Poitier was bekend as

'n stad kerke, kloosters en kolleges. Die klokke het die roetine van al hierdie mense in sutans en 'n leër van studente so raserig soos hul mentors bepaal. Priesters en baccalaureusse het by kruisings in die strate opgestaan, in koel, skaduwee binnehof, in vierkante, stappe wat op die heuwel loop, waar pelgrims gewoonlik geleë is.

Die de Sanse-broers het met hul susters voor die katedraal opgebreek. Die klooster van Ursulinok was

'n bietjie na links, oor die rivier Klan. Die Kollege van Jesuïete Vaders was geleë aan die bokant van die heuwel. Hulle het op hierdie ouderdom byna stil geskei uit 'n gevoel van ongemaklikheid inherent aan tieners, en net Madlon, beurtkrag trane, het die broers gesoen.

En nou het die kloosterhekke agter Angelique gesluit. Eers veel later het sy besef dat die ondraaglike gevoel dat die klooster wat sy nie lug gehad het nie, weens die feit dat sy skielik van die ruimte ontneem is. Mure, een muur en kroeë op die vensters! Die leerlinge van die klooster het nie van Angelique gehou nie: sy het saam met die dorpseuns, wat haar onveranderlik bewonder het, oral gevolg.

En hier, onder die edele en ryk jong dames, was die plek van Angelique de Sanse iewers in die laaste rye.

En sy moes die marteling van 'n noue korset op 'n walvis moustache sloop, wat nie toegelaat het dat die meisies lui nie en vir die lewe het hulle 'n trotse koninklike houding gegee, onveranderd onder enige omstandighede. Angelique, 'n sterk meisie en buigsame, grasieus van nature, kon sonder hierdie raam doen, maar so was dit al eeue

lank, en nie net in kloosters nie. Uit die gesprekke van die ouer leerlinge het Angelique besef dat korsette 'n deurslaggewende rol in die vrouetoilet speel. Meisies met ywer het die vraag bespreek oor wat korsetbene en gips moet wees in die vorm van 'n eendbek,

waarin vir rigiditeit 'n digte karton of metaalplate ingevoeg het en dit met kant, borduurwerk, boë en juweliersware versier het. Hy lig sy borste so hoog dat dit gelyk het of sy op die punt was om uit die korsage te breek. Al hierdie truuks het senior leerlinge natuurlik in die geheim gepraat, hoewel die klooster die meisies voorberei het vir die huwelik en sekulêre lewe.

Hier moes hulle leer dans, grasieus in gordyne sit, die lute en klavesimêre speel, 'n gesprek met twee of drie vriende oor 'n gegewe onderwerp handhaaf en selfs die kuns verstaan om 'n waaier te waai en bloos op te lê. Toe is hulle aan ekonomie bekendgestel. In afwagting van teenspoed, wat deur die lug aan hulle gestuur kan word, is die studente gedwing om werk te verrig en te menial. Hulle het beurte gemaak om in die kombuis en wasgoed, beligting en skoonmaaklampe te werk, die vloere te vee en te was.

Ten slotte, in die klooster het hulle elementêre kennis uit die geskiedenis en geografie ontvang, baie droogweg uitgelê, uit mitologie, rekenkunde, teologie en Latyn. Meer aandag is aan die styl gegee, aangesien epistolêre kuns hoofsaaklik lief was vir vroue, en korrespondensie met vriende en liefhebbers is beskou as een van die belangrikste beroepe van 'n sekulêre vrou.

Dit is nie dat Angelique 'n recalcitrant leerling was nie, maar sy het ook nie tevredenheid aan haar mentors gegee nie. Sy het alles gedoen wat van haar vereis is, maar dit het gelyk of sy nie kon verstaan waarom sy gedwing is om soveel betekenislose dinge te doen nie. Soms het sy weggehardloop van lesse, en na 'n lang soektog is sy in die tuin gevind - in 'n groot kloostertuin, wat oor die oorvol, sonverhitte strate toring. In reaksie op die harde bestraffings het sy gesê dat sy gedink het daar is niks verkeerd met haar wat kale gaan sien groei nie.

In die somer het 'n epidemie in die stad uitgebreek, soos beweer, plaag, omdat hordes rotte uit die grawe geklim het, en hul lyke in huise en op die strate van die Stad geword het.

Die Voorkant van die Prinses, onder leiding van prins Conde en de Turoven, het verwoesting en hongersnood hier gebring, in die weste van Frankryk, wat tot nou toe die oorlog met buitelanders gespaar het. Wie vir die koning is, wat teen is – dit was onmoontlik om te verstaan, maar boere van die verbrande dorpies het na die stede gehaas. 'n Hele leër van bedelaars met 'n uitgestrekte hand oorvol by die poorte van alle kloosters. Gou was daar meer van hulle as abbots en studente.

Op sekere dae en ure het klein leerlinge van Ursulinok aalmoese gaan gee aan die armes, wat by die ingang van die klooster gesmeek het. Die meisies is meegedeel dat dit ook deel was van hul verantwoordelikhede as toekomstige dames.

Angelique het vir die eerste keer sulke hopelose armoede, bose armoede, ware armoede met 'n gulsige en haatlike voorkoms beleef.

Maar hierdie skouspel het haar nie opgewonde gemaak nie, het haar nie woedend gemaak in teenstelling met ander leerlinge, waarvan sommige gehuil het nie, en ander het lippe gedruk. Angelique het blykbaar gedink dat dit alles 'n prototipe was van iets wat sy in haarself gedra het, asof sy reeds die vreemde lot wat gereed was vir haar...

Die oorstroomde strate, waar die fonteine van die Julie-hitte opgedroog het, was vrugbare grond vir die verspreiding van die plaag.

Verskeie kloosterleerlinge het ook siek geword. Een oggend tydens die verandering het Angelique nie in die erf van Madlon gesien nie.

Sy het dit hanteer en is meegedeel dat haar suster siek was en in die bevestiging geplaas is. 'n Paar dae later is Madlon oorlede. As sy na haar wit kyk, asof 'n gedroogde gesig, het Angelique nie gehuil nie. En Ortance se volop trane het haar kwaad gemaak. Waarvoor

huil sy, hierdie 17-jarige? Sy was immers nooit lief vir Madelon nie.

Sy was net lief vir haarself.

"Helaas, my dogters," het die ou non in 'n lae stem gesê, "so is die wil van God. Kinders sterf dikwels.

Ek is meegedeel dat jou ma tien kinders gehad het en sy het net een verloor. En nou is hier twee. Nie soseer nie. Ek ken 'n dame wat sewe uit vyftien verloor het. Dit is hoe dit is. God het gegee, God het.

Kinders sterf dikwels. Dit is God se wil!..

Na die dood van Madlon Angelique het selfs meer ongesosieerbaar geword en miskien selfs baie recalcitrant. Sy het alles gedoen wat in haar kop sou kom, vir ure iewers alleen in 'n afgesonderde hoek van

'n groot huis gesit het. Sy was verbode om na die tuin en tuin te gaan. Maar sy het steeds 'n klop gehad om daar te glip. Hulle het dit reeds oorweeg om haar huis toe te stuur, maar Baron de Sanse, ten spyte van die geldelike probleme wat hy met die burgeroorlog gehad het, het baie versigtig betaal vir albei dogters, wat nie van baie ander ouers gesê kon word nie. Daarbenewens het Orthance belowe om een van die mees voorbeeldige leerlinge van sy kwessie te word. Uit respek vir die ouer suster links en die jonger. Maar hulle het vir haar gewaai...

En toe eendag, in Januarie 1652, Angelique - sy het pas vyftien geword - het haar gunsteling plek op die klooster muur in die tuin en, bak in die stingy winter son, nuuskierig gekyk verbygangers weer heen en weer in die straat.

In hierdie vroeë dae van die jaar in Poitiers was daar 'n groot herlewing, aangesien die koningin-ma, die koning en hul ondersteuners pas in die stad aangekom het. Arme koningin, arme jong koning! As gevolg van die ewige rebellies, moes hulle regoor die land ronddwaal. Hulle het pas in Gienne geveg met prins Conde, en op pad terug het hulle by Poitou gestop in die hoop om met messir de Turein, wat

die hele provinsie van Fontaine-le-Konta na die see gehou het, te beding. Chatelro en Luzon, voormalige Protestantse vestings, het by die Hugenote-generaal aangesluit, maar Poitier, bedag op hoe honderd jaar gelede keliste kerke in die stad gevandaliseer het en die burgemeester opgehang het, sy poorte vir die koning oopgemaak het.

Nou langs die jong monarg was net 'n Spaanse ma in 'n swart kleed.

Al die mense, die hele Frankryk het so sterk geëis: "Af met Mazarin!

Af met Mazarin!" – dat die kardinaal in sy rooi kleed uiteindelik moes toegee. Hy het die koningin verlaat wat hy liefgehad het en na Duitse grond gevlug. Maar selfs sy vertrek het nie die opgevlamde passies geblus nie ...

Teen die kloostermuur het Angelique na die rommel van die geroerde stad geluister en selfs hier in hul afgeleë omgewing gewaai.

Die vloeke van die afrigters - die spanne was vas op die smal, krom strate elke nou en dan - die lag en plakkers van die ploeë en bediendes is gemeng met die rog van die perde.

En, blokkeer al hierdie geraas, klokke gegons oor die stad.

Angelique het reeds geleer om hulle te herken deur haar stemme: hierdie een is St Iler, dit is Saint Radegonda, die laagste bas is Notre Dame-la-Grand, en diegene, ook, is van die St. Porscher toring.

Skielik, teen die muur, was daar 'n string bladsye, in hul satyn en sypakke, wat herinner aan 'n kudde eksotiese voëls.

Een van die bladsy het gestop om 'n boog op 'n skoen vas te bind.

Reguit, hy het sy kop opgelig en ontmoet met 'n blik met Angelique, wat hom van bo af dopgehou het.

Page het sy hoed galant gewaai en 'n kolom stof geslinger.

"Welkom, Mademoiselle. Jy dink nie jy het baie pret daar bo nie.

Hy was soos die blad wat sy in Castle du Plessis gesien het: hy het dieselfde wye kort broek met buffs gedra, op die jongste wyse, wat sy bene so lank as sy herons laat lyk het.

Maar oor die algemeen was hy nogal oulik - gelooi, lag, met 'n pragtige kastanje krulle.

Sy het gevra hoe oud hy was. Hy het geantwoord dat sestien.

"Maar moenie bekommerd wees nie, Mademoiselle," het hy bygevoeg, "Ek weet hoe om na die dames om te sien.

Hy het sagte blik op haar gegooi en skielik sy arms uitgestrek.

"Kom hierheen.

Angelique was vasgevang deur een of ander vreugdevolle gevoel.

Sy het gevoel asof die poorte van 'n dowwe en somber tronk, agter die mure waarvan sy haar siel en liggaam gesing het, skielik oopgemaak het. Die bekoorlike glimlag van die bladsy het haar iets aangenaam, soet, waarvoor sy honger was, belowe, soos na die groot vinnige.

"Kom hierheen," fluister die jong man. "As jy wil, sal ek jou na die Hotel van die Hertogin van Aquitaine neem, waar die koninklike hof geleë is, en ek sal jou die koning wys.

Na 'n bietjie swaai, angelica opgetel die vloere van haar swart kap lap kaap en skree:

"Vang my, ek spring.

Page het sy arms uitgestrek en sy het haarself in sy arms bevind.

Albei het gelag. Hy het haar deur die middellyf omhels en haar weggedra.

Wat sal jou nonne sê?

"Hulle is gewoond aan my quirks.

"Hoe kom jy terug?"

"Ek sal by die hek bel en smeek vir aalmoese.

Bladsy gesnoer.

Eens in die warrelpool van die stad se strate het Angelique dronk gelyk. Onder die seniors en dames, waarvan die luukse toilette deur die provinsiale bewonder is, was die handelaars weer. Een van hulle het twee stokke gekoop met geroosterde paddabene wat op hulle gespan is. 'N Boorling van Parys, hy het hierdie lekkerny baie vermaaklik gevind. Hulle kyk na hul pote met 'n groot aptyt. Page het gesê sy naam was Andi de Rogier en hy was in diens van die koning. Die jong koning is 'n vrolike genoot, soms laat hy belangrike here van sy Raad vir die plesier om die kitaar saam met vriende te hang. En by die hof is sjarmante Italiaanse poppe - die niggie van Kardinaal Mazarin, hoewel die kardinaal self gedwing is om Frankryk te verlaat.

Gesels, bladsy stadig gedra Angelique weg van die besige strate. Sy het dit opgemerk, maar sy het niks gesê nie. Met haar hele wese het sy angstig gewag vir iets.

Skielik het die bladsy gestop, Angelique liggies na die deur van een of ander huis gestoot en haar met vurige soentjies begin stort en 'n paar geslaande en snaakse woorde gemompel:

"Jy is pragtig. jy het wange soos daisies, en jou oë is so groen soos paddas... Paddas op die moeras...

Bly kalm. Ek wil jou korsage ongedaan maak... Laat my dit hê. Ek het 'n happie hiervoor... Oor! Ek het

nog nooit sulke mooi en wit borste gesien nie... En sterk soos appels... Ek hou van jou, vriendin...

Sy het hom nie gekeer om dom dinge te praat en haar te verdra nie.

Effens gooi haar kop terug na die mossige klipmuur, sy kyk onnadag

in die blou lug, waarteen die dak tong geloom.

Nou was die bladsy stil, sy asem het al hoe meer gereeld geword.

Oorweldig deur die opwinding, het hy verskeie kere teruggekyk met irritasie. Die straat was stil, maar steeds van tyd tot tyd het iemand daarop verskyn. En toe hardloop 'n vrolike geselskap van studente.

Toe hulle oplet dat die paartjie in die skaduwee skuil, het hulle saam geslurp.

Die jongman het van Angelique af teruggedeins en sy voet gestamp.

"O, ek is woedend! In hierdie vervloekte provinsiale dorp is al die huise konfytverpak. Selfs edele seniors word gedwing om hul minnaresse in die gang te neem. Waar, vra ek jou, vind ons 'n hoekie?

"Ons voel goed hier," het Angelique gefluister.

Maar dit was nie genoeg vir hom nie. Sy blik het op sy beursie geval met 'n trifle om die aalmoese, wat op sy gordel gewant het, uit te deel, en sy gesig het verhelder:

"Kom ons gaan! Ek het hierdie idee gehad! Ons gaan nou die wyke vind wat ons waardig is.

Hy het haar hand gevat en langs die strate na Notre Dame-la-Grand Square gehardloop. Angelique het meer as twee jaar in Poitier deurgebring, maar het glad nie die stad geken nie. Sy kyk met bewondering na die fasade van die katedraal, elegante, soos 'n Hindoe-kis, met kloktorings in die vorm van dennekeël in die hoeke.

Dit het gelyk of die klippe geblom het onder die magie-insnyder van die meester.

Young Henri het vir sy vriendin gesê om vir hom by die ingang te wag. Gou het hy teruggekeer met 'n gelukkige voorkoms, hou 'n sleutel in sy hand.

"Riznichiy het my 'n rukkie 'n stoel gegee.

Die stoel? Angelique het verras.

"Jy sal daaraan dink! Dit is nie die eerste keer dat hy sulke dienste aan 'n ongelukkige minnaar lewer nie.

Hy het haar weer deur die middellyf omhels en hulle het die trappe na die katedraal afgegaan, wat van tyd tot tyd 'n bietjie esels was.

Angelique was getref deur die duisternis en koelte wat onder die boë van die katedraal geheers het. Die Kerk van Poitou is die donkerste in die hele Frankryk. Onder die swaar boë, rus op massiewe kolomme, skuil in die skemer van die ou muurskilderye, en, net gewoond raak aan die duisternis, begin die oog geleidelik helder, lewendige kleure onderskei. Angelique en haar blad het stil vorentoe beweeg.

"Ek is koud," fluister Angelique en ruik die kaap.

Henri het haar aan die skouers beskerm, maar sy opgewondenheid het verbygegaan en nou het hy snooly gelyk.

Hy het die eerste deur van die majestueuse preekstoel oopgemaak en toe die stappe na die rotunda geklim, van waar die preke gelees word. Angelique het hom meganies gevolg.

Hulle sit op die vloer bedek met 'n fluweel tapyt. Kerkkluise, somberheid, gevul met die reuk van wierook, soos dit lyk, het die ondernemende jongman kalm geraak. Hy het Angelique weer aan die skouers omhels en haar teer op die tempel gesoen.

"Hoe mooi jy is, my vriend," sug hy, "jy is baie beter as al hierdie edele dames. Hulle terg my net en lag vir my. Ek is soms siek daarvan, en ek moet hulle behaag. As jy geweet het...

Hy sug weer. En skielik het sy gesig kinderlik eenvoudiggesind geword.

"Nou gaan ek vir jou een wonderlike, buitengewone klein ding wys,"

het hy gesê en deur sy beursie gerom. Hy het 'n nie-so-skoon stuk wit lap uitgeneem, bedek met kant.

'n Sakdoek? Angelique was verbaas.

"Ja," het hy gesê. Die koning se sakdoek. Hy het dit vanoggend laat val. En ek het dit opgetel en weggesteek, nou is dit my talisman.

Henri het 'n broeiende blik op Angelique gerig.

"Wil jy hê ek moet dit vir jou gee as 'n belofte van liefde?"

"O, natuurlik! "Angelique het met blydskap haar hand uitgebrei en die houtreling met haar palm aangeraak. Die gulsige weerklink onder die boë van die kerk.

Hulle het skrik gevries.

"Ek dink iemand kom," fluister Angelique.

Bladsy het weeldelik gemompel:

"Ek het vergeet om die deur aan die onderkant van die trappe toe te maak, wat tot die preekstoel lei.

Hulle het weer gevries en na die naderende stappe geluister. Iemand het die stappe na hul skuiling geklim, en 'n sekonde later het hulle die kop van 'n ou abbot in 'n swart soufier gesien leun teenoor hulle.

"Wat doen jy hier, my kinders?" hy het gevra.

Page het nooit 'n woord in sy sak geneem nie, en hy het dadelik 'n hele storie geskryf.

"Ek wou my suster sien, sy is in 'n klooster in Poitia grootgemaak, maar ons het nêrens gehad om te ontmoet nie. . . Ons ouers...

"Moenie so hard in God se huis praat nie," het die priester hom gekeer. "Staan op en laat jou suster ook opstaan en my albei volg.

Hy het hulle na die opoffering gelei en op 'n stoel gesit. Toe, om sy hande op sy knieë, hy kyk in die aangesig van die bladsy, dan Angelique. Grys hare, geslaan onder die soufia, geraam sy vars, ten spyte van jare, gesig. Hy het 'n groot neus, klein lewendige en gekrimpde oë gehad, 'n kort wit baard. Onder sy blik was Henri de Rogier nogal verward en het stil gestaan, duidelik skaam.

"Is Hy jou minnaar?" Die priester het Angelique skielik gevra en sy kop na die blad knik.

Angelique het in verf uitgebars en bladsy met opregte ywer het uitgeroep:

"Ek wens sy was, meneer, sy is nie een van daardie meisies nie.

"Al hoe beter, my dogter. As jy 'n pragtige pêrelhalssnoer gehad het, sou dit vir jou gebeur het om dit in 'n mishoop in die erf te gooi, waar varke met hul vuil snoet na hom sou steek? Goed? Sê vir my, meisie, sou jy dit doen?

Nee, ek sou nie.

"Moenie pêrels aan varke prysgee nie. . . Dit moet nie so ligsinnig wees om so 'n skat as maagdelikheid te behandel nie, dit moet tot

.huwelik gestoor word. En vir jou, die pasudnik," het hy voortgegaan in 'n lae stem en na die bladsy gedraai, "hoe kan jy ooit aan so 'n lasterlike idee dink: bring jou vriendin na die kerkpreekstoel en kyk na haar hier?

"Waar anders kon ek haar gebring het?" Bladsy het grimmig gevra.

"Is dit moontlik om 'n stil geselsie op straat in hierdie stad te hê, want die strate hier is nouer as die kas. En ek het geweet dat die sacristy van Notre Dame-la-Grand soms gee die preekstoel en belydenisse aan diegene wat nodig het om te praat oor iets in die geheim, weg van ondiskreet ore. Jy weet, mnr Vincent, hierdie provinsiale stede is

vol meisies, wat vetsugtige vaders en knorrige moeders so streng waak dat hulle nooit 'n liefdevolle woord sou gehoor het indien nie...

"Jy het my oë oopgemaak vir baie dinge, seun. . .

"Die departement is dertig livres werd, en die belydenisse – twintig.

Glo my, mnr Vincent, dit is uiters lastig vir my beursie.

"Ek vertrou jou," het mnr Vincent gesê, "maar die prys sal selfs hoër wees as jy dit alles weeg op die skale waarop die duiwel en die engel sondes op die Notre Dame-la-Grand-stoep weeg.

Sy gesig, wat tot dusver sag gebly het, het skielik vermink. Hy het uitgereik.

Gee my die sleutel waarmee jy toevertrou is.

En toe die bladsy hom die sleutel gegee het, het die priester bygevoeg:

"Kom na my belydenis, môreaand wag ek vir jou hier in hierdie kerk.

Ek sal jou toelaat om van jou sondes af weg te gaan. Ek weet al te goed in watter omgewing jy woon, 'n ellendige klein bladsy.

Natuurlik, dit is baie meer aangenaam vir jou om 'n man te speel met

'n meisie van sy ouderdom, as om te dien as 'n prettige volwasse dames wat jou lok in hul alkove en korrupte ... Ja, ek het jou in die

verf gery. Jy is skaam vir haar, so skoon, so vars, skaam dat jy probeer het om jou losbandigheid vir liefde af te slaag.

Die seun het sy kop laat laat staan. Waarheen het sy selfvertroue gegaan? Uiteindelik het hy gemompel:

"Mnr. Vincent de Paul, moet asseblief nie vir haar majesteit die koningin daaroor vertel nie. As sy my terugstheen na my vader toe, sal Hy my nie kan heg nie. Hy het sewe dogters, en almal moet 'n bruidskat maak. Van die drie broers is ek die jongste. Die groot eer om die hofkoning te word, is slegs aan my gegee as gevolg van die

Chevalier de Lorren, wat ek... waarvan ek gehou het," het Henri met verwarring gemompel. Hy het vir my hierdie posisie gekoop. As ek geskors word, sal hy waarskynlik eis dat sy vader hom alle uitgawes vergoed, en dit is onmoontlik ...

Die ou priester het in diep gedagte na hom gekyk.

Ek sal jou nie jou naam gee nie. Maar dit is 'n goeie rede om weer eens die koningin se aandag op iets te vestig. Wat 'n gruwel is sy omring deur. helaas! Sy is 'n vroom vrou wat haarself aan liefdadigheid gewy het, maar wat kan sy met soveel losbandigheid doen? Jy kan nie jou siel reinig met bevele nie...

Hy het nie die frase voltooi nie, soos die deur na die sacristy oopgemaak het en 'n jong man met lang krulle ingekom het, in 'n swart, taamlik elegante kleed. Mnr. Vincent het homself reguit gemaak en streng gekyk na die man wat ingeskryf het.

"Mnr. Vicar, ek wil glo dat jy nie weet watter soort handel jou opoffering hier doen nie. Hy het net dertig livres van hierdie jong senior vir hom die geleentheid gegee om 'n datum met sy vriendin op die kansel van jou tempel te reël. Dit sal goed doen vir jou om jou bedienaars fyn dop te hou.

Om sy gedagtes bymekaar te maak, het die vicar lankal talm en die deur gesluit. En tog, toe hy omgedraai het, kon selfs die skemer wat

in die opoffering geheers het, nie sy verwarring wegsteek nie.

En terwyl hy stil was, het mnr Vincent weer op hom geval:

"Buitendien, soos ek dit sien, dra jy 'n pruik en 'n sosiale rok. Maar priesters mag dit nie doen nie. Ek is bang ek gaan bewus gemaak moet word van jou nie-nakoming van die reëls en die kommersiële transaksies wat hier gemaak word, die begunstigde van jou wyk.

Die vicar het geskrik.

"Hy gee nie om nie, mnr. My begunstigde is 'n Paryse kanon. Hy het die pos drie jaar gelede by sy voorganger, Kure, gekoop wat afgetree het en nou op sy boedel woon. Die begunstigde het nog nooit eens hier gekyk nie, en aangesien hy as kanon in die apsis van Notre Dame-katedraal woon, kan ek wed dat Notre Dame-la-Grand in Poitiers van geen belang vir hom is nie.

"O, ek bewe vir die gedagte," het mnr Vincent skielik gehuil, "dat hierdie vervloekte handel in gemeentes, soos donkies of perde by 'n regverdige, die kerk sal vernietig! En wie in ons koninkryk word nou as biskoppe aangestel? Militante en edeles, wat soms nie eens 'n heilige sana het nie, maar hulle het baie geld, en hulle koop die bisdom en durf 'n geestelike rok en ander klere van die dienaars van God dra... O, my God, help ons om hierdie bevele omver te wek!

Die vicar, verheug dat die bedreiging wat oor hom hang, weggevoer het, het gewaag:

"My gemeente is geensins verlate nie. Ek gee om vir hom, ek gee hom al my krag. Dit is 'n groot eer, mnr Vincent, vanaand om te eer met sy teenwoordigheid die diens op die geleentheid van die fees van die liggaam van die Here. Jy sal sien, die tempel sal vol wees.

Poitier is gered van keste en dank aan die godsdienstige ywer van sy priesters. Nie soos Nior, Chatelro en ...

Vincent de Paul kyk grimmig na die vicar.

"Dit was die visse van die priesters wat aanleiding gegee het tot keselaar Hy het opgestaan en Angelique en die bladsy by sy skouers geneem, hulle uit die kerk gelei. Ten spyte van sy gevorderde ouderdom en gebuigde figuur, was hy steeds sterk en vinnig in bewegings.

Aand skemer omhul die vierkant, en die bleek strale van die omgewing winter son blyk te laat herleef die klip rosette van die katedraal.

"My skape," sê mnr Vincent, "die klein kinders van alle goeie here, jy was van plan om die onryp vrugte van liefde te pluk. Dit is waarom jy jouself pas met 'n lat gevul het, en hartseer het jou harte gevul. Laat ons ryp word in die son van die lewe aan wat bestem is om vir eeue te floreer. Op soek na liefde kan jy nie ewekansig dwaal nie, anders kan jy dit nooit vind nie. Daar is geen harder straf vir ongeduld en korthartigheid nie, hoe om jou hele lewe lank gedoem te word om net bitter en smaaklose vrugte te eet! Gaan nou. Elkeen van julle het sy eie manier. Jy, seun, gaan terug na jou pligte en doen dit in goeder trou, en jy, die meisie, gaan terug na jou nonne en na jou klasse. En wanneer die nuwe dag kom, moenie vergeet om tot God, ons universele Vader, te bid nie.

Hy het hulle laat gaan en hulle grasieuse figure met sy oë afgesaag totdat hulle op die hoek van die plein geskei het.

Angelique het nooit na die poort van die klooster gedraai nie. Groot bevrediging het op haar siel neergedaal. Sy het steeds die warmte van haar senielpalm op haar skouer gevoel.

"Mnr. Vincent," het sy gedink. "Is dit die groot Here Vincent?" Wie is die Marquis du Plessis noem die gewete van die koninkryk? Die een wat die rykes die armes laat dien? Die een wat elke dag alleen saam met die koningin en die koning sien? Hoe eenvoudig en vriendelik is Hy!"

Voordat sy die hamer by die deur grootgemaak het, het sy een laaste blik op die stad geneem wat in duisternis gedompel is. "Mnr.

Vincent," fluister sy, "Seën my!"

Angelique het bedank vir haar ontsnapping. Van daardie dag af het die gedrag van die ou savage verander. Sy het hard gewerk, meer gesellig geword. Uiteindelik het dit gelyk of sy met die harde kloosterlewe gekom het.

In September het haar suster Ortance die klooster verlaat. 'n Verre familielid van Nior het haar na sy veronderstelde metgesel genooi.

Trouens, hierdie einste familielid, wat aan die klein adel behoort het,

het eens met 'n landdros getrou, 'n man van ryk, maar baie twyfelagtige oorsprong, en nou gedroom dat haar seun, met 'n edele meisie, 'n bietjie aristokratiese briljantheid aan sy rykdom sou heg.

Die pa het pas vir sy seun die posisie van kroonaanklaer in Parys gekoop en wil graag hê hy moet gelyk voel onder die voorvaderlike edeles. So, die huwelik was 'n onverwagse sukses vir beide partye.

Die troue is onmiddellik gespeel.

Dit het gebeur net in die dae toe die jong Koning Louis XIV

teruggekeer het na sy heerlike hoofstad.

Frankryk is gebloei deur 'n interne oorlog, waartydens die land tevergeefs deur ses leërs vertrap is op soek na mekaar: die leër van prins Conde, die koninklike leër onder bevel van Thurenne, wat skielik besluit het om getrou te bly aan die koning, die leër van Gaston van Orleans, het met die Franse prinses gewis en verwant aan die Britte, die leër van Hertog de Beaufort, wat met almal afgebreek het, maar hulp van almal ontvang het, maar die leër van Spanje, wat met al die hulp van die Hertog van Spanje afgebreek het. wat alleen opgetree het, op sy eie risiko, en uiteindelik die leër van Kardinaal Mazarin, wat uit die Duitse lande die koningin versterkings gestuur. Die Hertogin van Montpansier is amper by die

generaals afgedank omdat sy eendag beveel het om vuur van die Bastille se kanon op die troepe van haar neef,koning, oop te maak.

Terloops, Augustus Mademoiselle het 'n swaar prys betaal vir die beslissende daad: dit het sy weggeskree van haarself die Europese prinses wat haar hand geëis het.

"Mademoiselle het haar man "vermoor", het Kardinaal Mazarin stil gesê met sy sagte Italiaanse aksent toe hy oor die geleentheid vertel is.

In hierdie mal wrede stryd het 'n groot oorwinning Kardinaal Mazarin.

Minder as 'n jaar ná sy uitsetting, terwyl sy rooi kleed weer in die Louvre geflits het, het die "mazarinad" nie gehoor nie.

Almal was uitgeput in hierdie stryd...

Angelique was sewentien toe sy van haar ma se dood ingelig is. Sy het lank in die kapel gebid, maar het nie gehuil nie. Dit was moeilik om te dink dat sy nooit weer haar besige sangfiguur in 'n grys rok en swart kopserp sou sien nie, waarvan sy in die somer 'n outydse strooihoed gedra het. Barones de Sanse het altyd in die tuin en tuin gegrawe en miskien meer sorg en teerheid van peer en kool omring as haar talle nageslag.

Op die geleentheid van haar ma se dood is Angelique toegelaat om haar broers, Raymond en Denis, te sien wat vir haar die hartseer nuus kom vertel het. Die vergadering het plaasgevind in die wagkamer, en, soos vereis deur die handves van Ursulinok, die meisie is geskei van die broers deur die koue bars van die rooster.

Denis was reeds in die kollege. Oor die jare het hy so soortgelyk aan Jocena geword, dat Angelique gevoel het asof voor haar ouer broer, soos hy in haar geheue gebly het: in 'n swart klooster sutan, met

'n inkwell op haar rug. Sy het so baie van hierdie ooreenkoms gehad dat, nadat sy hallo gesê het aan die monnik wat Denis vergesel het,

het sy nie meer aandag aan hom gegee nie. Ek moes myself voorstel.

Ek is Raymond, Angelique. Het jy my nie herken nie?

Sy het selfs 'n bietjie van 'n slable. In haar klooster, waar nie in die voorbeeld van ander kloosters die statuut was baie streng, die nonne behandel die priesters met toegewyde eerbied - dit is ook weerspieël in die eeue-oue begeerte van 'n vrou om 'n man te gehoorsaam. En nou, nadat hy gehoor het dat een van die priesters haar bloot aanspreek aan "jy", was Angelique verward. En nou verdof sy haar oë toe Raymond vir haar glimlag. Met 'n goeie manier het so-so broer vir Angelique vertel van die droefheid wat hulle oorval het en sonder harde woorde daaraan herinner het dat mense hulle aan die wil van God moet onderwerp. Iets nuuts het in sy lang gesig verskyn met matvel en helder brandende oë.

Die pa is volgens Raymond baie hartseer dat sy seun en gedurende die jare wat saam met die Jesuïete deurgebring het, nie sy voorneme prysgegee het om die lewe van die kerk te wy nie.

Blykbaar, na die vertrek van Jocelene, het die baron gehoop dat ten minste Raymond sy naam as die opvolger van die familie sou erf, maar die jong man het die erfenis ten gunste van die jonger broers prysgegee en sy hare as monnike gesny. Gonrun het ook arme Baron Armand teleurgestel. In plaas daarvan om 'n militêre man te word, het hy na Parys gegaan om te studeer, en niemand het presies geweet wat nie.

So, al wat ons moes doen, was om te wag totdat Denis, wat nou net dertien jaar oud was, sou grootword en die de Sansa-familie terugstuur na militêre bekwaamheid, soos veronderstel was in edele families.

Verby al hierdie nuus, die jong Jesuïet kyk na sy suster, wat, om dit beter te hoor, vasgeklou aan die koue bars van die rooster met 'n pienk gesig, en in die skemer, regeer in die wagkamer, haar

ongewone oë lyk deursigtig, soos seewater. Raymond het met jammerte gevra: Wat gaan jy doen, Angelique?

Sy het haar swaar goue hare geskud en onverskillig gesê dat sy nog nie geweet het nie.

'n Jaar later is Angelique de Sansa teruggeroep na die wagkamer.

Sy het Guillaume daar gesien. Gedurende die jare van skeiding het die ou soldaat net 'n bietjie grys geword. Sy onafskeidbare piek het langs mekaar gestaan en netjies teen die muur geleun.

Ou Man Guillaume het aan Angelique gesê dat hy haar na Monterey kom neem het. Haar opvoeding is verby. Sy is oud genoeg om haar man te vind.

DEEL TWEE. TOULOUSE TROUE (1656-1660)

Hoofstuk 11

Baron de Sanse het om sy dogter Angelique gekyk met ooglopende tevredenheid.

"En die nonne het jou regtig verander in 'n voorbeeldige meisie, my savage!

"Voorbeeldig?" Ons sal daaroor sien! Angelique het teruggetrokke en haar goue krulle geskud met haar gewone beweging.

Die lug van Montelu, gevul met 'n effens soet geur van moerasse, herleef sy smaak vir die vrye lewe.

Dit het tot lewe gekom soos 'n snulblom na 'n uitstorting.

Maar in sy vaderlike ydelheid het Baron Armand nie moed verloor nie:

"In elk geval, jou skoonheid het al my verwagtinge oortref. True, jou vel, na my mening, is 'n bietjie donker vir jou oë en hare, maar dit het

ook sy sjarme. Ek het egter opgemerk dat byna al my kinders donker is. Ek is bang dat dit die herinnering is aan die Moors wat eens ons grond besoek het. Na alles, in die are van die meerderheid van die inwoners van Poitou vloei en Moorish bloed. Het jy jou boetie Jean-Marie gesien? Dit is soos 'n Moor.

Skielik het die baron bygevoeg:

"Tel Joffrey de Peyrac de Moran vra vir jou hand.

My hand? Angelique was verbaas. "Maar ek ken hom nie!

"Wat maak dit saak? Molin ken hom, en dit is die belangrikste ding.

En Molin het my verseker dat ek nie kon droom van 'n meer vleiende huwelik vir enige van my dogters nie.

Baron Armand straal van blydskap. Toe hy op hierdie warm Apriloggend saam met sy dogter op die pad deur die klowe loop, het hy primroses aan die kant van die pad geklop met die einde van sy stok.

Angelique, saam met ou Guillaume en broer Denis, het die aand in Montela aangekom. Sy was baie verbaas om Denis te sien, maar hy het gesê hy het toestemming by die kollege gekry om huis toe te gaan om haar troue by te woon.

"Watter soort troue is daar?" het Angelique destyds gedink.

Aanvanklik het sy nie hierdie gesprekke ernstig opgeneem nie, maar nou het haar pa se selfversekerde toon haar gepla.

Gedurende die jare wat Angelique in die klooster deurgebring het, het haar pa amper nie verander nie.

Slegs 'n paar grys drade het in sy snor verskyn en 'n klein, smal baard, wat hy in die mode van die tyd van Louis XIII gedra het.

Toe hulle uitkom na die wei, wat neergedaal het na die opgedroogde moeras, het sy probeer om die onderwerp van gesprek te verander, uit vrees dat hulle nie op die eerste dag van die vergadering sou twis nie.

"Vader, het U aan my geskryf dat die leër tydens hierdie verskriklike Franda baie muile vereis het en julle groot skade aangerig het?

"Ja," het hy gesê. Ek en Molins het byna die helfte van ons muile verloor, en as dit nie vir hom was nie, sou ek lank gelede in die tronk gewees het vir skuld, selfs al het ek al ons grond verkoop.

"Skuld jy hom baie meer?" Angelique het angstig gevra.

Helaas! Van die veertig duisend livres wat hy my eens geleen het, kon ek hom net vyfduisend gee na vyf jaar se harde werk. Terloops, Moline wou hulle nie vat nie, hy het gesê dit was my deel van die

winste. Dit was eers toe ek regtig kwaad geword het dat hy die geld gegedre geneem het.

Angelique het eenvoudig opgemerk dat as Molin self geglo het dat sy uitgawes afbetaal het, daar geen rede was om die geld terug te gee nie, en vir niks wat sy pa volgehou het nie, wat sy adel toon.

"As Molin jou aangebied het om hierdie besigheid te doen, dan het hy nie in die deposito gebly nie. Hy is nie die soort persoon om geskenke te maak nie. Maar klaarblyklik het hy steeds 'n gewete, en hy weier hierdie veertigduisend livres, glo dat jou werk en die dienste wat jy aan hom gelewer het, baie die geld werd is.

"Dit is waar, die klein handel wat ons met Spanje muil en lei, swak, maar gaan, veral as tot in die see ons goedere is nie belas. En in daardie jare wanneer ons nie beroof en ons kan 'n paar van die muile verkoop en lei tot die staat, ons dek die koste ... Dit is alles waar...

Baron Armand het met 'n verbaasde voorkoms na Angelique gekyk.

"Maar as jy nugter dink, my dogter! Ek weet nie of so 'n jong meisie, wat skaars die mure van die klooster verlaat het, om sulke praktiese en, ek sou sê, laag-lê gesprekke?

Angelique het gelag.

"Hulle sê daar is vroue in Parys wat oor alles heers: politiek, godsdiens, literatuur en selfs wetenskap.

Hulle word "meisies" genoem. Elke dag in die salon van een van hulle versamel allerhande verstand, opgevoede mense. Die gasvrou van die huis rek op die bed, en die gaste is krampe in die alcoa en praat oor verskillende onderwerpe. Miskien, as ek in Parys woon, skep my eie salon, waar hulle sal praat oor handel en besigheid!

"Wat 'n afgryse! die baron uitgeroep met opregte verontwaardiging.

"Ek hoop, Angelique, sulke gedagtes het in jou geknil, nie Ursulinka

in Poitiers nie?

"Hulle het gevind dat ek perfek dink en redeneer. Selfs te veel...

Maar hulle was baie hartseer dat hulle my nie 'n voorbeeldige mantis kon maak nie en ... so skynheilig soos my suster Orthance. Hulle het gehoop sy sal 'n non kry. Maar blykbaar was die sjarme van die aanklaer sterker.

"My dogter, moenie haar afgunstig maak nie, want Molin, van wie. jy oordeel so hard, het jou 'n man gevind, onteenseglik ver beter as haar man, Orthans.

Angelique het ongeduldig haar voet gestamp.

"Hierdie Moline neem te veel aan! Luister na jou, jy mag dink dat ek nie jou dogter, maar syne, so hy gee om oor my toekoms!

"Jy betreur dit tevergeefs, klein hardkoppig," het die pa met 'n glimlag gesê. "Luister beter as ek. Tel Joffrey de Peyrac is 'n direkte

afstammeling van die Tellings van Toulouse, en hul stamboom is die antieke stamboom van ons Koning Louis XIV.

"Miskien pa, maar ek kan glad nie met 'n man trou wat ek glad nie ken nie, wat jy nog nooit jouself gesien het nie.

"Maar hoekom? Die baron was verbaas. "Al die meisies van edele families trou so. Wanneer dit kom by 'n familie-vriendelike unie wat die toekomstige welstand en die edele naam van die bruid verseker, kan 'n mens nie staatmaak op die meisie se keuse of op 'n eenvoudige geleentheid nie.

"En hy... Is hy jonk? Angelique het gevra en geswaai.

Is hy jonk? Die baron het met irritasie gebrom. Wat is die ledige vraag vir 'n praktiese persoon soos jy?

In der waarheid is jou toekomstige eggenoot twaalf jaar ouer as jy.

Maar in sy dertigs, 'n man in sy fleur, is hy veral aantreklik. Die lug

kan vir jou baie kinders stuur. Jy sal 'n paleis in Toulouse, kastele in Albi en Bearna, spanne, toilette...

Baron de Sanse het gefaal, aangesien sy verbeelding uit stoom gehardloop het.

"Wat my ook beskou," het hy tot die gevolgtrekking gekom, "vir my lyk hierdie aanbod van 'n man wat jou nog nooit gesien het nie, ook

'n onverwagse, buitengewone sukses.

Hulle het 'n paar treë in stilte geneem.

"Dit is alles so," het Angelique saggies gesê, "maar dit is hierdie geluk wat vir my baie vreemd lyk.

Hoekom het jou Telling, wat alles het om met 'n ryk heires te trou, 'n hawelose vrou uit die buitelandse hoek van Poitou gekies?

Die ongedokumenteerde? Arman de Sanse het weer gevra en sy gesig het skielik verhelder. "Kom ons gaan terug na die kasteel, Angelique, jy sal verander, ons sal op ons perde kom en ek sal jou iets wys.

Op die baron se bevele het die stalman twee perde in die kasteelwerf gelei en hulle vinnig afgesaal.

Gefassinverteer deur haar pa se woorde, het Angelique niks gevra nie. Toe sy in die saal gesit het, het sy haarself oortuig dat die huwelik immers haar lot was, en die meeste van haar vriende het getrou, vir diegene wat hulle as ouer gekies het. So hoekom was sy woedend oor die voorstel? Die man wat daarvoor bedoel is, is nog nie oud nie... Sy sal ryk wees...

Skielik het 'n vreugdevolle gevoel haar aangegryp. Dit was nie tot 'n paar oomblikke later dat sy skielik besef het wat gebeur het nie. Die hand van die stal, wat haar gehelp het om in die saal te sit, op haar been te sweef, het haar gebly en gestreel, wat nie meer as 'n insea beskou kon word nie.

Die Baron het na die kasteel gegaan om sy stewels te verander en 'n skoon kraag aan te trek.

Angelique het haar been met 'n senuweegebaar afgetrek en die perd het 'n paar treë geneem.

"Dit is wat dit is!

Sy het rooi gevoel, en was kwaad vir haarself vir die verbygaande weasel wat haar opgewonde gemaak het.

Die stal, 'n heftige, breë-skouer kind, het sy kop grootgemaak. Van onder die stringe donker hare het sy bruin oë met bekende bedrog gegloei.

"Nicola! Angelique het uitgeroep. Nou het dit twee gevoelens: die vreugde om te ontmoet met sy mede-kinders se speletjies en die

verleentheid wat veroorsaak word deur sy vermetelheid.

"Ag, jy ken Nicola uiteindelik! Baron de Sanse het uitgeroep en hulle in 'n breë stap genader. "Dit is die ware straf vir ons, niemand kan dit hanteer nie. Nie op die grond of met muile nie - nêrens wil werk nie.

'N slacker en 'n womanizer - dit is wat hy is, jou pragtige vriend, Angelique.

Maar Nicola het glad nie verward gelyk oor so 'n hersiening van die baron nie. Hy het voortgegaan om te kyk na Angelique en gelag, wys wit tande, lag cheekily, byna koper. Van onder die ongeknaakte hemp was sigbaar sy gespierde gelooide bors.

"Haai, kleintjie, sit op die muil en volg ons," het die baron beveel en enigiets opgemerk.

"Ek luister, meester.

Hulle het oor die trekbrug gery en links gedraai.

"Waarheen gaan ons, Vader?"

Na 'n ou loodmyn.

"Aan die ruïnes naby die Nyel-klooster?..

Dis reg.

Angelique onthou die woon van monnike, haar mal

kinderonderneming om na Amerika en broer Anselm se storie oor die myn te ontsnap, hoe daar in antieke tye lood en silwer onttrek is.

"Ek verstaan nie waarmee hierdie verlate stuk grond te doen het nie...

"Nou is dit nie meer verlate nie en word Argentier genoem. Dit is jou bruidskat. As jy onthou, het Moline my eenkeer gevra om ons familie

se regte te hernu om die myn te ontwikkel, asook om bekommerd te wees oor belastingvrystelling van 'n kwart van die onttrekte voorsprong. Toe ek dit kon doen, het hy saksewerkers daarheen gebring. Sien die belangrikheid wat Hy aan ons voorheen verlate land heg, het ek eenkeer vir hom gesê dat ek dit in 'n bruidskat aan jou bedoel het. Na my mening, dit is toe die idee van jou huwelik met Count de Peyrac ontstaan in sy dodgy kop, want hierdie Toulouse ondertekenaar uitgespreek 'n begeerte om ons myne te koop. Ek verstaan nie regtig die telling se handelinge met Molina nie, maar ek dink die telling is tot 'n mate betrokke by die voortou en muilhandel wat ons met Spanje doen. En dit is 'n bewys dat edeles wat betrokke is by die handel is baie meer as wat gebruiklik is om te dink. Na my mening is die grondhoudings van Graaf de Peyrac egter redelik groot, en hy hoef nie sulke nie-aristokratiese beroepe te gebruik nie.

Maar miskien vermaak dit hom. Hulle sê dit is 'n groot oorspronklike.

"As ek nie verkeerd is nie, Vader," het Angelique stadig gesê, "jy het geweet hy droom van hierdie myne, en jy het dit duidelik gemaak dat jy jou dogter moes neem.

"Hoe vreemd is jy, Angelique! Ek vind die idee om jou 'n myn in 'n bruidskat te gee. My hele lewe lank, beide my arme ma en ek is op soek na goeie dogters. Dit is nie in die tradisie van ons familie om

hul grond te verkoop nie. Selfs in die moeilikste tye het ons daarin geslaag om die baronne de Sanse ontak te hou, al het Du Plessis al baie keer op ons vrugbare lande gesnak, weet jy, diegene waar daar moerasse was. Maar om met 'n dogter te trou, nie net 'n edele familie nie, maar ook 'n ryk man - ek stem daarmee saam. Die genus behou sy lande. Hulle sal nie in die verkeerde hande oordra nie, maar na 'n nuwe tak van die familie, na 'n nuwe familie.

Angelique het net agter die baron gery en hy kon nie die uitdrukking op haar gesig sien nie. En sy het haar lippe gebyt met haar wit tande in impotente woede. Hoe kon sy aan haar pa verduidelik wat 'n vernederende posisie sy ingesit is as hy oortuig was dat hy sy dogter se geluk so beslis gereël het! Sy het egter steeds probeer veg.

"Sover ek kan onthou, het jy die Molina-myn vir tien jaar verhuur. So, daar is ongeveer nog vier jaar tot die einde van die huurtermyn. Hoe kan jy dit gee aan 'n bruidskat in hierdie geval?

"Moline het nie net hiertoe ingestem nie, maar selfs 'n bereidwilligheid uitgespreek om voort te gaan om dit vir Graaf de Peyrac te ontwikkel. Terloops, die werk by die myn is aan die gang vir drie jaar...

Jy gaan dit alles sien, want ons is op pad.

* * *

Hulle het in 'n uur by die myn uitgekom. Sodra Angelique gedink het dat hierdie swart steengroef en Hugenote dorpe naby dit iewers op die rand van die wêreld is, en nou skielik blyk dit dat hulle baie naby is. Hierdie indruk is versterk deur die groot pad wat daarheen gelei het. Naby die myn was daar huise vir werkers.

Vader en dogter was haastig en Nicola het die perde onder die toom geneem.

Verlate myn, so ingebed in die herinnering aan Angelique, het buite erkenning verander.

Op die geute hier is lopende water verskaf, wat met die hulp van wiele verskeie vertikale klipmeulstene in werking gestel het.

Gietystererts-drobil plae met 'n ongelooflike rommel gebreekte groot blokke rots, wat werkers met sleehammers uit die rots gekap het.

In twee oonde was die vlamme warm, aangehang deur groot leerpels. Naby die oonde was daar swart berge houtskool, die res van die ruimte was besaai met hope rots.

'n Groep werkers het die meulsteenverpletterde rots in houtgeute gegooi, waarop water ook gevloei het, ander het dit teen die stroom geskraap.

'N Bietjie verder weg, 'n paar taamlik soliede gebou, waarvan die deure met 'n rooster verskerp is, weggeneem deur 'n yster rooster en toegesluit op 'n groot kasteel.

Twee mans gewapen met muskets het by die ingang van die kamer gestaan.

"Daar is silwer en loodstawe hier," het die baron verduidelik.

En vol trots, het hy bygevoeg dat hy volgende keer vir Molina sou vra om Angelique hierdie pakhuis te wys.

Toe het hy haar gelei na die naaste steengroef, wat neergedaal het deur hoë terrasse, 'n meter tot vier elk, wat iets soos 'n Romeinse amfiteater gevorm het.

Hier en daar onder die rots het swart gate tonnels gegaping, en van tyd tot tyd was daar donkies wat klein karretjies getrek het.

"Tien Sakse families woon in die myn – oorerflike mynwerkers, stigters en klipbrekers. Hier is hulle saam met Moline en werk aan.

"En hoeveel genereer die myn inkomste per jaar? Angelique gevra.

"Eerlikwaar, ek het nooit daaraan gedink nie," het Baron Armand de Sanse ietwat skaam erken. "Jy weet, Moline betaal my gereeld huur

daarvoor. Hy het al die toerustingkoste oorgeneem. Die oondstene word uit Engeland gebring en waarskynlik selfs uit Spanje gesmokkel, deur Languedoc.

"En beslis nie sonder die hulp van die een wat jy van plan is om my vrou te wees nie?"

"Dit is moontlik. Hulle sê sy belange is baie uiteenlopend. Terloops, hy is 'n belangrike wetenskaplike en het self 'n tekening van hierdie stoomenjin gemaak.

Die Baron het sy dogter na die ingang na een van die pilare gelei. Hy het vir haar 'n groot ysterkauldron gewys waaronder die brand geteel is. Twee dik, gedraaide pype het van die vaatjie in die galery gestrek, en van tyd tot tyd het 'n fontein water uit die galery gebloei.

"Dit is een van die eerste stoomenjins wat steeds in die wêreld bestaan. Sy pomp grondwater uit die kurk. Dit is ontwerp deur die Graaf de Peyrac na een van sy reise na Engeland. So jy sien, vir 'n vrou wat 'n "vrou" wil word, kan die beste man nie gevind word nie -

omdat hy soveel 'n wetenskaplike en getuie is, in wat ek onopvoeding en stywe denke is - met 'n patetiese grimeer tot die gevolgtrekking gekom Armand de Sanse. "O, hallo, Fritz Hauer," het die baron gesê.

Een van die werkers wat voor die motor gestaan het, het sy hoed afgeneem en laag gebuig. Sy gesig was met blou gegooi – vir baie jare in die myne deurgebring, klipstof is in die vel ingeslaag. Hy het twee vingers aan die een kant vermis. Hy was klein, gejag, en daarom het sy hande te lank gelyk. Klein oë het geflits onder die hare wat op die voorkop neerval.

"Is dit nie 'n bietjie soos Vulcanus, die god van ondergrondse vuur nie?" Baron de Sanse gesê. "Hulle sê dat niemand so in die rotse verstaan en in die ingewande van die aarde, as hierdie Saksewerker, ly nie. Miskien is dit hoekom hy so ongewoon lyk. Oor die algemeen het mynbou nog altyd vir my baie geheimsinnig en amper heksery gelyk. Daar is selfs gerugte dat Fritz Hauer die geheim ken om lood

in goud te verander. Dit sou 'n wonderwerk wees. Maar in elk geval, hy het gewerk met Count de Peyrac vir baie jare, en hy het hom na Poitata om te ontwikkel by ons Argentier myn.

"Tel weer de Peyrac! Tel de Peyrac!" dink Angelique met eksperiasie.

"Dit is waarskynlik hoekom hy so ryk is, Your Count de Peyrac," het sy gesê, "wat die voortou verander dat Fritz Hauer hom in goud stuur. Waarom verander Hy my nie in 'n padda nie...

"My dogter, jy, reg, het my ontstel. Waarom hierdie beledigings? Jy sou dink ek wou jou ellendig maak. Daar is immers niks in my planne vir jou toekoms wat sulke vermoede sou regverdig nie. Ek het vir jou gewag om entoesiasties uit te roep, en ek hoor 'n paar sarkasme.

"Jy is reg, Vader, vergewe my," sê Angelique, hartseer oor die opregte teleurstelling wat sy op haar pa se oop gesig gelees het.

"Die nonne het dikwels vir my gesê dat ek nie soos ander was nie, en my optrede het hulle verbaas. Ek sal nie wegkruip nie, die telling se voorstel het my nie net behaag nie, maar my eerder selfs ontstel.

Gee my tyd om te dink, raak gewoond aan hierdie gedagte...

Deur die gesprek voort te sit, het hulle teruggekeer na die perde.

Angelique het gehaat om in die saal te sit om die hulp van die te nuttige Nicola te vermy, maar steeds het die dienaar se gelooide hand haar aangeraak toe hy haar die leisels oorhandig het.

"Dit is alles baie onaangenaam," het sy met irritasie gedink. "Ons moet streng by hom bly en hom in sy plek plaas."

Aan beide kante van die pad wat oor die klowe strek, het die hawthorn bosse geblom, en sy wonderlike geur, wat herinner aan Angelique se jare van haar kinderjare, het 'n vreedsame uitwerking op haar gehad.

"Vader," het sy skielik gesê, "Ek verstaan dat jy 'n vinnige reaksie van my wil kry om de Peyrac se voorstel te tel. Ek het net hierdie idee gehad: laat my Molin ontmoet. Ek moet ernstig met hom praat.

Die Baron kyk na die lug om die tyd deur die son te bepaal.

Dit is die middag. Maar ek dink Molin sal bly wees om 'n maaltyd met jou te deel. Gaan, my dogter, Nicola neem jou.

* * *

Angelique wou so 'n gids prysgee, maar het toe verkies om voor te gee dat sy eenvoudig nie aandag aan hom gee nie, en, vrolik totsiens aan sy pa waai en vorentoe galop. Die dienaar op sy muil was gou ver agter.

'n Halfuur later het Angelique, wat verby die hoofhek van die du Plessis-landgoed gery het, in die saal gebuig om 'n sprokieskasteel aan die einde van die kastanje-stegie te sien.

"Philip," het haar neef se naam skielik in haar geheue opgeduik, asof sy haar hartseer erger maak.

Maar du Plessis het, soos altyd, in Parys gewoon. Marquis, hoewel eens 'n ywerige ondersteuner van prins Conde, het nou weer eens daarin geslaag om die genade van die koningin en Kardinaal Mazarin te wen, en Conde self, die wenner van die Slag van Rokura, een van die heerlikste generaals van Frankryk, het homself met skaamte bedek en die Spaanse koning in Vlaandere gedien.

Angelique het skielik in gedagte gekom: het geen rol in die lot van prins Conde die verdwyning van die kis met gif nie? In elk geval, nie Kardinaal Mazarin, of die koning, of sy jonger broer is vergiftig nie.

Daarbenewens was daar 'n gerug dat die messier Fouquet, wat eens die sameswering teen die koning gelei het, onlangs as superintendent van finansies aangestel is.

Dit was snaaks om te dink dat 'n onopgevoede meisie uit 'n afgeleë hoek van die provinsie, ver van die hoofstad, dalk die verloop van die stories verander het. Ek wonder of die kis nog daar in die kas is?

Ons sal moet kyk. Wat het hulle gedoen op die bladsy wat sy geblameer het? Wat maak dit egter saak?

Angelique het 'n stomp gehoor – dit het Nicola op sy muil genader.

Sy het begin opspring en 'n oomblik later was sy voor Molina se huis.

* * *

Na aandete het Molin Angelique na sy klein kantoor geneem, dieselfde een waar hy eens met haar pa gepraat het. Dit was immers hier waar die muilhandel begin het. En Angelique het skielik onthou, oor haar kwessie van praktiese meisie: "Maar wat kry ek daarvoor?"

- Molin het geantwoord: "Jy sal 'n man kry."

Miskien het hy reeds gedink aan haar huwelik met hierdie vreemde Graaf van Toulouse? Wel, dit is heel moontlik, want Molin - 'n man van visioenêre en in sy kop altyd oorvol 'n duisend projeksies. Oor die algemeen kan nie gesê word dat die ekonomie van die Marquis du Plessis vir haar so onaangenaam is nie. En wat hy vang, is omdat hy 'n man van die oorspronklike is. 'n Aanvanklike wat weet hy is slimmer as sy meesters.

Vir die familie van 'n arm edelman wat langsaan woon, was Moline net 'n goeie genie, maar Angelique het verstaan dat die basis van al die oorvloed en hulp van die ekonomie sy persoonlike belange was.

Maar dit het haar ge pas, want in hierdie geval kon sy haarself nie as verplig vir hom beskou nie, was verlig van die vernederende gevoel van dankbaarheid. Terselfdertyd was sy verbaas waarom hierdie berekening van commonalin-hugenote haar opregte simpatie inspireer.

"Waarskynlik omdat hy iets heeltemal nuuts doen en dit lyk soos 'n ernstige besigheid," het sy skielik besluit.

Tog kon sy nie tot terme kom met die feit dat, met die doel om sy doel, hy sit haar op dieselfde raad met 'n muil of 'n boelie van lood.

"Mnr. Molin," het sy begin, "my pa dring aan op my huwelik met 'n sekere Graaf de Peyrac, en ek weet dat dit jou werk is. En aangesien jy die afgelope paar jaar 'n groot invloed op jou pa gehad het, het ek geen twyfel dat jy belangrikheid aan hierdie huwelik heg

nie, met ander woorde, dat ek 'n rol het om in jou kommersiële bewerkings te speel. So, ek wil graag weet watter een?

Die dun lippe van haar gespreksmense het in 'n koue glimlag uitgestrek.

"Dankie hemel dat jy jou gesien het presies soos jy belowe het om in daardie ou dae te wees, toe jy in ons streek 'n bietjie feetjie van moerasse genoem is. Ek het immers regtig sy blink telling de Peyrac

'n pragtige en intelligente vrou belowe.

Jy het 'n roekelose belofte gemaak. Ek kon 'n dom freak gewees het, dit sou jou pimping loopbaan beskadig het!

"Ek belowe nooit iets waarvan ek nie seker is nie. Ek hou kontak met Poitier en kry inligting oor jou van daar af. Buitendien, ek het jou self verlede jaar tydens 'n godsdienstige optog gesien.

"So jy het my dopgehou," het Angelique woedend geskree, "asof agter 'n spanspek wat onder 'n glaspet verval!"

Maar hierdie beeld was vir haar so vermaaklik dat sy opgestaan het en haar woede afgekoel het. Om eerlik te wees, het sy verkies om al die agtergrond te ken, om nie in die strik te val nie, soos 'n naïewe dwaas.

"As ek met jou wou praat, soos gebruiklik in jou sirkel," het Molin gesê, "Ek kon toevlug tot die gewone verskonings: 'n jong, baie jong meisie hoef nie te weet wat haar ouers gelei het en haar man gekies het nie. Die onttrekking van lood en silwer, handel en doeaneregte in die algemeen is nie 'n kwessie van die vroulike verstand, en veral nie die besigheid van edele dames ... En teel beeste - en selfs minder. Maar ek dink ek ken jou, Angelique, en ek wil eerlik met jou wees.

Sy was nie geskok oor sy bekende toon nie.

"Waarom dink jy is dit moontlik om anders met my te praat as met my pa?

"Dit is moeilik om te verduidelik," het Mademoiselle gesê. Ek is nie 'n filosoof nie en het al my kennis in praktiese werk verwerf. Vergewe my eerlikheid, maar Ek sal jou dit vertel: mense in jou kring sal nooit verstaan dat ek geïnspireer is deur die dors na werk nie.

"Maar die boere werk na my mening selfs meer as wat jy doen.

"Hulle trek die band, en dit is nie dieselfde nie. Hulle is dom, onkundig, verstaan nie wat hul voordeel, soos, inderdaad, verstaan dit nie en edele seniors wat niks skep. Om te weet bring immers geen voordeel nie en weet net een ding: om verwoestende oorloë te loon. Jou pa het iets begin doen, maar hy, verskoon my, Mademoiselle, sal nooit verstaan wat werk is nie!

"Dink jy hy gaan slaag?" Angelique het met kommer gevra. "Ek het gedink sy besigheid gaan goed, en die bewys daarvan was jou belangstelling in hulle.

" Dit sal veral moeilike bewys wees as ons 'n paar duisend muil per jaar verkoop, en die belangrikste, as ons besigheid 'n beduidende en toenemende wins gebring het: hier is 'n seker teken dat dinge goed gaan.

"Sou ons dit nie vroeër of later kry nie?"

"Nee, want die teel van muile, selfs al word dit op 'n breë voet geplaas, selfs al is daar 'n kontantreserwe in geval van onvoorsiene probleme soos epidemies of oorloë, bly net die teel van muile. En dit, sowel as die grond, is die saak redelik lank en nie baie winsgewend nie. Terloops, nie die land of die beeste het ooit iemand vir ware verryk nie: onthou ten minste watter groot kuddes by die Bybelse herders was, en hoe swak hulle geleef het.

"Maar as jy so oortuig is daarvan, verstaan ek nie, mnr Molin, hoe jy,

'n man so omsigtig, 'n besigheid kon begin het, in jou eie woorde, lank en nie baie winsgewend nie.

"Hier het Mademoiselle, die boodskapper aan die baron, aan jou pa, en ek het jou hulp nodig.

"Ek kan nie jou donkies kry om die nageslag twee keer so dikwels te gee nie!

"Maar jy kan ons help om hul inkomste te verdubbel.

Ek kan jou nie vertel hoe nie.

"Nou sal jy verstaan. In elk geval, vir dit om winsgewend te wees, is dit nodig om vinnig van kapitaal te draai, en aangesien ons nie in staat is om God se wette te verander nie, moet ons voordeel trek uit menslike inkonses. Muile dien ons slegs as 'n skerm. Met hul hulp dek ons die lopende koste, kry die geleentheid om die beste verhouding met die militêre opdrag te handhaaf, wat ons vel- en werkende beeste verskaf. Maar die belangrikste, karavane van muile vrylik dra op die paaie 'n groot hoeveelheid vrag, en ons betaal nie op dieselfde tyd nie pad of doeaneregte. En so, neem voordeel van hierdie voordele, ons met 'n karavaan van muile stuur lood en silwer na Engeland. En terug bring die muile sakke vermoedelik swart slag

- dit word "vloed" genoem - wat nodig is vir mynbou, maar in werklikheid is dit niks anders as goud en silwer nie, vir ons regoor Londen geveer om Spanje te stryd.

"Ek verstaan niks nie, mnr. Hoekom silwer na Londen stuur as dit dan teruggebring word?

"Maar ek bring dit twee keer, of selfs drie keer soveel. Wat goud betref, het Graaf Joffrey de Peyrac in Languedoc 'n goudmyn. En wanneer hy die Argentier-myn besit, sal die uitruilbedrywighede wat ek vir hom maak met hierdie twee edele metale geen vermoede veroorsaak nie, want dit sal amptelik oorweeg word dat beide silwer

en goud by sy myne ontgin word. Dit is wat ons werklike besigheid is.

Jy sien, die bedrag van goud en silwer wat ontgin kan word in Frankryk is, in die algemeen, baie onbeduidend, en ons, sonder om nie die fiskale, of die belasting kantoor, of doeane, het die geleentheid om 'n baie goud en silwer van Spanje in te voer. Die kroeë wat ek oorhandig om mense te verander, het nie die gawe van spraak nie. Hulle sal niemand vertel dat hulle nie van Argentjeur of Languedoc is nie, maar van Spanje en deur Londen na ons toe gekom het. So, die staat tesourie ontvang sy aandeel, en ons, wegkruip agter die werk by die myne, kan 'n groot hoeveelheid kosbare metale invoer en terselfdertyd nie te spandeer op arbeid en doeaneregte, nie bankrot te gaan op 'n beter toerusting, want niemand in staat is om te kyk hoeveel silwer en goud ons produseer, en dus, almal het ons woord te neem vir dit ...

"Maar as jou shenanigans geopenbaar word, word jy met harde arbeid gedreig?"

Ons is nie vervalsers nie. En ons gaan nie op hierdie pad begin nie.

Inteendeel, dit is ons wat gereeld die koninklike tesourie aanvul met werklike, hoë gehalte goud en silwer in boelie, dit probeer hulle uit en kruisings geld van hulle. Wanneer die myn in Languedoc en die Argentier-myn in die hande van een eienaar sal wees, sal ons agter hul onbeduidende produkte kan wegkruip, om vinnig die invoer van edelmetale uit Spanje te verhoog. Spanje is letterlik was met goud en silwer gebring uit die Amerikas, hierdie land het vergeet wat arbeid is, dit leef deur die verkoop van sy grondstowwe aan ander state.

Londense banke dien as tussengangers. Spanje is die rykste en mees squalid land in die wêreld. Wat Frankryk, ons handelsbedrywighede, wat nie openlik gedoen kan word as gevolg van 'n gebrekkige stelsel van boerdery, sal die land byna teen sy wil verryk. Maar bo alles sal hierdie handel ons verryk, vir die geld wat ons belê het, sal teruggestuur word met meer en meer beduidende

winste as in die muilhandel. Donkies dra immers die nageslag tien maande en kan nie meer as tien persent van die jong dame met die beleggingskapitaal gee nie.

Angelique het onwetend gefassineer deur hierdie deft shenanigans.

Wat gaan jy met lood doen? Is dit net 'n toesmeerdery of is dit ook van kommersiële belang?

"Lood is baie winsgewend. Dit is nodig vir oorloë en jag. In onlangse jare, dit het toegeneem in prys selfs meer te danke aan die koninginma, wat Florentine meesters ontslaan vir die toerusting van badkamers in al hul paleise, soos haar skoonmoeder, Maria De medici, eens gedoen het. Het jy so 'n kamer met 'n Romeinse badkamer en loodpype in Castle du Plessis gesien?

"En die Marquis self, jou meester, is Hy bewus van al jou sake?"

"Nee," glimlag Moline neerbuigend. "Hy sou niks van hulle verstaan nie, en ten minste sou ek in gevaar wees om my plek van ekonomie te verloor, hoewel hy tevrede is met my diens.

"Wat weet my pa van jou goud en silwer handel?"

"Ek dink dit sal vir hom onaangenaam wees om te weet dat Spaanse goud en silwer deur sy lande gesmokkel word. Sou dit nie beter wees om hom in die misleiding te los dat die klein inkomste wat hom die geleentheid gee om te lewe, die vrug van gewone eerlike werk is nie?

Angelique is getref deur Molina se ironiese en selfs effens minagtende toon. Sy het droog gesê:

"En waarom is ek so geëerd om toegewyd te wees aan jou shenanigans, waaruit vir tien leuens 'n harde arbeid dra?

"Wat 'n harde arbeider! Veronderstel, selfs, daar sal probleme met amptenare van die koninklike administrasie wees, so 'n paar ecyu

sal dit uitsorteer. Neem Mazarin en Fouquet: hulle is kragtiger as die bloedprinses en selfs die koning self. En alles omdat hulle fantasties ryk is. Ek het jou toegewy aan besigheid, want ek weet dat jy sal weerstaan totdat jy uitvind waaroor dit gaan. Dit is baie eenvoudig.

Tel de Peyrac het Argentier nodig. Jou pa sal hom net sy grond gee as die toekoms van een van sy dogters verseker is. Jy weet hoe hardkoppig hy is. Hy sal nooit 'n flenter van sy voorvaderlike grond verkoop nie. Aan die ander kant wil Graaf de Peyrac met 'n meisie van 'n edele familie trou, en hy het hierdie huwelik voordelig gevind.

Wat as ek jou planne oortree?

"Ek hoop jy wil nie hê jou pa moet tronk toe gaan vir skuld nie," het Moline stadig gesê. "Is dit nodig dat jou hele gesin weer vasgevang word in armoede, in selfs meer verskriklike armoede, as die een waarin jy voorheen geleef het? Wat is in die winkel vir jou? Jy sal oud word in armoede soos jou tannies. Jou broers en jonger susters sal nie voldoende opvoeding ontvang nie en sal uiteindelik hul tuisland moet verlaat...

Aangesien Angelique se oë met woede skitter, het Molin in 'n insinerende stem bygevoeg:

"Waarom laat my so 'n somber prentjie verf?" En ek het gedink dat jy van 'n heeltemal ander toets is as al hierdie edelmanne, wat net weet dat om te roem op hulle wapen en leef op die volgstukke van die koning ... Dit is moontlik om slegs probleme te oorkom deur hulle te beveg en in iets van persoonlike belange op te tree. Met ander woorde, ons moet optree. Daarom het ek niks vir jou weggesteek nie, ek wou hê jy moet weet waarop om jou pogings te fokus.

Nou het hy die spyker op die kop getref. Niemand het nog ooit so met Angelique gepraat nie, en dit was wat haar karakter pas.

Sy het soos 'n sweep opgewek. Voor haar oë het 'n foto gekom: die vervalle Montela, haar boeties en susters, slaap op strooi, rooi uit die koue hande van sy ma en pa, sit by sy klein kantoor en ywerig aflei

'n petisie aan die koning, waarop sy majesteit die koning nooit geantwoord het nie ...

Molin het hulle uit armoede getrek. Nou is dit tyd om die prys te betaal.

"Laat dit jou pad wees, mnr Molin," het sy in 'n stille stem gesê. "Ek sal met Graaf de Peyrac trou.

Hoofstuk 12

Gedompel in haar gedagtes, sy teruggekeer huis toe op die paaie van die geurige bos, opgemerk enigiets rond.

Nicola het haar op haar muil gevolg. Nou het sy geen aandag aan die jong dienaar gegee nie. Sy het probeer om die somber gedagtes wat haar steeds oorweldig het, af te weer. Die koeël is deur die kerk.

Wat ook al gebeur, sy sal nie teruggaan nie. So, ons hoef net vorentoe te kyk, genadeloos merk alles wat dit kan skud en verhoed dat die implementering van hierdie perfek ontwerpte plan.

Skielik is haar duma onderbreek deur Nicola se stem:

"Mademoiselle! Mademoiselle Angelique! Sy trek die leisels meganies, en die perd, wat vir 'n paar minute geloop het, het gestop.

Omdraai, Angelique het gesien dat Nicola haastig was en haar hand gewaai het en haar gebel het.

Wat gaan aan? Sy het gevra.

Hy het met 'n geheimsinnige voorkoms gefluister:

"Klim van die perd af, ek wil vir jou iets wys.

Sy het op die grond gespring, en die dienskneg, kronkel die leisels van die perd en die muil om die stam van die jong berk, verdiep in die boomstam. Angelique het hom gevolg. Die lente lig wat deur die

jong blare toegesak het, was die kleur van die hout. Meer dikwels, sonder stil, die finch fluit.

Nicola het met haar kop opgeloop, asof sy iets soek. Uiteindelik het hy gestop, gekniel en, nadat hy opgestaan het, het Angelique 'n handjievol geurige rooi bessies oorhandig.

"Eerste aarbei," fluister hy en 'n glimlag het 'n sly lig in sy bruin oë aangesteek.

"Moenie, Nicola, dit is nie goed nie," het Angelique saggies gesê.

Maar met opgewondenheid het trane na haar oë gekom. Nicola het haar skielik teruggekeer na die betowerende wêreld van kinderjare, in die betowerende wêreld van Montela met loop deur die woud, dronk geur van hawthorn, koelte, gehuil van die kelle waardeur Valentin haar gerol op 'n boot, rivulets, waar sy en Nicola gevang kreef, in die wêreld van Montela, gelyk waardeur daar geen op aarde, 'n wêreld waar soet, geheimsinnige asem van moeras mengsels met 'n skerp reuk van die geruik

"Onthou jy toe ons jou die Marquis van Engele genoem het?" Nicola het in 'n fluistering gevra.

"Dom," het sy in 'n flinching stem gesê. "Nicola, jy hoef nie.

Maar sy het self as kind met haar lippe sag en soet bessies direk uit sy uitgestrekte palms geneem. En soos toe, Nicola staan baie naby, maar net nou hierdie eens maer lewende seun met 'n gesig soos 'n eekhoring se snuit, verander in 'n jong man op 'n hele kop bo haar, en in die halslyn van die ongeknaakte hemp het sy sy donker, oorgroei met swart hare borste, ingeasem van hom 'n skerp manlike reuk. Sy het gehoor hoe stadig en hard hy asemhaal, en opgewonde, ge huiwer om sy kop groot te maak, bang om sy wang en warm voorkoms te ontmoet.

Sy het voortgegaan om aarbeie te eet, geabsorbeer in hierdie heerlike beroep, wat in werklikheid 'n spesiale betekenis vir haar

gehad het.

"My Montela, vir die laaste keer! Sy het vir haarself gesê. "Geniet jou vir die laaste keer! Al die beste wat my gelukkig gemaak het; nou in hierdie hande, in die gelooide hande van Nicola..."

Toe die laaste bessie verdwyn het, het Angelique skielik haar oë toegemaak en teen die stam van 'n eikeboom geleun.

"Luister, Nicola...

"Ek luister," het hy in 'n plaaslike adverb gesê.

Sy voel sy warm asem op haar wang, die reuk van cider. Hy het baie naby gestaan, baie naby, en het gelyk of hy haar omhul met die warmte van sy sterk liggaam. Maar hy het haar nie aangeraak nie, en toe sy na hom opkyk, het sy skielik opgemerk dat hy selfs sy hande agter sy rug weggesteek het om die versoeking te weerstaan om haar te gryp, om haar in sy arms te druk. Sy het sy voorkoms ontmoet, 'n verskriklike voorkoms – daar was nie 'n skaduwee van 'n glimlag in hom nie en slegs 'n pleidooi, waarvan die betekenis nie opgelos kon word nie. Nog nooit tevore was Angelique so gevange geneem deur die manlike passie nie, en het dit nooit so duidelik vir haar duidelik gemaak watter begeertes haar skoonheid veroorsaak nie. Die liefde languor van die jong bladsy in Poitiers was net 'n kinderwedstryd, die pret van 'n jong dier, wat die krag van sy kloue nagaan.

Nou was alles anders. Nou was dit iets kragtigs en wreed, antieke, as die wêreld, as die aarde, as 'n donderstorm.

Angelique was bang. As sy meer ervare was, sou sy nie hierdie oproep kon weerstaan nie. Sy het haar bene geskud van opgewondenheid, maar sy het krag gevind en herwin van Nicola soos 'n doe ten aanskoue van 'n jagter. En die onsigbare wat vir haar gewag het, en Nicola se opgekropte passie het haar 'n gevoel van vrees veroorsaak.

"Nicola, moenie so na my kyk nie," het sy gemompel en probeer om haar stem fermheid te gee. "Ek wil vir jou sê.

"Ek weet wat jy vir my gaan sê," het hy haar doof onderbreek. "Ek het dit in jou oë gelees, in die manier waarop jy jou kop geskop het.

Jy is Mademoiselle de Sanse, en ek is 'n dienaar... En nou kan ons

mekaar nie eens openlik in die gesig kyk nie. Ek moet voor jou staan met my kop af! "Dit sal uitgevoer word, Mademoiselle, luister-met, Mademoiselle..." Jy kyk na my sonder om my te sien. Dit is asof ek

'n soort log, want die hond en dan meer aandag te skenk. Sommige Marquis in hulle kastele maak voete was hulself, want die voetman -

nie 'n man, voor hom kan lyk en kaal. Ja, 'n voetman is nie

'n mens nie – Hy is 'n ding wat jou dien. Nou gaan jy my op dieselfde manier behandel?

"Bly stil, Nicola!

"Wel, ek sal stilbly. . .

Hy gritted sy tande en blaas swaar soos 'n siek dier.

"Ek sal stilbly. Maar eers moet ek jou iets vertel," het hy weer begin.

"Ek het niemand anders as jy nodig nie. Ek het geweet dat toe jy vertrek het. Ek het myself nie vir 'n paar dae gegaan nie. Dit is waar, ek is lui, ek hardloop agter meisies aan, ek haat dit om met die land en met die beeste te gemors.

Ek weet nie wat ek wil hê nie. Ek was voorheen naby jou. Nou is jy terug, en ek kan nie langer wag nie, ek moet weet of jy steeds myne is of as ek jou verloor het. Ja, ek is haan, skaamteloos. Maar as jy net wou, sou jy myne wees, hier op die mos, in hierdie grof, in ons grof, in die land Montela, wat, soos voorheen, aan ons behoort, net jy en ek! Hy het geskree.

Die voëls in die takke van die bome het stil geword van vrees.

"Jy is misleiding, my arme Nicola," het Angelique liefdevol gesê.

"Moenie jammer voel vir my nie! Nicola het uitgeroep, en ten spyte van sy tan, was dit duidelik hoe hy bleek geword het.

Angelique het haar lang hare geskud, wat, soos voorheen, vrylik op haar skouers geval het. Sy was oorweldig deur woede.

"Hoe wil jy hê moet ek met jou praat?" sy het ook gevra om die plaaslike slicing oor te steek. "Of ek daarvan hou of nie, ek het nie meer die reg om na die herder se liefdesbelydenisse te luister nie.

Ek is op die punt om met Count de Peyrac te trou.

"Vir telling de Peyrac! Geskok, het Nicola herhaal.

Hy het 'n paar treë teruggetrek en stil na haar gekyk.

Daarom het ons die waarheid vertel!.. Skaars hoorbaar om te fluister.

Tel de Peyrac. Jy!.. Jy! Gaan jy met hierdie man trou?

"Ja," het hy gesê.

Sy wou hom nie bevraagteken nie, sy het ja gesê, en dit is genoeg.

Sy sou alles nou "ja" antwoord sonder huiwering, net een "ja"!

Angelique het op die pad na die pad geloop en senuweeagtig sagte lote afgesweep op die bosse wat op die pad gegroei het.

Die perd en die muil het amicably op die rand van die bos gewei.

Nicola het hulle ongedeerd gemaak.

Sonder om sy oë op te lig, het hy Angelique gehelp om in die saal te sit. Nou gryp sy skielik die dienskneg se rowwe hand.

"Nicola... Sê vir my, ken jy Hom?

Hy het sy oë na haar gegooi en 'n bose bespotting het in hulle aan die brand geslaan.

"Ja... Ek het hom gesien... Hy was baie keer in ons omgewing. Hy is so lelik dat wanneer hy ry sy swart perd, die meisies hardloop weg.

Hy is soos die duiwel, chroom en net so boos... Hulle sê dat in sy kasteel in Toulouse hy lok vroue met allerhande drankies en 'n paar vreemde liedjies ... En diegene wat val vir sy lokaas, óf heeltemal verdwyn, of dan mal gaan. O, jy gaan 'n groot man, Mademoiselle de Sanse, hê!..

"Sê jy hy is lam?" Angelique het weer gevra en gevoel haar hande word koud.

"Ja, lam! kreupel! Vra wie jy wil hê en jy sal beantwoord word: Groot Languedok lam!

Hy het gelag en doelbewus lam lam geword, na sy muil gegaan.

Angelique het die perd geklop en hom in volle ondersteuning laat besweer. Sy het deur die bosse van Hawthorn gejaag en probeer ontsnap uit 'n spottende stem wat herhaal het: "Kreupel! Kreupel!"

* * *

Sodra sy die paleis van Montelu Castle binnegegaan het, het 'n perderuiter op die ou trekbrug verskyn.

Sy sweet, stowwerige gesig en broek met toegewerkte vel van agter kon onmiddellik as 'n boodskapper gesien word.

Aanvanklik het niemand verstaan wat hy vra nie, hy het 'n ongewone aksent gehad, en dit het 'n rukkie geneem om te raai dat hy Frans gepraat het.

Die boodskapper het die brief uit die klein ysterboks geneem en dit aan Baron Armand de Sansa oorhandig, wat haastig was om hom te ontmoet.

"My God, die Marquis d'Andijos kom môre! Die baron het in groot opgewondenheid uitgeroep.

Wie is dit? Angelique gevra.

'N Vriend van die telling. Die Marquis d'Andijos moet met jou trou...

"Dit is hoe hy ook is?"

— ... deur gevolmagtigde, Angelique. My kind, moet my asseblief nie onderbreek nie. 'N Duisend duiwels in jou kant, soos jou oupa gesê

het, ek wens ek het geweet wat die nonne jou geleer het as hulle nie eens kon inket in jou behoorlike respek vir my. Count de Peyrac stuur sy beste vriend om hom te verteenwoordig by die eerste troue wat hier in die kapel van Montela gehou sal word. Die tweede kerk seën sal in Toulouse gegee word. By hierdie seremonie - helaas! Jou gesin sal nie kan bywoon nie. Die Marquis d'Andijos sal jou al die pad na Languedoc vergesel. Suidelikes is vinnige mense. Ek het geweet hulle was uit, maar ek het hulle nie so gou hier verwag nie.

"Soos ek dit sien, het ek nie veel tyd gehad om te dink nie," het Angelique bitterlik gesê.

Die volgende dag, rondom die middag, was die erf gevul met kreatiewe wiele, perderog, lui skree, 'n vinnige suidelike praatjie.

In Montela is die Suide self genooi. Marquis d'Andijos, 'n brandende donkerkop met uitsteekende pieke van die moustache en brandende oë, in tweekleurige geel-oranje ringraw, wat kunstig versteek die volheid van hierdie vrolike man en kutila, aangebied om die baron wat saam met hom Count de Carbone Dorgerac en die jonger Baron Serbalo - by die komende huwelik was hulle om op te tree as getuies.

Diegene wat daar aangekom het, is na die sitkamer genooi, waar de Sanse al wat hul beste op die tafels gesit het: heuning reguit uit die korwe, vrugte, suurdeeg, gebraaide ganse en wyn uit die wingerd Cheyer.

Die gaste het aan dors gesterf. Maar ten spyte hiervan het die Marquis d'Andijos, nadat hy 'n sluk wyn geslurp het, weggedraai en gepas direk op die teëls van die vloer gespoeg, gesê:

"Ek sweer vir St. Paul, Baron, Die wyn van Poitou skeur my tong af!

Dit is so suur dat my tande kruip.

Haai, Gascons, sleep die vate!

Sy eenvoud en opregtheid, sangtoespraak en selfs die reuk van knoffel wat van hom af gekom het, het nie net by Baron de Sanse gehou nie, maar het tot 'n algehele vreugde gelei.

Wat Angelique is, het sy nie die krag gehad om ten minste te glimlag nie. Sedert gister het sy en haar tannie, Gulseri en die verpleegster Fantina, so hard gewerk om hul ou kasteel 'n ordentlike voorkoms te gee dat sy heeltemal gebroke en soos 'n jaloers gevoel het. Dit was egter ten goede - ten minste kon sy nie meer aan enigiets dink nie.

Sy het haar mees elegante rok gedra, toegewerk in Poitier, weer grys, maar met 'n paar blou boë op die kors: 'n grys eend onder die briljante seniors in linte. Sy het geen idee gehad dat haar vlammende gesig met rek, soos uitgestort appels, pienk wange, waarvan die varsheid beklemtoon 'n groot, rigiede stysel kant kraag, was goed op sigself en het geen versierings nodig.

Marquis en sy metgeselle het met bewondering na haar gekyk, wat hierdie ardent suidelikes nie kon wegkruip nie. Hulle het haar met komplimente ge stort, waarvan die helfte sy nie verstaan het nie, want hulle het baie vinnig en met 'n ongelooflike aksent gepraat en elke woord onherkenbaar verander.

"Sal ek so 'n praatjie vir die res van my lewe moet hoor?" het sy met verlange gedink.

Die gebreke het intussen groot vate in die sitkamer gerol, hulle op bokke gesit en hulle begin oopmaak.

'n Slot is uit die bodem gehaal en 'n houtkraan is gelyktydig in die gat geplaas; Die straler van die vat het egter op hierdie kort oomblik uitgebars en 'n groot pienk of rooierige goue poedel op die vloer gelaat.

"Saint-Emilion," verklaar Count de Carbone-Dorgerac, 'n boorling van Bordeaux, "sother, heuning...

Maar gewoond aan cider en doringsap, het die inwoners van Montela al hierdie wyne so pompous met sorg probeer. Gou het

Denis en die ander drie jonger de Sansa egter sigbaar gejuig. Die wynpaartjies is in die kop getref. Angelique is aangegryp deur 'n salige gevoel. Sy het gesien dat haar pa met blydskap gelag het, nie skaam van sy vervalle onderklere nie, en die vloere van 'n outydse camisole oopgemaak het. En die seniors van die suidelikes het hul kort mouloos ontknout. Een van hulle het selfs sy pruik afgeneem om die sweet van sy voorkop af te vee en dit dan effens aan te trek.

* * *

Marie-Agness, wat aan haar ouer suster se hand vasgeklee het, het in haar oor geskree:

"Angelique, kom ons gaan! Angelique, kom ons gaan bo na jou kamer, sien, daar is sulke wonderlike dinge ...

Angelique laat haarself gaan. In die groot kamer waar sy eens met Orthance en Madelon geslaap het, was daar groot, ysterbedekte borskaste van rawhide, wat klerekaste genoem is. Dienaars en bediendes, wat die deksels van bors weggooi, het hul inhoud op die

vloer en wielvoetstoele uitgelê. Op die wye bed het Angelique 'n rok van groen taffeta gesien, net so 'n skaduwee soos haar oë.

Buitengewoon dun

kant versier met korsage op die walvis moustache, en die shemiset is heeltemal geborduur met blomme uit diamante en smaragde.

Dieselfde blomme was op die patroon fluweel bo-op die swart rok.

Sy vloere is weggewys en met diamantgratte gesteek.

"Dit is jou trourok," sê die Marquis d'Andijos, wat saam met hulle opgestaan het. "Count de Peyrac het lank gekies onder die saak wat uit Lyon gebring is, een wat by jou oë sal pas.

"Maar hy het my nooit gesien nie," het Angelique teruggetrokke.

"Mnr. Molin beskryf aan hom in detail jou oë: die kleure van die seegolf," het hy gesê, "wat dit gebeur wanneer jy van die strand af kyk, en die sonstrale deurdring dit na die sanderige bodem.

"Verdoem Moline! die baron uitgeroep. "Nee, jy sal my nie oortuig dat hy so poëties is nie. Ek vermoed, Marquis, dat jy 'n bietjie oor sy woorde geblans het om die bruid te laat glimlag, gevlei deur die aandag van haar toekomstige man.

"En hierdie een! En hierdie een! Kyk hierna, Angelique! Marie-Agness herhaal, en haar gesig, wat gelyk het soos 'n bietjie snoet van 'n skugter muis, straal met vreugde.

Saam met haar jonger broers, Albert en Jean-Marie, het sy die beste onderklere opgewek, bokse oopgemaak, wat linte en kantafwerkings, waaier van perkament en vere bevat het. Daar was ook 'n pragtige pad nesser van groen fluweel op 'n wit klip voering, gesnoei met vergulde silwer, waarin twee borsels gelê, 'n goue geval met drie kamme, twee spieëls van Italiaanse werk, 'n vierkantige

boks vir penne, twee pette, 'n naggown van dun batista, 'n ivoor kersstok en 'n satyn groen sak.

Daar was ander rokke, minder luuks, maar ook baie mooi, handskoene, gordels, klein goue horlosies en 'n oneindige aantal klein dingetjies, waarvan die doel Angelique nie eens geweet het nie, soos 'n pêrelboks met klein stukkies swart fluweel, met gom gesmeer.

"Dit is vlieë, hulle is gewoonlik vasgenael op die gesig vir skoonheid," verduidelik Count de Carbone.

"Ek het donker vel, en ek hoef dit nie te beklemtoon nie," het Angelique gesê en die boks gesluit.

Met die aanskoue van sulke rykdom het sy byna kinderagtige vreugde beleef en terselfdertyd vir die eerste keer die vreugde gevoel van 'n vrou wat instinktief na klere en skoonheid trek.

"Is dit ook nie reg vir jou nie?" Marquis d'Andijos gevra.

Hy het 'n plat saak oopgemaak, en in die kamer, waar die bediendes, voetjies en plaaswerkers reeds volgepak was, was daar

'n vriendelike uitroep van verbasing, en toe hardloop 'n verheugde fluistering.

Op die wit satyn het 'n halssnoer skitterend geskitter, in drie rye, pêrels met 'n goue tuit. Die beste versiering vir die pasgelyke kon nie uitgevind word nie. Daar was oorbelle en twee kleiner pêreldrade, wat Angelique vir armbande misgekyk het.

"Dit is haarornamente," het die Marquis d'Andijos verduidelik. Ten spyte van sy maag en die gewoontes van 'n heerlike gesweet, was hy uiters kundig in die ingewikkeldhede van die mode. "Ek moet my hare 'n bietjie lig, hoewel ek in my gewete nie regtig weet hoe dit gedoen word nie.

"Ek sal jou krap, Mademoiselle," het die groeiende stywe bediende ingespuit toe sy Angelique genader het.

Sy was jonger as Fantina Lozier, maar sy was vreemd soos sy.

Dieselfde Saracen vlam - die herinnering aan langdurige invalle -

gesaad sy vel. Beide vroue gooi vyandige blik op mekaar.

"Dit is Marguerite, die melksuster van Graaf de Peyrac. Sy het baie edele dames van Toulouse gedien en het lank saam met haar meesters in Parys gewoon. Nou sal sy jou bediende wees.

Die bediende het Angelique se swaar goue hare beslis opgelig en hulle met snare pêrels bedek. Sy het toe die beskeie oorbelle wat Baron de Sanse aan haar dogter gegee het op die eerste nagmaal uitgeneem en hulle met luukse oorbelle vervang. Nou is dit die beurt van die halssnoer.

"O, daar moet meer cleavage vir hom wees! Baron Serbalo het uitgeroep en sy swart en blink gekyk, soos 'n bos swartbessie ná die reën, oë in die hals van Angelique se rok.

Marquis d'Andijos het hom sonder veel praatjies met 'n kierie op die kop geklop.

Met 'n spieël in haar hand het 'n bladsy na Angelique gehardloop.

Angelique het haarself in hierdie nuwe dekmantel gesien. Dit het vir haar gelyk asof al haar, en selfs die delikate, syagtige vel van die gesig met 'n effense bloos op haar wange, straling uitstraal.

Vreugde, bars uit die dieptes van haar wese, geblom op die lippe met 'n sjarmante glimlag.

"Ek is pragtig," het sy gedink.

Maar toe was alles in mis gehul, en dit het vir haar gelyk asof sy van iewers in die dieptes van die spieël 'n verskriklike, spottende stem

kon hoor: "Kreupel! kreupel!.. Hy is soos die duiwel, chroom en net so boos. O, jy gaan 'n wonderlike eggenoot, Mademoiselle de Sanse, hê!"

* * *

'n Week later het die troue per gevolmagtigde plaasgevind. Die vermaak het drie dae geduur. Hulle het in al die omliggende dorpies gedans, en in die aand van hul troudag is vuurwerke in Montela gestel, skitterende vuurpyle en klappers het in die lug gevlieg.

Geplaas in die binnehof van die kasteel en agter sy mure tot by die wei lang tafels bars met bekers cider en wyn, van geregte met allerhande geregte en vrugte, en boere, nou en dan kom daar om behandel te word, gekyk met verbasing na die raserige Gascons en Toulouse, wie se tamboeryne, lutes, viole en lui stemme stilgemaak is.

Op die laaste aand voor die vertrek van die pasgeplaaste in die verre Languedoc is 'n feesmaal in die binnehof van die kasteel gereël, wat vooraangeskrewe bure en eienaars van die omliggende landgoedere genooi het. Molin het saam met sy vrou en dogter aangekom.

In die grootste kamer waar Angelique, 'n meisie in die nag, geluister het na die kraak van die groot weervanes van die ou kasteel, het die verpleegster haar gehelp om aangetrek te word. Liefdevol borsel die

pragtige hare van die meisie, Fantina het haar 'n turkoois korsage en verbonde aan haar bors 'n skema versier met kosbare klippe.

"O, hoe mooi is jy, wat 'n skoonheid, my duif," sug sy verpletter. "Jou borste is so elasties dat hulle geen korsies nodig het nie. Maak seker dat die korset dit nie druk nie. Moenie te veel aansleep nie.

"Nanny, is dit nie te diep 'n uitknipsel nie?"

"Die edele dame is veronderstel om sigbaar te wees vir haar borste.

O, hoe mooi is jy! "En die verpleegster het met 'n sug gemompel, asof vir haarself. "En om net te dink, God verbied, vir wie!

Angelique het trane gesien rol in die aangesig van haar ou verpleegster.

"Moenie huil nie, nanny, of ek sal my laaste moed verloor.

"En dit is helaas! "Jy gaan dit nodig hê, my arme meisie. . . Sit jou kop neer, ek sal die halssnoer oprits. En laat Margot pêrels op haar hare sit, ek weet niks in hierdie truuks nie... Ag, duif, my hart breek!

As ek dink dat hierdie dilda, waaruit vir honderd kloffels en die duiwel self, jou op die bruilofsdag sal was en skoonmaak!.. O, dit is net hartverskeurend!

Fantina het gekniel om die pluim van Angelique se toprok reg te stel, en die meisie het skielik haar hoor snik.

Die desperaatheid van die ou verpleegster was onverwags vir Angelique, en die angs wat haar hart saamgepers het, het opgewek met hernude skaal.

Steeds op haar knieë het Fantina Lozier gefluister:

"Ek is jammer, my dogter, want ek het jou my borste gevoed, maar ek kon jou nie beskerm nie.

Hoeveel nagte, sedert ek van hierdie man gehoor het, kan ek nie my oë toemaak nie...

Wat sê hulle oor hom?

Die verpleegster het opgestaan. Haar voorkoms was donker, gevries

– die voorkoms van 'n profetes.

"Goud!" Die kasteel is vol goud!

"Maar is dit sondig om baie goud, kinderoppasser te hê?" Kyk hoeveel geskenke Hy my gestuur het.

Ek is lief vir hulle.

Moenie geflous word nie, my dogter. Dit is verdoemde goud. Hy maak dit in sy vaartuie met allerhande drankies. Page, wat so goed op die tamboeryn speel, sy naam is Enrico, het my vertel dat in die paleis van Count de Peyrac, in sy rooi as bloed, paleis, daar 'n buitehuis is waar niemand toegelaat word om in te skryf nie. Hy word bewaak deur 'n swart wag so swart soos die onderkant van my gietyster in die kombuis. Eendag, toe die wag vir 'n oomblik wegstap, het Enrico 'n groot saal deur die deur ajar gesien, en dit was vol glasballe, flesse en buise. En dit het alles gefluitjie, gekook! En toe breek die vlamme uit en daar was so 'n gerommel dat Enrico weggehardloop het.

"Net 'n seun van fiksie, soos alle suidelikes.

Helaas! Dit was voor die hand liggend uit sy stem dat hy nie ly nie en so bang was dat dit onmoontlik was om nie te glo nie. Nee, hierdie Graaf de Peyrac het self 'n ooreenkoms met Satan gemaak om mag en geld te kry. Hy is Gilles de Retz, dit is wie hy is, die ware Gilles de Retz, en buitendien, nog 'n vreemdeling!

"Moenie nonsens praat nie! Angelique het haar skielik gestop.

"Niemand het hom ooit daarvan beskuldig dat hy klein kinders eet nie.

"Hy lok vroue met 'n paar vreemde sjarme," fluister die verpleegster.

"Dit is wat in sy paleis gebeur. . .

Dit is net 'n skande. Daar word gesê dat selfs die Monsignor Aartsbiskop van Toulouse in sy preek hom veroordeel het, het gesê dat Satan betrokke was by sy afskuwelike sake. En hy wou nie die bladsy sien dat hy my almal gister in die kombuis vertel het nie,

steeds soos 'n mal man gelag het en onthou hoe nadat die preek Count de Peyrac sy mans beveel het om die pionne en portiere van die aartsbiskop te klop, en wat 'n geveg uitgebreek het, selfs in die katedraal self geveg het. Dink daaraan, kan hierdie soort verontwaardiging met ons gebeur? En dan, waar het hy soveel goud gekry? Sy ouers het hom alleen skuld gelaat. Die aarde, en dit was almal gelê. En hy behaag nie die koning of ander edeles nie.

Hulle sê toe sy hoogheid die Hertog van Orleans, die goewerneur van Languedoc, na Toulouse gekom het, het die Telling nie voor hom gekniehalter nie, vir hom, jy weet, dit is moeilik. En die Hertog was nie kwaad nie, inteendeel, hy het selfs gesê dat hy by die hof gunste vir die Telling kon bereik, en Graaf de Peyrac het geantwoord dat ...

Ou Fantina het stil geword en ywerig penne in die romp gesit, wat reeds onberispelik gesit het.

"So, wat het hy gesê?

"Wat... dat selfs al het hy 'n lang arm gehad, sou sy kort been nie groei nie. Dit is hoe gewaagd hy is!

Angelique, wat in die ronde spieël van haar padopweef gekyk het, het haar wenkbroue met haar vinger glad gemaak, versigtig deur die bediende Margarita gepluk.

"So die waarheid is dat hy lam is? sy het so onverskillig 'n stem as moontlik gevra.

"Helaas, my duif, regtig. O, my God, U is so 'n skoonheid!

"Bly stil, verpleegster. Ek is moeg vir jou klaagliedinge. Gaan bel Margot, laat haar spyker my. En moenie weer so oor Count de

Peyrace praat nie. Moenie vergeet hy is nou my man nie.

* * *

Toe dit donker was, is fakkels in die erf aangesteek. Tot die stil begeleiding van 'n klein orkes van twee violets, fluit, lute en oboe, geleë op die stoep van die kasteel, was daar 'n raserige gesprek.

Angelique het skielik gevra om agter die dorpsviolis aan te gaan, na die geluid van die viool wat gewoonlik boere in 'n groot weiveld naby die kasteel gedans het. Sy is nie gewoond aan hierdie effens soet musiek, bedoel vir die erf en die vermaak van allerhande seniors in kant, wat deur die orkes gespeel is nie. Sy wou weereens die sagte geluide van Poitou-bagpype, deurdringende krap en die takt van melodie hoor

- die dowe vertrapping van houtboerskoene.

Die lug was in die sterre, maar bedek met 'n ligte waas van mis. En hieruit was die maan omring deur

'n goue halo. Nuwe geregte en bekers met wonderlike wyn is onvermoeid na die tafels gebring. Naby Angelique skielik was daar 'n mandjie met nog warm ronde buns, wat hardnekkig gehou is totdat Angelique opgekyk en gekyk het na die een wat haar behandel. Voor haar staan 'n lang jong man in 'n goeie ligte grys pak, wat gewoonlik gedra word deur meulenaars. Die kraag en frilletjies op die broek is van dun kant gemaak. En aangesien hy nie meel kon koop nie, het hy tot dusver, soos 'n ondertekenaar, sy kop daarmee gepoeier.

"Hier is die meulenaar se seun Valentin het gekom om die pasgelykde geluk te wens," het Baron Armand uitgeroep.

"Valentine," glimlag Angelique. "Ek het jou nog nie gesien sedert ek teruggekom het nie. Is jy nog op die boot deur die korrels en versamel houtkappeels vir die Nyel monnike?

Die jongman het laag gebuig en nie geantwoord nie. Toe Angelique die bundel neem, tel hy die mandjie op en oorhandig dit in 'n sirkel.

En hy het in die skare en in die nag ontbind.

"As almal skielik stil was," het Angelique gedink, "Ek sou sekerlik die toads in die moeras hoor skree het. As ek immers oor 'n paar jaar hierheen kom, sal ek hulle immers nie weer hoor nie, die moerasse sal droog word en die toads sal verdwyn."

"Jy moet dit probeer," het die Marquis d'Andijos in haar oor gesê.

Hy het haar 'n soort van nie baie aangename gereg aangebied, waaruit 'n subtiele geur gekom het.

"Dit is 'n bredie van vars groen truffels wat direk van Perigord, madame, gebring is. Jy weet, truffel het goddelike, magiese eienskappe. Geen mooiste gereg nie, so het nie 'n pasgewis om van haar man die uitdrukking van sy gevoelens te aanvaar nie. Die truffel gee 'n ywer, verbeter sirkulasie en maak die vel sensitief vir liefde.

"Maar ek sien nie die behoefte om dit vandag te eet nie," sê Angelique koud en stoot die silwer bak weg.

"Ek sal nie my man tot 'n paar weke van nou af sien nie.

"Maar jy moet voorberei vir hierdie byeenkoms, madame. Glo my, truffel is die beste vriend van die huwelik. Elke dag na 'n dag, na 'n rukkie, sal jy die teerheid op jou trounag hê.

"In ons land," sê Angelique met 'n glimlag en kyk direk in sy gesig,

"die ganse is vet met dille voor Kersfees, sodat op Kersaand, wanneer die geroosterde gans bedien word, sy vleis veral sappig sou wees.

Reeds baie dronk Marquis het gelag:

"O, ek wens ek kan iemand wees wat 'n bietjie gans soos jy eet," en so laag op haar leun dat sy moustache haar wang aangeraak het.

"Ek sal verdoem word," het hy bygevoeg, teruggetrek en sy hand in sy hart gesit, "as ek myself toelaat om weer sulke vryheid te sê.

Maar - helaas! "Ek verdien toegeeflikheid omdat ek mislei is. Toe my vriend Joffrey de Peyrac my toevertrou het met sy pligte om alle formaliteite te vervul, my van sjarmante regte te ontneem, het hy vir my gesweer dat jy boggelrug en squint-oog was, maar nou sien ek dat hy weer eens my tot pyn gedoem het. Jy wil regtig nie truffels hê nie?

Nee dankie.

"Ek sal eet," het hy met so 'n gewone grimeer gesê dat dit in ander omstandighede Angelique sou gejuig het, "hoewel ek 'n valse man is en benewens 'n baccalaureus. Maar ek hoop die noodlot sal vriendelik wees vir my en op hierdie feestelike nag sal lei in my wapen dames of bediendes, minder wreed as jy.

Angelique het haarself skaars laat glimlag oor sy nuwe truuk. Van fakkels en candelabras gedra ondraaglike hitte. Die stil lug is bevrug met die swaar reuk van wyne en souse. Almal het gesing en gedrink.

Angelique het haar vinger na die tempels gewys. Hulle was nat.

"Wat is verkeerd met my? Sy het gedink. "Ek dink nie ek kan dit nou staan nie, ek gaan vir hulle skree hoeveel ek hulle haat. Maar hoekom?.. My pa is gelukkig. Hy trou amper soos 'n prinses met my.

Tannies is jubelend. Count de Peyrac het vir hulle massiewe halssnoere van swart Pireneë granaat en ander trinkets as geskenk gestuur. My broers en susters sal 'n wonderlike opvoeding hê.

Waaroor moet kla? In die klooster is ons voortdurend vertel dat dit onmoontlik is om toe te gee aan romantiese drome Man ryk en edel -

is dit nie om te streef na 'n meisie van 'n edele familie?"

Sy het soos 'n gedrewe perd gebewe, maar nie van moegheid nie.

Dit was net 'n senuweereaksie, 'n protes van al haar wese, wat nie op die mees onverwagse oomblik kon staan en skielik gerebelleer

het nie.

"Is dit vrees? En toe sê die broodwinner allerhande nonsens, oral waar sy die duiwel sien. Maar hoekom moet ek haar glo? Sy oordryf altyd. Beide Moline en sy pa het immers nie vir my wegkruip dat Graaf de Peyrac 'n wetenskaplike is nie. Maar om te sê dat hy doen

'n paar diaboliese is te veel. En dan, as die verpleegster regtig seker was dat ek in die hande van so 'n monster gegee is, sou sy my nie laat gaan het nie. Nee, ek is nie bang vir enigiets nie. Ek glo nie in hierdie vervaardigings nie."

Naby, die Marquis d'Andijos met 'n doek onder sy ken het 'n sappige truffel in die een hand, en in die ander - 'n glas Bordeaux wyn. Van tyd tot tyd, met 'n tevrede icaya, het hy in 'n hees geutstem opgesê:

"O goddelike truffel, weldoener van liefhebbers! Gooi in my are die gelukkige ywer van liefde! Ek gaan my vriendin versorg totdat ek in is!..

"Dit is dit, dit is wat ek nie wil hê nie," het Angelique skielik besef.

"Dit is wat ek nie kan verdra nie!"

En sy het homself bekendgestel aan daardie verskriklike freak, daardie monster, om uitmekaar geskeur te word waardeur sy gegee word. Daar, in die verre Languedoc, in die stilte van die nagte sal sy aan die genade van een of ander vreemde man wees. En sy kan hulp vra soveel as wat sy wil, skree, smeek vir barmhartigheid.

Niemand sal op haar oproep reageer nie. Hy het dit gekoop. Dit is aan hom verkoop.

En sy sal sy eiendom vir die res van haar lewe wees!

"En almal, al praat hulle nie hardop daaroor nie, dink ook so. En miskien fluister die bediendes en dienaars daaroor in die kombuis.

Dit is hoekom selfs suidelike musikante kyk na my met jammerte, ten minste hierdie krullerige aantreklike Enrico, wat so vaardig klop die tamboeryn. Maar pretensie wen hulle jammer. Een persoon was geoffer, maar hoeveel tevrede! Goud en wyn vloei in die rivier af! En wie gee om wat tussen hulle meester en my gebeur? Wel, nee, ek sweer hy sal my nooit eens aanraak nie..."

Angelique was gestyf deur woede, en van die ondraaglike pogings om haarself te weerhou, het sy uiteindelik uitgeput. Sy het opgestaan en die tafel verlaat. In die algemene woeste het niemand aandag aan haar vertrek gegee nie. Angelique het 'n sekere Clement Tonnel ontmoet, wat sy pa in Niora gehuur het om die dienaars tydens die feestelikhede te bestuur, het Angelique gevra of hy Die dienaar van Nicola gesien het.

"Hy is in die agterplaas, madame, wat wyn stort.

Sy het aanbeweeg. Sy het soos 'n droom geloop en nie geweet waarom sy Nicola nodig gehad het nie, maar sy wou hom sien. Ná 'n gesprek in die grof het Nicola nooit weer in haar gesig gekyk nie en sy pligte as dienaar getrou uitgevoer, maar sonder ywer. Sy het hom in die wynkelder gevind, waar hy wyn uit vate in bekers en decanters gegooi het, wat voortdurend deur die seunsdiens en bladsye na hom gebring is. Nicola het 'n goue geel lewer gedra met 'n geelgeborduurde geel beurt, wat Baron de Sanse vir die geleentheid van die feestelikhede gehuur het. Die jong het nie net belaglik gelyk in hierdie kleed nie, maar het selfs 'n elegante voorkoms gehad. Toe hy Angelique opgemerk het, het hy opgestaan en vir haar 'n diep boog gegee, soos die hele man vir twee dae Clement Tonnel geleer het.

Ek soek jou, Nicola.

"By jou diens, Mevrou Countes...

Sy kyk na die seuns, wat met bekers in hul hande gestaan en wag het.

"Sit een van die seuns voor jouself en volg my.

In die erf het sy weer haar hand op haar voorkop vasgehou. Nee, sy het nie geweet wat sy gaan doen nie. Sy was opgewonde oor die limiet, dronk deur die kopige geur van die wyn wat op die grond gestort het. Sy stoot die deur in 'n nabygeleë skuur. Dit het ook die hele aand die bekers gevul en die

swaar wyngees was nog nie verweer nie. Maar nou het die vate reeds leeggemaak, leeggemaak en die skuur. Dit was donker en warm.

Angelique het haar palms op Nicola se sterk bors gesit. En skielik, saamgedrom met hom, geskud met stille snikke.

"Nicola, jy is my vriend," het sy gekerm, "sê vir my dit is nie waar nie.

Hulle neem my nie weg nie, hulle gaan my nie vir Hom gee nie. Ek is bang, Nicola. Drukkie my, drukkie my styf!

"Minnares countes...

"Bly stil! Sy het geskree. "Moenie gemeen wees nie!

En 'n hees, skeurende stem, wat sy nie herken het nie, het bygevoeg:

"Drukkie my! Omhels my styf! Ek het niks anders nodig nie!

Nicola het vir 'n oomblik in huiwering gestaan en haar toe met haar rowwe hande by die skraal middellyf omhels.

Dit was donker in die skuur. Van 'n groot hoop strooi wat warm getrek is, in die lug, het dit gelyk of dit iets kommerwekkend gevries het, asof voor 'n donderstorm. Angelique, ontsteld, dronk deur al hierdie reuke, het haar voorkop teen Nicola se skouer gedruk.

Weereens het sy gevoel sy onbeheerbare passie gevange geneem deur sy onherdrukbare passie, maar hierdie keer het sy dit nie

weerstaan nie.

"Ja, jy is goed," het sy gesê en asem gesnak. Jy is my vriend. Ek wil hê jy moet My liefhê... Net een keer. Ek wil een keer liefgehê word deur 'n jong en aantreklike man. Jy verstaan?

Sy het haar arms om Nicola se magtige nek toegedraai en hom gedwing om sy gesig voor haar te buig.

Hy het gedrink, en dit het soos wyn geruik. Hy sug:

"Marquise van Engele...

"Wees lief vir my," fluister sy en gly haar lippe na sy lippe. Een net een keer. Dan sal ek weggaan...

Wil jy nie? Jy het my nie meer lief nie?

Hy het iets doof gemompel, haar in sy arms gegryp en in die donker gepootjie, saam met haar op 'n hoop strooi geval.

Angelique se bewussyn was vir vreemd duidelik, en terselfdertyd het dit gelyk of sy haarself gelyktydig van alle konvensies losgemaak het. Sy het haarself in 'n ander wêreld bevind, bo wat haar lewe steeds uitgemaakte. Verstom oor die duisternis van die skuur, die verhaal en warm lug, die voorheen onbekende liefdes van Nicola, onbeskof en terselfdertyd vaardig, het sy haar skaamheid probeer oorkom, wat benewens haar in haar sal gerebelleer het. Al wat sy wou hê, was dat dit gebeur het, en om seker te maak dat niemand hulle hier kon kry nie. Druk haar lippe, sy het aangehou om haarself te vertel dat ten minste die ander sou nie die eerste wees. Dit is haar wraak, haar uitdaging aan goud, waarvoor hulle dink jy alles kan koop.

Sy het pligsgerig gehoorsaam aan die man wie se asem meer gereeld geword het, sy het heeltemal oorgegee aan sy mag en gevoel sy liggaam word swaarder.

Skielik het die skuur deur 'n ligskut van 'n lantern gesny en 'n hartverskeurende vrou se geskreeu het in die deur uitgelui. In een sprong het Nicola na die kant gebons. Angelique het iemand se stywe figuur na hom toe sien kom. Sy het die ou Guillaume herken en oorgejaag, gesukkel om aan hom vas te klou.

Maar Nicola het reeds dadelik tot by die balke van die plafon geskree en die venster oopgemaak. Hy kon gehoor word hoe hy in die erf spring en hardloop.

Die vrou wat op die drumpel staan, het voortgegaan om te skree.

Angelique het haar tannie Jeanne herken. In die een hand het sy 'n karafe vasgehou, die ander een het gedruk om haar koorsagtig swaar welige bors.

Angelique laat Guillaume uit, hardloop na haar tannie, en, soos 'n kat, sit haar naels in haar hand.

"Kom ons bly uiteindelik stil, ou dwaas. . . Wil jy 'n skandaal hê, wil die Marquis d'Andijos verlaat en al die geskenke en beloftes saamneem? Jy sal nie meer Pireneë grenades of soetheid hê nie.

Bly stil of ek sal jou ou tandelose mond toeslop met my vuis...

* * *

Aangetrokke deur die geraas, het boere en dienaars uit die naburige skure ontsnap. Angelique het die verpleegster gesien, toe haar pa, wat, ten spyte daarvan dat sy baie gedrink het en nie baie stewig op sy voete was nie, aangesien 'n goeie eienaar voortgegaan het om seker te maak dat niks die vakansie versteur het nie.

"Wat skree jy, Jeanne, asof jy self die duiwel merk?

"Dit is regmerkies," het die ou bediende met verontwaardiging versmoor. "O, Armand, ek sterf.

"Maar hoekom, liefling?

"Ek het hierheen gekom om wyn te gooi. En in hierdie skut het ek gesien... Ek het gesien...

"Tannie Jeanne het 'n gedierte gesien," het Angelique haar onderbreek, "nie daardie slang nie, nie daardie marten nie, sy het nie gesien nie. Reg, tannie, jy is so opgewonde vir niks. Jy beter teruggaan

na die tafel, en die wyn sal jou bring.

"Dit is reg, dit is reg," het die baron in 'n thong gesê. "Vir 'n geruime tyd wou Jeanne, jy nuttig en oorweldig wees so baie mense.

* * *

"Sy was glad nie van plan om nuttig te wees nie," het Angelique gedink. Sy het my gevolg. En ek het dit opgespoor! Sedert sy in die kasteel woon en bo haar borduurwerk soos 'n spinnekop in 'n spinnekop in

'n web sit, ken sy ons almal beter as wat ons doen, sy sien ons deur, lees ons gedagtes. Sy het my gevolg. En sy het ou Guillaume gevra om 'n lig op haar te skyn."

Haar naels het voortgegaan om in die flabby arm van 'n vet tannie te hou.

"Verstaan jy my?" Sy het in 'n fluistering gevra. "As jy een woord vir enigiemand sê voordat ek weggaan, sweer ek Ek sal jou vergiftig. Ek ken hierdie kruie.

Tannie Jeanne, rol haar oë, solank sy dit gedoen het. Maar miskien meer as 'n bedreiging, dit is geraak deur die vermelding van 'n grenade halssnoer. Toe sy haar lippe druk, het sy stil haar broerbaron gevolg.

Iemand se hand het Angelique onbeskof ingeperk. Guillaume het skielik die strooitjies afgeskud wat in haar hare en op die rok

vasgesit het. Sy het na hom opgekyk en probeer om die ou soldaat se gedagtes te raai van die uitdrukking van sy bebaarde gesig.

"Guillaume," fluister sy, "Ek wil graag hê jy moet verstaan. . .

"Ek hoef nie te verstaan nie, madame," het hy in Duits geantwoord met 'n aanstootlike arrogansie. "Ek het genoeg gehad van wat ek gesien het.

Hy het met sy vuis in die duisternis gedreig en gesweer, Angelique het haar kop opgegooi en na die gaste gegaan. Terwyl sy by die tafel gesit het, het sy deur die oë van die Marquis d'Andijos gekyk.

Nadat hy uit sy stoel geval het, het die Marquis soet op die vloer geslaap. Die tafel het soos 'n skinkbord met kerkkerse gelyk terwyl hulle gebrand en gedryf het. Van die uitnodigings wat oorgebly het, het ander net daar in die sitkamer aan die slaap geraak. Maar die wei het steeds aanhou dans.

Angelique, gespanne reguit, sonder 'n skaduwee van 'n glimlag op haar gesig, het aan die hoof van die troutafel gesit. Sy het pynlik gely by die gedagte dat sy nie toegelaat is om die plan te voltooi, haar eed te vervul en haarself te wraak nie. Fury en skande het daarin geveg. Sy het ou Guillaume verloor.

Montela het dit geweier. Al wat sy moes doen, was om na haar kreupel man te gaan.

Hoofstuk 13

Die volgende dag het vier waens en twee swaar gelaaide waens na Nior getrek. Angelique kon eenvoudig nie glo dat al hierdie feestelike motorkade met perde, kreatiewe waens en skreeuende voorvaders -

haar retinue, dat soveel bohaai opgewek as gevolg van haar, Mademoiselle de Sanse, wat nooit enige ander gidse geken het nie, behalwe die gewapende hoogtepunt van die ou soldaat.

Dienaars, bediendes en musikante het saam met bagasie in waens ingesluip. Die motorkade het langs die son deurdrenkte paaie, onder die blomtuine, beweeg en die reuk van vars perdemis agtergelaat.

En die donkervellige kinders van die Suide, wat in die waens sit, lag, gelag, gesing en op hul kitare gestrompel het. Hulle het teruggekeer huistoe na hulle saailand, geweek in die aromas van wyn en knoffel.

Onder die algemene pret, net die meester Clement Tonnel het 'n prim voorkoms. Gehuur deur die baron vir 'n week van troue vieringe, hy, reisuitgawes te vermy, gevra om hom te ry na Nior.

Maar op die eerste aand van die reis het hy Angelique genader en haar sy dienste as 'n butler of valet aangebied.

Hy het gesê dat hy in Parys gedien het met verskeie edele here en hul name genoem het, maar hy moes na sy inheemse nior gaan om die erfenis wat deur sy slagterpa gelaat is, te vestig. Toe hy na Parys teruggekeer het, het hy geleer dat sommige voetman-intrige sy plek oorgeneem het, en sedertdien is hy op soek na 'n eerlike en edele huis, waar hy die diens kon betree.

Clement het beskeie en ervare en baie gefassineer die bediende Margarita, wat Angelique verseker dat so 'n geskoolde voetman met graagte aanvaar sou word in die Toulouse Palace. Tel de Peyrac het baie verskillende dienaars, wit en swart, maar hulle werk sleg. Nie meer in die son nie. En die luiste van alles, ongetwyfeld, die butler Alfonso, wie se plig was om die man dop te hou.

En Angelique het Clement gehuur. Dit is waar, sy het nie verstaan waarom sy skaam was voor hom, maar sy was dankbaar vir hom ten minste vir praat soos normale mense, sonder hierdie ondraaglike suidelike aksent, wat haar begin lei in wanhoop. So laat hierdie koelbloedige, vinnige, byna slaafs in sy respek en nuttigheid dienaar, wat sy nie gister geken het nie, sal vir haar 'n deel van haar tuisland wees.

* * *

Sodra die hoofstad van die moerasstreek van Nior agtergebly het, met sy swaar, swart, gietyster, toring, het die motorkade van Countes de Peyrac skielik in die see van lig gedompel. Angelique het nie eens opgemerk hoe skaduwee boomstamme pad gegee het na 'n ongewone landskap nie: waar jy ook al kyk, is daar soliede wingerde. Hulle het verby Bordeaux gery. By die wingerde het velde van groenmielies bygevoeg. In die omgewing van Bearn het hulle 'n stop gemaak by die kasteel van Antoine de Comon Marquis de Pegilen Duke de Lozen. Angelique het met verrassing gekyk na hierdie klein snaakse man, wie se sjarme en wit so groot was dat hy, soos die Marquis d'Andijos beweer het, "een van die gunstelinge by die hof" geword het. Selfs die koning self, wat, soos dit tipies van die jong mans is, ernstig wou lyk, te midde van die Raadsvergadering nie kon ophou lag nie en luister na die briljante skerpte van de Pegilen. Dit was in hierdie tyd dat Pegilen in sy boedel gewoon het, waar hy verban is omdat hy alle grense van vermetelheid teen Kardinaal Mazarin oorgesteek het. Maar dit het nie gelyk of dit neerdrukkend was nie, en hy het die gaste met allerhande stories vermaak.

Angelique was nie gewoond aan die ligsinnige taal wat destyds by die hof aangeneem is nie, en sy het nie die helfte van de Pegilen se storie verstaan nie, maar die vrolike, lewendige atmosfeer van die kasteel het sy werk gedoen en sy het ontdooi. Pegilen de Loden het haar skoonheid bewonder en selfs

'n poëtiese impromptu aan haar toegewy.

"O, vriende," het hy uitgeroep, "Ek is bang, asof die Goue Stem van die Koninkryk op die hoogste noot afgeval het!

Haq Angelique het eers van die Goue Stem van die Koninkryk gehoor.

"Dit is Toulouse se mees gevierde sanger," het sy verduidelik,

"sedert die groot troeme van die verlede, het Languedoc nog nooit so 'n sanger gehad nie. Mevrou, wanneer jy hom hoor, sal jy ook nie

opstaan teen sy spelpeil nie.

Angelique het gesukkel om seker te maak dat ander nie gevoel het dat haar gedagtes ver van hulle af was nie. Almal van hulle was vriendelik, mooi mense, hoewel hul gesprekke soms banaal geklink het.

Hulle wit was so lig soos witwyn, en die rooiwarm lug, geteëlde dakke en blare van sycamores het ook soos witwyn gelyk.

En tog, toe hulle reis tot 'n einde gekom het, het Angelique se hart harder geword.

* * *

Die dag voor hulle in Toulouse aangekom het, het hulle by een van die boedels van Graaf de Peyrac gebly, in 'n wit klipkasteel in die Renaissance-styl. Angelique het dit geniet om in 'n mosaïekgelynde swembad te koop, wat in een van die sale was. 'n Lang Margot het langs haar versmelt. Sy was baie bang, maak nie saak hoe die hitte en padstof haar minnares se gesig nog donkerder gemaak het nie.

In die siel het Margot nie die warm matveltoon van Angelique goedgekeur nie.

Die bediende het Angelique se liggaam met verskeie olies verklein en toe vir haar gesê om op die rusbank te lê en haar kragtig te masseer, en toe al haar hare op haar lyf gepluk. Angelique was nie geskok oor hierdie prosedure nie, want voorheen, toe al die stede Romeinse baddens met 'n stoomkamer gehad het, is dit selfs in die

mense waargeneem. Nou is slegs meisies van edele families sulke sorg gegee. Selfs 'n ligte geweer op die liggaam van 'n edele dame word beskou as die hoogte van onsedelikheid. Maar nou, toe die bediende soveel moeite gedoen het om die liggaam van die pasgeroefde onberispelike te maak, was Angelique in haar siel koud van afgryse.

"Hy sal my nie aanraak nie," het sy geestelik gesê, "Ek sal myself by die venster uitgooi."

Maar niks kon daardie vinnige vloei stop nie, die warrelpool waarin dit betrokke was.

* * *

Die volgende oggend, uitgeput deur angs en vrees, het sy in die wa gekom om binne 'n paar uur by Toulouse uit te kom sonder om te stop. Die Marquis d'Andijos het saam met haar gereis. Hy was in 'n groot bui, het iets neurie en gesels.

Maar Angelique het nie na hom geluister nie. Skielik het sy opgemerk dat die voorloper perde steek: die pad voor is geblokkeer deur 'n skare mense - voetgangers en ruiters. Toe die bemanning stop, het Angelique duidelik die sang en gille gehoor, vergesel van die geluide van tamboeryne.

"Ek sweer vir St. Severen," het die Marquis uitgeroep, "dit was jou man wat ons kom ontmoet het!"

"Reeds!"

Angelique het gevoel dat sy bleek was. Die bladsye het die vervoerdeure oopgemaak. Sy het geen ander keuse gehad as om op

'n sanderige pad uit te gaan nie, onder die skroeiende strale van die son. Die lug was helderblou. Aan beide kante van die pad het velde hier reeds geel mielies gestrek, en van hulle was 'n hitte. 'n Helder ketting van dans Farandola het die wa genader. Baie kinders, geklee

in vreemde kostuums, gemaak van groot rooi en groen diamante, gespring, het 'n pragtige flip-sterflike, byna gooi onder die voete van perde. Die ruiters was ook geklee in vreemde pienk satyn lewers versier met wit vere.

"O, hier is hulle, die here van liefde! Italiaanse komediante! -

verheug Marquis, met vreugde so waai sy arms dat dit onveilig geword het vir ander:

- Ag, Toulouse, Toulouse!..

Die skare het geskei en 'n lang man in 'n pers fluweelpak het na vore gekom. Hy het gestreel, op een of ander manier lomp geswaai en op

'n ebbehout geleun.

Terwyl hy geklim het, het sy gesig duideliker geraam deur 'n dik swart pruik, so onaangenaam soos sy gang. Twee diep letsels het die linkerwang en tempel oorgesteek en veroorsaak dat een ooglid halfbedek was. Dik lippe het op sy gesig uitgestaan, skoon geskeer, wat mode weerspreek het en 'n nog meer ongewone blik op hierdie verskriklike en vreemde man gegee het.

"Dit is nie hy nie," het Angelique gepleit. "God, maak seker dit is nie hy nie."

"Jou man is The Count de Peyrac, madame," het die Marquis d'Andijos langs haar gesê.

Angelique het in 'n gememoriseerde gordyne afgeknip. Haar wanhoop-opgeskerpte gedagte het 'n paar belaglike trifles opgemerk: diamantbrooide boë op die Earl se skoene; Op een skoen is die hak hoër as aan die ander kant om die slap glad te maak; kouse met kunstig geborduurde sypyle; luukse pak, swaard, groot wit kant kraag.

Hy het iets gesê, sy het iets uit die bloute gesê. Die tamboeryne en die hartverskeurende gehuil van die pype het haar verstom.

Toe sy terugkom in die wa, het 'n groot ruiker rose en 'n paar klein ruikers violets op haar knieë geval.

"Blomme, of soos hulle in ons land genoem word, "die vreugde van die lewe" is in besit in Toulouse,"

sê iemand langs Angelique.

Angelique het haar kop gedraai en gesien dat langs haar nie meer die Marquis d'Andijos sit nie, maar die ander. Sy leun na die blomme om nie die gevreesde gesig te sien nie.

Gou het die stad verskyn borsel met sy torings en rooi klok torings.

Die motorkade het deur die smal strate gery, soortgelyk aan die diep skaduagtige gange, waar die pers lig van die son van bo af toegesak het.

In die paleis van Count de Peyrac Angelique het vinnig verander in

'n pragtige wit fluweelrok met toepassings van wit satyn. Die botsings en boë is met diamante versier. Aantrek haar op, die bediendes het haar ys drankies elke nou en dan. Angelique was dors. Teen die middag, onder die chime van klokke, was die motorkade op pad na die katedraal, waar die aartsbiskop self uitgekom het om die pasgewikkens op die paprika te ontmoet.

Na die rite van seën angelica, volgens die gebruik van die hoogste adel, loop van die altaar alleen. Die slapende ondertekenaar het voor gestreel, en sy lang twitching figuur in rooi het vir haar gelyk net so uit plek hier, onder die kerk kluise gehul in wierook, asof die duiwel self skielik verskyn het. Toe hulle die kerk verlaat het, sou jy dink dat die hele stad in die straat uitgespoel het. Angelique kon nie glo dat al hierdie bohaai wat veroorsaak word deur haar huwelik met Count de Peyrac. Sy het onwetend deur die oë van die skouspel gekyk, wat die skare so vreugdevol gemaak het om te glimlag en met vreugde te spring. Maar alle oë was op haar. En dit was sy wat met ardent oë en dames in skitterende uitrustings voor die seniors gebuig het.

Van die katedraal na die paleis het die jong paartjie op perdry gery, bedek met luukse pompoms. Die pad langs The Garonne was besaai met blomme, en die "here van liefde", soos die Marquis

d'Andijos ruiters in pienk pakke genoem het, onredelik, hul pad met geurige kroonblare gestrooi het.

Aan die linkerkant van die pad het die goue lint van die rivier geglans en harde moed is van die bote gehoor.

Angelique het haarself skielik onwillekeurig gevang. Die helderblou lug, die aroma kom uit die gebreekte blomme, dronk haar. Skielik het

'n uitroep amper uit haar bors gebars - die bladsy wat haar vergesel het, haar gesigte was die kleure van drank. Aanvanklik het sy gedink hulle dra maskers, en het nou eers besef dat hul vel regtig swart is.

Angelique het die Moors vir die eerste keer gesien.

Nee, positief het sy in 'n ander, onwerklike wêreld. Sy het oneindig alleen gevoel in hierdie betowerende droom, en miskien toe sy wakker word, kon sy hom skaars onthou.

En langs haar het sy steeds die sonverligte verminkte gesig gesien van 'n man wat haar man genoem is en wat entoesiasties deur die mense begroet is.

Goue munte met 'n lui het op die cobblestones geval. Die bladsy het hulle in die skare ingegooi en mense het oor hulle geveg en wolke van stof grootgemaak.

* * *

In die paleistuin, in die skaduwee van die bome, is lang wit tafels geplaas. Fonteine van wyn het by die ingang geslaan en enige verbyganger kon dit op wil drink. Alle opvallende seniors en vooraansienende

burgers is na hierdie vakansie genooi.

Angelique het tussen die aartsbiskop en Graaf de Peyrac gesit. Die stuk het nie in haar keel afgegaan nie, en sy het net gekyk na die eindelose veranderinge van geregte wat gaste ontbreek het:

partridges in potte, eendfilette, granate onder 'n bloedige sous, kwartels in 'n braaipan, forel, hase, allerhande slaaie, lamsny, pate van ganslewer. Vir nagereg is donuts bedien met perskes, allerhande variëteite van konfyt, koekies en koeke op heuning, piramides vrugte, so groot dat hulle nie arapchat gesien kon word nie, wat hulle gebring het. Wyne van alle kleure en skakerings, van donkerrooi tot lig goudbruin, het die een na die ander gevolg.

Langs haar bord het Angelique 'n paar vreemde goue voorwerp gesien, iets soos klein pikvurke. Toe sy rondkyk, het sy opgemerk dat die meeste van die gaste hulle gebruik het en hulle in die vleis steek om dit na hul monde te bring. Sy het probeer om pak te volg, maar na verskeie onsuksesvolle pogings het sy gekies om die lepel waarmee sy gelaat is, te gebruik toe sy sien dat sy nie hierdie snaakse instrument kon hanteer nie, wat almal 'n vurk genoem het.

Hierdie belaglike voorval het Angelique verder depressief gemaak.

Daar is niks moeiliker as om 'n fees by te woon waaraan daar geen hart is nie! Uit vrees vir die toekoms, van verontwaardiging dat Angelique gevoelloos gelyk het, het sy uitgeput gevoel deur hierdie geraas, hierdie oorvloed. Maar trots van nature, het sy nie haar gedagtes gewys en geglimlag nie, want almal vind 'n vriendelike woord. Ysterdissipline, waaraan sy gewoond was in die klooster van Ursulinok, het gehelp om te handhaaf, ten spyte van moegheid, manjifieke postuur. En die enigste ding wat sy nie kon doen nie -

draai haar gesig om de Peyrac te tel, en besef dat haar gedrag vreemd mag lyk, het sy al haar aandag gefokus op die buurman aan die ander kant, op die aartsbiskop, 'n pragtige, bloeiende man van veertig. Hy het insinerend gepraat, met sekulêre vergunning vasgehou, maar sy blou oë het koud gelyk.

Hy was een van die gaste wat nie die algemene pret deel nie.

"Wat 'n oorvloed! Wat 'n oorvloed! "Hy het gesug en rondom hom gekyk, "As ek dink aan al die arm mense wat elke dag skare by die

deur van my katedraal, die siekes, verlate sonder sorg, die kinders in die Hugenote dorpies, wat as gevolg van die gebrek aan geld, kan ons nie ruk uit die keselagtige, my hart breek. Neem jy deel aan liefdadigheidsaktiwiteite, my dogter?

"Ek is net van die konvent, U Eminence. Maar ek sal gelukkig wees, gelei word deur jou raad, om myself aan my gemeente toe te wy.

Hy gooi 'n gekrimpde blik op haar, en 'n dun glimlag flits op sy gesig, maar dadelik het hy weer 'n belangrike blik, ontbloot sy pluim ken.

"Dankie, my dogter, vir jou gehoorsaamheid. Alhoewel, ek weet, die jong minnares van die huis het altyd soveel bekommernisse dat hulle al haar vrye tyd absorbeer. Ek sal jou nie wegneem van jou verantwoordelikhede totdat jy so 'n begeerte uitdruk nie. Die belangrikste ding vir 'n vrou, die ding waarheen sy al haar gedagtes moet rig, is immers om haar man se denkwyse te beïnvloed, is dit nie?

Deesdae kan 'n liefdevolle, vaardige vrou absolute sukses hierin behaal.

Hy het na haar gebuig en die juwele van sy biskop se kruis het met lila vuur geflits.

"Ja, absolute sukses," het hy herhaal, "maar tussen ons, madame, het jy 'n baie vreemde man gekies. . .

"Ek het gekies," het Angelique met hartseer ironie gedink. "Ek wonder of my pa al ooit hierdie verskriklike soldeersel gesien het?"

Skaars. My pa het my opreg lief. Daar is geen manier waarop hy sal instem om my ellendig te maak nie. Net ons verstaan geluk op verskillende maniere: vir Hom is my geluk in rykdom, en vir my –

verlief. Suster Anne van die klooster, reg, sou vir my herhaal dat daar geen rede is om romanties te wees nie... Die aartsbiskop blyk

'n invloedryke man te wees. Ek wonder of sy bladsye in die katedraal van die bladsy van die Count de Peyrac?.."

Intussen het die snikhete hitte pad gegee na aandkoelheid. Die danse is op die punt om te begin.

Angelique sug.

"Ek sal die nag weg dans," het sy vir haarself gesê, "maar ek sal nooit vir 'n minuut alleen saam met hom wees nie."

Sy gooi 'n senuwee-blik op haar man. Wanneer sy na hom gekyk het en sy bang gesig gesien het met sy oë wat brand, swart soos houtskool, het sy ongemaklik gevoel. Die halfbedekte linkerooglid het hom 'n uitdrukking van goddelose ironie gegee.

Net op die oomblik, leun terug die stoel, hy het na sy mond 'n paar bruin stok. Een van die dienaars het na hom gehaas en 'n rooiwarm hoek in tong gehou, wat hy aan die einde van die stok geheg het.

"Ag, Tel, jy stel 'n betreurenswaardige voorbeeld," het die aartsbiskop met 'n frons uitgeroep. "Ek glo tabak is 'n hel van 'n posie. Wel, dit is moeilik om te versoen wanneer dit gebruik word op advies van

'n dokter in poeier teen hoofpyn, hoewel, na my mening, die een wat tabak snuif, ervaar ongesonde plesier en te dikwels, met verwysing na sy siekte, wend dit terloops en per ongeluk. En diegene wat 'n pyp rook, is reeds heeltemal vertrapte mense, hulle sit in tavernes en vir ure dronk hulself met hierdie verdoemende blare. Maar tot nou toe het ek nog nooit eens gehoor dat 'n edelman tabak op so 'n onwelvoeglike manier gebruik nie.

"Ek het nie 'n buis nie, en ek snuif nie tabak nie, ek rook gerolde blare, soos sommige savages in Amerika doen.

Niemand kan my daarvan beskuldig dat ek vulgêr is as een of ander musketeer nie, of as 'n manliefman soos 'n hofflank nie.

"As daar twee maniere is vir almal om iets te doen, dan moet jy beslis 'n derde een vind," het die aartsbiskop met irritasie gesê.

Byvoorbeeld, ek het net opgemerk dat jy nog 'n vreemde gewoonte het.

Jy sit nie 'n klip in 'n glas of 'n stuk narwhal se horing nie. Maar almal weet dit is die twee beste manier om die gif te neutraliseer, wat altyd in staat is om in jou wyn iemand se vyandige hand te gooi. Selfs jou jong vrou het hierdie voorsorgmaatwyn verwaarloos. Jy weet dat die toad klip en die horing narwhal, om in die giftige drank, verander hul kleur. Gebruik jy dit nooit nie? Miskien dink jy jy is onopwekkend of

... Het jy geen vyande nie? het die prelate gevra, en die lig wat in sy oë uitgebars het, het Angelique getref.

"Nee, Monsignor," antwoord Count de Peyrac, "Ek dink net die beste manier om jouself teen gif te beskerm, is nie om enigiets in jou glas te sit nie, maar om alles na jou maag te stuur.

Wat bedoel jy daarmee?

"Hier is wat: elke dag, jou hele lewe, neem 'n klein dosis van 'n paar kragtige gif.

"En jy doen dit?" Die aartsbiskop het met afgryse gehuil.

"Van jongs af, Monsignor. Jy weet dat my pa die slagoffer geword het van 'n paar Florentynse posie, maar hy het altyd 'n toad klip met

'n duif eier in sy glas. My ma, 'n vrou sonder vooroordeel, het 'n ware manier gevind om my van so 'n lot te red. Een Moor, 'n slaaf wat van Narbonne gebring is, het haar geleer hoe om haarself teen gif met die gif self te beskerm.

"Daar is altyd iets paradoksaal in jou redenasie, en dit pla my," het die aartsbiskop angstig gesê. "Dit lyk of jy gretig is om oral

hervorming in te stel, hoewel almal weet watter onluste in die kerk en dwarsdeur die koninkryk aanleiding gegee het tot die Hervorming.

Wel, sê vir my, hoekom sal jy 'n metode gebruik wat jou geen

waarborge gee in plaas daarvan om beproefde middele te gebruik nie?

Hiervoor moet jy egter 'n ware toad klip en 'n ware horing narwhal hê. Nou het baie charlatans geskei, wat voordeel daaruit trek en glip in plaas van hulle bruid wat. Maar ek ken 'n Franciscan monnik, 'n sekere Beshe, hy is 'n baie wetenskaplike man en is besig met alchemie namens my. Hy gaan jou groot teenmiddels kry.

Tel de Peyrac het sy kop effens gebuig om na die aartsbiskop se gesig te kyk, en sy dik swart krulle het sy vrou se hand aangeraak.

Angelique het teruggedeins. Maar op daardie stadium het sy opgemerk dat hy nie 'n pruik dra nie, dat sy pragtige hare sy eie was.

"Ek wens ek het geweet," het die telling gesê, "waar kry hy hulle vandaan?" As kind het ek baie toads uit nuuskierigheid doodgemaak, en ek kon nog nooit in hul koppe die spreekwoordelike toad klip vind nie, wat volgens hulle is waar dit moet wees. Wat die horing van narwhal, ek sal jou vertel: Ek het die wêreld gereis, en ek het 'n onwrikbare oortuiging dat Narwhal is 'n diere mitologiese, fiktiewe, in kort, in die natuur bestaan nie.

"Jy kan nie met sekerheid oordeel oor dinge soos dit nie, Tel. Jy moet die plek geheim hou en nie sê jy weet alles nie.

"Maar vir my is dit 'n raaisel," het die Telling stadig gesê, "hoe hierdie man van jou gedagtes ernstig kan glo in sulke dinge. . . Fudge...

"God," het Angelique gedink, "hoe beslis hy met so 'n hooggeplaaste cleric praat."

Sy het gekyk na die mans wie se sienings gekruis het. Die eerste om haar angstige man te sien. Hy glimlag vir haar, en hierdie glimlag het sy gesig met 'n spoggerige rimpel gerimpel, maar sy wit tande oopgemaak.

"Vergewe ons, madame, dat ons hierdie geskil in jou teenwoordigheid begin het. Ek en sy lewe is geswore vyande!

"Ek beskou niemand my vyand nie! Die aartsbiskop het verontwaardig uitgeroep. "Jy vergeet dat 'n dienaar van God se hart gevul moet wees met barmhartigheid! En as jy my haat, haat ek jou nie. Maar ek gee om vir jou as 'n herder oor 'n verlore skaap. En as jy nie na my woorde kyk nie, sal ek die onkruidgras van die pool af kan spoel.

"O! die Telling uitgeroep met 'n onheilspellende lag. "Hier is die waardige erfgenaam van die Cure Fulka van Neuy, die regterhand van die verskriklike Simon de Montfort, wat die Albigo-mense op die vure verbrand het en die verfynde beskawing van Akwitanië geskitter het! Tog, vier eeue later, treur Languedoc oor die vernietigde skatte en sidder met afgryse wanneer hy stories oor sy gruweldade hoor. Ek is 'n afstammeling van die oudste tak van die Tellings van Toulouse, in my are vloei die bloed van die Ligurs en The Watchman, en ek sidder wanneer ek ontmoet met die oë van jou blou oë van 'n noordelike. Jy is die erfgenaam van Fulka, die erfgenaam van die wrede barbare wat sektarianisme en onverdraagsaamheid in ons land geplant het, dit is wat ek in jou oë lees!

"My familie is een van die oudstes in Languedoc! Die aartsbiskop het gebulder en uit sy stoel opgestaan. Hy het dit met so 'n suidelike aksent gesê dat Angelique dit skaars verstaan het – jy weet baie goed, die audacious monster, dat die helfte van Toulouse aan my behoort. Vir eeue lank was die helfte van die Toulouse-grond ons voorvaderlike besittings.

"Slegs vier eeue! Net vier eeue oud, Monsignor! Joffrey de Peyrac het ook geskree en gestyg. "Jy het hierheen gekom in Simon de

Montfort se waens met die vervloekte kruisvaarders! Jy is 'n indringer!

noordelike! noordelike! En in elk geval, wat doen jy by my lessenaar?

Angelique het in vrees gewag dat die scuffle sou begin, maar op die laaste woorde van die Graaf van Toulouse was daar 'n vriendelike

lag van die gaste. Die aartsbiskop het ook geglimlag, maar eerder gespanne. Toe Geoffrey de Peyrac egter effens swaai, hom genader het en voor hom geleun het, om verskoning gevra het, het hy hom gewillig sy pastorale ring vir 'n soen oorhandig.

Angelique was so verward dat sy nie die algemene pret kon deel nie.

Die aartsbiskop en die Graaf het mekaar ingegooi om nie beskuldigings te trifling nie, maar in die Suid-lag is dikwels net 'n raserige voorbode vir 'n bloedige tragedie. So Angelique onmiddellik gedompel in daardie passievolle, verhitte atmosfeer, bekend aan haar van kleins af uit die stories van die verpleegster Fantina. Wel, te danke aan die verpleegster, sal sy nie voel soos 'n vreemdeling hier.

"Mevrou, moet jy tabakrook voorkom?" Die telling het skielik gevra, vir haar gestop en probeer om haar oog te vang.

Sy skud haar kop. Nee, dit doen nie. Maar die subtiele geur van tabak het net haar hartseer versterk, herinneringe aan die ou Guillaume wakker gemaak en met sy snuif by die hart gesit oor die ruim kombuis van Montelu-kasteel. Nou ou Guillaume, en die verpleegster, en alles wat die lewe van Angelique opgemaak het, het teruggegaan na die verre verlede.

Die geluid van viole kon uit die bosse gehoor word. Angelique was moeg vir die dood, maar sy het gewillig opgestaan toe die Marquis d'Andijos haar genooi het. Gedans in 'n groot binnehof gevoer met klipblaaie, naby die fontein, waaruit die verfrissende jets geslaan is.

In die klooster Angelique is 'n baie modieuse pas geleer, en sy het nie die verleentheid onder al hierdie baie sekulêre seniors en dames gevoel, waarvan die meeste lank in Parys gewoon het nie. Sy het eers by 'n regte bal gedans en net in smaak begin kom, toe daar skielik oproer was. Die gaste, beknopte dans, het na die tafels gehaas.

Aanhangers van dans het betoog, maar iemand het geskree:

"Hy gaan sing!

Daar was uitroepe van alle kante af:

"Goue stem! Die goue stem van die koninkryk!

Hoofstuk 14

Op die oomblik het iemand se hand versigtig op Angelique se kaal skouer gelê.

"Minnares," fluister die bediende Margot, "nou is die tyd om ongesiens weg te steek. Mnr. Earl het my opdrag gegee om jou na die huis op Garonne te neem, waar jy jou trounag sal spandeer.

"Ek wil nie weggaan nie! Angelique het betoog. "Ek wil na die sanger luister dat almal so baie loof. Ek het hom nog nie gesien nie.

"Hy sal veral vir jou sing, mevrou, vir jou alleen, die Graaf het sy toestemming verseker," het haar bediende verseker. Jy sal in wees vir 'n portchase.

Met hierdie woorde het Margot 'n lang kappie kaap toe oor haar minnares se skouers gegooi en vir haar 'n swart fluweelmasker oorhandig.

"Sit dit aan," fluister sy. "So jy word nie herken nie. Andersins sal jong liefhebbers van katkonserte –

hulle sal word! - sal agter jou aanhardloop al die pad na die huis en oorskadu jou trounag met hul gehuil tot die begeleiding van potte.

Die bediende het in haar vuis geswaai.

"Dit is wat in Toulouse gebeur het," het sy voortgegaan. "As die pasgewiktes nie daarin slaag om in die geheim te ontsnap nie, moet hulle óf teen 'n hoë prys afbetaal, óf na 'n diaboliese konsert luister.

Sy Eminence en die stadswag kan nie 'n einde maak aan hierdie gebruik nie... So dit is die beste vir jou om die dorp te verlaat.

Margot het Angelique in die hawe gestoot en twee magtige voetspore het hom dadelik oor sy skouers gelig. Uit die duisternis

van die nag verskyn verskeie ruiters - begelei Angelique. Nadat hy die labirint van strate verbygesteek het, het 'n klein motorkade uit die stad gekom.

Die huis was beskeie, omring deur 'n tuin wat afgegaan het na die rivier self. Toe Angelique uit die hawe kom, is sy deur die stilte getref, slegs gebreek deur die chirping van sprinkane.

Margarita, wat 'n perd agter een van die ruiters ry, het gehamer en die pasgelyke na die verlate huis gelei.

Terloops, die bediende se oë glinster, soos sy geglimlag het, was dit duidelik dat al hierdie raaisel op pad na liefde haar plesier gee.

Angelique was in 'n kamer met 'n mosaïekvloer. 'n Naglig het naby alkov gebrand, hoewel dit nie nodig was nie, omdat die maanlig in die dieptes van die slaapkamer binnegedring het, wat kantvelle op 'n groot bed soos sneeu en wit skuim laat lyk het.

Margarita het vir die laaste keer na Angelique gekyk en 'n bottel aromatiese water uit haar sak geneem om haar vel te vryf, maar Angelique het haar gretig afgeskrik.

Los my uit.

"Maar, mevrou, jou man sal nou kom, en jy moet.

Jy het niks nodig nie. Los my uit.

"Ek luister, mevrou.

Die bediende het 'n gordyne gemaak.

"Ek wens mev.

"Los my alleen! "Vir die derde keer het Angelique in woede geskree.

Die bediende is weg. Nou was Angelique reeds kwaad vir haarself omdat sy nie haar irritasie voor die bediende kon wegsteek nie. Maar

sy het nie gelyk vir hierdie lang Margarita gevoel nie. Vol vertroue, deft bewegings van die bediende veroorsaak haar skugterheid, en die spottende lig in haar swart oë net bang.

Angelique het lank beweginglooss gesit en skielik het die dooie stilte wat in die slaapkamer geheers het, vir haar ondraaglik gelyk.

Die vrees wat deur algemene opwinding en lewendige gesprek by die tafel gesluip is, het weer in haar wakker geword. Sy gritted haar tande.

"Ek is nie bang nie," het sy amper in volle stem vir haarself gesê. "Ek weet wat om te doen. Ek sal liewer sterf, maar Hy sal my nie aanraak nie!"

Sy het na die geglasuurde deur gegaan wat die balkon oor die hoof gesien het. Eers in die kasteel het Du Plessis Angelique sulke elegante balkonne gesien, wat deur argitekte van die Renaissance in die mode gebring is.

Die groen fluweelbank was so bekkie om te gaan sit en die manjifieke natuurskoon te bewonder.

Toulouse kon nie van hier af gesien word nie, dit is versteek deur die draai van die rivier. Die uitsig het slegs tuine, die briljante oppervlak van water en in die verte bedek - mielielande en wingerde.

Angelique het op die rand van die rusbank gesit en haar voorkop teen die balustrade gedruk. Van penne met diamante en drade pêrels, toegedraai in haar hare, gelê in 'n ingewikkelde haarstyl, haar kop seer.

Sy het van hulle ontslae begin raak, maar dit was nie 'n maklike ding nie.

"'n Jare lange dwaas kon my ten minste vir die nag kam en my uitslei," het sy gedink. "Of dink sy dat my man dit sal doen?"

Angelique het ongelukkig geknak.

"Suster Anna," het Angelique gedink, "sal nie die geleentheid misloop om vir my 'n klein preek te lees dat al haar man se begeertes met nederigheid gehoorsaam moet word nie. Toe sy daardie woord geuiter het – "almal" het haar oë soos balle gespin en ons het met lag verstik en perfek verstaan wat sy gedink het. Maar ek is verneder. Moline was reg om te sê dat ek nie saamstem oor iets wat ek nie verstaan nie.

Ja, ek het ingestem om Montela te red. Wat anders word van my vereis? Die Argentier-myn behoort de Peyrac te tel. Nou kan hy en Moline hul handel voortslep, en sy pa - om muile te teel om hulle Spaanse goud te vervoer ... As ek nou gesterf het nadat ek myself van daardie balkon afgegooi het, sou niks verander het nie. Almal het gekry wat hulle wou hê..."

Sy het uiteindelik daarin geslaag om haar hare op te los. Haar hare het oor haar kaal skouers verkrummel en sy het hulle geskud soos sy 'n kind was, deur die onbedwingbare beweging van 'n bietjie savage.

En toe voel sy 'n soort roes. Sy het omgedraai en kon skaars die uitroep van afgryse bevat. Leun teen die skoen van die balkondeur,

'n kreupel telling staar na haar.

* * *

Hy het sy rooi pak na swart fluweelbroek en 'n baie kort camisole van dieselfde saak verander en 'n kolfhemp by die middellyf en op die moue oopgemaak.

Met sy ongelyke gang het hy na Angelique opgegaan en 'n diep boog gehang:

"Sal jy my langs jou laat sit, madame?" Angelique knik stil. Hy gaan sit, sit sy elmboog op die klipbalustrade, en met 'n sorgvrye voorkoms het sy blik in die ruimte vasgemaak.

"'n Paar eeue gelede," het hy gesê, "onder dieselfde sterre, dames en troewe het in die galerye van die mure rondom die kastele geklim en daar het oor liefde gepraat. Mevrou, het jy gehoor van die Languedoc troubadours?

Angelique het nie so 'n gesprek verwag nie. Sy was almal intern gespanne, voorbereiding vir beskerming, en nou kon sy skaars mompel:

"Ja, ek dink... Dit is hoe digters eens genoem is.

Digters van liefde. Bewese! Soet tong! Hoe verskil dit van die onbeskofte taal van die noordelikes! In Aquitaine het hulle die kuns van liefde geleer, want soos Ovid lank voor die troewe gesê het:

"Liefde is 'n kuns wat geleer kan word en waarin 'n mens verbeter kan word deur sy wette te ken." Het jy, madame, reeds belangstelling in hierdie kuns getoon?

Sy het nie geweet wat om te antwoord nie: haar gedagtes was dun genoeg om in sy stem 'n effense ironie te vang. Die vraag was sodat

beide ja en nee ewe belaglik sou klink. Sy was nie gewoond aan sekulêre gesels nie. Verstom oor so baie gebeure, het sy haar gewone vindingrykheid verloor en, wegdraai van haar gespreksWerker, 'n onsigbare blik op die slaapvallei vasgestel.

Sy het gevoel dat hy na haar toe getrek het, maar nie beweeg het nie.

"Kyk daar oor in die tuin," het hy weer begin, "na hierdie groen dam waarin die maan gesink het, soos

'n toad klip in 'n glas geanaliseerde drank. Hierdie water het die kleur van jou oë, my stort. Regoor die wêreld het ek nog nooit sulke ongewone, sulke boeiende oë ontmoet nie. En die rose wat ons balkon garland! Hulle is dieselfde kleur as jou sponse. Nee, ek het nog nooit regtig sulke pienk sponse ontmoet nie... en so styf saamgepers... maar of hulle soet is... nou vind ek uit...

Skielik het hy haar deur die middellyf gesit en met geweld, wat Angelique nie in hierdie lang dun man vermoed het nie, haar kop gegooi. Die agterkant van haar kop het op sy gebuigde arm gerus, wat haar styf vasgehou het dat Angelique nie kon beweeg nie. 'n Verskriklike gesig het nader gekom en haar gesig aangeraak. Sy het met afgryse en walglike geskreeu en probeer ontsnap. En amper op dieselfde oomblik het ek gevoel dat hy haar nie meer vashou nie.

Die Graaf het Angelique uit haar arms laat staan en met 'n glimlag na haar gekyk.

Dis wat ek gedink het. Ek boespeil in jou 'n mal vrees. Jy sal liewer daardie balkon afgooi as om aan my te behoort. Is dit nie waar nie?

Angelique staar na hom met 'n klophart. Hy het opgestaan, en teen die lug," verlig deur die maan, sy figuur was veral lank en dun, en lyk soos 'n hooi spinnekop.

"Ek sal jou nie dwing nie, arme klein maagd. Dit is nie my beleid nie.

So, jy, die onskuld self, is gegee om hierdie kreupelhandige languedoc op te skeur? monsteragtig!

Hy buig voor haar met 'n glimlag. O, hoe het sy sy spottende glimlag gehaat!

"Glo my, ek het baie vroue in my lewe geken, wit en swart, geel en redskins, maar ek het nie een van hulle met geweld geneem nie en het nie geld verlei nie. Hulle het self na My gekom, en julle sal ook een dag of aand kom...

"Nooit nie! Sy het in 'n onwillekeurige impuls geskree. Maar die glimlag het nie van sy vreemde gesig af gekom nie.

"Jy is 'n jong savage, maar ek hou daarvan. Maklike oorwinning devalueer liefde, harde oorwinning maak dit koester. So sê Andre Le Chapelen, Meester van die Kuns van Liefde. Afskeid, my skoonheid, slaap rustig in jou wye bed, bly alleen met al jou sjarme, wat so ontbreek in liefde. afskeid!

* * *

Die volgende dag het Angelique wakker geword toe die son reeds hoog in die lug was. Voëls in die tuin het in die blare van bome weggekruip en stil geword, dronk deur die hitte.

Angelique kon nie onthou hoe sy uitgegaan het en gaan slaap het met die lakens wat van violet ruik nie, waarop die voorvaderlike wapen geborduur is. Sy het gehuil van moegheid en wrok, en miskien van eensaamheid. Maar nou, in die oggend, het haar siel op een of ander manier ligter geword. Nadat sy versekerings van haar onverstaanbare man ontvang het dat hy sonder haar toestemming haar nie sou teister nie, het sy vir 'n rukkie kalmeer. "Dink hy dat ek gefassineer sal word deur sy slap en verminkte gesig?.."

Angelique het gedroom oor hoe wonderlik sy saam met haar man sal woon, met wie sy slegs deur vriendskappe verbind sal word. Wel,

hierdie soort lewe het ook sy sjarme. Daar is soveel vermaak in Toulouse.

Margarita, gereserveerd en onbegaanbaar, het haar kom help om aangetrek te word. Teen die middag het Angelique na die stad teruggekeer. Clement het aan haar gerapporteer dat die gemorstelling hom opdrag gegee het om mev. Sy het verlig gevoel.

Clement het bygevoeg dat die Messir Count hom na sy butler geneem het, waaroor hy, Clement, baie gelukkig is. Die dienaars hier is egter raserig en lui, maar vriendelik. Die huis blyk ryk te wees, en hy sal elke poging aanwend om die here gelukkig daarmee te maak.

Angelique het hom bedank vir hierdie woorde, waarin 'n hoeveelheid neerbuiging met subsekwensie gemeng is. Die jong gravin was nie nadelig om 'n minder temperamentele dienaar in die huis te hê as alles wat haar omring het nie.

In die dae wat gevolg het, kon Angelique seker maak dat die paleis van Graaf de Peyrac een van die gasvryste in die stad was. En die eienaar van die huis het altyd 'n warm deelgeneem aan al die vermaak. Sy lang, lomp figuur het onder die gaste geflits, en

Angelique was baie verbaas dat sy een teenwoordigheid dadelik 'n herlewing gebring het.

Sy het begin gewoond raak aan die ongewone voorkoms van haar man en ten aanskoue van hom het nie meer die voormalige walglike gevoel nie. Miskien is haar vorige vrees en woedende woede veroorsaak deur die gedagte dat sy fisies aan hom sou moes onderwerp.

Noudat hierdie gevaar haar nie meer gedreig het nie, kon sy nie anders as om te erken dat sy belemmerde toespraak, sy vrolike, eienaardige karakter onwillekeurig simpatie wek nie.

Met Angelique het hy vasgehou met gespanne onverskilligheid. Hy het haar toepaslike tekens van aandag gegee, maar het haar skaars

opgemerk. Elke oggend het hy haar vriendelik gegroet, tydens die ete het hulle aan die teenoorgestelde kante van die tafel gesit, waartydens daar gewoonlik nie minder nie as 'n dosyn gaste was, en dus was sy nie alleen saam met haar man nie, wat haar so vreesbevange gemaak het.

En terselfdertyd, nie 'n dag verby dat sy nie gevind het in haar kamer

'n geskenk: 'n paar trinket of versiering, 'n nuwe rok of pouf, om nie te praat van lekkerny en blomme. Al hierdie was duur dinge, uitverkies met groot smaak, en hulle het haar verheug, gefassineer en terselfdertyd... sit in 'n verknorsing. Sy het nie geweet hoe om dit duidelik te maak aan die Graaf dat sy geskenke haar groot vreugde gegee het nie. Elke keer as sy na hom moes draai, het sy ge huiwer om haar oë op sy verminkte gesig te lig, ongemaklik geword en onsamehangend gemompel.

Eendag, by die venster waar Angelique graag wou sit, het sy 'n rooi safari-saak met gebosseer gevind en dit oopgemaak, 'n diamantkopstuk gesien. Sy het geen idee gehad dat sulke manjifiek in die wêreld kon bestaan nie.

Sy het hom in volle ekstase bewonder. En skielik hoor ek my man se voetspore.

Met blink oë het sy gehaas om hom te ontmoet.

"Wat 'n luukse! Hoe kan ek dankie sê, meneer?

In haar impuls het sy so vinnig na hom toe gehardloop dat sy amper in hom ingehardloop het. Haar wang het reeds sy fluweel camisole aangeraak toe die Telling met 'n ferm hand haar skielik ingeperk het.

Die gesig nadat sy so vreesbevange was, was baie naby. Haar glimlag het uitgegaan, en sy, nie in staat om haar bewing te bevat nie, het met afgryse teruggedeins. Die Graaf se hand het haar gelyktydig vrygelaat, en hy het terloops, selfs met 'n paar minagting, gesê:

"Dankie?" Vir wat? Moenie vergeet nie, liewe, dat jy die vrou van Graaf de Peyrac, die enigste afstammeling van die roemryke Tellings van Toulouse. As jy hierdie titel dra, moet jy die mooiste en die mees elegante wees. En moenie jouself nou verplig ag om my te bedank nie.

So, haar pligte was oneindig maklik, en sy kon voel in die kasteel net

'n gas, met die enigste verskil wat haar tyd selfs meer vry as ander gaste gehad het.

Tel Joffrey de Peyrac het haar daaraan herinner dat hy haar man was, baie selde. Wel, byvoorbeeld, toe die goewerneur of iemand uit die hoogwaardigheidsbekleërs van die stad 'n bal gegee het waarteen die Countes de Peyrac was om die uitrustings en skoonheid van al die dames te oorskadu.

In hierdie gevalle het hy sonder waarskuwing ingekom, by haar spieëltafel gaan sit en fyn dopgehou terwyl sy vrou aangetrek het en soms succinct instruksies gegee het om te margot en die res van die bediendes. Nie 'n enkele detail het hom ontsnap nie. Hy het baie geweet van damesklere. Angelique was gefassineer deur sy subtiele raad en deeglikheid waarmee hy deur al die besonderhede gedink het. En terwyl sy daarna gesmeek het om 'n ware dame te word, het sy elke woord daarvan tydens hierdie lesse gevang. Op sulke oomblikke het sy vergeet van haar griewe en haar vrees vir hom.

Maar eendag, bewonder haarself in 'n groot spieël - en sy was skitterend daardie aand in 'n ivoor satyn rok met 'n staande kant kraag geborduur met pêrels - Angelique gesien langs haar die donker figuur van Count de Peyrac, en skielik voel verpletter deur so

'n wanhoop, asof 'n gietyster blad lê op haar skouers.

"Hoekom sou ek al hierdie rykdom, hierdie luukse wou hê," het sy gedink en haar verskriklike lot betreur, "as ek gebind is vir die lewe met 'n stekelrige monster?"

Die Telling het haar oog in die spieël gevang en haastig eenkant toe gestap.

Wat is fout met jou? Hou jy nie van jouself nie?

Angelique kyk grimmig in die spieël op haar eie weerkaatsing.

"Nee, hoekom, meneer," het sy pligsgerig geantwoord.

"So, wat is die punt?.. Wel, ten minste glimlag...

En dit het vir haar gelyk of hy saggies gesug het.

Maande het verbygegaan, en sy kon nie help om op te let dat The Count Joffrey de Peyrac baie meer aandag gee nie en meer dikwels sê komplimente nie aan sy vrou nie, maar aan ander vroue.

In sy hofskap was daar soveel onmiddellikheid, joie de vivre, genade, dat die dames eerlik na sy samelewing gesmag het.

Naboots Paryse mode, die Toulouse dames geskep 'n salon van

"vroue."

"Hier het ons die Hotel van Geseënde Wetenskap," het die Graaf de Peyrac eenkeer aan Angelique gesê.

"Al die genade, al die galantry omdat Aquitaine bekend was en dus Frankryk binne hierdie mure gebore moet word. Die toulouse het pas die toekenning van die toulouse Literêre Akademiepryse, die

beroemde "Blomspele" aangebied. Een jong digter van Russilon is bekroon met die Goue Violet. Van regoor Frankryk en selfs van regoor die wêreld bring digters hul skeppings na die hof in Toulouse, die geboorteplek van die stralende meesterbrein van die troebelheid van die verlede, Clemence Isor.

Daarom, Angelique, moenie bang wees vir jou nie, dat daar in my paleis altyd baie mense is wat jy nie ken nie. As hulle jou pla, kan jy

op Garonne na die huis aftree.

Maar Angelique het nie die begeerte gevoel om af te tree nie.

Geleidelik het sy betrokke geraak by hierdie lewe, vol sjarme en poësie. Die Toulouse dames, wat haar aanvanklik met 'n mate van arrogansie behandel het, het gou bevind dat sy 'n skerp verstand gehad het en haar in haar sirkel aanvaar het. Die onthale wat die Telling in sy paleis gegee het, waar sy op een of ander manier die minnares was, het groot sukses geniet, en Angelique het daarvan gehou om rondom die huis te sukkel, om seker te maak dat alles in orde was. Dikwels kon jy haar sien hardloop van die kombuis na die tuin of van die spens na die wynkelders, en oral is sy vergesel deur drie arapchats.

Sy is gewoond aan hul snaakse gesig, swart en rond. Daar was baie swart slawe in Toulouse, terwyl die hawens van Eg-Mort en Narbonne op die Middellandse See gestaan het, waar die swerm seerowers gewemel het. Om van Marseille na Narbonne te swem, moes die hele ekspedisie toerus! In Toulouse op daardie tydstip het net baie gelag oor die misadventures van een senior van Gascony, wat tydens die reis wat deur die Arabiere gevang is. True, die Koning van Frankryk het hom dadelik by die Berbury-sultan gekoop, maar toe die tekenman terugkeer, het almal gesien dat hy baie gewig in aanhouding verloor het, en hy het nie weggesteek dat hy daar 'n moeilike tyd gehad het nie.

Maar Kouassi-Ba het Angelique nog 'n bietjie bang gemaak. Elke keer as hierdie swart reus met blink, enamelagtige eekhorings voor haar verskyn het, kon sy skaars vrees oorkom. Hy het so goed geaard gelyk. Kouassi-Ba het Count de Peyrac oral gevolg, en dit

was hy wat die ingang na die geheimsinnige kamers in die buitehuis bewaak het. Die Telling was elke aand daar afgesonder, en soms selfs gedurende die dag. Angelique het geen twyfel gehad dat dit daar was nie, agter hierdie geslote deur, was daardie retorte en flesse, wat aan die verpleegster Enrico gesê het. Sy was bekommerd oor nuuskierigheid, sy wou regtig daar kom, maar sy het

nie gewaag nie. Hierdie geheime kant van haar ongewone man se lewe het Angelique gehelp om een van die gaste van die Hotel of Fun Science te openbaar.

Hoofstuk 15

Die vreemdeling was bedek met stof – hy het gery en het nou van Lyon af gery, deur Hom.

Hy was 'n man van vyf-en-dertig jaar, baie lank. Eers het hy Italiaans gepraat en toe oorgeskakel na Latyn, wat Angelique met probleme verstaan het, en uiteindelik Duits.

Dit was in hierdie taal, so bekend aan Angelique dat die Graaf de Peyrac haar aan 'n gas voorgestel het.

Professor Bernalli van Genève. Die professor was baie geëerd om met my 'n paar wetenskaplike probleme waaroor ons vir baie jare in

'n lewendige korrespondensie met hom was, te bespreek.

Die gas met suiwer Italiaanse galantry het voor Angelique gebuig en in verskoning verkrummel. O, met sy afgeleide redenasie en formules, sal hy sekerlik 'n verlange na so 'n bekoorlike dame maak, wat natuurlik voorwerpe minder ernstig moet beset.

Maar Angelique, deels uit bravade, deels uit nuuskierigheid, het gevra dat toestemming om teenwoordig te wees by hul gesprek. Om egter nie onbeweeglik te lyk nie, het sy in 'n hoek, by 'n hoë oop venster, in die erf gaan uitgaan.

Dit was 'n ysige, sonnige winterdag. Rook uit die koperbraaiers, waaroor die dienaars warm was, is uit die erf getrek.

Angelique het met borduurwerk in haar hande gesit en luister na die gesprek van die mans, wat hulle deur die kaggel teen mekaar gevestig het, waar die hout gekraak het.

Aanvanklik was dit oor 'n paar heeltemal onbekende Angelique gesigte - oor die Engelse filosoof Bacon, oor die Fransman Descartes en oor die Franse argitek Blondel, wat beide

gespreksgenote genoem met verontwaardiging, want, volgens hulle, hy het nie Galileo se teorieë herken, met inagnemende dit 'n vrugtelose paradoks.

Van alles wat Angelique gehoor het, het sy net een ding verstaan: die gas was 'n ardent ondersteuner van die bogenoemde Descartes, en haar man, inteendeel, het sy leringe teengestaan.

Diep sit in 'n stoel bedek in 'n stoel, in sy gunsteling slordige houding, Geoffrey de Peyrac het hierdie wetenskaplike gesprek, dit lyk, met byna dieselfde ligsinnigheid waarmee hy bespreek met die dames die rympies van 'n paar sonnet. Sy lê-terug manier om vas te hou was die teenoorgestelde van die professor se primness; passievol passievol oor die gesprek, hy sit op die rand van die stoel, gespanne reguit.

"Ek argumenteer nie, jou Descartes is 'n genie," het die Graaf gesê,

"maar dit beteken glad nie dat hy reg is nie.

Die professor was warm.

"Ek sal nuuskierig wees om te weet waaroor jy dink hy is verkeerd.

Kom ons kry dit reguit! Descartes is die eerste om skolastisisme en idees met abstrakte en godsdienstige idees te kontrasteer met sy eksperimentele metode van kognisie van die wêreld. Van nou af sal dinge beoordeel word op grond daarvan nie van onwrikbare absolute konsepte nie, soos dit eens gedoen het, maar op grond van navorsing en eksperimente, sodat dan wiskundige wette onttrek word. En dit is wat ons Descartes skuld. So, hoe lyk dit of jy, 'n man,

'n realistiese ingesteldheid is wat so geprys is in die Renaissance, hoe kan jy nie hierdie teorie deel nie?

"Ek deel dit, glo my, my vriend. Ek is oortuig dat sonder Descartes wetenskap sou nie ontsnap het uit die laag van onkunde en domheid waaronder dit begrawe is vir die laaste eeue. Maar ek smaad Hom vir slegte geloof met betrekking tot sy eie genie. Sy teorieë is volop met baie voor die hand liggende foute. Ek sal jou egter nie oorreed as jy so oortuig is van sy geregtigheid nie.

"Ek het van Genève gekom, nadat ek die sneeubedekte berge en riviere oorkom het, om jou uitdaging in die Descartes-dispuut op te neem, en ek is gereed om na jou te luister.

"Neem, as jy nie omgee nie, die beginsel van swaartekrag, dit is die wet van wedersydse swaartekrag van liggame, en dus die wet van swaartekrag. Descartes argumenteer dat wanneer enige liggaam bots met 'n ander, dit kan net in werking stel as dit sy gewig oorskry.

So sal die impak van die kurkbal nie die bal gietyster kan skuif nie.

"So dit is 'n voor die hand liggende waarheid. Laat my jou herinner aan die Descartes formule: "Daar is 'n sekere hoeveelheid beweging in alle materie wat konstant bly."

"Nee! Joffrey de Peyrac het uitgeroep en so vinnig uit haar stoel gestyg dat Angelique gesidder het. "Dit is 'n denkbeeldige waarheid.

Descartes het haar nie vir ervaring getoets nie. Om seker te maak van sy fout, moes hy 'n loodkoeël uit die geweer skiet, wat een ons weeg, in 'n joolbal wat meer as twee pond weeg. Die joolbal sou beweeg het.

Bernally het met ooglopende verbasing na die Telling gekyk.

"Jy het my skaam gemaak, ek ontken dit nie. Maar het jy 'n voorbeeld gekies? Miskien is daar 'n paar nuwe element hier?.. Wat sou jy dit noem: krag, krag...

"Dit is net 'n element van spoed. Maar dit daag nie net op wanneer skiet nie. Elke keer as 'n liggaam beweeg, is daar spoed. Wat

Descartes noem "die hoeveelheid beweging" is die wet van spoed, nie die rethmetiese bedrag van dinge.

"Maar as die wet van Descartes nie geskik is nie, wat stel jy in ruil daarvoor voor?

Copernicus Wet. Dit spreek van die wedersydse aantrekkingskrag van liggame, van hierdie onsigbare eiendom van alle voorwerpe,

dieselfde as die eiendom van 'n magneet, wat nie bereken kan word nie, maar nie geweier kan word nie.

Bernally, nadat hy sy ken met sy vuis gestop het, het gedink.

"Ek het ook soortgelyke vrae gehad, en ek het hulle self met Descartes bespreek tydens ons vergadering in Den Haag, voordat hy na Swede vertrek het, waar - helaas! Hy was bestem om te sterf.

Weet jy wat Hy vir my gesê het? Hy het gesê dat hierdie wet van aantrekkingskrag afgeskaf moet word omdat dit "iets okkultes" het en dit is 'n priori keteries en agterdogtig.

Tel de Peyrac het gelag.

"Descartes was 'n lafhartige man, en die belangrikste is dat hy bang was om 'n duisend ecu-pensioene te verloor, wat Kardinaal Mazarin hom gegee het. Hy onthou die ongelukkige Galilea, wat onder die marteling van die Inkwisisie sy "keste oor die beweging van die aarde" moes prysgee, maar later, sterf, het eenvoudig gesê, "En tog draai dit!" Daarom, wanneer Descartes in sy "Verhandeling op lig"

teruggekeer het na die teorie van die Paal Copernicus "Op die appèlle van hemelse kringe" en weerhou van die bewering dat die aarde draai, het hy homself beperk om te sê, "Die aarde beweeg nie, maar is betrokke by die beweging van omsendbrief vortexes." Is dit nie sjarmante hiperbool?

"O, ek sien jy is genadeloos vir arm Descartes en terselfdertyd beskou hom as 'n genie," het die professor gesê.

"Ja, wanneer 'n groot verstand sulke noulettendheid toon, is ek genadeloos. Descartes was ongelukkig bekommerd oor hoe om sy lewe te red en homself van daaglikse brood te voorsien, waaraan hy net aan die oorvloed van die magtiges geskuld het. Ek sal byvoeg dat hy na my mening vir homself 'n genie op die gebied van suiwer wiskunde gewys het, maar was baie swak in dinamika en in die algemeen in fisika. Sy ervarings met valliggame, as hy hulle

uitgevoer het, is uiters primitief. Om hulle vol te maak, moes hy een ongewone in ag neem, maar uit my oogpunt is 'n baie werklike feit: lug is nie leegheid nie.

Wat bedoel jy daarmee? Jou paradokse skrik my.

"Ek wil sê dat die lug waarin ons beweeg eintlik 'n digte stof is, 'n soort water wat vis inasem: 'n stof wat 'n mate van elastisiteit en weerstand het. Kortom, die stof, alhoewel onsigbaar vir die oog, maar baie werklik.

"Jy maak my bang," het die Italiaanse herhaal.

Hy het opgestaan en in opwinding in die kamer rondgeloop. Toe stop hy en verskeie kere, soos 'n vis, maak sy mond oop, skud sy kop en keer terug na sy plek by die kaggel.

"Ek wil jou 'n mal man noem," het hy bygevoeg, "maar iewers diep binne-in stem ek met jou saam.

Jou teorie kan die einde van my werk op vloeistofbeweging wees. O, ek is nie spyt dat ek so 'n gevaarlike reis gemaak het nie, want dit het my die onuitspreeklike plesier gegee om met 'n groot wetenskaplike te praat. Maar wees versigtig, my vriend: as selfs my sienings, ver van so dapper soos joune, erken word as ketserigheid, en daarom moes ek switserland toe trek, so wat wag op jou?

"Dit is niks! Die telling het dit afgeskrik. "Ek poog nie om enigiemand te oortuig nie, behalwe diegene wat hulself aan die wetenskap gewy het en my kan verstaan. Ek wil nie eens die resultate van my werke beskryf om dit te publiseer nie. Vir my is werk net pret, asook liedjies wat ek met sjarmante dames komponeer. Ek leef stil in my kasteel in Toulouse, en wie wil hier twis saam met my soek?

"Daar is oral 'n ongeskikte oog van mag," het Bernally teruggetrokke en inkrementeel gekyk.

Op hierdie oomblik het Angelique 'n effense roes naby haar gehoor, en dit het gelyk of een van die portiere geswaai het. Sy het ongemaklik gevoel. Daarna was sy reeds afwesig ná die gesprek van mans. Haar blik het onwillekeurig die gesig van Geoffrey de Peyrac gelok. Die skemer van die vroeë winter skemer, verdik in die kamer, glad die letsels op sy gesig, en dit kon net sien sy swart, opgewonde oë, ja, toe hy glimlag - en die Telling glimlag, praat van selfs die mees ernstige dinge, wit tande; Angelique het iets flinch in haar hart gevoel.

Toe Bernally vertrek om haarself voor aandete skoon te maak, het Angelique die venster gesluit. Die dienaars het kandelaars op die tafels geplaas, en een van die bediendes het vuurmaakhout in die kaggel geplaas. Geoffrey de Peyrac het opgestaan en na die nis gegaan waar sy vrou gesit het.

"En julle is almal stil, my liewe. Soos altyd. Ons redenasie het jou nie aan die slaap gesit nie?

"Nee, inteendeel, ek was baie geïnteresseerd," het Angelique stadig gesê en vir die eerste keer het sy nie van haar man se gesig weggekyk nie. "Ek kan nie sê dat ek alles verstaan het nie, maar ek bely dat ek van sulke argumente meer hou as die verse van ons dames en hul bladsye.

Geoffrey de Peyrac het sy voet op 'n tree voor die nis gesit en, leun teenoor Angelique, aandagtig na haar gekyk.

Jy is 'n vreemde klein vroutjie. Ek dink jy begin mak maak, maar jy hou nooit op om my te verras nie.

Ek het baie maniere gebruik om die vroue wat ek graag onderwerp het, maar dit het nooit vir my gebeur om wiskunde te gebruik nie.

Angelique, nie in staat om te weerstaan, gelag en onmiddellik bars in verf. Sy het verward na haar borduurwerk gekyk en om die onderwerp van die gesprek te verander, het sy gevra:

"So, in jou geheimsinnige laboratorium, wat so ywerig bewaak word deur Kouassi-Ba, voer jy fisiese eksperimente uit?

"En ja en nee. True, ek het 'n paar meetinstrumente, maar basies dien die laboratorium my vir chemiese eksperimente met metale soos goud en silwer.

"Alchemy," het Angelique opgewonde gesê en 'n visie het voor haar oë, die kasteel van Gilles de Reza, ontstaan. "Waarom smag jy so baie na goud en silwer? Sy het passievol gevra. "Dit blyk dat jy oral na hulle soek; nie net in sy laboratorium nie, maar ook in Spanje en in Engeland, en selfs by daardie klein myntjie in Poitou... wat aan my familie behoort het... Molin het vir my gesê jy het steeds goudmyn in die Pireneë. Waarom het jy soveel goud nodig?

"Om vry te voel, moet jy baie goud en silwer, madame hê. Dit is nie vir niks dat die meester Andre Le Chapelen die volgende woorde soos volg aan sy boek "The Art of Love" gestel het nie: "Om jouself toe te wy aan liefde, moet 'n mens gespaar word uit die versorging van die daaglikse brood."

"Moenie dink nie, asseblief, dat jy my geskenke en rykdom sal wen,"

sê Angelique, almal innerlik krimp.

"Ek dink niks nie, my liefling. Ek wag vir jou. Ek sug. "'n Minnaar moet bleek word in die teenwoordigheid van sy geliefde." Ek is bleek. Of dink jy ek is nie bleek genoeg nie? Ek weet troubadours

moet kniel voor hul dame, maar dit is nie vir my been nie. So verskoon my daarvoor.

Maar glo my, ek, soos ons goddelike digter Bernal de Vantadur, kan uitroep, "Die folterings van liefde wat aan my gebring is deur die pragtige, getroue slaaf waarvan ek is, sal my doodbring." En ek sterf, madame.

Angelique het gelag en haar kop geskud.

O, ek glo jou nie. Jy lyk nie soos 'n sterwende man nie... Jy sluit jouself óf in jou laboratorium, of hardloop om die salonne van die Toulouse "vroue" en gee hulle opdrag hoe om gedigte te maak.

"Mis jy my nie, madame?"

Angelique het ge huiwer, maar om 'n glimlag op haar lippe te hou, het besluit om in dieselfde speelse toon voort te gaan:

"Ek jaar af vir vermaak, en jy is die verpersoonliking van Vermaak en Verskeidenheid.

Sy het weer oor die borduurwerk gebuig. Nou het sy nie geweet of sy van hou of bang was vir die voorkoms nie, aangesien Geoffrey de Peyrac soms na haar gekyk het tydens sulke strokiesprentwedstryde in wit, wat hulle dikwels deur sekulêre lewe genoem is. Skielik het hy opgehou grappies maak, en in die stilte wat skielik gekom het, het dit vir haar gelyk of sy alles in die krag was van een of ander vreemde krag wat haar verbrand, haar onderwerp. Sy voel naak, haar klein borste onder die kant korsage gespanne. Sy wou haar oë toemaak.

"Hy neem voordeel van die feit dat ek nie so versigtig vir hom is nie, en hy wil my bekoor," het sy daardie aand vir haarself gesê en met vrees en plesier gesidder.

Joffrey de Peyrac het van vroue gehou. Angelique kon dit nie ontken nie, en wat haar in die vroeë dae getref het, was nou verstaanbaar.

Nie die vreugdevolle opgewonde gesigte van haar pragtige vriende of die ontsag wat hulle verswelg het toe hulle die kronkelende trappe van die kreupel ondertekenaar gehoor het nie, het van haar ontsnap.

Toe hy verskyn het, was dit soos i.d. Hy het geweet hoe om met dames te praat. Hy was stekelrig en sag, het geweet wat om vir 'n vrou te sê, sodat sy haarself gelukkig beskou het, uit alles uitgesonder het. Maar Angelique, soos 'n gekrimpde perd, het op die bokke gestaan, skaars sy liefdevolle stem gehoor. Haar oë het verduker toe sy die woorde van die verpleegster onthou:

"Hy lok vroue met vreemde liedjies..."

Bernally het teruggekeer en Angelique het opgestaan om hom te ontmoet. Stygende, sy het die Graaf se hand aangeraak en skielik ontsteld geraak dat hy nie eens 'n poging aangewend het om haar deur die middellyf te omhels nie.

Hoofstuk 16

Histeriese lag het die woestyngalery aangekondig.

Angelique het gestop en rondgekyk. Die lag het aangehou gaan, die hoogste, deurdringende notas bereik, toe gelyk of dit val, byna in sobs gaan en weer opgestaan het. Die vrou het gelag. Angelique het haar nie gesien nie. En in die algemeen in hierdie vleuel van die paleis, waar Angelique in die middaghitte rondgedwaal het, was daar nie 'n siel Die eerste warm April dae het die Hotel of Fun Science in

'n slaperige beswyming gedompel. Bladsye het op die trappe gedus, en Angelique, wat nie graag gedurende die dag wou rus nie, het besluit om haar huis te verken, waar sy nog baie hoeke onbekend was. Eindelose trappe, sitkamers, galerye met loggias. Agter die groot Venesiese vensters van sitkamers en galerye en klein vensters op die trappe kon jy die stad sien met hoë kloktorings wat teen die azure lug dreig, en groot huise van rooi sandsteen langs die oewer van Garonne.

Die kasteel is in 'n middagslapie gedompel. Angelique se lang romp het oor die vloerblaaie gestrek en geroes soos droë blare wat deur die briesie geblaas is.

En dit is toe dat hierdie deurdringende lag skielik uitgelui het. Hy het van agter die ajardeur aan die einde van die galery gekom. Dan was daar 'n geraas van gespatte water, en die lag het skielik gebreek.

'n Man se stem het gesê:

"Wel, nou het jy kalmeer en ek luister.

Dit was die stem van Geoffrey de Peyrac.

Angelique het versigtig die deur genader en in die bres gekyk. Sy het net die agterkant van haar stoel gesien, waarin haar man gesit het,

sy hand met 'n sigaar, terwyl hy sy tabakstokke genoem het en op die armrus gesit het.

Voor hom in 'n plas water op sy knieë het 'n baie pragtige, nie bekende Angelique-vrou gestaan nie. Sy was in 'n luukse swart rok, geweek. Die leë bronsemmer, waar die decanters met wyn gewoonlik afgekoel is, het die oorsprong van die poedel op die vloer baie duidelik verduidelik.

Die dames lang swart krulle vas aan haar tempels, en sy kyk na haar saggy kant boeie met skrik.

"Is dit hoe jy my behandel?" Sy het in 'n vermurwe stem geskree.

"Ek is gedwing, my skoonheid," het Joffray neerbuigend vir haar gesê. "Ek kon nie toelaat dat jy aanhou om voor my verneder te word nie. Jy sal my nooit vergewe nie. Staan op, Carmensita, staan op.

In hierdie hitte sal jou rok vinnig droog word. Sit in daardie stoel oorkant my.

Die dame het skaars opgestaan. Sy was 'n lang, boeiende vrou, asof sy van die doek van Rembrandt of Rubens afgekom het.

Sy gaan sit in die stoel aangedui deur die telling. Die dwaalkyk van haar swart, wye oë is in die ruimte vasgemaak.

Wat gaan aan? Die Telling het gevra, en Angelique het gesidder, want daar was iets sjarmante in die man se stem, nou asof geskei van sy gesig, wat sy nog nie voorheen opgemerk het nie. "Dink nou al vir jouself, Carmensita, vir meer as 'n jaar, het jy Toulouse verlaat.

Het na Parys saam met sy man, wie se hoë kantoor was die sleutel tot wat wag op jou daar briljante lewe. Jy het ondankbaarheid aan ons patetiese provinsiale samelewing getoon sonder om ooit enige nuus oor jouself te gee. En nou skielik ingebreek in ons Hotel Pretwetenskap, skree, eis iets ... Wat presies?

"Liefde! Die dame was versmoor, in 'n hees stem. "Ek kan nie meer sonder jou lewe nie. O, moenie my onderbreek nie. Jy het geen idee hoe pynlik hierdie eindelose jaar vir my was nie. Ja, ek het gedink dat Parys my dors sou les vir plesier en vermaak. Maar selfs te midde van die mees skitterende hoffees was ek deur verveling besit.

Ek onthou Toulouse, die pienk Hotel van Pretwetenskap. Ek het myself laat dink dat toe ek daaroor begin praat het, het my oë geskyn en almal het vir my gelag. Ek het liefhebbers gehad. Hulle onbeskofheid het my gewalg. En dit is toe dat ek besef het, ek mis jou. Snags het ek nie my oë afgeknap nie, en jy het voor my gestaan. Ek het jou oë verlig deur die vlamme van die kaggel, hulle het so baie gebrand, hulle het my gebrand, en ek het my gedagtes verloor, ek kon jou wit, slim hande sien...

"My grasieuse gang! Die telling het geknak. Hy het opgestaan en haar genader en doelbewus geklim.

Die vrou het na hom gekyk by punt-leë reeks.

"Moenie probeer om my met jou minagting te vervreem nie. Jou lameness, jou letsels, wat maak dit saak vir die vroue wat jy liefgehad het in vergelyking met wat jy hulle gegee het?

Sy het haar hande aan hom uitgehou.

"Jy gee hulle plesier," fluister sy. "Toe ek jou nie geken het nie, was ek so koud soos ys. Jy het 'n vlam in my aangesteek en dit sizzing my.

Angelique se hart is so doodgesteek dat dit gelyk het of dit breek. Sy was bang, bang, nie weet wat, miskien, dat haar man se hand nou sou val op hierdie skaamteloos blootgestel pragtige skouer, bedek met 'n ligte tan.

Maar nou het die Telling teen die tafel gestaan en met 'n onvrugbare voorkoms voortgegaan om te rook. Angelique het van die kant af na hom gekyk en die verminkte kant van haar gesig was vir haar weggesteek. En skielik verskyn sy voor 'n heeltemal ander man met

'n onberispelike profiel, wat op medaljes geklop het, met 'n hoed van welige swart krulle.

"Hy kan nie werklik te vrywillige vroue liefhê nie," is die Telling aangehaal en terloops 'n stroompie blou rook uit sy mond bekend gemaak. "Onthou die kanonne van hoflike liefde waaraan jy by die Merry Science Hotel bekendgestel is. Gaan terug na Parys, Carmensita, dit is gemaak vir vroue soos jy.

"As jy my jaag, sal ek na die klooster gaan. Terloops, my man wil my daar toesluit.

Dit is 'n goeie idee, liefling. Ek het gehoor dat daar in Parys baie toevlugsoorde vir gelowiges is, en daar is 'n mode van vroomheid.

Die koningin Anne van Oostenryk het onlangs vir Benediktine manjifieke klooster Val de Tras gekoop. Die klooster van die Orde van die besoek van Shayo is ook 'n groot sukses.

Carmensita se oë het met verontwaardiging gegloei.

"En dit is al wat jy gevind het om my te vertel?" Ek is gereed om myself lewend onder 'n klooster sluier te begrawe, en jy het nie 'n flarde van jammerte vir my nie!

"Ek is te min jammerte gegee. Maar as iemand jammer moet wees, is dit jou man, The Duke of Meercourt, wat die indiskresie gehad het om jou van Madrid in die wa van sy ambassade te bring. En moenie probeer om my meer betrokke te kry in jou vulkaniese lewe nie, Carmensita. Ek sal nog twee reëls van hoflike liefde aanhaal:

"Niemand moet twee minnaresse gelyktydig hê nie" – en die tweede:

"Nuwe liefde maak die ou een dood."

"Bedoel jy my of jouself?" Sy het gevra. Haar gesig het wit geword soos marmer, wat swart hare en 'n swart rok beklemtoon het. "Sê jy dat as gevolg van hierdie vrou, jou vrou?" Ek het gedink jy is uit eiebelang met haar getroud. Daar is 'n geskiedenis met die land, het

jy vir my gesê. En jy het haar gekies as jou liefling... O, ek is oortuig dat dit perfeksie in jou hande sal bereik! Maar hoe het jy besluit om verlief te raak op 'n boorling van die Noorde?

"Sy is nie van die noorde nie, sy is van Poitou. Ek ken Poitou, ek was daar. Dit is 'n soet land, dit was deel van Aquitaine. In die adverb, wat daar gepraat word deur boere, daar is elemente van ons Provencal taal, en Angelique het selfs dieselfde vel kleur as ons meisies.

"Ek sien jy het my nie meer lief nie," het die vrou skielik uitgeroep.

"O, ek ken jou beter as wat jy dink!

Sy het op haar knieë geval en aan The Cooffrey se camisole vasgeklou.

"Dit is nie te laat nie! Wees lief vir my! Neem my! Vat dit, ek is joune!

Angelique kon dit nie meer hoor nie. Sy het weggehardloop. Deur die galery het sy die spiraaltrap van die toring neergedaal en op die laaste stap kouassi-Ba, wat langs sy kitaar gespeel het, 'n lied van sy tuisland in 'n lae fluweelstem gesing. Hy glimlag breed na haar en gemompel:

"Goeie middag, caspasha.

Angelique, sonder om hom te antwoord, het verby gehardloop. Die paleis het wakker geword. In die groot sitkamer het 'n paar dames met wasborde in hul hande verfrissende drankies gesaverts. Een van hulle het Angelique uitgeroep:

"Angelique, my siel, vind ons jou man. In sulke hitte, ons verbeelding heeltemal opgedroog uit die languor, en om 'n gesprek te begin ...

Angelique het nie gestop nie, maar sy het genoeg krag gehad om ten minste 'n glimlag vir hierdie geselsies te gooi.

Praat met my. Praat. Ek is net daar.

Uiteindelik het sy in haar slaapkamer ingehardloop en op die bed geval. "Dit is te veel!" het sy gesê.

Maar by nadenke moes sy aan haarself erken dat sy nie geweet het dat sy so opgewonde was nie. In elk geval, dit is ondraaglik. Dit kan nie so aangaan nie!

In 'n woedende byt kant sakdoek, Angelique kyk rondom die kamer met 'n somber voorkoms. Daar is te veel liefde rondom haar, dit is wat haar desperaat maak. In hierdie paleis, in hierdie stad, al wat hulle praat oor liefde, praat oor liefde, en die aartsbiskop alleen van tyd tot tyd van sy preekstoel toss donderweer en weerlig, dreig met die helvuur - vir 'n gebrek aan vreugdevure van die Inkwisisie - alle libertines, alle libertines en hul juweel bedek minnares, verdrink in luukse. Sy preke is gerig teen die Hotel of Fun Science.

Snaaks Wetenskap! Wat is dit? Snaaks Wetenskap! Delikate Wetenskap! Haar geheime lig 'n vuur in die oë van skoonheid, en met hul pragtige sponse breek 'n sagte cooing, dit inspireer digters, aan die brand musikante. En die meester van hierdie soet, dronk ballet, dus, is hierdie kreupel, dan spot, dan liriese, towenaar, sy rykdom en vuurwerke van plesier oorwin al Toulouse! Nog nooit sedert die troewe Toulouse so 'n heydag geken het nie, so 'n oorwinning. Sy het die juk van die noordelikes afgegooi, weer haar ware lot gevind ...

"O, ek haat hom, hy is vir my walglik! Angelique het geskree en haar voet gestamp.

Sy het woedend die vergulde klok begin skud en toe Margot inkom, beveel om 'n portshee te gee en 'n begeleiding te bel, want sy wou dadelik na die huis op Garonne gaan.

* * *

Dit was nag, en Angelique het nog op die balkon van haar kamer gesit. 'n Bietjie vir klein rustige landskap het 'n stil vloeiende rivier haar senuwees kalmeer.

Sy sou nie vanaand in Toulouse kon deurdring nie, in 'n wa op Fern ry, na middernagsangers daar luister en dan die pligte van gashere by 'n manjifieke fees uitvoer, wat Count de Peyrac in die tuin gereël het, verlig deur Venesiese lanterns. Sy het verwag dat haar man haar sou laat teruggaan dorp toe

en gaste ontvang, maar niemand het hierheen gekom om die vlugteling terug te kry nie. Hier is selfs meer bewys dat niemand dit nodig het nie. Niemand wil hier wees nie. Sy is 'n vreemdeling.

Aangesien Margot ontsteld was en besef het dat sy nou nie die vakansie sou kon bywoon nie, het Angelique haar teruggestuur na die paleis en net 'n jong skoondogter en verskeie wagte verlaat - die voorstede van Toulouse, waar edele seniors hul landhuise gebou het, was nie baie beskerm teen diewe en Spaanse woestyne nie.

Angelique wou alleen wees, om 'n bietjie te herstel en hul gevoelens te verstaan.

Sy snuggled haar voorkop teen die balustrade. "Ek sal nooit weet wat liefde is nie," het sy ongelukkig gedink.

Hoofstuk 17

Toe Angelique, moeg vir verveling en ledigheid, na die kamer gegaan het, het onder haar venster die geluid van 'n kitaar gehoor.

Angelique het in die tuin uitgekyk, maar sy het niemand in die donker bosse gesien nie.

"Het Enrico hierheen gekom? Hoe soet hy is, hierdie seun. Ek het besluit om my te vermaak..."

Die onsigbare musikant het begin sing. Die stem was laag, nie soos die bladsy nie.

Op die eerste notas het Angelique se hart gevries.

Wat 'n timbre, dan fluweelagtige, dan silwer, wat onberispelike woordeboek, so 'n goddelike stem kan al hierdie homegrown troubadours wat Toulouse oorstroom met die aanvang van die nag.

In Languedoc is pragtige stemme nie ongewoon nie. En die melodie word maklik op die lippe gebore, wat gebruik word om te lag en op te sê oor. Maar hierdie sanger is 'n ware kunstenaar. Wat 'n ongewone krag het hy 'n stem! Dit het gelyk of hy die hele tuin vul, en selfs die maan het gebewe van sy klanke. Die sanger het 'n antieke volkslied in provencal uitgevoer, waarvan die genade so dikwels deur Graaf de Peyrac geprys is. In die mond van die sanger het die subtiele nuanses van taal herleef.

Angelique het nie al die woorde verstaan nie, maar een ding – sy het dit verstaan! "Dit is in wese herhaal: "Amore! Amore!"

Liefde!

* * *

En Angelique het skielik geraai, "Dit is hy, die laaste van die troewe, dit is die Goue Stem van die Koninkryk!"

Sy het nog nooit so 'n boeiende chant gehoor nie. Soms is sy vertel,

"O, as jy die Goue Stem van die Koninkryk gehoor het! Maar hy sing nie meer nie. Wanneer sal hy weer begin sing!" en sy is 'n spottende voorkoms gegooi en haar jammer dat sy nie hierdie celebrity van hul rand gehoor het nie.

"Een keer om dit te hoor, en dan te sterf! Mev Obertre, die vrou van toulouse se hoofskaptein, was 'n baie verhewe dame in haar vyftigs.

"Dit is hy! Dis hy! Angelique gesê. "Maar waarom is hy hier?" Is dit vir my?"

Sy het haar weerkaatsing in die groot slaapkamer spieël gesien –

haar hand op haar bors, haar oë verbreed – en vir haarself gesê,

"Hoekom is ek snaaks! Miskien is dit d'Andijos of 'n ander assman net gehuur 'n musikant om my te sing 'n serenade..."

Nietemin het sy die deur gestoot en met haar hande aan haar bors om die woeste thud van die hart te bevat, liggies in die voorkant gegly, in die wit marmertrap afgegaan en in die tuin uitgegaan. Is dit moontlik vir Angelique de Sanse de Montelu, Countes de Peyrac, om uiteindelik die lewe te begin?

Want liefde is die lewe!

Die stem kom van die gazebo wat op die einste strand staan, gedraai met groen, waar daar 'n standbeeld van die godin Pomona was. Toe Angelique nader kom, het die sanger stil geword, maar het voortgegaan om stil deur die snare van die kitaar te sorteer.

Die maan daardie aand was onvolledig en lyk soos amandels in vorm. Maar sy het steeds goed verlig die tuin, en Angelique het gesien dat in die gazebo iemand sit, leun teen die plinth van die standbeeld ...

Die vreemdeling het haar duidelik opgemerk, maar het nie beweeg nie.

"Dit is 'n Moor," het Angelique teleurgesteld gedink.

Maar ek het dadelik gesien dat ek 'n fout gemaak het. Daar was 'n fluweelmasker op die man se gesig, en die wit hande wat die kitaar vasgekny het, het geen twyfel gelaat dat hy nie 'n Moor was nie. 'n Donker syserp het op 'n Italiaanse wyse op sy kop vasgebind, haar hare versteek. Sover 'n mens kon sien in die skemer van die gazebo, het hy 'n vreemde pak gedra - 'n kruising tussen 'n dienaar se pak en

'n komediant, op sy voete rowwe, geveerde skoene, wat gedra word deur mense wat baie moet loop -

karre en verdwaalde handelaars, maar uit die moue van sy baadjie gepiepie kant boeie.

"Jy sing wonderlik," sê Angelique, aangesien hy nie beweeg nie,

"maar ek wil graag weet wie jou gestuur het?"

Niemand, madame. Ek het hierheen gekom, want ek weet dat hierdie huis die tuiste is van die mooiste vrou in Toulouse.

Die man het baie stadig en stil gepraat, sy stem het gedemp, asof hy bang is dat hy gehoor kan word.

"Ek het vanaand in Toulouse aangekom en dadelik na die Hotel of Fun Science gegaan, waar baie pret bymekaargekom het, en waar ek my liedjies wou sing. Maar toe ek uitvind dat jy vertrek het, het ek

hier agter jou aangejaag, omdat die heerlikheid van jou skoonheid donder in ons land, en Ek het verlang om jou te sien.

"Maar jou heerlikheid donder nie minder nie! Jy is immers die een wat die Goue Stem van die Koninkryk genoem word, is jy nie?

"Ja, dit is ek, madame. En Ek is jou nederige dienaar. Angelique het op 'n marmerbank gesit, wat halfsirkel langs die mure van die gazebo gestrek het. Van die krullerige heuningsuckle het 'n stupefying aroma.

"Sing meer," het Angelique gevra.

'n Passievolle stem het weer geklink, maar hierdie keer sagter en dieper. Dit was nie meer 'n konsepliedjie nie, maar 'n sagte belydenis, 'n vertrouende belydenis.

"Madarin," het die musikant skielik gesê, "vergewe my my vermetelheid, maar ek wil graag vir jou vertaal na die Franse stanza, wat my geïnspireer het deur jou sjarmante oë.

Angelique het haar kop gebuig.

Sy het nie geweet hoe lank sy in die tuin gesit het nie. En wat dit kon saak gemaak het! Die nag het aan hulle behoort.

Hy het nogal lank deur die snare van die kitaar gesorteer, asof hy die melodie onthou het, en toe 'n diep asem gehaal en begin: *Die oë van die kleur van die seegolf.*

O, hulle het my oorweldig.

Ek swem, verdrink in

liefde, sonder 'n

stuurwiel op die golwe van haar hart.

Angelique het haar oë toegemaak. Baie meer as hierdie vurige woorde, het sy 'n onbekende plesier aan sy stem gegee.

In haar wonderlike

groen oë,

soos 'n vroeë lente in 'n dam, word die sterre weerspieël.

* * *

"Laat hom nou na my toe kom," het Angelique in haar gedagtes opgetower. "Dit gaan nooit weer gebeur nie. Jy kan nie twee keer deur daardie gevoel gaan nie. Dit is so soortgelyk aan die liefdesverhale wat ons mekaar eens in die klooster vertel het."

Die stem is stil. Die sanger het op die bank na Angelique gegly.

Terloops, hy het haar met 'n ferm hand omhels, hoe ondeurdringbaar en teer haar ken grootgemaak het, het sy instinktief gevoel dat voor haar

'n man was wat baie vroue se harte oorwin het. Hierdie gedagte vir

'n sekonde het haar ontstel, maar skaars het sy lippe haar lippe aangeraak, sy het van alles in die wêreld vergeet. Sy het nooit gedink dat

'n man se lippe so vars soos kroonblare kan wees nie, so sag en soet. Sy gespierde hand vasgeknyp styf, dit, en uit sy mond, dit lyk, nog steeds weur die betowerende klanke van die lied, en, dronk deur hierdie klanke en hierdie manlike krag, Angelique bevind haarself asof getrek in 'n paar warrelpool en probeer tevergeefs om die oorblyfsels van haar gedagtes wakker te maak.

"Ek moet dit nie doen nie... Dit is nie goed nie... as Geoffrey ons hier sal vang..."

Toe het dit alles deurgeval. Die man het haar lippe met sy lippe oopgemaak. Sy warm asem het haar gesaad en salige warmte oor haar are gestort. Toe sy haar oë toemaak, het dit gelyk of sy in hierdie eindelose soen oplos, in hierdie passie, en was gereed om die laaste grens oor te steek. Haar hele wese is deur hom aangegryp, 'n gevoel so nuut vir haar, so skerp dat dit haar skielik laat protesteer het en selfs pyn. Sy het skerp gesidder en van die vreemdeling teruggedeins.

Dit het vir haar gelyk of sy nou sonder gevoelens sou val of in trane uitgebars het. Sy het gesien hoe die man se vingers haar naakte borste omgee, wat hy versigtig uit die kors vrygelaat het tydens die soen.

Angelique het van hom af weggetrek en haar rok in orde gesit.

"Verskoon my," het sy gemompel. "Jy dink waarskynlik ek is te senuweeagtig, maar ek het nie geweet nie... Ek het nie geweet nie...

"My hart, wat het jy nie geweet nie?

En terwyl sy stil was, het hy gefluister:

"Het jy nie geweet die soen was so soet nie?"

Angelique het opgestaan en geleun teen die balustrade van die gazebo. Die maan het reeds ver na die kant geswem en was nou geel oor die rivier. Angelique moes vir 'n paar uur in die tuin gewees het. Sy was gelukkig, heerlik gelukkig. As jy daardie oomblikke kan herleef, tel alles nie.

"Jy is gemaak vir liefde," fluister die troebadour. "Ek het verstaan dat deur skaars aan jou vel te raak.

Hy wat in staat sal wees om wakker te word jou sjarmante liggaam, gee jou die grootste plesier.

"Bly stil! Jy hoef dit nie te sê nie! Ek is getroud en jy weet dit, en ontrouheid is 'n sonde.

"Maar dit is 'n nog groter sonde dat so 'n skoonheid 'n klipgesig-ondertekenaar as haar man gekies het.

"Ek het nie gekies nie, hy het my gekoop.

Maar dadelik was Angelique spyt oor hierdie woorde, omdat hulle haar rustige geluk gebreek het.

"Sing meer," het sy in 'n implorerende toon gevra, "Een laaste keer, en dan sal ons deel.

Hy het opgestaan om die kitaar te neem, en iets in sy gang was vreemd vir Angelique, verwar haar. Sy het nader gekyk. En skielik,

sonder om te weet waarom, het ek 'n onverantwoordbare vrees gevoel.

* * *

Terwyl hy gesing het, baie stil gesing het, met 'n paar onverstaanbare verlange in sy stem, het Angelique dit noukeurig oorweeg. Selfs toe hy haar soen, vir 'n oomblik het sy iets bekends in hom gevind, en nou het sy besef wat dit was: in sy asem gemeng die aroma van violets en 'n eienaardige reuk van tabak ... Tel de Peyrac het ook violet pastille gesuig... En hy het gerook. 'n Verskriklike vermoede het in die siel van Angelique ingesluip ... En net opstaan agter die kitaar, hy een of ander manier ongemaklik geswaai ...

Sy het eers met vrees geskreeu, en toe met woede, en in woede wat die takke van heuningsuckle breek, het hulle voete begin vertrap.

"Nee, dit is te veel, te veel. Dit is monsteragtig... Haal jou masker af, Geoffrey de Peyrac... Stop die masquerade, of ek sal jou oë krap, jou verwurg, ek sal jou verwurg...

Die lied het skielik afgebreek. Die kitaar het 'n treurige geluid gemaak en stil geword. Onder die fluweelmasker het wit tande van Graaf de Peyrac geglinster – hy het gelag.

Toe hy op een been val, het hy na Angelique gegaan. Sy was vreesbevange, maar met selfs groter krag, woede.

"Ek sal jou oë krap," stets sy deur haar tande.

Die Telling, voortgaan om te lag, het haar hande.

"Wat sal oorbly van die verskriklike kreupel seigneur, as jy steeds sy oë krap?

"Hoe skaamteloos het jy my mislei! Jy het my oortuig dat jy... Goue...

Die goue stem van die koninkryk.

"Maar ek is inderdaad die Goue Stem van die Koninkryk.

Heeltemal verwilderd, het sy na hom gekyk.

Wat is so wonderlik daaroor? Ek het 'n goeie stem gehad. Ek het opleiding met die mees roemryke Italiaanse maestro. Deesdae is sang 'n kuns wat in die lig aanvaar word. Sê vir my eerlikwaar, liefling, hou jy nie van my stem nie?

Angelique het weggedraai en die trane van irritasie wat haar wange afgevloei het, afgeborsel.

"Maar hoe het dit gebeur dat ek steeds geen idee oor jou talent gehad het nie, het nie eens daarvan geweet nie?

"Ek het jou gevra om nie vertel te word nie. Of miskien was jy nie te gretig om my talente te ontdek nie?

"O, dit is te veel! Angelique herhaal. Maar die uitbarsting van woede het reeds verbygegaan en sy wou skielik lag.

En tog, watter soort sinisme is dit nodig om te bereik om dit te stoot na verraad met homself! Hy is regtig die duiwel in die vlees! Die ware duiwel!

"Ek sal jou nooit vergewe vir hierdie walglike komedie nie," het sy gesê en haar lippe vasgehou en waardigheid probeer bewaar.

"Ek hou daarvan om komedie te speel. Jy sien, my liefling, die noodlot het my nie baie bederf nie, en ek was so bespot dat ek op sy beurt verlang het om vir ander te lag.

Angelique het onwillekeurig angstig na sy gemaskerde gesig gekyk.

"So jy het net pret van my gemaak?"

"Nie regtig nie, en jy weet dit baie goed," het hy geantwoord.

Angelique het stil geword en weggeloop.

Hy het haar stil-stil gehael:

"Angelique! Angelique!

Hy staan op die drumpel van die gazebo in die geheimsinnige houding van die Italiaanse Harlequin, druk sy vinger na sy lippe.

"Ek smeek jou, madame, om niemand daarvan te vertel nie, nie eens jou geliefde bediende nie. As hulle uitvind ek verlaat gaste, aantrek as 'n troetel, en om 'n masker aan te trek om 'n soen van my vrou se mond af te skeur, sal hulle pret van my maak.

"Jy is ondraaglik! Angelique het geskree.

Toe sy die rompe optel, het sy langs die sanderige stegie gejaag. En net toe sy by die trappe klim, het sy skielik opgemerk dat sy lag. In haar kamer het sy uitgegaan en die botsings en in haar ongeduld met penne uitgeskeur. In die bed het sy lankal van kant tot kant geslepe. Haar lyk was aan die brand. Slaap het nie na haar toe gegaan nie. 'n Gemaskerde gesig, 'n bang gesig, 'n gemynde profiel

- al hierdie een vir een het voor haar oë geflits. Wat is die verborgenheid van hierdie onverstaanbare man? Sy was oorweldig deur verontwaardiging, dan , onmiddellik - die herinnering aan plesier, wat sy ervaar het in sy arms, weer gedompel haar in die heid.

"Julle is gemaak vir liefde, madame... Uiteindelik het sy aan die slaap geraak. In haar droom het sy die oë van Geoffrey de Peyrac gesien, "verlig deur die vlamme van die kaggel," en vurige tonge in hulle sien dans.

Hoofstuk 18

Angelique het in die paleis gesit, in die galery met Venesiese vensters. Sy het nie geweet wat om nou te doen nie, hoe om by Geoffrey de Peyrac te bly nie. Sy het die oggend teruggekom van die huis op Garonne, maar sy het nog nie haar man gesien nie.

Clement Tonnel het vir haar gesê dat die messir telling homself toegesluit het in die laboratorium waar hy gewoonlik besig was met alchemie.

Angelique het haar lippe in irritasie gebyt. Joffrey kan ure lank daar bly. Sy wou hom egter nie sien nie.

Sy gee nie om nie. Sy het hom nie vergewe vir sy gister se hoax nie.

Angelique het besluit om kombuis toe te gaan, waar daardie dag die eerste giet gebottel het. Die tafel van die Hotel of Merry Science is beskou as die mees gesofistikeerde in alle Languedoc. Geoffrey de Peyrac het self aan die spyskaart deelgeneem vir sy gaste, en die Clement Tonnel, wat ongetwyfeld 'n uitstekende butler was, was 'n groot huishouding.

Sodra Angelique egter die kombuis binnegekom het, het hy in die reuke van lemoene, anise en aromatiese speserye geweek, soos uit asemrowende arapchon gehardloop het met die nuus wat die messir

Baron Benoit de Fontenac, aartsbiskop van Toulouse, aangekom het en die minnares en die pakkie van die Telling wil sien.

Gewoonlik het die gaste nie in die oggend gekom nie, maar in die aand, toe die hitte geval het.

Daarbenewens, vir 'n paar maande, na 'n ander rusie, toe sy Eminence beskuldig die Telling van slegte invloed op die gedagtes van die inwoners van Toulouse, die aartsbiskop was nie in die huis van Count de Peyrac.

Gefassinkeer en ietwat bekommerd, Angelique het haar voorskoot, wat sy pas vasgepen aan die korsage, en haastig in die sitkamer, sweep haar hare, wat, volgens mode, het lang krulle val op die kant pelerin.

Sy het die gang bereik en by die ingang 'n lang figuur van die aartsbiskop in 'n rooi kleed met wit bespuitings gesien.

Onder, in die tuin, het 'n wa met 'n ses kraaie gestaan, en rondom Shumela die retinue van die aartsbiskop, sy voetmanne met swaarde aan sy sy, bladsye en edeles op perdry.

Angelique het haastig gekniel om haarself aan die pastorale ring te heg, maar die aartsbiskop het haar grootgemaak en haar hand gesoen, asof om dit duidelik te maak deur hierdie sekulêre gebaar dat sy besoek onortodoaan was.

"Moet asseblief nie, te veel respek, net om te beklemtoon hoe oud ek is in vergelyking met jou jeug.

"Jou neiging, ek wou net die respek wat ek het vir so 'n uitstaande man uitdruk, wat 'n hoë geestelike slee ontvang het deur sy heiligheid deur die Pous en selfs deur God self.

Elke keer as Angelique sulke woorde moes sê, het sy onwetend onthou haar suster Anna, wat sekulêre onderwys in die klooster

onderrig het. Ja, nou sou Suster Anna tevrede wees met haar eens te obstinate student.

Prelate het sy pet, handskoene, dit aan die jong abbot uit sy retinue oorhandig en hom met 'n handgebaar weggestuur.

"My mense sal vir my in die erf wag. Ek wil graag met jou weg van jou indiskreet ore praat.

Angelique het 'n spottende blik op die abbot gegooi, beskuldig van indiskresie, en hy was bedek met verf.

In die sitkamer het Angelique verversings beveel en die gas gevra om haar man te verskoon omdat sy nie uitgekom het nie. Sy gaan hom stuur om vir hom te sê.

"Ek is baie teleurgesteld dat ek jou laat wag het. Ek het na die kombuis gegaan om na die vulsel om te sien. Maar ek misbruik jou tyd, Jou Vooraansig, deur jou te vertel van sulke trifles.

"Daar is geen trifling dinge vir God nie." Dink aan die storie van Martha se bediende. Deesdae is dit so

'n rariteit dat 'n edele dame self 'n plaas gehardloop het. Maar dit is van die minnares hang af van die waardige toon van die huis en die gedrag van die dienaars. As dit, soos in jou, die Countes, behalwe kombineer die sjarme van Maria Magdalena en die wysheid van Martha ...

Die stem van die aartsbiskop het egter sy afwesigheid verraai, en die sekulêre gesels het nie gelyk of dit behoort aan die beroepe wat hom gefassineer het nie. Ten spyte van die majestueuse postuur en beklemtoon deur die direkte voorkoms van die blou oë, dit altyd deur

'n paar vermoede, en dit verwar sy gesprekskundiges. Sodra Joffrey de Peyrac in 'n gesprek opgemerk het dat die aartsbiskop 'n ongelooflike geskenk het om 'n man skuld te boestel.

Deurdag sy palm verloor, het die aartsbiskop gesê dit was vir hom 'n groot vreugde om die jong dame weer te sien, wat van die ou dag af toe hy haar in die katedraal van St. Severen, 'n baie skaars gas in hierdie katedraal, gekroon het.

"Ek sien jou soms in die kerk en kan jou net prys omdat jy vinnige dienste ywerig bygewoon het. Maar ek moet erken, my dogter, ek was 'n bietjie teleurgesteld dat ek nie jou stem in my belydenis gehoor het nie.

"Ek bely die kapelaan van die klooster van die besoek, jou Eminence.

"Hy is 'n waardige herder, maar na my mening, madame, julle posisie in die samelewing...

"Ek is jammer, Jou Eminence," het Angelique gelag, "maar ek sal vir jou verduidelik waardeur ek gelei word: my oortredinge is te onbeduidend, so hoekom sal ek die tyd neem om van 'n persoon soos jy te bely?"

"Ek dink, my kind, jy misverstaan die wese van die nagmaal van belydenis. Dit is nie vir 'n sondaar om die swaartekrag van sy wandade te oordeel nie. Die stadsgerug lig my in oor die wat in hierdie paleis gereël word, en na my mening kan 'n jong en bekoorlike vrou skaars so onskuldig hier bly soos op die dag van haar doop.

"Ek eis dit nie op nie, Jou Eminence," fluister Angelique, met haar oë af, "maar ek dink die gerug oordryf. Ja, dit is reg, die vakansie in die paleis kan pret wees. Hier maak hulle gedigte, sing, drink wyn, praat oor liefde, lag baie. Maar ek het nog nooit 'n losbandigheid teëgekom wat my gewete sou woedend maak nie...

"Mag ek oortuig bly dat jy meer naïef is as skynheilig, my kind. Te jonk het jou in die hande van 'n eggenoot gegee, wie se toesprake meer as een keer naby aan kettery was, en sy geslepe, sy ryk

ervaring om met vroue te kommunikeer, het hom toegelaat om jou smeebare stil siel maklik te mislei.

Neem ten minste die berugte debatte oor liefde, wat hy jaarliks reël in sy paleis en wat versamel nie net edele Toulouse seniors, maar ook die vroue van bekende burgers en jong edeles van regoor die provinsie, en ek sidder, Ek sidder met afgryse, sien hoe hy te danke aan sy rykdom elke dag het meer en meer invloed op die stad. Die belangrikste hoofstede - en hulle is, soos u weet, konsuls van ons provinsies - hierdie harde en onverganklike landdroste is bekommerd dat hul gades die Hotel of Merry Science besoek.

"Jy sal nie die etiek van mense verstaan nie," sê Angelique en gee voor dat sy seergekry het, "Ek hoor altyd praatjies dat die ryk

dorpsmense, inteendeel, daarna streef om aanvaar te word in die sirkel van die hoër adel in afwagting van die dag wanneer die koning in sy genade hulle die edele titel sal betaal.

My man sing nie sy wapen of die oudheid van die genus Hy aanvaar almal nie – beide mans en vroue, solank hulle nie dom is nie. En die feit dat die here van die kapers ontevredenheid uits spreek, verbaas ek net.

"Eerstens, die siel! Die aartsbiskop het gebulder, asof prediking van die preekstoel af. "Eerstens – siel, madame en dan titels.

"En dink jy regtig dat my man se siel en siel in groot gevaar is, jou Eminence? Angelique het gevra, wyd-oog in die kleur van die seegolf.

Angelique het pligsgerig alles gedoen wat die kerk van die vroue van haar kring geëis het – dienste bygewoon, vas, belydenis, nagmaal –

maar van nature gesonde verstand gehad het, het sy gewelddadig gerebelleer toe sy met haar despotisme gekonfronteer is.

Nou, sonder om te weet waarom, het sy gevoel dat die aartsbiskop onopreg was.

Nadat hy sy ooglede laat sak het en sy hand op sy kruis gesit het wat met diamante en amethysts gestrooi is, het dit gelyk of die aartsbiskop in nadenke gedompel is en in die dieptes van sy siel die antwoord van die Almagtige probeer vind het.

"Hoe kan ek dit weet?" Hy sug uiteindelik. Ek weet niks nie. Alles wat in hierdie paleis gebeur, is al lankal vir my 'n raaisel, en elke dag groei my angs.

Skielik het hy gevra:

"Mevrou, is jy bewus van jou man se alchemie-ervarings?

"Nee, ek weet nie," het Angelique onvrugbaar gesê. "Graf de Peyrac is passievol oor wetenskap, maar...

Hulle sê selfs hy is 'n groot wetenskaplike.

Ek glo dit. Hy spandeer baie ure in sy laboratorium, maar hy het my nooit genooi om daar in te kyk nie. Blykbaar glo hy dat sulke dinge nie vroue kan interesseer nie.

Sy het haar aanhanger oopgemaak en dit na haar gesig gebring om die glimlag weg te steek, en miskien die verwarring waarin die aartsbiskop se blik haar gelei het.

"Dit is my plig om menslike siele te bestudeer," het hy gesê, asof sy haar verleentheid moet raai. "Maar moenie dat dit jou pla nie, my dogter. Ek kan uit jou oë sien dat jy eerlik en eenvoudig is en, ten spyte van jou jong ouderdom, is die karakter buitengewoon. En jou eggenoot mag dalk nie te laat wees om hom van sy oortredinge te bekeer en kesteulens prys te gee nie.

Angelique het selfs met verontwaardiging geskree.

"Jou Eminence, ek sweer jy is verkeerd! Miskien is my man nie 'n voorbeeldige Katolieke, maar hy is nie geïnteresseerd in die Reformasie of ander Hugenote keste. Ek het hom selfs hierdie

"somber baarde uit Genève" gehoor spot waarop hy gesê het, die lug het die missie gegee om die mensdom te ontmoedig om te lag.

"Valse woorde," het die prelate somber geuiter. "Het jy nie, madame, altyd die mees ardent Protestante in sy huis nie?

"Maar dit is die wetenskaplikes met wie hy praat oor wetenskap, nie godsdiens nie.

"Wetenskap en godsdiens is nou verwant. Ek is onlangs ingelig dat hy 'n besoek van 'n bekende Italiaanse Bernally gehad het. Het jy geweet dat hierdie man na Switserland gevlug het na die konflik met Rome as gevolg van sy opoffering, waar hy hom tot die Protestantse

geloof bekeer het? Laat ons egter nie vanuit my oogpunt op hierdie bewyse van 'n betreurenswaardige gemoedstoestand woon nie.

Maar daar is een vraag wat my vir baie jare geïnteresseerd het. Tel de Peyrac is baie ryk, en elke jaar neem sy rykdom toe. Waarom kry hy soveel goud?

"Maar, jou Eminence, behoort hy nie aan een van die oudste geneams van Languedoc, wat ook gebore is met 'n antieke familie van die Tellings van Toulouse nie? En die Tellings van Toulouse was in Aquitaine so kragtig soos die konings in Ile-de-France?

Die aartsbiskop het minagtende geknak.

Dis reg. Maar die takke van die familieboom gee nie rykdom nie. Jou eggenoot se ouers was so arm dat die manjifieke kasteel waar jy nou regeer, vyftien jaar gelede in puin begin verander het. Het Graaf de Peyrac jou ooit van sy jeug vertel?

"Nee," het Angelique saggies gesê, haarself verbaas oor haar onkunde.

"Hy is die jongste seun in die gesin en, ek herhaal aan jou, hy was so arm dat hy op sestienjarige ouderdom op 'n reis na verre lande gegaan het. Vir baie jare was daar geen nuus van hom nie, en almal het reeds gedink dat hy sy kop iewers gevou het, toe hy skielik teruggekeer het. Sy ouers en ouer broer het teen daardie tyd gesterf en die krediteure het die voorvaderlike grond geneem. Hy het dit alles uitgekoop, en sedertdien groei sy rykdom. Maar hy ontvang geen pensioen van die koning nie, hy is nooit by die hof gesien nie, en hy beklemtoon selfs sy onwilligheid om daar te wees.

"Maar hy het baie grond," sê Angelique, en voel dat sy sukkel om asem te haal, miskien as gevolg van die toenemende hitte, "en in die berge van weiding, waar ruide skape wei, wat wol gee, en 'n groot werkswinkel, waar uit hierdie wol weef saak, hy het olyf- en deklaagplantasies, heuwels waar hy goud en silwer onttrek.

"Jy het nie 'n bespreking, goud en silwer gemaak nie?"

"Ja, jou eminence, Graaf de Peyrac besit in Frankryk die voorlopigheid waarop, soos hy beweer, baie goud en silwer ontgin word...

"Madarin, jy het die regte werkwoord gebruik," het die prelate in 'n heuningstem opgemerk. "Hy maak daarop aanspraak dat hy goud en silwer daar gaan... Dit is wat ek wou hoor. Die verskriklike aanname word bevestig.

Wat wil jy hiermee sê, Jou Eminence? Jy maak my bang.

Die aartsbiskop van Toulouse het weer na haar gekyk met sy oë te duidelik, wat by tye koud geword het as staal, en stadig gesê:

"Ek het geen twyfel, madame, dat jou eggenoot is een van die grootste wetenskaplikes van ons tyd, en daarom vermoed ek dat hy regtig gevind die Filosoof se Klip, dit wil sê, ontdek die geheim dat

Koning Salomo besit, die geheim van die draai metaal in goud. Maar hoe het hy dit bereik? Ek is baie bang dat om sulke mag te bereik, hy self 'n ooreenkoms met die duiwel gemaak het.

Angelique het weer haar gesig met 'n waaier bedek, met probleme om die lag terug te hou. Sy het gewag vir 'n wenk van die handel wat die Graaf gevoer het en wat sy geweet het uit die stories van Molina en haar pa; sy was bekommerd, wetende dat handel 'n onwaardige beroep vir 'n edelman was, en dit kan 'n skaduwee oor die Telling se naam gooi. Maar die absurde beskuldiging van die aartsbiskop, wat gelyk het of sy 'n man van groot gedagtes was, het aanvanklik vir haar baie belaglik gelyk. Maar miskien het hy geskerts?

Angelique se gedagtes het onwillekeurig na die verlede gedraai en sy het skielik onthou dat Toulouse 'n Franse stad was waar die Inkwisisie steeds sy mag behou. Die monsteragtige hof van die Inkwisisie oor ketika, wat in vorige eeue oral gewoed het, het steeds in Toulouse bestaan, en sy prerogatiewe het dit nie gewaag om selfs die koning self uit te daag nie.

Toulouse, hierdie vrolike stad, was ook 'n bloedige stad, dit was hier waar die Hugenote die afgelope honderd jaar meer as enige ander stad in Frankryk doodgemaak is. Lank voor Parys het dit sy eie Bartholomew se nag gehad. Allerhande godsdienstige seremonies was veral gereeld in Toulouse. Dit was 'n ware "lui-eiland" waar die klokke, nie stil nie, die getroues na gebed ontbied het, 'n stad wat nie net in blomme verdrink het nie, maar ook in kruisigings, heilige beelde en oorblyfsels. Die vlam van die vreugdevure van die Spaanse Inkwisisie het die ware Latynse gees wat deur die Romeinse oorwinnaars hierheen gebring is, aangehits. Saam met sulke ligsinnige broederskappe as "Here van Liefde" en "Jeugleiers", wat bekend was vir hul vrolike antics, op die strate van die stad kon jy optogte van flagellants ontmoet - met die brandende oë van fanatici wat hulle hulself met swepe en dorings gemartel het en hul bloedkobbelsteenpaadjie gesmeer het.

Angelique, gevang deur 'n warrelwind van vermaak, het nie aandag gegee aan hierdie kant van Life Toulouse nie. Maar sy het geweet dit

was die aartsbiskop, hierdie einste man, wat voor haar gesit het in

'n hoë, stuk-drukkie stoel en drink ys lemonade, en daar is die Groot Inquisitor van Toulouse.

Dit is waarom haar stem regtig gewankel het toe sy stil gevra het:

"Ek hoop, U eminence, julle gaan nie my man van heksery beskuldig nie?.. Goudmynbou is immers nie so skaars in ons land nie, wat God so mildelik toegerus het en dit in sy suiwerste vorm op die grond verstrooi het!

En sy het sly bygevoeg:

"Ek het gehoor dat julle ook goue delwers het, hulle was mandjies gruis van Garonne en bring dikwels goue sand en nuggets wat julle aan liefdadigheid skenk...

"Jou woorde is nie sonder gesonde verstand nie, my dogter. Maar juis omdat ek weet hoeveel goud by die myn ontgin word, het ek die

reg om die volgende te sê: selfs al was jy die gruis van al die riviere en strome languedoc, is dit steeds nie moontlik om die helfte van die goud in te samel nie, wat blykbaar deur Count de Peyrac besit word.

Ek is goed ingelig, glo my, "Ek het geen twyfel daaroor nie," het Angelique gedink. "Dit was 'n lang tyd sedert die Spaanse goue shenanigans uitgevoer word..."

Die voorkoms van die blou oë het gewag vir haar eie verwarring.

Angelique het die waaier met 'n effens senuweegebaar geklap.

"Die wetenskaplike is nie noodwendig 'n medepligtige van die duiwel nie. Hulle sê immers by die hof daar is wetenskaplikes wat 'n spioenasieglas geïnstalleer het en daardeur hemelse helderheid en berge op die maan kyk, en die koning se oom, Duke Gaston van Orleans, voer hierdie waarnemings onder leiding van Abbot Picard uit?

"Ja, dit is, en ek ken selfs Abbot Picard. Hy is nie net 'n sterrekundige nie, maar ook die hoofgeometer van die koning.

"Jy sien.

"Die kerk, madame, het 'n breedte van sienings. Dit laat jou toe om allerhande wetenskaplike navorsing te doen, selfs so dapper soos dié wat die abbot Pikar wat deur jou genoem word, lei. Ek sal meer sê. In die aartsvoël onder my leierskap werk 'n geleerde monnik-Franciscan, 'n sekere Beshe. Hy hanteer al jare lank die probleem om metaal in goud te omskep, maar hy het self 'n seën van my en Rome ontvang. Ek sal nie wegkruip nie, terwyl sy werk is baie duur vir my, veral 'n klomp geld spandeer op spesiale bestanddele wat ek het om te bestel in Spanje en Italië. Hierdie man is bewus van al die antieke reëls van sy handwerk, en hy argumenteer dat om suksesvol te wees, verligting van bo is nodig, dit is, verligting gestuur deur God of Satan.

En hy was suksesvol?

Nog nie.

"Arme man! Ten spyte van jou hoë beskerming, word beide God en Satan sleg behandel.

Angelique het haar lip gebyt en dadelik spyt oor haar angelopmerking. Sy het gevoel asof sy versmoor, en sy was gereed om te drool, net om uit hierdie toestand te kom. Die gesprek het vir haar so dom gelyk soos dit gevaarlik was.

Sy draai na die deur in die hoop om haar man se kenmerkende voetspore in die galery te hoor, en sidder toe sy hom sien:

"Hoe is jy hier?"

"Ek het net ingeloop," het die telling geantwoord en die aartsbiskop toegespreek. "Dit was onvergeeflik van my kant af, meneer, om jou so lank te laat wag. Ek sal nie wegkruip nie, ek is sowat

'n uur gelede van jou aankoms ingelig, maar ek kon nie 'n baie delikate proses in een van die retort stop nie.

Count de Peyrac het in sy lang, toon, alchemistiese hoodie, soortgelyk aan 'n wye hemp, waarop die geborduurde tekens van die zodiac is gemeng met veelkleurige kolle sure. Angelique was seker dat hy nie doelbewus die kleed verwyder het nie en met die doel die aartsbiskop van Toulouse aangespreek het, het hom 'n "regter"

genoem en beklemtoon dat hy met hom gepraat het as Baron Benoit de Fontenac, dit is, as gelyk aan gelyk.

Die Graaf het die dienskneg, wat in die gang was, gebel om hom te help om sy hoodie af te haal.

Hy het toe na die prelate gegaan en gebuig. 'N Straal van sonskyn verlig sy donker hare met 'n groot blink krulle, wat hy versigtig gevolg, en hulle kon suksesvol meeding met die beste Paryse pruike, wat dan begin om te kom in die mode.

"Hy het die mooiste hare in die wêreld," het Angelique gedink.

Haar hart het ontskuwelik geslaan, al wou sy dit nie aan haarself erken nie. Gister se toneel het in die geheue opgekom.

"Dit is nie waar nie," het sy hardnekkig herhaal. Iemand anders het gesing. O, ek sal hom nooit vergewe nie!"

Intussen het Count de Peyrac beveel om 'n hoë stoel te skuif en naby Angelique gesit, net agter haar.

Sy het nie haar man gesien nie, maar sy het die aroma van sy asem ontvang, wat haar nou net een ding herinner het – daardie soet oomblik. Daarbenewens, sy het instinktief gevoel dat Geoffrey de Peyrac, die uitruil van onbeduidende frases met die aartsbiskop, homself nie die plesier ontken om die agterkant van die kop en skouers van sy jong vrou te versorg nie, en boonop dat sy blik beslis in die aanloklike diepte van die korsage gedompel word en haar

foutlose borste weggesteek het, wat die telling die dag voorheen beslis gedompel word.

Dit was soos 'n uitdaging vir die prelate, wat vasbeslote in sy deug gehoor is.

Inderdaad, die aartsbiskop van Toulouse, al het hy die rang van een van sy ooms geërf, wou steeds klooster aanvaar, ten einde die verantwoordelikheid vir die bestuur van een van die grootste bisdomme in Frankryk te skouer, om ook 'n ware pastoor van gelowiges te word. En juis omdat sy onberispelike lewe as voorbeeld van vroomheid kon dien, was hy veral gevaarlik.

* * *

Angelique was so gewas om na haar man te draai en implorerend om vir hom te sê: "Wees asseblief versigtig."

En terselfdertyd is haar gedagtes deur ander beset: sy het hierdie stille uitdrukking van gevoelens geniet. Sy wou hê hy moes haar meisie se vel aanraak, wat nie liefde geken het nie, sy het verlang na

'n soen wat haar in die nedd sou dompel. Angelique het baie reguit

gesit, selfs 'n bietjie gespanne en het gevoel haar wange begin brand. Sy het aangehou om haarself te vertel dat haar vrese belaglik was en daar was niks in die Earl se gedrag wat die aartsbiskop sou irriteer nie, want sy was immers die vrou van Graaf de Peyrac en behoort wettig aan hom. En sy was skielik vasgevang deur 'n begeerte om waarlik aan Hom te behoort, om te vergeet, om haar oë toe te maak en sy omhelsing te vertrou. Haar opgewondenheid het beslis nie die Telling ontsnap nie, en hy lag sekerlik vir haar. "Hy speel saam met my soos 'n kat en 'n muis. Hy neem wraak op my omdat hy hulle verwaarloos het," het sy teen 'n verlies gedink.

Om haar verwarring weg te steek, het sy die arapchonka, wat op die kussing in die hoek van die kamer was, gebel en hom beveel om 'n bonbonniere te bring. Toe die seun 'n boks swart hout met

pêrelinlegte gebring het, gevul met neute, gekerfde vrugte, jelliebone met rosyne en pienk suiker, het Angelique haarself reeds in die hand geneem en nou die gesprek van mans met groot aandag begin volg.

"Nee, meneer," sê de Peyrac, met 'n sorgvrye voorkoms om die pastille te kou met die reuk van violets,

"moenie dink ek het wetenskap opgeneem om die geheimenisse te bemeester wat my mag en mag sou gee nie. Dit is net dat ek nog altyd aangetrokke tot kennis was. En as ek byvoorbeeld nie ryk kon word nie, sou ek probeer om die posisie van versorger van die koninklike waters te kry. Jy het waarskynlik

geen idee hoe ver Frankryk agtergeraak het oor kwessies soos kunsmatige besproeiing, pomppomppomp nie... Die Romeine was tien keer meer kundig as wat ons was, en toe ek na Egipte en China gereis het...

"Ek weet, Tel, dat jy baie gereis het. Was jy al ooit in daardie lande van die Ooste waar die geheime van die Magi nog nie verlore gegaan het nie?

Geoffrey de Peyrac het gelag.

"Ek was daar, maar ek het nog nooit 'n Magi ontmoet nie. Magic is nie my roeping nie. Ek laat dit oor aan jou dapper en naïewe Besha.

"Beshe vra altyd, wanneer sal jy hom toelaat om ten minste een van jou ervarings teenwoordig te wees en jou student te word?

"Meneer, ek is nie 'n onderwyser nie. Maar selfs as ek hom was, verseker ek jou, sou ek nie toelaat dat mense beperk word nie.

"Maar hierdie monnik staan bekend as 'n man van 'n subtiele verstand.

"In skolastisisme, miskien, maar in die wetenskap, waar die vermoë om waar te neem nodig is, sien hy dinge nie soos hulle werklik is nie,

maar soos dit vir hom lyk. Na my mening is dit 'n man onintelligent en beperk.

"Laat dit jou standpunt wees, ek weet nie genoeg van wêreldse wetenskappe om te oordeel of jou antipatie geregverdig is nie. Maar moenie vergeet dat die monnik Beshe, wat jy as 'n onkundige man beskou, 'n wonderlike boek oor alchemie geskryf het nie, dit het in 1639 uitgekom, en ek het terloops skaars daarin geslaag om toestemming van Rome te kry om dit te publiseer.

"As dit werklik wetenskaplike werk is, maak dit nie saak of dit deur die kerk goedgekeur word of nie,"

het die telling taamlik droog gesê.

"Laat ek op 'n ander manier bly. Brei die gees van die kerk nie uit na die hele natuur en al sy verskynsels nie?

"Ek sien nie 'n rede waarom dit die geval moet wees nie. Onthou, Monsignor, die woorde van die heer van God: "Gee keiser die keiser." Kesar is die eksterne krag van mense, maar ook die eksterne krag van dinge. Met hierdie woorde wou die Seun van God die onafhanklikheid van die siel en godsdiens uit die materiële

wêreld besweer, en ek het geen twyfel dat dit abstrakte wetenskap insluit nie.

Prelate het sy kop geskud en sy dun lippe het in 'n sluitingsglimlag uitgestrek.

"Ek bewonder jou dialektiek. Dit is groot tradisies waardig en wys dat jy perfek teologie geleer het, wat jy aan die universiteit van ons stad studeer het. Dit is egter in hierdie gebied dat die hoër geestelikes hul hof uitbrei om 'n einde te maak aan geskille, want niks is meer soos gesonde verstand as die afwesigheid daarvan nie.

"Hierdie frase is op jou mond, Monsignor, op sy beurt, laat my bewonder. Inderdaad, as ons praat oor kwessies wat nie die kerk

direk beïnvloed nie, dit wil sê, nie oor dogma of morele fondamente nie, dan is ek oortuig dat ek in die wetenskap moet staatmaak op ervare data, en nie op allerhande logiese truuks nie. Met ander woorde, ek moet die waarnemingsmetodes vertrou wat deur Spek uiteengesit word in sy "New Organon", gepubliseer in 1620, asook die instruksies wat deur die wiskundige Descartes gegee word, wie se "Besprekings oor die Metode" die hoeksteen van filosofie en wiskunde sal bly...

Angelique het gesien dat die name van hierdie twee geleerdes byna niks aan die aartsbiskop gesê het nie, hoewel hy bekend was as 'n erudite man. Sy was bekommerd, maak nie saak hoe die geskil 'n meer akute karakter geneem het nie, want Joffrey sal nie seremoniële met die aartsbiskop wees nie.

"En wat is die passie vir mans om te argumenteer oor allerhande trifles?" het sy gedink. Die meeste van alles was sy vreesbevange, asof die aartsbiskop beslis maneuvers nie die Telling in 'n strik gelok het nie.

Hierdie keer het dit gelyk of die woorde van Geoffrey de Peyrac die aartsbiskop seergemaak het – sy bleek, skoongeskeerde wange het

'n bloos geflits, hy het sy ooglede laat sak, en op sy gesig was daar

'n uitdrukking van hicim-verraad, wat Angelique bang gemaak het.

"Messir de Peyrac," het hy gesê, "jy praat van mag, mag oor mense, mag oor dinge. Het dit al ooit vir jou gebeur dat jou wonderlike sukses in die lewe vir baie en veral waaksaam mag lyk vir die onopvalle waaksaamheid van die kerk? Jou rykdom, wat elke dag groei, jou werke wat aantrek om jou wetenskaplikes wat gevestig het op boeke ... Verlede jaar het ek met 'n Duitse wiskundige gesels. Hy het gewonder hoe jy daarin geslaag het, asof speels, om sulke komplekse probleme op te los, waaroor die grootste gedagtes van ons tyd tevergeefs geveg het. Jy praat twaalf tale...

"Pico del Mirandola, wat 'n eeu en 'n half gelede gewoon het, het agtien tale geken.

"Jy het 'n manjifieke stem wat my bleek maak met die afguns van die groot Italiaanse sanger Maroni, jy skryf maklik poësie en perfek meesterkuns – vergewe my, madame! "Om vroue se harte te oorwin...

Wat daarvan?

Angelique het geraai dat haar man sy hand op sy verminkte wang gewys het, en haar hart het gesnlinger.

Vir 'n oomblik was die aartsbiskop verward, maar het dadelik met irritasie gegooi:

"Ag! Ek weet nie hoe nie, maar jy slaag daarin om hulle daarvan te laat vergeet. Jy het te veel talent, glo my.

"Jou accusa-komedie verras my en pla my," het die telling stadig gesê. "Ek het geen idee gehad dat ek so jaloers was nie. Dit het immers vir my gelyk asof ek inteendeel aanstoot geneem het deur die noodlot.

Hy het voor die aartsbiskop gebuig en sy oë het skielik geglans, asof hy in afwagting op 'n goeie grap:

"Het jy geweet, Monsignor, dat ek op een of ander manier 'n Hugenote-martelaar is?

"Is jy?" hugenote? Hy het met afgryse uitgeroep.

"Ek het op 'n manier gesê. Hier is my storie. Toe ek gebore is, het my ma my die verpleegster gegee wat sy gekies het, nie op grond van godsdiens nie, maar op die grootte van haar borste. Die verpleegster was 'n Hugenote. Sy het my na Sewentig, haar dorpie, waaroor die kasteel van die klein ondertekenaar-Hugenote toring.

Naby, soos gewoonlik, was die kasteel van 'n ander seigneur, 'n Katolieke, en nabygeleë - Katolieke dorpe. Ek weet nie hoe dit alles begin het nie, ek was drie jaar oud toe daar 'n geveg tussen Katolieke en Hugenote was. My verpleegster en ander vroue van haar dorpie het in die kasteel van 'n Hugenote-edelman weggekruip.

Snags het die Katolieke die kasteel bestorm.

Almal wat daar weggekruip het, is doodgemaak en die kasteel is aan die brand gesteek. Ek is drie keer deur 'n saber in die gesig gesny en by die venster van die derde verdieping direk in die sneeu uitgegooi. Sneeu en het my gered van die brandende takke wat rondgeval het. Die volgende oggend, een van die Katolieke, kom na die kasteel om 'n wins te maak - en hy het geweet dat ek die seun van 'n Toulouse seigneur - het my gesien, opgetel en geskiet in die mandjie wat agter hom was, saam met my suiwelsuster Margot, die enigste plaaslike wat die slagting oorleef het. Ons Verlosser is verskeie kere gevang deur sneeu storms op pad, en hy het skaars die vallei bereik. Toe hy by Toulouse kom, het ek nog gelewe. My ma het my gestroop, my na die sonterras geneem en die dokters gebad om my te nader en gesê hulle kan my net klaarmaak. So ek het vir 'n paar jaar in die son gelê. Dit was nie totdat ek twaalf was dat ek begin loop het nie. En op sestien het ek op 'n skip geseil, en dit is hoe ek so baie geleer het. Eers is ek gehelp deur siekte en gedwonge onbeweeglikheid, dan - reis. En daar is niks agterdogtig daaroor nie.

Na 'n pouse het die aartsbiskop deurdag gesê:

"Jou storie verduidelik baie. Nou is ek nie verbaas oor jou simpatie vir die Hugenote nie.

"Ek het geen simpatie vir die Hugenote nie.

"Wel, kom ons sê dan jou antipathy vir Katolieke.

"Ek het geen antipatie teenoor Katolieke nie. Ek is 'n nie-moderne persoon, meneer, en dit is vir my moeilik om in hierdie era van

onverdraagsaamheid te leef. Ek moes 'n eeu of twee vroeër gebore gewees het, in die Renaissance - selfs die naam streel meer die oor as die Reformasie - toe die Franse baronne Italië ontdek het en danksy dit die briljante erfenis van die antieke wêreld: Rome, Griekeland, Egipte, Bybelse lande ...

Baron de Fontaine is skaars sigbaar geroer en dit het Angelique nie ontsnap nie.

"Hy het hom wel gekry waarheen hy wou gaan," flits sy.

"Kom ons praat oor die Bybelse lande," het die aartsbiskop saggies begin. "Word daar in die Skrif gesê dat koning Salomo een van die eerste Magi was en op 'n skip na Ofir geseil het, waar, ver van onbeweeglike oë, eenvoudige metale in kosbares verander het? Die Skrif sê hy is terug op skepe wat met goud gelaai is.

"Die skrifture sê ook dat toe koning Salomo teruggekeer het, het hy sy belasting verdubbel en aangedui dat hy nie veel goud gebring het nie, en die belangrikste, het nie geweet wanneer hy sou kon restock nie. As Koning Salomo inderdaad 'n manier gevind het om goud te verkry, sou hy nie belasting verhoog het of skepe na Ofir gestuur het nie.

"Miskien wou hy in sy wysheid nie aan sy vakke geheime openbaar dat hulle kon mishandel nie.

"En ek sal meer sê: Koning Salomo kon nie die geheim geken het om metale in goud te verander nie, want so 'n transformasie is

onmoontlik. Alchemy is nie 'n wetenskap nie, dit is net 'n sinistere klug, wat in die afgelope eeue opgemaak is. Die tyd sal kom en hulle sal daaroor lag, want niemand kan ooit enige metaal in goud verander nie.

"En ek sal jou vertel," het die aartsbiskop bleek uitgeroep, "dat ek met my eie oë gesien het hoe Beshe die bliklepel gedoop het in die

samestelling wat hy voorberei het, en toe hy dit uitgeneem het, het sy in goud verander.

"Dit het nie in goud verander nie, maar bloot bedek met 'n laag goud.

As jou simpleton die moeite geneem het om die boonste laag effens te krap, sou dit 'n blik onder gevind het.

"Absoluut, maar Beshe beweer dat dit die begin van transformasie is, die eerste fase van die verskynsel.

Daar was stilte. Die Graaf se hand het gegly oor die armrus van die stoel waarin Angelique gesit het en haar pols aangeraak het.

"As jy seker is," het die telling in 'n roekelose toon gesê, "dat jou monnik 'n towerformule gevind het, wat het jy gekom om my vandag te vra?

Die aartsbiskop het nie 'n oog geknip nie.

" Beshe is oortuig dat jy die hoofgeheim het wat sal toelaat om hierdie proses tot 'n einde te bring.

Die Telling het gelag.

"Ek het nog nooit 'n meer vermaaklike verklaring gehoor nie. Sou ek my tyd mors op soek na so 'n dom soektog? Arme Beshe, ek laat hom gewillig al die opwinding en al die aspirasies wat hierdie valse wetenskap kan bring, en ...

* * *

'n Verskriklike gerommel, soos 'n donderweer of kanonskoot, het hom nie 'n vonnis gegee nie.

Geoffrey de Peyrac, nadat hy wit geword het, het opgespring.

"Dit is... dit is in die laboratorium. O, my God, moet net nie Kouassi Ba doodmaak nie.

En hy het haastig na die deur gehaas.

Die aartsbiskop het tot die volle hoogte gestyg met die voorkoms van

'n geregtigheid. Hy kyk stil na Angelique.

"Ek vertrek, madame," het hy uiteindelik gesê. "Ek dink my teenwoordigheid alleen in hierdie huis is Satan se woede. Laat my aftree.

En hy het 'n breë stap na die uitgang geneem. Daar was 'n klik swepe, die uitroepe van die afrigter, en die aartsbiskop se vervoer het deur die hoofhek uitgerol.

Alleen gelaat, 'n verstommende Angelique vee 'n sweet op haar voorkop. Die gesprek tussen die aartsbiskop en haar man, waarna sy met groot opgewondenheid geluister het, het haar verwar. Sy het aangehou om haarself te vertel dat sy keelvol was vir al hierdie argumente oor God, koning Salomo, keste en magie. Maar dadelik het sy haarself bestraf in godslasteringsgedagtes en haar van hulle bekeer. Op die ou end, het sy tot die gevolgtrekking gekom dat mense ondraaglik is met hulle rantings en waarskynlik is hulle keelvol selfs vir God self.

Hoofstuk 19

Angelique het in huiwering gestaan en nie geweet wat om te doen nie. Sy wou na die vleuel van die kasteel hardloop, waar die gerommel van die ontploffing gekom het. Joffrey was duidelik opgewonde.

Miskien het iemand seergekry?.. En tog het sy in die sitkamer gebly.

Die Telling het sy werk omring met so 'n raaisel dat sy besef het dat dit die enigste gebied is waar hy nie nuuskierige onheilige toelaat nie. Selfs die aartsbiskop wat hy teësinnig baie droë verduidelikings gegee het, het slegs uit respek vir die waardigheid van die gas

gegee. En natuurlik het sy verduidelikings nie die prelate se vermoedens verdryf nie.

Angelique het gesidder. "Heksery!" kyk sy rond. Nee, in hierdie gesellige, sjarmante huis, het so 'n beskuldiging soos 'n onvriendelike grap geklink. Maar, natuurlik, baie van wat gebeur binne hierdie mure was nog steeds 'n raaisel vir haar.

"Ek sal daar heen gaan en sien," het Angelique gesê. "En as hy kwaad word, hoe erger."

Maar op daardie oomblik het sy haar man se voetspore gehoor en gou het hy die sitkamer binnegegaan. Sy hande was so in, maar hy het geglimlag.

"Dank God dit is niks ernstigs nie. Kouassi-Ba het net 'n paar skrape.

Hy het onder die tafel weggekruip en aanvanklik het ek gedink hy is deur 'n ontploffing by die venster uitgegooi. Maar die verliese is wonderlik. My waardevolste retorte van 'n spesiale Boheemse glas was verpletter, niemand het oorleef nie.

Volgens die teken van die telling het twee bladsye vir hom 'n wasbak en 'n goue beker water gebring.

Hy het sy hande gewas en die kant op die boeie geflikker.

Angelique het uiteindelik moed gekry:

"Joffrey, maar is dit regtig nodig om soveel tyd dood te maak vir hierdie gevaarlike ervarings?"

"Goud is nodig om te lewe," antwoord die telling, en in 'n breë gebaar omkring die sitkamer, asof sy haar nooi om te kyk na die luukse omgewing, by die hout plafon, wat onlangs weer bedek met vergulding. "Maar dit is nie die punt nie. Werk gee my soveel plesier dat niks anders vir my kan gee nie. Daarin is die doel van my lewe.

Angelique se hart het gebewe, asof hy in sy eie woorde haar van iets ontneem het. Maar, let op dat haar man haar fyn dopgehou het, het sy probeer om 'n onverskillige voorkoms te neem. Hy glimlag.

"Dit is die enigste doel van my lewe, behalwe vir die droom om jou te oorwin," het hy afgesluit en in

'n diep, sekulêre boog gebuig.

"Ek gaan nie met jou flesse en retorte meeding nie," het Angelique met oormatige haste gesê. "Maar om te bely, was ek regtig ontsteld oor die woorde van sy Eminence.

"Regtig?"

"Het jy nie 'n verborge bedreiging in hulle gevoel nie?"

Die telling het nie geantwoord nie. Leun teen die venster, hy kyk deurdag na die plat dakke van die stad, so nou gedruk saam dat hul ronde skerwe gevorm 'n soliede rooi-lila groot mat.

Regs van die paleis, die lang Assez toring met 'n lantern herinner aan die voorspoed van die Videa handel, waarvan die velde nog gesien kan word in die omgewing van Toulouse. Vir baie eeue, Wajda is verbou in groot hoeveelhede, as sy blom was die enigste

natuurlike Kleurstof, en dit verryk die ambagsmanne en handelaars van Toulouse.

Haar man was stil en Angelique het weer in haar stoel gaan sit en die arapchonok het vir haar 'n paaltjiemandjie gebring, waarin die sydrade vir borduurwerk met verskillende kleure uitgestort is.

Ná gister se vakansie was die paleis stil en kalm. Angelique het gedink dat sy by aandete alleen sou wees met Graaf de Peyrac, tensy die alomteenwoordige Bernard d'Andijos gekom het...

"Het jy opgemerk," het die Telling haar skielik aangespreek, "hoe vaardig het ons Groot Ondersoeker gepraat?" Hy het begin met 'n

hoë morele standaarde, in die verbygaan genoem in die Hotel van Geseënde Wetenskap, aangeraak my reise, en van hulle het ons na Koning Salomo. Kortliks, die gevolgtrekking van dit alles kan getrek word as: die boodskapper Baron Beiua de Fontenac, aartsbiskop van Toulouse, vra my om aan hom die geheim van goudproduksie te openbaar, anders sal hy my brand soos 'n towenaar in Salen Square.

"Ek het ook bedreig gevoel in sy woorde," het Angelique angstig gesê. "Dink jy hy glo regtig dat jy met die duiwel saamgespan het?"

"Is hy?" Nee. Hy gee dit aan sy naïewe Besha. Die aartsbiskop is te redelik en ken my goed. Maar hy is oortuig dat ek die geheim ken om goud en silwer met behulp van die wetenskap te maak. En hy wil Hom leer ken om voordeel daaruit te trek.

"Wat 'n lae man! Angelique het uitgeroep. "Maar hy lyk so waardig, vol geloof, vrygewig. . .

"Dit is hoe dit is. Al sy fortuin gaan na liefdadigheid. Elke dag het hy gratis middagetes vir arm amptenare. Ek dink dit is 'n brandweer en

'n weeshuis. Dit word ingeboespeer met 'n bewussyn van God se grootheid en 'n begeerte om menslike siele te red. Maar daar is 'n demoon daarin, 'n demoon van magsliefhebbend. Hy treur oor 'n tyd toe die almagtige heer van die stad en selfs die hele provinsie die

aartsbiskop was, wat met 'n stok in sy hand geregtigheid, straf en beloning gedoen het. En nou, wanneer hy die Jolly Science Hotel sien, wie se invloed groei, floreer naby sy katedraal, rebelleer hy daarteen. Hy verstaan dat as dit voortgaan, in 'n paar jaar, my liewe Angelique, jou man, Count de Peyrac, sal regeer in Toulouse. Goud en silwer gee mag, en dan sal dit in die hande van Satan se medepligtige val! Dit is waarom sy Eminence so vasbeslote is. Óf ons deel krag met Hom, óf...

"Wat gaan gebeur?"

Moenie ontsteld wees nie, maat. Natuurlik kan die intriges van die aartsbiskop van Toulouse noodlottige gevolge vir ons hê, maar ek sien steeds geen rede om te glo dat dit onvermydelik is nie. Hy het sy kaarte oopgemaak. Hy het die geheim nodig om goud te maak.

Wel, ek wil graag hierdie geheim met hom deel.

So jy ken Hom? Angelique het gefluister.

Kom ons wees dadelik duidelik. Ek weet nie van enige towerformule wat goud kan skep nie. My doel is immers nie net om rykdom te kry nie, maar om myself te laat werk vir die kragte van die natuur.

"Maar is hierdie gedagte nie tot 'n mate kesties nie, soos sy Eminence sou sê?

Geoffrey het gelag.

"Ek sien jy is opgestop met kerk dogmas. Maar jy begin ook hierdie web van mislukte argumente opskeur. Helaas, ek moet erken dat dit nie so maklik is om alles te verstaan nie. Na alles, selfs in vorige eeue, het die kerk nie die meulenaars gespeen nie, wat die meulsteen met water of wind aangedryf het. Maar as ek nou besluit om iewers in die omgewing van Toulouse op die heuwel so 'n stoomenjin te installeer, wat ek jou myn Argentier toegerus het, sal die geestelikes oorlog teen my verklaar! Alhoewel omdat ek 'n glas of klei vaartuig op die swartsmith se berg sal sit, is dit onwaarskynlik dat Lucifer dadelik daarin sal klim...

"Ek moet sê dat vandag se ontploffing baie indrukwekkend was. Sy Eminence was baie opgewonde en na my mening opreg hierdie keer. Het jy dit doelbewus aan Hom opgestel?

Nee, ek dink nie so nie. Dit is my flater. Ek oorslee 'n gremur goud dwelm afgelei van plaat goud opgelos in koninklike vodka, en dan beleër deur ammoniak. Daar was geen selfopoffering in die proses nie.

"Wat is ammoniak?"

"Dit is 'n stof wat die Arabiere sedert die tyd onbeweeglik produseer en alcali-verstendigheid genoem word. Een van my vriende, 'n Spaanse monnikwetenskaplike, het onlangs vir my 'n hele bottel ammoniak gestuur. In die geval van nood, Ek kan dit self kook, maar dit is 'n lang proses en, ten einde nie eksperimente te vertraag, Ek, wanneer jy die nodige bestanddele in die finale vorm kan vind, verkies om dit te koop. Gebrek aan suiwer bestanddele vertraag die ontwikkeling van die wetenskap, wat sulke dwase soos die monnik Beshe, chemie noem in teenstelling met alchemie. Vir hulle is alchemie die wetenskap van wetenskap, maar in werklikheid is dit 'n onverstaanbare jumble van belangrike vloeistowwe, godsdienstige formules en God weet wat anders. Maar Ek is verveeld van julle...

"Nee, ek verseker jou," het Angelique met brandende oë teruggetrokke. "Ek is gereed om ure lank na jou te luister.

Hy het geknik en die letsels op sy linkerwang het hom 'n glimlag van

'n paar spesiale ironie gegee.

"Dit is snaaks wat jou kop is! Ek het nog nooit 'n gedagte gehad om oor dinge soos hierdie met 'n vrou te praat nie. Maar ek hou daarvan om ook met jou te praat. Ek dink jy kan alles verstaan. En terselfdertyd... Na alles, toe jy by Languedoc gekom het, was jy gereed om te glo dat ek aan die genade van 'n paar donker magte was, was dit nie? Skrik ek jou steeds?

Angelique het gevoel dat sy vol verf was, maar dapper sy blik weerstaan het.

Nee, ek dink nie so nie. Ek verstaan jou nog nie heeltemal nie, en ek dink dit is omdat jy nie soos enigiemand anders lyk nie, maar ek is nie meer bang vir jou nie.

Limping, hy het die stoel agter haar genader, waarop hy tydens die besoek van die aartsbiskop gesit het. Soms spog hy met sy

verminkte gesig met 'n gewaagde uitdaging, nie bang vir helder lig nie, maar daar was oomblikke toe hy in die skadu's weggekruip het, in die duisternis. En dan in sy stem was daar

'n paar heeltemal nuwe intonasies, asof die hart van Geoffrey de Peyrac, wat uit sy verminkte liggaam gebars het, uiteindelik vrylik sy gevoelens kon uitdruk.

Angelique het nie gesien nie, maar het die noue teenwoordigheid van hierdie "man in rooi" gevoel wat haar eens so bang gemaak het.

Hy het dieselfde gebly as wat hy was, maar sy het met baie verskillende oë na hom gekyk. Sy was gereed om vir hom 'n eeue oue vroulike vraag met angs in haar stem te vra:

"Het jy my lief?"

Maar skielik was daar trots daarop. Sy het die toon onthou wat hy vir haar gesê het: "Jy sal ook kom...

Hulle het almal self na My toe gekom..."

Probeer om die verwarring te oorkom, sy het weer 'n gesprek oor sy werk begin - hulle het skielik 'n gemeenskaplike taal in hierdie gebied gevind, en dit het hulle nader aan mekaar gebring.

"Maar as jy instem om jou geheim te deel, hoekom aanvaar jy nie hierdie monnik Beshe, wat die aartsbiskop baie hoog lyk nie?

"Ba! Maar dit is waar, hier kan ek probeer om hom te ontmoet! Maar wat my bekommer, is nie dat ek my geheim sal openbaar nie, maar nogal 'n ander: hoe om dit te laat verstaan? Ek is bang ek gaan vir niks werk nie, en bewys dat die stof in komponente ontbind kan word, maar jy kan dit nie in iets anders verander nie. Die gedagtes van die mense rondom ons is nog nie ryp vir sulke openbarings nie.

En al hierdie valse wetenskaplikes is so vinnig dat hulle woedend sal wees as ek hulle vertel dat die waardevolste helpers in my

eksperimente 'n swart Moor en 'n eenvoudige bergmeester Sakse is.

Kouassi-Ba en Fritz Hauer, 'n boggelrug ou man by die Argentier-myn?

"Ja," het hy gesê. Kouassi-Ba het my vertel dat hy as kind, toe hy nog nie 'n slaaf was nie en in die wilde wilde Afrika gewoon het, waar jy net deur die Pittige Kus kan kom, hy gesien het hoe om goud te myn op 'n antieke manier wat uit die Egiptenare geleen is. Die farao's en Koning Salomo het goue medaljes gehad. Maar dink jy, liewe, wat sal sy Eminence sê as ek vir hom sê dat Koning Salomo se geheim bekend is aan my Moor Kouassi-Ba? Maar dit was hy wat my baie in my laboratorium eksperimente gevra het en my gelei het tot die idee om die verwerking van sommige rotse wat goud bevat, te hanteer. Wat Fritz Hauer, hy is 'n uitstekende bergmeester, 'n man wat sy lewe ondergronds deurgebring het, 'n ware mol wat maklik net in die galery asemhaal. In Sakse erts word die geheimenisse van produksie van vader na seun oorgedra, en danksy hulle kon ek uiteindelik baie ongelooflike geheimenisse van die natuur verstaan en al die bestanddele waarmee ek werk verstaan -

in lood, goud, silwer, vitrioel, sulem en vele ander.

"Het jy al ooit 'n sulema en vitrioel ontvang?" Angelique het gevra, en die name het 'n vae herinnering ontlok.

"Ja, dit het vir my al die mislukking van alchemie bewys, want uit die sulema kan ek óf gewone kwik kry op wil, of, soos dit andersins genoem word, lewendige silwer, of kwikgeel of rooi, wat op sy beurt

teruggedraai kan word in lewende silwer. Die aanvanklike gewig van kwik sal nie net nie net toeneem tydens eksperimente, maar selfs eerder afneem, as 'n deel sal verdwyn in die vorm van dampe. Ek weet ook 'n manier hoe om silwer te onttrek uit looderts en goud van sommige rotse wat leeg lyk. Maar as ek op die deur van my laboratorium geskryf het, "Niks in die natuur verdwyn nie, niks word uit niks geskep nie," sou my filosofie as baie dapper en selfs teenstrydig met die Boek van Wese beskou word.

"Miskien is hierdie manier soos hoe jy in staat is om te lewer aan Argentier Spaanse goud bars gekoop in Londen?

"Jy is baie gekrimp, maar Molin is te gesels. Dit maak egter nie saak nie! As Hy eerlik met jou was, dan is Hy vol vertroue in jou. Dit is reg, Spaanse bars kan gesmelt word in oonde met pirite of gallinitis, en dan word hulle soos 'n klip mat swart-grys kleur, sodat selfs die mees ywerige doeanebeamptes niks sal vermoed. Hierdie sogenaamde mat heerlike klein muile van jou pa en vervoer van Engeland na Poitou of van Spanje na Toulouse, waar hy weer met my hulp of met die hulp van my Sakse Hauer verander in 'n manjifieke sprankelende goud.

"Maar dit is kontraband," het Angelique taamlik hard gesê.

"Wanneer jy dit sê, is jy absoluut oulik. Sulke smokkelary benadeel nie die koninkryk of sy majesteit persoonlik nie, maar gee my rykdom. Binnekort sal ek egter Fritz Hauer na Languedoc terugkeer om die onttrekking op 'n nuwe goudmyn op te stel. Ek het goud gevind in die berge naby die dorpie Salskin, naby Narbonne. En dit, saam met silwer van Poitou, sal ons die geleentheid gee om op te hou smokkel, soos jy dit noem.

"Maar waarom het jy nie probeer om die koning interesseer met jou ontdekkings nie? Daar is waarskynlik ander myne in Frankryk waar jy goud kan myn met behulp van jou manier om dit uit die rots te onttrek, en die koning sal dankbaar wees vir jou.

"My skoonheid, my koning is ver weg van my af, en ek is nie gemaak om 'n deft courtier te wees nie.

Maar slegs mense van hierdie soort kan die lot van die koninkryk beïnvloed. Kardinaal Mazarin is gewy aan die kroon, Ek ontken dit nie, maar bo alles is hy 'n skema wat weef sy intriges in alle lande.

Wat die messier Fouquet, wat verplig is om geld in te samel vir Kardinaal Mazarin, is hy beslis 'n genie in finansiële sake, maar ek

dink hy stel nie belang in die vrae van hoe om natuurlike hulpbronne behoorlik te gebruik om die land te verryk nie.

Messir Fouquet! Angelique het uitgeroep. "Nou onthou ek het gehoor van die Romeinse vitrioel en die sulema. By Castle du Plessis!

Die hele toneel het voor haar oë opgekom. Italiaans in 'n klooster soutan, 'n in kant velle, Prins Conde en 'n kis sandalehout, waarin die smat-gekleurde bottel geflits.

"My pa, het jy 'n messir Fouquet gestuur?" vra prins Conde.

En Angelique het skielik gewonder of sy Destiny se hand gestop het deur die kis weg te steek.

Wat dink jy? Tel de Peyrac gevra.

"Een baie vreemde avontuur wat eens met my gebeur het.

En skielik het sy, wat vir soveel jare stil was, vir hom 'n storie vertel met 'n kis, wat in al die besonderhede haar geheue gehou het.

"Prins Conde moes die kardinaal wou vergiftig, of miskien selfs die koning en sy jonger broer," het Angelique bygevoeg. "Maar wat vir my 'n raaisel gebly het, was die briewe wat van die verpligtinge verseël het wat die prins en ander seniors aan die messira Fouquet moes oorhandig. Wag... Ek onthou die teks. Dit blyk dat: "Ek belowe om net messir Fouquet te ondersteun en al my besittings tot sy beskikking te gee..."

Tel de Peyrac het in stilte na haar geluister. Toe sy klaar is, het hy gegil.

"Hier is dit, 'n briljante samelewing! En om te dink dat die messier Fouquet in daardie stadium net 'n beskeie adviseur vir die parlement was! Maar hy was so 'n vaardige finansier dat hy homself kon onderwerp om dit te weet. Nou het hy - wel, Kardinaal Mazarin, natuurlik - die rykste mense in die koninkryk. En dit dui daarop dat

elkeen van hulle 'n warm plek onder die koning gekry het. En jy het die moed gehad om die kis oor te neem? Het jy dit weggesteek?

"Ja, ek het dit. . .

Maar toe instinktiewe versigtigheid het haar lip byt.

"Nee, ek het dit in die Waterleliedam in 'n groot park gegooi.

"Dink jy enigiemand vermoed dat jy by hierdie verdwyning betrokke was?

Ek weet nie, ek weet nie. Ek dink nie my klein mens is toe baie belangrikheid gegee nie. Alhoewel ek nie die geleentheid misgeloop het om by hierdie kis na prins Conde te wen nie.

"Regtig?" Wat 'n waansin!

"Maar ek moes my pa se reg kry om die muile pligvry te distilleer.

Oor! Dit is 'n hele storie," het Angelique gelag, "en soos ek nou uitgevind het, was jy ook daarby betrokke. Maar ek sal steeds gewillig sulke waansin herhaal, net om weer die bang gesigte van hierdie arrogante seniors te sien.

* * *

Toe Angelique klaar gepraat het oor haar ontmoeting met prins Conde, het haar man sy kop geskud.

"Dit verras my selfs dat jy hier is en jy leef. Jy moes regtig te skadeloos vir hulle gelyk het. Maar dit is uiters gevaarlik om by

hofintriges betrokke te wees. Vir hierdie mense was dit immers nie veel moeite om 'n meisie af te sluit nie.

Voortgesette om te praat, hy het opgestaan, opgegaan na die portier, en ruk haar weg. Toe hy na Angelique teruggekeer het, het sy gesig irriterend uitgespreek.

"Ek is nie rats genoeg om die nuuskieriges te vang nie.

Het ons gesweef?

"Ek is oortuig daarvan.

"Dit is nie die eerste keer dat ek gevoel het asof ons op ons gesprekke eavesdropping nie.

Die Telling het gaan sit na sy voormalige plek, agter Angelique se rug. Dit was bedompig. Die hitte het erger geword. Skielik het 'n duisend klokke die stilte van die stad gebreek – geroep tot die aand.

Die jong vrou het haarself oorgesteek en 'n gebed aan die Maagd Maria gefluister. Die klok het deur die stad gelui, en Angelique en haar man, wat by die oop venster gesit het, kon lankal nie 'n woord vir mekaar sê nie. Hulle was stil, en hierdie stille intimiteit, wat nou al hoe meer tussen hulle ontstaan het, diep bekommerd Angelique.

"Sy teenwoordigheid irriteer my nie net nie, maar gee selfs plesier,"

het sy verbaas gedink. "En as hy my weer gesoen het, sou ek ongemaklik wees?"

Nou, soos onlangs, tydens 'n gesprek met die aartsbiskop, het sy sy voorkoms op haar nek gevoel.

"Nee, liefling, ek is nie 'n towenaar nie," het hy saggies gesê.

"Miskien het die natuur my 'n paar vermoëns gegee, maar die belangrikste ding is dat ek 'n begeerte gehad het om te leer.

Verstaan jy my?

hy het in 'n liefdevolle stem gevra, wat haar gefassineer het. "Ek het verlang om al die moeilikste dinge te leer – natuurwetenskappe, literatuur en selfs 'n vrou se hart.

Ja, ek was gretig om hierdie boeiende raaisel te verstaan. Jy kyk na

'n vrou se oë, en jy dink daar is niks agter hulle nie, maar in werklikheid is daar 'n hele wêreld. Dit gebeur inteendeel: jy dink dat daar

'n hele wêreld is, en daar is een leegheid... Nie 'n stort nie, maar 'n ratel. Maar wat lê agter jou groen oë en ontlok in geheue rustige weivelde en stormagtige oseaan?..

Angelique het hom gevoel leun teenoor haar, en sy welige swart krulle het haar kaal skouer soos warm syagtige pels aangeraak. Hy vasgeklou aan haar nek, en sy sidder, hoewel onderbewustelik wag vir die soen. Toe sy haar oë toemaak, was sy geseënd in hierdie lang, passievolle soen en het besef dat die uur van haar nederlaag naby was. Ja, bewing, nog 'n bietjie obstinaat, maar reeds onderwerp, dit sal binnekort kom, soos ander gekom het, in die arms van hierdie geheimsinnige man.

Hoofstuk 20

Dit was nogal lanklaas. Eendag het Angelique teruggekeer huis toe ná 'n oggendwandeling langs die oewer van Garonne. Sy was lief vir ry en het haar 'n paar uur elke oggend, verlaat teen dagbreek toe dit nog cool. Geoffrey de Peyrac het haar selde vergesel. Anders as die meeste seniors, was hy nie gefassineer deur perdry of jag nie. 'n Mens sou dink dat hy bang was vir die beroepe wat fisieke krag vereis, maar sy roem as 'n vaardige swaardeman het nie minder nie as die roem van die sanger gebulder. Hulle het gesê dat ten spyte van sy slap, hy ongelooflik besit 'n swaard. Hy het ook daagliks in die paleis se gepantserde kamer opgelei, maar Angelique het hom nooit gesien skiet nie. Sy het nog nie veel van hom geweet nie, en soms, hartseer, onthou die woorde wat die aartsbiskop op haar troudag vir haar gesê het: "Tussen ons, madame, het jy 'n baie vreemde man gekies."

* * *

Ten spyte van die feit dat dit gelyk het of hulle onlangs naby geword het, het die Graaf by sy vrou almal dieselfde respekvol gehou, maar

vervreemd, soos in die eerste dae na die troue. Sy het min van hom gesien, en altyd in die teenwoordigheid van gaste, en selfs gewonder of die woeste Carmensita de Merecourt vir hierdie verkoeling moes blameer. Hierdie dame het teruggekeer na Toulouse na 'n reis na Parys, en nou as gevolg van haar ongebreidelde temperament het almal gevoel soos op brandende kole. Nou is gesê dat mnr de Merecourt haar uit die klooster verbied het, en as hy nog nie sy bedreiging nagekom het nie, was dit net om diplomatieke redes. Hoewel die oorlog met Spanje voortgegaan het, het Kardinaal Mazarin, wat lank probeer het om vredespraatjies te begin, aangeraai om enigiets te doen wat aan die aanraking van Spanjaarde kon seermaak. En die pragtige Carmensita behoort aan

'n edele Madrid familie. Daarom was al die vicissitudes van haar

getroude lewe belangriker as die gevegte in Vlaandere, want in Madrid het alles dadelik bekend geword, want ten spyte van die breuk van amptelike betrekkinge, het geheime boodskappers vermom as monnike, verdwaalde handelaars en handelaars wat gereeld deur die Pireneë gegaan het.

* * *

Carmensita de Merecourt het haar gewone mal lewe in Toulouse gelei, en Angelique was bekommerd.

Ten spyte van die sekulêre glans wat sy verkry het, roteer in 'n briljante Toulouse samelewing, diep onder het sy beskeie gebly as 'n veldblom, eenvoudiggesind en maklik kwesbaar. Sy het gevoel dat sy nie met Carmensita kon meeding nie, en soms, brand met jaloesie, het sy vir haarself gesê dat die Spanjaard meer geskik was om Count de Peiraca met sy vreemde karakter te word as wat sy was, Angelique.

Maar in die wetenskaplikes se gesprekke - sy het dit goed geweet -

haar man glo dat sy geen gelyke onder vroue het nie.

* * *

Daardie oggend, nader die paleis met 'n begelei van bladsy, galante seniors en verskeie jong meisies, wat sy graag haarself omring, Angelique weer gesien by die ingang 'n wa met die wapen van die aartsbiskop. 'n Lang man het uit die wa gekom in 'n rowwe klooster soustan, gevolg deur 'n ontslaande teken in boë, met 'n swaard aan sy sy en met so 'n sterk stem dat Angelique, hoewel nog ver weg, hom óf bevele of sweer gehoor het.

"Ek sweer by eer, dit is die Chevalier de Germontaz, die neef van sy Eminence," roep Bernard d'Andijos, wat Angelique onveranderlik vergesel het. "Die lug hou ons! Ek het nog nooit 'n groot brute en 'n dwaas gesien nie. Mevrou, as jy my vertrou, kom ons gaan beter deur die park om te verhoed dat die vergadering hom.

Die klein kavalkade het links gedraai, en, om die perde in die stalle te sit, het almal na die kweekhuis gegaan, omring aan alle kante deur fonteine, waar dit so aangenaam was om te ontspan.

Maar sodra hulle by die tafel gaan sit het met 'n ligte ontbyt wat vir hulle voorberei is, bestaande uit vrugte en ysdrankies, soos bladsy aan Angelique gesê het dat sy deur Count de Peyrac gevra is.

In die gang het Angelique haar man gevind in die geselskap van 'n edelman en 'n monnik, wat sy pas van ver af gesien het.

"Dit is Abbot Beshe, die baie waardige geleerde waaroor sy Eminence ons vertel het," sê Joffrey. "Laat jy ook die Chevalier de Germontaz, die neef van Monsignor, bekendstel.

Die monnik was lank, maer, met dreigende wenkbroue, waaruit die liggies gedrukte, noue oë van die fanatiese glinsterende. 'n Lang en dun, draadnek het uit die non gesteek. Sy metgesel was sy helder teenoorgestelde. Chevalier de Germontaz, so vol vitaliteit soos die monnik uitgeput was deur die doodmaak van die vlees, het 'n pragtige kompleksiteit gehad en was reeds baie ordentlik vir sy vyf-en-twintigjarige maag. Welige blonde pruik het op 'n gekamoefleerde

blou satyn camisole, versier met pienk boë. Sy ring-tops was so wyd en so oorvloedig versier met kant dat die swaard van die edelman op hul agtergrond buite plek gelyk het. Met die volstruisveer van sy wye hoed het Chevalier die vloer aan die voete van die minnares van die huis gevee, haar hand gesoen, maar dadelik, sy kop opgelig, cheekily ge wink, wat Angelique woedend gemaak het.

"Wel, my vrou is hier, en nou kan ons na die laboratorium gaan," sê Count de Peyrac.

Die monnik is oorweldig, hy het in verrassing van bo na onder na Angelique gekyk.

"Volg dit uit jou woorde dat die Countes ook saam met ons na die tempel van die wetenskap sal kom en teenwoordig sal wees tydens

ons gesprekke en die eksperimente waarin jy ingestem het om my te wy?

Die Telling het om sy gas gekyk met beledigende ironie. Hy het geweet hoe hierdie snuf diegene verstom het wat Hom vir die eerste keer gesien het en met sy wapen geroem het.

"My pa het in 'n brief wat aan my gerig is aan sy Eminence, ek het, in reaksie op sy herhaalde wense, ingestem om jou te aanvaar, en het opgemerk dat hierdie vergadering suiwer inleidend sal wees en deur persone na goeddunke bygewoon sal word. Die Monsignor het egter die Chevalier de Germontaz aan jou gestel as iets uit jou oë ontsnap.

"Maar, Messir Count, jy is 'n wetenskaplike, en jy weet dat die teenwoordigheid van 'n vrou in eksperimente is 'n blatante skending van die tradisies van alchemie, wat sê dat in teenoorgestelde vloeistowwe is dit onmoontlik om enige resultate te bereik ...

"Stel jou voor, my pa, dat die resultate van eksperimente in my wetenskap nie afhang van die bui of die geslag van diegene teenwoordig nie...

"Persoonlik vind ek dit uitstekend! Chevalier de Germontaz het met

'n vreugdevolle voorkoms uitgeroep. "Ek sal nie wegkruip nie, ek is meer aangetrokke tot 'n pragtige dame as allerhande potte en ou potte. Maar my oom het daarop aangedring dat ek Besha vergesel en gewoond raak aan die vervulling van die pligte wat binnekort my nuwe posisie sou wees. Jy sien, my oom gaan vir my die plek van die hoofvicar van die drie bisdomme koop. Maar hy is 'n verskriklike man. Hy het 'n voorwaarde vir my gestel om die heilige orde te neem. En ek bely dat ek tevrede sou wees met die voordele alleen.

Praat, hulle het na die biblioteek, waarmee die Telling wou die gaste eerste bekend te stel. Monk Bechet, wat lank daarvan gedroom het om Count de Peyrac te ontmoet, het talle vrae gevra waarop die Telling met pasiënt nederigheid beantwoord het.

Angelique, vergesel van Chevalier de Germonttas, het van agter geloop. Chevalier het nie 'n geleentheid misgeloop om haar hand aan te raak nie en elke nou en dan gooi na haar vurige blik.

"Wel, ek is 'n man," het Angelique gedink. "Dit lyk soos 'n vetmelkvark, wat versier is met blomme en kant ruffles om vir Kersete te dien."

"Maar ek verstaan nie heeltemal nie," het sy hard gesê, "wat is die verband tussen jou besoek aan my man se laboratorium en jou afspraak tot 'n geestelike posisie?"

"Ek verstaan dit ook nie, hoewel my oom lankal verduidelik het. Die kerk is vermoedelik nie so ryk en invloedryk soos dit lyk nie, en die belangrikste, soos dit behoort te wees. Die oom kla ook oor die versterking van koninklike mag ten koste van die onafhanklikheid van die provinsies. Die regte van die aartsbiskop in kerkgemeentes en selfs in die plaaslike parlement is oortree. Alle mag is gekonsentreer in die hande van die goewerneur van die provinsie en sy ontbinding van die stadswag, finansiële owerhede en die weermag. So, die oom wil graag hierdie oorheersing van die onverantwoordelike henchmen van die koning teenstaan – die

eenheid van plaaslike adel. Hy weet dat jou man 'n geweldige fortuin het, maar nie die stad of die kerk ontvang enigiets van hom nie.

"Nee, meneer, ons skenk aan liefdadigheid.

Dit is nie genoeg nie. Ek het die unie nodig wat my oom wil hê.

"Vir die dissipel van die Groot Inquisitor tree hy rof op," het Angelique gedink. "Miskien is dit hoe hy vertel is!"

"Kortliks," het sy gesê, "glo sy Eminence dat die toestand van al die inwoners van die provinsie aan die kerk gegee moet word?"

"Die Kerk moet die leiding neem.

"Met sy eminence in beheer! Jy weet, jy is 'n briljante prediker. Nou is ek nie verbaas dat jy bestem is vir geestelike aktiwiteit, waar welsprekendheid nodig is nie. Wens my oom namens my geluk met

'n goeie keuse.

"Moenie misluk nie, madame, jy is baie vriendelik. Jy het 'n heerlike glimlag, maar daar is geen teerheid vir my in jou oë nie. Moenie vergeet nie, die kerk is steeds 'n kragtige mag, veral in Languedoc.

"Ja, ek sien jy is 'n stoere beginner vicar, ten spyte van jou boë en kant.

"Geld is 'n baie oortuigende instrument. My oom het geweet hoe om my te onderwerp. Ek sal Hom getrou dien.

Angelique het die aanhanger in 'n skerp beweging geklap. Nou was sy nie meer verbaas waarom die aartsbiskop sy vet neef so baie vertrou het nie. Ten spyte van die verskillende aard van die karakters, was albei ewe ambisieus.

Die biblioteek was donker- omdat die sluiters gedek is. Toe die Telling en sy gaste ingaan, het iemand opgewek en voor hulle in 'n lae boog neergebuig.

Wat doen jy hier, Clement? Tel de Peyrac het met verrassing gevra.

"Niemand het die reg om dit hier in te voer sonder my toestemming nie, en sover ek onthou, het ek jou nie die sleutel gegee nie!

"Laat ek die Messir Count verskoon, maar ek het besluit om self die biblioteek te verwyder en nie sulke waardevolle boeke aan 'n onbeskadigde dienaar te wil vertrou nie.

Hy het haastig 'n jool, 'n kwas en 'n bank gegryp en uit die biblioteek gegly en nog 'n paar boë aan die beweeg gehang.

"Ja," sug die monnik, "Ek sal sekerlik hier baie vreemde dinge sien:

'n vrou in die laboratorium, 'n dienaar in die biblioteek, wat die magiese folios raak met sy onrein hande, 'n skatkis van onskatbare

waarde. Ja, ek moet erken, jou reputasie betaal af! Kom ons kyk wat jy hier het...

Hy het in die luukse bindings van die boeke van die meesters van alchemie gesien: "Die beginsel van die bewaring van liggame, of Mammie" deur Paracelsus, "Alchemy" deur Albert die Grote,

"Hermetiese" deur Herman Kuringus, "Die interpretasie van 1572"

deur Thomas Erast en, uiteindelik, wat hom groot plesier gegee het, sy eie boek: Conan Beshe "Transformasie".

Dit het die monnik aangekeer en hy het weer in graaf de Peyrac geglo.

Die Telling en sy gaste het die paleis verlaat en na die buitehuis gegaan waar die laboratorium geleë was.

* * *

Van 'n afstand af het hulle bo die dak 'n kolom rook gesien wat styg van 'n wye skoorsteen, waarbo 'n geboë koperbuis getorring het, wat

soos die bek van 'n paar apokaliptiese voël lyk. Toe hulle baie naby kom, het hierdie struktuur met 'n geknak na hulle gedraai met sy swart mond, waaruit die rook met soot gebloei het.

Die monnik het teruggebons.

"Dit is net 'n weervane om die traksie van die oonde met die wind te versterk," het The Count verduidelik.

"En in winderige weer is my drange baie sleg.

"En hier is dit die teenoorgestelde, want ek gebruik atmosferiese depressie wat deur die wind veroorsaak word.

So die wind werk vir jou?

Dis reg. Net soos dit maak 'n windpomp werk.

"By die meule tel die gemorstelling, die wind draai die meulsteen met die hulp van vlerke.

"My oonde spin natuurlik nie, maar hulle suig die lug op.

"Jy kan nie lug suig nie, want lug is leegheid.

"En tog sal jy vir jouself sien dat ek 'n hunkering soos die hel het.

Drie keer, nadat Angelique en Count de Peyrac die drumpel van die laboratorium oorgesteek het, en die Moor Kouassi-Ba, wat in die deur gestaan het, plegtig sy saberkurwe opgelig het en dit toe in die saak gestel het.

In die dieptes van die groot saal was twee rooiwarm - rooiwarm oonde. In die derde, presies dieselfde, is die vuur geblus. Voor die oonde is 'n paar vreemde apparaat van leer en yster geplaas, waaruit gestrek het tot by die oonde klei en koperpype.

"Dit is blacksmith se pelse, wat ek gebruik wanneer ek byvoorbeeld

'n baie intense hitte nodig het om koper, goud of silwer te smelt,"

verduidelik Geoffrey de Peyrac.

Langs die mure in die hoofsaal in verskeie rye is rakke gemaak. Op hulle was allerhande vaartuie en flesse met gebakte etikette, gestrooi met kabaalistiese tekens en syfers.

"Hier het ek 'n voorraad van verskillende bestanddele: swael, koper, yster, blik, lood, borax, arseenerts, realgar, inheemse quinoa, kwik, lapis, of andersins, hel klip, koper vitrioel, yster vitrioel. Inteendeel, in glasbottels - sterk swaelsuur, onbehandelde salpetersuur en soutsuur.

Op die boonste rak sien jy buise en vaartuie glas, yster, geglasuurde klei, en dan - retorte en distillasie blokkies. In daardie klein kamertjie, diep, is daar 'n rots wat goud bevat, hoewel dit nie vir die oog sigbaar is nie, maar byvoorbeeld arseenmineraal en verskillende

ertsse, wat silwer gee wanneer dit smelt. Hier is 'n silwer erts van Mexiko, dit is van daar af deur 'n Spaanse senior na my gebring.

"Messir The Count sal lag oor die monnik se patetiese kennis en beweer dat hierdie wasagtige stof silwer is. Persoonlik sien ek nie hier en 'n wenk van edelmetaal nie.

"Ek gaan dit vir jou wys," het die telling gesê.

De Peyrac het 'n groot stuk houtskool uit die stoof naby die stowe geneem, 'n slinger-en-wit kers uit die vaartuig op die rak uitgeneem, dit verlig uit die vlam van die oond, het 'n klein gat in die steenkool met 'n ysterkroeg gemaak, daar 'n stukkie "Mexikaanse silwer" gesit wat inderdaad 'n vuil grysgeel kleur en deurskynende was, het 'n bietjie bruin bygevoeg en toe 'n bietjie bruin gesit en toe 'n vuil grysgeel kleur en deurskynende, bygevoeg , waai in dit, beslis gerig die vlam in die reses waar die erts en borax was. Hulle het gesmelt, geswel, kleur verander, dan op die oppervlak was daar

metaalborrels, wat, nadat die grafiek sterker geblaas het, in een blink bal saamgesmelt het.

Tel de Peyrac het die kers weggetrek en met die punt van die mes 'n klein sprankelende kroeg uitgeneem.

"Hier is die gesmelte silwer wat ek voor jou oë gekry het van hierdie vreemde rots.

"En jy verander net so maklik metaal in goud?

"Ek verander niks in enigiets nie, ek onttrek net edelmetale uit die erts waarin hulle vervat is, maar nie in sy suiwerste vorm nie.

Die monnik was duidelik nie oortuig deur sy woorde nie. Hy het gehoes en rondgekyk.

"Wat is hierdie pype en gepunte bokse?"

"Dit is 'n watervoorsieningstelsel wat by die Chinese geleen word, dit dien vir eksperimente om goud met kwik uit die sand te spoel en te onttrek.

Die monnik, skud sy kop, genader een van die gonsende oonde, in die rooiwarm mond waarvan verskeie kruisigings gestaan het.

"Daar is geen twyfel nie, jy is almal wonderlik," het hy gesê, "maar ek sien niks hier wat selfs afstand lyk soos 'n atanor, 'n chemiese oond, of anders, die beroemde "huis van die wyse hoender."

Die Telling het amper met lag verstik.

"Verskoon my, my pa," het hy om verskoning gevra en kalmeer,

"maar die oorblyfsels van al hierdie dominee nonsens is vernietig deur die ontploffing van ratelslang goud wat onlangs hier plaasgevind het net tydens die besoek van sy Eminence.

'n Respekvolle uitdrukking het op die monnik se gesig verskyn.

"Inderdaad, sy Eminence het my so vertel. So jy daarin slaag om die onstow goud wat ontplof te kry?

"Ek kan nie vir jou wegkruip dat ek daarin slaag om selfs ratelslangkwik te kry nie.

Wat van die filosoof se eier?

"Dit is in my kop!

"Jy is opoffering! Die monnik het opgewonde gesê.

Wat is dit - "hoender" en "filosofiese eier"? Angelique was verbaas.

Ek het nog nooit daarvan gehoor nie.

Beshe gooi 'n spottende blik op haar. Maar aangesien Graaf de Peyrac skaars 'n glimlag wegsteek, en Chevalier de Germontaz openlik gaap, het besluit om tevrede te wees met ten minste so 'n beskeie gehoor.

"Dit is in die filosofiese eier dat die filosoof se klip gebore word," het hy gesê en die jong vrou met sy brandende blik geboor. "Dit blyk die filosoof se klip van gesuiwerde goud – die Son – en suiwer silwer

– die maan, waaraan dit nodig is om 'n lewende silwer by te voeg –

Mercury. Die alchemis ontbloot hulle in die filosofiese eier van die werking van vuur - Vulcanus, wat dan moet versterk, dan afneem, wat veroorsaak dat in hierdie mengsel 'n kragtige ontwikkeling van rucizing eienskappe van Venus, en die sigbare gevolg van hierdie eiendom - regeneratiewe materie, filosofiese klip. Na hierdie reaksie in die eier sal dit in 'n sekere volgorde ontwikkel, en dit laat jou toe om die transformasie van die stof te monitor. U moet basies aandag gee aan drie kleure: swart, wit en rooi. Hulle wys daarop dat die eerste op ontbinding is, die tweede is op smelt en die derde is op die vorming van 'n filosofiese klip. Kortliks, dit is die proses om die dood

af te wissel met opstanding waardeur elke groeiende stof volgens antieke filosofie moet slaag om voort te plant.

Die wêreldgees, 'n noodsaaklike bemiddelaar tussen die siel en die heelalliggaam, is die werksoorsaak van die geboorte van alle dinge, dit blaas lewe in al vier elemente.

Die wêreldgees is in goud, maar – helaas! Hy is onaktief, hy is daarin toegesluit.

"Hoe, my vader, bevry julle hierdie gees, wat is die basis van alles en is toegesluit in goud? Tel de Peyrac saggies gevra.

Maar die ironie het nie die monnik nugter gemaak nie. Hy het sy kop teruggegooi en was aan die genade van sy langdurige droom.

"Om hom te bevry, het jy 'n filosoof se klip nodig. Maar dit is nie genoeg nie. Ons moet 'n hupstoot gee met die hulp van goudpoeier, dit is die beginpunt van die verskynsel wat alles in suiwer goud sal verander.

Vir 'n rukkie was hy stil, gedompel in sy gedagtes.

"Na jare van soek het ek die reg, dink ek, om te sê dat ek 'n paar resultate behaal het. So, die kombinasie van die filosofiese kwik - die vroulike - met die goud - manlike begin (slegs goud moet blaar en suiwer wees), Ek sit hierdie mengsel in 'n chemiese oond, in die

"huis van die wyse hoender", die heilige heilige alchemis, wat in elke laboratorium moet wees. Die mengsel was in die retort onberispelik ovaal vorm, hermeties verstop, sodat geen klein materie kon verdwyn, hierdie retort ek sit in 'n wasbak gevul met as, en reeds hierdie wasbak geplaas in die oond. En onder die invloed van vuur, wat ek voortdurend gehandhaaf op 'n sekere vlak, kwik met sy warmte en die swael vervat in dit geleidelik opgelos goud. Ses maande later het ek 'n swart poeier gekry, wat ek "top duisternis"

genoem het. Met hierdie poeier was ek in staat om die oppervlak van metaal voorwerpe te omskep in suiwer goud, maar die belangrike begin van my aurum purum

"Maar, my pa, jy moes probeer het om hierdie sterwende begin te versterk?" Joffrey de Peyrac het gevra, en 'n vrolike lig het in sy oë geflits.

-Ja, en twee keer, ek dink ek was baie naby aan die doel. Só het ek vir die eerste keer opgetree: vir twaalf dae het ek aangedring op die mis van die sappe van Kwikgras - slinger, portulaka en suiwerheid.

Toe het ek hierdie infusie gedistilleer en 'n rooi vloeistof gekry. Ek sit dit weer in mis. In die vloeistof

was daar wurms wat mekaar geleidelik verslind het, en uiteindelik was daar een. Ek het dit vetgevluk met die drie plante waaruit ek aanvanklik die sap gedruk het en dit gevoed het totdat dit vet was.

Toe brand ek dit, en die as gemeng met vitriololie en "top duisternis"

poeier. Maar die effek van die poeier het net 'n bietjie toegeneem.

"Fu! Chevalier de Germontaz het in walglike uitgeroep.

Angelique het met afgryse na haar man gekyk, maar hy het met 'n onvrugbare voorkoms na die monnik geluister.

En die tweede keer? hy het gevra.

"Die tweede keer was daar 'n groot hoop in my. Een reisiger, skipbreuk nadat hy in die verre bereik skipbreuk gesit het, het my grond gegee waarop, soos hy beweer het, voordat hy nie voet menslik gesit het nie. En werklik die maagd land bevat 'n saad of kiem van metale, met ander woorde - 'n ware filosofiese klip. Maar blykbaar was hierdie handjievol grond nie maagd nie, want ek het nie bereik wat ek wou hê nie , die monnik klaar in 'n eenvoudige stem.

Nou wou Angelique lag, en om dit weg te steek, het sy haastig gevra:

"Joffray, het jy my ooit vertel dat jy ook skipbreuk getrek en gegooi is op 'n verlate mistige eiland bedek met ys?"

Monk Beshe het gesidder, sy oë het met vuur geflits en hy het Count de Peyrac aan die skouers gegryp.

"Is jy op 'n woestyneiland gegooi?" Ek het dit geweet, ek het dit geweet. So jy is een van daardie mense in ons verseëlde boeke dat hulle terug is van "die agterkant van die aarde, van waar donderweer, wind, hael en reën afkomstig is. Dit is waar die Filosoof se Klip gevind sal word, as jy mooi kyk."

"Iets soortgelyk aan wat jy beskryf het, was daar," het Count de Peyrac 'n slordige toon gegooi. "En daar was 'n vurige berg onder die ys wat vir my ewig gelyk het. En daar was nie 'n enkele lewende siel nie. Dit is nie ver van Tierra del Fuego nie. Ek is gered deur 'n Portugese seilboot.

"Vir 'n handjievol van hierdie maagdelike land, sou ek my lewe en selfs my siel gee," het Beshe uitgeroep.

"Helaas, my pa, ek moet bely dat dit nooit by my gebeur het om haar te bring nie.

Die monnik het 'n somber, verdagte blik op hom gegooi en Angelique het besef dat hy nie die Telling glo nie.

* * *

Angelique se helder oë het afwisselend gestop op hierdie drie mans wat voor haar in hierdie vreemde kamer staan, onder die toetsbuise en flesse. Die groot Languedocian lam Joffrey de Peyrac, wat teen die baksteenmuur van die oond leun, het met arrogante ironie na sy gaste gekyk. Hy het nie gehuiwer om hulle te laat weet dat hy geen respek vir die ou Don quixote van alchemie of vir sy Franse Sancho

Panso. Langs hierdie jesters het hy so edel, onafhanklik gelyk, so ongewoon dat Angelique se hart met gejaagde gevoelens gefynkam is.

"Ek is lief vir hom," het sy skielik gedink. "Ek is lief vir hom, en ek is baie bang. O, solank hulle hom nie voorheen seergemaak het nie...

Voor dit..."

Sy was bang om haar gedagtes te beëindig: "Voordat hy my in sy arms druk..."

Hoofstuk 21

"Liefde, die kuns van liefde," sê Geoffrey de Peyrac, "is die kosbaarste gehalte wat ons Frans het. Ek het baie lande besoek en gesien dat almal dit herken. So juig, my vriende, ons sal trots wees, maar terselfdertyd sal ons waaksaam wees: hierdie heerlikheid kan broos wees, as hulle nie tot die hulp van verfynde gevoelens en intelligente liggaam kom nie.

Hy kantel sy kop, en op sy gesig in 'n swart fluweelmasker, geraam deur 'n welige hare, 'n glimlag geflits.

"Dit is waarvoor ons hier is, by die Merry Science Hotel. Maar dit beteken nie dat ek voorstel dat jy 'n dip in die verre verlede neem nie. Natuurlik kan ek nie anders as om ons meestersgraad te onthou in die kuns van liefde, wat eens wakker geword het in die harte van mense hierdie pragtige gevoel, maar ons moet nie weggooi wat ons gemaak het, die verbetering van dit, daaropvolgende geslagte: die kuns van die uitvoering van gesprek, vermaaklike, blink wit, sowel as eenvoudiger, maar ook belangrike vreugdes, wegdoen om lief te hê, soos bekommernisse oor 'n goeie tafel en pragtige wyn.

"O, dit is wat my beter pas! Brul Chevalier de Germontaz.

"Gevoelens is niks! Ek eet 'n halwe wilde, drie partridges, 'n halwe dosyn hoenders, drink 'n bottel sjampanje, en gaan, meisie, bed toe!

"Wel, as die skoonheid mev de Montmore genoem word, dan vertel sy dat jy in die bed weet hoe om doof te snork – en dit is dit!

Sê sy dit? O verraaier! Een aand het ek egter so swaar geword...

'n Vriendelike laggie het die dik Chevalier onderbreek, maar hy, goed geaard snuf, het die silwer deksel van een van die geregte opgelig en twee vingers het die hoendervleuel van daar af ruk.

"Ek doen, as ek eet, eet ek. Ek sit nie alles in een hoop soos jy nie, en ek wend my nie tot enige subtieliteite waar hulle dit nie nodig het nie.

Rowwe, het Count de Peyrac saggies gesê. "Met watter plesier kyk ek na jou! Jy is die verpersoonliking van alles wat ons van ons meer korrodeer, alles wat ons haat. Kyk, die boodskappers, kyk en jy, die bewonderenswaardige dames, hier is 'n afstammeling van die barbare, die einste kruisvaarders wat met die seën van hul biskoppe duisende vreugdevure tussen Albi, Toulouse en Po aangesteek het.

Hulle het hierdie sjarmante land so kwaai beny, waar hulle liefde vir die dames gesing het, wat dit geskitter het en Toulouse in 'n stad van onverdraagsaamheid, wantroue, die stad wrede fanatici verander het. Ons moet dit nie vergeet nie...

"Moenie dit vir hom sê nie," het Angelique gedink, want hoewel die gaste gelag het, het sommige van hulle swart gelyk, sy het 'n onvriendelike lig opgemerk. Sy was altyd verbaas, daardie onoorkombare woede, wat hierdie suidelike gebeure van vier eeue gelede veroorsaak het. Maar die veldtog teen die Albigoane was sekerlik so verskriklik dat jy steeds kan hoor hoe die ma haar kinders bang maak met die verskriklike Montfort.

Geoffrey de Peyrac het daarvan gehou om hierdie woede aan tehits, en nie soseer uit plaaslike fanatisme nie, soos van haat van enige beperking van verstand, tot onbeskofheid en domheid.

Angelique het aan die teenoorgestelde kant van die groot tafel gesit en na haar man gekyk – hy was in 'n fluweeldonker rooi pak, geborduur met diamante. Die masker op sy gesig en swart krulle skadu die witheid van die hoë kraag van Vlaamse kant, boeie en lang roerende vingers, verneder deur ringe.

Angelique het 'n wit rok gedra en dit het haar aan haar troudag herinner. Soos vandag het die mees edelmanne van Languedoc en Gascony by twee lang bankettafels gesit, wat in die sitkamer bedek was.

Maar vandag was daar geen ou mense of geestelikes in hierdie briljante samelewing nie. Nou het Angelique in die aangesig van elke gas geweet, en sy het opgemerk dat die meeste van die paartjies rondom haar daardie aand nie wettige gades was nie. D'Andijos was saam met sy minnares, 'n vurige Paryse, mev de Sojak, die vrou van

'n landdros van Montpellier, liggies gebuig haar donker kop op die skouer van 'n paar kaptein met 'n goue snor. Verskeie kavaliers, wat alleen gekom het, het verslaaf geraak aan daardie vrydenkende dames wat dit gewaag het om sonder begeleides by die beroemde Fees van Liefde te verskyn.

Al hierdie luukse geklee mans en vroue het gelyk of hulle die jeug en skoonheid uitstraal. In die vlamme van kerse en fakkels het hulle juweliersware van goud en kosbare klippe geskitter. Die sitkamervensters was wyd oop op 'n warm lentenag. Om muskiete weg te skrik, is suurlemoenmyn en fimiamblare in die rokers verbrand, en hierdie kopreuk is met die aroma van wyn gemeng.

Angelique was te eenvoudig vir so 'n samelewing dat sy hier buite plek was, soos 'n veldblom onder die welige rose.

Maar in werklikheid vandag was sy veral goed en het nie erger gehou as ander edele dames nie.

Die hand van die jong Hertog van Forb de Ganja het op Angelique se naakte skouer gegly.

"Wat 'n ongeluk, madame," fluister hy, "dat jy aan so 'n meester behoort. Vanaand kan ek nie my oë van jou af wegneem nie.

Sy het hom speels op die vingers getref met die punt van 'n aanhanger.

"Moenie haastig wees om in die praktyk te sit wat jy hier geleer word nie. Dit is beter om te luister na die woorde van die wyse ervaring;

"'n Dwaas wat haastig is en sy liefdes binne 'n minuut verander."

Het jy opgemerk watter pienk wange en ondeunde spruit jou buurman het aan die regterkant? Terloops, ek het gehoor dat hierdie jong weduwee 'n baie ou en baie grouchy man verloor het en graag vertroos wil word.

"Dankie vir jou raad, madame.

"Nuwe liefde maak die ou dood," sê Meester Le Chapelen.

"Enige lering uit jou lieflike lippe is die wet vir my. Ek vra toestemming om jou vingers te soen en te belowe om die weduwee te versorg.

* * *

Aan die teenoorgestelde kant van die tafel het 'n geskil tussen Serbalo en messir de Castel-Jalon uitgebreek.

"Ek is soos 'n valk," het Castel-Jalon gesê, "en ek is seker ek sal dit byhou, ek gaan die arpan wingerd verkoop om aangetrek te word en op 'n ordentlike manier hierheen te kom. Maar ek sweer om liefgehê te word, jy hoef nie ryk te wees nie.

"En tog sal sulke liefde ontbreek in gesofistikeerdheid. Op sy beste, jou idyll sal lyk soos die idyll van

'n paar arm man wat die bottel beroerte met die een hand, en die ander - 'n vriendin en ongelukkig dink dat hy sal hê om te deel met

sy patetiese ecyu, wat hy skaars verdien om te betaal vir beide wyn en liefde.

"En ek is seker daardie liefde...

"Liefde in nood vervaag. . .

Joffrey de Peyrac het gelag en, die debatte gesoebat, sy arms vorentoe gestrek.

"Vrede, boodskappers. Luister na wat ons wyse onderwyser vir ons sê, wie se menslike filosofie al ons geskille moet oplos. Hier is die woorde van sy verdrag "The Art of Love": "Liefde is aristokraties. Om liefde te maak, moet jy vry wees van die versorging van die daaglikse brood, jy moet nie toelaat dat hulle jou haastig maak en jou dwing om die dae te tel nie." So, messiers, wees ryk en gee jou geliefde juwele. Glitter, gebore in die oë van 'n vrou ten aanskoue van 'n pragtige halssnoer, kan maklik in die vuur van liefde gaan.

Persoonlik vind ek die sjarmante voorkoms wat 'n slim vrou na haarself in die spieël gooi. Madames, moenie probeer om my anders te oortuig nie, moenie skynheilig wees nie. Hou jy van 'n man as hy jou so verwaarloos dat hy nie eens probeer om jou nog mooier te maak nie?

Die dames, lag, het begin fluister.

"Maar ek is arm! de Castel-Jalon het met 'n hartseer voorkoms uitgeroep. "Peyrak, moenie so wreed wees nie, gee my hoop terug!

"Wees ryk!

Dit is maklik om te sê!

"Wie wil, hy sal. Of, op die ergste; Moet ten minste nie stingy wees nie. "Stinginess is die grootste vyand van liefde." As jy arm is, moenie op jou beloftes skimp nie, gaan mal en, die belangrikste, laat jou vriendin lag. "Verveling is 'n wurm wat verlief raak." Mevrou,

verkies jy nie 'n jester vir 'n prim wetenskaplike?.. Maar steeds sal Ek jou troos, liewe Castel-Jalon: "Liefde verdien net waardig."

"Wat 'n wonderlike stem het hy, hoe mooi praat hy," het Angelique gedink.

Soen die nuwe hertog aan haar vingers. Hy het haar egter gehoorsaam, hy het dadelik voor die weduwee se pienkwang gebuig. Angelique het alleen gevoel en, sonder om haar oë af te neem, het sy deur die blou rook van die rokers aan die ander kant van die tafel gekyk, waar 'n figuur in rooi- haar man - geloom het.

Het hy haar gesien? Het hy 'n enkele konskripsie onder die masker gegooi, wat hy sy verminkte gesig bedek het? Of het hy daarvan vergeet en, soos 'n epicurean, sinneloos geniet hierdie grasieuse verbale stryd?

"Jy weet, ek is heeltemal verward," het die jong Hertog van Forba de Ganzk skielik uitgeroep, 'n bietjie stygende. "Dit is die eerste keer dat ek hier by die Merry Science Hotel was, en eerlikwaar, ek het verwag om die bekoorlike vryheid van meer te sien, eerder as om sulke streng woorde te hoor:

"Liefde verdien net waardig." Moet ons heiliges wees om ons dames te onderwerp?

"God verbied jou, Hertog," het die weduwee met 'n laggie gesê.

"Dit is 'n ernstige vraag," het D'Andijos gesê. "My liewe, wil jy graag

'n halo om my kop hê?"

"O nee!

"Waarom dink jy is die waardiges noodwendig 'n heilige? Joffrey de Peyrac teruggetrokke. "'n Waardige man is in staat tot waansin, hy is vrolik, vriendelik, hy is verwant, hy komponeer gedigte, en die belangrikste – wind op sy moustache, messiers – hy is 'n manjifieke

minnaar, altyd vol krag. Ons vaders kontrasteer liefde met hoflik, verhewe - liefde vleeslik, laagland. En Ek sê vir jou, kom ons sit hulle saam. Jy moet liefhê vir ware, met al jou siel en liggaam!

Na 'n pouse het hy in 'n stiller stem voortgegaan:

"Maar die sentimentele ekstase, wat, om geen vreemdeling vir sensuele begeertes te wees nie, verhef en reinig hulle, moet nie verwaarloos word nie. Daarom sê ek dat diegene wat liefde wil verken, hulle harte en gevoelens moet bekamp, na aanleiding van die raad van Le Chapelen: "'n Minnaar moet net een minnaar hê. 'n Liefling moet net een minnaar hê." So, kies 'n vriend uit die hart, liefde, en wanneer jy afkoel - deel, net nie ligsinnige liefhebbers wat

dronk is met passie, soos dronkaards wyn, drink nie uit al die koppies op dieselfde tyd en moenie die tempel van liefde verander in

'n barnyard.

"Ek sweer vir St. Severen! "Om van sy bord af weg te breek," het De Germontaz uitgeroep. "As my oom, die aartsbiskop, jou gehoor het, sou hy heeltemal verward gewees het. Wat jy sê, lyk nie soos enigiets nie. Ek is nog nooit so iets geleer nie.

"Jy het glad nie veel geleer nie, Chevalier de Germontaz. Maar wat in my woorde het jou so verwar?

Dis dit. Jy verkondig lojaliteit en losbandigheid, ordentlikheid en vleeslike liefde. En dan skielik asof van die kerkpreekstoel gom

"dronkenskap met passie." Ek sal hierdie uitdrukking aan my oom, die aartsbiskop, oorslaag. Ek verseker jou, hy sal dit volgende Sondag in die katedraal herhaal.

"Wat ek gesê het, is eenvoudig menslike wysheid. Liefde is die vyand van oortollige. Daarin, soos in voedsel, moet voorkeur gegee word nie hoeveelheid, en kwaliteit. Ware plesier eindig wanneer losbandigheid begin, want, vasgevang daarin, kom jy walglik. Is dit

dat een wat soos 'n eet en wyn soos 'n bodemlose vat gooi, in staat is om te verlustig in die sjarme van 'n pragtige soen?

"Moet ek myself in hierdie portret herken?" Chevalier de Germontaz het met sy mond vol gebrom.

* * *

Angelique het gedink dat hierdie Chevalier ten minste goed geaard was. Maar hoekom lyk dit asof dit 'n plesier vir Geoffrey is om hom elke nou en dan aan te raak? Voel hy nie die gevaar skuil in hierdie onaangename besoek nie?

"Die aartsbiskop het sy neef gestuur om op ons te spioeneer," het hy op die vooraand van die vakansie gesê.

En toe het hy bygevoeg in 'n nonchalante toon:

"Weet jy dat ek en die aartsbiskop oorlog teen mekaar verklaar het?"

Wat het gebeur, Joffrey?

Dis niks nie. Maar die aartsbiskop het die geheim van my toestand nodig, en miskien selfs die staat.

Hy sal nie van my af wegkom nie.

"Maar jy gaan jouself verdedig, Joffrey?"

Ek doen my bes. Ongelukkig is iemand wat in staat is om menslike domheid te vernietig nog nie gebore nie.

* * *

Die gebreke het die skottelgoed weggeneem, en agt klein bladsye het ingekom met mandjies vol rose en vrugte. Voordat elke gas plate met jellie, rosyne en verskillende soetheid geplaas is.

"Ek was baie bly om te hoor hoe eenvoudig jy oor vleeslike liefde gepraat het," sê die jong Serbalo.

"Stel jou voor ek is kwaad in liefde, en tog het ek alleen hierheen gekom. Ek dink nie dat daar in my uitstortings van gevoelens 'n gebrek aan ywer is nie, en sonder om te spog, sal ek sê dat daar oomblikke was toe dit vir my gelyk het of passie wedersyds is. Maar helaas, my vriend is te deugsaam!

Dit kos my om ten minste een dapper gebaar te bekostig, aangesien sy my vir baie dae ontmoet met 'n woedende voorkoms, wat haar koudheid toon. Vir baie maande het ek in hierdie beknopte sirkel gedraai: om haar te oorwin, moet ek my vurige liefde aan haar bewys, maar elke keer as ek dit probeer doen, beweeg sy van my af weg!..

Serbalo se misadventures het almal geamuseer. Een dame het hom styf omhels en hom op die lippe gesoen. Toe die geraas bedaar het, het Geoffrey de Peyrac liefdevol gesê:

"Wees geduldig, Serbalo, en moenie vergeet dat dit deugsame meisies is wat die hoogtes van volopheid kan bereik nie. Maar die minnaar moet baie kuns toon om haar twyfel te oorkom, gegenereer deur die feit dat sy beskou as liefde vir 'n sonde. Pasop ook van meisies wat te dikwels verwar die konsepte van "liefde" en "huwelik."

En nou gaan ek vir jou 'n paar leringe aanhaal: "Geniet liefde, moenie jou geliefde tot versadiging bring nie," "Of jy plesier gee of dit eet, hou altyd regverdigheid" en uiteindelik, "Wees altyd 'n dienaar van jou dame."

"Ek vind dat jy te bederf is deur die dames! Een van die seniors het betoog en dadelik 'n paar klappe deur 'n aanhanger ontvang. "As jy luister, kan ons mans net aan hul voete sterf.

"Dit is pragtig. Bernard d'Andijos se minnares het goedkeurend uitgeroep. "Weet jy wat ons Paryse vroue noem diegene wat ons sleep? "Sterf"!

"Ek wil nie sterf nie," het die Marquis d'Andijos grimmig teruggetrokke. "Laat my teenstanders sterf!

"Moet ons al die dames se grille oorgee?"

"Ongetwyfeld...

"Hulle sal ons daarvoor verag. . .

"En verander ons...

"En jy moet sit met wat jy verneuk word?"

"O nee! Joffrey de Peyrac gesê. "Roep jou teenstanders na 'n tweestryd, boodskappers, en maak hulle dood. "Wie nie jaloers is

nie, weet hy nie hoe om lief te hê nie", "Twyfel in die geliefde dame ontsteek net passies."

"Wel, die duiwel is Shaplen, hy het dit alles uitgepluis!

* * *

Angelique het 'n glas na haar lippe gebring. Van die wyn het die bloed in haar are begin speel, en sy het pret gevoel. Sy was lief vir wanneer, aan die einde van hierdie feeste, die stemme van die suidelike begin klink soos fanfare, toe hulle uitgeruil grappe en uitgedaag mekaar, toe iemand skielik ruk sy swaard, en iemand het die kitaar ...

"Sing vir ons en sing. Die goue stem van die koninkryk! "Skielik het iemand geëis.

Die musikante wat op die kore sit, het stiller gespeel. Angelique het gesien hoe die jong weduwee haar kop op die jong hertog se skouer sit. Met haar sagte vingers het sy die pastille gegik en dit in sy mond gesit. Hulle glimlag vir mekaar.

Op die donker fluweel lug verskyn die maan, rond en skoon. Volgens die teken van Joffrea de Peyrac het die dienskneg een vir een al die kerse uitgesit. Dit het baie donker geword, maar geleidelik het die oë gewoond geraak aan die sagte lig van die maan. Almal het in 'n fluistering gepraat, en in die middel van 'n skielike stilte kon die paartjies sug. 'n Paar paartjies het reeds van die tafel af opgestaan en nou rondgedwaal wat in die tuin, wat op oop galerye, bedek is met 'n geurige nagbries.

"Sudary," sê Geoffrey de Peyrac met sy lae aangename stem, "en jy, die sudari, wees welkome gaste van die Merry Science Hotel. Vir 'n paar dae sal ons gesprekke hê en almal saam by dieselfde tafel feesvier. Daar is kamers in hierdie huis vir jou. Daar vind jy fyn wyne, lekkers en sorbet. En gemaklike beddens. As jou karakter sullen is, slaap alleen in hulle. En wens, nooi 'n vriend aan jou vriend vir 'n uur

... Of vir die lewe. Eet, drink, wees lief vir mekaar, maar wees

nederig, want "om die soetheid van liefde te bewaar, het dit 'n raaisel nodig." En nog een stukkie raad, dit is van toepassing op jou, madame. Weet dat luiheid ook 'n groot vyand van liefde is. In die lande van Oos en Afrika, waar 'n vrou nog 'n slaweman is, is dit sy wat meestal moeite moet doen om die man met haar tevrede te maak.

Jy vroue van die beskaafde wêreld is te bederf. En soms misbruik jy dit en reageer op ons ywer met lusteloosheid... wat grens aan onverskilligheid. So, wees vrygewig en dapper, en genot sal jou beloon.

"'n Ongeduldige man en 'n onaktiewe vrou sal nie liefde geniet nie."

Ek sal eindig met 'n gastronomiese raad. Onthou, my vriende, daardie sjampanjewyn - 'n paar bottels daarvan het aan die hoof van jou beddens afgekoel - maak die verbeelding opgewonde, maar gee nie veerkragtigheid nie.

Met ander woorde, as jy voorberei vir die stryd, moenie te veel drink nie. Maar jy sal nie die beste wyn vind om die oorwinning te vier nie, dit sal jou versterk na 'n gelukkige nag van liefde, sal jou ywer ondersteun en nuwe krag gee. Madames, ek salueer jou.

Hy het wegbeweeg van die tafel met sy stoel, kruisbeen, gooi hulle op die tafel in 'n skerp beweging, het die kitaar en begin sing. Sy gesig, bedek met 'n masker, is na die maan gedraai.

Angelique het verskriklik alleen gevoel, onder die skaduwee van die Assez-toring daardie aand asof die wêreld oorlede is. Sultry Toulouse het sy siel herwin. Passie het weer burgerskapsregte hier gekry, en Angelique, jonk, ryp vir liefde, kon nie onverskillig daaroor bly nie. Dit is onmoontlik om te praat met ongestraf oor liefde, oor sy vreugdes, vir onwillekeurig swig voor sy soet verlanging. Byna al die gaste versprei rondom die paleis, en slegs 'n paar paartjies liggies gekoester, staan by die vensters met 'n glas pienk drank in die hand.

Mev. de Sojak het haar kaptein gesoen. 'N Lang warm aand, fyn wyne, fyn geregte gesoute met verskeie speserye, musiek en

blomme - dit alles het 'n ding van die tyd en gedompel die Hotel van Pretwetenskap in die krag van liefde spel.

Die man in rooi het voortgegaan om te sing, maar hy was ook eensaam.

"Wat wil hy hê? Angelique het haarself met verwildering gevra. "Ek sal myself aan sy voete gooi en smeek, "Vat my!"

By hierdie gedagte het sy gebewe en haar oë toegemaak.

Sy is geskeur deur twyfel en die mees teenstrydige gevoelens. Selfs die dag voor sy gereed was om haarself te erken verslaan, maar vandag het haar hele wese gerebelleer teen hierdie versoeking. "Hy lok vroue met sy liedjies." Eens op 'n tyd, in die verre Poitou, het dit haar vreesbevange gemaak, en nou, hier het dit so mooi gelyk.

Angelique het opgestaan en uit die sitkamer geloop, "weg van versoeking," soos sy vir haarself gesê het. Maar dadelik, onthou dat hierdie man haar man voor God is, het sy haar kop in wanhoop geskud. Sy het verlore gevoel, sy was bang. Nadat hy 'n harde opvoeding ontvang het, was Angelique skugter voor hierdie te vrye lewe. Sy het geleef op 'n tyd toe elke teken van swakheid berou en diep berou behels het. Die vrou, as sy haar snags aan haar minnaar gegee het, het in die oggend na die belydenis gehardloop en gesnik, gevra om haar in 'n klooster toe te sluit en haar in nonne te sny sodat sy vir haar sondes kon versoen.

Angelique het perfek verstaan dat Joffrey de Peyrac dit nie deur die bande van die huwelik wil bind nie, maar deur die bande van liefde.

As sy die vrou van 'n ander was, sou hy op presies dieselfde manier met haar gedra het. Was die broodwinner nie reg toe sy gesê het hierdie man was inhoots met die duiwel nie?

Toe sy by die voorste trappe afgaan, het sy 'n daldlingpaar ontmoet.

Die vrou het vinnig gefluister, asof sy 'n eenvoudige gebed gelees het. Die paleis was gevul met sug. Angelique, in haar wit rok, het die park rondgedwaal. Sien Serbalo, wat ook alleen in die stegies gelol

het, dink, blykbaar, van wat hy vir sy oor-chaste vriend sou sê, het Angelique geglimlag.

"Arme Serbalo! Ek wonder of hy getrou sal bly aan sy liefde of dit vir

'n ander meisie sal los, minder wreed?"

Die Chevalier de Germontaz het in 'n onseker stap by die trappe afgegaan. Asemhaling swaar, hy het opgegaan na Angelique.

"Om te sterf, al hierdie soet krom suidelikes! My vriendin was nog so voldoen, en toe skielik het sy my geklap. Ek weet nie genoeg daarvan nie.

"En reg, dit is tyd vir jou om 'n keuse te maak wie jy is: 'n libertyn of

'n geestelike persoon. Jy mag dalk ly omdat jy nie besluit het wat jou roeping is nie.

Nadat hy gesnubel het, het hy baie naby aan haar gekom en reguit in haar gesig geblaas met 'n wynuitbranding.

"Ek ly omdat stukkies soos jy my soos 'n bul terg. Ek het een gesprek met vroue.

En nie vroeër het Angelique 'n skuif gemaak om homself te verdedig nie, aangesien hy haar onbeskof na homself gehaas het en sy vet kwylmond teen haar lippe gedruk het. Sy het teruggeveg en met walglike gebewe.

Hoofstuk 22

Messir de Germontaz! Skielik het 'n stem uitgelui.

Angelique was met afgryse vervul om die telling de Peyrac te herken in die man wat op die boonste lopie van die trappe staan. Hy het sy hand gevrek en die masker van sy gesig afgeskeer. Sy het sy woedende gesig gesien, waaruit selfs die dapperste man kon bewe.

Stadig, doelbewus beklemtoon sy slap, het hy begin neerdaal, en toe hy die laaste stap bereik, het 'n swaard in sy hand geflits, wat hy uit sy bene geneem het.

Germontaz, wat effens swaai, teruggetrek. Na aanleiding van Geoffrey de Peyrac, Bernard d'Andizos en Messir de Castel-Jalon die trappe neergedaal het, het die aartsbiskop se neef sy kop na die tuin gedraai en Serbalo agter sy rug gesien. Germontaz is uitasem.

"Ja, dit is... dit is 'n strik," het hy gemompel. "Jy wil my doodmaak!

"Jy het jouself 'n strik gestel, vark! D'Andijos het terug gesê. "Jy het besluit om die vrou van die man wat jou gasvryheid gegee het, in oneer te bring!

Angelique het tevergeefs met 'n bewende hand probeer om 'n geskeurde korsage op haar bors te trek.

Gaan hulle veg? Nee, dit is nie moontlik nie! Ons moet ingryp...

Daardie heftige kind kan Geoffrey doodmaak!

Die Telling het voortgegaan om te trap, en skielik het sy ongemaklike figuur buigsaamheid gevind, soos dié van 'n akrobaat. Toe hy Germontaz nader, het hy hom met die punt van sy swaard in sy maag geslaan en kortliks gooi:

"Beskerm my!

Hy het die weermag se aandag getrek, sy swaard ruk en hulle het die wapen oorgesteek. Vir 'n paar oomblikke het hulle so kwaai geveg dat die koppies efese mekaar twee keer getref het, en die gesigte van teenstanders was baie naby.

Maar Count de Peyrac was elke keer nimmereindigend. Sy behendigheid meer as vergoed vir die fisiese nadeel. Toe Germontaz hom na die trappe druk en hom gedwing het om 'n paar treë te klim, het hy skielik oor die reling gespring en Chevalier het skaars tyd gehad om om te draai om die vyand van aangesig tot aangesig te ontmoet. Germontaz het begin uitasem. Hy het meesterlik omhein, maar kon nie so 'n frenzied tempo weerstaan nie. Die Earl se swaard het sy regtermou geslyp en sy hand gekrap.

Die wond was oppervlakkig, maar bloei swaar; hand vashou die swaard begin gevoelloos gaan.

Chevalier het moeiliker geword om te veg. In sy groot ronde oë was daar paniekbesing. Maar in die oë van Geoffrey de Peyrac het onheilspellende vuur verbrand en daar was geen genade nie.

Angelique het die doodsvonnis in hulle gelees.

Sy het haar lippe pynlik gebyt, maar sy het nie gewaag om te beweeg nie. Skielik het sy gedruk. Daar was 'n dowe, lang gegil, asof hy gesink het, die byl, die houtjack, laat sak het.

Toe sy haar ooglede skud, sien sy dat die Chevalier de Germontaz op mosaïekblaaie oopgly, en in sy sy die handvatsel van die swaard uitsteek. Die groot Languedocian lam met 'n glimlag leun teenoor hom.

"Soet wriggling"! Hy het saggies gesê.

Hy gryp die swaard aan die handvatsel en jaag dit skielik na homself. Iets saggies botsing, en Angelique het bloedspatsel op haar wit rok gesien. Sy het sleg gevoel en sy het teen die muur geleun.

Geoffrey de Peyrac leun oor na haar. Sweet het in sy gesig afgevloei, en sy dun bors, soos blacksmith se pelse, het gehef en

onder 'n rooi fluweel camisole geval. Maar sy oplettende blik het steeds 'n lewendige briljantheid en skerpte behou. 'n Stadige glimlag het sy lippe versprei toe hy haar groen, uitgeslape oë ontmoet het.

En hy het beveel om te sê:

Kom ons gaan.

Die perd, stadig trap, loop langs die rivier, swaar sand op 'n kronkelende smal pad. Agter, op 'n sekere afstand, het drie gewapende voetmanne gery en hul ondertekenaar bewaak, maar Angelique het hulle nie opgemerk nie. Dit het vir haar gelyk of sy alleen onder hierdie sterrehemel was, alleen in die arms van Geoffrey de Peyrac, wat, nadat sy haar in die saal gesit het, haar nou na die huis op Garonne geneem het, waar die paartjie gewag het vir hul eerste nag van liefde.

* * *

In die huis op Garonne het die dienaars wat deur die streng meester geborduur is, heeltemal onsigbaar gebly. Alles is in die slaapkamer gaar. Op die balkon naby die rusbank was daar vrugte, bottels wyn is in die koperkom afgekoel, en tog het die huis verlate gelyk.

Angelique en die Telling was stil. Hulle het lank in stilte gesit. Toe hy, toe hy sy ongeduld verberg het, haar na homself getrek het, het sy gefluister:

Waarom glimlag jy nie? Is jy steeds kwaad? Ek sweer vir jou, dit is nie my skuld nie.

"Ek weet, liefling.

Hy het diep asem gehaal en in 'n dowe stem voortgegaan:

"Ek kan nie nou glimlag nie, ek het te lank gewag vir hierdie minuut, en nou voel ek siek met geluk.

Ek het nog nooit 'n vrou soos jy liefgehad nie, Angelique, en ek dink ek het jou liefgehad voordat ek jou geken het. En toe ek jou sien...

Ja, dit is waarvoor ek gewag het. Maar jy het verby geloop met 'n stout voorkoms, so naby en onvolhoubaar soos die moeras elwe. En ek het jou grapbelydenisse gemaak, bang dat jy my verskriklik sou vervreem of bespot. Ek het nie so lank gewag vir enige vrou nie, ek het nie soveel geduld met enige van hulle getoon nie. Jy het wettig aan my behoort. Twintig keer was ek gereed om jou met geweld te neem, maar ek het nie net jou liggaam nodig nie, ek het jou liefde nodig.

En noudat jy hier is, wanneer jy uiteindelik myne is, kan ek jou nie vergewe vir die pyniging wat jy my veroorsaak het nie. Ek kan jou nie vergewe nie," het hy herhaal met 'n brandende passie in sy stem.

Sy kyk direk in sy gesig, wat haar nie meer bang gemaak het nie, en glimlag.

"Wraak my," fluister sy.

Hy het ook gesidder en geglimlag.

"Jy is meer van 'n vrou as wat ek gedink het jy is. O, moenie my aanhits nie. Jy sal vra vir barmhartigheid, my sjarmante teenstander!

Van daardie oomblik af het Angelique opgehou om aan haarself te behoort. Lippe, wat haar reeds eens dronk gemaak het, het haar weer in 'n warrelpool van voorheen onbekende sensasies gedompel, waarvan die herinnering haar vae verlange gelaat het. Alles het in haar wakker geword in afwagting op die hoogste saligheid, wat niks nou kon voorkom nie, die reasie het haar aangegryp met soveel krag dat sy bang was.

Asemhaling intermitterend, sy leun terug, probeer om sy weasel ontwyk, wat haar oopgemaak meer en meer bronne van plesier, en elke keer, asof sy na vore gekom uit die dieptes van die allesverterende lug, sy het gesien hoe die sterre lug en die misbedekte vallei, wat die silwer lint van Garonna gestrek, geswaai voor haar oë.

Angelique se gesonde, sterk liggaam is geskep vir liefde. Asof sy dit weer gevoel het en geskok was, het sy gevoel aan die genade van 'n onbekende krag, wat nie soseer buite haar geleef het nie, maar in haar en in die afgrond van passie gestoot het. Eers later, reeds wys om te ervaar, kon Angelique die inperking waardeer wat toe deur Geoffrey de Peyrac getoon is en sy eie passie getem het om sy oorwinning te besweer.

Sy het skaars opgemerk hoe hy dit gestroop en op die rusbank gelê het. Met ongunstige geduld het hy haar keer op keer begin versorg, en elke keer het sy meer onderdanig geword, alles warm in die beantwoordende sorge, en haar biddende oë koorsagtig geglans. Sy het toe uit sy arms gebreek en toe aan hom geheg, maar toe die opwinding waarmee sy nie meer 'n klimaks kon hanteer nie, skielik deur die isto gevee is. Angelique gedompel in saligheid, skril en opskrif; weggooi alle skaamte, sy het haarself aan die mees

gewaagde liefde; sy het haar oë toegemaak, sy is deur een of ander soet stroom weggevoer. Sy was nie ontsteld oor die pyn nie, soos met al haar wese wat sy verlang het na oorheersing oor haarself. En toe hy besit daarvan geneem het, het sy nie geskree nie, maar net ongelooflik wyd-oog, wat die sterre van die lente lug weerspieël.

"Reeds," fluister Angelique.

Toe sy op die bed uitstrek, het sy geleidelik tot haar sintuie gekom. 'n Sagte Indiese shawl het haar klam lyf teen 'n ligte nagbries beskerm.

Sy het na Geoffrey de Peyrac gekyk. Hy het opgestaan om koelwyn in sy bril te gooi. In die maanlig het sy liggaam heeltemal swart gelyk. Hy het gelag.

"Ja, my siel is myne! Jy is steeds nuut en ek kan nie nou my les voortslep nie. Die tyd sal kom vir 'n lang plesier. Intussen, kom ons drink: vandag het ons hard gewerk en verdien 'n beloning.

Sy glimlag vir hom, onbewus van hoe boeiend haar glimlag was, die glimlag van 'n nuwe, nuutgebore en bloeiende Angelique, bevry van haar boeie. De Peyrac, verblind, het sy oë toegemaak. Toe hy weer na Angelique gekyk het, het hy die alarm in haar oë gelees.

"Chevalier de Germontaz," het sy gemompel. "O, Joffrey, ek het heeltemal vergeet! Jy het die aartsbiskop se neef doodgemaak.

Hy het haar liefdevol gerusgestel.

Moenie daaraan dink nie. Hy het my gedwing, want daar is getuies.

As ek hom vergewe het, dan sou ek oortuig gewees het. Die aartsbiskop behoort aan 'n edele familie, en hy kan net versoen. My God, liefling," fluister hy, "jy is selfs mooier as wat ek gedink het.

Hy omkring die rondte van haar wit en rek maag met sy vinger. Sy glimlag en sug salig. En sy was altyd vertel dat die mense, wat hulle passie bevredig, onbeskof en koud word ...

* * *

Nee, Geoffrey was beslis nie soos enige ander mans nie.

Hy het langs Angelique op die rusbank gaan lê, teen haar gedruk en sy het hom saggies hoor lag.

"Om te dink, die aartsbiskop kyk nou uit sy toring by die Hotel of Merry Science en vloek my losbandigheid! O, as hy geweet het dat ek op daardie tydstip "die vrugte van kriminele passie" was met sy eie vrou, die eenheid waarmee hy self geseën het!

Jy is onverbeterlik. Hy is nie tevergeefs behandel jou met agterdog nie. Dit is immers waar, as daar twee maniere is om iets te doen, is jy seker om die derde te soek. Jy kan byvoorbeeld óf 'n minnares vind, of eerlik jou huweliksplig uitvoer. Maar jy moes ons trounag maak sodat ek soos 'n sondaar in jou arms gevoel het.

Dit is 'n lekker gevoel, is dit nie?

"Bly stil, Joffrey! Jy is die duiwel! Erken dat jy self sonde na jou preek gedog het, en die gaste het skaars daarin geslaag. Hoe vaardig het jy hulle getrek in wat sy Eminence noem "losbandigheid" ... En ek is glad nie oortuig dat jy menslik is nie... Veilige!..

"En jy, Angelique, is 'n verleidelike, naakte kanon. Ek het geen twyfel dat my siel danksy jou absolusie sal ontvang nie. Maar laat ons onsself nie ontneem van die sjarme van die lewe nie. Baie mense het baie verskillende idees oor moraliteit as ons s'n, maar dit verhoed nie dat hulle edel en gelukkig is nie.

Onder ons manjifieke klere steek ons die onbetaamlikheid van die siel en die onbeskofheid van die gevoelens weg, en ek droom om te sien vir die vreugde van myself hoe vroue en mans meer verfyn sal word, en ons Frankryk sal die heerlikheid van die mees genadige land kry. Ek is tevrede met dit alles, want ek is lief vir vroue, sowel as alle pragtige dinge. Nee, Angelique, my engel, my gewete knaag my nie, en ek gaan nie vir sonde val nie...

* * *

Slegs deur 'n vrou te word, het Angelique regtig geblom. Dit was soos 'n roosknop, wat in sy dop krampe is. Die warm Moorish bloed van haar voorouers het homself bekend gemaak.

Al die volgende dae, al die tyd, terwyl die feestelikhede in die Hotel of Merry Science geduur het, het Angelique nie die gevoel verlaat dat sy na 'n ander wêreld, die wêreld van volheid van gevoelens en magiese ontdekkings oorgeplaas is nie. En dit het vir haar gelyk of daar niks buite dit was wat alle lewe gevries het nie.

Liefde het meer en meer in haar opgevlam. Haar wange was pienk, en selfs in haar lag was daar iets nuuts, audacious. Elke aand het Joffrey de Peyrac haar toenemend gulsig gevind vir sorge, toenemend veeleisend, en die soms chaste Diana, wat geweier het om te onderwerp aan enige nuwe fantasie van haar man, baie gou ingegee, en Angelique het haarself heeltemal aan sy mag gegee.

Die gaste het ook in dieselfde atmosfeer van volle gemak en gemak wat in die kasteel geheers het, gewoon.

In hierdie verband het hulle die ongelooflike vermoë van Count de Peyrac geskuld om al die geriewe vir sy gaste te versorg, om alles

aan die kleinste detail te verskaf.

Uiterlike sorgvrye, hy het aangehou flikker onder die gaste, maar Angelique het gevoel dat hy net van haar gedink het, sing net vir haar. Soms het sy egter gesien hoe die voorkoms van sy donker oë met 'n vrolike voorkoms van 'n paar coquette vergader en hom vra oor die kaart van die Land van Teerheid, en sy was jaloers. Sy het na die gesprek geluister, maar moes altyd erken dat Joffrey met eer uit die situasie gekom het en met grappies klaargemaak het, vaardig, soos hy alleen kon, hulle met komplimente vermom het.

'n Week het verbygegaan, en Angelique met 'n gemengde gevoel van verligting en hartseer het die swaar, jasversierde spanne

afgesaag, wat tot by die ingang van die paleis opgerol het om hul eienaars

na verre boedels te neem. Vertrek, steek grasieuse hande in kant boeie in die vervoer deure, gestuur die laaste groet na die oorblywende.

Ruiters het hulle hoede met vere gewaai. Angelique van die balkon het hulle speels lugsoene gegee.

Sy was bly dat sy uiteindelik 'n bietjie stil sou wees, dat haar man nou alleen aan haar sou behoort. En terselfdertyd, diep onder, was sy hartseer dat daardie heerlike dae verby was. Sulke gelukkige oomblikke gebeur net een keer in 'n leeftyd. Nooit - Angelique skielik omhels 'n somber gevoel - sal nooit weer herhaal word hierdie skitterende gelukkige week.

* * *

Op die eerste aand ná die vertrek van die gaste het Offfrey de Peyrac homself in sy laboratorium toegesluit, waar hy nie die hele tyd in die paleis was nie, die Fees van Liefde geduur het.

Hierdie haastige ontsnapping het Angelique ontferm en tevergeefs vir hom gewag, sy het woedend op haar wye bed gejaag.

"Dit is wat mans is! Sy het bitterlik gedink. "Hulle neerdaal om ons 'n bietjie tyd in die verbygaan te gee, maar sodra dit hul persoonlike stokperdjies raak, kan hulle nie teruggehou word nie. Sommige is tweestryde, ander het oorlog. En Geoffrey het sy retorte. Ek het hom altyd lief toe hy my van sy werk vertel het, ek het gedink hy het vriendelike gevoelens vir my, maar nou haat ek sy laboratorium!"

So, verontwaardig aan haar man, het sy uiteindelik aan die slaap geraak.

Sy het wakker geword van die kers en Joffrey se hoofbord gesien.

Hy is amper uitverleeg. In 'n skerp beweging het sy opgestaan en in die bed gaan sit en haar knieë met haar hande geklap.

"Was dit so 'n noodsaaklikheid vir jou om hierheen te kom?" Sy het gevra. "Ek kan die voëls in die tuin hoor. Ek dink jy beter eindig 'n pragtige begin nag in jou laboratorium met 'n pot-bellied glas retort.

Sonder om die geringste berou uit te druk, het die Telling gelag.

"Ek is desperaat, liefling, maar ek kon nie die ervaring verlaat nie. Jy weet, dit is 'n bietjie blaam vir ons verskriklike aartsbiskop. Hy het die nuus van sy neef se dood aanvaar soos 'n edelman. Maar -

kom ons wees versigtig - tweestryde is verbode. Dit is 'n ekstra troefkaart vir hom. Ek het 'n ultimatum ontvang: om te openbaar aan hierdie onkundige monnik Besha, die geheim van goudproduksie.

Wel, aangesien ek nie kan vertel oor handel met Spanje, Ek sal hê om hom te neem na Salsin om te sien hoe gouderts onttrek en hoe goud is onttrek uit dit. Maar eers sal ek Saxoan Soritz Hauer bel en

'n boodskapper na Genève stuur. Bernally het daarvan gedroom om by hierdie eksperimente teenwoordig te wees en sal sekerlik kom.

"Ek stel glad nie hierin belang nie," het Angelique woedend onderbreek. Ek wil slaap.

Maar sy was heeltemal bewus daarvan dat die los hare en kant ruffle van haar nag-top bloes gly af haar kaal skouer het 'n baie groter

indruk op hom as haar woorde.

Joffrey het Angelique se sagte donker skouer gestreel en sy het vinnig haar skerp tande in sy hand gesteek. Hy het haar geklap en met woede haar oorgestoot en haar op die bed oorgeslaan. Die stryd het begin. En baie gou is Angelique verslaan, wat sy elke keer verras was. Sy het egter voortgegaan om weg te skram van sy

omhelsing. Maar sy het reeds bloed in haar are gehad. Iewers diep en diep in haar het

'n vonk van passie uitgebars en dadelik opgevlam, haar hele gedierte gevee. Sy het steeds voortgegaan om te weerstaan en terselfdertyd verlang om die ongelooflike gevoel wat sy pas ervaar het, te herontdek. Haar liggaam is in vlamme verswelg. Soet golwe een na die ander het haar verder in die see onbekend aan haar voor die waansin. Sy lê op die rand van die bed met haar kop oor, met haar lippe half oop, en skielik in haar geheue opgeduik gooi skaduwees in die alcoa, vergul lig van die nag lig, en in haar ore klink 'n stil, eenvoudige kreun, wat sy nou gehoor het met buitengewone duidelikheid. En skielik het sy besef dat dit haar gekerm was. In die grys voordagskemer het sy die glimlaggende gesig van die faun oor haar gesien. Halfbedekking van sy blink oë, het hy geluister na die gesang van die lewe wat hy gegenereer het.

"O, Joffrey," sug Angelique, "Ek dink ek gaan doodgaan. Waarom is dit elke keer al hoe wonderliker?

"Omdat liefde 'n kuns is waarin geleidelik verbeter word, my skoonheid en jy – 'n wonderlike student.

Versadig met liefde, wou sy vrede hê en, aan die slaap raak en aan hom vasgeklou. Hoe donker lyk sy liggaam in 'n kanthemp! Hoe dronk haar reuk van tabak!

Hoofstuk 23

Twee maande later het 'n wa met die wapen van Graaf de Peyrac, vergesel van verskeie ruiters, langs 'n steil bergpad na die dorpie Salsin in die departement Aude gery.

Angelique, wat aanvanklik verheug was oor hierdie reis, was reeds moeg. Daar was hitte, daar was stof op die pad. Onder die geluk, eenvormige stap van haar perd, Angelique eerste gekyk met afkeur van die monnik Conan Beshe, wat op die grond met 'n lang maer bene in sandale, dan begin om te dink watter gevolge vir hulle die

onversoenbare vyandskap van die aartsbiskop kan hê. Uiteindelik het die dorpie Salsin haar herinner aan die boggelrug Fritz Hauer en die brief van haar pa wat deur hierdie Sakse na haar gebring is toe hy in Toulouse in sy wa aangekom het met sy vrou en drie blonde kinders, wat, hoewel lank in Poitou gewoon het, net in 'n rowwe Duitse dialek gepraat het.

Angelique het bitterlik oor die brief gehuil toe haar pa haar ingelig het oor die dood van die ou Guillaume Lucen. In 'n afgesonderde hoek het sy vir 'n paar uur gesnik. Selfs Joffrey sy kon nie vertel van haar droefheid, verduidelik waarom haar hart geskeur toe sy gedink het die bebaarde gesig van 'n ou soldaat en sy helder sober oë, wat eens so teer gekyk na klein Angelique. In die aand, toe haar man, sonder om enigiets te vra, afgekoel en haar gesorg het, het sy 'n bietjie kalmeer. Wat gebeur het, is weg. Maar Baron Armand se brief herleef in haar geheue die klein kaalvoet kinders met strooitjies in hul hare, dwaal soos spoke, deur die dank galerye van die ou kasteel van Montela, waar hoenders is gered van die hitte in die somer.

Die Baron het ook oor sy lewe gekla. Dit is steeds nie maklik nie, hoewel hulle danksy die handel van muil en die vrygewigheid van Graaf de Peyrac die nodigste het. Maar Poitou het 'n verskriklike hongersnood gely, en dit, en selfs nitpicking doeanebeamptes aan

die handelaars van gesmokkelde sout, veroorsaak 'n oproer van die inwoners van die moeras streek. Hulle het geweier om belasting te betaal, uit hul riete gekom, verskeie dorpe geplunder en doeanebeamptes en belastinggaarders geslaan.

Hulle is na die koninklike soldate gestuur om hulle te behaag, maar die rebelle het die agtervolgers ontwyk" as eelte in die meulkrat. By die kruispad was daar galg met opgehang.

Eers toe het Angelique skielik besef wat dit beteken om een van die rykste vroue in die provinsie te wees. Sy het hierdie wêreld vergeet en leef in ewige vrees onder die onderdrukking van gee en belasting.

Verblind deur haar geluk en rykdom, het sy te self-geabsorbeer geword. Wie weet, miskien sou die aartsbiskop minder kieskeurig oor hulle wees as sy liefdadigheidswerk gedoen het? Miskien het sy dit aan haar gestel.

Sy het 'n swaar sug van Bernally gehoor.

"Wat 'n pad! Erger as wat ons in Abruzza het. Van jou pragtige bemanning sal net skyfies wees. Dit is

'n misdaad dat hy homself vir niks so 'n pad afsleep nie.

"Ek het jou gesmeek om daarin te sit," het Angelique in reaksie gesê. "Toe het hy ten minste nie sonder goed gesterf nie!

Maar die galante Italiaans, vryf sy amening sy onderste rug, teruggetrokke:

"Asseblief, Signora, 'n man wat waardig is om geroep te word, sal nie luuksheid in die wa wees as die jong dame op perdry reis nie.

"Arme Bernally, in ons tyd is sulke sensitiwiteit nie in die mode nie.

Nou word dit nie aanvaar om te hoflik te wees nie. Maar ek het jou reeds 'n bietjie herken, en ek is seker dat van een soort van ons hidrouliese masjien, wat pomp en gooi water, al jou moegheid as 'n hand sal verwyder.

Die wetenskaplike straal.

"Het jy nie my verslawing aan hierdie wetenskap vergeet nie, wat ek hidroulika noem, madame? Jou man het my hierheen gelok en gesê dat hy 'n motor in Salsini gebou het wat die water van die bergstroom oplig wat in die diep kloof vloei. Dit was genoeg vir my om dadelik weer op die pad te begin. Ek dink, het hy die ewige mobiele uitgevind?

"Moenie geflous word nie, liewe vriend," het die stem van Graaf Joffrey de Peyrac van agter uitgelui,

"dit is net 'n hidrouliese masjien, soortgelyk aan dié wat ek in China gesien het. Hulle kan water met honderd en vyftig tuazes en selfs hoër verhoog. Daar is sy, hierdie motor. Ons is amper hier.

Gou bevind hulle hulself op die oewer van 'n klein vinnige bergstroom en sien iets soos 'n scoop met 'n wiptoestel, wat op die as gedraai het en met sekere tussenposes 'n kragtige paraboliese straler water hoog opgegooi het.

Water het in die reservoir geval, wat op 'n heuwel was, en van daar af stadig deur die houtkanale versprei.

Splashes, sprankelende en glinsterende in die son, het 'n kunsmatige reënboog rondom hierdie installasie geskep, en Angelique het die hidrouliese masjien baie mooi gevind, maar Bernally was teleurgesteld - Onder jou stelsel van negentien-twintigs water verdwyn, - het hy woedend gesê. "En daar is niks wat soos 'n ewige mobiele in hierdie toestel lyk nie.

"Ek gee nie om hoeveel water en krag ek verloor nie," het die telling gesê. "Dit is vir my belangrik dat die masjien water opgee, en hierdie een-twintigste is genoeg om gebreekte goue erts te verryk.

Die inspeksie van die myn self is tot môre uitgestel. Die dorp capitol voorberei vir hulle beskeie, maar ruim behuising vooruit. In die wa het beddens en borskas gekom. Count de Peyrac het die huise

beskikbaar gestel aan Bernalli, die monnik Bechet en die Marquis d'Andijos, wat natuurlik ook saam met hulle gegaan het.

Die Telling self het 'n dubbeldaktent verkies, wat hy uit Sirië gebring het.

"Dit lyk vir my asof die gewoonte om op 'n bivovacous manier te leef sedert die Kruistogte in ons sit.

Jy sal sien, Angelique, in sulke hitte, en selfs in die mees droë rand van Frankryk, in 'n tent baie beter as in 'n klip of modderhuis.

Inderdaad, toe die aand gekom het, kon Angelique die vars berglug geniet. Toe sy die vloer van die tent weggooi, het sy die pienk lug van die sonsondergang bewonder en na die hartseer en plegtige liedjies van Sakse mynwerkers wat van die strand af kom, geluister.

Geoffrey de Peyrac was bekommerd oor iets wat nie dikwels met hom gebeur het nie.

"Ek hou nie van hierdie monnik nie! hy het skielik uitgeroep. "Nie net sal hy niks verstaan nie, maar hy sal alles op sy eie manier interpreteer, want hy het so 'n verwarring in sy kop. Ek sou verkies om alles self aan die aartsbiskop te verduidelik, maar hy het 'n

"wetenskaplike getuie" nodig. Maar dit is net belaglik. Hulle kan enigiemand wees, maar nie hierdie heilige nie!

"Maar sover ek gehoor het," teruggetrokke Angelique, wat ietwat onderwerp was deur haar man se woorde, "baie groot geleerdes was ook monnike.

Die Telling kon skaars die irriterende gebaar bevat.

"Ek ontken dit nie en sal nog meer sê: vir baie eeue was die hele wêreldkultuur die eiendom van die kerk, wat dit noukeurig bewaar het. Maar deesdae is die kerk vasgevang in skolastisisme.

Wetenskap word gegee aan fanatici wat gereed is om die onbetwisbare waarheid te ontken as hulle nie met teologie 'n

verskynsel kan assosieer wat slegs deur natuurlike wette verduidelik word nie.

Hy het gespog, Angelique aan sy bors geruik en vir haar woorde gesê, waarvan die betekenis sy baie later verstaan het:

"Julle is ook 'n getuie, ek het gekies om julle te sien.

* * *

Die volgende oggend het Sakse Fritz Hauer gekom om diegene te begelei wat na die myn gekom het waar hulle goud ontgin het.

Die steengroef was aan die voet van berg Corbier geleë. Op 'n groot plot - vyftig tuazs in lengte en vyftien in breedte - is oopgemaak geleef, en hier met die hulp van yster en hout weggies van dit gechip grys blokke klippe, wat dan gelaai op trollies en geneem om die meulstene.

Hidrouliese trems was veral geïnteresseerd in Bernalli. Hulle was ysterbedekte swaar houtskoene wat neergeval het toe een van die slagspoelings met water gevul was en sy balans verloor het.

"'n Groot verlies aan waterkrag," het Bernally gesug, "maar terselfdertyd is dit 'n eenvoudige installasie wat glad nie arbeid benodig nie. Is dit ook jou uitvinding, Tel?

"Ek het net die voorbeeld van die Chinese gevolg, hulle het sulke installasies bestaan, soos ek daar verseker was, vir drie of vier duisend jaar. Die Chinese gebruik dit hoofsaaklik vir die droog van rys, wat hul hoofvoedsel is.

"Waar is die goud hier?" Beshe het 'n redelike vraag gehad. "Ek kan net die swaar grys sand sien wat jou werkers uit die maal groengrys klippe kry.

"Nou sal jy alles in die Sakse smelter sien.

Hulle het hieronder afgegaan, waar onder die dak geslote Katalaanse oonde gestaan het.

Van blacksmith pelse, wat elk deur twee seuns opgeblaas is, het hulle geruik van skroeiende, versmoorde hitte. Bleek vlamme, wat 'n sterk knoffelreuk gegee het, het uit die oop mond van die oonde gebars, en in die lug het 'n paar swaar gar gehang, wat toe wit vlokkies, soos sneeu, rondgespan het.

Angelique het 'n handjievol van hierdie "sneeu" geneem en, aangetrokke deur die reuk van knoffel, wou dit probeer.

Maar skielik, asof 'n gnome van 'n kerker, 'n vreemde man in 'n leer voorskoot uitgespring en skielik uit haar hande geklop "sneeu".

Voordat sy na haar sintuie kon kom, het die gnome geblaf:

– Geskenk, Gnadige Frau! Dit is gif, liewe dame!

Die verwarde Angelique het haar hand begin afvee en die monnik Beshe staar na haar.

"In ons land," het hy stil vir haar gesê, "alchemiste werk in maskers.

Maar Geoffrey de Peyrac, toe hy sy woorde gehoor het, het teruggetrokke:

"En ons het geen alchemie hier nie, hoewel al hierdie bestanddele natuurlik nie net daar kan wees nie, maar selfs raak. Fritz, gee jy gereeld melk aan werkers? hy het in Duits gevra.

"Al ses koeie is hierheen gebring voordat ons daar aangekom het, jou briljantheid!

Dis goed. En moenie vergeet dat hulle hierdie melk moet drink en dit nie verkoop nie.

"Ons het dit nie nodig nie, jou briljantheid, hoekom moet ons dit verkoop! En dan wil ons so lank as moontlik leef, - sê die ou meester

jag.

"Kan ek weet, Messir Count, watter soort gewig smelt daar in hierdie helse oond? Die monnik het Beshe gevra en homself met 'n kruis gevestig.

"Dit is steeds dieselfde swaar grys sand wat jy by die myn gesien het, maar net gewas en gedroog het.

"So, dink jy hierdie grys stof bevat goud?" Sover ek opgemerk het, het dit nie 'n enkele bietjie daarvan geskyn nie, selfs op die skinkbord, nadat dit met water gewas is.

"En tog is dit goue erts. Fritz, bring vir ons 'n graaf van erts.

Die werker het 'n graaf van 'n groot hoop grysgroen grys sand met 'n metaallaagtepunt kopieë kopieer.

Beshe het sand saggies op sy palm gegooi, gesnuif, op sy tong probeer, maar dit dadelik uitgespoeg.

Dit is swael arseen. Sterk gif. Dit het niks met goud te doen nie.

Terloops, goud word altyd uit riviersand onttrek, nie uit rotse nie. En in die steengroef, wat ons ondersoek het, is daar nie 'n faset van riviersand nie.

"Absoluut, liewe kollega," het Geoffrey de Peyrac ooreengekom en na die Sakse meester gedraai, gesê: As dit tyd is, voeg lood by.

Maar dit blyk dat dit nodig is om te wag vir 'n geruime tyd. Die massa in die oond het gegroei, gesmelt en gekook. Die wit paartjie se klubs het voortgegaan om uit te breek en wit verpoeierde gedenkplaat oral te verlaat, selfs op hul klere.

Toe die paar amper vlamme geword het, het twee Saksers in leervoorskote 'n paar ingots lood op die trollie gery en hulle in die viskosemassa gegooi.

Die massa in die oond het meer slurp geword en opgehou kook. Die Sakse het haar met 'n lang groen stok verhoed. Eers het die massa begin borrel en toe gery. Fritz Hauer het die skuim in 'n paar onthale met groot geluide afgeneem. Daarna het hy weer by die massa ingemeng.

Uiteindelik het hy gebuig na die gat aan die onderkant van die oond, onder die kruisiging, 'n prop van daar af uitgetrek en 'n silwer

stroompie het in die voorbereide opener gevloei.

Die monnik, wat belangstel, het nader gekom.

"Maar dit is net lood," het hy gesê.

"Soos altyd stem ek met jou saam," het Count de Peyrac geantwoord.

Maar die monnik het skielik skril geskree:

"Ek sien drie kleure.

Versmoor, hy wys na 'n koel kroeg, wat begin om reënboogblomme te gooi. Die monnik se hande het gebewe en hy het gemompel:

"Die Filosoof se Klip! Ek het die Filosoof se Klip gesien!

"Dit blyk dat ons monnik mal is," het die Marquis d'Andijos opgemerk sonder behoorlike respek vir die aartsbiskop se vertroueling.

Joffrey de Peyrac, glimlaggend, verduidelik:

"Alchemiste dring daarop aan dat die voorkoms van drie kleure verbind is met die filosofiese klip en die transformasie van metale in goud. Trouens, hierdie verskynsel is verwant aan 'n reënboog, wat na reën gevorm word, en dit speel nie 'n groot rol nie.

Skielik het die monnik op sy knieë voor die Graaf geklap. Stotterend het hy die Graaf bedank en uiteindelik het hy met sy eie oë gesien wat "die doel van sy lewe" uitgemaak het.

Geïrriteerd deur die monnik se dwase gedrag, het die Telling droogweg gesê:

"Staan op, my pa. Jy het nog nie regtig iets gesien nie, en nou kan jy vir jouself sien. Ek moet jou ontstel, maar daar is geen filosofiese klip hier nie.

Sakse Fritz Hauer het hierdie toneel fyn dopgehou, en op sy stowwerige gesig met korrels rots wat die vel binnegekom het, weerspieël 'n woeling.

— Muss ich das Blei durchbrennen vor allen diesen Herrschaften?

Hy het gevra. < Sal ek 'n lettertipe met almal hê? >

"Maak my alleen hier," het die telling geantwoord.

Angelique het gesien hoe die werkers 'n warm kroeg met nat lappe geneem het en dit op die trollie gesit het. Toe het hulle hom na 'n klein oond geneem, wat op 'n rooiwarm, rooiwarm berg gestaan het.

Die bakstene van die sentrale kamer van die oond, wat iets soos 'n oop kruisiging vorm, was baie wit, lig en poreus. Hulle is gemaak van die bene van diere, wie se lyke, in die omgewing gestort het, 'n verskriklike stank gegee het. Dit is vergesel deur die reuk van knoffel en swael, en dit was moeilik om hier asem te haal.

Rooi van die hitte en opwinding van die monnik Beshe ten aanskoue van 'n hoop geraamtes het wit geword en, mompelende spelpeil, het begin gedoop word.

Die Telling, nie in staat om te staan, gelag.

"Kyk wat ons werk vir hierdie groot wetenskaplike gedoen het," het hy aan Bernally gesê. "Maar in die dae van die Grieke en Die Romeine, was lettertipering op beenas 'n kind se spel!

Tog het Beshe nie teruggegaan voor die verskriklike skouspel nie.

Bleek, gaan deur die rossyne, hy fyn dopgehou na die

Voorbereidings van die ou Sakse en sy henchmen.

Een van die werkers het steenkool in die horing gegooi, die ander het die pels met 'n pedaal opgeblaas, en die voortou het begin smelt

en in die ronde reses in die oond vloei, gevoer met bakstene beenas.

Toe die hele kroeg smelt, is die vuur in die oond verder versterk en die metaal het begin rook.

Volgens die teken van die ou Fritz verskyn 'n seun met pelse, waaraan 'n klein buis van vuurvaste klei geheg is. Die bergmeester het hierdie buis op die rand van die kruisiging geplaas en koue lug op die donkerrooi oppervlak van die gesmelte massa begin pomp.

En skielik het die lug oor die metaal met 'n fluit verlig, die wit kol in die plek waar dit gekry het, helderder, groter geword, skitterend wit geword en geleidelik na die hele oppervlak van die metaal versprei.

Die jong geïmproviseerde het haastig al die brandende kole uit die oond gepluk. Die groot pelse is ook gestop.

Die koppeling het voortgegaan sonder vuur - die metaal het gekook, en dit was 'n treffende gesig. Van tyd tot tyd was dit bedek met donker film, dan is dit geskeur, en flarde daarvan gedans in 'n sprankelende gesmelte massa, en toe so 'n drywende eiland aangeraak die muur van die kruisiging, poreuse bakstene, asof deur magie, trek dit en die oppervlak van die metaal het selfs gladder en meer skitterend.

Terselfdertyd het die meniskus van metaal reg voor ons oë gekrimp.

Toe bereik hy die grootte van 'n groot tortilla, verdonker en skielik flits soos weerlig. Angelique het duidelik gesien hoe die oorblyfsel van die metaal vir 'n geruime tyd gekloon, dan geleidelik kalmeer en verdonker.

Hierdie proses van weerligvorming word beskryf deur Bercelius, wat die lettertipe en die skeiding van metale gewerk het, het Bernalli

gesê. "Maar ek is bly om te sien wat ek voorheen net uit boeke gesien het.

Die monnik was stil. Hy het 'n vermiste, onsigbare voorkoms gehad.

Intussen het Fritz Hauer hierdie blink metaal tortilla met tong gegryp, dit in die water gedoop en dit na sy meester gebring.

"Suiwer goud! Die alchemistiese monnik het entoesiasties gefluister.

"Tog is dit nie presies skoon nie," het De Peyrac gesê. "Die gevolglike weerlig dui op die teenwoordigheid van silwer.

"Ek wonder of hierdie goud in waterstofchloried en nitraatsuur sal oplos?

"Natuurlik, as dit goud is.

Herstel van die skok, die monnik gevra of hy 'n klein stukkie van hierdie metaal kan neem om dit te wys aan die weldoener van die aartsbiskop.

"Neem al die tortillas vir hom," antwoord Count de Peyrac, "en verduidelik aan hom dat dit die ongeskilde goud is wat ons uit die ingewande van ons Corbier onttrek het, uit die rots waarin dit vervat is, en dat dit sy Eminence se werk is om in sy besittings deposito's te vind wat hom rykdom sal bring.

Conan Bechet het die kosbare tortilla, wat minstens twee livres geweeg het, versigtig in 'n sakdoek toegedraai en geen antwoord gemaak nie.

* * *

Op pad terug was daar 'n voorval, skynbaar onbeduidend, maar dit was bestem om 'n rol te speel in die lot van Angelique en haar man.

Halfpad na Toulouse, die tweede dag van die reis, het Angelique s'n geklim, seergemaak deur 'n skerp klip op 'n flinty pad. Dit kan slegs

vervang word deur een van die vier wat in die wa ingetrek is, maar Angelique het besluit dat sy nie op 'n gewone harnasperd hoef te ry

nie. Sy het in die wa ingetrek, waar Bernalli reeds was, as die ruiter wat hy nutteloos was. Sien hoe moeg sy selfs 'n klein reis, Angelique ingeboesem hom met 'n gevoel van bewondering: omdat hy in staat is om te begin met 'n lang reis ten einde die hidrouliese masjien te bewonder of praat oor die krag van swaartekrag.

Daarbenewens, geskors uit verskeie lande, die Italiaanse was arm en gereis sonder dienaars in poswaens. Hoewel die wa in orde geskud het, het die wetenskaplike bekoor, soos hy gesê het,

"merkwaardige troos." Hy sit met sy voete op die bank, en toe Angelique, lag, hom vra om vir haar 'n stukkie sitplek te gee, het hy hulle vinnig in 'n verleentheid verwyder.

Die Telling en Bernard d'Andijos het vir 'n geruime tyd langs die wa geg gallop, maar soos die pad smal was, moes hulle ver agter raak om nie die stof wat deur die bemanning opgewek is, in te sluk nie.

Twee voetspore het voor hulle gery.

Die pad was vernou en lus. Na een van die draaie het die afrigter met 'n squeak gestop, en diegene wat daarin sit, het verskeie ruiters gesien, wat duidelik hul pad geblokkeer het.

"Moenie bekommerd wees nie, madame," het Bernally gesê en uit die vervoerdeur gekyk, "dit is net 'n dienaar van 'n paar aankomende bemanning.

"Maar daar is geen manier waarop ons op so 'n smal steil pad sal eet nie," het Angelique uitgeroep.

De Peyrac se dienaars en die eienaar van die aankomende bemanning het ywerig begin veg, met laasgenoemde wat beslis gedreig het dat hulle die vervoer van die messir de Peyrac sou dwing om terug te draai, en in bewyse dat hulle meer regte gehad het, het een van die voetgangers die sweep regs en links begin

flikker en die dienaars van die Telling en die perde in die harnas gestamp. Die perde het op hul bokkie gestaan en die wa was so gewikker dat Angelique aangehang het dat hulle nou in die vallei sou vlieg. Sy kon nie weerstaan skree nie.

Intussen het Geoffrey de Peyrac na die toneel gekom. Met 'n verwronge gesig het hy die voetman, wat sy sweep gewaai het, genader en hom met 'n sweep met geweld getref. Op daardie oomblik het die aankomende wa opgerol en met 'n drukkie gestop.

Op die pad gespring apoplexy man in kant toad en in boë; dit was bedek met 'n dik laag poeier en padstof. Sy pragtige toilet, geweek in sweet, was 'n vreemde gesig. Skud met 'n kierie ivoor, vasgebind met 'n satyn boog, het hy geskree:

"Wie waag dit om my mense te klop?" Miskien weet jy nie, onbeskof, dat jy te doen het met die president van die Toulouse parlement, Baron de Massno, Signor Pujac en ander boedels?.. Ry asseblief weg en maak plek vir ons.

Die Telling het omgedraai en seremonieel gebuig:

"Gelukkig om jou te ontmoet. Is jy nie 'n familielid van 'n sekere Mnr.

Massno, die notêre klerk wat ek gehoor het nie?

Messir de Peyrac! hy het uitgeroep, 'n bietjie verward.

Nietemin, sy woede, ontsteek deur die son wat by die zenith staan, het nie bedaar nie, en hy het gebloei.

"Ek moet sê hoewel ek onlangs 'n edele titel ontvang het, is dit nie minder outentieke as joune nie, Tel!

Ek kon vir jou 'n brief van die Koninklike Kamer wys wat my oprigting in die adel bevestig.

"Ek glo jou, Messier Massno. Die samelewing kla steeds omdat dit jou so hoog opgewek het.

"Ek wil graag hê jy moet jou allusie verduidelik. Waarvoor smaad jy my?

" Dink jy nie dat 'n baie slegte plek vir so 'n bespreking gekies is nie?

Joffrey de Peyrac het gevra, met probleme om sy perd te weerhou, geroer deur die hitte en hierdie vet man met 'n bloedrooi gesig, wat sy kiekie voor haar gesig gewaai het. Maar Baron de Massno het nie moed verloor nie:

"Dit sou nie vir jou, The Count, wees om na die mening van die samelewing te verwys nie! Jy neerdaal nie eens om in die parlementsgemeentes te verskyn nie.

"Ek stel nie belang in 'n parlement wat geen gesag geniet nie. Wie kan ek daar ontmoet? Slegs ambisieus en opstart, besit deur die begeerte om 'n edele titel van Messir Fouquet of Kardinaal Mazarin te koop. En tog vernietig hulle steeds die laaste oorblyfsels van ons vryheid in Languedoc.

"Meneer, ek is een van die hoogste amptenare van die Koninklike Geregtigheid. Languedoc is lank reeds deel van die Franse staat en is onder die skaduwee van die Franse kroon. En dit is vir my onwelvoeglik om oor een of ander vryheid te praat.

"Dit is onwelvoeglik om die woord "vryheid" in jou teenwoordigheid te sê. Jy kan nie die betekenis daarvan verstaan nie. Jy kan net op die koning se volgstukke leef. Dit is wat jy sy bediening noem.

"Ek dien die koning, maar hier is jy. . .

"Ek?" Ek vra hom niks nie, maar ek bring na sy tesourie sonder vertragingsbelasting vir hul boere en betaal hulle suiwer goud, wat ek van hul myne kry of handel verdien. Weet jy, Messir Massno, dié van die miljoen livres van inkomste wat Koning Languedoc bring, die vierde deel is myne. Laat al vier en

'n half duisend seniors en elf duisend bourgeois Languedoc hiervan kennis neem!

Maar die president van die parlement het slegs een van die tirades onthou.

"Verdien deur handel! hy het verontwaardig uitgeroep. "So dit is waar dat jy 'n handelaar is?

Ja, ek handel en my goud. En ek is trots daarop. Want ek het geen begeerte om die koning te smeek nie.

"O, Messir de Peyrac, jy is tevergeefs om jou neus te boelie!

Onthou: die toekoms van die koninkryk en sy mag hang af van die bourgeoisie en die nuwe adel.

"Ek is verheug daaroor," het die telling met ironie geparried. "Maar laat die nuwe adel galantry leer en padgee na die wa waarin mev de Peyrac verlang.

Maar die hardnekkige nuwe baron het voortgegaan om sy voete in die stof en perdemis te stomp.

"Hoekom moet ek dit doen?" Ek herhaal, my adel is nie minderwaardig aan joune nie!

"Maar ek is ryker as jy, vet beeld," het die Telling hard geskree. "En as mense van jou hou, tel net met geld, dan beweeg, Messir Massno, gee pad na goud!

Hy het vorentoe geglans en die landdros se dienaars geklop. En die landdros self het skaars tyd gehad om eenkant toe te bons, om nie met die oor se wapen onder die wa te kom nie. Kucher, wat net vir sy meestersteken gewag het, was verheug dat hulle daarin geslaag het om oor die man van hierdie brute te seëvier.

Angelique het Massno se bloedrooi gesig gesien. Skud sy kiekie met

'n boog, het hy geskree:

"Ek sal 'n klag skryf... Ek sal twee klagtes skryf... Sy Hoogheid die Hertog van Orleans, die goewerneur van Languedoc, sal ingelig

word... sowel as die Koninklike Raad...

* * *

Een oggend angelica en die Telling, wat die biblioteek betree het, het daar die butler Clement Tonnel gevind, wat op die wasborde die titel van boeke geskryf het. As die eerste keer dat hy in die biblioteek gevang is, het hy baie verward gelyk en probeer om sy planke en lettertipe weg te steek.

"Verdoem dit, dit lyk of jy regtig in Latyn belangstel! die Telling het uitgeroep, en in sy stem was daar meer verrassing as irritasie.

"Ek is nog altyd getrek na die leringe, jou briljantheid. Ek het daarvan gedroom om 'n klerk by die notaris te word, en vir my is dit 'n groot vreugde om in die huis te dien, nie net 'n edele senor nie, maar ook

'n bekende wetenskaplike.

"Maar my boeke oor alchemie is onwaarskynlik om jou regsopvoeding te help," frons Geoffrey de Peyrac, wat altyd verraai is deur die insinerende maniere van die dienaar. Van al die dienaars, het Hy Hom "jy" genoem.

Toe die Clement Tonnel uitgekom het, het Angelique met teleurstelling gesê:

"Ek kan nie kla oor Clement wat sê hy is nalatig nie, maar ek weet nie hoekom sy teenwoordigheid al hoe meer op my weeg nie. As ek baie lyk, voel ek altyd asof hy my herinner aan iets onaangenaam.

Ek het hom saam met my van Poitou gebring.

"Dit is niks! "Joffray het met 'n struik geantwoord, "hy het nie beskeidenheid nie, dit is al, maar solank hy in sy dors na kennis stoot hy nie sy neus in my laboratorium nie. . .

En tog kon Angelique nie ontslae raak van 'n vae angs nie, en deur die dag het die pokke gesig van die butler nou en dan in haar geheue ingepik en haar rus ontneem.

* * *

'n Geruime tyd ná hierdie voorval het Clement Tonnel toestemming gevra om na Nior te gaan om 'n paar erfenissake te vereffen. "Dit is hoe hy vir die res van sy lewe gaan erf," het Angelique gedink. Sy het onthou dat hy as gevolg hiervan reeds sy diens in dieselfde huis verloor het. Clement het belowe om terug te keer in 'n maand, maar teen die lengte van sorg wat hy die perd gegee het, het Angelique gevoel dat sy nie gou haar dienaar sou sien nie. Sy het die gedagte gehad om 'n brief aan haar familie te stuur, maar sy het dit dadelik geweier.

Toe Clement Tonnel vertrek het, was Angelique skielik oorweldig deur die onverklaarbare begeerte om Montela te besoek, om rondom sy omgewing te dwaal. Maar sy het nie haar pa gemis nie. Ten spyte van die feit dat sy nou baie gelukkig was, kon sy steeds nie haar pa vergewe omdat sy met haar teen haar wil getroud is nie. Broers en susters het ook die kasteel verlaat, ou Guillaume het gesterf, tannies, te oordeel aan die briewe wat sy ontvang het, heeltemal oorleef uit die gedagtes, en die verpleegster het meer en meer oordraagbaar geword. Vir 'n oomblik het dit in haar geheue en Nicola herleef: sy het geweet dat hy ná haar huwelik verdwyn het.

Angelique het so hard probeer verstaan dat sy haar na haar geboorteland getrek het dat sy uiteindelik die werklike rede gesoek het: sy wou daar heen gaan om die kasteel du Plessis te besoek en te kyk of daar

'n onbekwame kis met gif in haar wegkruipplek was, in die toring van die kasteel. Waarom moet hy nie daar wees nie? Dit kan slegs

gevind word as hulle begin om die toring af te dank. Maar waarom het hierdie lang geskiedenis haar skielik ontstel? Die Front is lank reeds vergeet. Kardinaal Mazarin, die koning en sy jonger broer leef.

Messir Fouquet het mag bereik sonder om misdaad toe te wend. En is daar nie sprake dat prins Conde vergewe sal word nie?

Angelique het angstige gedagtes weggegooi en gou weer gemoedsrus gevind.

Hoofstuk 24

Die vreugdevolle bui het nie net in Angelique se huis geheers nie, maar in die hele koninkryk. Selfs die aartsbiskop van Toulouse, bekommerd oor belangriker sake, het vir 'n tyd lank opgehou spioeneer op sy mededinger Count de Peyrac.

Inderdaad, sy Eminence Baron de Fontenac, aartsbiskop van Toulouse, saam met aartsbiskop Bayonne is genooi om Kardinaal Mazarin te vergesel op sy reis na die Pireneë.

Regoor Frankryk is die nuus deur die mond verbygegaan: met ongekende fanfare wat die wêreld geskok het, het Kardinaal Mazarin op 'n lang reis gegaan. Hy is na die Pireneë, na die Baskiese land, waar hy op The Fazanier-eiland, op die River Bidassoa, met die Spanjaarde oor vrede sal beding. Ten slotte, hierdie eindelose oorlog sal eindig, wat elke jaar met die eerste lente blomme uitgebreek met hernude skaal. Maar selfs meer as hierdie langverwagte nuus, alles, tot die mees beskeie ambagsman van die koninkryk, tevrede met 'n ander nuus: as 'n belofte van vrede trots Spanje ingestem om sy baba te gee aan die vrou van die jong koning van Frankryk. En nou, ten spyte van 'n paar innuendo, op die verdagte sienings wat nog op mekaar gegooi moet word deur onlangse vyande, die mense wat aan beide kante van die Pireneë gewoon het, het gejuig as nêrens anders in die hedendaagse Europa, in al sy lande, en in rebelse Engeland, en in die patetiese Duitse en Italiaanse owerhede, en in die lande van hierdie rowwe, hardgekookte seemanne, die Vlaamse en die Nederlandse as 'n jong koning en 'n jong baba.

En inderdaad, watter ander koning kon bedoel word infanta, die enigste dogter van Philip IV, 'n ware godin met 'n moeder-van-pêrel kompleksiteit, in strengheid grootgemaak onder die boë van somber paleise?

En watter ander prinses, wat die vrou van 'n twintigjarige koning wou word, die hoop van een van die grootste nasies in die wêreld, kon op sulke edele bloed roem en so 'n winsgewende eenheid voorsien?

En natuurlik, in die kastele van die Toulouse adel passievol bespreek hierdie gebeurtenis, en die dames beweer dat die jong koning weur

'n baie trane furtively, as hy mal verlief was op sy kinderjare vriendin, die swart-oog Maria Mancini, die niggie van die kardinaal. Maar die belange van die staat is van kardinale belang. En in hierdie geval, die kardinaal oortuigend bewys dat die roem van sy koninklike troeteldier en die voorspoed van die land vir hom is die belangrikste ding.

Vir die kardinaal was die sluiting van vrede 'n oorwinning van sy intriges, wat hy vir baie jare met sy Italiaanse hande geweef het. Hy het genadeloos sy eie familie uit die pad uitgeskakel. Louis XIV trou met 'n baba!

* * *

So, agt kardinale waens, tien waens met bagasie, vier-en-twintig muile, een honderd en vyftig livreung gebreke, honderd ruiters en tweehonderd infanteriemanne gestrek na die smerald kus, om Saint-Jean-de-Luce.

Langs die pad het die kardinaal aan homself die aartsbiskope van Bayonne en Toulouse met hul retinues geëis om sy motorkade nog groter manjifieke te gee. En in hierdie tyd aan die ander kant van die Pireneë, Don Luis de Aro, die boodskapper van sy Katolieke majesteit, kontrasteer al hierdie luukse met arrogante beskeidenheid, gery langs die plato van Kasteel, dra in sy bors net

gerol rolle tapisserieë met die beeld van tonele wat sommige van die heerlike verlede van die koninkryk van Charles V sal herinner.

Nie die kardinaal of die verteenwoordiger van Spanje was haastig nie, want niemand wou eerste opdaag en homself dus met verwagting verneder nie. Op die ou end, beide die Italiaanse en die Spanjaard, vertrap op letterlik elke meter, het 'n wonderwerk van

etiket en aangekom op die oewers van Bidassoa op dieselfde dag en op dieselfde uur. Vir 'n rukkie was hulle besluiteloos. Wie sal die eerste wees om 'n boot op die water te loods om na die klein Fazani-eiland in die middel van die rivier te vaar, waar die vergadering moet plaasvind? Uiteindelik het albei 'n uitweg gevind wat hulle trots tevrede gemaak het. Beide Die Kardinaal en Don Luis de Aro het hulself terselfdertyd siek verklaar.

Die truuk was onsuksesvol, aangesien die redes te soortgelyk was, maar nogtans, om alles ordentlik te laat lyk, moes wag totdat die

"siekes" beter word, maar niemand wou eers "herstel" nie.

Die hele Europa het met ongeduld gebrand. Sal daar vrede wees?

Sal die troue plaasvind? Elke detail is goed bespreek.

In Toulouse het Angelique dit alles sonder veel belangstelling dopgehou. Sy was verteer deur 'n vreugdevolle gebeurtenis in haar lewe, wat vir haar baie belangriker gelyk het as die troue van die koning.

Dag vir dag het hulle saam met haar man almal in groter harmonie geleef en Angelique het passievol oor die kind begin droom. Dit het vir haar gelyk of net moederskap haar die regte vrou van Geoffrey sou maak. Tevergeefs het hy haar verseker dat nog nooit tevore 'n vrou haar so liefgehad het as om haar aan sy laboratorium bekend te stel en met haar oor wiskunde te praat nie; sy het hom inkrementeel behandel en boonop jaloers op sy verlede begin wees.

Hy het gelag oor haar jaloesie, maar diep binne-in was hy verheug daaroor.

Sy het besef hoe sensitief hierdie koperman was, hoe dapper hy was om sy ongeluk te oorkom. Sy het haar man bewonder vir sy oorwinning. Dit het vir haar gelyk of as hy aantreklik en onopwekkend was, sy hom nie so passievol sou liefgehad het nie.

En sy wou vir hom 'n baba gee. Maar soos die tyd aangegaan het, het Angelique begin vrees dat sy onvrugbaar was.

Uiteindelik, aan die begin van die winter 1658, het sy besef dat sy swanger is, en sy het met geluk gehuil.

Joffrey het nie sy vreugde, sy trots, weggesteek nie. In daardie winter, toe almal koorsagtig voorberei het vir die koninklike troue -

hoewel niks nog besluit is nie - waarteen die edeles van Languedoc gehoop het om onder die gaste te wees, het die lewe stil gevloei by die Hotel of Merry Science. Tel de Peyrac het homself geheel en al aan sy werk en vrou gewy en die raserige onthale wat hy in sy kasteel gegee het, gestop. Verder, sonder om iets vir Angelique te sê, het hy voordeel getrek uit die afwesigheid van die aartsbiskop om sy invloed op die lewe van die Toulouse-samelewing te versterk, wat deur sommige kapituleate en sommige vooraansienende burgers verwelkom is.

Kort voor die geboorte het Angelique na die klein kasteel van die Graaf in Bearna verhuis, aan die voet van die Pireneë, waar die lug beter was as in Toulouse.

Toekomstige ouers het natuurlik lank bespreek watter naam hulle aan hul seun sal gee, erfgenaam van die Tellings van Toulouse.

Joffrey wou hom Cantor noem, na die beroemde Languedoc-troebel Cantor de Marmoia, maar sedert die seun te midde van die feestelikhede gebore is op die geleentheid van die toekenning van

poësiepryse van die Toulouse Akademie, het hulle besluit om hom die naam Florimon te gee.

Die baba is donker gebore, met dik swart hare. Aanvanklik het Angelique 'n vae afkeur vir haar vrees en angs gevoel. Die vroedvrou het egter beweer dat alles vir die eerste geboorte baie goed gegaan het, maar Angelique was selde siek en nie gewoond aan fisieke lyding nie. Vir 'n paar lang ure het die pyn haar nie laat gaan nie, oral oor haar liggaam gestort en Angelique is aangegryp deur 'n gevoel van verontwaardiging. Sy was alleen met haar lyding, nie liefde of vriendskap kon haar help nie, en 'n onbekende kind het haar reeds oorheers. Die gesigte van die mense om haar het vir haar vreemdelinge gelyk.

Hierdie uur het gelyk of sy die verskriklike eensaamheid wat sy in die toekoms moes beleef, verwag het. Sy het nog nie geweet dat dit vir haar gewag het nie, maar haar hele gevoel dit, en Count de Peyrac het angstig gewonder waarom sy bleek, stil en net gespanne glimlag gelê het.

Maar een aand - dit was die derde dag - Angelique nuuskierig gebuig oor die wieg waar die seun geslaap het, en het dieselfde beitel funksies as dié van Joffrey, as jy kyk na hom van die kant waar sy gesig is nie vermink. Sy het gedink hoe 'n wrede saber die gesig van hierdie engel sny, aangesien 'n hulpelose liggaam deur 'n venster in die Sneeu gegooi word en brandende takke op hom val.

Hierdie foto is so duidelik deur haar gesien dat sy met afgryse geskree het, die kind gegryp en stuiptrekkings vir haarself gedruk het. Haar borste was seer, sy was gevul met melk, en die vroedvrou het hulle styf verband. Edele dames moet nie hul kinders voed nie.

Die jong verpleegster, sterk en gesond, sal Florimon na die berge neem, waar hy die eerste jare van sy lewe sal deurding.

Maar toe die vroedvrou die aand die kraamslaapkamer binnekom, het sy haar hande gesteek: Florimon het haar ma se borste met plesier gesuig.

"Madarin, dit is waansin! So, hoe stop jy nou die melk? Jy sal koors kry, jou bors sal verhard!

"Ek sal hom self voed," het Angelique in 'n toon gesê waarop nie beswaar gemaak kon word nie. "Ek wil nie by die venster uitgegooi word nie!

Angelique se besluit het toulous samelewing geskaaf: 'n edele dame tree op soos 'n eenvoudige. Op die ou end is besluit om in die huis van Countes de Peyrac-verpleegster te vestig, sodat sy Florimon gevoed het, wat terloops 'n wonderlike aptyt gehad het.

Net in die dae toe die kwessie van die voeding van Florimon deur almal bespreek is, tot by die capitol van die Bearon-dorpie langs die

kasteel, het Bernard d'Anijos gekom. Count de Peyrac het dit uiteindelik sy chamberlain gemaak en hom na Parys gestuur om die telling se huis voor te berei vir die aankoms van die eienaar - Joffrey de Peyrac was van plan om die hoofstad binnekort te besoek.

Van Parys, D'Andijos op pad reguit na Toulouse om die telling by die Blom Spele te verteenwoordig.

Hulle het hom nie in Bearna verwag nie. Hy het baie opgewonde gekom. Toe hy die leisels na die dienaar gooi, het hy oor die trappe gespring, die trappe opgeneem en by Angelique se slaapkamer ingebreek. Sy het in die bed gelê, en Joffrey de Peyrac, wat op die vensterbank gesit het, het in 'n lae stem gesing en langs sy kitaar gespeel.

Ignoreer hierdie familie idyll, D'Andijos, spog met asem, geskree:

"Die koning kom!

"Waar?

"Vir jou, by die Hotel vir Pretwetenskap, in Toulouse!..

Hy het toe in sy stoel geflikker en die sweet van sy gesig afgevee.

"Kalmeer," sê Geoffrey de Peyrac, wat die kitaar speel om D'Andijos sy asem te laat vang, "moenie paniekerig raak nie. Ek het gehoor dat die koning en sy ma en die hof Parys verlaat het en die Kardinaal in Saint-Jean-de-Luce gaan sien het, so hoe sal hulle by Toulouse uitkom?

"O, dit is die hele storie! Daar word gesê dat Don Luis de Aro en Kardinaal Mazarin so geïnteresseerd is in etiket dat hulle nog nie die troue begin bespreek het nie. Terloops, daar is gerugte dat die verhouding vererger het. Prins Conde het 'n struikelblok geword.

Spanje dring daarop aan dat hy verwelkom word in Frankryk met ope arms en vergeet nie net die verraad van Fronta, maar ook die feit dat hierdie prins van die Franse bloed vir 'n paar jaar was 'n

Spaanse generaal. So 'n bitter pil is moeilik om te sluk. In hierdie omgewing sal die koms van die koning belaglik lyk. Mazarin het hom aangeraai om te reis. En hier reis die hele erf. Hulle het na Aix gegaan, waar die koning se teenwoordigheid ongetwyfeld 'n dood sou wees. En hulle sal almal deur Toulouse gaan. Jy is nie hier nie!

En die aartsbiskop is nie! Die Capitols gaan mal!..

"Maar dit is nie die eerste keer dat hulle sulke lang individue aangebied het nie.

"Jy moet daar wees," het D'Andijos implorerend gesê. "Ek is hier vir jou. Hulle sê dat die koning, nadat hulle geleer het dat hulle deur Toulouse sal gaan, gesê het: "Uiteindelik sal ek die Groot Languedok lam ontmoet, waaroor my ore gegons is."

"O, ek wil toulouse toe gaan," het Angelique uitgeroep en op die bed gespring.

Maar dadelik, opgekrrop in pyn, het sy teruggeleun op die kussings.

Sy het te lank en te swak in die bed gelê om dadelik op slegte bergpaaie af te sit en selfs die verafskeilike rol van gasvrou te

weerstaan en sy huis die koning in te neem. Sy het in trane uitgebars.

"O, die koning in Toulouse! Die King's by die Merry Science Hotel, en ek gaan dit nie sien nie!..

"Moenie huil nie, liefling," het Joffray gesê. "Ek belowe jou dat ek so behulpsaam en vriendelik sal wees dat ons nie na die troue genooi sal kan word nie. Jy sal die koning sien in Saint-Jean-de-Lucie, en nie 'n moeg reisiger nie, maar in al sy prag.

Die Telling het uitgegaan om sy vertrek aan die begin van die volgende dag te bestel, en die goeie man d'Andijos het intussen probeer om Angelique te troos.

"Jou man is reg, my skoonheid! Werf! King! Dink! So, wat is die deel daarvan? Een middagete by die Merry Science Hotel is baie meer

pragtig as 'n vakansie by die Louvre. Glo my, ek was daar en so koud in die Koninklike Raad wagkamer dat my neus uit my neus lek.

Jy sou dink die koning van Frankryk het geen woud en geen hout gehad nie. En by die hofkoning het ek self sulke gate in die broek gesien dat selfs die skoondogters van die koningin, wat nie skaam is nie, hulle oë laat val het.

"Daar word gesê dat die kardinaal, die mentor van die jong koning, nie sy leerling aan oormatige luuksheid wou gewoond maak nie, wat buite die land se middele sou wees.

"Ek weet nie wat die kardinaal die koning wou leer nie, maar hy het homself niks ontken nie en diamante in allerhande soorte, skilderye, biblioteke, tapisserieë en gravures gekoop. Dit lyk egter vir my asof die koning, hoewel hy skugter lyk, van hierdie voogdyskap ontslae wil raak. Hy was moeg vir die boontjiekoor en sat vir sy ma se instruksies. Hy is moeg vir sy patetiese voorkoms van die beliggaaming van 'n geplunderde Frankryk, en wanneer jy nie 'n

koning, dit is verstaanbaar. Die uur is naby wanneer hy sy leeu se mane skud.

Hoe lyk hy? Beskryf dit vir my! Angelique het ongeduldig geëis.

"Nie ver weg nie! Ek is nie seker nie! Verteenwoordiger, majestueus.

Maar as gevolg van die ewige dwaal van stede en skale in Die Eeu van Frand, is hy in dieselfde onkunde asof hy 'n dienaar was, en as hy nie 'n koning was nie, sou ek jou vertel dat ek hom 'n bietjie ontstellend vind. Ook, na pokke is dit gesak.

"O, jy probeer my net teleurstel," roep Angelique uit, "en nou het jy die bloed van al hierdie verdoemende Gasconians, Bearns of Albigoans wat steeds nie kan verstaan waarom Aquitaine nie onafhanklik gebly het nie, maar aan die Franse koninkryk geheg was. Want jy bestaan niks behalwe jou Toulouse en jou son nie. En ek brand met die begeerte om parys toe te gaan en die koning te sien.

Jy sal hom sien tydens die troue. Miskien sal hierdie gebeurtenis die ware volwassenheid van ons soewereine merk. Maar as jy na Parys gaan, maak seker dat jy in Waugh stop om 'n besoek aan Messira Fouquet te betaal. Dit is wie die ware koning nou is. Wat 'n luukse daar, my vriende! Wat 'n manjifiek!

"Dit lyk asof jy reeds voor hierdie onkundige finansier was," sê Count de Peyrac terwyl hy die slaapkamer binnegekom het.

"My liewe, dit was nodig. Dit is nodig dat jy oral in Parys ontvang word, want die prinses eerbiedig hom, en ook omdat ek bely dat ek met nuuskierigheid verbrand is: Ek wou die groot tesourier van die staat in sy huis sien, want hy is nou, ongetwyfeld, die eerste persoon in die land na Mazarin.

"Wees dapper, moenie bang wees om voor Mazarin te sê nie. Dit is geen geheim dat die kardinaal geen vertroue onder krediteure geniet

nie, selfs al is die geld nodig tot voordeel van die staat, terwyl hierdie Fouquet deur almal geglo word.

"Maar die deft Italiaans is nie jaloers nie. Fouquet verryk die koninklike tesourie en gee die geleentheid om oorloë te loon, en meer daarvan en vereis nie ... Vir nou. Hy het nie omgegee hoeveel rente geldvergieters betaal het nie – vyf-en-twintig of al vyftig. Die hof, die koning, die kardinaal –

almal leef op die geld wat van geldvergieters op roofsugtige terme ontvang is. En Fouquet sal nie so gou stop nie, vir 'n lang tyd sal oral wees om met sy embleem te spog – die eekhoring en sy leuse: "Die zuo non ascendam..." < "Watter pieke sal ek nie bereik nie..." >.

Geoffrey de Peyrac en Bernard d'Andijos het vir 'n geruime tyd die fantastiese rykdom van Fouquet bespreek, wat sy loopbaan as spreker van die Koninklike Raad begin het en later 'n adviseur vir die Paryse parlement geword het. En sy pa was net 'n eenvoudige, Bretonse landdros. Angelique het deurdag na hulle geluister – elke keer as sy oor Fuk kom praat het, het sy 'n kis met gif onthou, en hierdie herinneringe was vir haar onaangenaam.

Die gesprek is deur 'n diensknegseun onderbreek en hy het 'n ontbyt na die Marquis op 'n skinkbord gebring.

"O! D'Andijos het uitgeroep en sy vingers met warm brioche verbrand, waarin die ysbal van ganspate deur een of ander wonderwerk gered is. "Nêrens anders sal jy met sulke skoonheid behandel word nie!

Hier en weer in Waugh. Fouquet het 'n buitengewone kok, 'n sekere Vathel.

En skielik het hy uitgeroep:

"Ja, dit het my herinner aan een byeenkoms... vreemde byeenkoms.

Raai wat 'n lang gesprek daar gevoer met die messir Fouquet, The Belle-Il seigneur en ander besittings, byna onderkoning van Brittany

... Raai...

Dit is moeilik. Hy het so baie mense wat hy ontmoet het.

"Probeer dit. Dit is, kan jy sê, iemand uit jou huis...

Angelique, dink, het voorgestel dat dit haar skoonseun, man Ortance, wat 'n regter in Parys was, net soos die eens bekende superintendent.

Maar D'Andijos het sy kop negatief geskud.

"O, as ek nie so baie bang was vir jou man nie, sou ek dit net 'n soen noem, want jy sal nooit raai nie.

"Wel, ek stem saam, want dit is selfs gebruiklik wanneer jy die eerste keer by 'n jong ma kom. En moenie my martel nie, vertel my gou.

"So, ek het jou voormalige butler, dieselfde Clement Tonnel, wat vir

'n paar jaar saam met jou in Toulouse gewoon het, gevind en hy het

'n lang gesprek met die superintendent gehad.

"Jy moes 'n fout gemaak het. Hy het na Poitou gegaan," het Angelique met onverwagse haste gesê. "En dan, ter wille van hom, sal hy skielik in die huis van so 'n belangrike mens wees. Tensy hy die een was wat probeer het om 'n plek in Waugh te kry.

"Dit is wat ek gedink het, te oordeel aan hul gesprek. Hulle het gepraat oor Watel, die superintendent se kok.

"Wel, jy sien," het Angelique met verligting opgemerk, "hy wou net dien onder hierdie Vatel, wat bekend staan as 'n groot teenstander.

Maar steeds dink ek hy kon ons gewaarsku het dat hy nie weer terug in Lamgedok sou wees nie. Is dit egter moontlik om op die respek van hierdie gewone mense te reken wanneer hulle jou nie meer nodig het nie?

"Ja, ja! D'Andijos het afwesig ooreengekom en duidelik aan iets anders gedink. "En tog het een detail vir my nuuskierig gelyk. Dit het so gebeur dat in die kamer waar Fouquet met hierdie einste Clement gepraat het, ek skielik ingeskryf het. Ek was met 'n paar edeles, ons het 'n bietjie dronk geword... Wel, ons het om verskoning gevra aan die superintendent, maar ek het opgemerk dat jou butler praat met Fouquet baie bekend op die eerste, en toe ons ingeloop het, het hy dadelik 'n lekker houding. Hy het my herken. Toe ons uitkom, hoor ek Clement patter iets vir Fouquet sê. Hy het na my gekyk met 'n koue, gesnakte voorkoms en gesê, "Ek dink nie dit verdien aandag nie."

"So jy is nie die een wat nie aandag verdien nie, my vriend?" De Peyrac het gesê, roekeloos gaan deur die snare van die kitaar.

"Dit het vir my gelyk. . .

"Wat 'n gesonde assessering!

D'Andijos het voorgegee om die swaard uit te haal, almal het gelag en die gesprek het voortgevloei.

Hoofstuk 25

"Ek moet dit onthou," het Angelique vir haarself gesê. "Dit sit in my kop, iewers agter in my geheue.

Maar ek weet dit is baie belangrik. Ek moet, ek moet onthou!"

Sy druk haar whiskey met haar palms en maak haar oë toe en probeer sy kop bymekaar kry. Dit was 'n lang tyd gelede. By die kasteel van die Marquis du Plessis. Hierin was sy seker, die res het in een of ander mis gedryf.

Die vlamme uit die hart het haar voorkop verbrand. Sy het 'n geverfde sywaaier uit die kaggel geneem en hulle meganies begin waai. Agter die vensters, in die duisternis van die nag, het 'n storm gewoed.

Lente storm in die berge, sonder weerlig, maar met hael, wat die wind, swoop vlae, gooi in die glas.

Nie in staat om te slaap nie, Angelique het by die kaggel gesit. Sy het steeds 'n laer rug gehad, en sy was kwaad vir haarself dat sy nie kon herstel om so lank geboorte te gee nie. Die vroedvrou het aangehou sê dat die swak gesondheid veroorsaak is deur haar hardnekkige begeerte om haar seun self te voed, maar Angelique het dit by haar ore laat verbygaan: toe sy die kind op haar bors druk en kyk hoe hy suig, het sy die eindelose vreugde ervaar wat elke keer gegroei het. Sy het geblom en gevoel dat sy meer, sagter word.

Sy het haarself reeds gesien as 'n belangrike en neerbuigende matrone, waaroor kinders geswerm het. So hoekom keer sy toenemend terug met haar kindergedagtes noudat klein Angelique amper in die verre verlede verdwyn het? Nee, dit is nie van 'n malaise nie, nie van een of ander siekte wat daarin skuil nie. En bietjie vir bietjie het sy die werklike rede gesoek. "Ek moet iets onthou. Ek moet iets onthou!"

Daardie aand het sy vir Joffrey gewag. Hy het 'n boodskapper vorentoe gestuur wat gewaarsku het oor sy terugkeer, maar hy het blykbaar nou weens die storm geslinger en sal nie tot môreoggend opdaag nie.

Angelique was geïrriteerd daaroor tot trane. Sy het so uitgesien na die storie van hoe die koning by die Hotel of Fun Science ontvang is!

Dit sou haar afgelei het. Hulle het gesê die aandete en vuurwerke was wonderlik. Wat 'n skande, want sy kan daar wees, in plaas van hier sit en wring haar kop, probeer om te onttrek uit die dieptes van die geheue 'n paar detail, wat, waarskynlik, maak nie saak nie.

"Dit was by Plessy se kasteel. In Prins Conde se slaapkamer... Ek het by die venster uitgekyk. Ons moet alles onthou, van die begin af, stap vir stap..."

Die voordeur van hul klein kasteel het geklap en die geraas van stemme het van onder af gelui.

Angelique het opgespring en uit die kamer gehardloop. Sy het The Voice of Geoffrey herken.

"O, my liewe, uiteindelik! Hoe gelukkig is ek! Sy het by die trappe afgehardloop en hy het haar in sy arms opgetel.

* * *

Angelique het aan haar man vasgeklou en op 'n kussing aan sy voete gesit. Toe die dienaars die kamer verlaat het, het sy ongeduldig geëis:

Vertel my daarvan.

"Wel, dit het baie goed gegaan," sê Geoffrey de Peyrac, wat 'n klomp druiwe knyp. "Die stad het die koning manjifieke ontmoet.

Maar sonder om te spog, moet ek sê dat my ontvangs by die Merry Science Hotel alles oortref het. Ek het tyd gehad om 'n werktuigkundige van Lyon te bel, en hy het 'n uitstekende vuurwerk afgesit.

"En die koning?" Watter koning?

Die Koning? My God, hy is 'n aantreklike jongman en hy geniet duidelik die eer wat Hy ontvang. Hy het ronde wange, liefdevolle, sagte bruin oë en majestueuse postuur. Ek dink hy is baie hartseer.

Klein Mancini het 'n hartwond toegedien, wat nie so gou gesny word nie, maar hy waardeer sy koninklike titel en offer homself op in die naam van die openbare belang. Ek het 'n dowager koningin gesien.

Sy is pragtig, hartseer en 'n bietjie in haar gedagtes. Sien die Groot Mademoiselle, die Hertogin van Montpansier, en die koning se broer en sien hul geskil oor etiket. Wel, wat anders kan ek vir jou sê? Ek het baie edele here en lelike gesigte gesien!.. Trouens, ek was die meeste tevrede met die vergadering met die jong Pegilen de Lozin, jy weet, die neef van Duke de Gramon, die goewerneur van Bearn?

Hy was in my toulouse bladsy, en het toe na Parys. Soos ek nou onthou, het hy so 'n kat se gesig gehad.

Op 'n tyd het ek mev de Veran opdrag gegee om hom van sy onskuld te stroop.

"Joffray!

Hy het tot my verwagtinge geleef en aansoek gedoen om die kennis wat in elk geval by die Hotel of Fun Science opgedoen is, te beoefen, het ek opgemerk dat die dames wat hy is 'n gunsteling. En sy getuienis het hy die koning absoluut oorwin, en hy kan net nie sonder sy grappies lewe nie.

"Wat van die koning self?" Vertel my van hom.

Ja, en baie vriendelik. Hy het verskeie kere herhaal dat hy jammer was vir jou afwesigheid. Ja, die koning is tevrede te tevrede.

Wat bedoel jy ook " tevrede? Hoekom praat jy daaroor met 'n slegte glimlag?

"Omdat ek een van sy frases gegee is. Toe hy in die wa kom, het een van sy vertrouelinge opgemerk dat, sê hulle, ons ontvangs het nie pad gegee na Fouquet se luukse tegnieke nie. En Sy Majesteit

het geantwoord, "Ja, ek dink regtig of dit tyd is om hierdie mense die buit aan die goeie te gee!"

"Dit is hoe dit is! So 'n afgunstige jongman! Angelique het verontwaardig uitgeroep. "Nee, ek kan dit nie glo nie! Is jy oortuig dit

is waar?

"My getroue Alfonso het destyds die deur van die koninklike wa vasgehou en hy het my alles vertel.

"Die koning kon nie sulke basisgevoelens hê nie. Dit was die howe wat Hom kwaad gemaak het en hom op ons gestel het. Is jy seker jy het nie een van hulle beledig nie?

"Ek was soet met hulle, ek verseker jou. Ek het so hard probeer om aangenaam te wees dat daar nêrens anders was om te gaan nie. Ek sit selfs in die slaapkamer elke seigneur wat geslaap het in my kasteel, op 'n beursie gevul met goud. En Ek sweer vir julle, nie een van hulle het vergeet om Hom saam met hulle te neem nie.

"Jy vlei hulle, maar jy verag hulle, en hulle voel dit," sê Angelique en skud haar kop wistly.

Sy het haar man se skoot aangetrek en aan hom vasgeklou. Die storm het voortgegaan om buite die venster te woed.

"Elke keer as ek die naam Fouquet het, sidder ek," fluister Angelique. "Ek sien hierdie gif weer, wat ek vir soveel jare nie onthou het nie, en nou jaag hy my net.

"Jy het baie senuweeagtig geword, my liefling! Sal my vrou bewe van die geringste verskuiwing van nou af?

"Ek moet iets onthou," het Angelique gesê en haar oë toegemaak.

Sy vryf haar wang op sy warm, violet-geurige hare, wat na die reën ringe gespin het.

"As jy my kan help om te onthou... Maar dit is nie in jou krag nie. Ek dink as ek onthou het, sou ek weet waar ons in gevaar is.

"Ons is nie in gevaar nie, my vreugde. Die geboorte van Florimon het jou heeltemal uit jou rots geklop.

"Ek sien die kamer," fluister Angelique met haar oë toe. "Prins Conde het uit die bed gespring omdat hulle aan die deur geklop het. Ek het nie die klop gehoor nie. Die Prins het 'n kleed oor sy skouers gegooi en geskree, "Ek is met die Hertogin van Beaufort..." Maar die deur agter in die kamer het oopgegaan, en die dienskneg het die monnik in die enjinkap voorgestel... Die monnik se naam was Exili...

Sy het skielik stil geword en voor haar gekyk met 'n bevrore voorkoms. Die telling was bang.

"Angelique! Hy het gehuil.

"Nou onthou ek. . . Prins Conde se dienaar was... Clement Tonnel.

"Jy is mal, liefling," lag die telling. "Hierdie man het vir 'n paar jaar saam met ons gedien en jy het dit net ontdek?

"Ek het hom in 'n kykie en in die semi-duisternis gesien. Maar dit is 'n rimpelende gesig, insinerende maniere ... Nee, Joffrey, nou is ek seker dit is hy. En ek het uiteindelik verstaan waarom ek altyd ongemaklik was in Toulouse toe ek na hom gekyk het. Onthou, jy het eenkeer gesê, "Die gevaarlikste spioen is die een wat jy nie vermoed nie." Jy het gevoel asof 'n spioen in die huis was. So hierdie spioen was die Clement Tonnel!

"Jy is te romanties vir 'n vrou wat belangstel in die wetenskap.

Hy het liefdevol sy hand oor haar voorkop gehou.

"Het jy nie koors nie?" Sy skud haar kop.

Moenie pret van my maak nie. Ek word gepyle deur die idee dat hierdie man my al soveel jare dop.

Wie dien hy? Prins Conde? Fouquet?

Het jy al ooit vir enigiemand hierdie storie vertel?

"Net jy... Een keer... En Hy het ons gehoor...

"Maar dit was so lank gelede! Kalmeer, my engel. Ek dink jou vrese is baie oordrewe.

* * *

'n Paar maande later, kort nadat Angelique Florimon uit haar bors geneem het, het die Graaf een oggend vir haar in 'n roekelose toon gesê:

"Ek wil jou nie dwing nie, ek wil graag weet dat elke dag by die oggend ontbyt jy dit vat.

Hy het sy hand oopgemaak en sy het 'n wit pastille daarop gesien.

Wat is dit?

"Gif... 'N klein dosis. Angelique het na haar man gekyk.

Waarvoor is jy bang, Joffrey?

Dis niks nie. Maar ek doen dit al lankal en ek het nog altyd goed gevoel. Die liggaam raak geleidelik gewoond aan die gif.

"Dink jy iemand sal my wil vergiftig?"

"Ek dink niks nie, liefling. . . Ek glo net nie in die krag van narwhal horing nie.

* * *

In Mei is Graaf de Peyrac en sy vrou na die koning se troue genooi.

Die troue sou plaasvind in Saint-Jean-de-Luce, op die oewers van Bidassoa. Koning Philip IV van Spanje sal sy dogter, Baba Maria

Theresa, na die jong Koning Louis XIV bring. Die wêreld is onderteken... of liewer, amper onderteken.

Die Franse adel het al die paaie verdoem, op pad na 'n klein Baskiese dorpie.

Geoffrey de Peyrac en Angelique het Toulouse vroeg die oggend voor die hitte verlaat. Florimon het natuurlik ook op 'n reis gegaan met sy verpleegster, wieg en arapchon, wie se plig was om hom te laat lag. Teen hierdie tyd het Florimon in 'n sterk, hoewel nie te vet seuntjie met die bekoorlike gesig van baba Jesus verander nie, aangesien hy gewoonlik in Spanje uitgebeeld word: swart-oog en krullerig.

Onvervangbare bediende Margot gedra in een van die waens klerekas van sy minnares. Kouassi-Ba, wat drie lewers toegewerk is

- nog een skitterend as die ander - sit soos 'n groot vizier, op dieselfde swart as homself, 'n perd. Ons het in die retinue gery en Alfonso, 'n getroue dienaar van graaf de Peyrac, en vier musikante -

een van hulle, 'n jong violis Giovanni, het 'n spesiale simpatie van Angelique geniet - en 'n sekere Francois Binet, die barbier, wat Geoffrey de Peyrac oral gedra het. Die retinue het ook bediendes, dienaars en gebreke ingesluit. Die waens van die Marquis Bernard d'Andijos en Baron de Serbalo was voor hulle.

Opgewonde oor die voorvertrek oproer, Angelique skaars opgemerk hoe hulle die buitewyke van Toulouse verlaat.

Terwyl die wa oor Garonna beweeg het, het Angelique gegil en haar kop by die venster uitgesteek.

Wat is verkeerd met jou, liefling? Joffrey de Peyrac gevra.

"Ek wil nog 'n blik op Toulouse neem," het Angelique gesê.

Sy bewonder die pienk stad op die rivieroewer met hoë spire katedrale en ondeurdringbare torings.

'n Skerp melancholie het haar hart gedruk.

"O, Toulouse! Sy fluister. "O, ons Hotel vir Pretwetenskap!

Sy het 'n gevoel gehad dat sy hulle nooit weer sou sien nie.

DEEL DRIE. IN GALERY VAN DIE LOUVRE (Mei-September 1660)

Hoofstuk 26

"O my God, ek is reeds hartseer en ek moet steeds allerhande boosheid rondom my opsit! As dit nie was vir die verpligtinge wat my titel op my lê nie, sou ek myself van hierdie balkon afgegooi het om so 'n lewe eens en vir altyd te beëindig, en niks sou my bewaar het nie!

Hierdie bitter tirade het Angelique gedwing om op die balkon van haar kamer uit te hardloop. Op die balkon van 'n nabygeleë huis het sy 'n lang dame in 'n nagbaadjie gesien, wat met haar kop op die reling haar gesig in 'n sakdoek begrawe het.

'n Bediende van eer het die snikdame genader, maar sy het haar hande soos 'n windpomp op haar gewaai.

"Dura! Dwaas! Los my, ek het vir jou gesê! As gevolg van jou domheid, sal ek nooit geklee wees nie.

Ek gee egter nie om nie. Ek is in rou, en al wat ek hoef te doen is om myself lewend te begrawe. Laat my soos 'n opgestopte dier saamgekam word, dink hoe belangrik dit is!

Sy het haar boeiende hare geswaai en haar nat gelig met trane, mooi, met aristokratiese eienskappe, hoewel 'n effens swaar gesig.

Sy was in haar dertigs.

"As mev Valbon siek is, wie sal ek eerlik wees?" Sy het weer in 'n tragiese stem gepraat. "Jy het immers al die ongemaklike, erger, as die pote van 'n beer by die skou in Saint-Germain!

"Sudaryna! Angelique het ingegryp.

Op hierdie smal straat in Saint-Jean-de-Luce, waar klein huise nou gestaan het, nou konfytbelaai met howe, het balkonne amper in

aanraking gekom. Daarom was almal onwetend bewus van wat in die bure gebeur het.

Hoewel die dagbreek net verloof was en die lug pienk was, soos geanaliseerde drank, het die stad soos

'n korf gegons.

"Madarin," het Angelique herhaal, "kan ek jou nie help nie?" Ek het besef jy sukkel met jou hare. Saam met my vaardige barbier, hy het beide tong en allerhande poeiers. Dit is tot jou beskikking.

Die dame vee haar lang rooi neus met 'n verkrummelde sakdoek af en haal diep asem.

"Jy is baie vriendelik, liefling. Ja, natuurlik aanvaar ek jou aanbod.

Vandag kan ek geen hulp van my mense kry nie. Die aankoms van die Spanjaarde het hulle na sulke roering gelei, asof hulle op die slagveld in Vlaandere was. Wel, asseblief, wie is hy, hierdie koning van Spanje?

"Koning van Spanje," het Angelique gelag.

"Jy sal daaraan dink! As jy alles weeg, sodat sy familie nie edel met ons s'n kan wees nie! Wel, ek sal nie argumenteer nie, hulle het baie goud, maar hulle voed self op raap en meer vervelige kraaie.

"O, madame, moenie my teleurstel nie. Ek is so opgewonde om hulle te sien. Daar word gesê dat koning Philip IV en sy dogter , Infanta - vandag op die Spaanse kus sal aankom.

"Dit is moontlik. In elk geval, Ek sal hulle nie kan verwelkom as my toilet sal nooit klaar wees.

"Wees 'n bietjie geduldig, madame, ek sal vinnig aangetrek word en my barbier na jou toe bring.

Angelique het haastig teruggekeer na die kamer waar daar 'n onbeskryflike gemors was. Margot en haar skoondogters het hul

minnares se pragtige rok gestryk. Bors en kissies met juwele is oopgemaak, en Florimon het sonder broek op die vloer gekruip en na al hierdie skatte met wellus gekyk.

"Dit sal nodig wees vir Joffrey om die versierings na hierdie rok van goue brokade op te tel," het Angelique gedink, haar penioire afneem en 'n beskeie rok aantrek, en boonop 'n kaap.

Sy het Francois Binet onder op die grondvloer gevind, waar hy die nag geil die Toulouse-dames, Angelique se vriende, en selfs skoondogters deurgebring het wat meer ordelik wou lyk. Binet het 'n koperwasbak geneem as hy enige van die seniors moes skeer, laaie gevul met kamme, tong, salf en oorhoofse vlegsels, en saam met die seun wat die rooster gesleep het, nadat Angelique die huis langsaan binnegegaan het.

Dit was selfs nader hier as in die huis van 'n ou dame - 'n verre familielid van Graaf de Peyrac, wat hulle beskut het.

Angelique het die aandag gevestig op die luukse lewers van die dienaars en het gedink dat die huilende dame 'n baie belangrike persoon moes gewees het. Groet haar, sy het net in geval 'n diep gordyne gemaak.

"Jy is oulik," sê die dame in 'n langome stem, terwyl die barbier sy besittings op die stoel uitgelê het.

"As dit nie vir jou was nie, sou ek my gesig met trane verwoes het.

"O nee, jy kan nie vandag huil nie! Angelique het betoog.

"Wat wil jy hê, my liewe, al hierdie vermaak is nie vir my nie!

Sy het 'n hartseer myn gesneeu.

"Het jy nie opgemerk dat ek in rou is nie? Ek het net my pa verloor.

"O, ek simpatiseer diep met jou.

"Ons het mekaar so baie gehaat en so geveg dat dit my droefheid verder versterk het. En hoe verskriklik is dit om rou te dra tydens die feestelikhede! Om my vader se bose natuur te ken, vermoed ek hy...

Sonder om in te stem, het sy haar gesig bedek met 'n kartonpet, wat deur Bina aan haar gegee is, aangesien hy sy kliënt se kop met geurige poeier begin sprinkel het. Angelique het nies.

— ... Ek vermoed, nadat ek onder die pet uitgespring het, het die dame klaargemaak, dat hy dit gedoen het om my te spyt.

"Is dit 'n goeie ding?" Wat spyt dit, madame?

"Dood, verdoem dit! Wel, daar is niks wat jy daaraan kan doen nie!

Ek vergewe hom. Wat hulle ook al oor my gesê het, ek het altyd 'n sagte siel gehad. En my vader het gesterf as 'n goeie Christen... Dit is vir my 'n groot troos. Maar ek is woedend dat sy liggaam vergesel was na Saint-Denis deur slegs 'n paar wagte en priesters... geen pomp, so ellendige... Dink jy dit is ordentlik?

"Natuurlik nie," het Angelique geantwoord, bang vir hoe om nie in die moeilikheid te kom nie. As hierdie edelman in Saint-Denis begrawe is, dan behoort hy aan die koninklike familie. Of sy het nie heeltemal verstaan die dame ...

"As ek daar was, sou alles anders gewees het, glo my," het die dame afgesluit en haar kop trots gegooi.

"Ek is mal oor pomp en ek wil hê almal moet volgens hul rang beloon word.

Sy het gespog om te kyk in die spieël, wat, knielende, hou haar hand deur Francois Binet, en ek verlig haar gesig met 'n glimlag.

"Wonderlik! sy het uitgeroep. "Dit is die haarstyl – en aan die gesig, en aangenaam. My liewe, jou barbier is 'n ware kunstenaar. Veral omdat ek weet dat my hare moeilik is.

"Jou hare is dun, maar welige en gehoorsame," antwoord die barbier met 'n diepsigtige voorkoms. "Dit is van hierdie hare dat jy die mooiste haarstyle kan skep.

"Regtig? Jy vlei my! Ek sal jou vertel om 'n honderd ekwis betaal te word. Die mevroue! Die mevroue! Hierdie persoon moet seker wees om die kleintjies te hoet.

Uit die volgende kamer, waar die bediendes en bediendes gesels het, het hulle skaars die "babas"

uitgetrek wat blyk te wees twee tienermeisies.

"Is dit jou dogters, madame?" Angelique gevra.

Nee, my susters. Hulle is ondraaglik. Kyk na die jongste, sy het net

'n goeie kompleksiteit, so sy het daarin geslaag om haarself te gee om die midges soos hulle daar te byt ... Muskiete... En hier, asseblief, dit is alles geswel. En sy brul eindeloos.

"Ek dink hy treur ook vir my pa?"

"Niks so nie! Sy is eenvoudig te veel vertel dat sy met die koning sou trou, selfs die "klein koningin"

genoem. En nou neem sy aanstoot dat hy met iemand anders trou.

Die barbier het vir die meisies gesorg, en op daardie tydstip van die smal trap was daar geraas, en 'n jong man het op die voorstoep verskyn. Hy was baie klein in statuur, met 'n vars, ruddy gesig oor 'n

welige kant toad. Hy het ook verskeie kant flounces op sy boeie en knieë. Ten spyte van die vroeë uur, was hy geklee met groot sorg.

"Neef," het hy in 'n snous-klinkende stem gesê, "Ek het gehoor dat jy

'n barbier het wat wonderwerke doen.

"O, Filippus, sulke nuus bereik jou vinniger as enige skoonheid.

Maar ten minste sê vir my ek is goed.

Die jongman het sy rooi dik lippe gedraai en, sy oë gedruk, om sy neef gekyk.

"Ek moet erken dat hierdie towenaar daarin geslaag het om jou mooier te maak as wat jy dalk gehoop het," het hy beslis gesê en sy woorde met 'n flirtatious glimlag versag.

Toe het hy uitgegaan in die gang en oor die reling van die trappe geleun en geskree:

"De Gish, my liewe, staan op. Dit is regtig hier.

In die aantreklike en pragtige jong donkerkop wat die kamer binnegekom het, het Angelique Graaf de Gisch, die oudste seun van duke de Gramon, die goewerneur van Bearn, herken. Die een genaamd Filippus het die Graaf onder sy arm gegryp en teer teen hom gedruk.

O, ek is gelukkig. Nou sal ons waarskynlik die beste by die hof wees.

Pegilene en die Marquis d'Jumier sal wit word met afguns. Ek het gesien hoe hulle wanhopig jaag op soek na hulle barbier, wat deur Ward gelok is met 'n stywe beursie. Hierdie roemryke kapteins van koninklike lyfwagte sal voor die koning moet verskyn met stekelrige, kastanje skil, kenne.

Hy lag 'n bietjie squealing met 'n lag, hou sy hand op sy vars geskeer ken, dan gestreel telling de Gisch se wang met 'n liefdevolle

gebaar, bewegingloos gly na hom en kyk na hom met 'n languor. De Gish glimlag smokkelig en aanvaar hierdie tekens van verering sonder enige verleentheid.

Angelique het nog nooit twee mans so gesien vashou nie, en sy het selfs 'n mate van ongemaklikheid gevoel. Blykbaar het die minnares van die huis nie daarvan gehou nie, omdat sy skielik uitgeroep het:

"O, Filippus, moet asseblief nie hier sag met mekaar wees nie. Jou ma sal my weer daarvan beskuldig dat ek jou oorgee aan jou ongesonde instinkte. Van daardie vakansie in Lyon, toe, onthou, jy,

ek en Mademoiselle de Villeroy aangetrek as Bres boere, sy gemartel my met haar skandes. En moenie vir my sê dat jong Pegilen desperaat is nie, of ek sal 'n man stuur om opgespoor en hierheen gebring te word. Ek sal sien of ek hom kan sien. Pegilen is die briljantste jong man wat ek ken, en ek aanbid hom.

Raserig en vinnig, soos sy alles gedoen het, het die dame op die balkon uitgehardloop, maar dadelik gerugsteun en haar hand na haar welige bors gedruk.

"O, my God, dit is hy!

Pegilene? Die jong ondertekenaar het gevra.

"Nee, daardie edelman van Toulouse wat my soveel vrees gee.

Angelique het ook op die balkon uitgegaan en gesien dat haar man, Graaf Joffrey de Peyrac, in die straat afgeloop het, vergesel van Kouassi-Ba.

"Dit is 'n Groot Languedok lam! Filippus het uitgeroep, wat op sy beurt by die dames aangesluit het.

"Neef, waarom is jy bang vir hom?" Hy het 'n sagte voorkoms, liefdevolle hande en 'n briljante verstand.

"Jy praat soos 'n vrou," het die dame in walglike gesê. "Ek hoor al die vroue is mal oor hom.

"Behalwe vir jou.

"Ek was nog nooit te sensitief nie. Al wat ek sien, is wat ek sien. Vind jy nie dat daar iets in hierdie somber chroom is nie, en selfs wanneer hy langs sy swart is, soos 'n Moor wat uit die hel gespring het, is daar iets wat skrikwekkend is?

Count de Gish het in verwarring na Angelique gekyk en selfs twee keer probeer om 'n woord in te voeg, maar Angelique het hom 'n

teken gemaak om stil te bly. Hierdie gesprek het haar regtig geamuseerd.

"Nee, jy kan regtig nie mans deur die oë van 'n vrou sien nie," het Philip gesê. "Jy kan net nie vergeet dat hierdie dame geweier het om voor die Hertog van Orleans te kniel nie, dit is die hele rede waarom jy so kwaad geword het vir hom.

"Maar hy het regtig in daardie stadium ongehoord vermetelheid getoon.

Op hierdie stadium het Geoffrey de Peyrac sy oë na die balkon gedraai, gestop en sy hoed met vere afgeneem, 'n paar diep boë gehang.

"Jy kan sien hoe onregverdig die gerug is," het Philip gesê. "Hulle sê hy is haastig, en tog... Wie anders kan buig met sulke genade! Wat dink jy, my liefling?

"Absoluut, Count de Peyrac de Moran is bekend vir sy galantry," het De Gish haastig ingestem en nie geweet hoe om die taktlose gesprek wat hy gesien het, te stop nie. "Onthou jy wat 'n groot ontvangs wat Hy gegee het toe ons in Toulouse was?"

"O, selfs die koning self was ietwat seergemaak deur sulke luuksheid. Sy Majesteit toon egter 'n ywerige belangstelling in die vrou van 'n chroomjarige. Hy wil weet of sy so goed soos die gerug sê.

Dit lyk vir hom onverstaanbaar dat 'n mens kan liefhê...

Angelique het stil-stil na die kamer teruggekeer en Francois Binet eenkant toe geneem, hom aan die oor geknyp.

"Jou meester het teruggekeer en sal jou nou eis. En moenie gevlei word deur hierdie here se ekyu, of ek sal jou beveel om 'n goeie bashing wees.

"Wees stil, mevrou. Ek gaan hierdie jong Mademoiselle vat en stil wegkom.

Angelique het ondertoe gegaan en na haar plek gegaan. Sy het aan Bina gedink, sy het baie van hom gehou, nie net omdat hy 'n meester van sy handwerk was nie en hy onberispelike smaak gehad het, maar ook omdat hierdie ervare slinkse dienaar sy eie filosofie gehad het. Aan alle aristokrate, om niemand aanstoot te gee nie, het Hy "jou genade" aangespreek.

In die kamer het Angelique 'n nog groter gemors gevind. Joffrey, nadat hy 'n doek om sy nek vasgebind het, het reeds vir sy bradobre gewag.

"Wel, my madame, jy mors nie tyd nie," het hy gehuil. "Jy was nog heeltemal aan die slaap toe ek uitkom om uit te vind oor die nuus en aan die orde van die seremonies. 'n Uur later vind ek jou in 'n vriendelike gesprek met die Hertogin van Montpensier en die koning se broer.

"Die Hertogin van Montpansier! Groot Mademoiselle! Angelique het uitgeroep. "O my God! Ek weet nie of sy gesê het haar pa is in Saint-Denis begrawe nie.

Uitdreking, Angelique vertel hoe sy per ongeluk ontmoet die beroemde fronter, 'n ou bediende van koninklike bloed, wat na die onlangse dood van haar pa, Gaston van Orleans, het die rykste heires van Frankryk.

"So hierdie twee meisies is haar halfsussters de Valua en D'Alanson, dié wat die koningin se trein tydens die troue sal dra. Binet het hulle ook saamgekam," het Angelique gedink.

Die barbier het in die kamer ingevlieg, uitasem, in die barbier se kamer gevlieg en dadelik sy meestersb ken begin lê. Angelique was in dieselfde hemp, maar nou het dit niemand gepla nie. Dit was tyd om na die gehoor te gaan na die koning, wat geëis het dat al die genooide edeles hom vanoggend kom groet. Dan, wanneer almal in

die vergadering van die Spanjaarde geabsorbeer word, sal die Franse ongelukkig wees om hulself aan mekaar voor te stel.

Margarita, klou penne in haar mond, sit op Angelique die eerste romp van swaar goue brokade, dan die tweede, dun as 'n cobweb, van goue kant, waarvan die patroon die juwele skaduwee.

"So jy sê dat hierdie vroulike jongman die koning se broer is?"

Angelique gevra. "Hy was so vreemd met Graaf de Gis, asof hy verlief was op hom. O, Joffrey, jy dink regtig dat ... Hulle...

"Dit word liefde in Italiaans genoem," het The Count met 'n laggie gesê. "Ons bure aan die ander kant van die Alpe is so gesofistikeerde mense dat hulle nie meer tevrede is met natuurlike plesier nie. Ons skuld hulle egter die herlewing van literatuur en kuns, en selfs benewens die verneukminister, wie se behendigheid soms baie nuttig vir Frankryk blyk te wees, maar van hulle het hierdie vreemde meer vir ons binnegedring. Dit is jammer dat hulle by die smaak van die koning se enigste broer was.

Angelique frons.

"Die Prins het gesê jy het liefdevolle hande. Ek wonder toe hy dit opgemerk het.

"My God, die koning se boetie hou altyd by die mans, en miskien het hy my gevra om sy kraag of boeie reg te stel. Hy sal nie 'n geleentheid misloop om gevolg te word nie.

"Hy het op so 'n manier oor jou gepraat dat jaloesie my amper wakker gemaak het.

"My siel, as jy jouself net toelaat om bekommerd te wees, sal intriges jou baie gou met jou kop oorweldig. Die erf is 'n groot taai web. Jy sal sterf as jy dit na die hart neem.

Francois Binet, wat, soos al Bradobrei, graag gepraat het, het in die gesprek ingespuit:

"Ek het gehoor dat Kardinaal Mazarin gesleep is deur die neigings van die koning se boetie om te verhoed dat hy agterdog deur Louis XIV gewek word. As hy die koning se broer is, dan sal hulle altyd bang wees dat hy sal begin saamsweer soos wyle Hertog van Gaston van Orleans, wat net ondraaglik was.

"Jy oordeel jou prinses te hard, barbier," sê Geoffrey de Peyrac.

"Ek, die Messier-telling, het geen rykdom anders as my eie taal en die reg om met hulle te praat nie.

"Die leuenaar!" Ek het jou ryker gemaak as die koninklike bradobra!

"Messier Count, maar ek spog in der waarheid nie daaroor nie. Dit sou onwys wees om afguns op 'n mens se eie afguns wakker te maak.

Geoffrey de Peyrac het sy gesig in 'n wasbak van rooswater gedoop om die vel wat ná skeer gebrand het, te verfris. As gevolg van die talle letsels, hierdie prosedure het altyd 'n lang tyd gedhou en versigtig vereis, en hier was onvervangbaar was die ligte hand van

Binet. Die Telling het sy kleed laat val en met die hulp van die valet en Alfonso begin aantrek.

Angelique het intussen reeds 'n kors van goue brokade aangetrek en staan nou stil terwyl Margarita 'n shemissette, 'n ware kunswerk gemaak van sy en filigree goud, aangeheg het. Goue kant sprankelende skuim omhul haar kaal skouers, gee delikate vel porselein deursigtigheid. Wange, brandende sagte bloos, effens gekleurde wimpers en wenkbroue, golwende, beslissende, sowel as rok, goue hare, rustige, duidelike diepte van groen oë - dit is wat Angelique gesien het in die spieël, en sy het vir haarself 'n paar buitengewone godheid, geskep net uit kosbare materiaal: goud, marmer, smakelds.

Skielik het Margot, skree, na Florimon gehaas - die kind het reeds 'n ses-karaat diamant in sy mond getrek...

"Joffrey, wat gaan ek met juweliersware dra?" Pêrels, miskien, is te beskeie, die diamant is skerp.

"Smeralds," het hy geantwoord. "Hulle kom na jou oë toe. Goud alleen is hard, en sy briljantheid is ietwat koud. Jou oë versag dit, blaas lewe daarin. Dra oorbelle en 'n smerald halssnoer. Maar een of twee ringe, miskien met diamante.

Angelique leun teenoor die juwelierswaregevalle, geabsorbeer in die keuse van juweliersware. Sy was steeds nie keelvol vir hulle nie, en elke keer het hierdie oorvloed haar gelei om te verlustig.

Toe sy haar kop grootgemaak het, het Graaf de Peyrac 'n swaard aan sy diamantgestrooide verband geheg.

Angelique het lank na hom gekyk en skielik was dit asof 'n bewing deur haar liggaam geloop het.

"Jy weet, die Hertogin van Montpensier is deels reg. Daar is regtig iets afgryslik oor jou," het sy gesê.

"Ek kan in elk geval nie my lelikheid wegsteek nie," het die telling gesê. "As ek soos alle koninklike frents aantrek, sal ek 'n snaakse en patetiese voorkoms hê. So ek tel die toilet op wat my pas.

Angelique het na sy gesig gekyk. Dit het aan haar behoort. Sy het hom omgegee, sy het elke rimpel op hom geken. Sy glimlag en fluister, "My liefde!"

Die Telling se pak het die kleure van swart en silwer gekombineer.

Onder die kleed van swart moire, gesnoei met silwer kant, wat geheg is met diamant botsings, daar was 'n camisole van silwer brokade met pragtige swart kant. Van dieselfde kant af was floue, drie rye wat op die knieë neerdaal onder die swart fluweelringra. Die skoene was diamantbedek. Die nekserp het nie in die vorm van 'n toad gehang nie, en was vasgebind met 'n wye boog en ook met klein diamante geborduur. Die Earl se vingers het die ringe met diamante versier, en slegs een ring was met 'n groot ruby.

Die Telling het 'n sagte hoed met wit vere aangesit en navraag gedoen of Kouassi-Ba geskenke geneem het wat bedoel was vir die koninklike bruid wat hy aan die koning moes oorhandig.

Kouassi-Ba het buite by die deur gestaan, bewonderenswaardig vir kykers: hy het 'n kersiekleurige fluweel camisole, wye Turkse wit satyn handskoene en 'n turban gedra. Almal het vingers na sy kurwe saber gewys. Op die pad het hy 'n manjifieke rooi safyan kis gehou, bewoon met goue karnasies.

* * *

Twee portiere het vir die Graaf en Angelique gewag.

Hulle is vinnig na die herehuis geneem waar die koning, sy ma en die kardinaal gebly het. Soos al die herehuise van Saint-Jean-de-Luzet, was dit 'n klein Spaanse-styl huis met baie balustrades en relings met vergulde houtkolomme. Die howe het die plein voor die

huis verdoem, en die vlae van wind wat die soutreuk van die see gewaai het, het vere op hul hoede geroer.

Sodra Angelique die drumpel oorgesteek het, het haar hart gebewe.

"Nou sal Ek die koning sien! Sy het gedink. "Ek sal die koningin-ma sien! Kardinaal!"

Terwyl hy altyd naby aan haar was, het die jong koning, beskryf deur die verpleegster, die jong koning, vervolg deur die woedende skare van Parys, gedwing om deur die verwoeste Fongda van Frankryk te dwaal, om van stad tot stad te beweeg, van kasteel tot kasteel; die koning, deur die wil van die vorste van alle toegewydes, verlate. En nou, uiteindelik, het hy gewen. Nou gaan hy die vrugte van sy oorwinning eet. Maar selfs meer as die koning self, is die vrou onder die swart sluier, wat Angelique in die dieptes van die saal gesien het, verlustig in hierdie oorwinning, die koningin-moeder. Sy het 'n mat Spaanse gesig, arrogant en terselfdertyd beëdig, haar klein pragtige hande gerus op 'n donker rok.

Angelique en haar man op die sprankelende parquet het deur die saal gegaan. Twee arapches het 'n pluim van haar top rok van goue grasbrokade gehou, in teenstelling met die blink gladde brokade, waaruit die romp en korsage toegewerk is. Reuse Kouassi-Ba het hulle gevolg. Die saal was somber en baie bedompig weens die oorvloed matte en skares howe.

Die Koning se Senior Chamberlain het aangekondig: Tel de Peyrac de Moran d'Iristry.

Angelique het in 'n diep gordyne afgeknip. Haar hart het desperaat geslaan. Sy het voor haar enigste swart en rooi figure gesien: die koningin-ma en die kardinaal.

"Die Joffrey moes hieronder gebuig het," flits in haar kop. "Hy het pas die Hertogin van Montpansier so mooi gegroet. En voor die hoogste het hy net effens sy voet gesit ... Binet is reg... Binet is reg..."

Dit was natuurlik dwaas om skielik te dink aan die goeie Bina, dwaas om te sê dat hy reg was. En waaroor gaan hy reg, teer?

Sy het iemand se stem gehoor:

"Ons is bly om jou weer te sien, tel en om jou te verwelkom. . .

bewonder die tellings, wie se skoonheid so baie gehoor is.

Gewoonlik oordryf die gerug, maar ons moet erken dat die werklikheid hierdie keer alle verwagtinge oortref het.

Angelique het haar kop grootgemaak en haar oë met blink bruin oë ontmoet, baie versigtig na haar gekyk, met die koning ontmoet.

Die koning was luuks geklee en ten spyte van die feit dat hy medium in hoogte was, het hy so reguit gehou dat hy baie meer verteenwoordigend gelyk het as al die howe rondom hom. Sy gesig was ietwat bederf deur pokke, 'n herinnering aan die siekte wat hy as kind gely het. Sy neus was nogal lank, sy lippe was groot,

glimlaggend, en bo hulle was daar 'n dun, skaars merkbare lyn van donker antennas.

Dik bruin hare, blykbaar nie oorhoofs nie, is gekregter. Die bene was skraal, my hande was grasieus.

Onder die kant en boë het 'n sterk, buigsame liggaam geraai, opgelei deur jag en perdry.

"Die verpleegster sou sê: uitstekende man. Hulle doen die regte ding deur met hom te trou," het Angelique gedink.

En weereens verwyt haarself vir basis gedagtes op so 'n plegtige oomblik van haar lewe.

Die koninginmoeder het gevra om die kis oop te maak, wat, nadat hy op sy knieë geval het en sy voorkop op die vloer begrawe het, soos die Magi, Kouassi-Ba aangebied het.

'N Algemene uitroep van bewondering veroorsaak 'n klein nesser met verskeie bokse, kamme, skêr, hake, afdrukke, al die cast goud en skilpad dop van die eilande. Die toegewyde dames van die koningin se entourage is gefassineer deur die miniatuur padkapel.

Die koningin het geglimlag en haarself oorgesteek. Die kruisiging en twee figure van Spaanse heiliges, sowel as 'n lamp en 'n klein kadil is gemaak van goud en vergulde silwer. Geoffrey de Peyrac het die Italiaanse kunstenaar 'n hout vergulde triptych beveel wat die passies van die Here uitbeeld. Miniatuur is dun gemaak en is onderskei deur die varsheid van kleure. Anna van Oostenryk het gesê dat die infanta baie toegewyd is en natuurlik verheug sal wees oor so 'n geskenk.

Die koningin het hom tot die kardinaal gewend om die triptych te sien, maar hy het na die gizmos van die nesser gekyk en hulle stadig tussen sy vingers gedraai, sodat die goud in die son sou oorspoel.

"Hulle sê, Messir de Peyrac, goud vloei in jou hande as 'n bron van rots," het hy met 'n glimlag gesê.

"Die beeld is korrek, jou Eminence," het die Telling saggies geantwoord, "dit is as 'n bron van rots. . .

maar uit die rots, wat voorheen geblaas is met die hulp van goddeloses en geweerpoeier, waarin diep geknaag, wat geskud, verpletter, verpletter, byna gelyk op die grond. Dit is wanneer, as jy onvermoeid werk, tot die sewende sweet, nie jouself spaar nie, regtig goud, miskien sal vloei. En selfs in oorvloed.

"'n Pragtige gelykenis oor arbeid wat afbetaal. Ons is nie gewoond daaraan om sulke woorde uit die mond van 'n persoon van jou rang te hoor nie, maar ek bely dat ek van hulle hou.

Mazarin het voortgegaan om te glimlag. Hy het 'n spieël van die nesser na sy gesig gebring en na hom gekyk. Deur die bloos en poeier waaronder hy probeer het om die geelheid van sy gesig weg te steek, het hy gesien dat die dampe op die tempels gesnub het,

wat veroorsaak het dat die hare onder die rooi kardinaal se pet val om saam te hou.

Sy siekte was al maande lank verswakkend, en toe hy sê dat hy nie

'n besoek aan die Spaanse gesant, Luis de Aro, kon betaal nie, het hy nie gelieg nie. Angelique het die gesig van die dowager koningin gevang, gegooi by die kardinaal, 'n ontstelde voorkoms van 'n vrou wat angstig was. Dit het gelyk of sy smeek: "Moenie veel sê nie, dit bande jou. En dan is dit tyd vir jou om 'n infusie van kruie te drink."

Is dit waar dat die koningin, wat haar te chaste man vir so lank verwaarloos het, haar Italiaans liefgehad het? Almal het daaroor gepraat, maar niemand het vir seker iets geweet nie. Die geheime gedeeltes van die Louvre-paleis het geheime gehou. En miskien het net een persoon alles geweet –

haar seun, die koning, wat sy so ywerig verdedig het. En het hulle hom nie hul vertroueling genoem in die briewe wat deur die kardinaal en koningin uitgeruil is nie? Wat word aan hom toevertrou?

"As ek daar was, wil ek graag met jou praat oor jou geskrifte," het die kardinaal gesê.

Die jong koning het hom ondersteun met lewenheid: En so is ek. Wat ek van hulle gehoor het, het my nuuskierigheid gepik.

"Ek is tot jou beskikking, Jou Majesteit en Jou Eminence.

Dit was die einde van die gehoor.

Angelique en haar man het hallo kom sê vir die aartsbiskop van Toulouse, Baron de Fontenac, wat hulle onder die clerics rondom hom raakgesien het.

Toe het hulle in 'n geveg met ander edeles en met hul kennisse.

Angelique het 'n slegte rug van gordyne gehad, maar sy was so opgewonde, so gelukkig, dat sy nie moeg gevoel het nie. Die

komplimente wat haar van alle kante ge stort het, het geen twyfel oor haar sukses gelaat nie. Ja, daar is geen woorde nie, sy en die Telling het almal se aandag getrek.

Terwyl die Graaf met Marshal de Gramon gepraat het, is Angelique deur 'n kort jong man met 'n aangename gesig genader.

"Sal jy my herken, o godin, wat uit die sonwa gekom het?

"O, natuurlik is jy Pegilen! sy het met blydskap uitgeroep en dadelik om verskoning gevra:

"Verskoon my bekendheid, Messir de Loden, maar wat om te doen as ek oral hoor: Pegilene, Pegilen.

Pegilen is hier, Pegilen is daar! Almal is so lief vir jou dat ek, hoewel ek jou nog lank nie gesien het nie, onwetend geswig voor die algemene impuls.

"Jy is sjarmante en asseblief nie net my oë nie, maar ook my hart.

Het jy geweet dat van al die dames teenwoordig, jy is die mees sjarmante? Sommige afgunstig reeds breek van irriterende hul ondersteuners en skeur aan flarde sakdoeke, so verbaas hulle jou toilet. As jy so begin, wat sal gebeur op jou troudag?

"O, dan sal ek voor die pomp van die troumotorkade wees. Maar vandag is 'n spesiale dag vir my – ek was bekendgestel aan die koning. Ek kan steeds nie herstel van die opwinding nie.

Het jy hom aangenaam gevind?

"Hoe kan jy nie 'n aangename koning vind nie? Angelique het gelag.

"Ek sien jy het reeds geleer wat moet wees en wat om nie in die hof te sê nie. Ek is verbaas dat 'n wonderwerk nog nie van hier af verban is nie. Nie net dit nie, selfs as kaptein van koninklike lyfwagte aangestel.

"In jou uniform is jy onweerstaanbaar.

"Ek dink hy is goed vir my. . . Ja, natuurlik is die koning 'n sjarmante vriend, maar – versigtig! "Om saam met hom te speel, god verbied jou krap hom te hard.

En hy het bygevoeg en vir haar oor geleun:

"Weet jy dat ek amper na die Bastille gegaan het?"

"Wat het jy gedoen?

Ek onthou nie eens nou nie. Dit blyk dat te teer omhels die klein Maria Mancini, waarin die koning was mal in die liefde. Die koninklike orde op my gevangenisstraf sonder beproewing was gereed, maar ek is betyds gewaarsku. Ek het in trane na die koning se voete gehaas en my so baie vir hom laat lag dat hy my vergewe het en my nie net in die tronk toegesluit het nie, maar selfs 'n kaptein aangestel het.

Soos u kan sien, is hy 'n bekoorlike vriend... tensy hy die vyand is.

"Waarom sê jy dit alles vir my?" "Angelina het onverwags gevra.

Pegilen de Loden het sy helder oë wyd oopgemaak, waarmee hy perfek geflankeer het.

"Net so, my liewe.

Hy het haar onder sy arm geneem en haar iewers gesleep.

"Kom, Ek moet jou aan my vriende voorstel, hulle brand met begeerte om jou te ontmoet.

Pegilen se vriende was jong mans van die koninklike entourage.

Angelique was verheug dat sy haar dadelik in die entourage van die mense naaste aan die koning gevind het. Saint-Tieri, Brienne, Cavois, Ondeday, marquis d'Jumier, wat de Lozen aangebied het as

sy ewige vyand, Luvigny, die tweede seun van die Hertog van Gramon, het almal vir haar baie vrolike, galante, almal geskyn met uitrustings.

Daar was onder hulle en de Gish, waarop nog broer van die koning gehang het. Die Prins het 'n vyandige blik op Angelique gestaan.

"O, hier is sy weer," het hy gemompel.

En draai sy rug op haar.

"Moenie hom omgee nie, liefling," fluister Pegilen. "Die koning se boetie in elke vrou sien 'n mededinger, en de Gish het die indiskresie gehad om beëdiglik na jou te kyk.

"Jy weet, noudat hy ná die dood van sy oom Gaston van Orleans nie

'n boetie genoem wil word nie, maar net die broer van die koning,"

het die Marquis d'Jumier ingespuit.

In die skare howe was daar 'n beweging, dit opgewek, en 'n paar nuttige hande haastig uitgestrek na Angelique om haar te

ondersteun.

"Wees op die uitkyk, messiras," het Loesham Lozin uitgeroep en sy vinger met 'n belangrike uitsig grootgemaak, "moenie die beroemde Languedoc-swaard vergeet nie!

Maar Angelique was so gedruk van alle kante dat sy, lag en 'n bietjie verward, onwillekeurig nou en dan bevind haarself gedruk om versierde boë en aangenaam ruik van toffie poeier en ambra camisole.

Die koninklikes het die weg skoongemaak vir 'n string voetmanne met silwer geregte en honderde. 'n Gerug het deur die saal gehardloop: hul majesteit en die kardinaal, moeg vir die gehoor, het vir 'n kort tydjie vertrek om te eet en te rus.

De Loden en sy vriende het ook vertrek – hulle is deur die diens geroep.

Angelique het deur die oë van haar Toulouse-kennisse gekyk. Gaan hierheen, sy was bang om te ontmoet met die vurige Carmensita, maar hier het sy geleer dat die haplose messir de Merecourt, nadat dronk 'n bitter koppie aan die onderkant, skielik in 'n pas van woede vir die mishandelde eer van die sluit van sy vrou in 'n klooster, maar wreed betaal vir hierdie kafee - hy het uit die guns.

Angelique het deur die skare na die uitgang begin waai. Die reuk van geroosterde, gemeng met die aroma van parfuum, het haar migraine veroorsaak. Die hitte was ondraaglik.

Angelique is redelik honger. "Dit moet 'n dag in volle gang wees!" het sy gedink en besluit dat as sy nie haar man vinnig kon vind nie, sy alleen sou terugkeer huis toe en beveel om haarself 'n ham en wyn te dien.

Blykbaar het haar vriende - Toulouse ook almal by iemand bymekaargekom om ontbyt te hê. Daar was oral ander mense se gesigte. En hulle toespraak, nie gekleur deur 'n suidelike aksent, het vir haar nou ongewoon gelyk. Of miskien het sy self, gedurende die jare wat sy in Languedoc deurgebring het, so vinnig en vokaal begin praat? Sy was selfs 'n bietjie ontsteld.

Uiteindelik het sy 'n paar knik onder die trappe bereik en op die banket gaan sit om haar asem te haal en 'n waaier te golf. Dit is nie maklik om uit hierdie Spaanse-styl huise te kom met eindelose gange en geheime deure nie.

Asof om hierdie gedagte te bevestig, 'n paar stappe weg, sy het 'n gaping in die muur tussen die twee matte, waardeur, nadat verskuif die matte, 'n hond met 'n hoender been in sy tande het uit die volgende kamer.

Angelique het na hierdie gaping gekyk en gesien hoe die koninklike familie om die tafel sit, saam met die Kardinaal, die aartsbiskope van Toulouse en Bayonne, Marshal de Gramon en messir de Llonne.

Die kosdienende mense het in en uit die ander deur gekom.

Die koning het sy kop verskeie kere geskud, sy hare teruggegooi en sy doek gewaai.

"Die hitte hier sal enige viering bederf.

"Die eiland is varser op The Fazanier. Daar is 'n wind wat uit die see waai," sê Messir de Llonn.

"Ek geniet dit nie, want volgens Spaanse etiket hoef ek nie my verloofde tot my troudag te sien nie.

"Maar jy sal na Fazani-eiland gaan om jou oom, die Koning van Spanje, te ontmoet wat nou jou skoonpa sal wees," het die koningin aan haar seun verduidelik. "Dit is wanneer die wêreld onderteken sal word.

En draai na haar bediende van eer, mev de Motville, het sy bygevoeg:

"Ek is so opgewonde! Ek was baie lief vir my broer, ek het dikwels vir hom geskryf! Dink net, ek was net twaalf jaar oud toe ek totsiens aan hom gesê het op hierdie einste strand, en ons het mekaar sedertdien nog nooit gesien nie.

Almal rondom my was simpatiek. Niemand het blykbaar onthou dat hierdie broer, koning Philip IV, Frankryk se kwaai vyand was nie, en dat sy korrespondensie met Anne van Oostenryk kardinaal Richelieu

'n rede gegee het om die koningin van sameswering en verraad te vermoed. Maar nou was dit alles 'n verre verlede. Die nuwe alliansie tussen Frankryk en Spanje het mense dieselfde hoop gegee as vyftig jaar gelede, toe die twee lande op hierdie einste rivier

Bidassoa hul prinsesse verruil het, baie jonk, met vet wange, lomp in groot geriffelde collars: Anne van Oostenryk is aan sy vrou Louis XIII gegee, en Elizabeth van Frankryk - die jong baba Philippe IV. Infanta Maria-Theresa, wat vandag hier verwag is, was die dogter van dieselfde

Angelique het hierdie grotes in haar sirkel met passievolle nuuskierigheid dopgehou. Die koning het greedily gevrek, maar met

'n gevoel van selfbeeld. Hy het min gedrink en verskeie kere gevra dat die wyn met water verdun word.

"Verdoem dit! hy het skielik uitgeroep. "Die wonderlikste ding wat ek vandag gesien het, is 'n baie vreemde paartjie van Toulouse in swart en goud. Wat 'n vrou, my vriende! Luukse! Ek is daarvan vertel, maar ek het haar nie geglo nie. En jy weet, dit lyk asof sy regtig verlief is op hom. Om jou die waarheid te vertel, verwar hierdie stekelrige man my.

"Hy verleen almal wat hy dalk moet ontmoet," het die aartsbiskop van Toulouse in 'n suur toon ingespuit. "Ek ken hom al jare lank en ek weier om hom te verstaan. Daar is iets diabolies oor hom.

"Wel, weer het hy hierdie nonsens gedra," het Angelique met teleurstelling gedink.

Haar hart was so soet gevang deur die woorde van die koning, maar die aartsbiskop se opmerking het weer haar angs wakker gemaak.

Nee, hy het nie sy arms gevou nie!

Een van die hof se koninklike entourage het geknak en gesê:

"Om verlief te wees op jou eie man! Dis belaglik! Hierdie jongmens is nuttig om 'n bietjie by die hof te wees. Hier sal sy gedwing word om met hierdie dom vooroordeel te deel.

"Te oordeel aan jou woorde, meneer, sou jy dink dat die hof 'n plek is waar die wet 'n fulter is," het Anna van Oostenryk streng gesê.

"Intussen is dit goed en so natuurlik wanneer eggenote mekaar liefhet. En daar is niks snaaks daaraan nie.

"Maar liefde tussen gades is so skaars! De Motville sug.

"Dit is omdat hulle selde vir liefde trou," het die koning in 'n teleurgestelde toon gesê.

Daar was 'n ongemaklike stilte. Die koningin het 'n benoude voorkoms met die kardinaal verruil. Die aartsbiskop van Toulouse het sy hand vreedsaam opgewek:

"Moenie hartseer wees nie, meneer. Hoe onstabiel die weë van voorsienigheid is, die weë van die lewende god Eros is net so onstabiel. En as dit lyk of jy opgewonde was oor die voorbeeld van hierdie edelman en sy vrou, kan ek jou verseker dat hulle mekaar nooit voor die troudag gesien het nie, en hulle unie is deur my geseën in die katedraal van Toulouse. En tog, na 'n paar jaar van getroude lewe, wat uitgeloop het op die geboorte van 'n seun, vang hul wedersydse liefde die oog selfs vir ongeïnisieerde mense.

Die koningin ma glimlag dankbaar by die aartsbiskop, en hy smokkel sy borste.

"Is hy skynheilig of opreg?" dink Angelique.

En toe hoor sy die kardinaal se klein lisp:

"Vanoggend het ek gevoel asof ek 'n soort vertoning bywoon. Dit lyk soos 'n lelike freak, kreupel, maar toe 'n skitterende pragtige vrou langs hom verskyn, en agter hulle 'n groot Moor in 'n wit satyn kleed, het ek gedink, "O, hoe mooi is hulle!"

"Daar is enigiemand om weg te kyk van al hierdie maer gesigte," het King gesê. "Is dit waar dat hy 'n wonderlike stem het?"

"Ja, almal hou aan om dit te sê.

Die hofier, wat reeds weer in die gesprek ingegryp het, het weer sarkasties gesê:

"O, wat 'n aanrakingsverhaal, net 'n sprokie. Slegs in die Suide kan jy dit hoor!

"O, jy is ondraaglik met jou bespotting," het die koningin weer uitgeroep. "Ek hou nie van jou sinisme nie, meneer!

Die hofier het sy kop respekvol gebuig en, soos die gesprek na sy kursus teruggekeer het, voorgegee om belangstel in die hond, wat 'n been in die deur geknaag het. Toe hy sien dat hy op pad was in haar rigting, het Angelique haastig opgestaan om weg te gaan.

Sy het 'n paar treë geneem, maar haar swaar rok vir die krulle van 'n konsole geknak.

Terwyl sy gebuig het om die soom te ontknoop, het die jong man die hond se voet gegooi, uitgegaan en voorgegee om 'n verborge matdeur agter hom te hê. Toe hy die misnoeë van die koningin-ma gevoel het, het hy dit verstandig gevind om terug te trek.

Met 'n sorgvrye blik het hy Angelique verbygesteek, maar toe omgedraai en na haar gekyk.

"O, dit is die dame in goud!

Sy het arrogant na hom gekyk en wou weggaan, maar hy het haar pad geblokkeer.

"Wat is die punt om te jaag! Laat my die wonderwerk bewonder. So jy is dieselfde dame wat verlief is op haar man? En watter soort man!

Ware Adonis!

Sy het hom met 'n kalm en minagtende voorkoms gemeet. Hy was langer as sy en goed gebou. Sy gesig sou redelik mooi gewees het

as dit nie vir die smal goddelose mond en amandelvormige rooierige oë in 'n bruin spikkel was nie. Hierdie onsekere, baie onuitdruklike oë het hom ietwat bederf.

Hy was geklee met smaak, baie yslik. Die lig, byna grys pruik het veral die varsheid van sy jong gesig beklemtoon.

Angelique kon nie anders as om te erken dat hy nie geestelik was nie, maar sy het koud gesê:

"Ja, jy kan skaars vergelyking met hom staan. In ons streek word oë soos joune "wurm appels"

genoem. Kry jy dit? Wat die hare, ten minste my man het sy eie hare.

Die jong edelman se selfliefde was duidelik seergemaak, omdat sy gesig verduker was.

"Dit is nie waar nie, hy dra 'n pruik," het hy uitgeroep.

"As jy die moed het, probeer om dit af te trek.

Blykbaar het sy sy siek plek aangeraak en sy het vermoed dat hy 'n pruik dra omdat hy begin bles het.

Maar hy het homself vinnig opgetel. Sensing sy oë sodat slegs twee glansende klikke sigbaar was, het hy gesê:

So ons probeer byt? Reg, daar is te veel talent vir 'n bietjie provinsiale.

Hy het vinnig teruggekyk en haar polse begryp, haar in 'n hoek onder die trappe gestoot.

"Los my! Angelique gesê.

Nou, mooi. Maar eers sal ons die tellings by jou hou.

En, nie laat Angelique kom om haar sintuie, hy gooi terug haar kop en byt haar lip pynlik. Angelique het geskree. Haar hand het dadelik afgeneem en op die oortreder se wang gesink. Die groot maniere, wat sy vir baie jare so suksesvol geassimileer was, het nie in haar die natuurlike ongebreidelde gevoelens van 'n gesonde dorpsmeisie verdrink nie. As sy woedend was, het sy net soos baie jare gelede gedra toe sy haar vuiste by haar landelike vriende gegooi het. Van die gewigtige klap oproep van die jong edelman, waarskynlik vonke uit sy oë uitgestort, want hy het haar afgebons, klou sy hand op die wang.

"Verdoem dit, net 'n wasgoed kan so veg!

"Laat ek verbygaan," het Angelique herhaal, "Anders sal Ek jou gesig so sny dat jy nie voor die koning sal kan verskyn nie."

Hy het besef dat sy haar belofte sou nakom en teruggetrek.

"O, jy sal die hele nag in my hande wees," fluister hy en gryp sy tande, "Ek sweer, teen die oggend sou jy so sag soos was wees!..

"Dit is dit," lag sy, "dink aan jou wraak. hou sy hand op sy wang.

Sy het vertrek en vinnig haar pad na die uitgang gemaak, soos die skare reeds uitgedun het – baie het ontbyt toe gegaan.

Angelique het haar sakdoeke aan haar gebytlip gedruk.

"Moet dit net nie baie goed sien nie," het sy gedink. "Wat gaan ek vir Joffrey sê as hy vra?" Hy gaan die bastard met 'n swaard steek, jy kan nie toelaat dat dit gebeur nie. Of miskien sal hy net lag... In elk geval, Joffrey het geen illusies oor die meer van hierdie briljante noordelike seniors ... Nou begin ek verstaan wat hy bedoel wanneer hy sê dat die hof sekulêre maniere moet in boesil... maar persoonlik het ek nie die geringste begeerte om dit te doen nie..."

In die skare, wat die plein gevul het, het sy begin uitkyk vir haar portshee en portiere.

Iemand het haar arm gelos en Angelique het langs die lang figuur van die Hertogin van Montpansier gesien.

"Ek het na jou gesoek," het die Hertogin vir haar gesê. "Ek is so gepyter en onthou die dom dinge wat ek vanoggend vir jou gesê het en nie weet wie jy is nie. Maar wat wil jy hê, so 'n plegtige dag, en ek word ontneem van die gewone gerief, en senuwees, natuurlik, het verpletter, en die tong dra al nonsens.

"Laat julle heerskappy nie bekommerd wees nie, want alles wat gesê word, is waar, alhoewel dit nie te aangenaam is nie. Slegs daardie woorde van jou sal in my geheue bly.

"Jy is die sjarme self. Ek is bly dat ons bure was... Gaan jy my jou barbier leen? Is jy nie haastig nie?

Kom ons gaan in die skaduwee, daar kan jy 'n bietjie druiwe knyp.

Wil jy? Hierdie Spanjaarde, reg, sal nooit opdaag nie...

"Ek is tot jou beskikking, jou genade," het Angelique gesê en in gordyne gekneus.

* * *

Die volgende oggend het almal na Fazani-eiland gegaan om die ontbyt van die Spaanse koning by te woon. Seniors, jostling, het in

die bote geklim, nie bang om hul elegante skoene te week nie, die dames het die som van rompe en elke nou en dan uitgeroep.

Angelique, in 'n groen rok en bo-op haar in 'n wit satyn geborduur met silwer, met Pegilen se hulp, was in 'n boot tussen sommige prinses met 'n vergeestelike gesig en die Marquis d'Jumier. Hier sit en Filippus van Orleans, het hy baie gelag en die benoude gesig van sy ouer broer, wat in sy koshuis moes bly, onthou. Louis XIV moet nie die baba sien totdat sy, getroud deur gevolmagtigde aan die Spaanse kus, koningin word nie. Eers dan sal hy by Fazania-eiland

aankom om sy eed te sweer om in vrede met Spanje te woon en sy briljante oorwinning weg te neem. En die ware troue sal wees in Saint-Jean-de-Luce, waar die pasgelyke sal geseën word deur aartsbiskop van Bayonne.

Botes met skitterende elegante passasiers het langs die stilstaande oppervlak van die rivier gegly.

Terwyl hulle na die strand geswem het en Angelique haar beurt gewag het om uit die boot te kom, het een van die howe, wat haar voet op die bank waar sy gesit het, hoë hak op haar vingers gestap.

Sy kon

skaars weerstaan om nie in pyn uit te roep nie. Sy het haar oë laat rek, sy herken die baie jong edelman wat die dag tevore so brutaal met haar gedra het.

"Dit is die Marquis de Vard," sê die jong prinses wat langs Angelique sit. "En natuurlik het hy dit doelbewus gedoen.

"'n Ware dier! Angelique het eenvoudig gesê. "Hoe kan sulke onbeskofte mense geduld word in die koning se retinue?

"Hy vermaak die koning met sy skaamteloosheid. In die teenwoordigheid van sy majesteit steek hy egter sy kloue weg. Sy reputasie by die hof is welbekend. Hulle het selfs 'n lied oor hom geskryf.

En sy het in 'n lae stem gesing: *Donkie, alhoewel*

daar geen vel daarop is nie,

maar daarsonder is die prentjie

duidelik: Geen kleed, geen swaard, geen camisole steek nie weg dat Vard 'n dier is nie.

"Bly stil, Henrietta! Die koning se broer het geskree. "As mev de Suasson jou hoor, sal sy woedend wees en by die koning kla dat sy troeteldier bespot word.

"Dit is nonsens! De Suasson geniet nie meer sulke vertroue uit sy majesteit nie. Noudat die koning trou...

"Maar waarom het jy besluit, madame, dat 'n vrou, selfs 'n baba, dalk meer invloed op haar man as sy jarelange minnaar het? De Loden het ingegryp.

"O here! Die mevrou! De Motville gesê. "Ek smeek jou! Is dit die tyd vir sulke gesprekke, wanneer die Spaanse grandees kom om ons te ontmoet?

Sommige swart, gedroogde-, met 'n gesig rimpel plooie, sy met haar donker toilet en te chaste lyk vreemd uitgestaan onder die ontslaan dames en chatty aantreklike mans. Wie weet, miskien was Die bediende van eer van Anne van Oostenryk nie heeltemal toevallig nie? Heel waarskynlik het die koningin-ma haar opdrag gegee om te kyk, asof hierdie onredelike jong dames en kavaliers, gewoond aan laster en skinder, niks aanraking spanjaarde seergemaak het nie.

Angelique het reeds moeg geword vir hierdie leë, bose skinder, wat agter die volste verdorwe glans verdorwe siele weggesteek het.

Sy het die donkerhare Countes de Suasson vir een van haar vriende hoor sê:

"Darling, ek het twee spoedbote gevind en ek is verskriklik trots op hulle. Ek was so touted deur die Baskies, hulle het gesê dat hulle vinniger hardloop as die wind. En jy weet, hulle kan eintlik meer as twintig per jaar in 'n dag doen. Is dit nie, wanneer voor die wa, skree jou naam, jaag spoedbote met honde, en honde blaf, versprei die mobiele - dit is 'n pragtige gesig?

Die Countes se woorde het Angelique daaraan herinner dat Geoffrey, hoewel hy lief is vir luuksheid, nietemin die vyand van die

spoedbote wat voor sy spanne loop.

Terloops, waarheen het Joffray gegaan?

Sy het hom sedert gister nog nie gesien nie. Hy het huis toe gegaan om te verander en te skeer, maar sy het by die Hertogin van Montpansier s'n gesit. Angelique moes ook drie of vier haastig, senuweeagtig, vou om toilette te verander. Sy het net 'n paar uur geslaap, maar die goeie wyn, wat almal op enige geleentheid gedrink het, het haar vivacity gegee. Sy het selfs op een of ander manier van Florimon vergeet: in drie of vier dae sal sy uitvind of sy bediende hom betyds gevoed het of gehardloop het om die spanne te bewonder en lekker te wees met die koninklike bladsy en gebreke.

Margot het egter orde gehou. As 'n hutent het sy die feestelikhede veroordeel en al het sy haar minnares ywerig gehelp om aan te trek, het die dienaars wat onderdanig was aan haar in strengheid gehou.

Toe Angelique, saam met die howe, die huis in die middel van die eiland binnegegaan het, het sy uiteindelik in die skare Geoffrey gesien.

Sy snuck in hom en raak hom met 'n waaier. Hy gooi 'n verspreide blik op haar.

"O, dit is jy!

"Joffray, ek mis jou verskriklik. Maar jy lyk nie te gelukkig om my te sien nie. Het jy geswig voor die vooroordeel dat huweliksliefde snaaks is? Is jy skaam vir my soos jy is?

Hy glimlag teer en omhels haar by die middellyf.

"Nee, my liefde. Maar ek het jou in so 'n edele en aangename geselskap gesien...

"O, aangenaam..." - Angelique het 'n vinger op die kneusplek op haar arm gehou. "Ek is bang ek sal haar ernstig kreupel laat. Wat

doen jy sedert gister?

"Ek het van my vriende ontmoet, met een gepraat, die ander. Het jy nog die Koning van Spanje gesien?

Nee nog nie.

"Kom ons gaan na daardie kamer. Hulle is op die tafel. Volgens Spaanse etiket moet die koning alleen eet, na aanleiding van 'n baie komplekse seremoniële.

Op die mure van die saal gehang tapisserieë van gedempte kleure -

bruin-goue, met rooi en grys-blou kolle, uitbeeld tonele uit die geskiedenis van die Spaanse koninkryk. Die mense in die saal was vol, almal het gestaan en nou saamgedruk.

Spaanse en Franse howe het aan luuksheid en prag deelgeding. Die Spanjaarde het die Franse oortref in die aantal goud en juwele, maar die Franse het die Spanjaarde verduister met die elegansie van hul toilette. Jong seniors uit die retinue van Louis XIV geklee daardie dag in klere van grys moire, versier met goue kant met vurige rooi klein roebels. Die voering van die kleed is gemaak van dun goue brokade, die camisole - van die digter. Wye velde van hoede met wit vere aan die kante was gebuig en aan boord met diamantpenne.

Die Franse het openlik gelag oor die buite-mode lang moustache van Spaanse grandees en hul oorvloedige versierde borduurpakke, wat ook verouderd is.

"Het jy die plat hoede op hulle gesien, wat is die klein, vloeibare vere? Pegilen het gefluister en met lag gesnoer.

Wat van die dames? Dit is net 'n string ou geraamtes, hulle bene bult onder die mantiele!

"Spanje is 'n land waar pragtige vroue tuis agter tralies sit.

"Infanta, sê hulle, dra steeds vye en is so wyd crinoline dat dit die deur sywaarts verbysak.

"En so strenger in 'n korset dat jy sou dink dat sy glad nie borsvoed het nie, hoewel hulle sê, dit is pragtig," het me de Motville ingespuit en kant op haar plat bors gesweep.

Geoffrey de Peyrac het 'n angelende blik op haar gegooi.

"Dit is waar," het hy gesê, "hoe talentloos Madrid maats moet wees om te vermink wat mooi is, en hoe vaardig Paryse is as hulle in staat is om te wys wat nie.

Angelique het dit deur die fluweelmou geknyp. Hy het gelag en met die voorkoms van 'n samesweerder haar hand gesoen. Vir 'n oomblik het dit vir haar gelyk of hy sorg vir haar weggesteek het, maar haar aandag was afwesig, en sy het dadelik daarvan vergeet.

Skielik was daar stilte – die Koning van Spanje het die saal binnegegaan. Angelique, wat kort in statuur was, het op die bank geklim.

"Hy lyk soos 'n mammie," fluister Pegilene vir haar.

Philip IV se gesig was inderdaad perkament, dooie-bleek, deursigtig, met 'n onnatuurlike bloos op sy wange. Hy streel soos 'n poppe na die tafel. Sy groot dowwe oë het uitgesien sonder om te knip. Skerp gedefinieerde ken, uitsteek kake, rooi lippe, vloeistof, met 'n koper kleur blonde hare het dit 'n besonder pynlike voorkoms.

Ten spyte hiervan was hy so vol gevoelens van sy byna goddelike grootheid dat hy nie 'n enkele gebaar gemaak het wat verder gegaan het as die vereistes van etiket nie. Verlam deur sy krag, het hy alleen by die tafel gesit en getuig asof hy 'n heilige rite uitvoer.

Die skare howe het soos 'n warrelpool gewoed, voortgegaan om te groei, en die voorrye, wat nie die aanslag kon weerstaan nie, het skielik na vore gekom. Die koning se tafel was amper oorgeslaan.

Die saal het gestyf en Philip IV het ongesond gevoel. Almal het gesien hoe hy skielik sy hand aan sy keel sit en die kant toad trek om die lug in te sluk. Maar byna onmiddellik het hy weer sy plegtige houding as 'n eerlike akteur aanvaar, gereed vir enige opoffering.

"Wie sou sê dat hierdie spook kinders so maklik as 'n haan teel? Die onverbeterlike Pegilene de Loden het gesê toe ontbyt verby was en almal buite gegaan het. "Sy buite-egtelike kinders vul met hul uitroepe die somber gange van die paleis, en die tweede vrou produseer steeds puny babas, wat, nadat hulle skaars die wieg verlaat het, na die grafte van Escurial gaan.

"Die laaste een het gesterf net toe my pa na Madrid gestuur is om vir die hande van babas te vra," sê de Luviny, die tweede seun van die Hertog van Gramon. "Dit is waar dat 'n ander seun daarna gebore is, maar hy haal ook asem op wierook.

Die entoesiastiese Marquis d'Jumier het uitgeroep:

"Hy sal sterf, en wie sal dan die erfgenaam van die troon van Charles V wees?" Infanta is die Franse koningin.

"Jy kyk te dapper en ver in die toekoms, Marquis," het die pessimistiese Duke de Buyon teruggetrokke.

"Hoekom dink jy is sy Eminence 'n kardinaal, of miskien selfs sy majesteit het nie daaraan gedink nie?

"Ja, miskien, maar te ambisieuse drome dien nooit die oorsaak van vrede nie.

Teken in die lang neus van die see lug, asof hy gevoel het in dit 'n paar verdagte reuke, die Hertog van Buyon gebrom:

"Vrede! O, hierdie wêreld! Dit sal nie tien jaar wees voordat hy steier nie!

Maar hy het na twee uur gesteier. Skielik het alles ineengestort, daar was 'n gerug dat die troue nie sou plaasvind nie.

Don Luis de Aro en Kardinaal Mazarin het vir te lank vertraag die vestiging van die laaste besonderhede van die vrede verdrag en verduidelik 'n paar van die sensitiewe punte met betrekking tot dorpe, paaie en grense, soos almal gehoop het, neem voordeel van die feestelike onrus, om hul doel te bereik. Nou wou nie een van hulle toegewings maak nie. Die oorlog het aangegaan. 'n Halwe dag het in angs verbygegaan. En toe besluit om die hulp van die god van liefde te vra, sodat hy die bruid en bruidegom verbind het, wat mekaar nooit eens gesien het nie. Een van die howe het daarin geslaag om

'n nota aan die baba te slaag dat die koning met ongeduld gebrand het en gewag het om haar te ontmoet. Die dogter is kragtig oor haar pa se hart. En infanta, al was sy bekend as 'n gehoorsame dogter, het geen begeerte gehad om terug te keer na Madrid noudat so 'n blink toekoms voor haar oopgemaak het nie... En sy het dit aan Philip IV duidelik gemaak dat sy haar man wou hê, waarna die seremonie gebreek is.

Die gevolmagtigde troue het plaasgevind op die Spaanse kus, in San Sebastian. Die Hertogin van Montpansier, nadat sy Angelique saam met haar genooi het, het daar heen gegaan, hoewel die dogters van Gaston van Orleans, wat vir haar pa getreur het, nie veronderstel was om so 'n viering by te woon nie. Maar sy het besluit om te verskyn op dit "incognito", dit wil sê, tik haar kop met 'n satyn sakdoek en nie poeier haar hare.

Die optog, beweeg deur die strate van die stad, beïndruk die Franse van 'n paar vreemde bacchanalia.

Voor hulle was honderd dansers in wit pakke, met klokke op hul voete, beoordelaars swaarde, en agter hulle is vyftig seuns in

maskers in tamboeryne geslaan. Toe het hulle drie verdraaide reuse gedra, geklee met Moorish konings, so groot dat hulle die tweede

verdieping van huise bereik het, 'n reuse heilige Christopher, 'n monsteragtige draak, wat die lengte van 'n groot walvis oortref het, en uiteindelik, onder 'n dak - heilige geskenke in 'n groot goud, waaruit die skare gekniel het.

Hierdie vreemde pantomime, ingeboesem met mistisisme, verstom die gaste.

In die katedraal, agter die skenker, het 'n trap versier met 'n stel kerse wat tot die kluis self gestyg het.

Angelique, verblind, het na hierdie ongerepte beker gekyk. Die swaar, dik reuk van wierook het hierdie ongewone atmosfeer van die katedraal aangevul, gebou in die Moorish-styl. In die skemer van die kluise en bylaes glinster vergulde gedraai kolomme van drie-bande kore, waar die mans was oorvol aan die een kant, en aan die ander kant - die dames.

Dit het lank geneem om te wag. Die priesters het niks met die Franse te doen gehad nie, en mev de Motville was weer met afgryse vervul oor die vermetelheid wat sy vertel is deur voordeel te trek uit die duisternis.

"Perdone, dejeme pasar

Sy het teruggekyk en met haar oë af 'n vreemde gedierte gesien. Dit was 'n dwerg, so klein en wyd in haar skouers, dat dit vierkantig gelyk het, met 'n gesig wat bang was vir sy lelikheid. Haar vet pen het op die nek van 'n groot swart gryshound gelê.

Sy is gevolg deur 'n dwerg in dieselfde motley pak met 'n groot toad, maar hy het so 'n sly uitdrukking op sy gesig dat toe hy na hom gekyk het, hy onwillekeurig wou lag. Die skare het geskei en die dwerge en die hond oorgeslaan.

"Dit is die dwergbaba en haar jester Tomasini," het iemand gesê.

Hulle sê sy sal hulle na Frankryk neem.

"Hoekom het sy hierdie freaks nodig?" In Frankryk sal sy iets hê om pret te hê met.

"Sy sê net haar dwerg kan sjokolade en kaneel vir haar maak.

Angelique het iemand se majestueuse figuur in 'n ligte kleed bo gesien. Sy Eminence Aartsbiskop van Toulouse in 'n lila satyn satyn met 'n kort ermine pelerina geklim die kore van vergulde hout. Hy het oor die reling gestaan. Sy oë het met skitterende vuur gebrand. Hy het met iemand gepraat wat Angelique nie gesien het nie.

En skielik, vasgevang deur angs, het sy deur die skare in die verkeerde rigting begin waai. Onder, by die trappe, het Joffrey de Peyrac gestaan en met sy kop oor sy kop met 'n snuf na die aartsbiskop gekyk.

Onthou die "Toulouse goud," het De Fontenac in 'n lae stem gesê.

"Servilius Scipione, wat die Toulouse-tempels beroof het, was vermink vir sy opoffering. Daarom laat die gesegde van "Toulouse goud" 'n mens dink aan die ongeluk wat onvermydelik volg in die afkening vir die rykdom wat op 'n twyfelagtige manier opgedoen is.

Tel de Peyrac het voortgegaan om te glimlag.

"Ek is lief vir jou," het hy saggies gesê, "Ek bewonder jou. Jy is naïef en wreed, soos alle regverdiges.

Ek kan die vlamme van die Inkwisisie vreugdevure in jou oë sien.

So, kan jy my spaar?

"Totsiens, meneer," sê die aartsbiskop en druk sy lippe.

"Totsiens, Fulk van Neia

'n Glans kerse het op die gesig van Geoffrey de Peyrac geval. Sy blik was in die ruimte gerig.

Wat het weer gebeur? Angelique het in 'n fluistering gevra.

"Niks, my skoonheid. Ons ewige twiste...

Die Koning van Spanje, bleek soos die dood, geklee sonder enige pomp, het in die paadjie afgeloop en die ingesteldheid se regterhand vasgehou.

Die infanta het 'n ongelooflike wit vel, uitgespoel in die skemer van die harde Madrid paleise, blou oë, baie ligte syagtige hare, wat die pomp van oorhoofse krulle gegee, en 'n onderdanige, rustige voorkoms. Dit lyk soos 'n Vlaamse eerder as 'n Spaanse vrou.

Haar klere van wit wol, effens versier met borduurwerk, het die Franse monsteragtig gevind.

Die koning het sy dogter in die paadjie afgelei, sy het gekniel. Don Luis de Aro, wat - geen wonder waarom - moes trou met haar in plaas van die Koning van Frankryk, staan aan haar linkerkant, op 'n taamlik respekvolle afstand.

Toe die oomblik van die eed van getrouheid kom, het infanta en Don Luis hul hande aan mekaar uitgehou, maar hul vingers het nie aangeraak nie. Die ander hand van die baba is aan sy pa oorhandig en hom gesoen. Trane het die koning se perkamentwang afgerol.

Die Hertogin van Montpansier het raserig haar neus geblaas.

Hoofstuk 27

"Sal jy vir ons sing?" Die koning het gevra.

Joffrey de Peyrac het gesidder en na Louis XIV gedraai, hom met 'n stout voorkoms gewaag, asof dit

'n vreemdeling was wat nie aan hom voorgehou is nie. Angelique is in die hitte gegooi, sy gryp sy hand.

"Sing vir my," fluister sy.

Die Graaf het geglimlag en 'n teken gegee aan Bernard d'Andijos, wat dadelik weggehardloop het.

Die feesaand het tot 'n einde gekom. Langs die dowager koningin, die kardinaal, die koning, en sy broer, gespanne reguit, sit infanta, verlaag haar oë onder die blik van haar man, met wie môre sy sal verenig word deur 'n plegtige seremonie. Sy is reeds uit Spanje verwerp. Philip IV en sy Hidalgo met pyn in hulle hart het na Madrid gegaan en 'n trotse en suiwer baba in die belofte van vrede verlaat

...

Die jong violis Giovanni, nadat hy sy pad deur die skare howe gemaak het, het graaf de Peyrac sy kitaar en fluweelmasker gegee.

"Hoekom dra jy 'n masker?" Die koning het gevra.

"Die stem van liefde het geen gesig nie," het De Peyrac geantwoord,

"en wanneer pragtige dames in drome gedompel word, moet hulle oë nie deur enige lelikheid verwar word nie.

Hy het 'n paar akkoorde geneem en ou liedjies in Provencal gesing en hulle met liefdeserenades gestippel.

Toe staan hy op en kom na die baba, gaan sit langs haar en sing woeste Spaanse verse, met hees uitroepe op die Arabiese wyse, waarin alle passie, al die ywer van die Iberiese skiereiland blyk te wees belê.

Die bevrore gesig van die baba met wit moeder-van-pêrel vel uiteindelik uitgespreek opwinding - sy het haar wimpers en almal het haar oë skyn. Miskien vir die laaste keer dat sy geestelik teruggekeer het na haar afgesonderde woonkamer, waar sy gewoon het as 'n klein godheid omring deur haar ouer kameraman, haar duo en dwerge, wat haar laat lag het; lewe dof, rustig, maar bekend: gespeel kaarte, aanvaar die nonne wat die noodlot voorspel, gereël

ontbyt met konfyt en koeke, versier met violets en blomme van oranje hout.

'n Skrik het op haar gesig geflits terwyl sy rondgekyk het en net die Franse om haar gesig gesien het.

"Jy het ons gefassineer," het die koning aan die sanger gesê. "Van nou af is al wat ek graag wil hê, om jou so dikwels as moontlik te hoor.

Die oë van Geoffrey de Peyrac het vreemd van onder die masker geglans.

"Niemand wil dit soveel hê as wat ek doen nie, meneer. Maar dit hang alles af van jou majesteit se wil, is dit nie?

Dit het gelyk of Angelique sy wenkbroue 'n bietjie fronsend gehad het.

Ja dit is. En ek was bly om dit uit jou mond te hoor, Messir de Peyrac," het hy met 'n mate van koudheid gesê.

* * *

Angelique het snags na die hotel teruggekeer en haar klere afgeskeur en nie gewag vir die hulp van die bediende nie, en met 'n

sug van verligting na die bed gehaas.

"Ek is heeltemal gebroke, Joffrey. Ek dink nog nie ek is gereed vir die hoflewe nie. Hoe kan hulle soveel pret hê en steeds die krag vind om mekaar snags te verander.

Tel, sonder om enigiets te antwoord, gaan lê langs haar. Dit was so warm dat selfs die aanraking van die blad 'n onaangename gevoel veroorsaak het. Deur die oop venster van die kamer soms gedryf rooierige lig gedra op die straat fakkels, verligting van die hele bed, die dak waarvan die paartjie verlaat opgewek. In Saint-Jean-de-Luce was daar 'n herlewing - voorbereiding vir môre se viering.

"As ek nie 'n bietjie slaap nie, sal ek tydens die seremonie val," sê Angelique, gaap.

Sy het uitgereik en toe aan haar man se donker, dun lyf vasgeklou.

Hy het uitgereik, haar ronde gestreel, wit in die donker heup, haar middellyf aangeraak, 'n klein rek bors gevind. Sy vingers het gebewe, meer aandringend geword, afgegaan na die fluweelagtige maag.

Maar toe hy homself 'n dapper liefde toegelaat het, het Angelique deur die sluimer van protes gemompel:

"O, Joffrey, ek wil so baie slaap!

Hy het nie daarop aangedring nie, so sy het na hom gekyk onder sy uitspoelings en nagegaan om te sien of hy kwaad was. Leun op sy elmboog, hy kyk na haar en glimlag saggies.

"Slaap, my liefde," fluister hy.

* * *

Toe sy wakker word, het hy steeds na haar gekyk en nooit sedertdien beweeg nie. Sy glimlag vir hom.

Die kamer was vars. Die nag is nog nie verby nie, maar die lug het 'n groenerige tint geneem - 'n teken dat dagbreek kom. Die dorp het kortliks in 'n gevoelloosheid gedompel.

Angelique, nog baie slaperig, het uitgereik na haar man, en hulle hande verweef in 'n noue omhelsing.

Hy het haar geleer om plesier te verleng, haar die kuns geleer om met sy geveinsde toevlugsoorde, aanvalle, 'n tweestryd waarin twee liefdevolle wesens, saamsmelt, mekaar geduldig na die top van saligheid lei. Toe hulle uiteindelik hulle arms skud, moeg, geblus, het die son hoog in die lug gestaan.

"Wie sou gedink het ons gaan 'n uitputtende dag hê! Angelique het gelag.

Margot klop aan die deur.

"Mevrou, madame, dit is tyd. Die waens is reeds op pad na die katedraal, en jy sal dit nie maak om na die motorkade te kyk nie.

* * *

Die troumotorkade was klein. Slegs 'n paar mense het langs die pad geloop wat met matte bedek was.

Voorlê was Kardinaal de Gondi, 'n briljante en woeste, voormalige held van TheRnda, wie se teenwoordigheid hier op so 'n oombliklike dag die gereedheid van albei kante bevestig het om al hierdie hartseer gebeure te vergeet.

Kardinaal Mazarin het agter hom gedryf in die pers golwe van die mantel.

'n Bietjie in die verte het die koning in 'n goue brokadepak gevolg, met welige swart kant gesnoei. Aan beide kante van dit was die Marquis d'Umier en Pegilene de Lozen, kapteins van die koninklike

lyfwagte, wat albei op die blou stok gedra het, 'n simbool van hul posisie.

Onmiddellik nadat hulle infanta was, het die nuwe koningin, wat aan die regterkant deur die koning se broer ondersteun is, en aan die linkerkant deur haar hofkvalier Messir de Bernonville. Sy het 'n silwer brokade rok gedra, en boonop is 'n pers fluweelrok gesaai met goue lelies, aan die kante is baie kort, maar met 'n lang, tien elmboë, 'n trein wat deur die koning se jong neefs gedra word - Mademoiselle de Valua en Mademoiselle d'Alanson - en prinses de Carignan. Twee hofdames het die kroon oor die koningin se kop gehou. Die briljante motorkade het skaars langs die smal straat beweeg, waarlanas aan

albei kante die losmaak van die Switserse, die Koninklike Wagte en die Musketeers gevoer het.

Die koningin ma, onder 'n swart, silwer-geborduurde sluier, gevolg die jong paartjie, omring deur bediendes en lyfwagte.

Die optog is gesluit deur die Hertogin de Montpancier, "die mees ligsinnige van die koninklike familie", wat ook baie moeilikheid in 'n swart rok veroorsaak het, maar met 'n pêrelhalssnoer in twintig drade.

Die weg van die koninklike woning na die katedraal was nie ver weg nie, maar daar was nie sonder voorvalle nie. Almal het opgemerk hoe die Marquis d'Jumier met Pegilene gewis het.

In die katedraal van Pegilene en die Marquis d'Iumier het plekke aan beide kante van die koning en saam met Count de Charo, bevelvoerder van die koninklike lyfwagte, en die Marquis de Vard, kaptein van die Switserse Wag, die koning tydens die geskenkseremonie vergesel.

In hierdie geval het die seremonie bestaan uit Louis XIV wat van sy broer 'n kers in twintig luidos geneem het, wat deur die hoof van seremoniesmeester van die hof aan hom gegee is en dit aan Jean d'Ols, Biskop van Bayonne, oorhandig het.

Die kers is aan die Hertogin van Montpansier gegee deur Die Hertogin van Montpensier, wat dieselfde funksies as die koning se broer onder Louis XIV onder die voormalige koningin verrig het.

"Het ek nie 'n groot werk gedoen nie?" Die Hertogin het Angelique daarna gevra.

"O, geen twyfel nie! Jou heerskappy was so majestueus!

Die Hertogin was trots op haarself.

"O, ek is gemaak vir plegtige seremonies, en ek weet hoe om so majestueus vas te hou soos my naam klink.

* * *

Danksy die beskerming van die Hertogin kon Angelique al die vieringe bywoon wat die troue gevolg het: by die ete, by die bal.

Saans het sy in 'n lang ry howe en adel geslaag, soos alles, buig in diep gordyne voor 'n wye bed, waar die koning en sy jong vrou naby gelê het.

Angelique het hierdie twee jong wesens soos poppe gesien lê, gevries onder die blik van die skare in hul kantblaaie.

In wat nou gedoen moes word, het etiket alles doodgemaak – lewe, warmte. Hoe kan hierdie gades, wat mekaar nie gister geken het nie, gevul met bewussyn van hul eie grootheid, prim en arrogant, na mekaar kan draai en styf omhels, wanneer die koning se ma na aanleiding van die gebruik die afdak op

'n welige bed verlaag? Angelique voel jammer vir die baba: miskien, onder haar onbegaanbare masker loer meisies skaamheid en verwarring. En miskien het sy geen opwinding gevoel nie, want sy het sedert die kinderjare gewoond geraak aan die rol van statistieke in alle optredes. En haar eie troue was net nog 'n ritueel vir haar. En vir Louis XIV was dit moontlik om nie bekommerd te wees nie, nie vir niks in sy are nie, het die bloed van die Bourbons gevloei.

Dames en here, gaan af in die trappe, verruil nie heeltemal onskuldige grappe. Angelique het aan Joffrey gedink, hoe sag en geduldig hy met haar was. Maar waar is Joffrey? Sy het hom nie die hele dag gesien nie.

Aan die onderkant het 'n asemvrye Pegilen de Loden haar genader.

"Waar is jou man, Graaf de Peyrac?"

"Reg, ek soek hom self.

Wanneer was die laaste keer dat jy hom gesien het?

Ons het vanoggend met hom opgebreek. Ek het na die katedraal gegaan met die Hertogin van Montpansier, en hy het die Hertog van Gramon vergesel.

"En jy het hom sedertdien nie gesien nie?"

"Nee, ek het jou so gesê. Jy het 'n baie, geroerde voorkoms. Wat het gebeur??

Pegilen gryp haar hand en dra haar weg.

"Gaan na die Hertog van Gramon.

Wat gaan aan?

Pegilen het nie geantwoord nie. Hy was in sy spoggerige uniform, maar sy gesig, in teenstelling met sy gebruik, was somber.

Van die Hertog van Gramon, 'n edelman wat hulle by 'n tafel saam met vriende gevind het, het hulle geleer dat hy die oggend, onmiddellik ná die seremonie by die katedraal, maniere met die Graaf geskei het.

Was hy alleen? de Loden gevra.

"Een? Hoe is dit een? De Gramon het gebrom. "Wat bedoel jy daarmee, my seun?" Is daar 'n man in die hele Saint-Jean-de-Luz, wat kon roem dat hy vandag alleen was? Peyrac het my nie toegewy aan sy planne nie, en ek kan jou net vertel dat hy vergesel is van sy Moor.

"Wel, dit is beter," het De Loden gesê.

"Hy moet by die Gascons wees. Hierdie hele maatskappy het pret in die hawe taverne. Of miskien het hy prinses Henrietta se uitnodiging

na Engels aanvaar – sy wou hom vra om vir haar en haar bediende van eer te sing.

"Kom, Angelique," het De Loden gesê.

Die Engelse prinses was die lekkerste meisie langs wie Angelique in die boot gesit het terwyl hulle na The Fazani-eiland gery het. Toe Pegilen se vraag, het sy haar kop geskud.

"Nee, hy het nie hierheen gekom nie. Ek het een van my howe gestuur om die telling te vind, maar hy kon hom nie vind nie.

"Maar sy Moor Kouassi-Ba is moeilik om te mis.

"Hulle het ook nie die Moors gesien nie.

In die Goue Walvis Tavern het Bernard d'Andijos skaars van die tafel af opgestaan, waartydens die hele kleur van Gascony en Languedoc bymekaargekom het. Nee, niemand het Graaf de Peyrac gesien nie. En hoe hulle na Hom gekyk het, die Naam! Selfs klippies is by die vensters van sy herehuis op Riverstraat gegooi. Hulle het hard gewerk om die vensters van die Hertogin van Montpansier te breek.

Maar de Peyrac het blykbaar deur die aarde geval.

Loesen het gedink en sy ken met sy hand geknip.

Ons moet de Gish vind. Die koning se broer het teer na jou man gekyk. Miskien het de Gish die telling na sy gunsteling gelok en iets interessants gesê.

Angelique het die hertog deur die oorvol strate gevolg, verlig met fakkels en veelkleurige lanterns.

Hulle het in die huise ingegaan, bevraagteken, aangegaan. Mense het by die tafels gesit, die lug was geweek met die reuk van verskeie geregte, rook uit baie kerse, wynbrand - dienaars het die hele dag wyn gedrink, wat deur die rivier uitgestort is.

By die kruisings het gedans na die geluid van tamboeryne en kaste.

In die donker meter het die perde geroes.

Tel de Peyrac is weg.

Nie in staat om te staan nie, Angelique het skielik Pegilen se hand gegryp en hom skerp na haar gedraai.

"Genoeg is genoeg, Pegilen, sê dit alles. Waarom is jy so bekommerd oor my man? Jy weet iets?

Hy sug en, strategies lig sy pruik, vee die sweet van sy voorkop af.

Ek weet niks nie. Die hofmaker van die koning se entourage weet nooit iets nie. Andersins kan hy goed betaal word. Maar vir 'n rukkie vermoed ek 'n sameswering teen jou man.

En hy het reguit in haar oor gefluister:

"Ek is bang hy word nie in hegtenis geneem nie.

Het jy in hegtenis geneem? Angelique het weer gevra. "Maar vir wat?

Pegilen het sy arms versprei.

"Jy is mal," het Angelique voortgegaan. "Wie kan hom beveel om in hegtenis geneem te word?"

"Klaarblyklik het die koning.

"Die koning het so 'n dag dat hy nie op inhegtenisnemings is nie.

Nee, jy praat nonsens, dit is ondenkbaar.

Ek hoop so. Gisteraand het ek gestuur om hom te waarsku. Hy het nog tyd gehad om op die perd te spring en te ontsnap. Mevrou, is jy seker hy het die nag saam met jou deurgebring?

O ja, absoluut seker. En Angelique het 'n bietjie gebloos.

Hy het dit nie gekry nie. Hy het weer risiko's geneem en weer sy eie lot gespeel.

"Pegilen, jy gaan my mal dryf! Angelique het geskree en sy skouers geskud. "Het jy al ooit daaraan gedink om 'n slegte grap saam met my te speel?"

"Ts-s-s!

Hy het haar na homself getrek met 'n selfversekerde gebaar van 'n man wat vroue kon behandel, en om te kalmeer, sy wang na haar wang gedruk.

"Ek is 'n baie slegte mens, my baba, maar om jou hart te tormenteer

– nee, ek kan dit nie doen nie! En dan, na die koning, is daar geen ander persoon wat ek soveel liefhet as Graaf de Peyrac nie. Moenie jou kop, my skoonheid verloor nie. Miskien het hy daarin geslaag om te ontsnap...

"Maar op die ou end," het sy hard begin. Pegilen het haar met 'n ondeurdringbare gebaar gestop.

"Maar op die ou end," het sy in 'n stiller stem herhaal, "waarom sou die koning hom in hegtenis moes neem?" Gisteraand was Sy

majesteit so ondersteunend van hom, en ek het self gebeur om te hoor hoe die koning van Joffrey met groot simpatie gepraat het...

Helaas! Simpatie!.. En die openbare belang?.. Invloed van ander?..

Dit is nie vir ons, die arme howe, om die ware gevoelens van die koning te oordeel nie. Moenie vergeet dat hy 'n leerling van Mazarin is nie, en die kardinaal het eenkeer iets gesê soos: "Hy sal nie dadelik sy weg vind nie, maar sal verder gaan as ander."

Dink jy nie dit is al die werk van die aartsbiskop van Toulouse, Baron de Fontenac nie?

"Ek weet nie. Ek weet niks nie," het Pegilen herhaal.

Hy het Angelique na haar huis geneem, belowe om uit te vind wat moontlik was, en môreoggend na haar toe te kom.

Angelique het die mal hoop gekoester dat haar man daar vir haar gewag het, maar sy het net Margot gevind wat by die bed van die slapende Florimon gesit het, en die ou tannie, almal vergeet tydens hierdie feestelikhede, wat weer op die trappe was. Die dienaars het na die stad gegaan om te dans.

Angelique geklee gehaas na die bed, gooi net skoene en kouse.

Haar bene het geswel van 'n mal beenwerk rondom die stad met de Lozin. Daar was 'n leemte in my kop.

"Ek sal môre daaraan dink," het sy besluit en in 'n swaar slaap gedompel.

Sy is wakker gemaak deur 'n geskreeu van die straat af:

"Caspasha! Kaspasha!

Die maan het oor die plat dakke van die dorp gedryf. Van die kant van die hawe en die hoofplein het nog gehoor skree en sing, maar in hul kwart was stil, byna almal geslaap, gesukkel deur moegheid.

Angelique het op die balkon uitgehardloop en Kouassi-Ba in die maanlig gesien.

"Caspasha! Kaspasha!

"Wag, ek sal dit vir jou oopmaak.

Om nie tyd te mors nie, het sy kaalvoet by die trappe afgehardloop,

'n kers in die gang aangesteek en die deur oopgemaak.

Die Moor het deur die deur gegly met 'n onhoorbare dierlike beweging. Sy oë het met vreemde vuur gebrand. Sy het hom sien bewe, asof hy vreesbevange was.

Waar kom jy vandaan??

"Van daar af," waai hy vaagweg. Ek het 'n perd nodig. Meer soos 'n perd!

Hy het skielik sy tande gesing en sy gesig was verwring deur een of ander wilde grimeer.

"My meester is aangeval," fluister hy. "Ek het nie my groot saber by my gehad nie. O, waarom het ek nie vandag my groot saber geneem nie!

Wat bedoel jy "aangeval", Kouassi-Ba? Wat?

Ek weet nie, kaspasha. Hoe ken ek 'n patetiese slaaf? Sommige bladsy het vir hom 'n stukkie papier gebring. Die man het hom gevolg. Ek volg. Daar was niemand in die erf van daardie huis nie, daar was net 'n wa met swart gordyne. Mense het daaruit gekom en my meester omsingel. Hy ruk sy swaard.

Maar toe kom ander. Hulle het hom geslaan en in die wa gegooi. Ek het geskree. Ek het aan die wa vasgeklou. Twee dienaars het op die komma gespring, en hulle het my geslaan totdat ek geval het, maar saam met my het geval en een van hulle, ek het hom verwurg.

Het jy hom verwurg?

Met jou eie hande, soos hierdie. "En die Moor, soos 'n greep, het gedruk en sy pienk palms gedruk. Ek het in die pad afgehardloop.

Die son was baie warm, en my tong het groter geword as my kop, so ek wou drink.

"Gaan drink, vertel my later. Sy het hom na die stalle gevolg, waar hy lankal uit 'n emmer gedrink het.

"Nou," sê hy en vee sy dik lippe af, "Ek sal die perd vat en agter hulle spring. Ek gaan hulle almal met my groot saber kap.

Hy het strooi aangeraak en sy besittings uitgeneem. Terwyl hy besig was om sy geskeurde en besoedelde satynpak af te neem en sy daaglikse lewering aan te sit, het Angelique met gekneusde tande die stalletjie binnegegaan en die Kouassi-Ba-perd ongedeerd gemaak. Strooi het haar kaal voete geprikkel, maar sy het nie aandag daaraan gegee nie. Dit het vir haar gelyk of sy deur 'n nagmerrie gegaan het, oneindig swaar ...

Dit was asof sy na haar man gehardloop het en haar hande aan hom uitgehou het. En terselfdertyd het sy besef dat sy nooit met hom sal kan skakel nie, nooit...

Sy het gekyk hoe die swart ruiter verwyder. Die perdehokke het vonke uit die ronde keisteentjies geklop, wat die straat geplavei is.

Toe het die vertrapping geleidelik stil geword, en in hierdie tyd is 'n nuwe klank gebore in die voordag suiwer lug - die lui van klokke, vra vir die oggend danksegging gebed.

Die koninklike trounag is verby. Infanta Maria Theresa het koningin van Frankryk geword.

Hoofstuk 28

Ry deur dorpe en blom tuine, die erf teruggekeer na Parys.

Onder die velde bedek met lente lote, daar was 'n lang karavaan: waens met rat, waens gelaai met beddens, bors en matte, gedraai muile, gebreke en lyfwagte op perdry.

Van die stadshekke om hulle te ontmoet het op die stowwerige pad van adjunk-landdroste, wat na die koninklike vervoer op 'n silwer

bord of 'n fluweelpad sleutels na die stad gedra het.

Daarom het hierdie raserige karavaan Bordeaux, Saint en Poitier verbygesteek, waaraan Angelique, verstom en verward, skaars aandag gegee het.

Sy het ook na Parys gegaan met die hele erf.

"As jy in die donker gehou word, tree op soos niks gebeur het nie,"

het Pegilen haar aangeraai.

Hy het aangehou om sy "Ts-s!" te herhaal en het by die geringste roes gesidder.

"Jou man het na Parys gegaan," gaan daar heen. Dit gaan opklaers.

Na alles, miskien is dit net 'n misverstand.

"Pegilene, maar wat weet jy?"

"Niks, niks... Ek weet niks nie.

Hy kyk angstig terug en gaan speel 'n jester voor die koning.

Uiteindelik het Angelique, nadat sy D'Andijos en Serbalo gevra het om haar te vergesel, van haar bagasie na Toulouse gestuur. Sy het net 'n wa en een wa met dinge gelaat en saam met haar enigste

Margot, 'n jong bediende - 'n nanny Florimon, drie gebreke en twee afrigters. Op die laaste oomblik het die haarkapper Binet en die jong violis Giovanni haar gesmeek om hulle saam met haar te neem.

"As die Messir Count vir ons in Parys wag, en ek sal nie kom nie, sal hy kwaad wees, ek verseker jou,"

het Francois Binet gesê.

"Sien Parys, o, sien Parys! Die jong musikant het gesê. "As ek die hofkomponis Baptiste Lully daar kan ontmoet, wat so baie gesê word, is ek seker hy sal my op die regte pad stel en ek sal 'n groot kunstenaar word.

"Ok, goeie, groot kunstenaar," het Angelique gesê.

Sy het probeer glimlag om nie haar waardigheid te verloor nie en haarself met Pegilen se woorde te troos: "Dit is net een of ander misverstand." Inderdaad, afgesien van die feit dat The Count de Peyrac skielik sonder 'n spoor verdwyn het, het dit gelyk of niks verander het nie, daar was geen gerugte van sy skande nie.

Die Hertogin van Montpansier het elke geleentheid gebruik om 'n vriendelike geselsie met Angelique te hê. Sy kon nie voorgee dat sy naïef en bedrogloos kon gewees het nie.

Baie het gevra oor Count de Peyrac, maar dit was heeltemal natuurlik. Uiteindelik het Angelique begin antwoord dat hy vooraf parys toe gegaan het om alles vir haar aankoms voor te berei.

Voordat sy Saint-Jean-de-Lucie verlaat het, het sy Baron de Fontaine probeer ontmoet, maar tevergeefs. Sy Eminence het teruggekeer na Toulouse.

Daar was oomblikke toe Angelique gedink het dat sy al hierdie droom gehad het, en sy het ongelooflike hoop gehad: miskien het Joffrey net na Toulouse gegaan?

Terwyl hulle deur die warm landland, naby Dax, gery het, het een grimmigheidsvoorval haar teruggebring na tragiese werklikheid. Om die karavaan te ontmoet, het die inwoners van een van die dorpe gekom en gevra om hulle 'n paar wagte te gee: hulle reël 'n ronde van 'n verskriklike swart monster, wat die hele buurt in die baai hou.

D'Andijos het na Angelique se wa gespring en vir haar gefluister dat dit waarskynlik Kouassi Ba was.

Sy het gesê sy wil hierdie mense sien. Dit blyk herders te wees wat skape se gurtas bewei het, hulle het op stiltes na haar toe gekom –

op vinnige sandduine anders sal hulle nie verbygaan nie.

Hulle storie het Angelique se vrese bevestig.

Ja, twee dae gelede, het die herders gille en geweervuur op die pad gehoor. Hulle het daar gejaag en die wa gesien wat hulle aangeval het en 'n kurwe soos 'n Turk, 'n saber, 'n ruiter met 'n swart gesig gewaai het. Gelukkig het die mense in die wa 'n geweer gehad.

Blykbaar het hulle die swart ruiter beseer en hy het weggehardloop.

"Wat sit die mense in die wa?" Angelique gevra.

"Ons weet dit nie," het die herders geantwoord. Die gordyne is getrek. En hulle was vergesel deur slegs twee ruiters. Hulle het vir ons geld gegee om die een te begrawe wat die monster se kop afgekap het.

"Ek het my kop afgesny! Verstomde D'Andijos gesê.

"Ja, ja, boodskapper, en steeds so slim dat sy in die sloot afgegly het, het ons haar uitgetrek.

* * *

Snags, toe die meeste reisigers gedwing is om vir 'n vakansie in die dorpies rondom Bordeaux te stop, het Angelique weer 'n sinistere oproep in haar slaap gevoel:

"Caspasha! Kaspasha!

Sy het opgevee en wakker geword. Haar bed was in die enigste kamer van hierdie huis, die eienaars het in die stalle gaan slaap. Die wieg van Florimon was in die hart. Margot en die jong bediende het saam op 'n strooimatras geslaap.

Angelique het gesien dat Margot opgestaan het en haar romp aangesit het.

"Waarheen gaan jy?

"Dis Kouassi-Ba, ek is seker," fluister Margot.

Binne 'n oomblik het Angelique onder die blad uitgeglip.

Hulle het versigtig die verpletterde deur oopgemaak. Die nag was gelukkig baie donker.

"Kouassi Ba, kom in," het hulle saggies gesê. Iets het beweeg, en 'n groot Moor, verbysterend, het oor die drumpel geval. Hulle het hom op die bank gesit. Deur die lig van die kers het hulle sy grys, haggard gesig gesien. Sy klere was bedek met bloed. Gewond, hy swerf die lande vir drie dae.

Margot, wat deur die bors gesmelt het, het hom 'n sluk alkohol gegee, waarna hy gepraat het.

"Net een kop, minnares, net een wat ek kon aftjop.

"Dit is genoeg, ek verseker jou," het Angelique bitterlik geknak.

"Ek het my groot saber en my perd verloor.

"Ek sal julle albei gee. En moenie iets sê nie, jy hoef nie nou te praat nie. Jy het ons gevind, dit is die belangrikste ding. Wanneer die here jou sien, sal hy sê, "Welgedaan, Kouassi-Ba."

"Sal ons ons meester sien?"

"Ons sal sien, Ek belowe jou.

Praat, Angelique geskeer die vel in stroke. Sy was bang dat die koeël onder die kraagbeen vasgesit het waar die wond was, maar toe sy 'n tweede gat onder haar arm kry, het sy besef dat die koeël

uitgekom het. Angelique het albei wonde met alkohol uitgestort en hulle styf verband.

"Wat gaan ons met Hom doen, madame?" Margot het in vrees gevra.

Neem dit saam met ons, okay. Hy gaan soos gewoonlik in die wa.

Wat sal hulle sê?

"Wie gaan praat?" Dink jy regtig dat enige van diegene rondom jou omgee wat my Moor doen ... Soet om te eet, kry goeie perde by die posstasie, slaap rustig - dit is al hul bekommernisse. Niemand sal hom in die wa sien nie, en in Parys, wanneer ons by die huis is, sal alles op sigself uitgesorteer word.

En in 'n ferm stem om haarself te oortuig, het sy bygevoeg:

"Jy verstaan, Margot, dit is alles net 'n misverstand.

* * *

Nou het die wa deur die Rambouyana-woud gerol. Daar was 'n monsteragtige hitte, en Angelique het afgesny. Florimon het op Margot se skoot geslaap. Skielik is hulle wakker gemaak deur 'n vreemde droë geluid. Die wa was baie geskud. Angelique het gesien dat hulle op die rand van 'n diep slaggat was.

Gehul in 'n wolk van stof, die wa omgekeer daar met 'n verskriklike knal. Gedruk deur 'n gevalle bediende, desperaat geskree Florimon.

Dit is gehoor terwyl die perd ge brul, geskree het en op die sweep, die afrigter, gekliek het.

Toe is dieselfde droë klank weer herhaal, en op die glas van die wa angelica het 'n paar vreemde ster, soortgelyk aan 'n ysige patroon, met 'n gat in die middel. Angelique het probeer opstaan, kry Florimon uit.

Skielik het iemand oor haar kop die deur gejaag en die hoof van Pegilen de Lozen het verskyn.

"Niemand is beseer nie, hoop ek?"

Hy het die laaste woord saggies gespreek, met 'n sang suidelike aksent.

"Almal skree, so almal lyk soos almal se lewe," het Angelique gesê.

Sy het haar hand effens beseer met 'n shard glas, maar die krap was vlak.

Sy het die baba vir Pegilen gegee. Die Chevalier de Luvigni, wat destyds aangekom het, het vir haar 'n hand gegee en haar gehelp om uit die bemanning te kom. Bevind haarself op soliede grond, sy impulsief gryp Florimon en, druk op haar bors, begin kalmeer. Die kind het so skril geskree dat hy almal verdrink het, en dit was onmoontlik om 'n woord te sê.

Strelende die seun, Angelique het gesien dat die bemanning van die Hertog de Lozen opgetrek en gestop het, gevolg deur die bemanning van de Lozen se suster Charlotte, Countes de Nojean, asook die spanne van beide broers de Gramon. Van alle kante na die toneel het hofdames, vriende, dienaars gejaag.

"Wat het gebeur? Angelique het gevra, skaars Florimon het 'n bietjie bedaar.

Die afrigter het bang gelyk. Hy was nie 'n baie betroubare persoon in die algemeen nie: 'n braggart en

'n spreker, altyd neurasie iets, en die belangrikste - nie nadelig om aan die bottel te heg nie.

"Het jy gedrink en aan die slaap geraak?"

"Nee, mevrou, die regte woord. Ek was gepyvermenteer deur die hitte, dit is reg, maar ek het die leisels styf vasgehou. En die perde

het kalm geloop. En toe spring al van 'n skielike twee mans van agter die bome uit. Een het 'n geweer gehad. Hy het in die lug geskiet en dit het die perde bang gemaak. Hulle het dadelik op die bokke gejaag. Dit is toe dat die wa in die put oorgeduik het. Een van die mans het die perde onder die toom gegryp. Ek het hom soos 'n sweep uit al die urine geklop! En die tweede een het sy geweer herlaai. Toe kom hy oor en geskiet aan die einde. Maar toe ry die wa op, en dan hierdie here op perdry ... Daardie twee drawe en afgemaak...

"Dit is 'n vreemde storie," het De Loden gesê. "Die bos is veilig beskerm. Teen die tyd dat die koning opgedaag het, het die wag al die vagrants gevang. Hoe het hierdie scoundrels gelyk?

"Ek kan nie sê, mors Duke. Maar ek dink nie hulle is rowers nie.

Hulle was goed geklee, skoon geskeer. Ek sou sê hulle lyk meer soos gebreke.

"Twee van die afgelêde dienaars het besluit om te plof? De Gish voorgestel.

Iemand se swaar wa het verby die staande spanne gery en gestop.

Die Hertogin van Montpansier het daaruit gekyk.

"Weereens het hierdie Gascons die kakkerlakke opgewek! Wil jy al die voëls van Ile-de-France skrik met jou trompetstemme?

Pegilen de Loden het na haar toe gehardloop en verskeie kere op die vlug gebuig. Hy het verduidelik dat die Countes de Peyrac pas 'n ongelukkige ongeluk gehad het en dit sou tyd neem vir haar vervoer om opgehef en herstel te word.

"So laat haar hierheen kom, laat haar saam met ons gaan sit! Die Hertogin het uitgeroep. "Pegilene, liewe, volg haar. Kom hierheen, liefling, ons het 'n hele bank gratis. Jy en jou baba sal baie gemaklik hier wees. Arme klein engeltjie! Arme pop!

Die Hertogin het self gehelp dat Angelique in die wa kom en gemaklik raak.

"Jy is gewond, my arme vriend. Sodra dit stop, sal ek vir my dokter stuur.

Angelique het in ontgesteldheid opgemerk dat die dame wat in die dieptes van die wa langs die Hertogin van Montpansier sit, niemand anders as die koningin-ma self was nie.

"Mag julle majesteit my vergewe.

"Jy hoef nie om verskoning te vra nie, madame," sê Anne van Oostenryk baie vriendelik, "die Hertogin van Montpansier het die regte ding gedoen deur jou uit te nooi om ons vervoer te gebruik. Die bank is gemaklik, en hier sal jy rus en herstel van die opwinding.

Maar ek is bekommerd oor die gewapende mans wat jou aangeval het.

"My God, wat as hulle iets teen die koning of koningin geploeg het!

Die Hertogin het haar hande gesit.

"Hulle waens word omring deur lyfwagte, en ek dink jy kan nie vir hulle bang wees nie. Maar ek sal steeds met die personeelhoof praat.

Eers nou het Angelique ná die skok 'n reaksie gehad. Sy voel bloed giet uit haar gesig, en, sluit haar oë, gooi haar kop terug op die sagte rug van die sitplek. Die vreemdeling geskiet op punt-leë reeks by die glas. Dit is 'n wonderwerk dat niemand wat in die wa sit, seergekry het nie. Sy het Florimon styf gedruk. Deur 'n ligte lap klere het sy opgemerk hoe hy die afgelope dae gewig verloor het en haarself bestraf het: "Hy was uitgeput deur hierdie eindelose reis." Sedert die

seun van sy verpleegster en arapchon geskei is, het hy dikwels gefluister, geweier om die melk wat Margot vir hom in die dorpe

gekoop het, te drink. Nou sug hy swaar in sy slaap, en op sy lang wimpers, waaruit die skaduwee op die bleek wange geval het, het trane gevries. Sy mond was klein, rond en rooi soos 'n kersie.

Angelique het versigtig 'n druppel sweet op sy bultende wit voorkop met 'n sakdoek afgevee. Die Hertogin van Montpansier sug hard.

"Dit is so warm dat die bloed in die are stol.

"Toe ons op bospaaie ry, was dit makliker," sê Anna van Oostenryk en waai 'n groot swart skilpadwaaier, "en daar is oral 'n bos.

Stilte het gevolg, en toe blaas die Hertogin van Montpansier raserig haar neus en verloor haar oë. Haar lippe het geskud.

"Hoe wreed is dit van jou kant af, madame, om my oë te prik met wat my hart laat breek. Ja, hierdie woud behoort aan my, maar dit was nou eers dat ek gesien het dat die Hertog van Orleans, my oorlede pa, in die strewe na geld dit amper heeltemal vernietig het. Ek het ten minste 'n honderdduisend ekyu verloor, wat pragtige diamante en pragtige pêrels kan koop!

"My liewe, jou pa se optrede is nog nooit geoordeel nie.

"Is dit nie 'n verskriklike gesig nie – hierdie stompe steek uit die grond?" As ek nie in jou wa was nie, sou ek gedink het dat ek beskuldig is van misdade teen jou majesteit, want dit is gebruiklik om die woude van recalcitrant vakke af te sny.

"Maar dit het regtig amper gebeur," het die koninginma gesê.

Die Hertogin het verf aan die ore gegooi.

"Jou Majesteit het my soveel keer verseker dat alles uit my geheue uitgewis is! Ek durf dit nie eens as

'n wenk neem nie.

"Ek moes dit waarskynlik nie vir jou gesê het nie. Maar wat om te doen as die hart warm getemper word, selfs wanneer die verstand genadig wil wees. Tog het ek jou nog altyd liefgehad. Maar daar was

'n tyd toe jy my verontwaardiging veroorsaak het. Ek kon jou steeds vergewe Orleans, maar die stryd by St. Antoine's Gate en die kanon van die Bastille ... Oor! As jy in my hande gekom het, sou ek jou verwurg.

"En dit is welverdiend, omdat Ek julle majesteit kwaad gemaak het.

My ongeluk was dat ek myself bevind het met die mense wat my gedwing het om so op te tree en my te verseker dat dit is wat plig en eer my noem.

"Dit is nie altyd maklik om uit te vind wat 'n kwessie van eer is nie, wat jou plig is," het die koningin gesê.

Hulle het albei diep asem gehaal. Angelique het gedink dat die twiste van die kragtige en blote sterftes nie veel anders is nie. Dit is net dat sommige mense hul gesigte getref het en ander het hulle met 'n kanon getref. Sommige word gelaat met slegs 'n dowe feud, ander -

'n swaar herinnering aan die verlede, vol gevaarlike intriges. Hulle sê dat alles vergeet word, mense glimlag, om die Spanjaarde te behaag aanvaar prins Conde, ter wille van geld stry Fouquet, maar diep binne almal onthou alles.

As die briewe wat in die kis lê wat weggesteek is in die rewolwe van Castle du Plessis nou in die lig van God opgeduik het, sou dit nie die rede wees vir die smeulende kole wat gereed is om enige oomblik in vlamme uit te bars nie?

Angelique het hierdie gevoel gehad, asof hierdie kis op sigself weggesteek is, en nou het hy, soos 'n voorsprong, haar lewe gedruk.

Sy sit met haar oë toe. Sy was bang dat diegene wat langs haar gesit het vreemde foto's voor haar gedagtes sou sien verbygaan:

Prins Conde leun oor 'n borrel met gif, of herlees 'n brief wat hy voorheen onderteken het: "Ek verseker die messias Fouquet... Ek sal altyd getrou wees net aan Hom en aan enigiemand anders..."

Angelique het baie alleen gevoel. Sy kon niemand vertrou nie.

Hierdie aangename sosiale kennisse is waardeloos. Almal begeer net patronaatskap en genade, en almal draai dadelik van haar af weg, voel skaars dat sy in skande is. Dit is waar, Bernard d'Andijos is aan haar toegewy, maar hy is so ligsinnig!

Sodra hulle na Parys kom, sal hy dadelik verdwyn: nadat hy sy minnares Mademoiselle de Montmore opgetel het, sal hy pret hê by hofballe of snags om met The Gascons in tavernes en dobbelhuise te verdwyn.

En tog, wat maak dit saak! Die belangrikste ding is om so gou as moontlik na Parys te kom. Daar sal sy soliede grond onder haar voete herwin. Sy sal woon in die pragtige huis van Count de Peyrac, in die st. Paul omgewing. En sy sal dadelik die soektog en moeilikheid begin om uit te vind wat met haar man gebeur het.

* * *

"Ons sal voor die middag in Parys aankom," het Angelique d'Andijos gesê terwyl sy en Florimon die volgende oggend in sy wa ingetrek het omdat haar bemanning ná gister se voorval erg beskadig is.

"Miskien wag my man vir my daar en alles sal opgeklap word," het Angelique gesê. "Waarom het jy jou neus opgehang, Marquis?"

"Want gister is jy net wonderbaarlik nie doodgemaak nie. As die wa nie omgekeer het nie, sou die tweede koeël van hierdie scoundrel jou getref het. Dit het deur die glas gebreek, en ek het dit onder die voorblad gevind, agter in die sitplek, net waar jou kop veronderstel was om te wees.

"Wel, jy sien, die noodlot is aan ons kant! Miskien is dit 'n gelukkige omen - alles sal goed wees!

* * *

Hulle het by die voorstede verbygegaan, maar Angelique het gedink dit was Parys. Toe die poorte van St. Honore verby is, was sy teleurgesteld oor die smal en vuil strate. In hulle geraas was daar geen sonoriteit kenmerkend van Toulouse nie, dit was 'n paar skerp, deurdringend. Die uitroepe van handelaars en veral die afrigters en gebreke, wat die benadering van die spanne ingelui het, het die uitroepe van portiere van portiere deur 'n dowe hum gesny, soos 'n verre donderweer. Die lug was bedompig en stink.

Angelique in 'n wa vergesel haar op perdry Bernard d'Andijos, 'n wa met besittings en beide voetspore op perdry vir meer as twee uur gesleep deur die strate voordat sy die kwart van Saint-Paul bereik.

Uiteindelik het hulle Bottasstraat binnegegaan en vertraag.

* * *

Die wa het by die hoë ligte houthek met krullerige bronshamers en hardlywigheid gestop. Agter die wit klipheining kon jy 'n erf sien en 'n huis wat in 'n moderne styl van die hessa-klip gebou is, met hoë vensters wat nie met veelkleurige, maar deursigtige glas geglasuur is nie, met 'n nuwe geteëlde dak, met ouditiewe vensters wat in die son geskyn het.

Lackey het die vervoerdeur oopgemaak.

"Ons is hier, madame," sê die Marquis d'Andijos.

Hy was nie haastig nie en het verras na die hek gekyk. Angelique het op die grond gespring en na die klein huis gehardloop, waar die hekwagter wat die hotel bewaak het, moes gewoon het.

Sy het die klok in woede gejaag. Sy was verontwaardig dat die hek nog nie geopen is nie. Maar niemand het op die tretrel van die klok gereageer nie. Die vensters in die kajuit was vuil. En alles blyk uitgesterf te wees.

En toe het Angelique skielik iets onverstaanbaar by die hek opgemerk, wat, asof donderweer getref het, d'Andijos gelyk het.

Sy het nader gekom.

Die heksluiters was verstrengel met 'n rooi koord, aan die punte waarvan dik afdrukke van gekleurde was was. Naby was 'n wit blaar, ook geheg met was seëls.

Angelique lees:

Koninklike Hof van Justisie

Parys

deur 1 Julie 1660

Bevrore in 'n daze, sy kyk en het niks verstaan. Op daardie oomblik het die deur van die huis oopgegaan en van daar af het die ontstelde gesig van die dienskneg, geklee in 'n verkrummelde lewe, uitgekom.

Toe hy die wa sien, het hy haastig die deur geklap, maar toe, nadat hy vasgevang was, dit weer oopgemaak en met vertroue uitgegaan het.

Is jy die hekwagter van die hotel? Angelique gevra.

"Ja, mevrou... Ja, dit is ek, Baptiste... en ek het die wa herken... My vervoer... My... my meester.

"Moenie stotter nie, tjomp! Met haar voet het Angelique geskree. "Sê vir my beter, waar is die boodskapper van Graaf de Peyrac?"

Die dienskneg het vreeslik rondgekyk. Nie een van die bure was naby nie, en dit lyk of hy kalmeer het.

Toe hy Angelique nader, het hy in haar oë gekyk en skielik op haar knieë voor haar geval en voortgegaan om in vrees rond te kyk.

"O, my arme jong dame! Hy het net gesê. "My arme meester!.. O, wat 'n verskriklike ongeluk!

"Sê vir my, jy gaan nie hier wees nie. Wat het gebeur??

Bedek met mal angs, het sy sy skouer geskud.

"Staan op, dummy! Ek kan niks hoor waarop jy knal nie? Waar is my man? Hy is dood? Die dienaar het skaars opgestaan.

"Hulle sê hy is in die Bastille gegooi," fluister hy. Die hotel is verseël.

Ek is verantwoordelik vir sy veiligheid met my kop. En jy, mevrou, hardloop van hier af, hardloop voor dit te laat is.

Die melding van die beroemde vesting-gevangenis van die Bastille het nie net Angelique tot wanhoop gelei nie, maar inteendeel, selfs gelyk of sy kalmeer, omdat sy reeds die verskriklikste aannames gehad het.

Jy kan uit die tronk kom. Sy het geweet dat die verskriklikste tronk in Parys die tronk van die Paryse aartsvoël was, geleë onder die vlak van die Seine, waar jy in die winter kon verdrink, het geweet dat Chatelet vir gewone mense was. Bastille was 'n aristokratiese tronk.

Maak nie saak hoe somber legendes gaan oor die ondeurdringbare selle van sy agt torings, almal weet dat om in hierdie tronk is nie beskou as skandelik.

Angelique sug saggies en sukkel om haar gedagtes bymekaar te maak.

"Ek dink ons moenie hier bly nie," het sy aan Marquise d'Andijos gesê.

"Ja, mevrou, verlaat so gou as moontlik," het die hekwagter aangedring.

"Ons moet nog besluit waar. In elk geval, Ek het 'n suster in Parys.

Dit is waar, ek ken nie die adres nie, maar haar man, Master Fallo, is

die kroonaanklaer. Ek onthou nadat ek getroud is, word hy Fallo de Sanse genoem.

"Kom ons gaan na die Paleis van Geregtigheid en ons sal uitvind.

En Angelique en haar entourage het weer op die strate van Parys uiteengesit. Maar nou het sy nie meer rondgekyk nie. Die stad wat haar so vyandig ontmoet het, stel haar nie meer geïnteresseerd nie.

Florimon het gehuil. Sy tande is gesny en Margot het tevergeefs probeer om sy lyding te verlig deur heuning en dille dwelms in sy tandvleis te vryf.

Hulle het uiteindelik die adres van die Kroonaanklaer geleer, wat, soos die meeste geregtelike amptenare, naby die Paleis van Justisie, op die eiland Sita, in die gemeente van Saint Landry gewoon het.

Die straat is Helstraat genoem, en Angelique het gedink dit was 'n onheilspellende omen. Daar is nog antieke grys huise met gepunte dakke, skaars vensters, stucco ornamente en dreinpype met monster koppe.

Die huis, waar naby die wa gestop het, was nie minder somber as die naburige kinders nie, hoewel daar op elke vloer drie taamlik hoë vensters was. Op die eerste verdieping was daar 'n kantoor, aan die deur waarvan 'n planka gehang het:

Mater Fallo de Sanse. Die Kroonvervolgingsdiens.

Angelique het nie vroeër uit die wa gekom nie, aangesien twee klerke na haar gehaas het en ledig op die voorstoep gestaan het.

Hulle het haar letterlik verstom met 'n stroom woorde in een of ander jargon wat sy nie verstaan het nie. Op die ou end het sy geraai dat hulle die kantoor van mnr de Sanse prys, en beweer dat dit die enigste plek in Parys is waar 'n kliënt wat die proses wil wen, advies kan kry.

"Ek gaan glad nie oor die verhoor nie," het Angelique gesê. Ek het mev Fallo nodig.

Gefrustreerde klerke het na haar aan die deur aan die linkerkant gewys, wat tot die aanklaer se huis gelei het.

Angelique het die deur met 'n bronshamer getref en met opgewondenheid gewag dat sy oopgemaak word.

'N netjies geklee vet bediende in 'n wit pet het haar in die gang, en byna onmiddellik Ortance verskyn op die trappe. Sy het die wa by die venster gesien.

Angelique het gedink dat haar suster haarself aanvanklik op haar nek wou gooi, maar sy het vasgevang en haar gesig het 'n vervreemde uitdrukking geneem. Daar was egter so 'n donker plek in die gang dat dit selfs moeilik was vir die susters om mekaar te sien.

Hulle het redelik koud gesoen.

Ortance het selfs meer maer en lank as voorheen gelyk.

"My arme suster! sy het uitgeroep.

Hoekom "ongelukkig"? Angelique gevra.

Mev Fallo, knik na die bediende, het Angelique in die slaapkamer gelei. Dit was 'n groot kamer, wat terselfdertyd en die sitkamer bedien het, want om die bed met 'n pragtige dak, bedek met 'n quilt

geel klipdoek, was daar stoele, stoele, stoele en banke. Angelique het gewonder of haar suster gaste soos 'n Paryse "vrou" aanbied.

Orthans was inderdaad eens bekend as 'n slim en skerp tong meisie.

Gekleurde glasvensters wat in die kamerskemer geskep is, maar omdat die straat warm was, was dit selfs aangenaam. Bondels groen gras is op die blaaie van die vloer versprei vir die geur. Angelique met plesier het die rustieke reuk van weivelde geblaas.

"Hoe goed is jy! Ormans gesê. Maar my suster het stilgebly soos somber.

"Moenie probeer om my te mislei met jou roekelose voorkoms nie.

Ek weet alles.

"Wel, jy is geluk, maar ek bely dat ek heeltemal onbewus is van wat gebeur het.

"Wat 'n indiskresie van jou kant af – so oop om in die middel van Parys te verskyn! Ortance het gesê, rol haar oë na die lug.

"Luister, Ortance, los jou grimaces. Ek weet nie van jou man nie, maar ek onthou ek kon hulle nooit in vrede sien sonder om in jou pad te kom nie. Ek sal liewer vir jou sê wat ek weet, en dan sal jy my vertel wat jy weet.

En Angelique het vir haar suster vertel hoe tydens hul verblyf in Saint-Jean-de-Lucie, op die geleentheid van die koning se huwelik, Count de Peyrac skielik verdwyn het. Van sy vriende het voorgestel dat hy gevange geneem en na Parys geneem is, so sy het ook na die hoofstad gekom. Maar toe blyk dit dat hul hotel verseël is, en die Telling, blykbaar, is in die Bastille.

"In daardie geval," het Ortance streng gesê, "jy kan wonder of jou verskyning hier in breë daglig die koninklike waardigheid in gevaar

sal stel. En jy het hier gerol!

"Ja, dit is regtig vreemd," het Angelique gesê, "maar my eerste gedagte was om hulp van my familie te soek.

"Sover ek onthou, is dit die enigste keer wat jy hulle onthou het! Ek het geen twyfel dat ek jou nie hier sou gesien het as jy 'n neus-en-'n-neus by jou nuwe hotel in die St. Paul-omgewing kon hê nie.

Waarom het jy nie vir skuiling gevra van die briljante vriende van jou ryk en so mooi man, al hierdie prinse, hertogin en Marquis nie, en het gekies om moeilikheid hier heen te bring?

Angelique was gereed om op te staan en te vertrek, die deur te slaan, maar op daardie oomblik het sy gehoor dat Florimon van die straat af gehuil het en sy haarself oorweldig het.

"Ek is nie mislei oor jou rekening, Ortance, nie. As 'n ware liefdevolle en toegewyde suster, plaas jy my by die deur uit. Maar saam met my moet my seun, wat net 'n jaar en twee maande oud is, hom uitkoop, sy klere verander en hom voed. Nou is dit te laat. As ek na skuiling gaan soek, kan dit gebeur dat ons die nag op straat sal deurding.

Neem ons in vir een nag.

"En een nag is genoeg om die welstand van my familie in gevaar te stel.

"Maar het ek so 'n skandalige reputasie?"

Fallo het haar dun lippe gedruk en haar lewendige bruin oë het geskyn.

"En jou reputasie is gebrekkig, en jou man se reputasie is monsteragtig.

Tragiese notas in haar suster se stem het Angelique laat glimlag.

"Ek verseker jou, my man is 'n uitstekende man. Jy sal vir jouself sien as jy hom ontmoet het.

"God verbied! Ek sal sterf van vrees. As alles wat ek vertel is waar is, verstaan ek nie hoe jy vir soveel jare onder dieselfde dak saam met hom kon geleef het nie. Hy is jou betower.

En na 'n bietjie gedagte, het sy bygevoeg:

"Dit is waar dat jy 'n duidelike voorliefde vir allerhande visse het sedert jy 'n kind was.

"Jy is 'n vergunning, liefling! Maar jy regtig sedert die kinderjare 'n duidelike geneigdheid vir gal en laster!

"'n Uur of so word dit nie makliker nie?" Nou beledig jy my in my eie huis!

"Maar waarom wil jy my nie glo nie?" Ek sê vir jou, my man het na die Bastille gegaan as gevolg van

'n misverstand.

"As hy in die Bastille is, dan is daar geregtigheid in die wêreld!

"As daar geregtigheid is, sal hy binnekort vry wees!

"Jy praat baie oor geregtigheid, madame, maar laat my ingryp," het

'n staid manlike stem agter Angelique se rug uitgelui.

'n Man het die kamer binnegekom. Hy was omtrent dertig jaar oud, maar hy was baie solied. Die kastanje pruik het sy volle, versigtig geskeer gesig begrens, waarop die belangrikheid en terselfdertyd aandag geskryf is - die aangesig van die geestelike herder. Hy het sy kop effens gebuig voor die een kant, soos 'n man wat uit hoofde van sy beroep gebruik het om na belydenisse te luister.

In sy swart sukoniese pak, goed, maar versier net met swart galun en knoppies, op wit beskeie spat Angelique raai dat voor haar skoonseun - die aanklaer. Wil hom versag, sy het in gordyne afgeknip Hy het haar genader en plegtig op albei wange gesoen, soos 'n naasbestaande moet.

"Moenie die bestaan van geregtigheid bevraagteken nie, mevrou.

Daar is geregtigheid. En in haar Naam, ter wille van haar, gee Ek jou skuiling in my huis.

Ortance het soos 'n afgeskaalde opgespring:

"Wat is verkeerd met jou, Gaston, jy het heeltemal mal gegaan!

Vanaf die eerste dag van ons huwelik, was al wat jy vir my gesê het, dat jou loopbaan bo alles vir ons was en dat dit uitsluitlik op die koning afhanklik was.

"En van geregtigheid, my liewe," het die aanklaer haar saggies maar uitdruklik onderbreek, "Maar sy het jou nie verhoed om vir 'n paar dae sonder einde oor jou vrese te herhaal nie, maak nie saak hoe my suster skuiling met ons sou soek nie. Wat jy immers van haar man se inhegtenisneming weet, het jy gesê, gee jou rede om aan te neem dat dit ons dood sou wees.

"Toegesluit, madame, jy maak my bitter spyt dat ek openbaar het, as ek so kan sê, 'n professionele geheim, nadat jy jou iets vertel het wat per toeval ontdek is.

Angelique het besluit om haar selfliefde prys te gee.

Het jy enigiets geleer? O, meneer, vertel my asseblief. Ek was al dae lank in algehele onkunde.

"Madadar, ek sal nie verwys na die feit dat ek verplig is om 'n geheim te hou of om in vertroosting te verkrummel nie. Ek bely jou gelyktydig dat my inligting helaas is! Dit is baie skaars. Ek het geleer van die

inhegtenisneming van Messir de Peyrac van amptelike bronne in die Paleis van Justisie en, ek sal dit nie wegsteek nie, was nogal verbaas daaroor. Daarom vra ek jou in jou eie beste belang en in jou man se belang vir die tyd om nêrens te verwys na wat ek vir jou sê nie. Ek herhaal egter, my inligting is baie skaars. So, jou man is in hegtenis geneem onder die koninklike bevel van die derde kategorie van gevangenisstraf sonder verhoor, dit wil sê, op die sogenaamde

"koninklike brief". Die beskuldigde amptenaar of edelman die koning met hierdie brief nooi om in die geheim te gaan, maar vrylik, hoewel vergesel deur 'n koninklike emissary, in die voorgeskrewe plek. Wat jou man betref, is hy eers na Fort Levek oorgeplaas en toe na die Bastille oorgeplaas op 'n bevel wat deur kanselier Segier onderteken is.

"Dankie, jy het die gerusstellende inligting wat ek gehad het, bevestig. Baie edeles is in die Bastille in die tronk gegooi, maar toe vrygespreek en vrygelaat sodra hulle daarin geslaag het om die laster wat tot hul blootstelling gelei het, bloot te stel.

"Ek sien jy is die soort vrou wat weet hoe om jouself te besit," sê mnr Fallo, knik sy kop goedkeurend,

"maar ek wil jou nie mislei om te beweer dat alles maklik sou wees om te skik nie, want ek het ook geleer dat die

inhegtenisnemingsbevel wat deur die koning onderteken is, bepaal het dat nie die naam van die gevangene of die misdaad waarin hy aangekla word, by die tronkboek ingesluit is nie.

"Blykbaar wil die koning nie een van sy getroue onderwerpe oneer aanskei voordat hy verstaan wat sy skuld is nie. Hy wil in staat wees om te regverdig sonder publisiteit ...

"Of vergeet.

"Hoe is dit... Vergeet? Angelique het weer gevra en 'n bewing het haar rug afgehardloop.

"Daar is baie mense in die tronk wat vergeet is," sê Master Fallo, wat sy oë gedruk het en in die verte gekyk het, "heeltemal vergeet, asof hulle reeds gesterf het. Natuurlik is die gevangenisstraf in die Bastille self nie 'n skande nie, dit is 'n tronk vir edele mense, en dit is besoek deur baie prinse van bloed, wat hulle nie verneder het nie. Ek wil egter jou aandag hierop vestig - 'n naamlose gevangene, en selfs in eensame inperking - die saak is uiters ernstig.

Angelique was vir 'n rukkie stil. Sy het skielik verskriklike moegheid gevoel en sy is onder die lepel van honger gesuig. Of miskien uit afgryse? Sy het opgekyk na die aanklaer met die hoop om 'n bondgenoot in hom te vind.

"As jy so vriendelik is, meneer, wat my op die verloop van besigheid geplaas het, raai my dan aan wat om te doen?

"Ek herhaal, madame, dit gaan nie oor vriendelikheid nie, dit gaan oor geregtigheid. Dit was hierdie gevoel wat my gevra het om vir jou

'n skuiling onder my dak te gee, maar vir raad sal ek jou na 'n ander prokureur stuur. Ek is bang dat my ingryping in jou saak nie as rede

dien om my van gedeeltelikheid te beskuldig nie, van belang, hoewel daar tot nou toe in wese geen verwantskap tussen ons families was nie.

Ortance, wat gesukkel het om haarself te bevat, in 'n squealing stem

- as sy geskree as 'n kind -

ingegryp in die gesprek:

"Dit is reg! Terwyl sy slotte en geld van haar stekelrige man gehad het, was sy nie geïnteresseerd in ons nie. Jy verstaan immers self perfek dat Graaf de Peyrac – hy was 'n adviseur vir die Toulouse-parlement! - sekerlik kan jou bevordering help deur jou aan te beveel om die Paryse hoogwaardigheidsbekleërs van die Paleis van Justisie.

"Geoffrey het byna geen verbindings in die hoofstad gehad nie," het Angelique gesê.

"Natuurlik," het my suster ironies genoeg opgemerk. "Slegs sulke geringe kennisse as die goewerneur van Languedoc en Bearn, as Kardinaal Mazarin, die koningin-moeder en haar seun – die koning!

"Jy oordryf.

"Maar was jy nie na die koning se troue genooi nie?"

Sonder om enigiets te antwoord, het Angelique uit die sitkamer gekom. Hierdie geskil kan onbepaald aangaan. Aangesien Ormanns se man ingestem het om hulle in te neem, moet ons Florimon hierheen bring. Toe sy by die trappe afgaan, het Angelique haarself glimlaggend gevang. Hoe vinnig het hulle gewis, nogal soos in die kinderjare ... So, Montela leef... Dit is beter om mekaar by die hare te sleep as om vas te hou aan vervreemd.

Sy het buitentoe gegaan. Francois Binet het op die voet van die wa gesit met 'n slapende Florimon in sy arms. Die jong barbier het gesê dat sien die baba ly, hy het hom 'n medisyne van sy eie maak - 'n

mengsel van opium en kruising, wat hy met hom gehad het - want, soos alle mense van sy beroep, hy was nog 'n bietjie 'n apteker en 'n chirurg. Angelique het hom bedank. Toe vra sy waar Margot en Florimon se nanny gegaan het. Sy is vertel dat Margot, uitgeput deur

'n lang wag, verlei is deur die bad, wat die dienaar van die bather touting, sing op die hele straat 'n onwyse lied: Na aanleiding van die voorbeeld van St Jeanne, Wash, dames, net in die bad, is ons vinnig om te besoek om jou bene te stoom.

Soos alle Hugenote. Margot was baie skoon en Angelique het haar passie aangemoedig.

"Ek wil ook graag die voorbeeld van Saint Jeanne volg," sug Angelique.

Lackey en albei afrigters, wat in die skaduwee van die wa gesit het, het gedroogde vis geëet soos dit Vrydag was en dit met ligte wyn gedrink.

Angelique kyk ongelukkig na haar stowwerige rok, op 'n grondige, heuninggesmeerde gesig van Florimon. Wat 'n patetiese gesig het die Graaf se familie!

Maar die vrou van die arme aanklaer dit alles was luuks, soos Orthans, wat ná Angelique afgekom het, woedend geknak het:

"Ja, my liewe, al huil jy dat jy die nag op straat sal moet deurdring, maar soos ek dit sien, is jou sake nie so erg nie – 'n wa, 'n wa, ses perde, 'n man van vyf dienaars en twee skoondogters wat na die bad gaan!

"Ek het 'n bed. kan ek vir haar sê om opgehef te word? Angelique gevra.

Jy hoef nie. Ons het baie om jou aan te sit. Maar ek het nêrens om heen te gaan nie.

"Miskien het jy plek vir Margot en die nanny in die attic?" En Ek sal die dienaars geld gee aan die taverne.

Ortance het verontwaardig na hierdie suidelike dienaars gekyk, wat geglo het dat daar ter wille van die aanklaer se vrou niks was om sy aandete te breek nie en het voortgegaan om te peusel en met brandende oë na haar te kyk.

"Jy weet, jou dienaars lyk baie soos rowers," het sy in 'n gedempte stem gesê.

"Jy gee hulle deugde wat hulle nie het nie. Hulle kan slegs in een ding bestraf word – hulle slaap graag in die son.

* * *

Angelique is na 'n groot kamer op die derde verdieping geneem en sy het ware saligheid ervaar toe sy in

'n slob gaan sit en haarself met koel water verfris het. Sy het selfs haar kop gewas en haar hare in die helfte met sonde saamgekam en in 'n metaalspieël gekyk wat oor die kaggel hang. Die kamer was somber, gemeubileerd met lelike meubels, maar alles was nodig. In die krip op skoon velle lê Florimon, wat danksy die dwelm barbier nog geslaap het.

Effens verbruin haar wange - sy vermoed dat die skoonseun hou nie van vroue wat baie bloos -

Angelique begin dink oor watter rok sy sit op. Selfs die beskeie sal te elegant lyk in vergelyking met die

toilet arm Orthans, wie se grys lap korsage is versier met slegs 'n paar boë en 'n fluweel lint.

Angelique gekies vir 'n tuisgemaakte koffiekleurige rok met taamlik beskeie goue borduurwerk, en in plaas van 'n dun kant pelerina gooi

'n swart satyn sakdoek oor haar skouers. Sy was op die punt om

haar toilet te voltooi toe Margot opgedaag het en om vergifnis gevra het omdat sy laat was.

Die bediende het beslis haar minnares se hare pragtig ingesteek, wat haar gewone haarstyl maak, en nie in staat is om te weerstaan nie, het haar versmoor.

Moenie dit oordoen nie. Ek hoef nie te slim te lyk nie. Ek moet my skoonseun, die aanklaer, vertrou.

Helaas! So baie edele seniors was aan jou voete, en nou moet jy dink hoe om 'n paar aanklaer te verlei!

Hulle gesprek is onderbreek deur 'n skril uitroep wat van onder af kom. Hulle het na die trap gehardloop.

Op die grondvloer het 'n vrou hartverskeurend geskree. Angelique het vinnig ondertoe gehardloop en haar dienaars in die gang gesien.

Met 'n verwarrende voorkoms krampe hulle op die voorstoep. Die gehuil het voortgegaan, maar nou het hulle op een of ander manier doof geklink en gekom, dit het gelyk, van 'n hoë bors onder die mahonie, wat die voorkant versier het.

Ormants, wat na die skreeu gehardloop het, het die deksel van die bors weggegooi en die vet bediende, die een wat Angelique in die huis laat inkom het, en die twee kinders, agt en vier, wat aan haar romp vasgeklou het, gesleep. Me. Fallo het eers die vet man geklap en toe gevra wat met haar gebeur het.

"Daar! Daar oorkant! Die bediende het gehuil en haar vinger na die deur gewys.

Angelique het daar oorgekyk en die arme Kouassi Ba gesien. Hy het skaam agter die rug van dienaars weggekruip.

Met die aanskoue van die Moor het Ortance onwillekeurig gesidder, maar haarself opgetel en droog gesê:

"So, wat? Dit is swart, Moor, en daar is niks om oor te skree nie. Het jy nog nooit die Moors gesien nie?

"Nie 'n ... Nee, madame, nee.

"Daar is niemand in Parys wat nie die Moor gesien het nie. Jy kan dadelik sien, hamlet! Jy is 'n dwaas!

En terwyl sy na Angelique opgegaan het, het sy saggies deur haar tande gesê:

"Baie geluk, liefling. Jy het daarin geslaag om my hele huis op te wek. Sy het selfs 'n savage van die eilande gebring. Miskien sal die bediende gelyktydig van my af weghardloop. En ek moes dit gevind het!

"Kouassi-Ba," het Angelique gebel. "Hierdie kinders en die meisie is bang vir jou. Wys hulle hoe jy weet hoe om mense te laat lag.

"Karasho, caspasha.

Een sprong van die Moor was in die middel van die gang. Die bediende het weer geskree en met afgryse teen die muur gedruk, asof hy daarin probeer druk. Maar Kouassi-Ba, nadat hy 'n paar somersaults gedoen het, het uit sy sakke veelkleurige balle geneem en met ongelooflike behendigheid hulle begin oordeel. Die onlangse besering het hom glad nie gepla nie. Toe die kinders glimlag, het die Moor Giovanni se kitaar geneem, op die vloer gesit met sy bene gekruis en in 'n sagte, gedempte stem begin sing.

Angelique het na haar dienaars gegaan.

"Ek sal jou geld gee sodat jy in 'n taverne kan slaap en eet," het sy gesê.

Kucher, wat die afrigter regeer het, het na vore gekom en sy hoed met 'n rooi pen gehou - 'n onontbeerlike toevoeging tot die luukse lewe van die gebreke van die gebreke van Count de Peyrac -

het gesê:

"Ek is jammer, mevrou, maar ons wou jou vra om ons al ons salarisse te betaal. Ons is immers in Parys, en Parys vereis baie uitgawes.

Na 'n bietjie swaai, Angelique besluit om die versoek van die dienaars Sy het vir Margot om die kis te bring en het almal wat dit veronderstel was om. Die dienaars het bedank en totsiens gesê.

Giovanni het gesê hy sal môre kom om mev. Die res het in stilte oorgebly. Hulle was reeds in die deur toe Margot iets by die Languedoc-adverb van die trappe af skree, maar hulle het nie geantwoord nie.

Wat het jy vir hulle gesê? Angelique het deurdag gevra.

"Sy het gesê as hulle nie môre kom nie, sou die eienaar skade aan hulle plaas.

"Dink jy hulle kom nie terug nie?"

"Ek is bang so.

Angelique het moeg haar hand op haar voorkop geloop.

"Jy moes nie gesê het, Margot, dat die eienaar hulle sou bederf nie.

Hierdie woorde is onwaarskynlik om ons bang te maak, maar ons sal benadeel word. Neem die kis, neem dit na my kamer en sorg vir Florimon se pap sodat hy kan eet wanneer hy wakker word.

"Mevrou," het 'n dun stem langs Angelique uitgelui, "Pa het jou gevra om vir jou te sê dat aandete bedien is, en ons wag vir jou in die eetkamer om saam 'n gebed te lees.

Dit was dieselfde agtjarige seun wat in 'n bors weggekruip het.

"Is jy nie meer bang vir Kouassi-Ba nie?" sy het hom gevra.

"Nee, madame, ek is baie bly dat ek die Moor ontmoet het. Al my vriende sal jaloers op my wees.

Wat is jou naam?

Martin.

Die vensters is in die eetkamer oopgemaak om dit ligter te maak en nie kerse aan te steek nie. Bo die dakke kon jy 'n duidelike, pienk lug van die sonsondergang sien. Dit was in hierdie tyd dat kerke aandgebed begin roep het. Die majestueuse chime van die groot klokke van die nabygeleë kerk het van die ander uitgestaan en het gelyk of hulle die gebed van die stad self wegneem.

"Daar is pragtige klokke in die kerk," het Angelique opgemerk om die gespanne stilte te breek wat gekom het nadat almal die gebed gelees het en by die tafel gaan sit het.

"Ons gemeentekerk is St. Landry," sê Master Shallo, "en dit is die klokke van Notre Dame-katedraal, dit is baie naby. As jy by die venster uitkyk, kan jy sy twee lang torings en spire apse sien.

Aan die teenoorgestelde kant van die tafel met 'n wetenskaplike wat stil kyk, het 'n ou man, die oom van die aanklaer, 'n voormalige landdros gesit.

Aan die begin van die ete het hy en sy neef besig om narwhal horings in hul bril te gooi. Dit het Angelique daaraan herinner dat sy daardie oggend vergeet het om die gifpasille te neem waaraan Geoffrey de Peyrac haar wou gewoond maak.

Die bediende het sop gebring. Die wit stysel tafeldoek het steeds selfs vierkantige voue uit die yster gehou.

Tafelsele silwer was nogal mooi, maar vurke in die Family Fallo het nie gebruik nie, hulle was oor die algemeen min algemeen.

Angelique het gewoond geraak aan die vurk in Joffrey se huis, en sy het onthou hoe ongemaklik sy gevoel het op haar troudag, in

Toulouse, toe sy hierdie klein pikvurke in haar hande gehad het.

Verskeie geregte van vis, eiers en suiwelprodukte is bedien.

Angelique het vermoed dat twee of drie van hulle in 'n nabygeleë taverne gaar is, waar haar suster dienaars gestuur het om die spyskaart vol te maak.

"Moet asseblief niks in die huis verander as gevolg van my nie," het Angelique gevra.

"Jy dink regtig dat die aanklaer se familie net rogpap en koolsop eet," het Ortans giftig gesê.

Hierdie aand, ten spyte van die moegheid, kon Angelique nie lank slaap nie. Sy het geluister na die geraas van 'n onbekende stad wat uit die smal klam strate kom.

'N Klein handelaar geslaag wafel buise, afluister die dobbelsteen.

Die slackers, wat laat gebly het, het hom na sy huis geroep met die hoop om 'n mandjie buise te wen.

'n Bietjie later het Angelique gehoor hoe die herald die name van die dooies skree: *Luister na*

al die slaapplekke, Bid tot God vir die dooies...

Angelique het gesidder en haar gesig in die kussing gedrink.

Hoeveel sy nou rondom Geoffrey gemis het. Hoe sy nie sy snaakse grappies, wit, sy wonderlike stem en sy liefdevolle hande gehad het nie.

Wanneer sal hulle ontmoet? O, wat 'n seën sal dit wees! Sy sal vries in sy arms, en laat hom soen haar, laat hom druk om homself selfs strenger ... Sy het aan die slaap geraak en haar kussing styf omhels in

'n growwe linne kussing ruik van laventel.

Hoofstuk 29

Angelique het die eenvat-sluiter oopgemaak, toe 'n venster met veelkleurige bril in die vorm van diamante wat in die hoofraam ingevoeg is. Slegs Paryse in staat is om te slaap in so 'n hitte met geslote vensters. Sy haal diep asem van die vars oggendlug en gevries in verbasing.

Die venster van haar kamer het nie na die straat van die Hel gegaan nie, maar in die teenoorgestelde rigting, en daaruit was die rivier sigbaar - glad en blink, soos 'n swaard vergul deur die opkomende son, en dit in alle rigtings frons bote en gelaaide barges.

Op die teenoorgestelde bank, soos 'n krytplek teen 'n waas van landskap in pastelkleure, was die barge-wasgoed met 'n linnekoepel wit. Die uitroepe van die wasserye, die thud van die rollers gevlieg na Angelique, vermeng met die geroep kom uit die barges en bote, en die rog van die perde, wat gelei is tot die natmaak van die stal.

Maar 'n paar irriterende reuk, tert en soet op dieselfde tyd, geïrriteerd Angelique. Sy leun by die venster uit en sien dat die houthope van die ou huis na die sanderige strand vertrek het, bedek met 'n donker en

vrot vrugte, waaroor waspe geswerm het.

Regs was 'n klein hawe, en dit het op die pier baie shaland gestaan, waaruit afgelaaide mandjies met lemoene, kersies, druiwe, pere afgelaai is. Pragtige bootmanne in lappe, staan op die neus van hul kroeë, met plesier gekou lemoene, gooi die skil in die water, klein golwe vasgespyker dit aan die huise.

Toe gooi die bootmanne hulle klere af en duik in die ligte waters van die rivier. Die houtbrug, geverf in helderrooi, verbind Site met 'n klein eiland.

Inteendeel, net aan die linkerkant van die barge-wasgoed, ver langs die kus 'n string gestrekte bote handelaars.

Op die strand reg voor ons oë rye vate, hope sakke, hooistacks vir stalle gegroei het.

Matrose met kroeë van die bagres het vlotte langs die rivier gevang, hulle na die strand getrek, waar sommige rabbi-rousers logs op droë grond gerol het en hulle gestapel het.

Al hierdie lewendige prentjie is verlig deur 'n verrassend sagte goue lig, waarom elke toneel omskep is in 'n kunstenaar se doek, geskryf in sagte, lugtige kleure, hier en daar skaduwee deur ligte glans, helder hemp, wit pet, 'n skreeuende seevaarder wat oor die water self vlieg.

"Sena," fluister Angelique.

En die Seine is Parys.

* * *

Daar was 'n klop aan die deur, en Ortance se bediende het ingekom met 'n beker melk.

"Ek het gestoomde melk vir die baba gebring, mevrou. Ek het vroeg in die oggend na Pierre-au-La Square gehardloop vir die aankoms van die dorpsverkopers. En jy weet, toe ek inkom, was die melk in die bekers nog warm.

"Ek is baie dankbaar vir jou sorg, liefling, maar daar is soveel kommer. Bo met die melk kon jy 'n nanny gestuur het wat saam met my gekom het, sy sou 'n beker bring.

"Ek wou sien of die baba wakker word. Ek is so lief vir klein kinders.

Ek is baie jammer dat mev Ortance hare na die dorp stuur. So onlangs as ses maande gelede het sy 'n baba gehad, en ek het hom

na Chaillot geneem. En jy weet, my hart maak elke dag seer, ek is bang hulle sal kom sê hy is dood.

Die verpleegster het immers glad nie melk gehad nie, en dit lyk vir my asof sy hom myol voed -

broodkrummels, geweek in water met wyn.

Die bediende was 'n vet meisie met rek blink wange en naïewe blou oë. Angelique het simpatie vir haar gevoel.

Wat is jou naam, liefling?

"My naam is Barba, mevrou.

"En ek, Barba, het my seun vir die eerste paar maande geborsvoed en ek hoop hy groei gesond.

"Niemand sal 'n ma vervang nie! Barba het in 'n morele toon gesê.

Florimon het wakker geword en vasgekruip sy hande agter die tralies van die krip, gaan sit. Met sy blink swart oë staar hy na 'n onbekende gesig.

Die meisie het haar hande nog 'n sweetseun uit die slaap ingeneem.

"My skat, my liewe, hallo, my baba! "Toe sy so sê, het sy hom na die venster gebring sodat hy na die kroeë, by die seemeeue, by mandjies vol lemoene kon kyk.

Watter soort pier is dit? Angelique gevra.

"Dit is St Landry, die vrugtemarina, en daar, ver weg, lei die Rooi Brug na die eiland Saint-Louis.

Teenoorgestelde ook die kaai, waar afgelaai verskillende goedere: op wat - hooi, 'n bietjie verder weg bos, dan brood kaai, agter dit -

wyn. Dit is alles vir daardie here wat in die stadsaal sit, daar in daardie pragtige huis, wat agter die sanderige strand staan.

"Wat is die naam van die plein voor die stadsaal?"

Greve Square.

Barba het haar oë gedruk en geloer.

"Iets is reeds daar in die oggend baie mense. Iemand moes opgehang gewees het.

"Het jy dit opgehang?" Angelique het met afgryse gevra.

"Wel, ja, hulle sal hulle in Greve Square uitvoer. Die venster van my attic is net bo jou venster, en ek kyk na al die teregstellings, selfs al

is dit 'n lang pad af. Maar miskien is dit beter, want ek het so 'n sensitiewe hart! Meestal hang, maar twee keer het ek gesien hoe die kop afgesny is met 'n byl, en een keer - soos verbrand op die vuur van 'n towenaar.

Angelique het gesidder en weggedraai. Nou het die uitsig vanaf die venster haar nie meer behaag nie.

* * *

Besluit om na Tuileries te gaan, het Angelique aangetrek en Margot gevra om die kaap te gryp en haar te vergesel. Florimon sal by die jong nanny bly, en Barba sal na hulle oms sien. Angelique was bly dat hulle vriende geword het met Barba, en nou sal hierdie meisie nie weggaan as gevolg van haar van

Ortance, wat reeds min assistente gehad het nie. Benewens Barba was daar net 'n kok in die huis, en selfs 'n dienaar wat water gebring het, vuurmaakhout vir die hart in die winter, het die kerse dopgehou en die vloere gewas.

"Binnekort sal jou bemanning sig verloor, madame," het Margot gesê. "Dit is waarvoor ek bang was.

Al hierdie rabbi, jou voetmanne en die afrigter, ontsnap, en nou is daar niemand om die wa te regeer en die perde te versorg nie.

Na 'n oomblik van verwarring het Angelique haarself opgetel.

"Wel, dit is selfs vir die beste. Ek het immers net vierduisend livres by my. Ek gaan regtig die messir d'Andijos na Toulouse stuur vir die geld, maar vir nou - wie weet hoe dit gaan uitdraai - dit is selfs goed dat jy nie hierdie mense hoef te betaal nie. Ek sal die perde en die wa verkoop. En vandag gaan ons loop. Terloops, ek wil regtig na die banke kyk.

"Sudaryna het geen idee hoe die modder in die strate is nie. Op sommige plekke kan jy vasgevang raak in die riool.

"My suster het gesê jy moet houtsoë op jou skoene sit en dan kan jy deurgaan. Goed, liewe Margot, moenie brom nie. Maar ons gaan Parys leer ken, is dit nie wonderlik nie?

Onder, in die gang, angelica sien Francois Binet en musikant Giovanni.

"Dankie vir jou lojaliteit," het sy gesê, "maar ek is bang ons sal moet deel, want nou sal ek jou nie in my diens kan hou nie." Binet, wil jy hê ek moet jou aanbeveel om die Hertogin van Montpansier? Jy het haar gelei tot so 'n vreugde in Saint-Jean-de-Luce dat ek geen twyfel dat sy jou sal neem om haar of, op sy beurt, beveel aan 'n paar edelman.

Tot haar groot verbasing het die barbier hierdie aanbod geweier.

"Dankie, madame, vir jou vriendelikheid, maar ek dink dit is die beste vir my om op 'n reisman na 'n paar koper te gaan.

"Vir jou?" 'n Vakleerling? Angelique het betoog. "Jy was die beste barbier van Toulouse!

"Ongelukkig kan ek nie meer eis in hierdie stad waar korporasies so gesluit is nie...

"Wel, by die hof...

"Om die erkenning van die magtiges te wen, is 'n skelm saak, madame. Jy moet nie dadelik opklim nie, veral so 'n nederige ambagsnee soos ek. Na alles, soms nogal 'n bietjie, een woord, 'n echidna wenk, dat jy van die bokant van roem afgebring word, en jy sal jouself in 'n nog meer ellendige posisie bevind as wat sou beset, as beskeie in die skadu's gehou word. Die guns van die grotes van hierdie wêreld is so veranderlik, en die louere waarmee hulle ons kroon, kan soms verwoes.

Sy kyk aandagtig na hom.

"Wil jy hulle tyd gee om te vergeet dat jy by Graaf de Peyrac gedien het?"

Hy het sy oë daarop gesit.

"Persoonlik sal ek dit nooit vergeet nie, madame. Net my meester sal sy vyande verslaan, en ek sal met blydskap na Hom terugkeer. Maar ek is net 'n eenvoudige brad.

"Jy is reg, Binet," het Angelique met 'n glimlag gesê. Ek hou van jou eerlikheid. Waarom sou jy met ons vervolg word? Hier is 'n honderd ekyu en wees gelukkig.

Binet het voor haar gebuig, sy laai geneem en vyfrigting terug na die deur, aan die beweeg wat boë gereageer het, uitgegaan.

"Wil jy, Giovanni, hê ek moet jou aan mnr.

"O, natuurlik doen ek, mevrou.

"Wel, wat gaan jy doen, Kouassi-Ba?"

"Stap saam met jou, caspasha.

Angelique glimlag.

Dis goed. Gaan dan albei saam met my. Ons gaan na The Tuileries.

Op daardie oomblik het die deur oopgegaan en die aanklaer Fallo se luukse donker pruik het verskyn.

"Ek het jou stem gehoor, madame. . . En ek het net vir jou gewag om met jou te praat.

Angelique teken beveel dat die dienaars om te wag vir haar.

"Meneer, ek is tot jou beskikking.

Nadat die aanklaer Angelique na sy kantoor gegaan het, waar die klerke en skrifgeleerdes gewoel het.

Die soet reuk van ink, die dowwe kraak van gansvere, die skemer in die saal en die swart lapklere van hierdie arme man het melancholie gemaak. Teen die muur van die kantoor het baie swart sakke gehang, waar die hofsake gestoor is.

Mater Fallo het Angelique na 'n klein kamer langs die saal geneem.

'n Man het opgestaan om hulle te ontmoet. Die aanklaer het dit voorgehou:

"Mather Degre, prokureur. Mater Degre sal tot jou beskikking wees om jou eggenoot se betreurenswaardige besigheid te bedryf.

Angelique het met verbasing na die vreemdeling gekyk. So 'n prokureur vir Graaf de Peyrac?! Waar anders kan jy 'n prokureur vind in sulke gedra klere, in so 'n shabby hemp, in so 'n patetiese hoed!

Selfs die aanklaer, wat terloops met die prokureur met groot respek gepraat het, en hy in sy agtergrond was luuks geklee. Die arme prokureur het nie eens 'n pruik gedra nie, en sy lang hare was soos dieselfde rowwe bruin wol as sy klere. Maar ten spyte van sy blatante armoede, het hy met groot aplomb vasgehou.

"Sudaryna, kom ons praat nie in die toekomstige tyd, of selfs in voorwaardelike neiging nie. Ek is reeds tot jou beskikking," het hy

gelyktydig gesê. "Nou, sonder vrees, vertrou My en vertel my alles wat jy weet.

"Wat kan ek vir jou sê, meester," het Angelique taamlik koud gesê,

"Ek weet amper niks of niks nie.

"Baie goed, dit sal ons beskerm teen die verkeerde aannames.

"Maar daar is steeds een onweerlegbare feit," het mnr. "Die inhegtenisnemingsbevel is deur die koning self onderteken.

"Absoluut, meester. King. Van die koning en moet kom.

Die jong prokureur het sy hand oor sy ken gegryp en sy wenkbroue gefrons.

"Ja, dit is nie baie goed nie. Ons gaan byna van bo af 'n ondersoek moet begin.

"Ek is net op die punt om die Hertogin van Montpansier, die koning se neef, te sien," het Angelique gesê. "Ek dink daardeur sal ek meer akkurate inligting kan kry, veral as die rede vir die inhegtenisneming

– in hofintriges, soos ek vermoed. Miskien saam met haar kan ek selfs sy majesteit bereik.

"Die Hertogin van Montpansier! Die prokureur het met 'n spottende grimeer gesnoer. "Hierdie lang stok is nie die beste helper nie.

Moenie vergeet nie, mevrou, dat sy aan die Front deelgeneem het en dit was sy wat die bevel gegee het om op die troepe van haar neef die koning te skiet. Daarom sal dit by die hof altyd met agterdog behandel word. Daarbenewens is die koning 'n bietjie jaloers op haar rykdom. En sy sal binnekort besef dat dit nie in haar belang is om 'n edelman te beskerm wat uit die guns geval het nie.

"Maar dit het vir my gelyk, en ek het baie keer daarvan gehoor, dat die Hertogin van Montpansier 'n goeie hart gehad het.

"God gewillig, sy sal jou die geleentheid gee om dit te sien, madame.

Ek is 'n Parys en ek vertrou nie regtig die harte van die edeles wat die mense die belonings van hul kruisiging gee nie, die vrugte so bitter en vrot soos dié wat onder die vensters van jou huis verrot, mnr. En tog, probeer hierdie skuif, madame, as dit lyk goed vir jou.

Ek raai jou egter aan om daaroor te praat met die Hertogin en prinses, asof dit terloops nie te veel is om aan te dring op die feit dat jy onregverdig is nie.

"Dit is nie genoeg vir een of ander honger prokureur om my te leer hoe om in die hof op te tree nie!" -

Angelique het met irritasie gedink.

Sy het haar beursie uitgeneem en 'n paar ekyu daaruit geneem.

"Dit is 'n voorskot in die rekening van uitgawes wat tydens die ondersoek kan ontstaan.

"Dankie, madame," het die prokureur geantwoord, en, kyk tevrede met die geld, stoot hulle in sy baie maer leer beursie, wat dangling op sy middellyf.

Toe het hy beleefd gebuig en uitgegaan.

En dadelik het 'n groot wit Deense hond in groot bruin kolle opgestaan om hom te ontmoet, wat geduldig vir hom op die hoek van die huis gewag het en agter die meester aangegaan het. Die een, wat sy hande in sy sakke gesit het en vrolik gefluitjie het, het gou van sig verdwyn.

"Hierdie man vertrou my nie," sê Angelique se skoonseun. "Ek dink hy is net 'n smokkel dummy.

"Hy is 'n briljante prokureur, maar hy is arm, soos byna almal van hulle," het die aanklaer gesê. "Daar is te veel prokureurs in Parys wat luier sit. Hy het waarskynlik sy posisie van sy pa geërf, want natuurlik kon hy dit nie koop nie. Ek het dit aanbeveel vir jou, want,

eerstens, Ek waardeer sy gedagtes, en tweedens, dit sal jou goedkoop kos. Vir die klein hoeveelheid wat jy hom gegee het, sal hy wonders doen.

"Die kwessie van geld moet geen rol speel nie. Indien nodig, sal my man die dienste van die briljantste prokureurs gebruik.

Mater Fallo gooi 'n arrogante en spottende blik op Angelique.

"Is jy tot jou beskikking van onuitwaarwaardige rykdom?

"Ek het nie baie geld by my nie, maar ek sal die Marquis d'Andijos na Toulouse stuur. Hy gaan ons bankier ontmoet en, as hy haastig is om geld te benodig, sal Hy vir hom sê om van ons grond te verkoop.

"Is jy nie bang dat jou Toulouse-eiendom beslag gelê is nie, asook jou Paryse hotel?

'n Verstommende Angelique het met afgryse na Fallo gekyk.

"Dit kan nie wees nie! sy het gemompel. Op watter basis? Waarom word ons vervolg? Ons het niemand seergemaak nie.

Die aanklaer het sy arms met 'n spar glimlag versprei.

Helaas, madame! So baie mense wat na hierdie kantoor kom, sê dieselfde ding. Luister na hulle, so jy sou dink dat niemand ooit iemand seermaak nie. En tog is daar regsgedinge eindeloos...

"En aanklaers sit nie luier nie," het Angelique gedink.

Bekommerd oor die woorde van die aanklaer, Angelique dwaal afwesig deur die strate van Parys. Hulle het die Colombestraat verbygesteek, toe Marmuse, Lantern, die Paleis van Justisie verbygesteek. Die wal van Orlozh het hulle gelei na die New Bridge, wat aan die einde van die eiland geleë was. Die dienaars was verheug oor die herlewing wat op die brug geseëvier het. Baie vans-winkels aan alle kante gepleister 'n brons standbeeld van die heerlike Koning Henry IV, en van daar af was daar 'n diverse koor

van handelaars, touting hul goedere. Een het geskree oor die wonderbaarlike kol, die ander beweer dat hy skeur sy tande sonder pyn, die derde aangebied borrels met 'n geheimsinnige vloeistof wat

vlekke verwyder uit klere; verkoop hier en boeke, en speelgoed, en skilpad halssnoere teen abdominale pyn. Die pype het gesweep, die sjarme het gesnak. Op die planke onder die drombeat akrobate beoordeel koppies. 'N Man met 'n uitgeteer gesig, in shabby klere, geskiet Angelique 'n paar stuk papier en gevra vir tien sous. Sy het hom meganies geld gegee en, om die blaar in sy sak te sit, beveel die dienaars, wat verbaas na die kante gekyk het, om gou te maak.

Sy was nie tot by die vermaak nie. Daarbenewens is dit by elke stap deur bedelaars gestop. Hulle het voor haar grootgeword asof van onder die grond af, wat die hangwond wys, dan die stompie, toegedraai in 'n bloedige lap, en die vroue geklee in lappe skeurig in haar gesig van babas bedek met skurwe waaroor vlieë geswerm het.

Hierdie mense het verskyn onder die donker boë van die hek, uit die hoek van 'n winkel, opgestaan uit dieoewer van die rivier, aanvanklik het hulle eenvoudig gekerm, maar baie gou begin spioeneer sweer.

Op die ou end kon Angelique hulle nie sonder 'n siddering sien nie, en sy het geen klein geld oor gehad nie, en sy het Kouassi-Ba beveel om die bedelaars weg te ry. In hierdie tyd het die kreupel hulle op krukke geknak, maar toe die Moor, nadat hy sy groot tande geskraap het, sy arms vorentoe gestrek het, het die bedelaar met 'n verrassende behendigheid gesnik.

"Dit is wat dit beteken om soos 'n selfoon te loop," het Margot al hoe meer verontwaardig gebrom.

Angelique het 'n sug van verligting geblaas toe sy uiteindelik die ivoorbedekte ruïnes van die Bostoring, die oorblyfsels van die antieke Paryse muur, gesien het. Gou het die Louvre-paleis verskyn, daardie deel daarvan, wat die Flora Pavilion genoem is, daaruit het die paleisgalery gestrek wat regs hoeke die Louvre met die Paleis van Tuileries verbind het.

Dit is vars in die lug. Die briesie van die Seine het die stank van die stad verdryf.

Hier uiteindelik en Tuileries, versier met ingewikkelde jasse van wapenpaleis met 'n lae koepel en klein lanterns, die somer woning van die koninklike familie, lig, grasieus, as dit gebou is vir 'n vrou -

Catherine de Medici, 'n Italiaanse wat lief was vir luukse.

Angelique is gevra om in Tuileries te wag. Die Hertogin van Montpansier het na die Luxemburgse Paleis gegaan, waar sy op die punt was om te beweeg, aangesien die koning se broer besluit het om van haar Tuileries weg te neem, hoewel sy vir baie jare hier gewoon het. Hy het hom reeds met sy entourage in een vleuel van die paleis gevestig. Die Hertogin het hom 'n skema genoem, 'n verskriklike skandaal het gebreek. Maar op die ou end het sy nog ingegee, soos sy nog altyd toegegee het. Sy het regtig te goed 'n hart gehad.

* * *

Alleen gelaat, Angelique gaan sit by die venster en bewonder die wonderlike park. Agter die mosaïek van blombeddings wit amandelgroef alles in blom, agter dit gestrek groen skikking La Garenne.

Op die oewer van die Seine was daar 'n valkkwekery van Louis XIII, waar daar tot vandag toe valke vir jag gehou het.

Regs van die paleis het die beroemde koninklike stalle en arena gestrek, van daar af was daar 'n perdestamping, uitroepe van bladsy en jokkies.

Angelique het vars lug uit al haar bors geblaas en gekyk hoe die vlerke van windpompe op die heuwels van Chaillot, Passi en Ruhl draai, wat van ver af baie klein gelyk het.

Uiteindelik omstrent die middag was die paleis in onrus, en die Hertogin van Montpansier, wat by die waaier gewaai het, het die kamer binnegegaan en by die hitte gewaai.

"Vriend, jy kom altyd op die beste moontlike manier," het sy aan Angelique gesê. "Oral waar jy kyk, dom gesigte, wat vra vir klappe, en jou sjarmante gesig, jou slim en skoon oë het so iets op my. . .

verfrissende effek. Ja, dit is verfrissend. O, my God, sal hulle ooit vir ons lemonade en roomys bring?

Sy het in die stoel geval en haar asem gevang, voortgegaan:

"Wat gaan ek vir jou sê? Ek het amper vanoggend die koning se broer verwurg en, jy weet, ek sal dit met groot plesier doen. Hy dryf my uit hierdie paleis waar ek gewoon het sedert ek 'n kind was. Daar is meer, ek het in hierdie paleis geheers. Oordeel egter vir jouself...

Van hier af, op my bevele, het my mans na die musiek na daardie poorte gegaan - daar is hulle, sien jy - om te veg teen die soldate van Kardinaal Mazarin. Die kardinaal het probeer om te ontsnap uit gewilde woede, maar kon nie uit Parys kom. 'N bietjie meer, en hy sou doodgemaak word, en die lyk sou gegooi word in die Seine ...

Angelique het nie geweet hoe om hierdie gesels te onderbreek en die gesprek oor die onderwerp wat haar opgewonde gemaak het, te vertaal nie. Sy het onthou hoe skepties die jong prokureur was oor die vriendelikheid van die grotes van hierdie wêreld, maar het steeds haar gees bymekaar gemaak en gesê:

"Mag jou Hoogheid my verskoon, maar ek weet dat jy bewus is van alles wat by die hof aangaan. Weet jy dat my man in die Bastille is?

Die Hertogin was werklik geskrik en opgewonde.

"In die Bastille?" Maar watter misdaad het hy gepleeg?

"Dit is wat ek nie weet nie, en ek hoop regtig dat jou hoogheid my sal help om lig te werp op hierdie geheimsinnige storie.

En Angelique het die Hertogin vertel van wat in Saint-Jean-de-Lucie gebeur het, oor die geheimsinnige verdwyning van Graaf de Peyrac.

Die Earl's Hotel in die St. Paul-omgewing is verseël, wat beteken dat sy verdwyning met die wet geseën is, maar alles word geheim gehou.

"Kom ons dink saam," het die Hertogin van Montpansier gesê. "Julle man, soos ons almal, het vyande gehad. Wie dink jy het hom skade toegewens?

"My man het nie baie goed saam met die aartsbiskop van Toulouse gebly nie, maar ek dink nie dat die aartsbiskop klagtes teen hom kon bring wat die ingryping van die koning sou vereis nie.

"Het Graaf de Peyrac enige van diegene wat die koning se spesiale vertroue het, aanstoot gee? Ek onthou een episode, liefling. Op 'n tyd was Graaf de Peyrac ongehoord met my pa toe hy as goewerneur van Languedoc na Toulouse gekom het. Maar nee, my pa het nie 'n wrok teen hom gehou nie, en oor die algemeen is hy reeds dood. Wyle hertog was nie afgunstig nie, hoewel sy hele lewe sameswerings gereël het. Ek moet erken, ek het hierdie passie van hom geërf, en daarom kry ek nie regtig veel van 'n jammerte van die koning nie. Die koning is so agterdogtig... O, o, Weet jy wat ek gedink het? Het telling de Peyrac die koning self aanstoot gegee?

"My man het geen gewoonte om te verkrummel in vleiende aangenames nie, maar het hy eerbied aan die koning getoon, en dui die ontvangs wat hy in sy eer in Toulouse gegee het, nie aan dat die Graaf alles gedoen het om die koning te behaag nie?

"O, wat 'n groot vakansie was dit nie! Die Hertogin het entoesiasties uitgeroep en haar hande geklap.

"En hierdie voëls wat uit 'n groot koek gevlieg het in die vorm van 'n rots wat deur 'n deegsjef gemaak is... Maar ek het gehoor dat die koning 'n bietjie geïrriteerd was deur hierdie tegniek. Sowel Fouquet se ontvangs by sy kasteel, Vo-le-Vicomte... Soos al hierdie ryk edeles kan nie verstaan dat, hoewel die koning glimlag, hy, asof uit

'n suur wyn op sy tande, verskyn 'n snub, wanneer hy sien dat sy eie vakke hom onderdruk met hul luukse.

"Ek kan nie glo sy majesteit is so klein nie!

"Dit lyk of die koning 'n sagte en eerlike man is, ek argumenteer nie.

Maar in elk geval, hy het nie vergeet van die dae toe die prinses van bloed 'n oorlog met hom geveg het nie. En ek was ook onder hulle, wat waar is, hoewel ek nou nie weet hoekom nie. Kortliks, Sy Majesteit vrees almal wat hulle koppe te hoog oplig.

"My man het nooit teen die koning probeer saamsweer nie. Hy het altyd gedra as 'n getroue onderwerp, en hy alleen het 'n kwart van al Languedoc se belasting bygedra.

Die Hertogin van Montpansier-vriendelike geklap haar gas met 'n aanhanger.

"Hoe warm beskerm jy hom! Ek sal nie wegkruip nie, aanvanklik het sy voorkoms my 'n bietjie bang gemaak, maar nadat ek met hom in Saint-Jean-de-Luce gepraat het, het ek op een of ander manier verstaan wat sy sukses in vroue veroorsaak het. Moenie huil nie, liefling, jy sal jou Groot Lame Seducer terug te kry, ter wille van dit ek is gereed om te gaan met vrae aan die kardinaal self en, soos gewoonlik, nie seremoniële wees.

Hoofstuk 30

Angelique het die Hertogin van Montpansier 'n bietjie kalmeer. Hulle het ooreengekom dat die Hertogin vir haar sou stuur sodra sy uitgevind het. Om Angelique plesier te gee, het die Hertogin selfs ingestem

om na die diens van die musikant jong Giovanni te neem en, as jy hom aan Batista Lully, die hofkomponis, voorgee.

"Maar steeds, voordat die koning Parys binnegaan, is allerhande probleme betekenisloos," het sy totsiens gesê. "Nou word almal geabsorbeer ter voorbereiding van die vakansie. Dit is waar, die koningin-ma is reeds in die Louvre, maar die koning en sy jong vrou moet vir die tyd in Vincennes bly.

Dit maak nie ons taak makliker nie. Maar moenie wanhopig wees nie. Ek sal jou nie vergeet nie, en wanneer ek moet, sal Ek jou bel.

* * *

Nadat sy met die Hertogin geskei het, het Angelique 'n bietjie deur die galerye van die paleis gedwaal in die hoop om Pegilene de Lozen te ontmoet, wat sy geweet het dikwels die Hertogin van Montpansier besoek het. Sy het nie Pegilen gevind nie, maar sy het op 'n dowwe dwaal deur die paleis van Serbalo afgekom. Hy het ook nie geweet wat die inhegtenisneming van Graaf de Peyrac veroorsaak het nie, en kon net vir Angelique sê dat hy geen praatjies daaroor gehoor het nie en dit lyk asof niemand eens daaroor vermoed nie.

"Binnekort sal almal weet," sê Angelique, aangesien sy seker was die Hertogin van Montpansier sal dit oral noem.

Niks het haar meer bang gemaak as die sameswering van stilte wat Joffrey se verdwyning omring het nie. As die inhegtenisneming

gemaak is, sou dit duidelik gewees het.

Angelique was in staat om te gaan met die Marquis d'Andijos.

Serbalo het geantwoord dat hy in Pre-o-Clair was, in 'n tweestryd.

"Hoe veg hy teen 'n tweestryd?" Angelique het met afgryse uitgeroep.

"Nee, de Lozen ek sal umier veg.

"Neem my daar, ek wil hulle sien.

Toe sy in die marmertrap afgaan, is sy met groot swart oë deur 'n dame gestop. Angelique het die Hertogin Olympia de Suasson, een van Mancini se niggies, herken.

"Die Gravin van Peyrac, ek is bly om jou weer te sien," het die skoonheid gesê. "Maar selfs meer as jy, ek was gefassineer deur jou lyfwag, swart soos 'n ebbehoutboom. Terug in Saint-Jean-de-Luce, Ek het die gedagte om jou te vra om hom te vra. Sal jy dit vir my gee? Ek sal jou goed betaal.

"Kouassi-Ba is nie 'n slaaf nie," het Angelique teruggetrokke. "Dit is waar dat my man dit in Narbonne gekoop het toe hy baie jonk was, maar hy het dit nooit as Moor as 'n slaaf beskou nie en vir hom 'n salaris op 'n gelyke voet met die res van die dienaars betaal.

"Ek sal hom ook betaal, en baie.

"Ek is jammer, madame, maar ek moet nee vir jou sê. Ek het Kouassi-Ba nodig, en my man sou uiters ontsteld wees as hy nie teruggekom het en hom gevind het nie.

"Daar is niks wat jy daaraan kan doen nie," het die Hertogin de Suasson met 'n teleurgestelde glimlag gesê.

Sy het weer eens 'n bewonderende blik op die swart reus, wat agter Angelique gestaan het met 'n onvrugbare voorkoms gegooi.

"Dit is ongelooflik hoe hierdie swart dienaar ongelooflik beklemtoon die skoonheid en broosheid van

'n vrou, die witheid van haar gesig, is dit nie, my liewe?"

Dit was eers toe dat Angelique opgemerk het dat die Marquis de Vard na hulle toe kom. Sy het geen begeerte gehad om hierdie man, wat so veragtelik en onbeskof met haar gedra het, te ontmoet nie. Sy het steeds 'n seer lip gehad, wat hy gebyt het.

Angelique het gehaas om totsiens te sê aan die Hertogin van Suasson en het uitgegaan na die park.

"Ek dink pragtige Olimpia kyk na jou Kouassi-Ba met wellus," het Serbalo gesê. "Sy is nie genoeg varda, haar amptelike minnaar nie.

Sy begeer die liefde van die Moor.

"Dit is beter om te haastig as om met alle nonsens te praat," het Angelique in ongeduld op hom geskree.

"Want persoonlik is ek gretig om te weet of de Lozen en d'Jumier mekaar reeds deurboor het.

O, hoe moeg is sy van hierdie ligsinnige, breinlose en hartelose mense! Dit het vir haar gelyk of sy, soos dit in 'n droom gebeur, jaag in die nastrewing van iets onvolhoubaar, tevergeefs probeer om 'n paar uiteenseidende feite te verbind. Maar alles ontwyk haar, verdwyn soos sy nader kom.

Angelique en Serbalo was reeds aan die wal toe iemand hulle uitgeroep het, en hulle moes stop.

Een of ander lang ondertekenaar, wat Angelique nie geken het nie, het haar genader en toestemming gevra om 'n paar woorde aan haar te sê.

"Goed, maar net so gou as moontlik.

Hy het haar eenkant toe geneem.

"Madaroy, ek is gestuur deur sy Koninklike Hoogheid Filippus van Orleans, broer van die koning. Hy wil graag met jou praat oor Count de Peyrac.

"O my God! Angelique het gefluister en haar hart is desperaat gesteek.

Gaan sy uiteindelik uitvind? True, die koning se broer, hierdie korting met sullen, koue oë, het nie haar simpatie gewek nie, maar sy het sy vleiende onthou, hoewel baie dubbelsinnige oorsig van Count de Peyrac. So, wat het hy geleer oor die telling in Bastille?

"Sy Hoogheid wag vandag om vyfuur die middag vir jou," het die hofier in 'n lae stem voortgegaan.

"Jy sal na Tuileries kom en sy hoogheid in die Flora Pavilion ontmoet, nou die koning se broer se woonstel. Moenie iemand daarvan vertel nie.

My bediende sal met my wees.

"Soos jy wil.

Hy het gebuig en vertrek en spore geroep.

Wie is dit? Angelique het Serbalo gevra.

Chevalier de Lorren, die koning se nuwe broer gunsteling. Ja, de Gish het uit die guns geval. Hy het nie genoeg belangstelling in verdraaide liefdespret getoon nie en was te lief vir die pragtige seks.

Die koning se broer verwaarloos egter ook nie die dames nie. Daar word gesê dat hy ná die koning se inskrywing getroud is. En jy weet wie? Op prinses Henriette van Engeland, dogter van arme Charles I, aan wie die Britte die kop afgekap het ...

Angelique het na hom geluister aan die rand van haar oor. Sy is 'n bietjie honger. Eetlus is nog nooit verlore nie. Sy was selfs skaam

daaroor, veral nou. Wat die ongelukkige Joffray eet in sy kerker, want hy is gebruik om gourmet geregte!

En tog het sy rondgekyk met die hoop om die verkoper van wafels of warm koeke te sien en te eet.

Hulle het na die ander kant van die Seine gekruis en hulself by die ou poorte van die Elle-toring bevind. Die beroemde weiveld van Pre-o-Clair, waar studente eens vermaak het, is lank reeds opgebou, maar tussen die Abbey van Saint-Germain-de-Pres en die antieke mot het 'n klein afvalland bewaar, nou oorgroei met bome, waar aanraking jongmense kon kom om hul eer weg te beskerm teen die dormante oog van die wagte.

Nader die grof, Angelique en Serbalo gehoor skree en sien dat Pegilen de Lozen en die Marquis d'Umier in hul arms ontknoop, as befits dueliste, amicably gespin op D'Andijos. Hulle het gesê dat, gedwing om mekaar te beveg, hulle in die geheim gevra D'Andijos om na die grof te kom tydens 'n tweestryd en versoen hulle in die naam van ou vriendskap. Maar die verraaier het agter die bos weggekruip en, soos

'n mal man gelag, gekyk hoe beide "vyande" in angs tyd gesleep word, knaend oor die feit dat een swaard korter is as die ander, dan tot die feit dat een van hulle skoene druk, en almal in dieselfde gees.

Dit het geëindig met die feit dat toe hul "versoener" verskyn het, het hulle hom met verontwaardiging aangeval.

"As ons nie so goed was nie," sou ons honderd keer gehad het hoe ons mekaar moes uitblaas! Pegilen de Loden geskree.

Angelique, wat hul verontwaardiging deel, het ook D'Andijos met skandes aangeval.

"Het my man jou al vyftien jaar lank ondersteun sodat jy sulke idiotiese grappies sou hê terwyl hy in die tronk was?" Sy het vir hom geskree. "O, hierdie suidelike...

Sy gryp D'Andijos, neem hom eenkant, en met sy vingernaels in sy hand, het hom beveel om onmiddellik na Toulouse te gaan en haar geld so gou as moontlik te bring. D'Andijos het met 'n skuldige voorkoms erken dat prinses Henrietta gisteraand alles verloor het

wat hy in die kaarte gehad het. Angelique het hom vyfhonderd livres gegee en Kouassi-Ba begelei.

Toe D'Andijos en Kouassi-Ba vertrek het, het Angelique ontdek dat de Lozen en D'Umijer, net soos hul sekondes, reeds verdwyn het.

Sy het haar hand aan haar voorkop gesit.

"Ek moet teen vyfuur teruggaan Tuileries toe," het sy aan Margot gesê. "Kom ons wag in een of ander taverne, daar, terloops, ons sal iets eet en drink.

"In die taverne! Die bediende was verontwaardig. "Madarin, jy hoort nie daar nie!

"Dink jy die tronk is my man se plek?" Ek wil drink en eet. Sowel as jy. Moenie fussy wees nie, kom ons gaan rus.

Sy het Margot se arm op sy gemak geneem en op haar geleun.

Angelique was langer as haar bediende, en dit is waarskynlik waarom Margot haar teenwoordigheid vir 'n lang tyd onderdruk het.

Maar nou het Angelique haar goed leer ken. Lewendig, warm, aanraking, marguerite, of soos almal haar genoem het. Margot, was eindeloos gewy aan die de Peyrac-familie.

"Miskien wil jy my ook los. Angelique gevra. "Ek het geen idee hoe dit gaan eindig nie. Jy het gesien hoe die dienaars dadelik bang word, en wie weet, miskien is hulle reg.

"Ek het nooit die voorbeeld van die gebreke geneem nie," het Margot minagtende gesê en haar oë het soos brandende kole geflits.

Sy het aan iets gedink en toe stadig gepraat:

"My hele lewe is verbind met een geheue. 'n Katolieke het my en die telling in sy mandjie weggesteek en my na die Graaf se ouers in

Toulouse geneem. Dit was na die slagting in ons dorpie, dan doodgemaak al die inwoners, en my ma, die verpleegster telling ook.

Ek was net vier jaar oud, maar ek onthou elke detail... Die klein telling, almal gewond, het onsuksesvol gekreun. Ek het sy bebloede gesig so goed as moontlik afgevee, en terwyl hy aangehou vra het vir 'n drankie, het ek stukke gesmelte sneeu in sy mond gesit. En nou sal ek hom nooit verlaat nie, selfs al moet ek sterf in 'n kerker op strooi ...

Angelique het niks geantwoord nie, net styf teenoor haar gedruk en haar wang aan haar skouer vasgeklou.

Hulle het 'n taverne by die Nel Gate voor 'n boggelrugbrug oor 'n voormalige rampart gevind. Die gasvies het hulle op die hart van die frikas gekook.

Die saal was amper leeg, slegs 'n paar soldate het nuuskierig na die ornate dame ge staar wat by 'n eenvoudige houttafel gesit het.

Deur die oop deur het Angelique gekyk na die onheilspellende Neltoring met 'n lantern onder die dak.

Eenkeer van hierdie toring gestort in die Seine geneem vir een nag liefhebbers van die verdorwe Franse koningin Marguerite Boergondy, wat, wegkruip onder 'n masker gesig, op soek na jong studente op die strate van die stad.

Nou is die vervalle toring gehuur deur die stad owerhede vir wasgoed, wat onderklere gehang op die voordele van die muur en op skuiwergate.

Die plek hier was stil, daar was min verbygangers, daar was 'n nabyheid van weivelde en velde.

Verskeie bootmanne het hul bote na die blikbedekte strand gesleep.

In die mot kinders visvang ...

* * *

Toe die son na die horison begin neig, het Angelique weer die brug oor die Seine oorgesteek en haarself in die park Tuileries bevind.

Die stegies was oorvol - die aand koelte gelok hier nie net edeles, maar ook hele families van ryk burgers, wat ook toegelaat is om die park te betree.

In die Flora Pavilion het die Chevalier de Lorrain self uitgekom om Angelique te ontmoet, haar en Margot op die bank in die galerynis te sit en te sê dat sy hoogheid binnekort sou kom, het hy vertrek.

In die galery wat die Tuilrian-paleis met die Louvre verbind het, was daar 'n herlewing. Onder diegene wat deur Angelique verbygegaan het, het baie bekende gesigte gesien wat Saint-Jean-de-Luce onthou het. Angelique was almal benoud – sy wou nie opgemerk word nie.

Min mense het egter aandag aan hulle gegee. Sommige het na ete gehaas met die Hertogin van Montpansier. Ander kon kaarte by prinses Henrietta s'n speel. Nog ander het gekla dat hulle weer na die Weense Kasteel sal moet gaan –

so ongerieflik! waar die koning sou wees tot die seremoniële ingang na Parys.

Geleidelik was die galery in skemer gehul. Daar was 'n string gebreke met candelabras, hulle het hulle op tafels geplaas met gebuigde bene, wat tussen hoë vensters staan.

"Madarin," het Margot skielik gesê, "ons moet weggaan. Dit is nag uit. As ons nie nou weggaan nie, gaan ons stilbly, of kyk, sommige indringer gaan ons doodmaak.

"Ek sal nie beweeg totdat ek die koning se broer sien nie," het Angelique hardnekkig gesê. "Selfs al moet ek die hele nag lank op hierdie rusbank sit.

Die bediende was stil. Maar na 'n rukkie het sy weer in 'n lae stem gepraat:

"Ek is bang, madame, wil hulle jou lewe neem.

Angelique het gesidder:

Jy is van lotjie getik. Hoe kan so 'n gedagte in jou gedagtes kom?

Dit is baie eenvoudig. Het hulle jou nie vier dae gelede probeer doodmaak nie?

Waarvan praat jy?..

"Oor wat in die Rambouy-se bos gebeur het. Hulle wou immers nie

'n koning of 'n koningin hê nie, maar jy, madame. Moenie skaam wees oor die wa nie, die koeël wat op die ou end by punt-leë reeks geskiet is, sou jou reg in die kop tref, dit is vir seker.

"Jy kom met allerhande gruwels vorenkant. Hulle was net weghol dienaars wat wou voordeel trek, en hulle het nie omgegee wie se vervoer dit was nie.

"Ja? Hoekom het jou voormalige butler, Clement Tonnel, jou geskiet?

Angelique het rondgekyk, in die verlate galery in die steeds vlam van was kerse nie meer skaduwees geflits nie.

Is jy seker daarvan?

"Ek sweer op my lewe! Ek het hom dadelik herken, al het hy sy hoed op sy oë gesit. Dit is waarskynlik omdat Hy jou goed ken en jou nie met enigiemand anders sal verwar nie.

"Wie het jy aankla?"

"Hoe sou ek weet?" Die bediende het geskrik. "Al wat ek weet, is dat die Tonnel 'n spioen is, hy het my nooit vertrou nie. Eerstens, Hy is nie van ons plek af nie. Toe kon hy nie lag nie. En hy het altyd hierdie soort voorkoms gehad asof hy iemand subkarneer. Wat hy ook al gedoen het, het dit altyd gelyk asof hy na iets luister... En dit is

waarom Hy jou wou doodmaak – ek kan nie vir jou verduidelik hoe en waarvoor my verhuurder in die tronk is nie. Maar jy moet blind, doof en oor die algemeen net 'n dwaas wees, om nie te verstaan dat jy vyande het wat hulleself 'n gelofte gegee het om jou dood te maak nie.

Angelique het gesidder en haar strenger toegedraai in haar wye kaap van bruin sy.

"Maar ek sien geen rede om so hardkoppig te wees nie. Waarom wil hulle my dood hê?

En skielik het dit gelyk of dit aangesteek het – voor haar oë het 'n kis met gif opgeduik. Maar sy het net haar geheim aan Geoffrey vertrou.

En dan, kan hierdie ou storie steeds enigiemand interesseer?

"Kom ons gaan, madame," het Margot aangedring.

Maar op daardie oomblik is iemand se treë in die galery gehoor.

Angelique kon nie haar senuweebewing bevat nie. Iemand het hulle genader. Sy het die Chevalier de Lorrena herken, hy het 'n kandelabre met drie kerse in sy hand gedra.

Die vlamme het sy pragtige gesig verlig. Die beëdigde glimlag kon nie die skynheilige en selfs wrede uitdrukking wat daarop gevries het, wegsteek nie.

"Sy Koninklike Hoogheid bied sy diepste verskonings," het hy gesê en gebuig, "maar hulle is aangehou en hulle sal nie kan kom op die

datum waarop jy toegeken is nie. Wil jy hierdie gesprek môre vir dieselfde uur herskeduleer?

Angelique was wreed teleurgesteld, maar het steeds ingestem.

Chevalier de Lorrain het vir haar gesê dat die hekke van die Tuileries reeds gesluit was en hy het Angelique na die teenoorgestelde kant van die groot galery begelei, van waar hulle die tuin sou binnegaan, genaamd die Infanta Garden, 'n paar treë van die Nuwe Brug.

Chevalier de Lorren het voor geloop en die candelabra hoog opgelig.

Die klop van sy houthakke op die klipblaaie van die vloer het op een of ander manier onheilspellend geklink. Hierdie klein optog is weerspieël in die donker spieëls van die galery, en Angelique het onwillekeurig gedink dat dit soos 'n begrafnis lyk. Verskeie kere om hulle te ontmoet het afgekom op wag, soms skielik oopgemaak 'n paar deur, en in die galery, lag, het uitgekom 'n paar. Op hierdie stadium kon jy die helder verligte sitkamer en elegante dames en kavaliers sien speel groot en klein. Van agter een deur kon die geluid van viole gehoor word, en 'n sagte, hartseer melodie het nog lank agter hulle aangejaag.

Uiteindelik lyk dit of hierdie eindelose galery verby is, het die Chevalier de Lorren gestop.

"Hier is die trap en jy sal afgaan na die tuin. Onder, aan die regterkant, is daar 'n klein deur, en daar is nog 'n paar stappe, en jy is buite.

Angelique het nie gewaag om vir hom te sê dat sy sonder 'n wa was nie, en Chevalier kon dit nie hanteer nie. Hy het beleefd gebuig, as

'n man wat eerlik sy plig gedoen het en vertrek het.

Angelique het weer die bediende se arm gegryp.

"Kom ons gaan gou, liewe Margot. Alhoewel ek nie 'n lafaard is nie, fassineer hierdie nagwandeling my glad nie. En hulle het haastig op die klipstappe begin neerdaal.

* * *

Angelique is deur haar skoen gered. Die ongelukkige vrou het daardie dag so geloop dat 'n dun leerband gebars het en sy, die vrystelling van die elmboog van 'n medereisiger, gestop in die middel van die trappe, probeer om dit reg te stel. Margot het aangehou neerdaal.

Skielik is die duisternis deurgesny deur 'n desperate geskreeu, die uitroep van 'n vrou wat deur 'n noodlottige slag getref is.

"Om te help, madame, ek word doodgemaak. . . Red jouself...

Loop...

Die uitroep het gebreek, vervang deur 'n hartverskeurende wei, maar geleidelik het hy stil geword.

Met koue met afgryse, het Angelique tevergeefs in die duisternis van die put gekyk, waar die vaag wit treë van die trappe sink.

Margot! margaux! Sy het gebel.

Haar stem eggo in algehele stilte. Uit die tuin het dit geruik van vars nadaglug, gevul met die aroma van oranje bome, maar sy het nie 'n enkele geluid gehoor nie.

Angelique het paniekerig geraak en haarself terug in die galery bevind. 'n Man het gekom om haar te ontmoet. Angelique het na hom gehaas.

"Regter! Sir! Help! My bediende het net doodgemaak!

Op dieselfde oomblik het sy die Marquis de Varda in die beampte herken, maar noudat sy so vreesbevange was, het dit vir haar gelyk

of hy self deur voorsiening aan haar gestuur het.

"Ege, dit is 'n dame in goud," het hy geknik. 'n Dame wat vrye teuels aan haar hande gee.

"Meneer, dit is nie die tyd vir grappies nie. Ek sê vir jou, my bediende het net doodgemaak.

"So, wat? Wil U nie hê ek moet haar treur nie?

Angelique het haar hande in wanhoop gebreek.

"Ek smeek jou, ons moet iets doen, ons moet hierdie scoundrels bestuur, hulle kruip onder die trappe weg. Miskien is sy net seergemaak.

Marquis, wat voortgaan om te glimlag, het na haar gekyk.

"Beslis, vandag lyk dit vir my nie so 'n stormloop soos die eerste keer wat ons ontmoet het nie. En opwinding aan jou gesig.

Sy was gereed om aan sy gesig vas te klou, om hom te tref, om hom

'n lafaard te noem, maar toe hoor sy die geluid van 'n swaard wat uit haar neus en die slordige stem van die Marquis geneem is:

"Wel, kom ons gaan kyk.

Angelique het hom gevolg en probeer om die bewing te kalmeer en het ook 'n paar treë neergedaal.

Die Marquis het oor die reling geleun.

"Jy kan niks sien nie, maar dit tref jou in die neus met hierdie kanale.

Daar is geen fout nie: uie, tabak en goedkoop wyn uit die taverne.

Daar is ten minste vier of vyf van hulle daar onder.

Hy gryp skielik haar hand:

Kan jy dit hoor?

In die somber stilte is 'n spatsel duidelik gehoor, vergesel van 'n effense geraas van spatsel, asof iets swaar in die water geval het.

"Wel, hulle het die lyk in die Seine gegooi.

Toe hy na Angelique gedraai het en soos 'n slang gedruk het en sy prooi betower het, het hy voortgegaan:

"O, jy kan nie 'n beter plek vind nie! Daar is 'n deur, wat dikwels vergeet word om te sluit, en soms met die doel sluit nie. Dit is niks vir diegene wat gehuurde moordenaars daar moet stuur nie. Die seine

is 'n klipgooi weg, alles gebeur teen weerligspoed. Hier luister jy, en jy sal hulle hoor fluister. Blykbaar het hulle geraai dat hulle nie die verkeerde een voltooi het nie, wat hulle bestel het. So, so, my skoonheid, het jy ernstige vyande?

Angelique het haar tande gerasper sodat hulle nie sou klop nie.

Uiteindelik het sy 'n moeilike tyd gehad om uit te druk: Wat dink jy moet jy doen?

Tot dusver het niks. Ek het geen begeerte om swaarde oor te steek met roesige rapiers van hierdie trappe nie. Maar in 'n uur sal daar wag Switserse wagte staan. Die moordenaars sal wegneem, of miskien sal hulle gekrap word. Maar een of ander manier kan jy veilig uitkom. Intussen...

Met die voortsetting van Angelique se hand, het die Marquis haar terug na die galery gelei. Sy het hom meganies gevolg en net aan een ding gedink: "Margo is dood... Hulle wou my doodmaak... Dit is die tweede keer... En ek weet niks, ek weet niks nie... Margot is dood..."

Ward het by 'n nis gestop waar daar 'n tafel met gebuigde bene en stoelgange was - blykbaar het dit gedien as die gang van iemand se woonstel. Hy het stadig die swaard terug in die skede vasgesit, die verband afgeneem en dit met sy swaard op die tafel gesit. Toe het hy na Angelique gegaan.

Sy het skielik besef wat hy verwek het en hom in walglike weggestoot.

"Hoe, meneer, ek het letterlik net 'n bediende doodgemaak aan wie ek so geheg was, en jy dink ek sal saamstem.

"Ek gee nie om of jy saamstem of nie. Ek stel nie belang in wat in 'n vrou se kop is nie. Al waaroor ek omgee, is dat sy 'n laer middellyf

het. Liefde is 'n formaliteit. Weet jy nie dat dit is hoe skoonheid betaal vir die reg om deur die galerye van die Louvre te gaan nie?

Sy het hom probeer beledig:

"O ja, ek het vergeet. "Nie die kleed of die swaard of die camisole word versteek dat Ward 'n dier is nie."

Marquis het sy vingernaels in haar hand aan die bloed gesit.

"Klein goedjies! As jy nie so verleidelik was nie, sou ek jou graag vir die jong ouens gee wat onder die trappe wag. Maar ek sal hartseer wees om 'n bloedvloei na so 'n sagte kuiken te sien vloei. Dit is genoeg, wees slim.

Sy het nie haar tormentor gesien nie, maar op sy pragtige gesig 'n smokkel en woedende glimlag geraai. Verspreide lig uit die galery verlig sy verpoeierde pruik.

"As jy my aanraak, sal ek hulp vra," het sy gesê en gesnap.

Dit gaan jou nie help nie. Dit is skaars vir enigiemand om te slaag.

Jou geroep kan net die here opgewonde maak met roesige rapiers.

Moenie 'n skandaal maak nie, liefling. Ek wil jou hê, en Ek sal jou kry. Ek het dit lank gelede besluit, en die noodlot het my gaan ontmoet. Verkies jy om alleen huis toe te gaan?

Ek sal iemand vra om my te begelei.

"Maar wie sal jou help in hierdie paleis, waar alles perfek bereid was om jou na daardie wêreld te stuur? Wie het jou na hierdie beroemde trap gelei?

Chevalier de Lorren.

"Dit is hoe dit is! So, die koning se broer is betrokke by hierdie saak?

Dit is egter nie die eerste keer dat hy van die ongewenste

"mededinger" geskei het nie. So jy sien, dit is in jou belang om stil te bly...

Angelique het nie geantwoord nie, en toe hy haar weer nader, het sy nie beweeg nie.

Neem haar tyd, met onbehoorlike kalmte, hy lig haar roes lang tuff romp, en sy voel die aanraking van sy hande op haar rug.

"Dit is sjarmante," het hy in 'n lae stem gesê.

Angelique het haarself nie onthou van vernedering en vrees nie. In haar vertroebelde bewussyn flits onsamehangende foto's: Chevalier de Lorren met candelabra in die hand, Bastille, die uitroep van Margot, 'n kis met gif. Toe het alles verdwyn, en sy was opvertel deur die gruwel, die fisiese gruwel van 'n vrou wat net een man geken het. Intimiteit met 'n ander het haar walglike, 'n gevoel van nareheid veroorsaak. Sy het gewriggel en probeer om uit sy omhelsing te ontsnap. Sy wou skree, maar daar was geen geluid wat uit haar keel gekom het nie. Heeltemal verlam, bewe, byna nie verstaan wat met haar gebeur het nie, het sy opgehou om te weerstaan...

'n Giepie lig het skielik 'n nis verlig. Maar die hofier, wat verbygegaan het, het dadelik die kandelabra opsy gesit en, vertrek en deur die lag geskree, "Ek het niks gesien nie!"

Marquise de Varda het nie die buitestaander in die verleentheid geseël nie. Slegs sy swaar asem kon in die duisternis gehoor word, en Angelique het wanhopig gewag wanneer die gruwel uiteindelik sou eindig.

Toe Ward haar uit haar arms laat weet, het sy haar gesig met haar hande bedek. Sy wou sterf, om nooit weer die lig van die dag te sien nie.

Stil, steeds swaar asemhaal, het die Marquis 'n verband aangesit.

"Die wag moet reeds daar wees; Hy het gesê. Kom ons gaan.

Angelique het nie geloop nie, toe neem hy haar hand en trek haar uit die nis. Sy ruk haar hand, maar het hom pligsgerig gevolg. Skande het voortgegaan om haar met warm yster te verbrand. Sy sal nooit weer waag om te kyk in die oë van Geoffrey, soen Florimon. Wyk het alles verwoes, alles in die modder vertrap. Sy het die enigste ding verloor wat sy nog gehad het: die bewussyn van onwrikbare lojaliteit aan haar liefde.

Aan die onderkant van die trappe het 'n Switserse wag in 'n camisole met geelrooi spleetmoue en 'n wit agterste kraag iets gefluitjie, 'n lantern op die vloer geplaas en op die halberd geleun.

Toe hy sy kaptein sien, het hy uitgestrek.

"Het jy enige scoundrels in die omgewing gesien?" Marquis gevra.

"Ek het niemand gesien nie, mnr. Maar dit lyk asof iets sleg hier gebeur het voordat ek hierheen gekom het.

Toe hy die lantern grootgemaak het, het hy na 'n groot poel bloed op die vloer gewys.

"Die paaltjie wat van die Infanta-tuin na die wal gelei het, was oop.

Ek het deur die spoor van bloed gegaan. Ek dink hulle het die lyk in die water gegooi.

"Goed, waak. Wees op jou hoede.

Dit was 'n maanlose nag. Van die strand af was daar 'n reuk van tina. Jy kan die muskiete hoor jeuk en die Seine spat. Angelique het na die water gegaan en stil geroep: Margot!

Sy wou in die nag ontbind, om haarself in hierdie swart water te gooi.

Sy het die stem van die Marquis de Vard gehoor.

"Waar woon jy?" Hy het droog gevra.

"Ek verbied jou om "julle" vir my te sê! sy het met onverwagse woede geskree.

"Ek is altyd op "jy" met die vroue wat aan my behoort het.

Ek gee nie om oor jou gewoontes nie. Laat my wees.

"Sjoe! Nie lank gelede nie, was jy nie so trots nie.

Ek haat jou.

Angelique het verskeie kere deur haar tande herhaal:

"Ek haat jou," en spoeg in sy rigting.

Toe, struikel, streel langs die stowwerige wal.

Daar was 'n donker duisternis rondom. Slegs op sommige plekke het die lantern die teken van 'n winkel of die hek van die huis van 'n ryk burger verlig.

Angelique het geweet dat die New Bridge iewers na regs was. Sy kon maklik die wit parapet sien, maar het net die brug binnegegaan, soos 'n paar hurktrap, 'n patetiese gelykenis van 'n man, na haar toe gespring het. In die vuil ruik, wat haar in die neus getref het, het sy besef dat dit een van daardie bedelaars was wat haar so baie bang gemaak het gedurende die dag. Sy het teruggedeins en skril geskree. Agter haar rug het sy die vinnig naderende voetspore en die stem van die Marquis de Vard gehoor.

"Kom hier uit, scoundrel, of ek sal jou uitblaas!

Maar die trap het nie begroot nie.

"Begeer my, o edele heer! Ek is 'n ellendige blinde man!

"Nie blind genoeg om nie my beursie te kan sny nie!

Met die punt van die swaard het die Marquis die trap in die maag gesteek, hy het opgespring en met 'n kreun weggejaag.

"Nou gaan jy uiteindelik sê waar jy woon?" Marquis het skielik gevra.

Angelique het skaars die adres van haar skoonseun, die aanklaer, gehoor. Nag Parys het haar bang gemaak. Dit het geswerm met 'n paar onsigbare wesens, wat, soos nate, in alle skeure geskuil het.

Dit het gelyk of al die mure gepraat, gefluister en tande gefluister het. Soms het Angelique en de Ward by een of ander courgette of hangout verbygegaan, van die oop deur waarvan 'n knippie lig en skreeusnaakse sang in die straat uitgebars het, en deur die sluier van tabakrook kon 'n mens sien hoe die musketeers by die tafels sit met op hul knieë. Toe het Angelique en die Marquis weer in 'n donker labirint van kronkelende strate gedompel.

De Ward het rondgekyk. Van 'n groep rabble-rousers, oorvol naby die fontein, geskei een en versigtige, onhoorbare stap het agter hulle aangegaan.

Hoeveel meer?

"Nee, hulle is hier," het Angelique gesê. Sy herken die bisarre dreinpype en spire van die dakke van die Hel se Straat.

"Al hoe beter, want ek verwag, gaan ek 'n paar mae moet deurdring.

Luister na my, baba. Moenie meer na die Louvre kom nie. Versteek, laat hulle van jou vergeet.

"Ek kan skaars my man op hierdie manier uit die tronk kry.

"Wel, dit is jou besigheid, oor 'n getroue en deugsame eggenoot!

Marquis het spottend gesê.

Angelique voel bloed het in haar gesig ingejaag. Sy was gereed om daaraan vas te klou met haar tande, om hom te verwurg.

Nog 'n trap het uit die duisternis van die straat gekom.

Marquis het Angelique na die muur van die huis gestoot en haar verbloem en die swaard ruk.

Angelique het met afgryse gekyk na twee rabble-rousers, verlig deur

'n groot lantern wat van die deur van die huis van die meester Fallo de Sanse hang. Een van hulle het 'n stok vasgehou, die ander 'n kombuismes.

"Beursies! het die eerste in 'n hees stem gesê.

"O, jy is seker om iets te kry, here, naamlik 'n goeie swaardskop.

Angelique het 'n bronsdeurhamer gegryp en gesukkel om aan hul deur te knal. Uiteindelik het die deur oopgemaak, en Angelique het in die huis ingegly, terwyl de Ward met die hulp van 'n swaard op 'n respekvolle afstand die vagrants gehou het, wat, snarling soos wolwe, na die prooi gehaas het.

Hoofstuk 31

Ormans het die deur vir haar oopgemaak. In die naghemp van die rowwe doek, waaruit die dun nek uitgesteek het, met 'n kers in haar hand, het sy die trappe geklim nadat haar suster en in haar rug geslinger het.

Ja, sy het dit altyd gesê, Angelique is 'n, 'n van die vroeë kinderjare.

Intrige. Ambisie, wat net haar man se geld nodig het, maar sy probeer almal skynheilig oortuig, asof hy hom liefhet, en snags loop sy met libertines op Paryse lêplekke.

Angelique het nie aandag gegee aan die woorde van Ortance nie.

Sy het geluister na wat in die straat gebeur het – van daar af is die geluid van die wapen duidelik gehoor, dan was daar 'n hartverskeurende uitroep en toe 'n vinnige stompingstappe.

Kan jy dit hoor? Sy het Ormans gevra en haar hand senuweeagtig begryp.

Wat gaan aan?

"Skree! Iemand is daar beseer.

"So, wat? Die nag behoort aan die vagrants en die Brethers. Geen ordentlike vrou sal ná sonsondergang in Parys rondloop nie. Maar my suster het dit toegelaat!

Sy het die kers opgelig en Angelique se gesig verlig.

"Jy sal na jouself kyk! My god! Jy lyk soos 'n courtesan wat net met haar minnaar opgebreek het.

Angelique ruk haar kandelaar.

"En jy het die soort verstand wat jou minnaar ontbreek. Gaan na jou aanklaer man, wat net in die bed kan snork.

* * *

Angelique het lank by die venster gesit en nie gewaag om te gaan lê en aan die slaap te raak nie. Sy het nie gehuil nie. Geestelik het sy al hierdie verskriklike dag herleef. Dit het vir haar gelyk of dit 'n ewigheid was sedert die oomblik toe Barba in die kamer ingekom het en gesê het, "Ek het gestoomde melk vir die baba gebring."

Gedurende hierdie tyd het Margot gesterf, en sy, Angelique, teen haar wil, het Joffreya verander.

Gedagtes het sy teruggekeer na Joffrey. Terwyl hy by haar was en haar lewe gevul het, het sy nie besef hoe reg hy was toe hy vir haar gesê het, "Jy is gemaak vir liefde."

Sommige episodes van haar kinderjare so beïndruk Angelique met haar vulgariteit, het aanleiding gegee tot haar walglike, vrees dat sy haarself beskou as 'n koue vrou. Joffrey het nie net daarin geslaag om haar hiervan te oortuig nie, maar ook ontwaak in haar aantrekkingskrag tot sensuele plesier, waarvoor dit was asof haar liggaam, die liggaam van 'n gesonde meisie wat in die dorp grootgeword het, geskep is. Dit het soms kommer vir haar man veroorsaak.

Sy het onthou hoe hy een somerdag, toe sy wegkom van sy liefde, skielik skielik vir haar gevra het:

"Gaan jy my verneuk?"

Nee, nooit nie. Ek is lief vir jou alleen.

"As jy my bedrieg, sal ek jou doodmaak!

"Dit is goed, laat hom my doodmaak! Angelique het gedink en opgestaan. "Wat 'n vreugde sal dit wees om aan sy hand te sterf. Ek

het Hom lief!"

Leun op die vensterbank, het sy herhaal in die duisternis van die nagstad: "Ek is lief vir jou."

In die kamer het stil-stil in sy slaap Florimon geslaap. Angelique het steeds daarin geslaag om vir 'n uur aan die slaap te raak, maar skaars aanbreek, was sy op haar voete. Nadat sy haar kop met 'n sakdoek vasgebind het, het sy by die trappe afgeslink en buitentoe gegaan.

Met 'n skare bediendes, vroue van ambagsmanne en handelaars het sy na Notre Dame-katedraal gegaan vir 'n vroeë massa.

Die mis wat uit die Seine gestyg het, vergul deur die eerste strale van die son, het gelyk soos 'n magiese sluier, wat die strate opgesom het wat steeds die seël van die nag gehou het. Trappe en diewe het in hulle lêplekke versprei, en bedelaars, siekes, allerhande woede en kreupeles het hulle plekke op die hoeke van die strate ingeneem. Die goue oë het deugsame, toegewyde vroue afgesaag wat, voordat hulle 'n volle dag van sorg begin het, tot die Here gaan bid het. Vakmanne het die deure en vensters van hul werkswinkels oopgemaak.

Barbers, hou bokse poeier en kamme, haastig om hul vooraangeplaaste kliënte om die pruik aan te pas by die adviseur of mnr.

* * *

Angelique het onder die donker boë van die katedraal opgestaan.

Kerkamptenare in skoene met vertrapte rug nagegaan op die altare van roebels en ander kerkvaartuie, gooi water in die sprinkelaars, skoongemaakte kandelaars.

Angelique het die eerste belydenis betree. Met 'n klophart het sy bely dat sy 'n sonde gepleeg het deur haar man te verneuk.

Nadat sy die vrylating ontvang het, het sy gebly om na die diens te luister en toe drie gebede vir die res van die siel van haar bediende Margarita beveel.

Toe sy uitgaan na die plein, het sy verlig gevoel. Gewete het haar nie meer gepyle nie. Nou al haar moed wat sy sal gebruik om Geoffrey uit die tronk te ruk.

Sy het wafelbuise by 'n handelaarsseun gekoop – hulle was steeds warm – en het rondgekyk. Die plein het baie oorvol geword. Een vir een het waens opgerol en na die massa edele dames gebring.

By die hekke van die stadshospitaal het die nonne die lyke van die dooies in rye in omhulsels vir die nag gelê. Toe is hulle na die Begraafplaas van die Onskuldiges op 'n trollie geneem.

Hoewel notre Dame De Paris omring was deur 'n lae heining, was dit so skilderagtige gemors soos dit eens was toe dit die besigste vierkant in Parys was.

Soos voorheen het bakkers 'n week gelede brood aan die armes op die goedkoopste verkoop. Soos voorheen, kykers oorvol rondom Postnik, 'n groot gips standbeeld bedek in lood, waarop Paryse het staar vir eeue. Niemand het geweet wat dit gesimboliseer het nie: in die een hand het Postnik 'n boek gehou, en in die ander - 'n stok, verweef met slange.

Postnik was die bekendste monument in Parys. Die gerug was dat hy in die dae van die onluste sprakeloos was om die gevoelens van die mense uit te druk, en dat baie van die pasquila wat deur Postnik onderteken is, dan in die stad rondloop.

Luister, mense, Postwick

Voice,

Die Preek

wat Hy vir jou lewer, 'n duisend jaar sonder om te drink en te eet Hier staan hy in volle siening van die skare.

* * *

Hier, op hierdie vierkant, vir baie eeue het al die oortuigings in lang hemde van selfmoordbomaanvallers, met 'n vyftien-muur kers in sy hand, sodat hulle berou voor die moeder-van-twee, voordat hulle verbrand of opgehang.

Angelique het die somber optog van hierdie sinistere spoke voorgestel en gesidder.

Hoeveel van hulle het hier gebuig voor die uitroepe van 'n wrede skare, en hulle het onbegaanbaar gelyk met hulle blinde oë gekerf van klip heilige ouderlinge.

Angelique het haar kop geskud en somber gedagtes verban en gedink dit is tyd om terug te keer na die aanklaer se huis, maar op daardie oomblik is sy deur 'n priester gestop.

"Mev. de Peyrac, laat my jou respek aan jou betaal. Ek was op pad na Master Fallo om met jou te praat.

"Ek is tot jou beskikking, mnr Abbot, maar ek is jammer, ek kan nie jou naam onthou nie.

"Is dit?"

Die abbot het sy wye hoed opgelig, en daarmee saam 'n gryshare kort pruik, en Angelique was verbaas om Degre se prokureur te herken.

Is dit jy? Maar waarom so 'n masquerade?

Die jongman het sy hoed aangesit.

"Want gister het dit 'n bekentenis aan die Bastille geneem," het hy in

'n lae stem gesê.

Nadat hy deur die voue van sy soutana gerommel het, het hy 'n snuffel uitgeneem, 'n snuif in sy neus vasgesit, nies, sy neus geblaas en uiteindelik vir Angelique gevra:

"Wel, wat sê jy?" 'n Ware priester, is hy nie?

Natuurlik doen ek. Selfs ek het vir jou lokaas geval. Maar... Sê vir my, het jy daarin geslaag om in die Bastille te kom?

"Ts-s-s... Gaan na mnr. Aanklaer, waar ons 'n stil gesprek kan hê.

Angelique het geloop en gesukkel om haar ongeduld te bevat. Het die prokureur uiteindelik iets geweet?

Het hy Geoffrey gesien?

Degre het verbysterend langs 'n waardige en nederige uitsig oor die toegewyde vicar gestreel.

"Sal jou beroep dikwels so 'n masquerade moet toevlug? Angelique gevra.

"In my beroep, nee. Hierdie masquerades deins my prokureur se eer. Maar jy moet lewe! Wanneer ek verveeld is met die lewe van 'n roofvoël, verveeld van jag vir kliënte op die trappe van die Paleis van Justisie, om die reg te kry om 'n proses te doen waarvoor ek drie livres kry, bied ek my dienste aan die polisie. Natuurlik, as dit aan my korporasie bekend geword het, sou ek in die moeilikheid wees, maar ek kan altyd verwys na die feit dat ek vir my kliënte ondersoek.

"Maar dit is nogal riskant om voor te gee om 'n geestelike persoon te wees. Jy kan onwetend opoffering pleeg.

"Ek bely nie nagmaal nie, ek bely net. Sutana inspireer mense se vertroue. Niemand is so naïef soos 'n jong, regverdige vicar van kweekskool nie. En Hy kan alles uitlê. O, ek verstaan natuurlik die

situasie is nie briljant nie. Nie soos jou skoonseun Fallo, my voormalige Sorbonne klasmaat. Hy gaan ver gaan! Terwyl ek speel

voor die meisies van 'n jong skugter abbot, hierdie belangrike landdros gaan na die Paleis van Justisie en daar, knielende, die hele oggend luister na die beskermende toespraak van The Maitre Talon in elk geval van erfenis.

"Maar hoekom op jou knieë?

"Dit is die tradisie van regsleer sedert Henry IV. Die prokureur betwis hulle. Die rang van prokureur word beskou as hoër as die aanklaer, en hy is verplig om na hom te luister en op sy knieë te staan.

Maar die prokureur se maag laat af van honger, en die aanklaer se maag is vol. Ek sal graag wil. Hy het immers 'n goeie boerpot op al twaalf gevalle van geregtelike prosedure gegryp.

"Dit is alles te ingewikkeld vir my.

"Maar jy probeer nog 'n paar besonderhede onthou. Jy kan dit baie goed gebruik as ons jou man by 'n beproewing kan kry.

"Kom dit regtig by die proses?" Angelique het uitgeroep.

"Ons moet tot op hierdie punt kom," het die prokureur gesê. "Dit is die enigste hoop vir sy verlossing.

In die klein kantoor van die meester Fallo het die prokureur sy pruik afgeneem en sy harde hare met sy palm glad gemaak. Sy gesig, gewoonlik vrolik en lewendig, het nou behep gelyk. Angelique het by die klein aanklaer se tafel gaan sit en die gansveer meganies in haar hande begin draai. Sy kon nie die moed hê om Degra te vra nie.

Uiteindelik kon sy dit nie verdra nie: Het jy hom gesien?

"Wie?"

My man?

"Nee, wat is jy! Dit is uit die vraag, hy is heeltemal geïsoleerd. De Peyrac moet nie met enigiemand sien of ooreenstem nie, waarvoor die bastille-kommandant met sy kop verantwoordelik is.

Hoe word hy behandel?

So vêr so goed. Hy het selfs 'n bed en twee stoele in sy sel, en hy word middagete uit die tronkkommandant se kombuis bedien. Ek is ook vertel dat hy dikwels sing en stukke gips in wiskundige formules al die mure van sy sel geskryf. En hy probeer twee groot spinnekoppe tem.

"O, ek herken Joffrey," glimlag Angelique. Maar trane het oor haar oë gehardloop.

Daarom leef hy, hy het nie in 'n blinde en dowe spook verander nie, en die mure van die Bastille was nie ondeurdringbaar genoeg om die eggo van sy onafwisbare vitaliteit deur hulle te hou nie.

Sy kyk op na Degra.

"Dankie, meester.

Die prokureur het weggekyk met irritasie:

Moenie my bedank nie. Dit is 'n buitengewoon moeilike geval. Ek moet jou vertel, om hierdie blote inligting te kry, ek het al die geld wat ek van jou gekry het, spandeer.

"Geld maak nie saak nie. Sê vir my, hoeveel moet jy die ondersoek voortslep?

Maar die jong prokureur het hardnekkig voortgegaan om eenkant te kyk, asof hy, gewoonlik so glib in die taal, skielik besproei.

"Om eerlik te wees," het hy uiteindelik gewaag, "Ek dink selfs daaraan of ek moet probeer om jou geld terug te kry. Ek dink ek het ietwat ondeurdringbaar opgetree en ingestem om die saak te doen, blykbaar baie moeilik.

"Weier jy om my man te beskerm?" Angelique het gehuil.

Gister kon sy nie die gevoel van wantroue van die prokureur oorkom nie, wat, ten spyte van al sy manjifieke diplomas, die lewe van 'n halfontwikkelde arm man queer, maar nou, toe hy dit duidelik gemaak het dat hy van voorneme is om beskerming te weier, is sy deur paniek aangegryp.

Hy het sy kop geskud en gesê:

"Om te verdedig, het jy aanklagte nodig.

Waarvan word hy beskuldig?

"Amptelik, niks. Dit bestaan net nie.

"Maar dan sal hulle hom nie kan oortuig nie.

"Madarin, hulle kan vir ewig van hom vergeet. In die kerkers van die Bastille is daar gevangenes wat vir dertig en veertig jaar sit, en hulle onthou nie hulle naam nie, vir niks wat hulle in die tronk was nie.

Dit is waarom ek sê sy enigste verlossing is om die proses gedoen te kry. Maar selfs al word die verhoor gehou, sal dit waarskynlik agter geslote deure plaasvind, en die verweerder sal nie toegelaat word om 'n prokureur te hê nie. So jy mors jou geld.

Angelique het na hom toe gekom en hom in die oë gekyk.

Is jy bang?

"Nee, maar ek is in twyfel. Is dit nie vir my beter om niks te doen as om op 'n skandaal te gaan nie? En is dit nie beter vir jou en jou kind om iewers in die middel van nêrens weg te kruip, weg van die hoofstad, en daar te woon vir die geld wat jy het nie, eerder as om jou lewe te waag? En is dit nie beter vir jou man om 'n paar jaar in die tronk deur te bring as by die verhoor om beskuldig te word nie...

heksery en opoffering?

Angelique se sug van verligting het uitgebreek:

Towery en opoffering!.. So dit is waarvan hy beskuldig word!

"In elk geval was hierdie beskuldiging die rede vir die inhegtenisneming.

"Dan is dit nie so erg nie! Dit is net die gevolg van die onkunde van die aartsbiskop van Toulouse!

Angelique het in detail aan die jong prokureur gesê oor die twiste tussen die aartsbiskop en Count de Peyrac, oor hoe die Telling 'n manier gevind het om goud uit die rotse te onttrek, en die aartsbiskop, afgunstig op sy rykdom, het besluit om die geheim aan te gryp, hoewel daar in werklikheid geen geheim is nie.

"En geen magie is die gevolg van wetenskaplike navorsing nie.

Die prokureur het die ontevrede grimeer gesnuik:

"Madadar, persoonlik is ek 'n volledige onheilige in hierdie saak. As die vervolging hierop gebaseer is, sal dit nodig wees om getuies te roep, om die hele proses voor die regters te demonstreer, ten einde hulle te oortuig dat daar geen magie of heksery is nie.

"My man is nie besonder toegewyd nie, maar hy woon Sondagmassas by, neem vas en nagmaal op groot vakansiedae waar. Hy skenk ruim aan die kerk. En tog was toulouse primay bang vir sy invloed en het vir baie jare die stryd teen hom gelei.

"Ongelukkig is die aartsbiskop van Toulouse 'n invloedryke mens. In sommige opsigte het hy meer mag as die aartsbiskop van Parys, en miskien selfs die kardinaal self. Dink net, want hy, die enigste een, verteenwoordig nou die Inkwisisie in Frankryk. Vir jou en ek, die mense wat dink, dit is alles soort van nonsens. Die Inkwisisie in ons staat het byna heeltemal sy posisies oorgegee. Dit het sterk gebly slegs in sommige suidelike provinsies, waar Protestantse kestede

die algemeenste is, naamlik in Toulouse, in Lyon. Maar dit is nie eens die geval nie, in hierdie geval is ek bang nie vir die woede van

die aartsbiskop nie en nie dat die Telling in die hande van die Inkwisisie sal val nie, maar nogal 'n ander. Hier, lees dit.

Hy het 'n shabby sagte sak van 'n vierwiel-gevoude vel gemerk

"kopie" in die hoek.

Angelique het dit gelees.

Sin

Die eiseres, Philiber Veno, prokureur-generaal van die Kerkhof van die Toulouse Episkopaalse Kerk, beskuldig die boodskapper van Geoffrey de Peyrac, Graaf Moran, daarvan dat hy 'n verweerder is, daarvan dat hy 'n swart magie en heksery is.

Die bogenoemde Geoffrey de Peyrac is heeltemal vasgevang in God se afvalligheid en dat hy sy siel aan die duiwel verkoop het, herhaaldelik uitgeroep het na die duiwels en handel met hulle aangegaan het en teruggeval het op allerhande soorte en talle heksery aksies ...

Met dit in gedagte, sowel as ander aanklagte, is die saak van Geoffrey de Peyrac na 'n sekulêre hof verwys om die beskuldigde vir sy misdade te laat probeer.

Die uitspraak is op 26 Junie 1660 deur Philiber Veno oorhandig.

Bogenoemde de Peyrac het hom nie uitgedaag of geappelleer nie, en dus sal God se wil waar word.

Degre verduidelik:

"In 'n meer verstaanbare taal beteken dit dat die kerkhof, nadat hy jou man se saak in absentia oorweeg het, dit wil sê in die

afwesigheid van die beskuldigde, en vooraf die telling skuldig bevind het, sy saak na die Royal Secular Court verwys het.

"En dink jy dat die koning in hierdie nonsens sal glo?" Dit is immers net die bewerkings van die aartsbiskop, wat die hele Languedoc wil

oorneem en glo in die uitvindings van die donker, en buitendien steeds kranige monnik Beshe.

"Ek kan net oordeel deur die feite," het die prokureur geklap. "En hierdie dokument toon dat die aartsbiskop in hierdie geval verstandig in die skadu's probeer bly. Kyk, sy naam word nie eens in die uitspraak genoem nie, hoewel daar geen twyfel is dat die eerste verhoor in privaatheid op sy voorwese was nie. Maar die inhegtenisnemingsbevel is onderteken deur koning en kanselier Segier, president van die hooggeregshof. Segier is 'n eerlike maar onkenmerkende man. Hy is die voog van die gees en die letter van die wet. Vir hom is die koning se orde van kardinale belang.

"As die verhoor egter plaasvind, sal die beoordelaars 'n besluit neem?

"Ja," het Degre onseker geantwoord. "Maar dit is nog nie bekend wie hulle sal aanstel nie.

"Wat dink jy dreig my man in die geval van 'n beproewing?"

"Eerste marteling, gewone en buitengewone ondervraging onder marteling, en dan brand op die spel, madame!

Angelique het gevoel dat bloed uit haar gesig gegiet het en 'n knop het na haar keel gekom.

"Maar uiteindelik kan 'n mens nie 'n man veroordeel nie, sy kennis net op grond van dom gesels," het sy verontwaardig gesê.

Dit is net 'n verskoning. Wil jy my mening ken, madame? Die aartsbiskop van Toulouse was nie van plan om jou man se saak na

'n sekulêre hof te verwys nie. Hy het die kerkhof nodig gehad om die telling van die gejaagdes af te klop en die kerk te dwing om te gehoorsaam. Maar die intrige wat deur sy Eminence verwek is, het in 'n ander rigting gegaan, nie soos hy bedoel het nie, en jy weet hoekom?

Nee, ek dink nie so nie.

"Want daar is iets anders hier. Francois Degre het sy vinger grootgemaak. "Daar, onder die magtiges van hierdie wêreld, moet julle man afgunstig wees, baie vyande wat gesweer het om hom te vernietig.

Die intrige van die aartsbiskop van Toulouse was op hul vingerpunte.

In die ou dae, was vyande in die geheim vergiftig. En nou hou hulle daarvan om alles wettig te doen: beskuldigdes, geoordeel, gevonnis.

En hulle gewetes is duidelik. As jou man se verhoor gehou word, sal hy vervolg word op aanklagte van heksery, maar die ware rede vir sy skuldigbevinding sal vir ewig 'n geheim bly.

Angelique het 'n gedagte gehad vir 'n kis met gif. Waarom vertel ons degra nie van hom nie? Sy het ge huiwer. Wat as haar storie net 'n vals roete aanskakel en die reeds ingewikkelde saak verder bemoeilik?

Sy het in 'n onseker stem gevra:

"Maar wat kan die werklike rede wees, soos jy veronderstel?

Ek kan my nie indink nie. Ek kan jou net een ding vertel: skaars steek my lang neus in hierdie saak, Ek het met afgryse, sien hoeveel edeles is betrokke by dit. As hy die inhegtenisnemingsbevel onderteken het, het hy dit goedgekeur.

"O my God! Angelique het gefluister. "Maar die koning het my man gevra om vir hom te sing, en hy het hom baie komplimente gegee!

En dit is toe dat hy reeds geweet het hy gaan hom in hegtenis neem!

Ek is seker. Ons koning het deur 'n goeie skool van skynheiligheid gegaan. In elk geval, hy is die enigste een wat die geheime inhegtenisnemingsbevel kon omgekeer het. Nie Tellier, of Segier, of ander top geregtelike amptenare kan enigiets hier doen nie. Dit is nodig om te probeer sien, indien nie die koning nie, dan ten minste

die koningin-moeder - sy het 'n groot invloed op die seun - of sy Jesuïete belydenis, of selfs 'n kardinaal.

"Ek het die Hertogin van Montpansier gesien," het Angelique gesê.

"Sy het belowe om uit te vind wat sy kon en laat my weet. Maar volgens haar is dit onmoontlik om op enigiets voor die plegtige inskrywing te reken... King... Na Parys...

Angelique het skaars die frase voltooi. Van die oomblik dat die prokureur die vreugdevuur genoem het wat die telling bedreig, was sy ongemaklik. Op die tempels is sy gemaak deur druppels sweet, en sy was bang om te val sonder om te voel. Sy het Degre hoor sê: Ek stem saam met haar. Daar is niks wat jy kan doen tot die vieringe nie. Die beste ding vir jou is om hier te sit en geduldig te wag. Ek sal probeer om meer inligting te kry.

Angelique het opgestaan, asof in 'n mis, en haar arms vorentoe gestrek. Haar koue wang het die rowwe lap van die soutana aangeraak.

"So jy weier nie om hom te verdedig nie?"

Die jong prokureur het vir 'n oomblik gespog en toe het 'n grouchy toon geantwoord:

"Eintlik het ek nog nooit my vel geskeep nie. Hoeveel keer het ek gewaag om my lewe te kry in dom gevegte in tavernes! So hoekom neem ek nie nog 'n kans vir 'n billike ooreenkoms nie? Net jy sal my

moet voorsien van geld, want ek is 'n doel soos 'n valk, en die ou man wat my klere te huur gee - 'n berugte skelm.

Die beslissende woorde van die prokureur het 'n bemoedigende uitwerking op Angelique gehad. Die jong man was baie ernstiger as wat sy aanvanklik gedink het. Ten spyte van die eksterne onbeskofheid, selfs een of ander siniesheid, het hy al die ingewikkeldhede van geregtelike hekel deeglik geken en moes hy getrou die saak waarvoor hy geneem is, uitgevoer het.

Angelique het geraai dat dit nie alle jong prokureurs is wat onlangs die universiteitsbank verlaat het nie.

Na alles, wanneer hulle onder die vlerk van vrygewige pa's sit, is hulle net bekommerd hoe om hulself bloot te stel.

Angelique het haar gewone komponis herwin. Sy het honderd livres aan die prokureur getel. Gooi 'n geheimsinnige blik op die bleek gesig van 'n jong vrou, wie se groen oë, soos smeralds, glans in die skemer van die kabinet, geruik van ink en chirurg, Francois Degre vinnig gebuig en uitgekom.

Toe sy aan die reling vaskleef, het sy skaars na haar kamer opgestaan. Dit moet die gevolg wees van haar nag se afgryse. Nou sal sy gaan lê en probeer slaap, selfs al sal sy moet luister na die sarkastiese uitlatings van Ortance. Maar toe sy die slaapkamer binnegaan, het sy weer naar gevoel en skaars tyd gehad om die bekken te bereik.

"Wat is verkeerd met my?" dink Angelique in vrees.

Wat as Margot reg was? Wat as hulle haar regtig wil doodmaak? 'n Aanval op 'n wa, 'n sluipmoordpoging by die Louvre? Het hulle haar nie vergiftig nie?

Maar skielik het die vrees van haar gesig afgekom en dit het met 'n glimlag verlig.

"Hoe dom is ek! Dit is baie eenvoudig – ek is swanger!"

Sy onthou dat selfs voordat sy Toulouse verlaat het, het sy die idee gehad dat sy weer 'n kind verwag het. Nou is hierdie jag bevestig.

"Hoe gelukkig sal Joffrey wees wanneer hy uit die tronk kom!" het sy gedink.

Hoofstuk 32

In die dae wat gevolg het, het Angelique probeer om geduldig te wees. Ons moet wag vir die plegtige inskrywing van die koning na Parys. Daar was gerugte dat dit sou plaasvind in die laaste dae van Julie, maar voorbereidings vir die fees is vertraag, dag na dag stoot terug hierdie datum. Op die geleentheid van so 'n beduidende gebeurtenis het skares provinsiale Parys oorstroom en ongeduld begin toon.

Angelique het haar vervoer, perde en 'n paar juweliersware begin verkoop. Sy het 'n beskeie lewenspad van die inwoners van haar buurt gelei. Gehelp in die kombuis, gespeel met Florimon - die seun was baie lewendig en hardloop om die huis, om verstrengel in 'n lang rok. Klein neefs het die baba aanbid.

Bederf deur hulle, Barba en die jong bediende wat Angelique van Bearn gebring het, was hy baie gelukkig, en sy wange is weer afgerond. Angelique het uitgekom na hom 'n rooi pet, en sy sjarmante gesig, geraam deur donker krulle, gewek bewondering van die hele familie. Selfs Ortance het verhelder en opgemerk dat kinders op hierdie ouderdom sjarmante wesens is! Maar - helaas!

"Sy kon nie bekostig om 'n verpleegster in die huis te hou nie en het eers haar kinders ontmoet toe hulle vier jaar oud was om huis toe te kom. Maar nie almal word gegee om met 'n stekelrige, lelike seigneur te trou nie, wat ryk geword het deur sy siel aan die duiwel te verkoop, en dit is beter om die vrou van die aanklaer te wees as om sy siel te vernietig.

Angelique laat dit alles verby haar ore. Om haar nederigheid te bewys, het sy elke oggend kerk toe gegaan in die vervelige geselskap van haar skoonseun en suster. Sy het reeds gewoond geraak aan die eienaardige voorkoms van Cite, wat al hoe meer bevolk was deur geregtelike amptenare.

Naby die Paleis van Geregtigheid. Notre Dame-katedraal, St. Anjan- en Saint-Landry-kerke, en borgtog, aanklaers, regters en raadslede kon oral op die wal gevind word.

In swart pakke met bespuitings, in klere, en soms in regter se klere, het hulle heen en weer gesny, hul sakke vasgehou, en onder die arm

- 'n klomp dokumente, wat hulle "nodige vraestelle" genoem het.

Hulle het die trappe van die Paleis van Geregtigheid en al die nabygeleë strate oorstroom. Black Head Courgette was hul gunsteling plek om te ontmoet. Daar, by die tafels waar die bredie rook en pot-bellied bottels wyn gestaan het, kon jy die dronk gesigte van die landdroste sien.

En aan die ander kant van die eiland, op die New Bridge, onder die neus van die geregtigheid, wat veroorsaak dat hul verontwaardiging,

'n onstuimige lewe het 'n heel ander Parys. As 'n voetman so gestuur is en gevra is wanneer hy sou terugkeer, sou hy sê, "Afhangende van watter liedjies hulle vandag op die Nuwe Brug sal sing."

In die skare om die winkel, wat nooit gegaan het nie, is liedjies, baie gedigte, pasquila en pamflette gebore. Almal het op die Nuwe Brug geweet, en die grotes van hierdie wêreld het uit bitter ervaring geweet dat ons bang moet wees vir die besaaide blare wat die briesie uit die Seine geblaas het.

Een aand in die huis van die aanklaer Fallo, toe almal by die tafel gedrink iv en framboos giet, Angelique, opstaan uit die tafel, meganies getrek uit sy sak 'n paar blaar. Sy het met verrassing na hom gekyk, maar toe onthou dat sy dit daardie oggend vir tien sous

van 'n paar wretah op die New Bridge gekoop het toe sy in Tuileries geloop het.

Angelique het in 'n lae stem begin lees:

En dan sal

ons saam in die hof ingaan en sien dat Rabelais nie 'n oneerlik is nie.

Die skelms

daar en die kunstenaars, die Slastals en die avonturiers.

So kom ons gaan kyk na die gestempel...

Verontwaardigde uitroepe het haar gedwing om die lesing te onderbreek. Die aanklaer se ou oom, Fallo, het haar met 'n vulsel verstik, en die aanklaer, met die behendigheid wat sy nie van hierdie primman verwag het nie, het 'n blaar van haar uitgesper, dit verkrummel en by die venster uitgegooi.

"Wat 'n skande, suster! hy het uitgeroep. "Hoe durf jy sulke gemors in ons huis inbring! Ek sweer jy het dit gekoop van 'n honger skrywer op die New Bridge!

"Ja," het hy gesê. Hulle het net 'n stuk papier in my hand gesit en tien sous geëis. Ek het dit nie gewaag om nee te sê nie.

"Die vermetelheid van hierdie mense oortref alle grense! Hulle pen spaar nie eens onverganklike voogde van die wet nie! En om te dink, hulle word in die Bastille geplaas, asof hulle aristokrate is, hoewel selfs The Chatelet, die donkerste tronk in Parys, en dit sal te goed vir hulle wees!

Man Ortance het soos 'n bul gepluis. Angelique sou nooit gedink het hy is so opgewonde nie.

"Al hierdie pamflette, pasquili, liedjies het ons net gemartel! Hulle spaar nie die koning of die hof nie, niemand nie, hulle stop nie eens voor godslastering nie.

"In my dag," sê die ou oom, "die pisak stam was in sy kinderskoene.

En nou is dit 'n ware ramp, hulle verleen ons hoofstad. Te oordeel aan hierdie lang frase, het die pamflet hom geskud.

"Geen selfrespekterende vrou sal dit waag om oor die Nuwe Brug te loop nie," het Ortance gesê.

Die aanklaer het by die venster uitgekyk.

"Die stroom het hierdie gemors weggeneem. Sou dit nie interessant wees om te weet of die handtekening van die Les Miserable Digter die moeite werd is nie?

Ek is seker. Te oordeel aan die woede, is dit hy.

"Die lesea digter," het mnr Fallo grimmig gemompel, "hy veroordeel die samelewing as 'n geheel. Hy is 'n gebore rebel en 'n darmoeder.

Ek het eenkeer 'n kykie na hom gevang – hy het op die verhoog gestaan en voor die skare gearriveer. Sy naam is Claude Le Petit.

By die gedagte dat hierdie lang stok met geel, soos raap, die gesig verslae veroorsaak om 'n tandheelkundige geknaag by die prinses en by die koning self, Ek kom moedeloos. Watter tyd leef ek!

Wanneer sal die polisie uiteindelik van hierdie verdwaalde jesters ontslae raak?

Almal sug vir 'n geruime tyd, en die voorval was uitgeput.

* * *

Die koning se ingang na Parys het alle gedagtes gevang. Hierdie geleentheid het Angelique nader aan haar suster gebring. Eendag

het Ortance na Angelique gekom met die soetste glimlag op haar lippe, waartoe sy in staat was.

"Jy het geen idee hoe gelukkig ons is nie! sy het uitgeroep. "Onthou jy Atenais de Tonene-Charant, my jarelange losieshuisvriend, saam met wie ek so vriendelik in Poitier was?

Nee, ek onthou glad nie.

Wel, dit maak nie saak nie. Atenais is nou in Parys, en aangesien sy nog altyd 'n skema was, het sy reeds daarin geslaag om die vertroue

van 'n paar opvallende te kry. Kortom, op die dag van die King's-inskrywing, sal sy by die Hotel de Bonet, net op straat van Saint-Antoine, waarop die motorkade sal beweeg, kan bly. Natuurlik sal ons deur die attic venster moet kyk, maar ons sal alles en selfs beter as ander sien.

"Hoekom sê jy "ons"?

"Omdat sy ons genooi het om voordeel te trek uit sulke geluk. Sy sal haar suster en broer en 'n ander vriend wees, ook van Poitier. Daar sal dus 'n volle wa van die Poitiers wees. Dit is lekker, is dit nie?

"As jy op my wa gereken het, is ek spyt om jou in kennis te stel dat ek dit verkoop het.

"Ja, ek weet, ek weet. Die wa is niks. Atenais het sy eie bemanning.

Hy het egter 'n taamlik patetiese voorkoms, want hul familie het bankrot gegaan, en buiten Atenais verskriklike besteder. Haar ma het haar na Parys geneem, vir haar 'n skoondogter, 'n voetman en 'n ou wa gegee en haar beveel om haar man te vind, en so gou as moontlik. O, Atenais sal hom vind, sy sal nie misloop nie. Maar hier...

Die ding is dat... Om die koning binne te gaan... sy het my laat verstaan... Sy het nie 'n geskikte toilet nie.

En jy weet, hierdie mev de Beauvais, wat ons aan een van die attic vensters in haar huis laat heg, sy is

'n dame met 'n posisie. Daar word selfs gesê dat die dowager koningin, kardinaal en ander hoogwaardigheidsbekleërs middagete by haar plek gaan hê tydens die optog. In elk geval, ons gaan groot lodges hê. Maar ons kan nie verkeerd wees vir 'n paar kamiliêre of patetiese arm mense, en wat goed is, sal die voetmanne beveel om ons by die deur uit te sit.

Angelique het stil-stil een van haar groot bors oopgemaak.

"Kyk, miskien is daar iets hier wat reg is vir haar en ook vir jou. Jy is regtig langer as ek, maar die romp is maklik om te verleng met kant

of ruffle.

Ortance het met brandende oë na sy suster gekom. Sy kon nie haar bewondering wegsteek vir die luukse toilette wat Angelique op die bed uitgelê het nie. Toe sy die rok van goue brokade sien, het sy selfs entoesiasties gehuil.

"Ek dink dit gaan nie geskik wees vir ons attic venster nie," het Angelique gesê.

"Natuurlik was jy teenwoordig by die koning se troue en jy kan hierdie viering met minagting behandel.

"Ek verseker jou dat ek baie gelukkig is. Niemand wag vir die koning om Parys binne te gaan met soveel ongeduld as wat ek doen nie. En jy kan almal anders beheer soos jy wil. Ek leef saam met jou en ek moet op een of ander manier opmaak vir jou uitgawes.

Uiteindelik, na baie huiwering, Ortance het 'n lugblou satyn rok vir haar vriend, en vir haarself 'n ensemble van onryp appel kleur, wat verfris die onuitdruklike gesig van hierdie donkerkop.

Dit was die oggend van die ses-en-twintigste Augustus. As jy kyk na die maer figuur van haar suster, wie se fizmies van die top rok het 'n paar rondte, op haar mat gesig, vinnige groen rok, op haar sagte, maar sagte en dun bruin hare, Angelique, skud haar kop, gesê:

"Reg, Orthance, ek dink jy sal mooi wees as dit nie vir jou onvredigende aard was nie.

Tot haar groot verbasing was Orthance nie kwaad nie. Sy sug, gaan voort om voor 'n groot metaalspieël te draai.

"Ek dink ook so," het sy gesê. "Maar dink vir jouself, ek is nie geskape tot plantegroei in onduidelikheid nie, maar ek leef so. Ek hou van die samelewing van briljante en goed geklee mense, ek is lief vir klein praatjies, Ek is lief vir die skouspel. Maar my huishoudelike take het my regtig goed laat voel. Hierdie winter het ek

daarin geslaag om aandete partytjies by 'n satiris digter, Scarron by te woon. Dit is 'n verskriklike, goddelose kreupel, maar wat 'n verstand, my liewe! O, ek sal nooit daardie nagte vergeet nie! Dit is

'n skande dat Scarron onlangs gesterf het. Ons gaan dit weer moet veget.

"Maar nou is jy nie jammer nie. Ek verseker jou, jy lyk briljant.

"Natuurlik, as ek net die vrou van die aanklaer was, sou hierdie rok nooit so pragtig op my lyk nie.

Adel kan nie gekoop word nie. Dit is in die bloed.

Leun oor die kissies om hul versiering te kies, die susters weereens voel die gees van die clan, trots in hul edele oorsprong. Hulle het vergeet van die semi-donker kamer, en die smaaklose meubels, en die ewe smaaklose Bergam tapisserieë op die mure, wat geweef is in Normandië veral vir middelinkomste mense.

Op hierdie dag het die aanklaer teen dagbreek na Vincennes gegaan, waar die hoogste hoogwaardigheidsbekleërs van die staat bymekaargekom het om die koning met groetetoesprake te ontmoet.

Die vlugte van gewere eggo die klok lui. Die stadswag in seremoniële uniform, gesteier met pieke, halberds en muskets, het hul plekke in die strate ingeneem, waar die herald doof geskree het en pamflette uitgesteek het met die program van viering, die roete van die koninklike motorkade en die beskrywing van triomfboë.

Omstrent agtuur die oggend het 'n wa met 'n shabby gilt wat aan Mademoiselle Atenais de Tonna-Charant behoort, by die aanklaer se huis gestop. Vriend Ortance blyk te wees 'n pragtige, helder meisie: goue hare, pienk wange, moeder-van-pêrel voorkop, versier met 'n vlieg. Die blou rok wat Angelique haar gegee het, was merkwaardig ooreenstem met haar effens vaardigheid, maar lewendige en slim saffierkleurige oë.

Sy het Angelique kortliks bedank, hoewel sy nie net haar rok gedra het nie, maar ook 'n pragtige diamanthalssnoer, ook deur Angelique geleen.

Mademoiselle Atenais de Tonna-Charant de Mortemar het in die oortuiging geleef dat al haar debiteure en om haar 'n diens te doen,

'n groot eer vir almal is. Haar familie was arm, maar Atenais het geglo dat hul antieke edele familie enige rykdom werd was. Haar broer en suster, deur alle rekeninge, was eweneens van 'n hoë mening van hulself. Al drie besit energie, snerpende verstand, passievolle karakter en ydelheid, wat hulle baie aangenaam gemaak het en terselfdertyd baie gevaarlike gesprekswerkers.

Alle vrolike samelewing het in 'n wa gesit, wat deur die strate gerol het met mense, vorige huise versier met blomme en tapisserieë.

Ruiters en 'n string spanne het skaars hul pad deur die skare gemaak, wat dikker geword het, na die St. Antoine-hek, van waar die plegtige optog sou begin.

Jy sal 'n ompad moet maak om arm Francoise op te tel," het Atenais gesê. "Dit sal nie nou maklik wees nie.

"O my God, spaar ons die weduwee van die krul Scarron! haar broer het uitgeroep.

Hy het langs Angelique gesit en ongeëwenaald aan haar vasgeklou.

Met verwysing na die hitte, het sy hom gevra om terug te beweeg.

"Ek het Francoise belowe om haar saam met my te neem," het Atenais aangedring. "Sy is 'n lekker vrou, en sedert haar kreupel man gesterf het, het sy so min pret gehad! Ek dink selfs sy is reeds spyt dat sy nie een het nie.

"Ek dink nie so nie. Hy was dalk 'n freak, maar hy het geld aan die huis gegee. Die Dowager-koningin het hom 'n pensioen gegee.

"En toe Francoise met hom getrou het, was hy reeds kreupel?"

Ormans gevra. "Hierdie paartjie het nog altyd my nuuskierigheid

gewek.

"Ja, hy was reeds opgekrop. Hy het haar meisie geneem om vir hom te sorg. Sy was 'n weeskind, so sy het ja gesê. Sy was vyftien jaar oud.

"Dink jy sy het regtig ingestem?" Die jonger van die susters het gevra.

"Wie weet... Scarron het immers oral geskree dat rumatiek hom van alles behalwe sy tong en nog een ontneem het... Wel, jy verstaan...

Hy moes haar goed geleer het. Hy was immers so 'n libertine! En toe, deur God, het hulle so baie mense gehad dat een of ander standbeelde die moeite moes doen om haar te terg. Hulle het de Viyarso gebel.

"Ek moet erken," het Ortance gesê, "dat hoewel me Scarron mooi is, sy nog altyd baie beskeie gehou het. Ek het nie die stoel op wiele verlaat nie, waarin my man gesit het, hom gehelp het om gemaklik te raak, genesende souse bedien. En terselfdertyd is sy 'n opgevoede vrou, weet hoe om 'n groot gesprek te hê.

Die weduwee het vir hulle op die sypaadjie naby die nie-beskrywingshuis gewag.

"O my God, wat 'n rok! Atenais het gefluister en haar mond met haar hand bedek. Die romp is heeltemal uitgewis.

"Waarom het jy niks vir my gesê nie?" Angelique gevra. "Ek sal iets vir haar vind.

"Ja, natuurlik het ek op een of ander manier sig daarvan verloor.

Francoise, gaan sit!

Die jong vrou het grasieus voor almal gebuig en in 'n hoek gaan sit.

Sy het pragtige bruin oë gehad, skaduwee deur lang, effens gekleurde lila-wimpers. 'n Boorling van Niora, sy het in Amerika

gewoon, maar om 'n weeskind te wees, het na Frankryk teruggekeer.

Uiteindelik het hulle maklik die reguit en skoon straat van Saint-Antoine bereik, waar dit nie meer so oorvol was nie. Spanne het op die aangrensende strate gestaan. Hotel de Beauvais het soos 'n korf gegons. Bo die balkon in die middel van die fasade is gestrek bloedrooi fluweel dak, bedek met goud en silwer houding en byvoordele. Die fasade is versier met Persiese matte.

Op die drumpel van 'n naakte een-oog ou dame, soos heilige oorblyfsels in kanker, gejuig, geskree op die werkers wat die matte gehang het.

"Watter soort meger is dit?" Angelique het gevra terwyl hulle na die hotel gestap het.

Ortance het haar 'n teken gemaak om stil te bly, en Angelique, wat agter 'n waaier wegkruip, het afgespoeg.

"Dit, my liewe, is die minnares van die huis Catherine de Beauvais, met die bynaam The Curve Cato.

Sy was anne van Oostenryk se kamer, en toe ons jong koning vyftien jaar oud was, het die koningin haar beveel om hom te verlig.

Dit is waar die geheim van haar rykdom lê.

Angelique kon nie help om te lag nie.

"Ek veronderstel haar ervaring is vergoed deur die gebrek aan skoonheid.

"Die spreekwoord sê dat daar geen lelike vroue vir jong mans en monnike is nie," het die jong Mortemar bygevoeg.

Maar ten spyte van die beledigings, het hulle almal respekvol voor die voormalige kameraman gebuig.

Sy kyk met haar enigste oog na hulle.

"Ag, die Poitier. Wel, my lammers, moenie my pla nie. Staan daar op voordat my bediendes die beste plek kry. Wie is dit? Sy steek haar krulvinger in Angelique se rigting.

"My vriend, Countes de Peyrac de Moran," stel Angelique Atenais bekend.

"So-so!. Die ou dame het gesê, en op een of ander manier vreemd gegiggel.

"Ek is seker sy weet iets van jou," fluister Suster Ortance terwyl hulle die trappe klim. "Ons is naïef en verbeel ons dat die saak nie

skandalige publisiteit sal ontvang nie. Ek moes jou nie saam met My geneem het nie. Jy beter by die huis kom.

"Goed, gee my net my rok," sê Angelique en reik uit na haar suster se korsage.

"Kalmeer, dwaas," het Ortance gesê en haar weggestoot.

Atenais de Tonna-Charant het 'n venster in een van die dienaars se kamers geneem en langs hom saam met Angelique en Francoise Scarron gevestig.

"Van hier af is alles wonderlik sigbaar," het sy uitgeroep. "Kyk, daar is st. Antoine's Gate, waardeur die koning sal ingaan.

Angelique het ook by die venster uitgekyk. En ek het dit bleek gevoel.

Die eerste ding wat haar oog onder die bloute gevang het, sultry waas van die lug getrek het, was nie 'n wye straat nie, aan beide kante waarvan 'n digte skare mense gestaan het, nie die poorte van Saint-Antoine met 'n triomfantelike boog wit klip nie, maar 'n groot, massiewe vesting, wat, soos 'n donker rots, 'n bietjie na regs toring.

Wat is hierdie versterkte kasteel naby die poorte van St. Antoine? Sy het haar suster in 'n lae stem gevra.

"Bastille," fluister die aanhanger.

Angelique kon nie haar oë van die vesting af haal nie. Agt torings met wagtorings, blinde dik mure, roosterhekke, trekbrugte, slote - 'n eiland van lyding, verlore in die oseaan van 'n groot onverskillige stad, 'n geslote, losgemaakte wêreld, wat nie eens vandag se oordeel sal raak nie. Hier is dit - Bastille!

Die Koning in al sy heerlikheid sal verbygaan deur hierdie streng wag van sy krag.

Geen klank sal binnedring in die donker tronkselle, waar mense verlang, nadat hulle alle hoop verloor het, vir baie jare, soms al hul lewens.

Die wag het voortgesleep. Uiteindelik het die uitroepe van die ongeduldige skare die begin van die optog ingelui.

Uit die duisternis van die kluis van St. Antoine's Gate was daar die eerste lyne: daar was verteenwoordigers van vier verarmde bestellings - Franciscans, Dominikane, Augustines en Karmeliete.

Daar was monnike met kruise van hierdie bestellings en kerse. Hul swart, bruin en wit soutans van rowwe wol het blykbaar die ruim son uitgedaag, wat blykbaar die hele blombedding van pienk skedels in wraak verlig het.

Dan was daar die wit geestelikes met hulle kruise en baniere, met priesters in verse en vierkantige pantoffels.

Hulle is gevolg deur die vaders van die stad, wat voorafgegaan is deur trompeters met up-up pype.

Godsdienstige gesange afgewissel met jubelende melodieë.

Mnr. Goewerneur de Beurnonville, vergesel van sy wagte, het agter

'n losmaak van driehonderd Paryse boogskutters gemarsjeer.

Dan op perdry was daar 'n handelaar klein beampte met 'n manjifieke begelei van gebreke, geklee in groen fluweel lewers, gevolg deur stadsraadslede, echelons, draers en meesters van gildes van doeke, kruideniersware, galantryers, furriers, wyn handelaars in fluweel pakke van verskeie kleure, met hul wagte.

Die mense het die verteenwoordigers van hul stad se korporasies met vreugde gegroet.

Maar sy entoesiasme het afgekoel toe nagwagte deur, gevolg deur tronkwagte, borgtog en twee regters in siviele en kriminele sake,

gemarsjeer het.

Met die aanskoue van hulle konstante pynigings, sullen en kwaad, het die skare stil geword.

Die Koninklike Hof, die Kamer van Indirekte Aanklagte en die Rekeninge Kamer, 'n simbool van haatlike belasting, is insgelyks stilgemaak.

Die eerste president van die koninklike hof en nege van sy presidensiële idees het luukse wye helder rooi klere gedra, met ermine gesnoei en swart mus met 'n goue houding gesnoei.

Tyd het twee-uur in die middag genader. In die azure lug, die wit wolke, skaars tyd om te vorm, onmiddellik opgelos in die strale van die brandende son. Mense was uitgeput deur die hitte. Senuwees was gespanne tot die uiterste. Almal, draai hul koppe, loer in die verte, na die voorstede.

Iemand het geskree dat 'n dowager koningin op die balkon van die Beauvais-hotel onder die afdak verskyn het. So, die koning en koningin kom.

Angelique staan omhels me Scarron en Atenais de Tonne-Charant deur die skouers. Al drie, leun uit die attic venster, probeer om nie 'n enkele detail van hierdie skouspel mis. Orthans, die jong Mortemar en sy jonger suster het by 'n ander venster gelê.

In die verte verskyn die motorkade van sy Eminence Kardinaal Mazarin.

Twee-en-sewentig muile in fluweel, geborduur met goue pom-poms, die opening van die optog, bladsy, sluit edeles in welige klere en sprankelende in die son vervoer van werklik juweliersware werk, waarin die kardinaal gesit, duidelik gedemonstreer die grootheid van sy Eminence.

Hy het by die Beauvais Hotel gestop, waar hy deur Crooked Kato begroet is en op die balkon na die dowagerkoningin en haar skoonsuster, die voormalige koningin van Engeland, die weduwee van die tereggestelde Charles I geklim het.

Die skare het Mazarin opreg toegejuig. Nee, en nou was hy geliefd nie meer as in die dae van die Mazarinade nie, maar hy het die Iberiese wêreld onderteken, en boonop was diep binne-in die mense dankbaar vir die kardinaal om hom van waansin te hou, het hom nie sy koning laat verdryf nie, wat op hierdie oomblikke almal met soveel vreugde en aanbidding gewag het.

Die howe met hul entourages het die optog van die monarg geopen.

Nou kon Angelique baie by die naam noem. Sy het haar nuwe kennisse gewys die Marquis d'Umier en die Marquis van Pegilen de Lozen, wat deur honderde Koninklike Wagte gelei is. De Loden was gerus, soos altyd, en het lugsoene na die dames gestuur. Die skare het hom met 'n lag geantwoord.

Hoe hulle nou geliefd is, hierdie jong seniors, so dapper en so briljant! En weereens lyk dit of almal vergeet het van hul swaer, oor hul swaer, oor hul carousing en skaamtelose geraas in tavernes. Op daardie oomblik het almal net onthou van hul militêre wedervaringe en liefdesavonture.

In die skare het hard hul name genoem: hierdie een, geklee in 'n goue brokade, die aangenaamste in voorkoms - Saint-Enyan, die een met die gesig van 'n suidelike, wat eensaam ry op sy warm

perd, elke beweging waarvan glinsterende juwele op sy pak - de Gish, en daar, met 'n fladderende drie-bande spoeg, lyk soos 'n waai vlerke van 'n paar sprokies

Angelique het 'n bietjie weg van die venster getrek en haar lippe styf gedruk toe sy die dun, kopergesig van die Marquis de Vard onder 'n ligte pruik, wat aan die hoof van die Switserse Koninklike Wagte was, lomp in sy styselagtige slee sien.

Skielik, breek die vreedsame ritme van die optog, die pype is deurdringend deurboor.

Die koning het nader gekom, vergesel van die entoesiastiese uitroepe van die skare.

Hier is hy koning!.. Dit is pragtig soos 'n hemelse helderheid!

Hoe majestueus is hy, Koning van Frankryk! Uiteindelik, die ware koning! Nie een of ander onbeduidendheid soos Charles I of Henry III nie, nie so rusties soos Henry IV nie, en nie so erg soos Louis XIII nie.

Die koning het stadig 'n karakov perd gery, en 'n paar treë later is hy gevolg deur 'n begeleier - sy senior chamberlain, die eerste edelman van sy majesteit, die ouer perderuiter en die kaptein van sy persoonlike wag.

Die koning wou nie die geborduurde dak, wat hom saam met die stad voorgekeer het, gebruik nie, hy wou hê die mense moet hom sien.

Louis XIV geslaag drie vroue - Atenais de Tonene-Charante de Mortemar, Angelique de Peyrac en Francoise Scarron, gebore d'Obigner, wie se lot per ongeluk bymekaar gebring, heeltemal onbewus van watter rol hulle sal speel in sy lewe.

Angelique het gevoel Francoise se goue skouer bewe onder haar arm.

"O, hoe mooi is hy! Die jong weduwee het gefluister. Om na hierdie godheid om te sien, wat teruggetrek het onder 'n storm van vreugde, het die ongelukkige weduwee Scarron haar angel kreupel onthou, vir wie sy beide 'n dienaar en 'n plesier vir agt jaar was?

Atenais, op 'n manier om sy blou oë wyd oop te maak, het gefluister:

"Daar is geen woorde nie, hy is pragtig in sy silwer pak, maar ek dink dat sonder hom, en selfs sonder

'n hemp, hy ook nie nonsens is nie. Die koningin is gelukkig om so 'n man in haar bed te hê.

Angelique was stil.

"Hier is die man wat ons lot in sy hande hou," het sy gedink. "God help ons, dit is te groot, dit is te buite bereik!"

Die uitroep in die skare het haar van die koning laat wegkyk.

"Prins! Lank lewe die prins!

Die mense het hierdie groet opgetel.

Angelique het gesidder.

Dun, maer, kop en rug met brandende oë en 'n arendsneus, prins Conde het na Parys teruggekeer. Hy het van Vlaandere gereis, waar sy lang stryd teen die koning gelei het. Sy gesig het geen berou of berou uitgespreek nie, en inderdaad het die mense van Parys dit nie van hom verwag nie. Almal het vergeet van sy ontrouheid en het nou die wenner verwelkom in die gevegte van Rocrois en Lance.

Langs hom in 'n wolk van kant gery Filippus van Orleans, soos nooit soos 'n vermomde meisie.

Uiteindelik het die jong koningin verskyn. Sy het in 'n wa soos 'n Romeinse gery, gemaak van vergulde silwer, waarin ses perde in pom-poms, geborduur met goue lelies en kosbare klippe getrek is.

* * *

Die kurwe van Kato het blykbaar vir iemand gewag en onder by die trappe gestaan. Toe 'n beskeie groep Poateuvens, insluitend Angelique, op die hof verskyn het, het sy met haar hees stem vir hulle geskree:

"Hoe? Het jy die plesier gesien? Gespoel van opgewondenheid, hulle gelukkig bedank haar.

"Goed, ek gaan dit nie doen nie Gaan eet koeke. Sy het haar groot aanhanger gevou en Angelique liggies op die skouer getref.

"En jy, mooi, sal vir 'n oomblik saam met my gaan. In volle verwildering het Angelique mev de Beauvais gevolg deur die sale waar die gaste oorvol was. Uiteindelik het hulle hulself in 'n klein leë boudoir bevind.

"Sjoe! Die ou dame het gesug en 'n aanhanger gewaai. "Dit is nie so maklik om alleen in hierdie huis te wees nie.

Sy het Angelique noukeurig bestudeer. Die halfgeslote ooglid, waaronder die leë oogholte gegaping het, het haar gesig vulgariteit gegee, en hierdie indruk is verder versterk deur die kru superimposed bloos, wat skerp op die plooie uitgestaan het, en die glimlag van haar tandelose mond.

"Ek dink ons gaan saamspan," het sy gesê en na Angelique gekyk.

"Wel, mooi, wat sê jy van die groot kasteel naby Parys, met die butler, die besoekende voetmanne, die dienaars, die bediendes, ses waens, die stalle, en benewens die honderdduisend livres huur?

"En dit alles word aan my aangebied? Angelique het gevra en gelag.

Vir jou.

"Wie is dit?"

"'n Man wat jou goed wil hê.

"Ek kan raai wat. Maar meer presies?

De Beauvais het teenoor haar geleun met die voorkoms van 'n medepligtige.

"'n Ryk tekenaar wat sterf van liefde vir jou pragtige oë.

"Luister na my, madame," begin Angelique, probeer om ernstig te praat, om nie die venerable dame aanstoot te gee, "Ek is baie dankbaar vir hierdie senior, wie hy is, maar ek is bang as hy my naïwiteit wil misbruik deur my so 'n luukse aanbod te maak. Hy ken my te sleg as hy dink dat deur my al hierdie grootheid te belowe, hy my aan hom sal laat behoort.

"Het jy so goed in Parys gekry om hierdie aanbod te ignoreer?" Ek hoor jou eiendom is in hegtenis geneem en jy verkoop jou waens.

Die enigste oog van die ou meger het in Angelique se gesig gekom.

"Ek sien jy is goed ingelig, madame, maar ek gaan myself nog nie verkoop nie," het Angelique gesê.

"Wie vra jou om dit te doen, dwaas?" Die ou vrou fluit deur die wrak van haar tande.

"Ek het besef dat...

"Ba! Jy kan 'n minnaar hê, of jy kan nie begin nie. Jy kan leef as 'n non as jy daarvan hou. Jy word net een ding gevra - om hierdie aanbod te aanvaar.

"Maar... in ruil vir wat? Angelique het in verbasing gevra.

Die ou vrou het selfs nader aan haar beweeg en haar hande ge vat.

"Wel, liefling, dit is baie eenvoudig," het sy in 'n oordeelkundige toon aan haar goeie ouma gesê. "Jy vestig jou in hierdie wonderlike kasteel. Jy gaan hof toe. Gaan na Saint-Germain en Fontainebleau.

Jy sal immers vermaak, is dit nie, as jy by die hof feestelikhede

teenwoordig sal wees, sal daar na jou omgesien word, jou bederf, met komplimente ge stort. En, natuurlik, as jy so wil, sal jy die van de Peyrac hou ... Of miskien wil jy dit liewer verander. Byvoorbeeld, om

mev de Sanse te word?.. Dit klink baie mooi... Jy gaan, en iemand fluister na:

"Hier is die skoonheid van de Sanse." O, is dit nie mooi nie?

"Dink jy nie ek is so dom dat ek sal glo dat een of ander weldoener my met geld sal stort sonder om enigiets in ruil daarvoor te eis nie,"

kon Angelique dit nie verdra nie.

"Uh-uh! En tog is dit amper so. Al wat van jou vereis word, is om te dink oor klere, juweliersware en vermaak. Maar vir 'n pragtige vrou is dit nie so moeilik nie. Verstaan jy my? Die ou vrou het aandringend herhaal en Angelique effens deur die skouers geskud. Verstaan jy my?

Angelique kyk in die aangesig van hierdie bose heks, op haar harige ken, bedek met 'n dik laag wit poeier.

Verstaan jy my? Moenie bekommerd wees oor enigiets nie! Vergeet alles!..

"Hulle wil hê ek moet Geoffrey vergeet," het Angelique gedink,

"vergeet dat ek sy vrou is, geweier het om vir hom te veg, hom uit haar lewe uitgeskakel en hom tot vergetelheid verraai. Hulle wil hê ek moet stil wees, om te vergeet..."

Weer in haar geheue het 'n kis met gif opgeduik. Nou het sy geen twyfel gehad nie: die oorsaak van al die tragedie lê in hierdie kis.

Wie sou belangstel om stil te wees? Die mees hooggeplaaste mense van die koninkryk - die messir Fouquet, Prins Conde, kortom, al hierdie edeles, waarvan die bewyse van verraad - netjies gevoude briewe - vir baie jare is in 'n sandale kis gestoor.

Angelique het haar kop baie koud geskud:

"Ek is baie jammer, madame, maar ek dink ek is te dom en ek verstaan nie 'n woord wat jy vir my gesê het nie.

"Wel, dink, my liefling, dink daaraan, en gee dan 'n antwoord. Net so is dit te laat. In die komende dae, het ons ingestem? Kyk, kyk, my skoonheid, miskien is dit steeds beter as ...

En, stoop na Angelique se oor, het sy gefluister:

— ... as om 'n lewe te verloor?

Hoofstuk 33

"Hoe dink jy is mnr Degre, vir watter doel bied 'n onbekende edelman vir my 'n kasteel en honderdduisend livres huur?

"Verdoem dit! die prokureur uitgeroep. "Ek dink sy doel is dieselfde as wat ek sou hê, ek bied jou honderdduisend livres van huur.

Angelique, wat nie besef het nie, het na Degra gekyk en skielik onder sy vrolike blik gebloos. Tot dusver het sy hom net as prokureur gesien. Nou, met 'n verleentheid, het sy gedink dat 'n jong man voor haar gesit het. Jy kan hom nie 'n aantreklike man noem nie, hy het te lang neus, ongelyke tande, maar sy gesig is baie ekspressief, en hy is goed gebou. Mater Fallo beweer dat, afgesien van talent en erudisie, Degre niks gehad het om hom te help om 'n gerespekteerde landdros te word nie. Hy het skaars met sy kollegas ontmoet en, soos in sy studentejare, voortgegaan om deur die kroeë te steier.

Daarom is hy toevertrou met sommige gevalle, waarvan die ondersoek die besoek van sulke bose plekke vereis het, waar die welstand here uit die distrik Saint Landry nie gewaag het om hul neuse uit te steek uit vrees dat hulle hul siele daar verwoes het nie.

"Nee," het Angelique gesê. "Dit is nie wat jy dink nie. Ek sal die vraag anders stel: waarom is ek twee keer doodgemaak, dit is, om my stil te maak op 'n nog meer korrekte manier?

Die prokureur se gesig is gelyktydig verdonker.

"O, dit is waarvoor ek bang was," het hy gesê. Tot dusver het hy op die rand van die tafel in die klein kantoor van aanklaer Fallo in 'n ontspanne posisie gesit. Nou gaan sit hy met 'n ernstige uitsig oorkant Angelique.

"Mevrou," het hy voortgegaan, "miskien inspireer ek nie veel vertroue as prokureur nie. In hierdie geval lyk dit egter vir my asof jou gewaardeerde skoonseun nie verkeerd was om jou aan my aan te spreek nie, want om die saak van jou man uit te voer, vereis meer

'n private speurder, wat van die noodlot ek is, as 'n noukeurige fynproewer van die brief en gees van die wet. Maar ek sal jou reguit vertel, ek kan nie hierdie hoek onthoek nie, tensy jy my alles vertel wat jy weet om my op die regte pad te kry. Kortliks, ek is gretig om jou een vraag te vra...

Hy het opgestaan, na die deur gegaan om te kyk of daar iemand agter haar was, die gordyn opgelig het, wat die rakke met dopgehou gesluit het, en na Angelique teruggekeer het, in 'n lae stem gevra:

"Wat weet jy en jou man dat een van Frankryk se magtigste mans kan vrees? Ek bedoel die messira Fouquet.

Angelique se lippe het selfs wit geword. Sy het na die prokureur gekyk na 'n verlies.

"Dit is duidelik dat ek iets sien," het Degre voortgegaan. "Nou wag ek vir nuus uit my spioen wat na Mazarin gestuur is. En 'n ander spioen van my het my gelei op die spoor van 'n dienaar, 'n sekere Clement Tonnel, wat op 'n tyd op rand by Conde ...

"En ons het 'n butler in Toulouse. . .

Dis reg. Hierdie man word ook nou geassosieer met die Messir Fouquet. Trouens, hy dien net Fouquet, van tyd tot tyd om 'n netjiese bedrag van prins Conde, sy voormalige meester, te trek. En nou nog

'n vraag: deur wie het jy hierdie aanbod ontvang - om jou te voorsien van 'n luukse lewe?

Deur mev de Beauvais.

"Ag, Krom Kato!.. Wel, dan is dit duidelik. Dit is Fouquet! Hy betaal mildelik die ou meger om te weet van al die geheime van die erf. Sy was voorheen op Kardinaal Mazarin se salaris, maar hy was minder

vrygewig as die superintendent. Ek moet byvoeg dat ek geleer het van 'n ander hooggeplaaste persoon wat gesweer het om jou man en jou dood te maak.

Wie is dit?

"Die koning se broer. Angelique het gegil.

"Jy is mal!

Die prokureur het die ontevrede myn gemossifiseer.

"Dink jy ek het net jou vyftien honderd livres gesak?" Ek gee die indruk van 'n persoon van 'n nie-ernstige, madame, maar as die inligting wat ek onttrek is duur, dit is omdat hulle betroubaar. Die strik in die Louvre vir jou het die koning se broer opgestel, hy het mense gestuur en hulle beveel om jou dood te maak. Ek het dit geleer uit die einste bastard wat jou bediende Margot vermoor het, en om daardie belydenis uit hom te kry, moes ek minstens tien pints wyn in die Rooi Haan betaal.

Angelique het haar hand in haar voorkop vasgehou. In 'n tranerige stem het sy vir Degra 'n baie nuuskierige storie vertel wat plaasgevind het in die kasteel van Plessis-Beller, wat sy 'n paar jaar gelede gesien het.

"Weet jy enigiets van die lot van jou familielid Marquis du Plessis?"

Dis niks nie. Maar miskien is hy in Parys of in die weermag.

"Die Front is iets van die verlede," het die prokureur wistly gesê,

"maar die geringste briesie is genoeg vir die smeulende lig om weer in vlamme uit te bars. Blykbaar is daar baie mense wat bang is, asof sulke sterk bewyse van hul ontrouheid opgeduik het.

Hy het met vrymoedigheid gebaar aan die gansvere en papiere waarmee die tafel besaai was.

"So kom ons som dit op: Angelique de Sanse, dit wil sê, jy, vermoedelik van die besit van 'n gevaarlike geheim. Prins Conde, miskien Fouquet, toevertrou die voetman, Clement Tonnel, om op jou te spioeneer. En hy spioeneer al jare lank, spioeneer. Uiteindelik maak hy seker dat die vermoedens geregverdig is: jy het die kis geneem, en net jy en jou man weet waar dit weggesteek is. Dan gaan jou

voetman na Fouquet en verkoop sy inligting, beraam hulle letterlik op die gewig van goud. Van daardie oomblik af is jou lot 'n vergeefse gevolgtrekking - jy moet sterf. Almal wat op die volgstukke van die Superintendent leef, almal wat bang is om hul pensioen te verloor, die guns van die hof, in die geheim saamtrek teen die Toulouse-ondertekenaar, wat enige dag voor die koning kan verskyn en vir hom sê: "Dit is wat ek weet!" Maar jou vyande weet dat Count de Peyrac is immuun teen gifstowwe, en in die algemeen in Frankryk graag alles 'n wettige vorm te gee. En dan blyk die belaglike bewerkings van aartsbiskop de Fontainec teen jou man die nuttigste te wees. 'n Gevaarlike getuie word op aanklagte van heksery in hegtenis geneem. Die koning word mislei. Hulle noem sy afguns op die buitensporige rykdom van hierdie seigneur. En hier is die resultaat, die hekke van die Bastille word agter Count de Peyrac geklap. Almal kan kalm asemhaal.

"Nee! Angelique het met woede uitgeroep. "Ek sal hulle nie stil laat asemhaal nie! Ek sal my bes en die onmoontlike doen, maar ek sal geregtigheid kry. Ek sal self na die koning gaan en vir hom sê waarom ons so baie vyande het.

"Ts-s! Degre het haar lewendig afgesny. Jy het geweerpoeier in jou hande, en pasop, asof die eerste van alles nie self in die lug gevlieg het nie. Wie kan bewys dat die koning of selfs Mazarin self nie bewus is van hierdie saak nie?

"Maar hoe gaan dit met dit," het Angelique teruggetrokke. "Dit was immers hulle wat die slagoffer van

'n samesweringsverraaiers sou val, die kardinaal en selfs die koning en sy jonger broer wou doodmaak.

"Ek verstaan alles, madame, ek verstaan alles," het die prokureur gesê en om verskoning gevra.

En hy het verder gegaan:

"Ek stem saam, jou argumente is baie logies, madame. Maar jy weet, die intriges van die adel - dit is 'n slanghoek. En wie dit probeer onthoek, waag sy lewe. Dit is baie waarskynlik dat Kardinaal Mazarin is ingelig oor alles deur die netwerk van sy spioene, wat hy so beslis weet hoe om te gooi. Maar wat is die betekenis nou vir Kardinaal Mazarin se verlede, as hy triomfantlik gewen het! Hy het destyds met die Spanjaarde onderhandel vir die terugkeer van prins Conde. So was dit die regte tyd om nog 'n misdaad by die swartlys van gruweldade te voeg wat probeer het om vergeet te word?

Messir-kardinaal het verkies om voor te gee dat hy niks geweet het nie. Wil jy die Toulouse-teken in hegtenis neem?

Goed, laat hulle in hegtenis neem! Dit is 'n goeie idee! En die koning doen gewillig wat Kardinaal Mazarin vir hom sê, veral omdat jou man se rykdom sy siel oorskadu het. En om van hom 'n handtekening onder die bevel te kry om die Telling in hegtenis te neem en hom in die Bastille in die tronk te hou, blyk 'n trifling affair te wees ...

"Wel, wat van die koning se broer?"

"Die koning se broer?" En hy gee nie om dat toe hy 'n kind was nie, wou The Messier Fouquet hom doodmaak. Hy leef vandag, en vandag is dit die messir Fouquet wat dit bevat. Hy stort hom met goud, op soek na sy gunstelinge. Die koning se broer was nooit te bederf deur sy ma of ouer broer nie. En nou is hy kwaad bang, maak nie saak hoe gekompromitteer sy beskermheer. Oor die algemeen sou alles glad verloop, as u nie hul planne oortree het nie. Hulle het verwag dat, nadat jy die ondersteuning van haar man verloor het, jy sal verdwyn ... Geen geraas nie... loer iewers. En waar - hulle gee nie om nie. Niemand weet waar vroue gaan nie, wie se mans uit die

guns geval het. Hulle het genoeg takt om te verdwyn, om te verdamp. Miskien gaan hulle na die konvent. Miskien verander hulle hul naam. Jy is die enigste een wat nie aan die algemene reël voldoen het nie. Jy kry geregtigheid!.. Maar dit is ongehoord vermetelheid, is dit nie? En nou probeer hulle jou twee keer doodmaak. Dan, sien geen ander uitweg, Fouquet speel uit homself

'n demoon-vaardigheid ...

Angelique het diep asem gehaal.

"Hoe moeilik is dit nie," fluister sy. "Waar jy ook al kyk, is daar net vyande oral wat haat, afgunstig, verdagte sienings, oral die bedreiging.

"Kyk, miskien is alles nie verlore nie," het Degre gesê. "Fouquet bied jou 'n eerbare uitweg. Dit is waar, die toestand van die man sal jy nie terugkeer nie, maar steeds sal jy voorsien word. Wat anders het jy nodig?

"Ek het my man nodig! Angelique het met woede geskree en opgespring.

Die prokureur het met 'n glimlag na haar gekyk.

"Jy is regtig 'n ongelooflike gedierte.

"En jy... Jy is 'n lafaard! In jou hart sterf jy ook aan vrees, soos almal anders.

"Ja, dit is waar, vir al hierdie hoogwaardigheidsbekleërs is die lewe van 'n ongelukkige klerk nie 'n sent werd nie.

"Wel, sorg vir jou ellendige lewe, dit is regtig goedkoop! Sorg vir haar om die kruideniersware teen die diewe-bevele te beskerm om die plakkers van gulsige erfgename te ontbind. Ek het jou nie nodig nie.

Die prokureur het stil gestaan en stadig 'n stukkie papier begin ontrafel.

"Hier is 'n verslag oor my uitgawes. Jy kan seker maak ek neem niks nie.

"Ek gee nie om of jy eerlik of 'n dief is nie.

Nog 'n stukkie raad.

Ek het nie meer jou raad nodig nie. Ek sal hulle volg na my skoonseun.

"Jou skoonseun verkies om nie in hierdie geval in te meng nie. Hy het jou ingeneem en vir my aanbeveel en bereken dat as alles goed blyk, hy homself sal krediet gee. Indien nie, sal hy sy hande was en homself regverdig deur in diens van die koning te wees. Dit is waarom ek jou weereens adviseer: probeer om die koning te sien.

Nadat hy laag na Angelique gebuig het, het Degre sy gebrande hoed aangesit en op pad na die uitgang, maar dadelik teruggekeer.

"As jy my nodig het, kan jy my na die Drie Hamers stuur, ek gaan elke dag daar heen.

* * *

Toe die prokureur weg is, wou Angelique skielik huil. Nou is sy alleen. Sy het gevoel dat 'n swaar stormagtige lug oor haar dreig,

wolke wat van alle kante af gehardloop het: die gewonde ydelheid van sy Eminenac Eminem, die vrees vir Fouquet en Conde, die kardinaal se onverskilligheid, en - nogal 'n noue, die versigtige wag van die skoonseun en suster, gereed, skaars ruik die gevaar, om haar uit sy huis te verdryf.

In die gang het sy Orthans ontmoet in 'n wit voorskoot wat aan maer kante vasgebind is. Die huis ruik van aarbeie en lemoene. Na alles, in September goeie huisvroue brou konfyt. Hierdie saak is delikaat en kompleks; onder die bekken van rooi koper en berge van doefsuiker, het 'n traneige Barba gejaag.

Vir drie dae was alles in die huis 'n tuimelende.

Ortance het 'n kosbare suikerkop gedra toe Florimon uit die kombuis gespring het en woedend haar silwer ratel met drie klokke en twee lense geskud het.

Dit was genoeg om 'n storm te maak.

"Nie net is ons beperk nie, nie net gekompromitteer nie," het Ortance gesquealed, "maar ek kan nie eens in my eie huis stap sodat ek nie geklop en verstom sal wees nie. Ek het 'n verskriklike migraine.

En terwyl ek letterlik val, uitgeput van huishoudelike bekommernisse, aanvaar die minnares haar prokureur of hardloop om die stad op die voorwendsel dat sy haar verskriklike man wil bevry, waarvan die verlies aan rykdom sy nie kan oorleef nie.

"Moenie so hard skree nie," het Angelique gesê. "Ek wil jou graag help om konfyt te maak. Ek ken groot suidelike resepte.

Ortance, nie laat gaan van die suiker kop, met trots reguit, soos 'n tragiese aktrise op die verhoog.

"Nooit nie! Sy het woedend uitgeroep. "Ek sal nooit toelaat dat jy aan die kos raak wat ek vir my eggenoot en my kinders kook nie! Ek

onthou altyd dat jou man die duiwel se henchman, die towenaar, is dat hy gifstowwe maak. En dit is moontlik dat jy ook by Hom is.

Sedert jy hier was, het Gaston onherkenbaar geword.

Jou man? Ek kyk nie eens na hom nie.

"Maar Hy kyk na jou. . . en baie meer as wat dit moet. Jy moet jouself uitwerk dat jy te goed af is. Na alles, aanvanklik het jy net gepraat oor een nag ...

"Glo my, ek doen alles wat ek kan om uit te vind.

"Al jou probleme sal op die ou end aandag aan jouself trek en jy sal ook in hegtenis geneem word.

"Ek weet nie, miskien sal ek selfs beter in die tronk wees. Ten minste sal ek voorsien word van gratis behuising en sal nie bestraf word.

"Jy het net geen idee wat jy sê nie, liefling," het Ortance geknak. "Jy moet tien sous per dag maak, en sedert in Parys is ek jou enigste familielid, natuurlik, sal hulle van my geëis word.

Dit is nie so verwoestend nie. En minder as die bedrag wat Ek vir jou gee, afgesien van die toilette en juweliersware wat Ek vir jou gegee het.

"Maar wanneer jy 'n ander kind het, sal ek dertig sous per dag moet bydra.

Angelique sug moeg.

"Kom ons gaan, Florimon," sê sy vir die seun. "Jy sien dat jy uitputtend is van tannie Orthans.

Paartjies konfyt het haar in die kop getref en sy weet nie wat sy dra nie.

Die seun het na sy ma gesit en met sy blink ratel gelui. Dit het Orthance in algehele woede gelei.

"Hier, bewonder! Sy het geskree. "My kinders het nog nooit sulke ratels gehad nie. Kla dat daar nie geld is nie, en jy koop jou seun so

'n duur speelgoed.

Hy wou regtig. Dit is nie so duur nie. Die skoenmaker se seun, wat op 'n hoek sit, is presies dieselfde.

"Almal weet al lankal dat gewone mense nie geld kan spaar nie.

Hulle bederf hul kinders, maar gee hulle geen opvoeding nie.

Voordat ek nuttelose dinge koop, sal ek onthou dat jy 'n bedelaar is, en ek het nie die geringste begeerte om jou te ondersteun nie.

"Ek vra jou nie om dit te doen nie," het Angelique gesê, seergemaak deur haar suster se woorde. "Sodra D'Andijos terugkeer, sal ek na

die hotel verhuis.

Ortance het geskrik en gelag met minagtende jammerte.

"Jy is selfs stom as wat ek gedink het. Jy ken nie die wette of hoe dit van toepassing is nie. Jou Marquis d'Andijos sal jou niks bring nie.

Orthance se somber voorspelling was ten volle geregverdig. Toe die Marquis d'Andijos, vergesel van die getroue Kouassi-Ba, na Angelique gekom het, het hy berig dat al die eiendom van Count de Peyrac in Toulouse beslag gelê is. Hy was in staat om slegs 'n duisend livres te kry, wat geleen is deur twee ryk huurders de Peyrac, neem van d'Andijos 'n eed om dit 'n geheim te hou.

Die meeste van Angelique se juweliersware, goud en silwerware, sowel as byna al die waardevolle items in die Hotel of Merry Science, insluitend kroeë goud en silwer, is gekonfiskeer en

oorgeplaas na die tesourie van die Toulouse goewerneur, en sommige is weggeneem in Montpellier.

D'Andijos het verward gelyk. Sy gewone gesels en vrolike bui het geen spoor gelaat nie; Hy het ook gesê dat die inhegtenisneming van Graaf de Peyrac onrus in Toulouse veroorsaak het. Daar was 'n gerug dat die aartsbiskop was om te blameer, en die skare het by sy paleis bymekaargekom byna 'n ware oproer. Deur D'Andijos het 'n afvaardiging van hoofstede gekom om hom te vra, nie meer en minder nie, om 'n opstand teen koninklikes te lei. Marquis met groot probleme het daarin geslaag om te ontsnap uit Toulouse en gaan na Parys.

"Wat gaan jy nou doen?" Angelique gevra.

Ek sal vir 'n rukkie in Parys wees. My fondse - helaas! Soos joune, is hulle baie beperk. Ek het 'n ou plaas en 'n duifjas verkoop. Miskien kan ek 'n posisie by die hof koop...

Die suidelike aksent, wat gebruik word om sy toespraak so 'n vrolike kleur te gee, het nou eenvoudig en selfs treurig geklink.

"O, hierdie suidelikes! Harde geloftes, vociferous pret! En as daar 'n ongeluk was, gaan die vuurwerke uit," dink Angelique en sê hardop: Ek wil jou nie in gevaar stel nie. Dankie, Messir d'Andijos, vir al jou dienste. Ek wens jou die beste van geluk by die hof toe.

Hy het stil-stil haar hand gesoen en met 'n taamlik patetiese voorkoms uit die deur gegly.

Angelique het in die gang van die aanklaer se huis gestaan en na die geverfde houtdeur gekyk. Hoeveel dienaars van Graaf de Peyrac het deur hierdie deur uitgekom en hulle uitvoorbereidingsdame verlaat, uitgekom en afgekyk, maar met 'n gevoel van vreugdevolle verligting!

Kouassi-Ba het aan haar voete hurk. Sy het sy groot krullerige kop gestreel en die reus het kinderlik vir haar geglimlag.

Angelique - Marquis van engele Wel, 'n duisend livres - nog geld.

Snags het Angelique besluit om haar suster se huis te verlaat, in so

'n omgewing om meer ondraaglik te leef. Sy gaan Florimon en Kouassi Ba se nanny saam met haar neem. Sekerlik in Parys kan jy

'n beskeie toevlug vind. Sy het nog 'n paar juweliersware en 'n rok gemaak van goue brokade. Ek wonder hoeveel vir dit alles gered kan word?

Die kind onder haar hart het reeds begin beweeg, maar sy het skaars aan hom gedink en het nie die opwinding gevoel nie, soos die eerste keer dat sy vir Florimon gewag het. Die vreugde wat haar aanvanklik aangegryp het, toe sy besef het dat sy swanger was, het pad gegee na angs: die voorkoms van 'n tweede kind op so 'n oomblik – amper 'n ramp. Hoekom egter so ver vooruit kyk, is dit nodig om moed te probeer hou.

Die volgende dag het 'n paar hoop gebring in die aangesig van die bladsy van die Hertogin de Montpansier, wat in 'n manjifieke liggeel suede-lewering, bedek met goue houding en swart fluweel, met 'n nota aan Angelique verskyn het.

Selfs Orthance was beïndruk.

Die Hertogin het Angelique gevra om vanmiddag na haar Louvre te kom. In woorde, bladsy gespesifiseer dat die Hertogin nou nie in die Tuileries woon nie, maar in die Louvre.

Op die aangestelde uur het Angelique na die ander kant van die Seine op die brug van Notre Dame van Parys gekruis, baie tot die groot teleurstelling van Kouassi-Ba, wat na die Nuwe Brug gekyk het. Maar Angelique het geen begeerte gehad om deur die skare handelaars en bedelaars te druk nie.

Sy het die gedagte gehad om Ortance vir haar portchase op wiele te vra, sodat Kouassi-Ba haar sou neem en sy nie haar laaste rok sou

vlek nie, maar toe sy haar suster se pout sien, het sy van plan verander.

Angelique se rok, gemaak van stof van twee kleure - olyf- en liggroen, was maklik vir die herfsdag, die klam wind het deur die smal strate en langs die wal geloop en sy het bo-op 'n sy, mauve-gekleurde kaap gesit.

Uiteindelik bereik sy die massiewe paleis, op die dakke en koepels waarvan, asof rus in die lae lug, steek uit die hoë skoorstene van kaggels, versier met jasse arms.

Nadat sy die binnehof verbygesteek het, het Angelique die marmertrap in die woonstel geklim, wat sy vertel is nou deur die Hertogin van Montpansier beset. Angelique kon nie haar shivers bevat, weer bevind haarself in hierdie lang galerye, somber, ten spyte van die stucco vergul vierkante van die plafon, op die gekleurde panele, op die duur stof, wat bedek was met mure. Daar was te veel donker hoeke en krane hier, asof spesiaal ontwerp vir hinderlaag, vir aanval. Elke hoek van hierdie ou koninklike paleis, waar die hof van die jong koning nou probeer het om ten minste 'n bietjie pret in te asem, het die herinnering aan 'n verskriklike, bloedige geskiedenis gehou.

'n Messir de Prefontaine het aan Angelique gesê dat die Hertogin van Montpansier nou by haar kunstenaar s'n was, in 'n groot galery, en aangebied het om haar daarheen te neem.

Hy het met 'n gekonsentreerde voorkoms langs Angelique geloop.

Hy was 'n middeljarige man, versigtig en redelik, wie se raad die Hertogin so baie geskat het dat die dowagerkoningin, om haar te irriteer, twee keer die uitsetting van die ongelukkige gesoek het.

Ten spyte van die ontstellende gedagtes wat haar oorweldig het, het Angelique haarself gedwing om 'n gesprek met hom aan te gaan. Sy het gevra wat die Hertogin se planne was, en of sy na verwagting in die nabye toekoms na die Luxemburgse Paleis sal verhuis.

Messir de Prefontaine sug. Die Hertogin het daaraan gedink om haar woonstel in die Luxemburgse paleis te hermodeer, hoewel hulle reeds in 'n goeie toestand is. Intussen het sy van die Tuileries na die Louvre verhuis, nie in staat om die woonbuurt met Philip van Orleans, die koning se broer, te weerstaan nie. Aan die ander kant, aangesien daar aanhoudende praatjies is van die huwelik van die koning se broer aan die voormalige Henrietta van Engeland en die feit dat die pasgewikkeldes in The Palais Royal sal woon, hoop die Hertogin steeds om na Tuileries terug te keer.

"Ek sal nie vir jou wegkruip nie, madame, maar my mening is: of dit nou in die Luxemburgse Paleis of in Tuileries is, dit is nie, solank nie in die Louvre nie," sê Messir de Prefontaine.

En, leun teenoor Angelique, het hy vertroulik in haar oor gefluister:

"Wat wil jy hê, want my oupa en pa was Protestante. En ek self tot op die ouderdom van tien, is grootgemaak in die Protestantse geloof.

En daar is niks wat jy daaraan kan doen nie! - daar is geen Hugenote wat plesier sou gee om deur die galerye van die Louvre te loop nie. Natuurlik was dit amper honderd jaar sedert daardie verskriklike nag van St. Bartholomew, maar ek voel soms dat ek op die klipblaaie van die Louvre bloed sien. My oupa het my vertel van hierdie tragedie met al die besonderhede. Hy was vier-en-twintig jaar

oud op daardie tydstip en het wonderbaarlik die slagting oorleef.

Hier, kyk... uit hierdie venster die koning. Charles IX geskiet uit die arkebuse by Protestantse seniors wat probeer om die swem te ontsnap deur die Seine en kry om Pre-o-Clair. My oupa onthou hoe Charles IX, baard, groot, met 'n wreed verwronge gesig geskree het,

"Maak dood! Maak almal dood! Moenie iemand spaar nie!"

Doodgemaak in elke hoekie en krans dit, lyke is uit al die vensters gegooi. Jy is nie 'n Hugenote nie?

Nee, meneer.

"In daardie geval weet ek nie hoekom ek dit vir jou sê nie," het Messir de Prefontaine wistly gesê. "Ek is self 'n Katolieke, maar die opvoeding wat ek as kind ontvang het, laat 'n diep merk. Ek word skielik wakker met die gille wat ek uit die galery hoor: "Maak dood!

Maak dood!" Om eerlik te wees, madame, Ek wonder selfs of spoke swerf die Louvre ... Bloedige spoke.

"Dit sal goed wees vir jou om 'n infusie van 'n paar slapende kruie te drink, messir de Prefontaine," het Angelique aangeraai. Sy het ongemaklik gevoel met sy donker herinneringe. Te vars in haar geheue was die ongelukkige poging op haar, 'n sluipmoordpoging wat Margot se lewe gekos het, sodat sy die storie van messir de Prefontaine as 'n spel van siek verbeelding kon behandel.

Moord, geweld, verraad, die afskuwelikste misdade het in die buik van hierdie groot paleis geskuil.

Gou bevind Angelique en Messir de Prefontaine hulself in een of ander kelder, wat onder die hoofgalery was. Sedert die tyd van Henry IV is die perseel weggegee vir kunstenaars en sommige ambagsmanne.

Hier op die inhoud van die koning het saam met hul families vatels, skilders, wagmakers, parfuum, karvers op kosbare klippe, blacksmiths, smee staal swaarde, die mees vaardige goldsmiths, snyers, vioolmeesters, vakmanne wat verskillende toestelle vir wetenskaplike navorsing, matte, drukkers gemaak het. As gevolg

van die dik, lakbedekte houtdeure, was die gerommel van hamers op die aasbeeld, die thud van masjiene, waarop tapisserieë en Turkse matte geweef is, en die leë houe van drukperse was doof.

Die Hertogin van Montpansier het haar portret aan 'n Nederlandse kunstenaar opdrag gegee. Hy was 'n staatmaker man met 'n blonde baard, helder blou oë en 'n pienk, ham-agtige gesig. Beskeie

talentvolle kunstenaar Van Ossel het met behulp van sy onvrugbare karakter en swak kennis van die Franse taal

met die vagaries van hofdames gesukkel. En hoewel die meeste edele dames vir hom "jy" gesê het, soos gebruiklik vir dienaars en ambagsmanne, was hy steeds altyd in staat om op sy eie aan te dring.

Byvoorbeeld, die Hertogin van Montpansier, hy het 'n toestand wat in die portret een bors sy was kaal, en was in sy eie reg - hierdie magtige meisie was regtig mooi was die bors. En die veronderstelling dat die prentjie bedoel is vir die volgende aanspraakmaker op haar hand, is dit onmoontlik om nie saam te stem dat hierdie sneeuwit, afgeronde en sulke verleidelike bult 'n gelukkige toevoeging tot haar bruidskat en manjifieke stamboom sal wees nie.

Die Hertogin, gekrap in donkerblou fluweel met gebreekte pleidooie, gehang met pêrels en ander juwele, met 'n roos in haar hand, glimlag vir Angelique.

"Nog 'n minuut, en ek is tot jou beskikking, liefling. Van Ossel, gaan jy my op die ou end martel?

Die kunstenaar het iets in sy baard geboor en nog 'n paar houe vir die voorkoms gesit en sy bors verlig, waaroor hy met spesiale ywer gewerk het.

Die kameraman het na die Hertogin van Montpansier gehaas om haar te help om aangetrek te word, die kunstenaar het die borsels aan die seun oorhandig, blykbaar - die seun wat as vakleerling

opgetree het. Van Ossel het mooi na Angelique en die Kouassi-Ba-begeleier gekyk. Toe het hy sy hoed afhaal en respekvol gebuig.

"Mevrou, wil jy hê ek moet jou portret verf?.. O, dit gaan wonderlik wees! 'n Stralende vrou en 'n heeltemal swart Moor. Die son en nag...

Angelique met 'n glimlag het sy aanbod verwerp. Dit is nie 'n goeie tyd nie. Maar miskien eendag...

Sy het 'n groot prentjie voorgestel wat in die sitkamer van hul hotel in die Saint-Paul-omgewing gehang sou word toe sy saam met Geoffrey de Peyrac daar aangekom het. Hierdie gedagte het haar in die toekoms 'n bietjie moed en geloof gegee.

Terwyl hulle deur die galery na die Hertogin de Montpansier se woonstel geloop het, het sy Angelique onder haar arm geneem en die gesprek met haar kenmerkende spontaneïteit begin.

"Ek het gehoop, my liewe, dat ek ná een of ander verduideliking jou van die goeie nuus sou kon inlig en jou verseker dat jou man se inhegtenisneming 'n misverstand was, dat hy bloot deur een of ander hofmaker oortuig is om die koning te dien, of dat een van die swaitings deur 'n wraak belaster is. Maar nou het ek begin vrees dat die saak baie moeilik is en vir 'n lang tyd sal duur.

"Jou Hoogheid, ek smeek jou, sê vir my, wat het jy geleer?"

"Kom na my toe, weg van die ondiskreet ore.

Terwyl hulle langs mekaar op 'n gemaklike bank gesit het, het die Hertogin die gesprek voortgesit:

"Om jou die waarheid te vertel, afgesien van die gewone hof skinder, het ek baie min geleer, en dit is die gebrek aan enige inligting wat my bekommer. Niemand weet iets of verkies om niks te weet nie.

Na 'n mate van huiwering het sy haar stem laat helag en bygevoeg:

"Jou man word van heksery beskuldig.

Angelique, wat nie die goeie Hertogin wou ontstel nie, was stil dat sy dit reeds geweet het.

"Dit is nie verskriklik op sigself nie," het die Hertogin van Montpansier voortgegaan, "en alles kon maklik vereffen gewees het

as jou man se saak na die kerkhof verwys is, soos vereis deur die aanklag teen hom. Ek sal nie wegkruip nie, persoonlik beskou ek ons geestelikes soms te irriterend, magsliefhebbend, maar dit is onmoontlik om nie te erken dat hul geregtigheid, met inagnemende sake wat die kerk direk betref, dikwels redelik en eerlik is nie. Maar jou man se saak, hoewel die skuld wat hy daarvan beskuldig word, die mees direkte verhouding met die kerk het, is na die sekulêre hof oorgeplaas. En dit is baie ernstig. O, ek is nie onder enige illusies hier nie. Indien die verhoor plaasvind, waarvan ek nie oortuig is nie, sal die uitkoms van die saak uitsluitlik afhang van die samestelling van die hof.

"Sê jy, jou hoogheid, dat sekulêre regters bevooroordeeld kan wees?

"Alles sal afhang van wie deur die beoordelaars aangestel word.

"En wie stel hulle aan?"

"Die Koning."

Deur die skrik op die jong vrou se gesig te lees, het die Hertogin opgestaan en, haar hand op haar skouer gesit, haar begin streel. Sy is seker dit gaan goed eindig. Maar dit is nodig om alles tot die einde te verduidelik. 'n Persoon van so 'n posisie en so 'n rang as Graaf de Peyrac word nie sonder enige regverdiging in eensame inperking geplaas nie. Sy het alles noukeurig bevraagteken oor die aartsbiskop van Parys, Kardinaal Gondi, wat self 'n voormalige frontis is en baie onvriendelik aan sy Eminence Aartsbiskop van Toulouse.

So, by hierdie einste Kardinaal Gondi, waaroor dit onmoontlik is om te sê dat hy toegeeflik is vir die optrede van sy mededinger, so kragtig in Languedoc, het die Hertogin geleer dat die aartsbiskop van Toulouse, blykbaar, inderdaad die aanstigter van die aanklag van die Telling in heksery was, maar later

onder druk van sommige geheime magte, het hy geweier om ten gunste van die koninklike hof te dagvaar.

"Die aartsbiskop van Toulouse het nie regtig gedink dat die saak so ver sou gaan nie, en om nie in heksery te glo nie, ten minste in die heksery van jou man, sou baie tevrede wees as die kerkhof of die Toulouse-parlement die telling sensuur gebring het. Maar hy is beroof van "sy" beskuldigde, nadat hy

'n voorbereide inhegtenisnemingsbevel gestuur het vir die handtekening van die koning.

Die Hertogin het toe gesê dat sy in haar gesprek met ander hooggeplaastes toenemend oortuig geword het dat die geval van Geoffrey de Peyrac in die Toulouse-parlement doelbewus nie deur enige van die magtiges toegelaat is nie.

"Ek het dit geleer uit die mond van mnr Massno, 'n gerespekteerde Languedocian landdros wat nou om een of ander geheimsinnige rede na Parys ontbied is, en hy stel voor dat dit in jou man se geval is.

Is dit massief? Angelique het deurdag gevra.

In haar geheue het 'n rooigesig man in boë opgeduik, wat op 'n stowwerige pad in Salsin vertrap het, 'n kiempe gewaai het en geskree het op die gebrekkige Count de Peyrac: "Ek sal aan die goewerneur van Languedoc skryf ... na die Koninklike Raad..."

"O my God! Angelique het gefluister, "Dit is my man se vyand!"

"Ek het self met hierdie landdros gepraat," sê die Hertogin de Montpansier, "en hoewel hy van lae afkoms is, het dit vir my gelyk of hy 'n baie eerlike en waardige man is. Hy vrees self dat hy as regter aangestel sal word in die saak van Graaf de Peyrac juis omdat almal van hul twis weet. Hy sê dat die skraal, wat onder die skroeiende son op die pad uitgeruil word, niks met die sake van geregtigheid te doen het nie en dit sal vir hom uiters onaangenaam wees om gedwing te word om die sigbaarheid van die proses op te stel.

Angelique het op die woord "proses" beslag gelê.

So daar gaan 'n proses wees? Die prokureur met wie ek geraadpleeg het, verseker my dat die proses 'n soort prestasie is, veral as jy die saak kry om deur die Paryse parlement hanteer te word. En dan sal deelname aan die hof van hierdie Massno, wat ook

'n adviseur vir die parlement is, geregverdig word.

Die Hertogin van Montpansier squeamest grimace, wat haar nie versier het nie.

"Jy sien, baba, ek is nogal vertroud met allerhande hekel en ek weet wat skeidsregter is. Wel, glo my,

'n parlementêre hof maak nie vir jou man saak nie. Byna al die parlementêre adviseurs is immers aan Fouquet, die huidige superintendent van finansies, en hulle sal sy bevele volg, veral omdat hy die voormalige president van die Paryse parlement is.

Angelique het gesidder. Fouquet! Hierdie gevaarlike eekhoring het sy skerp snuit hier vasgesit!

"Maar wat het die messir Fouquet daarmee te doen?" Angelique het in 'n onseker toon gevra. "Ek sweer vir jou, my man het niks gedoen wat dalk sy haat veroorsaak het nie. Terloops, hy het hom nog nooit gesien nie!

Die Hertogin het weer haar kop geskud.

"Persoonlik het ek nie spioene in my diens om Fouquet dop te hou nie. Anders as hy, doen ek dit egter glad nie. My oorlede vader is 'n ander saak, hy het geglo dat ons koninkryk nie sonder spioene kon doen nie. Kortliks, ek is baie jammer hieroor as gevolg van jou man, maar onder die naaste superintendent het ek geen mense nie – nie mans of vroue nie. Maar wat my betref, bevat die Koning se broer, wat ek vermoed ook die superintendent, jou man, en jy ken 'n geheim van Fouquet.

Angelique se hart was gebreek. Moet sy alles bely aan haar edele beskermheer? Sy was gereed om dit te doen, maar het mettertyd onthou dat die Hertogin nie anders is nie as so-tom, of die vermoë om haar mond toe te hou. Dit is beter om te wag en te konsulteer met Degre.

Sy sug, en, kyk weg, sê:

"Wat kan ek van hierdie kragtige waardigheid weet as ek hom nog nooit eens in my oë gesien het nie?

Al wat ek onthou, is dat toe ek 'n meisie was, was daar sprake van 'n sameswering van die adel in Poitou, waarby die messir Fouquet, Prins Conde en ander edeles betrokke was. En kort daarna was daar TheRon.

Selfs dit was nogal riskant om te sê vir die Hertogin van Montpansier

... Maar sy het nie innuendo gevoel nie en bygevoeg dat haar pa ook al sy lewe betrokke was by sameswerings.

"Dit was sy belangrikste vise. Trouens, hy was 'n man te vriendelik en sag om die leisels te neem.

Maar in sameswerings was hy 'n onoortreflike meester. Hy kon ook in die Fouquet-kamp gewees het, op daardie tydstip nog nie baie bekende persoonlikheid nie. Maar my pa was ryk, en Fouquet het net sy loopbaan begin. My pa sou nie daarvan beskuldig word dat hy betrokke was by erwe wat deur gevestigde belange gemotiveer word nie.

"En my man het ryk geword sonder om aan enige sameswerings deel te neem," het Angelique flou geglimlag. "Miskien is dit wat jou agterdogtig maak...

Die Hertogin het nie hierdie jag betwis nie. Sy het bygevoeg dat uit die oogpunt van die hof, afkeur van hofhoweanisme is 'n groot

nadeel. Dit is egter nie die basis vir die eensame inperkingsbevel wat deur die koning self onderteken is nie.

"Jou man weet waarskynlik iets anders," het die Hertogin met selfvertroue gesê. "Maar in elk geval, net die koning kan help. O, hy is nie maklik om te hanteer nie! Hy het saam met Mazarin na 'n goeie skool van Florentynse diplomasie gegaan. Hy kan glimlag, kan selfs 'n traan weur, want hy is 'n sensitiewe man... en terselfdertyd 'n dagger voorberei wat sy vriend sal prik.

Aangesien Angelique bleek geword het, het die Hertogin haar skouers omhels en vrolik gesê:

"Vol, ek het geskerts, soos altyd. Moenie my ernstig opneem nie. In ons koninkryk neem niemand anders my ernstig op nie. So kom ons som dit op: wil jy die koning sien?

Skerp oorgange van wanhoop na hoop het hulle werk gedoen -

Angelique kon nie staan nie, gehaas na die voete van die Hertogin, en albei vroue het in trane uitgebars.

Kalmeer, die Hertogin van Montpansier het Angelique gewaarsku dat

'n gevaarlike datum reeds geskeduleer was en die koning die Countes de Peyrac binne twee uur sou ontvang.

Angelique het nie net tot die verwarring van hierdie nuus gekom nie, maar selfs inteendeel, het skielik ongelooflike kalmte gevoel. So vandag is die beslissende dag.

Daar was nie tyd om huis toe te gaan na die Saint Landry-woonbuurt nie, en sy het die Hertogin gevra vir toestemming om haar poeier en

bloos te gebruik om haarself skoon te maak. Die Hertogin het een van haar kamers tot haar beskikking verskaf.

Angelique het voor die spieëltafel gestaan en na haarself in die spieël gekyk. Is sy steeds goed genoeg om 'n koning te hê?

By die middellyf was sy 'n bietjie oop, haar gesig, vroeër kinderlik plomp, gedroom en bleek, en onder haar oë was daar donker sirkels.

Na 'n noukeurige ondersoek het sy egter tot die gevolgtrekking gekom dat die verlengde ovaal van die gesig en oë, vergroot deur lila-skaduwee, in die algemeen, dit nog interessanter maak. Hulle gee haar gesig iets dramaties, opwindend, en dit is nie sonder sjarme.

Sy was effens bruin, het 'n swart fluweelvlieg by die tempel vasgesit en die kameraman het dit bekamp.

'n Bietjie later het sy weer na haarself in die spieël gekyk – haar groen oë het soos 'n kat in die donker van die nag geskitter.

"Dit is nie ek nie! Sy fluister. "Maar steeds is hierdie vrou baie goed.

O, die koning kan nie onverskillig wees nie! Maar nederigheid –

helaas! "Ek mis nederigheid. God help my om nederig voor Hom te wees!

Hoofstuk 34

Angelique het in 'n diep gordyne uitgebuig en reguit met 'n klophart.

Daar was 'n koning voor haar. 'n Dik wol tapyt het die thud van sy hoë lakwerk houthakke verdrink.

Angelique het opgemerk dat die deur van die klein kantoor gesluit is en besef dat sy alleen met die soewereine was. Sy het verwarring gevoel, amper paniekerige vrees. Tot nou toe het sy net die koning omring gesien deur 'n groot skare. Dit het gelyk of hy op een of ander manier vals, kunsmatig was; hy was soos 'n akteur op 'n verhoog.

En nou het sy regtig gevoel die teenwoordigheid van 'n jong man, baie dig, met donker dik hare, besprinkel met rys poeier, waaruit 'n subtiele geur gekom het. En dit was die koning.

Sy het haarself gedwing om haar oë groot te maak. Louis XIV het voor haar belangrik en onbegaanbaar gestaan. Dit het gelyk of hy probeer het om die naam van die besoeker te onthou, al het die Hertogin van Montpansier hom pas gebel. Angelique het gevoel die koning se koue blik verlam haar.

Sy het nie geweet dat Louis XIV, nadat sy die eenvoud van sy pa, koning Louis XIII, geërf het, sy skaamheid geërf het nie. Hy het luuksheid en eerbewyse aanbid en sy bes probeer om die gevoel van minderwaardigheid te onderdruk, wat so onversoenbaar was met die grootheid van sy titel. En hoewel hy reeds getroud was en graag na die dames omsingel het, by die eerste ontmoeting met 'n vrou, en selfs 'n pragtige vrou, kon hy nie skugterheid oorkom nie.

En Angelique was regtig pragtig. Veral goed was - sy het dit nie eens geweet nie - 'n trotse landing van die kop en 'n lae-sleutel, maar terselfdertyd 'n dapper voorkoms wat audacious, gebrekkig kan lyk, as dit nie deur die naïwiteit inherent in wesens jonk en opreg was

nie. Die glimlag het verder haar vertroue, vol liefde vir die lewe en vir mense se siel geopenbaar.

Maar nou het Angelique nie geglimlag nie. Sy moes wag vir die koning om te praat, en uit hierdie voortslepende stilte in haar keel het 'n knop vasgesit.

Uiteindelik het die koning sy gedagtes opgemaak.

"Madarin, ek het jou nie herken nie," druk hy 'n bietjie. "Jy dra nie die wonderlike goue rok wat jy vandag in Saint-Jean-de-Luce gehad het nie.

"Ja, meneer, en ek is baie skaam dat ek voor jou verskyn het in so 'n eenvoudige en ver van nuwe rok.

Maar dit is die enigste ding wat ek oor het. Jou Majesteit weet immers dat al my eiendom beslag gelê is.

Die koning se gesig het 'n ysige uitdrukking geneem. Toe glimlag hy skielik.

"Jy het dadelik besluit om aan te beweeg na die saak, madame. Jy is egter reg. Jy het my daaraan herinner dat elke minuut dierbaar is vir die koning en hy kan nie tyd mors op leë gesels nie. Dit is egter

'n bietjie hard, madame.

Ligte verf het die jong vrou se bleek gesig oorstroom en sy het skaam geglimlag.

"Ek was ver daarvan om daaraan te dink om jou te herinner aan die baie verantwoordelikhede waarmee jy belas is, vaar. Ek het net jou vraag met 'n eenvoudige antwoord beantwoord. Ek wil nie hê jou majesteit moet as nalatig beskou word deur my voorkoms voor jou in

'n gedra rok en met sulke beskeie juwele.

"Ek het nie 'n inhegtenisneming op jou persoonlike eiendom bestel nie. Inteendeel, ek het selfs spesifiek bepaal dat mev de Peyrac in

sy geheel gelaat word en nie in enigiets onderdruk word nie.

"Ek is ewig dankbaar teenoor jou, Jou Majesteit, vir die aandag wat jy aan my getoon het," sê Angelique, hurk, "maar ek het niks wat persoonlik aan my behoort nie, en as ek so gou as moontlik wil leer oor my man se lot, het ek na Parys gehaas en net 'n klein fraksie van dinge en 'n paar juwele saamgeneem. Maar ek is nie hier om by jou te kla oor my lot nie, meneer. Al waaroor ek omgee, is my man se lot.

Sy het stil geword en haar lippe geknip om 'n stroom vrae te bevat wat gereed was om haar tong af te breek: "Waarom het jy hom in hegtenis geneem? Waarvan beskuldig jy Hom? Wanneer gaan jy dit vir my teruggee?"

Louis XIV het met onbetwiste nuuskierigheid na haar gekyk.

"Moet ek jou so verstaan, madame, dat jy, so 'n skoonheid, inderdaad verlief is op jou stekelrige, walglike eggenoot?

Die monarg se minagtende toon, soos 'n dagger, het Angelique se hart gesny. Sy het ondraaglike pyn gevoel. Verontwaardiging het in haar oë uitgebars.

"Hoe kan jy dit sê?" Sy het met 'n hitte uitgeroep. "Jy het Hom gehoor, meneer! Jy het die Goue Stem van die Koninkryk gehoor!

"Ja, daar is 'n sjarme in sy stem waarteen dit moeilik is om te weerstaan.

Die koning het opgegaan na Angelique en in 'n insinerende stem het voortgegaan:

"So dit is waar dat jou man die geskenk het om alle vroue te betower, selfs die koudste. Ek is meegesel dat hy so trots was op hierdie geskenk, dat selfs besluit het om 'n soort skool te skep, sy kasteelhotel Hotel of Merry Science genoem en daar byeenkomste georganiseer het, wat rampage en skaamteloosheid geheers het.

"Ten minste nie so skaamteloos soos jy by die Louvre het nie," het Angelique amper uitgebreek. Maar sy het haarself opgetel.

"Jou majesteit het die betekenis van hierdie feestelikhede verkeerd geïnterpreteer. My man het daarvan gehou om te herleef in sy Hotel of Merry Science die lang tradisie van Provencal troubadours, wat galantry na die dames grootgemaak het, draai dit byna in 'n kultus.

Natuurlik was die gesprekke ligsinnig, omdat hulle oor liefde gepraat het, maar almal - binne die raamwerk van ordentlikheid.

"En jy was nie jaloers, madame, om te sien hoe jou geliefde man jou oorgee aan losbandigheid nie?

"Ek het hom nog nooit opgemerk wat toegee aan losbandigheid nie, ek bedoel wat jy losbandigheid noem, vaar. Antieke tradisies van

troebadours leer om getrou te bly aan 'n vrou, om 'n mens se uitverkore een, of dit nou 'n wettige vrou of 'n minnares. Sy uitverkore een was ek.

"Maar jy wou lankal nie sy keuse aanvaar nie. Waarom het jou walglike vervang deur sulke passievolle liefde?

"O, ek sien dat jou majesteit belangstel in die kleinste besonderhede van die intieme lewe van jou vakke," sê Angelique, hierdie keer nie in staat om die ironie weg te steek nie.

Alles in haar was geskud van woede. Sy wou desperaat iets baie aanstootlik in sy gesig gooi. Wel, byvoorbeeld, om te vra, "Miskien vertel jou spioene elke oggend vir jou watter van die edele onderwerpe van die koninkryk snags liefde gemaak het?"

Sy het gesukkel om haar kop te bevat, uit vrees dat haar gesigsuitdrukking haar gevoelens sou verraai.

"Madaroy, jy het nie my vraag beantwoord nie," onthou die koning in

'n ysige toon.

Angelique het haar hand in haar voorkop vasgehou.

"Waarom het ek verlief geraak op hierdie man?" Sy fluister. "Miskien omdat hy toegerus is met die deugde wat 'n vrou gelukkig laat voel as sy slaaf.

"So jy erken dat jou man jou betower het?"

"Ek woon al vyf jaar by hom, vaar, en ek is gereed om te sweer op die evangelie dat hy nie 'n towenaar of 'n towenaar is nie.

"Weet jy dat hy van heksery beskuldig word?"

Angelique knik haar kop in stilte.

"En dit is nie net sy vreemde invloed op vroue nie, maar ook die baie verdagte oorsprong van sy groot fortuin. Hulle sê hy het 'n ooreenkoms met Satan gemaak en die geheim gekry om metale in goud te verander.

"Meneer, laat my man verhoor word, en dan sal hy maklik bewys dat hy die slagoffer geword het van die foutiewe oortuigings van alchemiste, wat lang verouderde sienings hou wat meer skade as goed in ons tyd doen.

Die koning se gesig het 'n bietjie versag.

"Stem saam, madame, dat ek en jy min betekenis in alchemie het.

Ek sal egter nie wegkruip dat die verduidelikings wat aan my gegee is oor die diaboliese metodes wat deur messir de Peyrac gebruik word, baie vaag is en verduideliking vereis nie.

Angelique het amper uit 'n sug van verligting gebars.

"Hoe gelukkig is ek, meneer, om uit jou mond woorde vol sulke begrip en vrygewigheid te hoor!

In die koning se dun glimlag het 'n skaduwee van ontevredenheid geflits.

"Kom ons kom nie voor onsself uit nie, mevrou. Al wat ek gesê het, was dat ek gevra het vir meer inligting oor hierdie transformasies.

"Maar dit is die punt, vaar, dat my man nog nooit enige transformasies gemaak het nie. Hy het eenvoudig 'n manier ontwikkel om die kleinste korrels goud uit sommige rotse te onttrek met behulp van gesmelte lood. En deur hierdie metode in die praktyk toe te pas, het hy ryk geword.

"As sy weg eerlik en suiwer is, sal dit net natuurlik wees om sy geheim aan sy koning te openbaar, en die Graaf het nooit 'n woord vir enigiemand oor hom gesê nie.

"Meneer, ek het gesien hoe hy dit van begin tot einde aan verskeie seniors gewys het, asook aan die vertroueling van die aartsbiskop van Toulouse. Maar hierdie metode is slegs van toepassing op sommige rasse, op die sogenaamde gouddraende are, wat veral in die Pireneë is, en behalwe net Sakse meesters dit kan gebruik.

Kortom, die Grafiek kan nie een of ander kabaalistiese formule deel nie, maar sy kennis op hierdie gebied, nuwe ontdekkings en beduidende inkomste.

"Maar natuurlik het hy verkies om geheim te hou sy pad, wat hom ryk gemaak het en terselfdertyd gedien het as 'n verskoning om vreemdelinge aan te bied - Spanjaarde, Duitsers, Engelsmanne en kewe uit Switserland. En daarom was hy vry om 'n rebellie in Languedoc voor te berei.

"My man het nooit teen jou majesteit saamgesweer nie.

"Maar die arrogansie en onafhanklikheid wat hy uitgespreek het, vertel 'n ander storie. Stem saam, madame, dat 'n edelman wat vir niks van die koning vra nie - die verskynsel is nie heeltemal normaal nie. Maar as hierdie edelman ook spog dat hy nie sy monarg nodig het nie, kruis dit alle grense.

Angelique het begin kouekoors kry. Sy het probeer verduidelik dat Joffrey die oorspronklike was, dat hy weens sy fisieke gestremdheid

nie 'n lewe kon lei wat algemeen is vir mense in sy sirkel nie, en so besluit het om wraak te neem in die wetenskap, wat hy bereik het danksy sy verstand en kennis.

"Jou man wou 'n staat in die staat skep," het die koning streng gebreek. "Hy het ook godsdiens verwerp. Ek weet nie of hy 'n warlock is of nie, maar ten minste wou hy met geld en luuksheid regeer.

Sedert hy in hegtenis geneem is, was daar 'n gewelddadige onrus in Toulouse en alle languette. Moenie dink, madame, dat ek 'n bevel

onderteken het om hom in hegtenis te neem sonder om 'n meer ernstige basis as 'n klag van heksery. Alhoewel dit op sigself kommerwekkend is, is dit selfs erger as die noodlottige gevolge wat dit behels. Ek het sterk bewyse gehad van die telling se ontrouheid.

"Verraaiers oral sien verraad," sê Angelique stadig, en haar groen oë is deur weerlig gejaag. "As jou Majesteit my die name sal gee van diegene wat graaf de Peyrac so belaste het, is ek seker dat ek onder hulle persone sal vind wat tot onlangs inderdaad betrokke was by 'n sameswering teen koninklikes en selfs oorskry is op die lewe van jou majesteit.

Louis XIV het met 'n onbegaanbare voorkoms na haar geluister, maar steeds was sy gesig skaars sigbaar oorskadu.

"Jy vat groot moed, madame, om te oordeel wie ek moet vertrou.

Kwaad, maar getemde en vasgekettingde diere het ek meer as stout, onafhanklike vassal nodig, wat weg van die erf woon en dit en kyk sal 'n mededinger word. Laat jou man se lot dien as 'n les vir al daardie seniors wat probeer om hul koppe groot te maak. Kom ons kyk of hy die regters met sy goud kan omkoop, of satan tot sy hulp sal kom. Ek sal my volk beskerm teen die rampspoedige invloed van daardie edeles wat onverdeelde mag oor die liggame en siele van die onderwerpe van die koninkryk en selfs die koning self opeis.

"Ek moet aan sy voete snik," het Angelique gedink.

Maar sy kon haarself nie bring om dit te doen nie. Die koning in haar oë het opgehou om koning te wees. Sy het net 'n jong man, sy ouderdom gesien – hy was ook twee-en-twintig jaar oud – en sy het

'n onweerstaanbare begeerte gevoel om hom aan die kant toad te gryp en soos 'n skudding van 'n olyfboom te skud.

"So dit is die koning se geregtigheid," het sy in 'n trane stem gesê wat sy nie herken het nie. - Jy word omring deur moordenaars in

verpoeierde pruike, rowers met pluime, vleiende en veragtelike afpersers.

Fouquet, Conde, verskeie Conti, Longville, Beaufort... Die man wat ek liefhet, was nooit 'n verraaier nie. Hy het die verskriklikste teenspoed oorkom, hy het aan die koninklike tesourie goud, wat danksy sy genie opgedoen het, ten koste van groot pogings en onvermoeilike werk gegee. Hy het niemand vir enigiets gevra nie. Dit is iets heen heen omdat hy nooit vergewe sal word nie...

"Ja, hy sal nooit vergewe word nie," het die koning in 'n eggo herhaal.

Hy het Angelique genader en haar hand kragtig gegryp en die woede wat in hom was, uitgegee, hoewel sy gesig 'n uitdruklike kalmte uitgespreek het.

"Madarin, jy sal hierdie kamer vrylik verlaat, al kan ek jou beveel om in hegtenis geneem te word.

Onthou dit altyd wanneer dit kom by die betwyfeling van die barmhartigheid van die koning. Maar wees versigtig! Ek wil nie meer van jou hoor nie, of Ek sal genadeloos wees nie. Jou man is my vassal.

So gee die geleentheid om koninklike geregtigheid te doen. Afskeid, madame!

Hoofstuk 35

"Almal het gesterf!.. Dit is my skuld!.. Ek het Joffrey verwoes..." -

Angelique het vir haarself gesê.

In algehele verwarring het sy deur die galerye van die Louvre gehardloop. Ons moet Kouassi-Ba vind!

Ons moet die Hertogin van Montpansier sien!.. Vreesbevange het sy vriendelike ondersteuning gesoek.

Maar almal wat haar op pad ontmoet het, was doof en blind, as skaduwees, soos sommige ongeëwenaarde wesens wat uit 'n ander wêreld verskyn het.

Nag het gekom, en daarmee saam die Oktober-storm, wat by die vensters ingebars het, die vlam van kerse ge buig het, het onder die deure gefluitjie, die pen van drapery.

Kolonnades, mascarons, groot, majestueuse, donker-onderwater trappe, oorgange, galerye, klip blaaie vloer, vergulde meubels, spieëls, cornices ... Angelique het deur die Louvre gedwaal, asof daar in 'n donker bos of deur 'n vreemde labirint waaruit daar geen uitweg is nie.

Met die hoop om Kouassi-Ba te vind, het sy afgegaan en in 'n patio gegaan, maar sy is deur spruitreën gestop toe strome water uit die dreinpype geval het.

Onder die trappe, ontsnap uit die reën, het die roosters in Italiaanse komediante gebak, wat saans voor die koning sou speel. Die rooi lig van die vlammende houtskool het op die motley kostuums van die Harlequins, op hul swart maskers, op die wit klere van Pantalone en sy kloue geval.

Toe hy na die tweede verdieping terugkeer, het Angelique uiteindelik

'n bekende gesig gesien. Dit was Brienne. Hy het vir haar gesê dat hy die Messir de Prefontaine by prinses Henrietta Engels ontmoet het, miskien sou hy vir Angelique vertel waar die Hertogin van Montpansier nou is.

* * *

Prinses Henrietta het 'n groot kaartwedstryd by die tafels gehad. In die ruim sitkamer was die vrolik brandende was kerse warm.

Angelique het D'Andijos, Pegilen, D'Umier en de Gisha gesien. Hulle is verteer met die spel, of miskien het hulle net voorgegee om nie me

de Peyrac op te let nie.

Messir de Prefontaine het 'n glas drank deur die kaggel gesaag. Hy het gesê die Hertogin van Montpansier het na Anne se woonstel in Oostenryk gegaan om kaarte saam met die jong koningin te speel.

Haar Majesteit, die koningin Maria Theresa, is moeg, skaam van haar slegte Franse taal en verkies dus om weg te bly van die jong howe, nie onderskei deur neerbuiging nie. Die Hertogin van Montpansier kom elke aand na haar toe om 'n partytjie in kaarte saam te stel. Die Hertogin is 'n goeie siel, maar aangesien die jong koningin vroeg gaan lê het om te rus, is dit waarskynlik dat die Hertogin binnekort na haar neef Henrietta sal kyk. En in elk geval, sy sal stuur vir messir de Prefontaine, as sy nooit aan die slaap raak sonder om met hom sy rekeninge.

Angelique, nadat sy besluit het om vir haar te wag, het na die tafel gekom waarop die gebreke geregte met koue versnaperinge en allerhande soetheid gesit het. Sy was altyd 'n bietjie skaam oor haar aptyt,

hy het nie van haar verdwyn nie, selfs in die moeilikste oomblikke.

Aangemoedig deur messir de Prefontaine, het sy na die tafel gekneus, 'n hoendervleuel, twee eiers in jellie, verskillende pasteie en konfyt geneem. Nadat sy gesing het, het sy die blad gevra vir 'n silwer waterbeker om haar vingers uit te spoel en by die spelers aan te sluit. Sy het nie veel geld gehad nie. Gou het geluk vir haar

geglimlag en sy het begin wen. Dit het haar gelukkig gemaak. As sy daarin slaag om haar beursie te vul, sal vandag nie heeltemal verlore gaan nie. Sy was heeltemal toegewyd aan die spel. Die kolomme munte voor haar het toegeneem. Langs haar het een van die verloorders half grappekerig half ernstig opgemerk:

"Daar is niks om oor verbaas te wees nie, dit is 'n bietjie heks.

Sy het sy weddenskap nimbly geraas, en slegs 'n paar sekondes later het sy wenk haar bereik. So versprei die gerug van Joffrey se skande. Die spelers het begin fluister en vir mekaar gesê dat die Graaf de Peyrac van heksery beskuldig is. Maar Angelique het hardnekkig voortgegaan om by die tafel te sit.

"Ek sal eers weggaan wanneer ek begin verloor. O, as ek hulle almal kon ruïneer en soveel goud kon wen om die beoordelaars om te koop..."

Die oomblik toe sy weer drie koper asse op die tafel gooi, het iemand se hand haar middellyf afgegly en haar effens geknyp.

"Hoekom het jy teruggegaan na die Louvre?" Die Marquis de Vard het in haar oor gefluister.

"Natuurlik, om jou nie te sien nie," het Angelique gesê en nie na die Marquis gekyk nie en skielik weggetrek.

Die Marquis het die kaarte geneem, hulle meganies uitgelê.

"Jy is mal," het hy stil voortgegaan. "Wil jy regtig doodgemaak word?"

"Dit bekommer jou nie wat ek wil hê nie.

Marquis het die wedstryd gespeel, verloor, 'n nuwe weddenskap gemaak.

Kyk, dit is nie te laat nie. Volg my. Ek sal jou beveel om jou sekuriteit van die Switserse gee, hulle sal jou huis toe neem.

Hierdie keer het Angelique opgekyk na hom, vol minagting.

"Ek vertrou nie jou beskermheer, Messier de Vard, en jy weet hoekom nie.

Toe hy die irritasie weggesteek het, het hy sy kaarte geopenbaar.

"Ja, reg, dit is dom van my om bekommerd te wees oor jou," het hy gesê, en na 'n pouse, bygevoeg met 'n woedende grimeer:

"Jy dwing my om 'n rol te speel wat nie myne is nie. Maar as jy nie beter voel nie, herinner ek jou: jy het 'n seun. Verlaat dadelik die Louvre en die belangrikste – probeer om nie die oog van die koning se broer te vang nie!

"Ek sal nie begroot terwyl jy rond is nie," het Angelique kalm gesê.

Marquis het sy vingers konvulsief gekneus, maar skielik van die tafel af opgestaan.

"Goed, ek vertrek. En jy haastig om dieselfde te doen. Dit gaan oor jou lewe.

Angelique het hom regs en links gesien leun en na die deur gekom en agter haar weggekruip.

Angelique het voortgegaan om in verwarring by die tafel te sit. Vrees vir 'n koue slang het in haar siel ingesluip. Wat as de Vard vir haar 'n nuwe strik gegee het? Hy is in staat tot enigiets. En terselfdertyd vandag in die stem van hierdie siniese gehoor ongewone notas vir hom. Hy het haar herinner aan Florimon, en Angelique het skielik 'n knypang vir haar seun gevoel. Voor haar oë was daar 'n pragtige baba in 'n rooi pet, wat in sy lang geborduurde rok stomp en 'n silwer ratel vaskruip. Wat sal met hom gebeur as sy nie daar is nie?

Angelique sit die kaarte op die tafel en sit goue munte in haar beursie. Sy het 'n duisend vyfhonderd livres gewen. Toe sy haar

kaap van agter af geneem het, het sy gebuig voor prinses Henrietta, wat onverskillig knik in reaksie.

Angelique het ongelukkig haar skuiling verlaat – 'n warm en helder sitkamer. Die deur agter haar het uit die konsep geklap. In die galery het die wind gefluitjie, die vlamme van kerse, wat blykbaar deur mal paniek omhels is. Skaduwees en vlamme het soos ekstase gedans.

Dan was daar 'n geluk, die wind het eenvoudig iewers ver weg gehok, en in die galery het alles gevries.

Vra jy die pad van die Switserse, wat op die wag gestaan het by die ingang na die woonstel van prinses Henrietta, angelica vinnig streel deur die galery, wikkel homself in 'n kaap. Sy het haar vrees probeer onderdruk, maar in elke hoekie en krans het sy 'n paar verdagte skaduwees gewonder. Nader die plek waar die galery teen 'n hoek sweef, het sy die stappe vertraag. Die onweerstaanbare gruwel het haar geskud.

"Hulle is daar," het sy gedink.

Sy het niemand gesien nie, maar daar was 'n skaduwee op die vloer.

Nou kan daar geen twyfel wees nie – iemand het vir haar omge gee.

Angelique het gevries. In die hoek het iets beweeg, en 'n man in 'n donker kleed en 'n diep-oog hoed het stadig na Angelique gegaan en haar pad geblokkeer. Angelique het haar lip gebyt om nie te skree nie, vinnig omgedraai en terug te haastig.

Toe sy oor haar skouer kyk, het sy gesien dat daar drie van hulle was en hulle het haar jaag. Angelique het opgestaan. Maar hierdie drie het haar vasgevang. Toe jaag sy vinniger as die doe.

En sonder om om te draai, het sy geweet dat hulle gejaag het in die nastrewing van haar. Sy het egter hul voetspore agter haar rug gehoor en probeer om die vertrapping van hul voete te muffel, hulle het op tiptoe gehardloop. Dit was 'n stille, fantastiese - asof in een of ander nagmerrie - 'n jaagtog deur die verlate galerye van 'n groot paleis.

Skielik regs het Angelique die deur ajar opgemerk. Sy het net die hoek van die galery gedraai en die agtervolgers het haar nie nou gesien nie.

Sy het in die kamer geklap, die deur agter haar toegemaak en die hek ingetrek. Nie lewend of dood nie, sy leun teen die deur. Sy het die haastige voetspore van haar tormentors, hul intermitterende asem, gehoor. Toe het dit alles stil geword.

Angelique het met opgewondenheid na die bed gegaan en haar rug gegryp. Die bed was leeg, maar blykbaar was iemand op die punt om hierheen te kom – dit is uitgesprei. In die kaggel het die vuur gebrand, die kamer aangesteek, op die tafel by die hoofbord 'n naglig vol olie verbrand.

Met haar hand aan haar bors het Angelique asemgehaal.

"Ek moet op alle maniere uit hierdie hornet se nes kom," het sy vir haarself gesê.

Hoe roekeloos sy was, verbeel haar dat as sy daarin geslaag het om die eerste poging op haar in die galerye van die Louvre te oorleef, dit vir die tweede keer moontlik sal wees.

Die Hertogin van Montpansier het natuurlik nie die gevaar geken wat sy aan Angelique gestel het nie, nadat sy haar na die Louvre teruggenooi het. En die koning self, Angelique was seker daarvan, het nie geweet van die misdaad wat beplan is in die mure van sy paleis nie. Maar oor die Louvre het die onsigbare krag van Fouquet gestrek. En nou, vrees asof die raaisel bekend aan Angelique, het nie draai om sy fantastiese rykdom te stof, die superintendent gevra vir die hulp van Philip van Orleans, wie se siel hy gekoop, geso saai angs in die harte van diegene wat op sy, Fouquet, geld en terselfdertyd gerook die fimiam koning. Die inhegtenisneming van Graaf de Peyrac is net die begin. Angelique se verdwyning sal hierdie verstandige maneuver voltooi. Net die dooies weet hoe om stil te bly.

Angelique het haar tande gerasper. Kwaai volharding het haar vasgehou. Nee, sy sal haarself nie laat doodgemaak word nie.

Sy het om die kamer gehardloop op soek na 'n ander deur waardeur sy kon uitsluip.

Maar skielik het haar oë met afgryse afgerond.

Voor haar het die upholstery van die muur geroer. Sy het 'n sleutel in die sleutelgat gehoor. Die geheime deur het stadig oopgegaan en drie mans het die kamer binnegegaan, haar agtervolgers.

In die een wat voor was, het sy maklik die koning se broer herken.

Toe hy sy kleed oopmaak, waarin hy toegedraai was, om nie herken te word nie, het hy 'n kantkraal op sy bors geflikker. Hy het sy oë oopgehou met Angelique, en sy klein mond met rooi lippe het in 'n koue glimlag uitgestrek.

"Wonderlik! hy het in 'n squeaky stem uitgeroep. Lane was vasgekeer. Maar wat 'n jaagtog was dit nie!

Mevrou, jy kan trots wees op jou frisheid.

Angelique het al haar komponis om hulp gevra en hoewel haar bene geswaai het, het selfs 'n gordyne gemaak.

"So jy, jou hoogheid, het my so bang gemaak?" Ek het gedink dit was 'n paar of diewe van die New Bridge wat hul pad na die Louvre gemaak het om iemand te beroof.

"O, ek het snags op die New Bridge gebeur om 'n rower te speel,"

het Philip van Orleans smokkel geantwoord, "en niemand kan met my in behendigheid vergelyk toe ek my beursies afgesny het of die maag van 'n ryk burger deurdring nie. Is dit nie duur nie?

Hy draai na een van sy metgeselle, en toe hy sy hoed lig, het Angelique die Chevalier de Lorrain herken. Nie antwoord nie, die

gunsteling van sy hoogheid genader en getrek uit die bene van sy swaard, waarop uit die kaggel het 'n rooi glans.

Angelique staar aandagtig na die derde agtervolger, wat 'n bietjie uit die pad gehou is.

"Clement Tonnel," het sy uiteindelik gesê, "My vriend, wat doen jy hier?"

Lackey het laag gebuig.

"Ek is in diens van sy hoogheid," het hy geantwoord.

En bygevoeg, gehoorsaam die gewoonte:

"Mag mev.

"Ek vergewe jou," sê Angelique en sukkel om terug te hou van senuweelag. "Maar waarom het jy 'n geweer in jou hand?"

Die voormalige butler het verward na sy wapen gekyk, maar het steeds nader aan die bed gekom, wat Angelique was.

Philip van Orleans het 'n laai van die tafel op een been opgesit wat aan die hoof van die bed gestaan het en 'n glas uitgeneem het, half gevul met 'n paar swart vloeistof.

"Mevrou," het hy met patos gesê, "jy moet sterf!

"Regtig?" Angelique het gefluister.

Sy het gekyk na die drie mans wat voor haar gestaan het, en dit het vir haar gelyk of sy verdeel het.

Iewers agter in haar wese het 'n ontstelde vrou haar hande gewring en geskree, "Jammer, ek wil nie sterf nie!" en 'n ander vrou het nugter gemosseer, "Reg, hulle lyk snaaks! Dit is alles net 'n dom grap!"

"Mevrou, jy het beslis met ons gedra," het Philip van Orleans voortgegaan en 'n ongeduldige grimeer het sy mond gedraai. "Jy sal

sterf, maar ons is vrygewig en gee jou die reg om te kies of jy moet vergiftig, swaard of koeël.

'n Woedende vlaag wind het die deur geskud, 'n klub van aaklige rook het uit die kaggel in die kamer gebars. Angelique het haar kop opgegooi en met hoop geluister.

"Nee, niemand sal kom nie, niemand sal kom nie! Die koning se broer het geknak. "Hierdie bed is jou sterfbed, madame. Dit is gaar vir jou.

"Maar wat het Ek uiteindelik aan jou gedoen?" Angelique het uitgeroep en haar sweet in vrees op haar tempels gevoel. "Jy praat van my dood as iets natuurliks, onvermydelik. Maar ek kan nie met jou saamstem nie. Selfs die verskriklikste misdadiger het die reg om te weet waarvan hy beskuldig word en om homself te verdedig.

"Die vaardigste verdediging sal nie die doodsvonnis afskaf nie, Madame.

"Wel, as ek gaan sterf, sê ten minste vir my hoekom," het Angelique met ywer aangedring. Sy moes ten alle koste tyd koop. Die jong prins het 'n vraende blik op sy vriend gegooi.

"Eintlik, aangesien jy nie binne 'n paar minute lewe nie, sien ek nie 'n rede om te onmenslik met jou te wees nie," het hy in 'n soet stem gesê. "Madabrya, jy is nie so onkundig soos jy beweer nie. Jy weet wie se bevele ons hierheen gebring het.

Die koning se orde? Angelique het met geveinsde respek uitgeroep.

Philip van Orleans het sy skouers geskrik.

"Die meeste waaraan die koning in staat is, is om diegene wat daarin ontsteek is, in die tronk te kry.

Nee, madame, dit is nie sy majesteit se orde nie.

"Maar wie anders kan die koning se broer beveel?"

Die prins het gesidder.

"Ek vind jou te cocky, madame, so praat met my. Jy beledig my!

"En ek vind dat jy, jou hele familie, te raak is," het Angelique met woede gesê, wat haar vrees onderdruk het. "Jy is geëerd, jy word behandel, en jy is beledig, want die een wat jou aanvaar, lyk vir jou ryker as jy. Jy word aangebied met geskenke – watter vermetelheid!

Jy buig nie laag genoeg nie –

weer vermetelheid! Hulle wil nie, verwoes die staat, smeek vir aalmoese, om te lewe met 'n uitgestrekte hand, as jou hele hof voëlhuis lewens - aanstootlike arrogansie! Eerlikwaar, totdat die laaste sous belasting betaal - 'n uitdaging! Jy is net 'n klomp klein mense, jy, en jou broer-koning, en jou ma, en al jou oneerlike verraaiers- familie: Conde, Montpensier, Suasson, Giz, Lorren, Vendome...

Versmoor, Angelique gestop.

Stygende in sy hoë hakke, soos 'n boelie jong haan, seer vir 'n lewe, Philip van Orleans blik op die Chevalier de Lorrena:

"Het jy al ooit gehoor van die koninklike familie wat behandel word met sulke beledigende ontoeganklikheid?"

Chevalier de Lorrain se gesig is deur 'n wrede glimlag verwring.

"Bran maak nie dood nie, jou hoogheid. So, madame, dit is tyd om te stop.

"Maar ek wil weet hoekom ek sterf," het Angelique voortgegaan.

En haastig bygevoeg, besluit oor alles, net om 'n paar minute te wen: As gevolg van Fouquet se boodskapper?

Philip van Orleans glimlag tevrede.

"O, het die geheue na jou teruggekeer?" So jy weet waarom die messir Fouquet jou stilte so nodig het?

"Ek weet net een ding: 'n Paar jaar gelede het ek 'n sameswering gefoelie om jou persoonlik, jou hoogheid en die koning en die kardinaal te vernietig, te vergiftig. En nou is ek bitter spyt daaroor, ek is spyt dat messir Fouquet en prins Conde versuim het om hul bedoelings na te kom.

So, erken jy dit aan jouself?

Ek het niks om te erken nie. Die verraad van hierdie voetman het jou toegelaat om te weet wat ek geweet het en wat ek my man vertrou het. Ek het eenkeer jou lewe gered, Jou Hoogheid, en hier is jou dankbaarheid!

'n Skaduwee van huiwering het op die jong man se vroulike gesig geflits. Selfsugtig van nature was hy veral sensitief vir enigiets rakende sy persoon.

"Wat gebeur het, is weg," het hy in 'n onseker stem gesê.

"Sedertdien het The Messir Fouquet baie goed vir my gedoen. En ek beskou dit as my plig om hom te help om die bedreiging wat hy in die gesig staar, uit te skakel. Glo my, madame, ek is baie ontsteld, maar dit is te laat. Waarom het jy nie die redelike aanbod van die messir Fouquet aanvaar nie, wat hy deur mev de Beauvais aan jou gemaak het?

"Maar ek het besef dat ek my man sal moet verlaat om vir myself te bowe te kom.

"Absoluut. 'n Man soos Count de Peyrac kan slegs stilgemaak word deur hom in die tronk te begrawe.

Maar 'n vrou ter wille van luukse en ondersteuners vergeet vinnig wat vergeet moet word. Maar nou is dit te laat. So, madame...

"Wat as ek vir jou sê waar die kis is?" Angelique het voorgestel en die prins aan die skouers gegryp. "Jy en net jy, Jou Hoogheid, sal 'n geheim besit waarmee jy in vrees en gehoorsaamheid die messier Fouquet sal kan hou, in jou hande sal bewys wees van verraad van soveel edeles wat nou op jou neerkyk, neem jou nie ernstig op nie ...

Die prins se oë het verlig, hy het sy lip met sy tong gelek. Maar nou gryp Chevalier de Lorrain hom en lok hom, asof hy angelica onder die vernietigende krag ruk.

"Wees op die uitkyk, jou hoogheid. Moenie dat hierdie vrou jou daarin praat nie. Met valse beloftes wil sy uit ons hande glip en die teregstelling vertraag. Laat haar haar geheim na haar graf neem.

Daarmee sou jy sekerlik baie kragtig word, maar jou dae sal getel word.

Saamgedrom teen die bors van sy gunsteling, gelukkig by die gedagte wat onder sy beskerming, Philip van Orleans gemosseer.

"Soos altyd, my liefde, jy is reg," sug hy. "Wel, kom ons doen ons plig. Mevrou, wat verkies jy: gif, swaard of geweer?

"En besluit so gou as moontlik," het Chevalier de Lorrain met 'n bedreiging bygevoeg, "anders sal ons self die keuse maak.

Die hoop het vervaag en Angelique het haarself weer in die gesig gestaar met 'n wrede werklikheid, waar daar geen uitweg vir haar was nie.

Daar was drie mans voor haar. Die geringste beweging van haar sal óf die swaard van Chevalier de Lorrena, óf die geweer van Clement waarsku. Sy kan nie die koord van die oproep bereik nie. Geen stappe is buite die deur, in die galery, gehoor nie. Die angelstiefte is slegs gebreek deur die krake van logs in die kaggel en die thud van reën op die glas. Nou gaan die moordenaars op haar pond.

Angelique het haar oë van die geweer na die swaard gedraai. Nee, dit is sekere dood. Waarom kies jy nie die gif nie? Sy neem immers

al vir meer as 'n jaar 'n klein dosis gif, wat deur Joffray vir haar voorberei is.

Sy het uitgereik en probeer om nie te bewe nie.

"Gif! Sy fluister.

Nadat sy 'n glas na haar mond gedra het, het sy opgemerk dat aan die onderkant daarvan sediment met

'n metaalgrede gevorm het. Versigtig, probeer om nie te skud, sy gedrink oorsaaklike, brandende vloeistof.

"Los my nou alleen," sê sy en laat val die glas op die tafel.

Sy het geen pyn gevoel nie. "Miskien beskerm prinses Henrietta se aandete steeds haar maag teen die gevolge van gif," het Angelique gedink. Sy het nog nie hoop verloor om van haar eksekuteurs te ontsnap en 'n pynlike dood te vermy nie.

Sy het op haar knieë voor die prins geval.

"Begeer my, jou hoogheid. Stuur 'n priester vir my. Ek sterf, ek kan nie eens kruip nie. Nou kan jy maklik rus, ek kan jou nie verlaat nie.

Maar moenie dat ek sterf sonder bekering nie. God sal jou nie vergewe as jy my oneerlik van my laaste gemeenskap ontneem nie.

En sy het begin skree in 'n hartverskeurende stem:

"Die priester! Priester! God sal jou nie vergewe nie!

Sy het gesien dat die Clement Tonnel bleek geword het en weggedraai het en homself oorgesteek het.

"Sy is reg," het die prins teen 'n verlies gesê. "Watter goeie gebruik ons om haar van haar laaste vertroosting deur gemeenskap te ontneem? Kalmeer, madame. Ek het jou versoek vooruit gesien.

Daar is 'n priester in die volgende kamer en Ek gaan Hom na jou toe stuur.

"Gaan weg, messiers," geïmpliseer Angelique in 'n eenvoudige, oordrewe swak stem, hou haar hand deur haar maag, asof sy gedraai is deur akute aanvalle van pyn. "Nou wil ek net my siel streel, om met die noodlot te kom. Maar as daar enige van julle voor my is, voel ek asof ek nie my vyande kan vergewe nie. O, hoe ly ek!

God, wees jammer vir my!

Sy leun terug en skree in 'n uitputtende stem. Philip van Orleans gryp Chevalier de Lorrena aan die hand.

"Kom ons gaan binnekort! Sy het nie lank om te lewe nie!

Butler Clement Tonnel het selfs vroeër uit die kamer gehardloop.

Sodra hulle uitgekom het, het Angelique vinnig na haar voete gespring en na die venster gehaas. Sy het daarin geslaag om dit oop te maak, en dit het in haar gesig gereën. Sy het oor 'n donker afgrond gebuig.

In die duisternis het Angelique niks gesien nie, sy het nie geweet of daar 'n venster bo die grond was nie, maar sonder huiwering, het sy op die vensterbank geklim.

Die sprong het onbepaald gelyk. Sy het swaar geval op 'n hoop riool, daarin gedompel, en blykbaar het dit niks breek nie. Die akute pyn in die enkel het haar egter gedwing om vir 'n oomblik oor die fraktuur te dink, maar toe besef sy dat sy pas haar been gedraai het.

Toe sy aan die muur vashou, het sy 'n paar treë weggestap, 'n slot van haar hare in haar keel geskiet en

'n oorvloedige braaksel veroorsaak.

Sy kon nie uitvind waar sy was nie. Stap langs die muur, sy, om haar afgryse, het bevind dat sy haarself in 'n klein patio, besaai met riool en vullis. Het sy nie in 'n strik geval nie?

Gelukkig het sy 'n deur gegrom wat oopgemaak het. Die kamer waar sy haarself bevind het, was donker en klam. Sy het die reuk van wyn en vorm gevang. Dit moet die paleisdienste langs die wynkelders wees.

Angelique het besluit om boontoe te gaan. Sy sal draai vir hulp aan die eerste wag, wat sy sal ontmoet ...

Ja, maar die koning sal haar beveel om in hegtenis geneem en in die tronk gegooi te word. O, my God, hoe kan sy uit daardie mousetrap kom?

Toe Angelique die galery bereik het, waar die woonkwartiere uitgegaan het, het sy met verligting gesug.

'n Paar treë weg, by die deur van prinses Henrietta se boedel, het sy

'n Switserse man gesien wat onlangs gevra is hoe om die Louvre te verlaat. Op dieselfde oomblik het sy iets anders gesien: Chevalier de Lorrain en Philip van Orleans het in die galery gehardloop om haar met swaarde in haar hande te ontmoet. Hulle het geweet waar die enigste uitweg uit die erf, wat hul slagoffer uitgespring het, en nou was hulle haastig om haar pad te sny. Haar senuwees kon nie staan nie, en sy het met afgryse geskree.

Nadat sy die sentry gestoot het, het Angelique in die sitkamer ingehardloop en haarself aan die voete van prinses Henrietta gegooi.

"Red my, prinses, red my, hulle wil my doodmaak!

Selfs 'n kanonskoot sou nie hierdie briljante samelewing in groter verwarring gebring het nie. Die spelers het uit hul sitplekke gespring en in verwondering na die jong vrou met verbroude hare, in 'n nat, vuil, geskeurde rok wat so skielik hul vrede versteur het.

Heeltemal uitgeput, Angelique lyk rond soos 'n vergiftigde dier.

Onder die gaste het sy die Marquis d'Andijos en Pegilen de Loeen gesien.

"Messiers, beskerm my! Sy het gesmeek om eenvoudig te wees.

"Hulle het my net probeer vergiftig.

En nou jaag hulle my om my dood te maak.

"Maar waar is hulle, jou moordenaars, my liewe?" Henrietta Engels het in 'n sagte stem gevra.

"Daar!

Nie in staat om 'n ander woord te sê, Angelique wys na die deur.

Almal het na die deur gedraai. Op die voorstoep staan die broer van koning Philip van Orleans en Chevalier de Lorrain. Hulle het reeds hulle swaarde in die skede gesit en die siening van albei was verpletter.

"Arme Henrietta," sê Philip van Orleans en nader sy neef in klein stappe, "Ek is baie afgekeind deur die voorval. Hierdie ongelukkige een het mal geword.

"Ek is nie mal nie! Ek herhaal aan jou: hulle wil my doodmaak!

"Maar, liefling, dink net aan wat jy sê," het die prinses haar probeer gerusstel. "Wie jy 'n moordenaar noem, is niemand anders as Sy Hoogheidsprins van Orleans nie. Neem 'n goeie voorkoms.

"Ek het genoeg van hom gesien! Angelique het geskree. "Ek sal hierdie gesig vir die res van my lewe onthou. Ek sê vir jou, Hy wou my vergiftig. Messir de Prefontaine, jy is 'n eerlike man, gee my 'n paar medisyne, melk, uiteindelik, wel, ten minste iets teen hierdie verskriklike gif. Ek smeek jou... Messir de Prefontaine!

Die verstommende arme man, mompel iets, gehaas na die medisyne boks en oorhandig die jong vrou

'n boks pille. Sy het haastig 'n paar ingesluk.

Daar was 'n algehele verwarring in die sitkamer.

* * *

Filippus van Orleans met 'n verwronge gesig het probeer om almal te oortuig.

"Ek verseker jou, my vriende, hierdie vrou het haar gedagtes verloor.

Julle weet immers almal dat haar man nou in die Bastille is, hy word daarvan beskuldig. En hierdie ongelukkige, gefassineer deur haar verskriklike man, wil bewys, hoewel sy skuld voor die hand liggend is, asof hy onskuldig is. Sy Majesteit het vandag vergeefs probeer om haar te oorreed, tydens die vergadering met haar het hy soveel vriendelikheid getoon...

"O, daardie koninklike vriendelikheid! Koninklike vriendelikheid!..

Angelique het kwaai geskree.

'N bietjie meer, en sy sal beheer oor haarself verloor ... Dan is dit verby!

Angelique het haar gesig met haar hande bedek en probeer kalmeer.

Sy het Filippus van Orleans hoor praat in die stem van 'n onskuldige jongman:

"En skielik het sy 'n werklik diaboliese pas gehad. Sy was in 'n demoon. Die Koning het dadelik die abbot van die Klooster van Augustinus ontbied om haar met gebede te kalmeer. Maar sy het daarin geslaag om te ontsnap. Om skandaal te vermy, het sy majesteit nie die bevel aan die wag gegee om haar vas te vang nie, en my opdrag gegee om die mal man te vind en aan te hou totdat die monnike gekom het. Ek is desperaat, Henrietta, dat sy jou aand verwoes het. Ek dink die mees verstandige ding vir almal van julle sal wees om voort te gaan speel in die volgende sitkamer, en ek sal bly by haar hier vir die tyd wese, soos my broer vir my gesê het...

Asof deur die mis, Angelique het gesien hoe die skare van dames en hof kavaliers om haar saamgedrom.

Ontsteld, bang om nie die koning se broer te behaag nie, het hulle haastig gehad om weg te gaan.

Angelique het haar arms uitgestrek en, nadat sy haar laaste krag bymekaargemaak het, probeer om die soom van die prinses se rok met haar vingers te gryp.

"Madarin," het sy in 'n stille stem gesê, "Sal jy my nie aan my dood oorlaak nie?"

Die prinses het ge huiwer en angstig na haar neef gekyk.

"O Henrietta, twyfel jy in my?" Hy het in 'n tragiese toon gevra. "Het ons nie gesweer om mekaar te vertrou nie, sal ons nie gou verenig word deur heilige bande nie?"

Die blonde Henrietta het haar kop laat laat staan.

"Vertrou sy hoogheid, liefling, ek is seker jy wil net goed hê," het sy aan Angelique gesê en haastig uit die sitkamer geloop.

Angelique was heerlik en kon nie 'n woord uit vrees sê nie. Steeds staan op die mat, knielende, sy draai na die deur waaragter die howe verdwyn so vinnig. Sy het die bleek gesien as die dood van

Bernard d'Andijos en Pegilen de Lozen – hulle het ge huiwer om die kamer te verlaat.

"Wat is jy, boodskappers?" Filippus van Orleans het vir hulle geskree in 'n deurdringende stem. "My bestelling is net so op jou van toepassing. Miskien moet ek vir die koning sê dat mal nonsens jou meer vertroue inspireer as die woorde van sy broer?

Na hul koppe het D'Andijos en Pegilene teësinnig die sitkamer verlaat.

Hierdie jongste verraad het skielik in Angelique moraal wakker geword.

Lafaards! onderpants! O, watter lafaards! Sy het geskree en na haar voete gespring, agter die agterkant van haar stoel weggekruip.

Sy het wonderbaarlik daarin geslaag om die swaard van Chevalier de Lorrain te dodge, maar met die tweede slag het hy haar op die skouer gesny en sy het bloed gewaai.

Andijos! Pegilen! Vir my, Gascons! Sy het in woede geskree. "Red my van die noordelikes!

Die deur wat na die volgende sitkamer lei, het skielik oopgeswaai.

Pegilen de Lozen en die Marquis d'Andijos het met naakte swaarde gebars. Hulle het na die deur ajar geluister, en nou het hulle geen twyfel gehad oor die monsteragtige bedoelings van die koning se broer en sy gunsteling nie.

Met een slag het die Marquis d'Andijos die swaard uit Philippe van Orleans se hande geklop en sy hand beseer.

De Loden het sy swaard oorgesteek met Chevalier de Lorren.

D'Andijos gryp Angelique se hand.

"Kom ons hardloop gou!

Hy het haar na die galery geneem, waar hulle dadelik op die Clement Tonnel afgekom het, maar hy het nie eens tyd gehad om die geweer, wat onder die kleed weggekruip het, uit te trek nie.

D'Andijos het sy keel met 'n swaard gesteek. Die Clement Tonnel het ineengestort en gebloei.

Marquis en Angelique het gehaas om soos mal te ontsnap.

Agter hulle het Philip van Orleans die Switserse in 'n squeaky stem genoem:

"The Guardian! Guard! Hou hulle vas! En gou hoor hulle die vertrapping van die mense wat agter hulle aanhardloop, die lui van halberd.

"Na die hoofgalery," het D'Andijos gooi. "In Tuileries... Daar is stalle, perde!.. En dan - van die stad ...

Toe het hulle gered...

Ten spyte van sy swaarheid, het The Gascone met behendigheid gevlug, wat Angelique nie eens van hom geweet het nie. Haar been was seer en haar beseerde skouer was aan die brand.

"Ek gaan val," het sy asemrowend gesê. "Ek gaan val!

En op daardie oomblik het hulle een van daardie wye trappe gesien wat tot die binnehowe gelei het.

"Hardloop af," het D'Andijos gooi, "en goed daar wegsteek. Ek gaan hulle so ver weg kry as wat ek kan.

Angelique het met die trappe afgehardloop, amper sonder om aan die klipstappe te raak. Skielik het die vlamme van die rooster haar laat terugdeins. En toe stort sy op die grond in.

Harlequin, Columbine en Pierrot het haar opgetel, haar soveel as wat hulle kon na hul skuiling geneem. Voor Angelique se oë lank

groot groen en rooi diamante van hul kostuums geflits het, het sy in

'n diep swoon gedompel.

Hoofstuk 36

Angelique het haar oë oopgemaak – alles was gevul met 'n sagte groen lig. Dit is weer in Montela, op die oewer van die rivier, in die skaduwee van bome, deur die blare waarvan groen geverf, die sonstrale binnegedring het. Sy het haar broer Gontran se stem gehoor. Hy het vir haar gesê:

"Ek sal nooit sulke groen verf as blare en gras kry nie. True, as jy kalamin meng met Persiese kobalt, kan jy 'n soortgelyke kleur bereik, maar steeds sal die toon te dik wees, dit sal nie daardie stralende, smerald deursigtigheid sonverligte blare oor die rivier wees nie ...

Gontran se stem het hard en hees geklink, nie soos dit was nie, maar die somber notas het dieselfde gebly - hulle het altyd verskyn toe hy oor sy kleure of skilderye gepraat het.

Hoeveel keer het hy gefluister en bitterlik in sy suster se oë gekyk,

"Nooit kry ek sulke groen verf soos blare en gras nie."

Die akute pyn onder die lepel het Angelique laat sidder. En sy het dadelik onthou dat iets verskrikliks met haar gebeur het.

"My God," het sy gedink, "my baba is dood."

Ja, hy moes gesterf het. Hy kon ná so 'n nagmerrie nie aan die lewe bly nie. Hy is dood toe sy by 'n venster in 'n donker afgrond uitgespring het. Hy het gesterf terwyl sy deur die galerye van die Louvre gejaag het... Van hierdie mal lopie het sy steeds hande en voete gebewe, van die uiterste spanning wat die hart geprikkel het.

Sy het krag bymekaargemaak, sy het skaars haar hand gevrek en dit op haar maag gesit. Daar was iets stils rokerig onder my hand.

"O, hy beweeg, hy leef! Hoe dapper jy is, my vriend!" het sy met teerheid en trots gedink.

Die baba het soos 'n padda in haar maag rondgeslinger. Sy grop sy ronde kop met haar vingers. Bietjie vir bietjie het haar bewussyn duidelik geword, en sy het besef dat sy op 'n wye bed gelê het met gedraaide kolomme en 'n groen dak, waardeur 'n blougroen lig deurgesak het, en daarom het hy Angelique na die rivieroewer in Montela verskuif.

Maar dit is nie Orthance se huis op Hel se Straat nie. Waar is sy? Sy kon nie duidelik herstel in haar geheue al wat met haar gebeur het, net die gevoel dat iets donker, somber gedruk haar, 'n vae herinnering aan 'n paar monsteragtige tragedie met swart gif, flitsende soos weerlig, swaarde, vrees en taai modder.

Maar hier is die stem van Gontran weer gehoor:

"Nooit, nooit vind ek die kleur van rivierwater onder die blare nie.

Hierdie keer het Angelique amper geskree. Sy is mal, dit is duidelik!

Of is dit verskriklike nonsens?

Sy het opgestaan, die dak oor die bed versprei. Die skouspel wat aan haar oë verskyn het, het uiteindelik die ongelukkige oortuig dat sy haar gedagtes verloor het.

Reg voor haar op 'n klein planke lê 'n blonde, pienk halfnaakte godin, hou 'n strooimandjie, waaruit op die fluweelkussings luukse trosse goue druiwe gehang het. 'N Klein koppie, heeltemal kaal, plump, in

'n krans van blomme, skuins sit op ligte krulle, met 'n passie knyp druiwe. Cupid het verskeie kere nies, en die godin, wat angstig na hom gekyk het, het 'n paar woorde in een of ander onverstaanbare taal gesê, blykbaar olimpus.

Onmiddellik is iemand se voetspore gehoor, en die bebaarde rooi reus, geklee in 'n baie moderne kostuum van die kunstenaar, het na

die koppie gegaan, hom in sy arms geneem en hom in 'n wolkleed toegedraai.

En toe sien Angelique die esel van die kunstenaar Van Ossel, waar naby 'n jong man in 'n leervoorskoot, blykbaar 'n vakleerling, wat twee palette met helder kolle kleure van alle kleure hou.

Die vakleerling, effens buig sy kop aan die een kant, beskou as die onvoltooide prentjie van sy meester. Die dowwe daglig het op sy gesig geval. Hy was van medium hoogte, uiterlik onmerkwaardig, in

'n rowwe doekhemp met 'n oop kraag, wat 'n gelooide nek gesteek het, met roekeloos gesnoei donker blonde hare aan die skouers en dik knal wat oor donker oë hang. Maar Angelique sou erken het onder duisende van hierdie effens pouty lippe, hierdie vrolike snub neus, hierdie kalm swaar onder; baard, wat soos haar pa, Baron Armand, gelyk het.

"Gonrun! Broer Angelique het uitgeroep.

"Die dame het wakker geword! Die godin het uitgeroep.

En op 'n keer het almal wat in die kamer was, insluitend vyf of ses kinders, na die bed gehardloop.

Die reisman was verstom. Hy kyk na Angelique wat met verbasing na hom glimlag. Skielik het hy dik gebloos, haar hand met sy verfbevlekte hande gedruk en gefluister:

"Suster!

Die boeiende godin, wat blyk te wees die vrou van die kunstenaar Van Ossel, het uitgeroep na haar dogter om te bring uit die kombuis warm melk met eiergeel en suiker, wat sy gaar.

"Ek is bly," sê die Nederlander, "Ek is bly dat die dame wat ek gehelp het, nie net 'n dame in die moeilikheid was nie, maar ook die suster van my kameraad.

"Maar hoe het ek hier beland?" Angelique gevra.

Van Ossel het vertel hoe hulle die aand vantevore deur 'n klop aan die deur wakker geword het. Deur die lig van die kers het hy Italiaanse komediante in blink satynpakke gesien, in hul hande bewusteloos bebloede halfdood vrou. In hul temperamentele Italiaanse taal het die akteurs begin smeek om die ongelukkige te help. En hulle het kalm in Nederlands geantwoord: "Ons sal graag haar gasvryheid gee!"

* * *

Nou het Angelique en Gontran met 'n verleentheid na mekaar gekyk.

Dit moes agt jaar gewees het sedert hulle in Poitier opgebreek het.

Voor Angelique se mind-coming word 'n foto van die verlede opgeduik: Raymond en Gonrunner op perdry word 'n smal en steil stadstraat verwyder. Miskien onthou Gonthran nou drie padgestofde meisies wat, saamgedrom het, in 'n ou wa gesit het.

"Ek het jou vir die laaste keer in Poitiers gesien," het hy gesê, "toe jy, Ortance en Madlon na die klooster van Ursulinok gekom het. . .

Dis reg. Weet jy Madlon is dood?

"Ja, ek doen.

"Onthou, Gontran, het jy 'n portret van ou Guillaume geskilder?"

Ou Guillaume is dood.

"Ja, my pa het vir my geskryf. . .

"Ek het steeds daardie portret. En ek het 'n ander een geskryf, beter... Uit die geheue. Ek sal dit vir jou wys.

Gontran sit op die rand van die bed, lê op 'n leer apnee, bedek sy knieë, sy rowwe, grond hande met rooi en blou verf, met spore van sure en soute wat hom gedien het om verf te maak, met oproepe

van die pes, wat hy van die oggend tot die aand om te groei in 'n mortier lood morik, oira, oranje voorsprong.

"Hoe het jy by so 'n lewe uitkom?" Angelique het met jammerte in haar stem gevra.

Gontran se aanrakingsneus (die familieneus van de Sanse) het gekrimp en 'n skaduwee het oor die jong man se gesig gehardloop.

"Dom! Hy het sonder seremonie gesê. "As ek dit al voorheen gedoen het, soos jy vir my gesê het, is dit omdat ek wou. O, ek het die wetenskap ten volle begryp, en die Jesuïete het geen poging gespaar om my 'n ware edelman, 'n waardige opvolger van 'n edele familie, te maak nie, aangesien Jocelin na Amerika gevlug het, en Raymond het die beroemde Jesuïete-orde betree. Maar ek het ook my eie planne gehad. Ek het met my vader opgebreek omdat hy daarop aangedring het dat ek by die leër aansluit om die koning te dien. Hy het gedreig dat hy my nie anders 'n sent sou gee nie. En toe verlaat ek die huis, dwaal soos 'n trap, te voet, en ingeskryf in Parys as 'n student aan die kunstenaar. Nou kom my vakleerlingskap tot 'n einde, en ek gaan rondom Frankryk dwaal. Ek sal van stad tot stad gaan, probeer om al die geheime van die handwerk van skilders en graveerders te verstaan. Om myself te voed, sal ek óf gehuur word as vakleerlinge aan kunstenaars, of portrette van ryk burgers verf. En dan

sal ek myself die titel van werkswinkelmeester koop. Ek gaan 'n bekende kunstenaar, Angelique, wees, ek glo dit! Wie weet, miskien sal ek getaak word om die plafonne van die Louvre te tel!..

"En julle sal die hel, ewige vuur en duiwels uitbeeld met snoesige gesigte op hulle!

"Nee, ek sal hulle verander in 'n blou lug met sonverligte wolke, en onder hulle is die koning in al sy heerlikheid.

"Die koning in al sy prag," het Angelique in 'n swak stem aan haar broer herhaal.

Sy het haar oë toegemaak. Sy het skielik baie ouer gevoel as haar broer – hoewel hy ouer as sy was –

omdat hy daarin geslaag het om al sy kinderdrome te hou. Hy het hulle nie prysgegee nie, ten spyte van die koue, honger en vernedering.

"Vra jy my nie eens hoe ek tot op hierdie punt gekom het nie?"

"Ek is net huiwerig om jou te bevraagteken," het hy verleentheid gesê. "Ek weet dat jy met geweld getroud was met 'n verskriklike, verskriklike man. My pa was gaande oor hierdie huwelik, maar ons het almal jammer gevoel vir jou, arme Angelique. Was jy baie ongelukkig?

Nee, ek dink nie so nie. Maar nou is ek ellendig.

Sy het ge huiwer of hy hom alles moes vertel het. Is dit die moeite werd om verwarring te bring aan die siel van sy broer, onverskillig teenoor alles behalwe sy werk, wat hom gefassineer het. Hoeveel keer in al die jare het hy aan sy klein suster Angelique gedink?

Sekerlik, nie so dikwels nie - waar, toe hy desperaat was dat hy nie die groentjies blare kon slaag nie. Hy het nog nooit voorheen iemand nodig gehad nie, selfs al het Hy dieselfde lewe saam met hulle geleef.

"In Parys het ek my by Ortance's gevestig," het Angelique bygevoeg en probeer om haar hartverskeurende familie wakker te maak.

"Ortance? Sy is absurd! Toe ek kom, het ek haar kom sien. O, my God, wat sy my nie vertel het nie!

Sy is gereed om te sterf van skaamte dat ek na haar toe gekom het in sulke rowwe skoene. "Jy is nie eens sonder 'n swaard nie! Sy het geskree. "As die mees gewone commonaint-ambagsnee!"

Verteenwoordig jy my in die leervoorskoot en die swaard aan my kant? Ja, ek is 'n edelman, maar as ek van skildery hou, dink jy

regtig ek gaan deur sulke vooroordele gestop word? Ek gee nie om vir hulle nie!

"Ek dink ons is almal rebelle van nature," sug Angelique.

Sy het saggies haar broer se corny hand gevat.

"Jy moes in baie moeilikheid gewees het?"

"Nie meer as as ek in die weermag gedien het en 'n swaard gedra het nie, maar dan sou ek steeds in die skuld wees, sou ek deur geldverleenaars vervolg gewees het. En nou leef ek om te weet waarop ek kan reken. En ek verwag nie dat enige grandee my 'n pensioen in 'n minuut sal gee nie. My meester kan my nie mislei nie, want my belange word beskerm deur die gilde. En as dit te sleg is, gaan ek na die Tempel om ons Jesuïete broer te sien en hom te vra vir 'n paar eku.

Raymond in Parys? Angelique het uitgeroep.

"Ja, hy woon in die Tempel, hoewel hy 'n kapelaan god weet hoeveel kloosters, en ek sal nie verbaas wees as hy 'n belydenis van 'n paar edele persone by die hof.

Angelique het gedink. Dit is wie se hulp sy nodig het! Raymond is 'n geestelike persoon, miskien sal hy alles na die hart neem, want dit gaan oor sy familie...

Ten spyte van die vars nog herinnering aan die gevare wat sy pas by die Louvre ontsnap het, ten spyte van die koning se bevele, het Angelique nie eens gedink dat sy die stryd moet prysgee nie. Maar nou het sy besef dat ons met uiterste versigtigheid moet voortgaan.

"Gonthran," het sy uitdruklik gesê, "neem my na die Drie Hammers Tavern."

Gonthran het nie teen sy suster beswaar gemaak nie. Was Angelique nie altyd mal nie? Met watter duidelikheid hy haar onthou

as 'n meisie - kaalvoet, gekrap om die bloed met dorings, in 'n geskeurde rok, wild, sy teruggekeer huis toe van haar geheimsinnige veldtogte, sonder om 'n woord oor waar sy was.

Kunstenaar Van Ossel het aangeraai om te wag vir duisternis of ten minste skemer, sodat Angelique nie herken het nie. Hy, wat jare lank hier gewoon het, het geweet watter tragedies gebeur het, watter intriges in die Louvre-paleis aan die gang was, - te danke aan die edele kliënte eggo's van hulle en voor sy werkswinkel.

Mariquier, die kunstenaar se vrou, het Angelique haar romp gegee met 'n kors van 'n eenvoudige, goedkoop lap van die kleur van die beige, wat die kleur van 'n gedroogde roos genoem word, haar kop vasgebind met 'n swart satyn sakdoek, wat vroue van die mense dra. Angelique was geamuseerd dat die romp korter was as die rompe van edele dames, en het haar op die enkels geslaan.

Toe Angelique deur Gontrana vergesel is, het Angelique die Louvre verlaat deur 'n klein deur genaamd die "wasgoeddeur" want daardeur van die Seine na die paleis en die hele dag het die wasgoed klere vir

die koninklike familie gewas, sy het die dag tevore meer soos 'n mooigesig-ambagsman se vrou gelyk wat aan haar man se hand hang as 'n groot dame wat die dag tevore met die koning gepraat het.

Agter die Nuwe Brug, onder die strale van die son, het die Seine geskyn. Die perde, wat na die watergat gedryf is, het die water na die bors binnegegaan, hard geroes en gesnoer. Barges met hooi gevoer langs die strand, die vorming van 'n lang ketting van geurige stapels. Soldate, monnike en verpleegsters het uit die skip gekom, wat uit Rouing aangekom het.

Die klokke het in die aand gelui. Verkopers van pype en wafels het in die strate rondgeswerf met hul mandjies bedek met wit lappe, en verlei spelers wat in tavernes sit: *Wie*

verloor het, klik ons.

Buise, buise, goedkoop buise.

'n Vervoer het verbygegaan, waaruit spoedbote en honde gehardloop het. Groot, sinistere, mauve in die lig van die dreigende skemer, teen die rooi lug het die Louvre met sy eindelose galerye geloom.

DEEL VIER. GROSER OP GREVESKA (September 1660-Februarie 1661) Hoofstuk 37

Van die taverne, 'n gietysterteken met die beeld van drie hamers, het oor die koppe van verbygangers gehang, donderende sang is gehoor.

Angelique en Gontran het die stappe neergedaal en hulself in 'n rookgevulde, sous-ruiksaal bevind. In die dieptes deur die oop deur kon jy die kombuis sien, waar oor die roosters met warm kole stadig skewe gedraai het met hoenders wat op hulle gespan is.

Broer en suster het by 'n tafel gaan sit en 'n bietjie aan die kant van die venster gestaan en Gontran het wyn bestel.

"Kies 'n bottel goeie wyn," het Angelique gevra en 'n glimlag gedruk.

Ek sal betaal.

En sy het vir hom haar beursie gewys, waarin sy die kaarte versigtig met 'n duisend en 'n half livres gewen het.

Gonthran het gesê hy is nie fussy nie en gewoonlik tevrede met goedkoop wyn van die wingerde wat op die Paryse heuwels uitstrek.

Hier op Sondae - dit is nog 'n saak, hy drink reeds meer bekende wyne: Bordeaux, Boergondiese. Dit gaan spesifiek ter wille hiervan in die voorstede, waar dit goedkoper is, want dit is nog nie belasde invoerstadsplig nie. Dit word "kabatsky" genoem. En hulle drink in land courgettes. So 'n Sondagwandeling is sy enigste vermaak.

Angelique het gevra of hy saam met vriende daar heen gegaan het.

Gonthran het nee gesê. Hy het geen vriende nie, maar hy hou daarvan om in 'n groen gazebo te sit en na die gesigte van ambagsmanne, hul vroue en kinders te kyk. En hy vind dat mense is, in die algemeen, goeie, waarskynlike wesens.

"Jy is gelukkig! Angelique het saggies gesê en skielik weer die bitterheid van die gif in haar tong gevoel.

Sy het nie siek gevoel nie, maar sy was moeg en uitgeput.

Toedraai in 'n kaap van rowwe wol, wat sy Mariquier geleen het, Angelique met onbegonne belangstelling waargeneem die onbekende lewe van die Paryse taverne.

Ja, ten spyte van die swaar gees van die kombuis, maklik en vrylik hier asemgehaal, en dit het gereeld hier gelok.

Die edelman het hierheen gekom om te rook en 'n blaaskans te neem van die etiket van koninklike onthale, bourgeois - om weg te eet van die verdagte oog van 'n grouchy vrou, die musketeer hier in die bene gespeel, en die ambagsman het sy salaris gedrink en ten minste vir 'n paar uur vergeet van al sy bekommernisse.

* * *

Die Drie Hammers Tavern was geleë in Montorgei Square, naby Pale Royal, en sy gereelde besoekers was komediante wat nog in make-up gekom het, met hul neuse vasgenael, het byna snags gekom om

"die binnekant te bevogtig" en die keel te week, geskeur van passievolle howlers. Soms is die gereelde van hierdie blok aangesluit deur Italiaanse mime in helder lappe, billike akteurs en selfs, dit gebeur, baie verdagte gips met oë brand soos kole.

Daardie aand het 'n ou Italiaanse man in 'n rooi fluweelmasker, wat sy gesig bedek het, en met 'n lang grys baard aan sy middellyf

besoekers 'n snaakse aap gewys. As sy na iemand kyk, het sy pret by hom geslaan en 'n pyp gerook, sy hoed aangesit, of 'n glas na sy mond gebring.

Die gehoor het letterlik hul mae geskop.

Gon cochran het die toneel nuuskierig dopgehou.

"Kyk na die groot kombinasie van 'n rooi masker en 'n wit baard!

Maar Angelique, wat reeds senuweeagtig begin raak het, het net gedink oor hoe lank sy hier sou moes wag.

Uiteindelik het die deur weer oopgemaak en op die drumpel verskyn

'n groot Deense hondeprokureur Degre.

Die prokureur is vergesel deur 'n man in 'n wye grys kleed.

Angelique, tot haar verbasing, het in hom 'n jong Serbalo herken, wat om sy bleek gesig weg te steek, sy hoed laag op sy oë gestoot het en die kraag van die kleed opgewek het.

Angelique het Gontran gevra om na hulle toe te kom en hulle strategies na sy tafel te nooi.

"My God, mevrou," sug die prokureur en sit op die bank langs Angelique, "want vanoggend het ek gesien hoe jy tien keer verwurg, twintig verdrink en honderd keer begrawe word.

"Dit sou een keer genoeg wees, meester," lag sy. Maar in haar hart was sy bly dat hy bekommerd was oor haar.

"Is jy so bang om 'n kliënt te verloor wat jou min betaal en jou in gevaar stel? Angelique gevra.

Hy het 'n eenvoudige grimeer gesnuier.

"Sentimentaliteit is 'n siekte wat nie maklik genees word nie. En as jy ook geneig is tot avonture, dan kan jy sekerlik sê: niks goeds wag op

jou nie. Kortliks, hoe meer ingewikkeld jou saak, hoe meer fassineer dit my. Hoe is jou wond?

Weet jy reeds alles?

"Dit is die plig van 'n sleuth-prokureur. Ek moet egter erken dat die gentleman wat hier teenwoordig is, my van onskatbare waarde gegee het.

Serbalo, met sy lila-ontsteekte ooglede en 'n wasige gesig van 'n slapelose nag, het vertel hoe die dramatiese gebeure by die Louvre ontvou het, wat hy per ongeluk gesien het.

Daardie aand het hy 'n wag by die Tuileries-stalle gedra, toe skielik

'n uitasemlose man sonder 'n pruik uit die tuin gehardloop het, wat hy blykbaar verloor het. Dit was Bernard d'Andijos. Voor dit het hy deur die hoofgalery geglam, sy houthakke geratel, die hele Louvre en Tuileries wakker gemaak, van die kamers en die kamers waarvan die bang gesigte uitsteek, en toe die sentries sy pad probeer blokkeer, het hy hulle afgeskel.

'N haastige saal perd, D'Andijos verduidelik aan Serbalo dat net nou was die Countes de Peyrac byna doodgemaak, en hy, d'Andijos, het

sy swaard op Philippe van Orleans. Oomblikke later het hy die perd aangeknap en na die poorte van St. Honore gejaag en geskree dat hy Languedoc teen die koning gaan grootmaak.

"Arme Marquis d'Andijos," het Angelique gelag. "Dit is hy. Opper.

Languedoc vs. King?..

"Bv! Jy dink nie hy gaan dit doen nie? Serbalo gevra.

Hy het sy vinger met 'n ernstige voorkoms grootgemaak.

"Madazarya, jy het absoluut verkeerd verstaan die siel van die Gasconets - sy lag word maklik vervang deur woede, en jy kan nooit voorspel hoe dit sal eindig. Wanneer hy woedend is, verdoem dit dan, wees op die uitkyk!

"Ek is regtig my lewe aan die Gascons skuld. Wat het met Lozin gebeur, weet jy nie?

Hy is in die Bastille.

"My God, solank Hy nie daar vergeet word vir veertig jaar nie!

Angelique sug.

"Moenie bang wees nie, hy sal nie toelaat dat jy van homself vergeet nie. Ek het ook twee voetjies gesien wat die lyk van jou voormalige butler dra.

"Mag die duiwel sy siel neem!..

"Laastens was ek seker dat jy ook dood is, en ek het na jou skoonseun, aanklaer Fallo de Sansa, gegaan. Dit is waar ek mnr Degre, jou prokureur, gevind het. Saam met hom het ons na Chatelet gegaan om die liggame van al die verdrinktes en vermoordes wat vanoggend in Parys gevind is, te ondersoek. Dit is

'n crappy werk, Ek is nog siek van dit. En nou is ek hier! Wat is jou planne, madame?

Jy moet hardloop, en so gou as moontlik.

Angelique kyk na haar wit hande, wat sy op die tafel voor haar gelê het, langs 'n groot glas dik donker ruby wyn, waaraan sy nooit aangeraak het nie.

Hoe klein en broos het hulle vir haar gelyk, en sy het hulle onwetend vergelyk met die sterk hande van mans wat langs haar sit.

Degre, 'n gereelde van die courgette, het 'n snuffel van die horing voor hom gesit en 'n bietjie tabak gevryf om hul pyp te vul.

Angelique het baie eensaam en hulpeloos gevoel.

Gontran het skielik gesê:

"As ek dit reg kry, is jy in 'n vuil storie en jy waag jou lewe. Ek is egter nie verbaas nie. Jy kan dit altyd verwag.

"Die Graaf de Peyrac is in die Bastille op aanklagte van heksery," het Degre verduidelik.

"Ja, ek is nie verbaas nie! Gontran herhaal. "Maar jy kan steeds uitkom. As jy nie die geld het nie, sal Ek dit aan jou leen. Ek het 'n bietjie gered om rondom Frankryk te reis. En Raymond, ons Jesuïete broer, ek is seker hy sal jou ook help. Versamel jou besittings en gaan sit in die stadium na Poitier. En van daar af sal jy by Montela uitkom. Jy sal veilig by die huis wees.

Vir 'n oomblik voor Angelique se oë was daar 'n kasteel van Montelu,

'n stil toevlug onder die moerasse en woude. Florimon sou op die trekbrug met kalkoene speel.

Wat van Joffrey? Sy het gesê. "Wie sal verseker dat geregtigheid vir hom heers?"

Daar was 'n pynlike stilte, net by een van die tafels was 'n paar dronke en ongeduldig geklop met messe op plate, veeleisende aandete, besoekers. Die voorkoms van Corbason, die eienaar en kok van die taverne, wat gedra het, het hoog op sy arms uitgestrek, bruin, met 'n helder kors gans, gelyktydig kalmeer. Die geraas in die saal het amper bedaar, en te midde van die tevrede grunt kon vier spelers gehoor word om dobbelsteen te gooi.

Degre met 'n onvrugbare voorkoms het sy Nederlandse buis met 'n lang mondstuk opgestop.

"Waardeer jy regtig jou man so baie?" Gontran gevra.

Angelique het haar tande gerasper.

"Een greintjie van sy brein is duurder as wat die drie koppe saamgestel het," het sy sonder 'n snage gesê. "Natuurlik weet ek dit

is snaaks om daaroor te praat, maar selfs al is hy my man, en selfs lam en vermink, is ek lief vir hom.

Sy het stuiptrekkings sonder trane gesnik.

"En tog het ek hom self doodgemaak. En alles as gevolg van daardie vuil gifverhaal. En gister by die gehoor saam met die koning het ek sy sin onderteken, ek...

Skielik het haar blik gestop en sy het met afgryse gevries. Buite die venster, waar naby sy gesit het, was daar 'n afskuwelike visie: iemand se gesig, verskriklik, soos in 'n nagmerrie, half weggesteek met stokke hare. 'n Mauve-stamp het op 'n dooie bleek wang uitgehou. Een oog was bedek met 'n swart verband, die ander het soos 'n wolf gebrand. Die monster het na Angelique gekyk en gelag.

Wat gaan aan? Gontran gevra. Hy het met sy rug na die venster gesit en niks opgemerk nie.

Degre het die bang blik van die jong vrou gevolg en skielik na die deur gehaas en sy hond gefluitjie.

Die gesig buite die venster is weg. Gou het die prokureur teruggekeer met 'n teleurgestelde voorkoms.

Verdwyn soos 'n rot in 'n gat.

"O, so jy ken hierdie patetiese gentleman?" Serbalo gevra.

Ek ken hulle almal. Dit is 'n sekere Kalambreden, die beroemde skelm, die koning van piksels uit die Nuwe Brug en een van die bekendste leiers van die hoofstaddiewe.

"En hy het die vermetelheid om hierheen te kom en ordentlike mense te sien eet!

"Miskien is daar 'n medepligtige in die saal aan wie hy wou teken.

"Nee, hy het na my gekyk," het Angelique met haar tande gesê.

Degre kyk na haar.

"Wel, moenie ontsteld wees nie. Na alles, nie ver van hier af is die straat van Truanderi en die voorstad van Saint-Denis - 'n toevlug van alle skelms en hul prins, Groot Kerz, die leier van professionele bedelaars en skelms.

Vertel, Degre omhels Angelique by die middellyf en het 'n sterk benadering. Angelique was tevrede met die gevoel van warmte en krag wat uit hierdie man se hand kom. Die senuweespanning het geleidelik bedaar. Ongedeerd het sy aan Degra vasgeklou. Wat maak dit saak dat hy 'n algemener, 'n bedelaar se prokureur! Is sy nie nou op die punt om al die vervolgde paria te word nie, sonder 'n dak oor haar kop, sonder enige beskerming en selfs, miskien, 'n naam?

"Verdoem dit! Degre het vrolik uitgeroep. "Dit is nie hoekom ons na die kroeg gekom het om somber gesprekke hier te hê nie. Kom ons

kom terug saam, here, en dan sal ons dink oor hoe ons kan voortgaan. Haai, Corbason, patetiese couhaer, gaan jy ons nie honger ly nie?

Die eienaar het na die tafel gehaak.

"Wat kan jy bied aan drie edele seniors, wie se kos vir die afgelope 24 uur was net 'n moeilikheidsvrye, en 'n jong brose dame, wat goed sou doen om eetlus te veroorsaak?

Corbason het sy ken met sy hand botsing en met 'n geïnspireerde voorkoms gesê:

"Wel, here, ek sal jou 'n groot beesvleisfilet bied met bloed gevul met gherkins en vars komkommers, hoender gebraai op kole, en 'n bak pasteie in olie. Wel, 'n dame het iets ligter nodig, is dit nie?

Gekookte kalfsvleis, blaarslaai, beenmurg, appeljellie, gedikaeerde peer en wafelbuise. En uiteindelik,

'n lepel dille pastille, en ek is oortuig: haar lelies wange weer pienk.

"Corbason, jy is die mees nodige en mees genadige persoon in die wêreld. Volgende keer as ek kerk toe gaan, sal ek vir jou bid tot By St. Honore. Buitendien, jy is steeds 'n groot meester, nie net in souse nie, maar ook in wit.

Maar Angelique, miskien, vir die eerste keer in haar lewe het nie 'n aptyt. Sy het skaars Corbason se kulinêre meesterstukke aangeraak.

Haar liggaam het gisteraand met die gif dronk gesukkel, waarvan 'n klein fraksie steeds talm. Dit het vir haar gelyk of 'n ewigheid sedert daardie verskriklike nag verbygegaan het. Dronk deur die kwaal, en miskien ongewoon vir haar, die versmoor van hierdie rookgevulde saal, het sy 'n onweerstaanbare begeerte gevoel om aan die slaap te raak. Toe sy haar oë toemaak, het sy aan haarself herhaal dat Angelique de Peyrac gesterf het.

* * *

Toe sy wakker word, het 'n mistige dagbreek reeds deur die vensters van die taverne gebreek.

Angelique het besef dat die stywe kussing waaraan haar wang gedruk is, niks meer as die knieë van Degre se prokureur was nie.

En sy lieg en strek uit op die bank. Bo haar het sy die prokureur se gesig gesien – halfbedek sy oë, hy met 'n dromerige voorkoms het voortgegaan om te rook.

Angelique het haastig gaan sit en wen met die pyn wat veroorsaak word deur haar skielike beweging.

"O, vergewe my," het sy gemompel. "Ek is... Jy moes baie ongemaklik gewees het.

"Het jy goed geslaap?" hy het gevra, die woorde gestrek en sy stem het beide moegheid en ligte dronkenskap gevoel. Die beker voor

hom was amper leeg.

Serbalo en Gontran het ook geslaap, hul elmboë op die tafel gesit en saam met die res van die besoekers gesnork, gestrek wat op die banke, wat net op die vloer.

Angelique kyk by die venster uit. Sy het 'n vae herinnering aan iets baie scary gehad. Maar sy het net 'n grys reënerige oggend gesien –

op die glas het 'n stroompie water gehardloop.

Uit die kombuis kom die stem van Corbason, wat 'n paar bestellings gegee het, die gerommel van vate, wat op die klipblaaie van die vloer gerol het.

Stoot die deur met sy voet, 'n man het in 'n hoed gly op die rug van sy kop. Hy het 'n klok in sy hand gehou. Op sy skuinsblou bloes op

sommige plekke was dit moontlik om die blomme van lelies en die wapen van St. Christopher te onderskei.

Ek is Picard, die wyndraer. Haai, meester, het jy my nodig?

Ek doen regtig, maat. Ek het net ses vate Luar-wyn uit Grev Square gebring. Drie wit en drie rooi. Ek maak elke dag twee vate oop.

Serbalo het wakker geword en, nadat hy opgespring het, ruk sy swaard uit die knoop.

"Verdoem dit, messiers, luister na almal! Ek gaan oorlog voer teen die koning!

"Serbalo, stilbly! Die bang Angelique het implorerend gesê.

Hy gooi 'n verdagte blik op haar slapelose dronkaard.

"Dink jy ek gaan dit nie doen nie?" Mevrou, jy ken nie die Gascons nie. Oorlog teen die koning! Kom saam met my almal! Oorlog teen die koning! Gaan, Languedoc rebelle!

Skud met 'n swaard, hy het na die uitgang gegaan en op die drumpel gereis, uitgegaan.

Die slaapplekke, wat nie op sy oproep gereageer het nie, het voortgegaan om te snork, en die eienaar van die taverne met 'n peddling, knielende voor die vate en hard squishing tonge, probeer om die wyn voor die toeken van 'n prys. Vars kop-aroma, wat uit die vate kom, het die reuk van tabakrook, wynuitbranding en rancid-souse onderbreek.

Gon het sy oë gekeur.

"God," het hy gesê, "Ek eet nie so lekker sedert die tyd onmoreel, of eerder uit die laaste banket van die broederskap van die evangelis Lukas, wat ongelukkig een keer per jaar gereël word nie. Is dit nie vroeg Mass nie?

"Dit is moontlik," het Degre gesê. Gontran het opgestaan en uitgereik.

"Ek moet gaan, Angelique, of die meester sal kwaad wees vir my.

Kyk, gaan na die Tempel in die Tempel, sien Raymond. En ek gaan Orthance vanaand besoek, maar ek kan my indink hoeveel vuil ons sjarmante suster op my kop sal gooi. Eintlik herhaal ek, verlaat Parys. Maar ek weet U is meer hardkoppig as al ons Vader se muile.

"Hoe dom jy is as almal van hulle," het Angelique gesê.

Hulle het almal saam uitgegaan, vergesel van 'n hond Degre genaamd Sorbonne. Reg in die middel van die straat het 'n vuil stroom water gevloei. Die reën was verby, maar die lug was versadig met vog, 'n flou briesie met 'n drukkie rotsystertekens oor die banke.

"Reguit uit die water! In die dop! Die vindingryke oesterhandelaar het geskree.

"'n Goeie bui in die oggend! Die siel verwarm soos die son! Die wyndraer het geskree.

Gontran het hom gestop en 'n glas in 'n vlug gedrink. Nadat hy sy lippe met sy mou afgevee het, het hy afbetaal en sy hoed grootgemaak, totsiens aan sy prokureur en suster gesê en met die skare saamgesmelt, nie anders as ander ambagsmanne wat op daardie uur getrek is om te werk nie. "Ons is albei goed! Angelique het gedink en na hom omgesien. "Goeie erfgename van die de Sanse familie! Ek is hierheen gedryf, maar waarom wou hy so laag afgaan?"

Voel ongemaklikheid vir haar broer, sy kyk na Degra.

"Gon-skerm was nog altyd vreemd," het sy gesê. "Hy kon 'n beampte gewees het, soos alle jong edeles, maar hy het van net een ding gehou – verf gemeng. My ma het gesê toe hulle vir hom gewag het, het sy 'n week lank die hele gesin se swart klere op die

geleentheid van rou vir my grootouers verfyn. Miskien is dit wat dit verduidelik?

Degre glimlag.

"Kom ons gaan kyk na jou Jesuïete broer," het hy gesê, "met die vierde lid van hierdie vreemde familie.

"O, Raymond is 'n uitstaande persoon!

"Ter wille van jou hoop ek so, Countes.

"Moenie my meer 'n telling noem nie," het Angelique gesê. "Kyk net na my, Master Degre.

Sy het haar aanraking, heeltemal wasagtige gesig vir hom opgewek.

Van uitputting het haar groen oë verhelder en 'n treffende skaduwee van jong lenteblare geneem.

"Die koning het vir my gesê, "Ek wil nie meer van jou hoor nie." Weet jy wat dit beteken? Dit beteken dat die Countes de Peyrac weg is. Ek hoef nie meer te bestaan nie. En ek bestaan nie meer nie. Kry jy dit?

"Ek het die belangrikste ding geweet: jy was siek," het Degre gesê.

"So jy bevestig jou woorde wat jy die laaste keer vir my gesê het?"

Wat het ek gesê?

"Dat jy geen vertroue in My het nie.

"Nou is jy die enigste persoon wat ek kan vertrou.

Kom dan saam met my. Ek sal jou na dieselfde plek neem waar jy gaan hê. Jy moet nie ontmoet met 'n formidabele Jesuïet totdat jy kom om jou sintuie, versamel kragte.

Hy het haar arm gesnem en haar weggevoer in die fussy oggend Paryse skare. Die geraas het doof gestaan. Al die handelaars het reeds in die strate ingestort en hulle goedere besoedel.

Angelique, so goed as wat sy kon, het probeer om haar gewonde skouer te beskerm, maar elke nou en dan is sy gestoot, en sy het haar tande geborsel om nie te kla nie.

Hoofstuk 38

Op straat het Saint-Nicola Degre voor die huis gestop met 'n groot teken, waar op 'n helderblou agtergrond 'n koperbekken uitgebeeld is. Stoomklubs het uit die vensters van die tweede verdieping gerol.

Angelique het besef dat die prokureur haar na die barbier gelei het wat die stoomkamer vashou, en reeds vooraf verlig gevoel het oor die gedagte wat nou met warm water in die lohan duik.

Die eienaar, Master Georges, het hulle genooi om te gaan sit en wag

'n paar minute. Wyd uitmekaar het hy die musketeer geskeer en geredeneer dat vrede 'n ramp is vir 'n heerlike kryger, 'n ware ramp.

Uiteindelik, nadat hy die "heerlike kryger" aan die dissipel oorgedra het, sodat hy sy kop gewas het –

wat nie 'n maklike ding was om te doen nie - Meester Georges, vee die skeermes op sy teenstander, genader Angelique met 'n nuttige glimlag.

"So-so!. Dit maak sin. Nog 'n offer van liefde. Wil jy hê ek moet haar

'n bietjie verfris voordat jy dit vat, so, is dit 'n onverbeterlike yubochnik?

"Dit is nie die punt nie," het die prokureur baie kalm teruggetrokke.

"Hierdie jong dame is gewond en ek wil graag hê jy moet haar lyding vergemaklik. En laat hulle dit dan uitkoop.

Angelique, wat, ten spyte van haar bleekheid, uit die woorde van die barbier punchy geword het, het 'n volledige verwarring gevoel oor die gedagte dat sy in die mans sou moes uitdrein. Sy is altyd bedien deur vroue, en aangesien sy nooit siek geword het nie, is sy nooit deur 'n dokter ondersoek nie, en nog meer so hier is 'n straatheiner-barbier.

Maar voordat sy 'n protesgebaar kon maak, het Degre, asof dit heeltemal natuurlik was, met die behendigheid van 'n man vir wie vroueklere geen geheime inhou nie, die hake op haar kors ontknuit en toe die lint wat die hemp ondersteun het, ontbind en die hemp na die middellyf getrek.

Mather Georges leun in die rigting van Angelique en versigtig verwyder die verband van die salf-geweekte korpooria, wat Mariquier geplaas het op 'n lang sny gelaat deur die swaard van Chevalier de Lorrain.

"Hmm! hmm! Dit maak sin! Die barbier het gemurmureer. "Sommige galante ondertekenaar het gedink dat hy te duur gevra is en besluit het om met 'n "yster muntstuk" te betaal soos ons dit noem.

Weet jy nie, duif, dat hulle swaard onder die bed gehou moet word totdat hulle hul beursie optel nie?

Wat kan jy sê oor die wond? Degre gevra.

Hy het steeds dieselfde onvrugbare voorkoms gehad, terwyl Angelique verskriklik gevoel het.

"Hmm! hmm! Niks goeds nie, maar niks sleg nie. Ek sien dat 'n paar onkundige apteker haar met korrosiewe brak salf gesmeer het. Nou sal ons dit verwyder en vervang dit met 'n ander een wat sal verfris en herstel die stof.

Hy het na die rak gegaan en die boks van daar af geneem.

* * *

Angelique het gely aan halfnaak in hierdie barbier, waar die reuk van verdagte dwelms gemeng is met die reuk van seep.

'n Kliënt het ingekom om te skeer, en toe hy Angelique sien, het hy uitgeroep:

"Watter borste! Ek wil graag so oorgaan wanneer die maan opstaan!

Degre het 'n onmerkbare teken gemaak, en die Sorbonne, wat aan sy voete gesit het, na die vreemdeling gehaas en haar tande aan sy broek vasgeklou het.

"O, o, Ek is weg! Hy het geskree. "Hy is 'n man met 'n hond. So, hierdie goddelike appels behoort aan jou, Degra, die bloedige trap!

"Moenie kwaad wees nie, boodskapper," het Degre onbegaanbaar gesê.

"In daardie geval het ek niks gesien of gesê nie. O, vergewe my, messir, en vertel jou hond om nie my arme gedra broek op te skeur nie.

Degre het stil gefluitjie en die hond gebel.

"Ek wil hier uitkom," het Angelique met bewende lippe gesê en ongemaklik probeer om op haar hemp te trek.

Die prokureur het haar met 'n ferm hand in haar sitplek gesit. Hy het

'n rowwe gesê, al fluister:

"Moenie dom wees nie, dom. Dink aan die soldaat se gesegde, "In oorlog is dit soos oorlog." Jy veg teen 'n stryd waarop jou man se lewe en jou eie lewe afhanklik is. Jy moet alles doen om te wen, en nou is nie die tyd vir snzhmania nie.

'n Barbier het met 'n klein blink mes in sy hand vorenkant gekom.

"Ek dink ons gaan dit moet sny," het hy gesê. "Daar is 'n ping onder die vel, dit moet uitgebring word.

Moenie bang wees nie, baba," het hy liefdevol bygevoeg, asof hy met 'n kind praat, "niemand het so 'n maklike hand soos Master Georges nie.

Ten spyte van haar vrees het Angelique seker gemaak dat die barbier nie gelieg het nie: hy het die operasie baie slim gedoen. Toe het Meester Georges die wond gevul met 'n paar vloeistof, wat

veroorsaak het dat Angelique letterlik opspring, dadelik besef dat dit alkohol was, en vir haar gesê om op te gaan in die stoomkamer, en dan sou hy dit verband hou.

* * *

Die parilla van Meester Georges was een van die laaste badondernemings, bewaar van daardie antieke tye, toe die Crusaders, nadat hulle die Ooste besoek het, die sjarme van die Turkse bad verstaan het en die behoefte gevoel het om te was. In daardie vroeë dae het stoomkamers in Parys om elke draai verskyn.

En daar het nie net gestoom en gewas nie, maar ook "die hare verwyder", soos hulle toe gesê het, dit wil sê, verwyder plantegroei uit die hele liggaam. Gou het hierdie stoomkamers egter 'n slegte naam gekry, oor hul talle dienste wat hulle bygevoeg het en dié, wat hoofsaaklik belangstel in besoekers aan die graaninstellings op die straat van die Vallei van Liefde. Besorgde priesters, streng Hugenote en medies, wat hulle gesien het as die bron van verskeie slegte siektes, en daarin geslaag het om hulle te sluit. Dit is hoekom, afgesien van 'n paar baie onaantreklike paries wat deur barbers gebruik is, daar nêrens was om in Parys te was nie. Dit lyk egter of die bevolking maklik hiermee sit.

Die parilla het bestaan uit twee klipge gevoerde sale, geskei deur hout partisies in klein hutte. In die dieptes van elke saal is oonde geplaas waarin die dienskneg die cobbles verhit het.

Een van die bediendes van die vrouesaal is die naakte gedeelte van Angelique. Toe is sy toegesluit in 'n kubieke, waar daar banke en 'n slob met water was, waarin die rooiwarm cobbles pas gegooi is.

Warm stoom het uit die water opgestaan.

Angelique, wat op 'n bank gesit het, het asem gesnak, die lug met haar mond gevang, en dit het vir haar gelyk of sy op die punt was om te sterf. Toe sy vrygelaat is, het 'n stroompie sweet in haar liggaam afgevloei.

In die saal het die bediende haar in die koue water laat duik, toe, 'n handdoek op haar gegooi, haar na die volgende kamer geneem, waar verskeie vroue in dieselfde eenvoudige klere gesit het. Die bediendes - meestal ou vroue van baie onaantreklike voorkoms -

geskeer kliënte en gekam hul lang hare, gesels soos magpies.

Volgens die stemme van die kliënte, volgens hul gesprekke, het Angelique besef dat die meeste van hulle van 'n eenvoudige boedel is: óf bediendes of handelaars wat, nadat hulle na Mass in die kerk geluister het, voor werk in die bad gehardloop het om op die laaste skinder op te doen.

Angelique is aangesê om op die bank te lê.

Gou kom Meester Georges, wie se voorkoms nie diegene teenwoordig in die verleentheid stel nie.

Hy het 'n houding in sy hand gehou en die meisie wat hom vergesel het, was 'n mandjie bloed blikkies en tinder.

Angelique het kwaai betoog.

"Moenie dat ek bloei nie! Ek het haar reeds genoeg verloor. Sien jy nie ek is swanger nie? Jy gaan my baba doodmaak.

Maar die barbier-geneser was vasbeslote en gebaar om haar te wys om op haar maag te lê.

"Bly kalm, of ek sal op jou vriend klik en hy sal jou snuch.

Nadat hy 'n prokureur in hierdie rol voorgestel het, was Angelique met afgryse vervul en stil.

Die barbier het drie insnydings op haar rug gemaak en die blikkies op haar gesit.

"Kyk daarna," het hy entoesiasties gesê, "wat 'n swart bloed vloei!

Wie sou gedink het dat so 'n blonde meisie so 'n donker bloed het!

"Ek smeek jou, los my 'n bietjie! Angelique gevra.

"Ek wil die hele ding uit jou suig," sê die barbier en draai sy oë wreed. "En dan sal Ek jou leer hoe om jou are met vars en vrugbare bloed te vul. Die resep is eenvoudig: 'n goeie glas rooiwyn en 'n nag van liefde.

Styf sy skouer geband, hy het haar uiteindelik laat gaan. Twee skoondogters het haar gehelp om te kam en aangetrek te word. Sy het hulle 'n paar munte geskiet en hulle het na hulle ge staar in verwondering.

"O Marquis," roep die jonger een uit, "gee jou prins in 'n gedra kleed jou so vrygewig?"

Die ou vrou, wat na Angelique gekyk het, wie se bene opgepomp is terwyl sy die houttrap neergedaal het, het haar metgesel in die kant geslaan:

"Sien jy nie dat dit 'n edele dame is wat besluit het om 'n blaaskans van haar vervreemde seniors te neem nie?

"Maar hulle verander nie gewoonlik nie," het die metgesel teruggetrokke. "Hulle het 'n masker aangetrek en Meester Georges begelei hulle deur die agterdeur.

Onder angelica het gewag vir 'n geskeer en rooihare Degre.

"Sy is weer soos 'n bessie," het die barbier gesê en by die prokureur gewen. "Moet net nie vir haar onbeskof wees soos gewoonlik totdat sy 'n gas op haar skouer het nie.

Hierdie keer het Angelique net gelag. Sy was nie meer verontwaardig nie.

Hoe voel jy? Degre het gevra toe hulle buitentoe gegaan het.

"Soos 'n blinde katjie," het Angelique gesê. "Maar dit is nie so onaangenaam nie. Ek dink ek begin filosofies wees oor die lewe. Ek weet nie of hierdie sterk prosedures wat aan my onderwerp is, so

nuttig is nie, maar hulle kalmeer beslis my senuwees. Nou kan jy nie bekommerd wees nie - maak nie saak hoe my broer Raymond my ontmoet het nie, ek sal 'n onderdanige en nederige suster wees.

Dis wonderlik. Jy het 'n rebelse natuur, en ek is altyd bang vir ontploffings. Die volgende keer wat jy voor die koning verskyn, sal jy ook voorstoom in die bad?

"O, dit is 'n skande dat ek dit nie gister gedoen het nie! Angelique sug sagmoedig. "Daar sal nie nog 'n keer wees nie. Ek sal nooit weer voor die koning staan nie.

"Moenie weer sê nie." Die lewe is so veranderlik, die wiel draai die hele tyd.

'n Vlaag wind het 'n sakdoek op Angelique se kop geflrooi, waarmee sy haar hare bedek het. Degre het gestop en dit liggies vasgebind.

Angelique het sy warm gelooide arms met lang, dun vingers in haar eie geneem.

"Jy is 'n baie mooi man, Degre," fluister sy en lig 'n liefdevolle blik op hom.

"Jy is verkeerd, madame. Kyk na hierdie hond.

Hy wys na die Sorbonne, wat langs hulle baljaar het, haar gestop het en, haar kop geneem het, die kragtige kake van die Deense Hond oopgemaak het.

Hoe hou jy van hierdie fangs?

"Verskriklike fangs!

Weet jy waarvoor ek die Sorbonne opgelei het? Kyk, sodra dit nag in Parys is, gaan ek en sy jag, laat ek haar die koelte van 'n ou kleed ruik of 'n ander ding wat behoort het aan die dief wat ek soek. En

ons sit af, bereik die oewer van die Seine, beroerd onder brûe tussen stiltes, dwaal aan die buitewyke, op die ou skag, kyk na al die werwe, in al die gate wat wemel van hierdie rabbi - woedend en diewe.

En skielik jaag die Sorbonne iewers. Wanneer ek haar inhaal, is sy reeds - o, baie delikaat, net sodat sy nie weghardloop nie! Hou die keel van die man wat ek gesoek het met sy tande. Ek sê vir my hond,

"Warte!": dat in Duits – omdat die hond deur 'n Duitse huursoldaat aan my verkoop is – beteken:

"Wag!" Dan leun ek na die gevangene, ondervra hom en gee hom 'n vonnis. Soms vergewe ek hom, soms roep ek die nagwag om hom na die Chatelet te stuur, en soms sê ek vir myself, "Waarom oorloop tronke en pla die here van die beoordelaars?"

"En... doen jy dit dikwels? Angelique het gevra, nie in staat om haar bewing te bevat nie.

Dit is baie algemeen. So, jy sien, ek is nie so lekker nie.

Na 'n oomblik se stilte het Angelique stil gesê:

"Daar is so baie teenstrydige dinge in elke persoon. Jy kan baie kwaad en baie lekker op dieselfde tyd wees. Waarom het jy so 'n

verskriklike handwerk gekies?

"Ek het reeds vir jou gesê ek is baie arm. My pa het my net sy posisie as prokureur en skuld gesweer.

Maar, blykbaar, Ek sal uiteindelik 'n dik-vel hater, die mees bose stroop.

Wat beteken dit?

"Dit is wat die polisiebeamptes sy Majesteit Groot Kerz, die leier van alle diewe, noem.

Ken hulle jou reeds?

"Meestal ken hulle my hond.

* * *

Hulle het uitgegaan in die tampar straat, bedek met grawe gevul met vloeibare modder, waardeur die planke is slung. Net 'n paar jaar gelede in hierdie kwartaal was daar groentetuine, die sogenaamde

"Tempelplanting", en selfs nou tussen die huise kon jy die beddens met kool en beweide bokke sien.

Daar was 'n muur hierbo wat die onheilspellende antieke toring van die Templars getorring het.

Degre het Angelique gevra om 'n minuut te wag en die winkelier se winkel binne te gaan. Gou het hy egter in nuwe spatsels uitgekom sonder kant vasgebind met 'n pers kant. Wit boeie loer onder die moue van sy kleed uit. Sy sak was soort van vreemd snooting. Toe Degre die sakdoek uitvat, het lang rosaries amper daar uitgeval.

Hoewel hy almal in dieselfde gedra kleed en kort broek was, het hy skielik 'n paar baie venerable voorkoms verkry. Blykbaar was dit ook te danke aan die uitdrukking op sy gesig, in elk geval, Angelique was nie meer huiwerig om met hom te praat in dieselfde ontspanne toon.

"Nou het jy die voorkoms van 'n toegewyde landdros," het sy in verwarring gesê.

"Is dit nie die soort prokureur wat 'n jong dame na haar Jesuïete broer vergesel nie?" Degre het met 'n respekvolle en nederige voorkoms sy hoed opgelig.

Hoofstuk 39

Nader die hoë vasgekalwe mure van die Tempel, waaragter 'n hele bos van Gotiese torings en die hoogste onder hulle - die somber toring van die Templars, Angelique het nie eens geweet dat die stuk grond van Parys, waar die mens, soos nêrens anders, vrylik kan leef, in volledige veiligheid.

Dit versterk vesting, eens 'n fiefdom van monnike-krygers, sogenaamde Templars, en dan - ridders van die Maltese Orde, aangesien antieke tye besit voorregte, wat selfs die koning self erken: hier het nie belasting betaal, daar het geen krag nie die polisie of ander administratiewe liggame, en insolvente debiteure is gered agter die mure van die Tempel van inhegtenisneming. Vir baie eeue was dit die toevlug van buite-egtelike nageslag van edeles. En die huidige meester van die Templar, die groot vorige Hertog van Vendom was die buite-egtelike seun van Henry IV en sy bekendste minnares Gabriel d'Estre.

Angelique het nie geweet van hierdie voorregte van 'n klein dorpie, wat in die hart van 'n groot stad was nie, en toe sy op die trekbrug loop, is sy aangegryp deur 'n paar onderdrukkende gevoel. Maar aan die ander kant van die geluide hek is sy begroet deur 'n ongelooflike kalmte.

Die Templar het lank reeds sy bellicose gees verloor. Nou was hy 'n vreedsame toevlug, wat sy gelukkige inwoners 'n groot voordeel gegee het: hulle kon 'n afgesonderde en terselfdertyd sekulêre lewe lei. In die aristokratiese kwart van Templar het Angelique 'n string spanne voor die luukse hotelle de Giza, de Buffler en de Bouabudran gesien.

Onder die afdak van die massiewe toring van die Keiser het 'n goeie huis van die Jesuïete gestaan, waar die lede van die orde gewoon

het en waar hulle van die wêreldse gewoel tot rus gekom het, veral diegene wat die geestelike vaders van die edeles van die hof was.

In die voorportaal, 'n priester wat gelyk het soos 'n Spanjaard verby die prokureur en Angelique; sy gesig was bekend aan Angelique. Hy was die bekentenis van die jong koningin Maria Theresa, wat deur haar uit die oewers van Bidassoa gebring is saam met twee dwerge, die oudste kameravrou Molina en die jong Philippa.

Degre het die seminaar wat hulle in die huis laat inkom het, gevra om vir die dominee Vader de Sansa te vertel dat 'n prokureur met hom wou praat oor Graaf de Peyrac.

"As jou broer niks van hierdie saak weet nie, kan die Jesuïete hul winkel sluit," het Degre aan Angelique gesê terwyl hulle in 'n klein wagkamer gewag het. "Ek het dikwels gedink dat as ek toegewys is om die polisie oor te neem, sou ek Jesuïete-metodes gebruik het.

Gou het Vader de Sanse die wagkamer binnegegaan. Hy het Angelique met die eerste oogopslag herken.

"Liewe suster! Hy het gesê.

En toe hy na haar toe kom, het hy haar op 'n broederweg gesoen.

"O, Raymond," fluister sy, aangemoedig deur die ontvangs.

Raymond het hulle genooi om te gaan sit.

Wat is die toestand van hierdie ongelukkige geval?

In plaas van Angelique, wat so opgewonde was om 'n genoot te ontmoet, uitgeput deur al die ervarings van die afgelope drie dae en uitgeput deur die energieke genesing van The Master Georges, dat sy nie haar gedagtes kon bymekaarmaak nie, het Degre gesê.

Hy het die essensie van die saak droogweg uitgelê. Tel de Peyrac is in die Bastille op aanklagte -

geheim! Heksery. Die beskuldiging word vererger deur die feit dat die Telling misnoeë van die koning en wantroue aan die kant van baie invloedryke individue veroorsaak het.

"Ek weet, ek weet," het die Jesuïete gemompel.

Hy het nie gesê wie hom so goed ingelig het nie, maar nadat hy aandagtig na Degra gekyk het, het hy skielik gevra:

"Watter pad dink jy moet ons kies, meester, om my arme skoonseun te red?

" Ek dink in hierdie geval is die beste die vyand van die goeie. Count de Peyrac, ongetwyfeld, was die slagoffer van 'n paleis intrige, wat nie vermoed word selfs van die koning self en wat onder leiding van

'n baie hoë-posisie persoon. Ek gaan nie name noem nie.

"Jy doen die regte ding," het Vader de Sanse teenoor hom geleun, en Angelique, met Degre se woorde, het gelyk of 'n slinkse snoet van 'n eekhoring in haar profiel geflits het.

"Dit is dwaas om die bedoelings van mense wat geld en invloed het, te probeer ontstel. Die Countes de Peyrac is reeds drie keer aangeval. Die ervaring is nogal oortuigend. Ons sal daarmee moet sit en dink aan die paaie wat ons in die oopte moet optree. Tel de Peyrac word van heksery beskuldig. Laat hom dus deur die kerkhof beoordeel word. En hier sal my pa, jou hulp baie waardevol wees, want al my dade, dade – ek sal nie wegkruip nie – die prokureur van

'n bietjie bekendes, sal niks gee nie. Ten einde my argumente te hanteer, moet ek as prokureur vir Graaf de Peyrac optree, en daarom is dit nodig dat hy verhoor en toegelaat word om 'n prokureur te neem. Ek dink nie hulle het dit aanvanklik in hulle gedagtes gehad nie. Maar die Countes de Peyrac het 'n paar

hooggeplaaste persone by die hof toegespreek en dit het die koning se gewete wakker gemaak. Nou het ek geen twyfel dat die beproewing sal plaasvind nie. Jy, my vader, moet daardie enkele

aanvaarbare vorm van oordeel bereik waar ons die vooroordeel en vervalsing van die here van die siviele hof gespaar sal word.

"Ek sien, bemeester, jy word nie oor jou korporasie geflous nie.

"Ek is nie geflous oor enigiemand, my pa nie.

"Jy doen die regte ding," het Raymond de Sanse gesê.

Hy het toe belowe om van die individue, wat nie genoem is nie, te sien en die prokureur en sy suster verseker dat hy hulle sal inlig oor die stappe wat hy geneem het.

"Lyk dit of jy jou met Orthans gevestig het?"

"Ja," het Angelique met 'n sug gesê.

"Terloops," het Degre verwerp, "Ek het 'n gedagte gehad. Kan jy, my pa, jou verbindings gebruik om die tellings, jou suster, my kliënt, 'n beskeie woonstel in die Templar te vind? Jy weet, haar lewe is steeds in gevaar, en in die omheining van die Templar durf niemand

'n misdaad pleeg nie. Almal weet dat die Hertog van Vendome, die groot voor Frankryk, sy fiefdom streng beskerm teen alle indringers en altyd opstaan vir diegene wat hom vir asiel gevra het. Die sluipmoordpoging in die gebied waar sy wette seëvier, sal sulke publisiteit ontvang, wat ongewens is vir enigiemand. Uiteindelik kon die Gravin van Peyrac hier onder 'n ander van gevestig het, wat die spore sou verwar het. En ek sal meer byvoeg - sy sal 'n bietjie rus, en dit is so nodig vir haar gesondheid.

"Jou plan lyk vir my baie redelik," het Vader de Sanse ingestem.

Nadat hy gedink het, het hy uitgegaan en teruggekom met 'n stuk papier waarop hy die volgende adres geskryf het: "Weduwee Cordo,

die

minnares van die huis op Carro du Tample."

"Sy het 'n beskeie huis, selfs taamlik arm, maar jy sal 'n ruim kamer daar hê, en jy sal by hierdie einste Cordo kan eet, wie se plig is om die huis dop te hou en drie of vier vakante kamers, wat daar is, uit te huur. Ek weet jy is gewoond aan meer luuksheid, maar ek dink jy gaan daar in die skadu's wees, wat volgens Master Degre nodig is vir jou.

"GOED, Raymond. Angelique het gehoorsaam geantwoord en meer vurig bygevoeg:

"Dankie dat jy in my man se onskuld geglo het en ons gehelp het om te veg teen die onreg waardeur hy geviktimiseer is.

Die Jesuïete gesig het 'n harde uitdrukking.

"Angelique, ek het jou gespaar, want jou ongelukkige voorkoms het

'n gevoel van jammerte in my opgewek. Maar moenie dink ek gaan selfs die geringste toegeeflikheid aan jou man wys nie, wat 'n skandalige leefstyl gelei het en jou daarby betrek het, waarvoor jy nou 'n baie swaar prys betaal. En terselfdertyd is dit net natuurlik dat ek my suster wil help.

Angelique het reeds haar mond oopgemaak om teen hom beswaar te maak, maar sy het daaraan gedink.

Ja, sy het reeds geleer om nederig te wees.

En tog tot die einde toe kon sy nie haar tong bevat nie. Toe hulle uitkom, het Raymond aan Angelique gesê dat hul jonger suster, Marie-Agness, hom die posisie gegee het waarna almal so streef, sy was die bediende van eer.

"Dit is pragtig! Angelique het uitgeroep. Marie-Agness by die Louvre!

Ek het geen twyfel dat dit baie vinnig en omvattend daar sal ontwikkel nie.

"Me. de Nawai is veral besig met die opvoeding van skoondogter. Sy is 'n baie mooi dame, wys en verstandig. Ek het pas 'n gesprek met

die koningin se belydenis gehad, en hy het vir my gesê dat die koningin onberispelike gedrag van haar bediende van eer eis.

"Jy is te naïef. . .

"O, ons abbots vergewe nie hierdie tekort nie!

"Moet dan nie 'n skynheilige wees nie," kon Angelique dit nie verdra nie.

Raymond het voortgegaan om verbysterend te glimlag.

"Ek is bly om seker te maak dat jy dieselfde is, my liewe suster. Ek wens julle gemoedsrus toe in die woning wat Ek julle gewys het.

Gaan, Ek sal vir jou bid.

* * *

"Ja, die wonderlike Jesuïete-mense," het Degre gesê terwyl hulle vertrek het. "Waarom het ek nie 'n Jesuïete geword nie?"

Tot die kwart van Saint Landry het hy oor hierdie onderwerp gefilosofeer.

Ortance het haar suster en prokureur met blatante vyandigheid ontmoet.

"Dit is wonderlik! Wonderbaarlik! Sy het gesê, met al haar soort vertoning hoe moeilik dit vir haar was om haarself te weerhou. "Ek sien dat jy ná elke afwesigheid alles op 'n meer betreurenswaardige manier terugkom. En natuurlik, altyd vergesel deur 'n man.

Ortance, dit is Meester Degre.

Ortans het haar rug op die prokureur gedraai, wat sy nie kon staan nie omdat hy swak geklee was en bekend was as 'n libertine.

Gaston! Sy het gebel. "Gaan kyk na jou skoonsuster. Ek hoop dit sal jou genees vir die res van jou dae.

Mater Fallo de Sanse het voorheen sy vrou se gedrag afgekeur, maar toe hy Angelique sien, het hy sy mond in verwondering oopgemaak.

"Arme kind, na wat jy gedryf is!

Teen hierdie tyd het die deur geklop en Barba het Gontran laat inkom.

Die verskyning van haar broer uiteindelik Ortans af, en sy het uitgebars in vloeke:

"Wat het ek so verkeerd aan God gedoen dat Hy vir my so 'n broer en suster gegee het! Wie sal nou glo dat ons familie regtig aan 'n antieke edele familie behoort? My suster slinger in een of ander slinger!

Die broer het geleidelik gerol tot op die punt dat hy 'n eenvoudige vakman geword het, nou kan edeles en bourgeois hom "jy" noem, kan met 'n stok tref!.. Ek moes nie net hierdie verskriklike kreupel towenaar in die Bastille geplaas het nie, maar almal van julle saam met Hom!..

Angelique, onbewus van haar suster se gille, het haar bediende gebel om haar te help om haar dinge te pak.

Ortance het stil geword en haar gees vertaal.

Jy hoef nie te probeer nie. Sy het jou verlaat.

"Hoe is dit so – weg?

"Dit is baie eenvoudig! Wat 'n minnares, so is die bediende! Sy het gister vertrek met 'n paar verzil wat by haar opgedaag het, en ek moes sy uitspraak hoor!

Verstom Angelique, voel verantwoordelik vir hierdie meisie, wat sy weggeneem het van haar geboorteland Bearn, draai na Barba.

"Barba, jy moes haar nie laat gaan het nie," het sy gesê.

"Het ek geweet, madame?" Barba het gefluitjie. "Dit is asof die duiwel in hierdie meisie gekweek het.

Sy het vir my gesweer by die kruisiging dat dit haar broer was.

"Hmm. . . My broer is op 'n Gaskoniese manier. Hulle sê "my broer"

oor almal wat saam met jou in dieselfde provinsie woon. Wel, wat kan jy doen! Ten minste hoef ek nie geld te spandeer op die inhoud daarvan nie...

* * *

Dieselfde aand het Angelique en haar jong seun in die beskeie huis van The Widow Cordo op The Carro du Tample ingetrek -

sogenaamde die markplein, waar die handelaars voël, vis, gestoomde vleis, knoffel, heuning, slaai, gestroom het omdat enigiemand, nadat hy 'n klein bedrag bali betaal het, die reg gekry het om hier handel te dryf, en die prys wat hy kon aanstel, wat hy wou hê, het niemand dit nagegaan en belas nie.

Die Templar mark was nog altyd lewendig, oorvol. Die weduwee van Cordo, reeds 'n bejaarde vrou, wat meer soos 'n as 'n burger gelyk het, het voor die hart gesit, waar die vuur skaars geglinster het en haar hare gedraai het; sy lyk soos 'n heks.

Maar die kamer was skoon, geruik aangenaam vars linne, die bed was gemaklik, en die teëlvloer vir warmte is met strooi rommel gestrooi, want dit gaan winter toe.

Me. Cordo beveel om 'n wieg vir Florimon te sit, sowel as bring 'n voorraad vuurmaakhout en 'n pot kookwater.

Toe Degre en Gontran weg is, het Angelique haar seun gevoed en hom toe in die bed gesit. Florimon was wispelturig en het geëis dat Barba en sy klein neefs kom. Om die baba te vermaak, het Angelique sy gunsteling liedjie "Green Mill" gesing. Die wond op

haar skouer was amper nie seer nie, en, gemors met haar seun, Angelique was 'n bietjie afgelei. Hoewel sy die afgelope paar jaar reeds daarin geslaag het om gewoond te raak aan die feit dat sy omring is deur 'n groot dienaar, maar haar kinderjare was baie ernstig, en daarom het sy nie in wanhoop verval nie, nadat sy die laaste skoondogter verloor het.

Die nonne van wie sy grootgemaak is, het haar egter ook geleer om te werk "in geval van beproewings, wat die lug ons graag wil stuur."

Toe Florimon aan die slaap raak en Angelique gaan slaap, gesneuwel met rowwe maar skoon onderklere, en die nagwag, verbygegaan en geskree: "Tien uur. Die hek is gesluit. Die goeie mense van die Tempel, slaap rustig..." - sy was skielik vasgevang deur 'n gevoel van verligting en saligheid.

* * *

Die hek is gesluit. En terwyl die groot stad rondom hulle 'n verskriklike naglewe begin met sy raserige kroeë, slinkse rowers, moordenaars wat om die draai skuil, met inbrekers, val die inwoners van die Templar rustig aan die slaap onder die beskerming van 'n hoë gejagte muur. Juweliersware, smee juweliersware, insolvente debiteure en uitgewers van verbode literatuur buig stil hul ooglede, vol vertroue dat môre 'n vreedsame oggend sal kom. Van daar af, waar die hotel van die groot priori, omring deur tuine, alleen gestaan het, is die geluide van klavesimbilasie gehoor, en Latynse gebede is van die kapel en klooster gehoor. Verskeie ridders van die Maltese Orde in swart sutans met wit kruise versprei na hul selle.

Dit het gereën. Angelique het aan die slaap geraak.

Sy het aangemeld vir die Bali onder me Maren se onskuldige naam.

Niemand het haar enigiets gevra nie. Aanvanklik, vol nuwe, baie aangename indrukke, het sy die leefstyl van 'n jong ma uit 'n eenvoudige omgewing gelei, nie anders as haar bure nie, slegs beset deur die versorging van die kind.

Sy het by mev Cordo's geëet, waar hulle 'n maaltyd gedeel het met die gasvrou se vyftienjarige seun, wat as vakleerling in die stad gewerk het, en 'n ou verwoeste handelaar wat van krediteure na die Templar ontsnap het.

"Die ongeluk van my lewe," het die handelaar graag gesê, "is dat my pa en ma my nie goed grootgemaak het nie. Ja, madame, hulle het my eerlikheid geleer. En wanneer jy jouself aan handel toe wy, is daar geen ergste vise nie.

Florimon was almal met komplimente uitgespoel en Angelique was baie trots op hom.

Die juweliersware, wie se werkswinkel aangrensend was aan die huis waar Angelique gewoon het, het die seun 'n rooi kruis gemaak van valse ruby gegee.

Met hierdie squalid stuk juweliersware oor die baba se nek, het Angelique bitterlik gedink: "Iewers nou

'n ses-karaat diamant wat Florimon amper op die koning se troudag in Saint-Jean-de-Lucie ingesluk het?"

In die mure van die Templar onder ander ambagsmanne het geleef en juweliers wat vals juweliersware gemaak het, het hulle hierheen getrek, nie om die tiranniese wette van die korporasie van Paryse juweliers te gehoorsaam nie, wat die nabootsing van juweliersware verbied het, en dus net in die Templar goedkoop trinkets kon koop wat soveel vreugde aan die meisies van die gemeenskaplike mense

gegee het. Hierdie meisies, wat hierheen gekom het van regoor die hoofstad, vars, mooi, swak geklee in donker, meestal grys rokke - dit is hoekom hulle genoem grizzlies Tydens die wandelings het Angelique vermy om na die deel van die Templar te gaan, waar daar luukse hotelle van ryk en edele seniors was - sommige het hier gewoon omdat hulle so baie gehou het, ander -

van spaargeld. Angelique was bang, maak nie saak hoe sy nie erken sou word deur die dames en here wat hierheen gekom het om te

besoek nie, wie se waens deur die streng ineengestort het, maar die belangrikste - was bang om wakker te word in my siel spyt oor die verlorenes. Sy moes heeltemal breek met haar ou lewe. Was sy egter nie regtig die vrou van 'n arm, verlate gevangene nie?

Hoofstuk 40

Maar eendag, toe Angelique en Florimon in haar arms by die trappe afgegaan het, het sy 'n vrou ontmoet wat in die volgende kamer woon, wie se gesig vir haar bekend gelyk het. Cordo het aan Angelique gesê dat sy 'n jong, baie arm weduwee gehad het, maar sy het dit uitmekaar gehou en verkies om 'n paar dae by die beskeie som te voeg wat sy vir die gastehuis gedeponeer het, as sy net kos na die kamer gebring het. Angelique het 'n kykie gekry van die donkerkop se bekoorlike gesig met 'n languor van swart oë, wat sy vinnig verdof het. Sy kon nie die naam van hierdie vrou onthou nie, maar sy was oortuig dat sy haar reeds iewers ontmoet het.

Toe Angelique teruggekeer het van 'n wandeling, het dit gelyk of die jong weduwee vir haar gewag het.

"Is jy die Gravin van Peyrac?" Sy het gevra.

Geïrriteerd en ietwat bekommerd, Angelique het haar in die kamer genooi.

"Ons het saam met jou gereis in die wa van my vriend Atenais de Tonne-Charant op die dag van die koning se plegtige toetrede tot

Parys. Ek is mev Scarron.

Nou onthou Angelique hierdie pragtige, beskeie vrou gehou, so swak geklee dat hulle 'n bietjie skaam vir haar was. "Die weduwee van die krul Scarron," het broer Atenais destyds van haar gesê.

Sy het sedertdien nie veel verander nie, tensy haar rok selfs meer gedra en geswel geword het. Maar haar kraag was wit, en sy het so ordentlik gelyk dat dit selfs aangeraak het.

In elk geval, Angelique was bly om in staat wees om te praat met die Poitevenka. Sy het haar by die hart gaan sit en sy en Florimon het wafelbuise aangeël.

Francoise d'Aobigne (so was haar skoondogter se naam) het aan Angelique gesê dat sy na die Templar verhuis het omdat jy vir drie maande nie vir 'n kamer kon betaal nie. Haar geld het uitgeloop en die krediteure kon dit op straat uitgegooi het. Sy het gehoop dat sy in daardie drie maande die koning of die dowagerkoningin sou kry om die 2 000 Livres-pensioen wat haar man gedurende sy leeftyd van sy majesteit ontvang het, te hervat.

"Ek gaan amper elke week na die Louvre en wag vir die koning op pad na die kapel. Jy weet dat, gaan van sy woonstel na Mass, sy majesteit loop deur die galery, waar met sy toestemming hy die petisies kan aanspreek. Daar is baie monnike, weeskinders en soldate-veterane oor sonder 'n pensioen. Soms moet ons lank wag.

Uiteindelik verskyn die koning. Ek sal nie wegkruip nie, elke keer as ek my smeking in die hand van die koning sit, slaan my hart so baie dat ek bang is, asof die koning nie sy klop sou hoor nie.

"Maar tot dusver het Hy nog nie eens jou pleidooi gehoor nie!

"Ja, maar ek verloor nie hoop dat dit hom eendag sal bereik nie.

* * *

Die jong weduwee was bewus van al die hof skinder. Sy het hulle vrolik en getuie vertel, en toe sy die gevoel van styfheid oorkom het, is haar ongelooflike sjarme gemanifesteer. Dit het gelyk asof dit glad nie getref is deur die briljantheid van die Countes de Peyrac wat in so 'n ellendige omgewing woon nie, en sy het die gesprek gevoer asof sy in 'n sekulêre salon was.

Onmiddellik, om indiskreet vrae te waarsku, het Angelique aan mev Scarron oor haarself gesê.

Sy woon onder 'n veronderstelde naam terwyl sy wag dat haar man in die hof verskyn en vrygespreek word, en dan sal sy weer in die lig kan verskyn. Sy het stilgehou oor wat Count de Peyrac daarvan beskuldig is, aangesien Francoise Scarron, ten spyte van die ligsinnige staaltjies wat sy vertel het, baie toegewyd was. 'n

Voormalige Protestant wat die Katolieke geloof aanvaar het, het sy vertroewing in die godsdiens gesoek ná die beproewing van haar lot.

Ten slotte het Angelique gesê:

"Soos jy kan sien, madame, my posisie is selfs meer onseker as joune. Ek sal nie wegkruip nie, ek kan nie vir jou nuttig wees in onderhandelinge met mense aan wie die koning bevoordeel nie, want baie van diegene wat tot onlangs 'n onvergelykbare laer posisie in die samelewing beklee het as ek, kan nou op my neerkyk.

"Ja, ons moet kennisse in twee kategorieë verdeel," het die weduwee van die getuie kreupel geantwoord, "aan mense nuttig en nutteloos vir jou. Met die eerste handhaaf 'n verhouding vir beskerming, met die tweede - vir die siel.

Albei vroue het vrolik gelag.

"Waarom kan jy jou glad nie sien nie?" Angelique gevra. "Jy kon saam met ons na die tafel uitgaan.

"Nee, dit is bo my! "Francoise Scarron het uitgeroep. "Jy weet, die blote gesig van ou Kordo en haar seun wat my 'n sterflike vrees veroorsaak!..

* * *

Verbaas Angelique wou reeds vra waarom, maar sy is gestop deur 'n vreemde geluid wat by die trappe afkom, wat soos 'n dierlik groei.

Mev Scarron, wat na die deur gekom het, het dit oopgemaak, maar dadelik, haastig geklap, teruggedeins.

"My God, daar is die duiwel op die trappe!

Die duiwel?

"Ten minste as hy 'n man is, is hy heeltemal swart!

Angelique het met blydskap geskreeu en na die trap gehardloop.

Kouassi Ba! Sy het gebel.

"Ja, ja, dit is ek, Caspasha," het die Moor geantwoord.

En hy, soos 'n swart spook, het uit die duisternis van 'n smal trap gekom. Hy was geklee in 'n paar lappe vasgebind met toue. Die gesig is grys, die vel sak. Ten aanskoue van Florimon het hy gelag, na die straalseun gehaas en voor hom 'n paar woeste dans gedans.

Francoise Scarron het met afgryse uitgehardloop en in haar kamer weggekruip.

Angelique het haar whiskey met haar hande gedruk en probeer om haar gedagtes bymekaar te maak.

Wanneer... Toe Kouassi-Ba verdwyn het? Nee, sy kan nie onthou nie. Dit is alles in haar kop gemors.

Met probleme het sy daarin geslaag om te herstel in die geheue dat op die oggend van daardie verskriklike dag, toe sy by die gehoor met die Koning en byna gesterf het in die hande van die Hertog van Orleans, Kouassi-Ba vergesel haar na die Louvre. Maar toe moes sy dit erken, sy het heeltemal van haar Moor vergeet.

Angelique het 'n kwashout in die vuur geplant sodat Kouassi-Ba haar lappe in die reën kon droogmaak en hom gevoed het en alles wat sy in haar eie land kon vind, op die tafel uitgelê het. Hy het haar vertel van sy misadventures.

In die groot paleis waar die Koning van Frankryk woon, het Kouassi-Ba lank gewag vir sy "caspasha".

O, hoe lank was dit nie! En al die bediendes wat verbygegaan het, het vir hom gelag.

Toe kom die nag. Toe is hy met stokke geslaan. Toe het hy wakker geword in die water, ja, in die water wat verby hierdie groot paleis

vloei...

"Hy is bewusteloos geslaan en in die Seine gegooi," het Angelique gesê.

Kouassi-Ba het geswem; uiteindelik het hy die strand bereik. Toe hy weer wakker word, was hy gelukkig – hy het gedink hy is in sy tuisland. Drie Moors het oor hom geleun. Ja, nie arapchat, wat die dames neem om hul bladsy, en drie volwasse Moors.

"Is jy seker jy het dit nie gedroom nie?" Angelique het verras. "Die Moors in Parys! Na my mening is daar baie min volwasse Moors hier.

Nadat sy hom meer gevra het, het sy uiteindelik besef dat hy opgetel is deur die Negroes, wat by die beurs in Saint-Germain gewys is as een of ander wonderwerk, die einste Negroes wat die

wetenskaplikes van die bere gelei het. Maar Kouassi-Ba wou nie by hulle bly nie. Hy was bang vir bere.

Nadat hy sy storie voltooi het, het Kouassi-Ba 'n mandjie onder die lappe uitgetrek en voor Florimon gekniel. het hom twee sagte brode, wat skape genoem is, met 'n goue kors gegee, met eiergeel gesmeer en met koringkorrels besprinkel. Die brood het 'n wonderlike geur versprei.

"Waarvoor het jy dit gekoop?"

"Ek het dit nie gekoop nie! Ek het in die bakkery ingegaan en dit gedoen... - Kouassi-Ba snuf 'n monsteragtige grimeer. "Die minnares en haar skoondogter het dadelik onder die toonbank weggekruip en ek het brood vir my klein meestertjie geneem.

"O my God! 'n Geskokte Angelique het gesug.

"As ek my groot saber kurwe gehad het...

"Ek het dit aan 'n ou man verkoop," het Angelique haastig gesê.

Sy het gewonder of Kouassi-Ba wagte opgespoor is. En onmiddellik van die straat af was daar 'n paar verdagte geraas. Toe sy die venster nader, het sy gesien dat 'n skare voor die huis bymekaargekom het.

Sommige baie venerable-looking man in 'n donker kleed het geargumenteer oor iets met Moeder Cordo. Angelique het die venster oopgemaak en geluister.

Mev Cordo het vir haar geskree:

"Hulle sê daar is 'n swart man in jou kamer?"

Angelique het haastig ondertoe gehardloop.

"Absoluut, mev Cordo. Dit is 'n Moor, hy... hy is 'n voormalige dienaar. Hy is 'n lekker ou.

Die venerable man het homself voorgestel. Hy is 'n Templar bali, en hy het die reg namens die groot priori om die oordeel hier die onderste, middel en hoër te maak. Hy het gesê dat die Moor nie binne die mure van die Templar kon woon nie, veral omdat die betrokke een as 'n trap geklee was.

Ná lang onderhandelinge moes Angelique haar woord gee dat Kouassi-Ba die Templar voor die nagval sou verlaat.

Sy het tot haar benoudheid opgestaan.

"Wat gaan ek met jou doen, my arme Kouassi-Ba?" Jou voorkoms het hier 'n storm veroorsaak. En ek het nie die geld om jou te voed en te ondersteun nie. Jy is gewoond aan luuksheid – ja, helaas! "Ek is gewoond daaraan om in tevredenheid te leef.

"Caspasha, verkoop my.

En terwyl sy met verrassing na hom gekyk het, het bygevoeg:

"Die Graaf het baie baie vir my betaal, maar ek was toe 'n kind. Nou is ek ten minste 'n duisend livres werd. Jy sal baie geld hê om die gentleman uit die tronk te kry.

Angelique het gedink hy is reg. Oor die algemeen is Kouassi-Ba die enigste ding wat oorgebly het van haar rykdom. Natuurlik was dit vir haar onaangenaam om dit te verkoop, maar miskien het sy geen beter manier om hierdie ongelukkige savage te heg nie, verlore te midde van die gruwel van die beskaafde wêreld.

"Kom môre na my toe," het sy aan die Moor gesê. Ek sal iets uitwerk. Kyk net, moenie in die hande van die wagte val nie.

"O, ek weet hoe om weg te kruip. Nou het ek baie vriende in hierdie dorp. Ek doen dit, en dan sê my vriende, "Jy is ons s'n," en hulle neem my na hulle huis toe.

Kouassi-Ba het gewys hoe om jou vingers oor te steek om erken te word deur die vriende waaroor hy gepraat het.

Angelique het hom 'n kombers gegee en lank by die venster uitge staar totdat Kouassi-Ba se lang, dun figuur in die reën verdwyn het.

Sy het dadelik na haar broer gegaan om te vra wat om te doen, maar die dominee pa de Sansa was nie in die Templar nie.

Angelique met 'n behepte voorkoms het na haarself teruggekeer toe sy oor poedels gespring het, sy deur

'n jong man met 'n vioolsaak onder sy arm oorval is.

"Giovanni!

Waarlik vandag is die dag van byeenkomste! Om nie nat te word in die reën nie, het sy die jong musikant in die portico van die ou kerk ingesleep en hom gevra om van homself te vertel.

"Ek is nog nie in mnr Lully se orkes aanvaar nie," het hy begin,

"maar die Hertogin van Montpansier, wat na Saint-Farjo vertrek het,

het my aan die Hertogin van Suasson, wat as heerser van die koningin se huis aangestel is, gegee. "En hy het afgesluit met 'n belangrike siening. "Nou het ek groot verbindings, en ek kan goeie geld maak deur musiek- en danslesse aan meisies van edele families te gee. En nou kom ek terug van Mademoiselle de Sevigny, wat in die Buffler Hotel woon.

Toe hy 'n skaam blik op sy voormalige minnares se beskeie drag gooi, het hy skugter gevra:

"Verskoon my, Mevrou Countes, kan ek uitvind hoe jy doen?"

Wanneer gaan ons weer die Graaf se gemors sien?

"Binnekort. Dit is 'n kwessie van dae," het Angelique gesê en anders gedink. Gryp die jong man aan die skouers, het sy gesê: Giovanni, ek het besluit om Kouassi Ba te verkoop. Ek onthou sodra die Hertogin de Suasson 'n begeerte uitgespreek het om dit te koop, maar ek kan nie uit die Templar kom nie en nog meer so gaan na Tuileries. Sal jy die rol van bemiddelaar aanneem?

"Altyd by jou diens, mev Countes," het die jong musikant vriendelik gesê.

Hy het blykbaar 'n onstuimige aktiwiteit ontwikkel: minder as twee uur het verbygegaan - Angelique het destyds aandete vir Florimon voorberei – soos by die deur geklop. Sy het oopgemaak en 'n lang rooihare vrou en 'n voetman in die kersiekleurige lewer van die Duke de Suasson se huis gesien.

"Ons is van Giovanni," het die vrou gesê. Onder haar pelerina Angelique opgemerk 'n baie flirtatious rok bediende.

Op die gesig van die ingaan was geskryf geslepe en vermetelheid -

die gewone uitdrukking van die gesig van die geliefde bediende van

'n edele dame.

"Ons is gereed om jou voorstel te bespreek," het sy voortgegaan om na Angelique te kyk en vinnig in die kamer rond te kyk. "Maar ons wil eers weet hoeveel ons gaan moet doen.

"Kom ons draai jou toon, my liewe," het die bediende, Angelique, afgesny en haar dadelik in haar plek geplaas.

Angelique het gaan sit sonder om besoekers uit te nooi om te gaan sit.

Wat is jou naam? Sy het die voetman gevra.

La Jasent, Gravin.

"Goed! Jy, ek sien, is ten minste slim, en jou geheue is goed. So sê vir my, hoekom moet ek twee mense betaal?

Hoe kan dit anders wees? Dit is die soort ding wat ons altyd saam doen.

So jy het 'n gemeenskap. Dank God dit het nie die hertog se kakebeen nie. So hier is wat jy moet doen: vertel die Hertogin dat ek haar Moor Kouassi-Ba wou verkoop. Maar ek kan nie na Tuileries kom nie.

Het jou minnares my opgestel vir 'n datum by die Templar, in iemand se huis van haar keuse. Ek dring ook daarop aan dat alles geheim gehou word en dat my naam nie eens genoem word nie.

"Dit is nie moeilik om te doen nie," het die skoondogter gesê toe sy na haar vriend gekyk het.

"Jy kry twee leuris van tien. Dit is vir jou duidelik dat hoe hoër die prys, hoe meer sal jy kry. So die Hertogin van Suasson moet so 'n brandende begeerte hê om hierdie Moor te koop dat sy nie agter die prys staan nie.

"Ek neem dit aan," het die bediende belowe. "Terloops, nie verder as gisteraand, toe ek die Hertogin se hare gekombel het nie, het sy

weer spyt uitgespreek dat daar nie so 'n verskriklike duiwel in haar entourage is nie. God seën haar! sy klaar met haar oë na die plafon.

Angelique en Kouassi-Ba het in 'n klein kas langs die dienste van die Buffler Hotel gesit en wag.

Op hierdie dag was daar 'n ontvangs in die literêre salon, en uit die kamers van mev de Sevigny het lag en uitroepe van gaste gehoor.

Verby Angelique het die voetseuns elke nou en dan skinkborde koeke gedra.

Hoewel Angelique dit nie selfs vir haarself erken het nie, het sy aan die bewussyn gely dat sy uitgesluit is van die hoë lewe, terwyl 'n paar treë weg van haar vroue in haar sirkel voortgegaan het om pret te hê soos voorheen. Sy het so daarvan gedroom om kennis te maak met Parys, met hierdie literêre salonne in alcowas, waar die briljantste gedagtes bymekaargekom het!..

Kouassi-Ba het langs sy groot oë gesit en na sy groot oë gestyf.

Angelique het 'n ou lewer met gerasperde galone vir hom in die Templar gehuur, maar daarin het hy taamlik pateties gelyk.

Uiteindelik het die deur oopgeswaai, en roes rompe en waai 'n waaier, vergesel van haar bediende het die lewendige Hertogin de Suasson gekom.

"O, hier is die vrou van wie jy my vertel het, Bertil.

En sonder om die frase te voltooi, staar sy aandagtig na Angelique.

"God vergewe my, is dit jy, my liewe?" sy het uitgeroep.

"Ja, ek is," glimlag Angelique, "en moet asseblief nie verbaas wees nie. Jy weet, my man is in die Bastille, en natuurlik is ek ook in 'n baie moeilike situasie.

"O, natuurlik," het Olympia de Suasson verstaanbaar gesê. "Was elkeen van ons nie uit onenheid met mekaar nie?" Toe my oom

Kardinaal Mazarin uit Frankryk moes vlug, het ek en my susters verpletterde rompe gedra, en mense in die straat het klippe by ons wa gegooi en ons mancini's gebel.

Maar nou, wanneer die arme kardinaal sterf, voel hulle waarskynlik jammer vir hom meer as wat ek doen. Maar is dit jou Moor, liefling?

Toe het hy vir my aantrekliker gelyk. Dikker en swarter.

"Dit is omdat hy gevries en honger is," het Angelique haastig verduidelik. "Maar glo my, sodra hy eet, sal hy weer swart wees soos steenkool.

Skoonheid het 'n suur myn gemaak. Kouassi-Ba het met feline behendigheid opgespring.

"Ek is steeds sterk! vide!

Hy het die ou lewer geslyp, sy bors bedek met 'n spoggerige konvekse tatoe, sy skouers reguit gemaak, sy spiere soos 'n fairground vegter gespanne en effens gebuigde arms vorentoe getrek. Sy donker vel is in blou gegooi.

Reguit, hy gevries en dadelik hoër verskyn. Alhoewel hy gestaan het sonder om te beweeg, die teenwoordigheid van hierdie Moor geskep in 'n klein kamer 'n paar ongewone atmosfeer. Bleek strale van die son, maak hul pad deur die loodglasvensters, asof die vel van hierdie vader van Afrika, wat uit sy tuisland verwerp is, vergul het.

Kouassi-Ba het sy wimpers laat kan verlaag, sodat die wit blankes van sy oë amper verdwyn het, en van onder sy verlengde Egiptiese ooglid na die Hertogin van Suasson gekyk het. Sy dik lippe het stadig uitgestrek in 'n gebrekkige en sagte glimlag.

Angelique het nog nooit Kouassi-Ba so mooi gesien nie, en nog nooit, ja, ek het hom nog nooit so gesien nie... Verskriklike.

Soos 'n roofsugtige dier, het hy na sy prooi gekyk. Hy het instinktief verstaan wat hierdie wit vrou verlang na hom om nuwe plesier te

soek.

Sy blik het gelyk of hy Olympia de Suasson fassineer. Daar was 'n vuur in haar donker oë. Borste het intermitterend geslyp, en die ajar mond met so 'n skaamteloosheid verraai haar begeerte dat selfs die bediende, met al haar vermetelheid, skielik laat sak haar oë, en Angelique wou weghardloop, slamming die deur.

Maar die Hertogin het haarself opgetel. Toe sy die waaier oopmaak, het sy dit gewaai.

"Hoeveel... Hoeveel wil jy daarvoor hê?

Tweeduisend vyfhonderd livres.

Die bediende se oë het geglinster.

Olympia de Suasson het amper opgespring en uiteindelik teruggekeer na die grond.

"Jy is mal!

"Óf twee en 'n half duisend, óf ek laat dit vir myself oor," het Angelique koud gesê.

"Maar, my liewe...

"O, waansin, watter syagtige vel het hy! Bertil het uitgeroep en skugter sy vinger oor Kouassi-Ba se skouer geswik. "Ek het nooit gedink dat 'n man so 'n sagte vel kon hê nie! Dit is soos 'n blomblaar van

'n gedroogde blom!

Die Hertogin het ook haar vinger op die gladde en rekvel van die Moor gedra. 'n Soet bewing het deur haar liggaam gehardloop. Met moed het sy die tatoe op sy bors aangeraak en gelag.

"Wel, daar word besluit, ek koop dit. Dit is mal, maar ek voel asof ek nie nee vir myself kan sê nie.

Bertil, vertel La Jacent om my kis te bring.

Lackey, asof hy reeds laat weet het, het dadelik ingeskryf, 'n kis gebosseleer leer gedra.

Terwyl die voetman, wat blykbaar nie die eerste was om die geheime sake van sy minnares te reël nie, die geld getel het, die bediende, wat aan die orde van die Hertogin vervul het, het die teken Kouassi-Ba beveel om te volg.

"Totsiens, Caspasha, totsiens," sê die Moor, kom na Angelique, "en jou klein meester Florimon, sê jy. . .

"OK, gaan," onderbreek sy hom droogweg.

Maar sy is in die hart getref deur die voorkoms wat deur die Moor na haar gegooi is, voordat sy die kamer verlaat het - die gesig van 'n geslaande hond ...

Sy het haastig die geld getel en dit in haar beursie gesit. Nou al wat sy wou hê, was om so gou as moontlik hier uit te kom.

"O, my liewe, dit is baie moeilik, ek verstaan," sug die Hertogin de Suasson en waai 'n aanhanger met

'n straalgesig. "Maar moenie wanhopig wees nie, die wiel van geluk draai voortdurend. Ja, dit gebeur dat mense by die Bastille uitkom, maar hulle kom van daar af uit. Het jy geweet dat Pegilene de Loden weereens aan die genade van die koning is?

"Pegilen! "Angelique het met hierdie nuus geskyn. "O, ek is so gelukkig! Wat het gebeur??

"Sy majesteit hou van die gewaagde antics van hierdie dapper edelman. Hy het die eerste voorwendsel gebruik en dit teruggestuur.

Hulle sê Lozen het na die Bastille gegaan omdat hy op swaarde

geveg het met Philip van Orleans. En sommige beweer selfs dat hulle jou gegryp het.

Angelique ryp snuck deur die vel by die herinnering van daardie verskriklike aand. Sy het weer gretig die Hertogin van Suasson

gevra om niemand van haar te vertel nie, om nie haar asiel te openbaar nie.

Die Hertogin de Suasson, wat uit haar ryk ervaring geweet het dat die mense wat in die opal geval het, nie verwaarloos moet word totdat die koning self uiteindelik hul lot besluit het nie, Angelique totsiens gesoen het en belowe het om haar versoek te vervul.

Hoofstuk 41

Die verkoop van Kouassi-Ba het Angelique effens afgelei om aan haar man se sake te dink. Noudat sy lot nie net van haar pogings afhanklik was nie, het sy geswig voor 'n paar fatalisme, wat in haar toestand egter baie verstaanbaar was. Ten spyte van al haar vrese, het die swangerskap normaalweg voortgegaan. Die kind wat sy onder haar hart gedra het, het gelewe.

* * *

Gonthran het totsiens aan sy suster kom sê. Hy het egter in Frankryk rondreis en 'n muil gekoop in sy woorde, "nie so mooi soos ons s'n nie." In die stede sal hy die gasvryheid van die geheime broederskap van vakleerlinge geniet. Het hy gely omdat hy met sy omgewing gebreek het? Dit lyk asof dit nie was nie.

Om hom af te sien, het Angelique ongelukkig na hom omgesien.

Een oggend het sy teruggekeer met Florimon van 'n wandeling na die groot toring, waar 'n herder van Belleville dikwels 'n kkedie bokke en donkies gery het. Hy wei hulle op 'n vakante lot, langs die toring, en verkoop melk, onmiddellik gee dit aan die koper. Hy het aangevoer dat bokmelk baie nuttig is vir verpleegsters en donkiemelk – "diegene wie se temperament verswak word deur intemperensie en losbandigheid." Hoewel laasgenoemde nie aan Angelique toegeskryf kon word nie, het sy dikwels vir hom 'n beker donkiemelk gekoop. Angelique het geloop en The Hand of Florimon, wat in die omgewing gesaad was, vasgehou toe sy skielik na die huis gekom het, het sy gille gehoor en die seun van haar minnares,

wat met sy hande weggehardloop het, gesien en die kinders het agter hom gejaag en klippe na hom gegooi.

"Cordo! Die hanger! Kom hier! Steek jou tong uit soos 'n galg!

Die seun, wat nie eens probeer weerstaan het nie, het in die huis ingehardloop.

'n Bietjie later, teen middagete, het sy hom in die kombuis gesien –

hy het sy gedeelte ertjies kalm geëet.

Die seun van The Widow Cordo het nie veel belangstelling in Angelique veroorsaak nie. Hy was 'n stewige, stewige vyftienjarige, stil en, te oordeel aan sy lae voorkop, nie onderskei deur 'n groot gedagte nie. Maar hy was nuttig vir sy ma en die huurders.

Sy enigste vermaak op Sondae, blykbaar, was 'n wedstryd met Florimon, wat hom beveel het soos hy wou.

"Wat het gebeur, my arme Cordo?" Angelique het gevra en voor 'n kleivinger gesit, waar die gasvrou haar ertjies en walvisvleis gelê het.

"Jy het sulke sterk vuiste, hoekom het jy nie die slackers geleer wat klippe na jou gegooi het nie?

Die tiener het geskrik en sy ma het gesê:

Jy weet, hy is al so lank daaraan gewoond. Ek sê dit self en noem hom die Hanger. En hy was altyd gestenig, selfs toe hy baie klein was. Dit werk nie vir hom nie. Die belangrikste ding is dat hy 'n meester van sy handwerk word, dit is wat! Dan sal hy gerespekteer word. Ek het geen twyfel daaroor nie!

En die ou vrou het geknak, wat haar nog meer soos 'n heks gemaak het.

Angelique onthou die walglike van Francoise Scarron praat oor haar seun en haar ma, en kyk na die heks in verrassing.

"So dit is waar?" Weet jy niks nie? Cordo se weduwee het gevra en die pan weer aan die brand gesteek. "Wel, ek gaan dit nie wegsteek nie: my seun werk vir Master Oben.

En aangesien Angelique niks verstaan het nie, het die ou vrou verduidelik:

"Mather Oben is die eksekuteur! Dis dit!

Angelique het goosebumps oor haar rug gehardloop, van bo na onder. Sy het stilweg oor haar onwyse middagete gestel. Daar was

'n tyd van vas voor die Kersvakansie, en dieselfde gereg is daagliks bedien: 'n stukkie gekookte walvisvleis en ertjies - 'n maer middagete van die armes.

"Ja, hy is die vakleerling van die eksekuteur," het die ou vrou voortgegaan en by die tafel gaan sit.

"Wat kan jy doen om die wêreld te laat bestaan, het ons verskillende beroepe nodig. Mather Oben is die broer van my oorlede man, en hy het net dogters. So, toe my man gesterf het, het Master Oben vir my geskryf in die dorp waar ons gewoon het dat hy vir my seun sou sorg en sy handwerk leer, en hom dan miskien sy posisie gee. Maar jy weet, om 'n Paryse eksekuteur te wees, beteken iets! Ek wens ek kon leef om my seun in rooi broek en 'n baadjie te sien.

Sy kyk amper teer na die ronde kop van haar verskriklike nageslag, wat voortgegaan het om die ertjies te verslind.

"Miskien het hy selfs vanoggend 'n tou om die nek van een of ander oortuiging van sonde gegooi," het Angelique met afgryse gedink.

"Die seuns van Carro Square is reg: wat betrokke is by so 'n handwerk, dit is die enigste manier om geroep te word."

Die weduwee, wat Angelique se stilte vir simpatie en aandag aanvaar het, het voortgegaan:

"My man was ook 'n eksekuteur. Maar in die dorp is dit nogal 'n ander saak, want die doodstraf word na die stad geneem. Daarom, behalwe dat hy diewe gemartel het, was hy eerder 'n snuif, gestroopte velle van die vermoorde beeste en selfs begrawe in die grond carrion ...

Die weduwee het aangehou sê en gesê, en geleer dat sy nie met afgryse onderbreek is nie.

"Dit is tevergeefs om te dink dat die werk van die eksekuteur eenvoudig is. Om erkenning te ruk, moet jy baie komplekse tegnieke ken. So die seun het genoeg om te doen! Hy moet leer om sy kop af te kap met 'n enkele slag van 'n swaard of byl, om warm yster te kan swaai, om sy tong deur te dring, te hang, te brand, te stoke, te wiel en, uiteindelik, om te kwart, om te weet marteling met water,

"Spaanse stewels," boude.

Daardie dag het Angelique se middagete in die bord gebly en sy het geharriteer om na haar kamer te gaan.

Het Raymond geweet van die handwerk van die weduwee se seun Cordo toe hy sy suster na haar gestuur het? Nee, natuurlik het ek nie. Angelique het egter nie eens vir 'n oomblik gedink dat haar man, hoewel hy in die tronk is, eendag in die hande van die eksekuteur kan val nie. Geoffrey de Peyrac – 'n edelman! Daar is sekerlik 'n wet wat voorregte gee aan mense van edele oorsprong, 'n wet wat die gebruik van marteling teen hulle verbied. Maar jy moet Degra vra...

Eksekuteurs is vir die armes, vir diegene wat, spyker na die pillory, spog met die plein, wat kaal geklop by kruisings en hang in Grevskaya Square, vir al hierdie "hangers" wat sulke vermaak mobiele lewer. Maar nie vir Geoffrey de Peyrac, die laaste van die Tellings van Toulouse nie!..

* * *

Sedert daardie dag het Angelique probeer om me Cordo se kombuis so selde as moontlik te besoek.

Sy het naby Francoise Scarron geword, en sedert sy geld gehad het ná die verkoop van Kouassi-Ba, het sy vuurmaakhout gekoop om die kaggel goed te smelt en die jong weduwee na haar kamer genooi.

Me. Scarron het steeds gehoop dat die koning eendag haar petisie sou lees. Van tyd tot tyd vroegoggend het sy na die Louvre gegaan,

vol hoop, en teruggekeer, hulle verloor, maar met 'n voorraad hof skinder, wat hulle toe die hele dag pret gehad het.

Op 'n tyd het sy die Templar verlaat, nadat sy die huis van 'n edele dame as goewerneurs binnegegaan het, maar tien dae later het sy teruggekeer na haar koelkamer onder die afdak van die kloostermure en, sonder om enigiets te verduidelik, haar voormalige afgesonderde lewe gelei.

Soms is sy besoek deur edeles van diegene wat tydens haar man se lewe in haar huis was, waar 'n angelvereniging van wit, waarvan die siel satiris Scarron was.

Op een of ander manier, deur die muur, het Angelique die geswelde stem van Atenais de Tonne-Charant gehoor. Uit die gesprek het Angelique besef dat die pragtige poitaven 'n onstuimige lewe in die hoogste lig voortsleef, maar nogtans het sy nog nie daarin geslaag om 'n getiteld en ryk man op te tel nie.

Nog 'n keer, 'n vrolike en nog baie pragtige vrou het na mev Scarron, al was sy reeds onder veertig.

Angelique het haar verlof gehoor en sy het vir mev Scarron gesê:

"Wat jy wil hê, liefling, jy moet vandag kan geniet. Dit pynige my om jou koelkamer te sien, jou gedra rok ... Nee, met sulke wonderlike oë, is dit sondig om in armoede te lewe!

Francoise het stil-stil iets geantwoord, maar Angelique het nie die woorde verstaan nie.

"Ek argumenteer nie," het die melodiese stem vrolik voortgegaan,

"maar dit is in ons hande om seker te maak dat verslawing, nie meer vernederend as die probleme van aftrede nie, nie in slawerny verander nie. Byvoorbeeld, my huidige verhuurder, wat my die geleentheid gee om op 'n wye been te leef, is maklik tevrede met twee kort datums per maand. "Vir vyfhonderd livres," het ek vir hom gesê,

"Ek kan jou nie meer toelaat nie." En hy protesteer nie, met die wete dat anders sal hy glad nie iets kry nie. O, hy is 'n goeie man, sy enigste voordeel is dat hy 'n groot vleisman is, want sy oupa was 'n slagter. Wanneer ek onthale doen, gee Hy my raad. Ek het hom gewaarsku dat ek my klein grille kan hê en hy moet nie jaloers wees nie. Is al hierdie skokkende, liefling? O, ek sien jy druk jou pragtige sponse. Maar luister, daar is niks meer divers van aard as die vreugde van liefde nie, hoewel dit lyk asof liefde altyd neerkom op een.

* * *

Nadat sy met Francoise ontmoet het, kon Angelique nie weerstaan nie en het haar gevra wie hierdie gas was.

"Jy dink net nie ek hou daarvan om so vriende met 'n vrou te wees nie," het Francoise verleentheid gesê. "Maar reg, dit is onmoontlik om nie te erken dat Ninon de Lanclo die mees sjarmante en getuie van al my vriende is nie. Sy het my baie gehelp, alles in haar vermoë gedoen om beskerming vir my te kry. Maar soms wonder ek of haar aanbevelings my meer skade as goed doen.

"Dit sal lekker wees om met haar te ontmoet en te gesels. Ninon de Lanclos..." sê Angelique wistly. Sy het reeds die naam van hierdie beroemde courtesan gehoor. "Toe ek uitvind ek gaan Parys toe, het

ek gedink, "Ek wens ek kon aanvaar word in die Salon van Ninon de Lanclo!"

"Mag God my straf as ek lieg," het die jong weduwee met 'n entoesiastiese glans in haar oë uitgeroep,

"maar in Parys is daar geen ander plek waar jy so gerus sou voel nie!" Die toon daar is goddelike, absoluut onberispelike, en nooit vervelig. Salon Ninon de Lanclo - werklik diaboliese strik, want jy kan nooit sê dat sy siel is so 'n immorele vrou. Weet jy hoe hulle oor haar praat? "Ninon de Lanclo het by die hof van Louis XIII geslaap en gaan dit met die hof van Louis XIV voortsleef." Terloops, ek sal

nie verbaas wees nie: hierdie vrou is die verpersoonliking van die ewige jeug.

* * *

... Daardie dag, toe Raymond by die Jesuïete-ontvangskamer kom waar sy reeds een keer was, het Angelique gedink sy sou haar broer en Degre, wat sy lankal nie gesien het nie, vind. Maar in die ontvangskamer sit net 'n middeljarige lae man in 'n swart pak en

"klerk se pruik" - sogenaamde 'n pruik perdehare met 'n leer swart mus toegewerk om dit.

Hy het opgestaan en ongemaklik, eens outyds gebuig om haar, en dan voorgestel homself: hy was die sekretaris van die hof, en nou gehuur deur The Master Degre om die vraestelle voor te berei vir die proses van mnr de Peyrac.

"Ek het net drie dae gelede my pligte begin, maar ek het reeds uitgebreide gesprekke met Master Degre en Master Fallo gehad, wat my in die loop van die besigheid geplaas het en my opdrag gegee het om sakekorrespondensie te doen, asook om jou proses voor te berei.

Angelique sug met verligting.

"Uiteindelik het ons dit bereik! sy het uitgeroep.

Shorty het verontwaardig na sy kliënt gekyk, wat duidelik niks in die moeilikste masjien van geregtigheid geweet het nie.

"As mnr Degre my 'n groot eer gegee het en na my gedraai het vir hulp, dan het hierdie jongman besef dat, ten spyte van al sy wonderlike diplomas, wat hy met sy gedagtes verdien het, hy 'n man nodig het wat al die ingewikkeldhede van die geregtelike prosedure deeglik verstaan. En hierdie man is ek, mevrou.

Hy het sy oë toegemaak, speeksel ingesluk en gekyk na die spikkels van die son wat in die straal gedraai het. Angelique was 'n bietjie

verward.

"So is jy nie vertel dat die proses reeds voorberei is nie?

"Nie so gou nie, liewe dame. Ek het net gesê dat ek besig is met die voorbereiding van die bogenoemde proses en ...

Hy het nie klaar gemaak nie, want Degre en Raymond se prokureur was in.

"Watter voël het jy vir my gestuur?" Angelique Degre het gefluister.

"Moenie bang wees nie, dit is 'n onskadelike fout wat sy hele lewe op skrif het, maar in sy veld is hy 'n bietjie god.

"Maar volgens hom gaan hy my man vir twintig jaar in die tronk snooeter.

Mnr. Klopo, jy het te lank 'n tong en jy me. de Peyrac, het die prokureur gesê.

Kort-kort het almal gedruk en, soos 'n kakkerlak, in 'n hoek vasgesit.

Angelique het amper gelag.

"Jy is te hard met jou papiergod.

"Hy is bang vir my en dit is my enigste voordeel bo hom. Hy is honderd keer ryker as ek. Nou gaan ons gaan sit en ons besigheid bespreek.

Is daar 'n besluit oor die proses?

"Ja," het hy gesê.

Angelique het na Raymon gekyk, toe na die prokureur en gevoel dat hulle nie praat nie.

"Die voorkoms van mnr Klopo moes jou gevra het," het Raymond uiteindelik gesê, "dat ons nie jou man kon kry om voor die kerkhof te verskyn nie.

"Hoe is dit?.. Hy word immers van heksery beskuldig ...

"Ons het al die argumente gemaak, al die verbindings in werking gestel, jy kan my glo. Maar ek dink die koning wil bewys dat hy 'n nog meer ywerige Katolieke as die pous. Trouens, soos Kardinaal Mazarin die graf nader, neem ons jong monarg toenemend staatsake oor, insluitende die sake van die kerk. Word dit nie bewys deur die feit dat biskoppe nou deur die keuse van die koning aangestel word nie, nie deur die kerkowerhede nie? Kortliks, ons kon niks anders as die besluit bereik om 'n siviele proses te begin nie.

"Dit is beter as net 'n beskuldiging, is dit nie?" Angelique het gevra en ondersteuning in Degre se oë gesoek. Maar die prokureur se gesig het niks uitgespreek nie.

"Dit is altyd beter om te weet watter lot op jou wag as om vir jare in die donker te wees," het hy gesê.

"Kom ons skud nie ons wonde met hierdie mislukking nie," het Raymond weer gesê. "Nou moet ons in ag neem hoe ons die proses kan beïnvloed. Die koning self sal regters aanstel. Ons taak is om dit

vir hom duidelik te maak dat hy onpartydigheid en geregtigheid moet toon. Om die gewete van die koning te beïnvloed, is 'n delikate saak...

Hierdie woorde onthou Angelique se frase eens gepraat deur die Marquis du Plessis van mnr Vincent de Paul: "Vincent de Paul is die gewete van die koninkryk."

"O! sy het uitgeroep. "Hoe het ons nie voorheen aan die atoom gedink nie! Mnr. Vincent de Paul is iemand wat met die koningin of die koning oor Joffrey kon praat, en ek is seker hy sal hulle oortuig.

Helaas! Mnr. Vincent de Paul is 'n maand gelede by sy huis in Saint-Lazar oorlede.

"O my God! Angelique sug, en haar oë vol trane met droefheid. "O, hoekom het ons hom nie onthou toe hy gelewe het nie! Hy kon hulle oortuig het! Hy het aangedring op 'n kerkhof!

"Dink jy regtig dat ons nie al die middele gebruik het om dit te bereik nie? Die Jesuïete het nogal skerp gevra.

Angelique se oë glinster.

"Ja, natuurlik," fluister sy. "Maar mnr. Vincent de Paul is 'n heilige.

Daar was stilte. Dit was gebreek deur Vader de Sanse.

"Jy is reg," het hy met 'n sug gesê. "Slegs 'n heilige kan die koning se trots breek. Selfs die mense wat die naaste aan hom is, ken nie die ware siel van hierdie jongman nie, wat onder eksterne inperking

'n onstuitbare dors na mag is. O, ek het geen twyfel dat hy 'n groot koning sal wees nie, maar...

Hy het homself gesny, nadat hy besluit het, blykbaar, dat dit gevaarlik is om oor sulke onderwerpe te praat.

"Ons het geleer," het hy ná 'n pouse gesê, "dat verskeie geleerdes wat in Rome woon, waarvan twee lede van ons gemeente is, bekommerd is oor die inhegtenisneming van Graaf Joffrey de Peyrac, en hulle het betoog, maar tot dusver in die geheim, aangesien die Earl se inhegtenisneming steeds geheim gehou is. 'n Mens kon, nadat hulle getuienisse verseker het, die Pous vra om 'n boodskap aan die koning te stuur. As die pous se Augustus stem vir die koning vertel watter verantwoordelikheid hy neem en hom vra om aandag te skenk aan die geval van 'n man wie se beskuldiging van heksery ongegrond beskou word deur die grootste gedagtes, kan die koning van plan verander.

"En dink jy dit is die boodskap wat jy kan kry?" Angelique het inkrementeel gevra. "Die kerk hou nie van wetenskaplikes nie.

"Dit lyk vir my asof dit nie vir die vrou van jou lewenspad is om die foute en wanopvattings van die kerk te oordeel nie," het Raymond saggies geantwoord.

Angelique is nie mislei deur sy liefdevolle toon nie. Sy het nie geantwoord nie.

"Ek voel asof daar vandag 'n mate van vervreemding tussen Raymond en my was," het sy 'n bietjie later aan die prokureur gesê en hom na die streng begelei. "Waarom het hy oor my lewenspad gepraat?" Ek dink ek lei nie minder voorbeeldige lewe as die eksekuteur se weduwee, met wie ek 'n woonstel het nie.

Degre glimlag.

"Ek vermoed dat jou broer reeds vanoggend van die pamflette ontvang het wat rondom Parys gaan.

Claude Le Petit, die beroemde digter van die New Bridge, wat vir ses jaar as bederf die aptyt van baie edeles, gehoor van die proses van jou man en in werking gestel sy giftige pen.

"Wat kon hy geskryf het?" Het jy sy pamflette gelees?

Die prokureur het Klopo van agter gebel en die sagte sak wat hy gedra het, 'n pak slordige gedrukte velle uitgeneem.

Dit was liedjies skerp en maklik geskryf, maar daar is gevoel dat die skrywer doelbewus opgetel die mees vulgêre woorde, die mees veragtelike skraal, noem die gevangene in die Bastille van Joffrey de Peyrac "Die Groot Kreupel, Kosmat, die Beroemde Cuckold van Langedoc"...

Nadat hy pret gemaak het van die oor se voorkoms, het hy een van sy pasquila met sulke lyne voltooi: *En die pragtige*

Countes de Peyrac bid tot

God dat hierdie

Graaf Dwaas Tam tot aan die einde in die tronk gebly het, en sy sou die Louvre-scoundrel liefhê.

Dit het gelyk of Angelique haar met die verf van skaamte vul, maar sy het inteendeel bleek geword as die dood.

"O verdoem vuil vers! Sy het gehuil en die lakens in die stof gegooi.

"Nee, dit is vuil – dit is te goed vir hom!

"Hush, madame, sweer nie so nie," het Degre haar gestop en voorgegee om verontwaardig te wees en die klerk het homself oorgesteek. "Mnr. Klopo, tel asseblief hierdie gruwel op en steek dit in 'n sak weg.

"Ek wens ek het geweet waarom, in plaas daarvan om eerlike mense in die tronk te kry, hulle nie hierdie harde skrifgeleerdes in die tronk sou plaas nie," het Angelique voortgegaan en met woede gebewe. "Ek het selfs gehoor dat hierdie snappers in die Bastille geplaas word asof hulle mense waardig van respek was. Hoekom nie in The Chatelet nie, want hulle is regte rowers?

"Dit is nie so maklik om hulle te krap nie. Hulle is ontwykend. Hulle is oral en nêrens nie. Claude Le Petit moes tien keer opgehang gewees het, maar hy verskyn weer met sy angelliedjies, waar hy die minste verwag word. Claude Le Petit is die dormante oog van Parys.

Hy sien alles, weet alles, en niemand sien hom nie en niemand ken Hom nie. So ek het hom nog nooit ontmoet nie, maar ek dink hy het soveel ore as 'n barbier se skinkbord, aangesien hulle al die hoofstad se skinder absorbeer. Hy moet nie vervolg word nie, maar as fluitjieblaser gehuur word.

"Hy moet opgehang word, dit is al!

"Dit is waar dat ons dierbare en onaktiewe polisie hierdie koerantmanne na die verkeerde persone verwys, maar dit sal nooit die digter van die New Bridge kan vasvang nie, tensy ons – ek en my hond –

ingegryp het.

"Doen dit, ek smeek jou! "Angelique het Degre aan sy spuit uit 'n rowwe doek met albei hande gegryp.

"Laat die Sorbonne hom lewend of dood na my toe bring!

"Nee, ek wil dit liewer vir Kardinaal Mazarin gee, want glo my, hy is sy grootste vyand.

"Hoe kon ons toegelaat het dat hierdie leuenaar sy konkoksie vir so lank en met ongestraf versprei?"

"Ongelukkig is Claude Le Petit se krag dat hy nooit lê nie en baie selde foute maak.

Angelique wou beswaar maak, maar onthou die Marquis de Varda, het haar tong gebyt en haar woede en skande onderdruk.

Hoofstuk 42

'n Paar dae voor Kersfees het dit gesneeu. Die stad geklee in 'n feestelike klere. Kerke was versier met tonele wat die geboorte van Christus uitbeeld, in 'n krip van dik karton en skulpe tussen 'n bul en

'n donkie wat baba Jesus gelê het.

Op die modderige strate van Parys het lang optogte van godsdienstige broederskappe met baniere en chants gestrek.

Soos elke jaar, na aanleiding van die gebruik, Die Augustines van die stad hospitaal gebak berge van fritters, gooi hulle met suurlemoensap, en die kinders, vul die wasbakke, versprei oor Parys om dit te verkoop. Augustinus fritters is toegelaat om te eet tydens vas. Die geld wat ingesamel is, het na Kersgeskenke gegaan aan die armes siekes.

Dit was in hierdie tyd dat Angelique se lewe gevul was met gewelddadige gebeure. Getrek in 'n onheilspellende web, wat in 'n verskriklike proses gehul was, het sy skaars opgemerk dat die geseënde pre-Kersdae gekom het.

Aanvanklik een oggend het Degre na die Templar gekom en vir Angelique gesê watter inligting hy oor die aanstelling van regters kon kry.

"Voordat hulle 'n keuse gemaak het, het almal skuld bestudeer. En ons het hulle weggeneem – laat ons nie illusies bou nie! nie op grond van hulle onpartydigheid nie, maar op hulle verbintenis tot die koning. Daarbenewens mag daardie landdroste wat, hoewel hulle aan die koning gewy is, 'n reputasie vir dapper mense hê en in sekere gevalle nie onder druk van die koning mag swig nie. Dit is eerstens een van ons bekendste prokureurs, mnr Galleman, wie se posisie baie sterk is, want in The Fronda se tyd het hy openlik met die koninklike mag gekant, hoewel hy daarvoor in die tronk kon gewees het.

Maar hy is een van daardie mense wat nie bang is vir enigiemand nie, en sy onverwagse aanvalle het herhaaldelik die Paleis van

Geregtigheid geskok. Ek het regtig gehoop dat hy by die aantal regters ingesluit sou word, maar helaas, slegs diegene in wie absoluut seker gekies is.

"Na wat ek onlangs geleer het, was daar geen twyfel daaroor nie,"

het Angelique dapper gesê. "Maar weet jy ten minste 'n paar name van diegene wat reeds aangestel is?

"Eerstens, Kanselier Segier. Hy sal persoonlik ondervraging vir proforma uitvoer en om die proses meer bohaai te skep.

"Kanselier Segier! Ek het nie gewaag om daarvoor te hoop nie!

"Moenie voor die tyd juig nie. Vir sy hoë kantoor betaal kanselier Segier die prys met sy onafhanklikheid. Ek het ook gehoor dat Segier die gearresteerde man gesien het en die gesprek was baie verhit. Die Graaf het geweier om die ampseed te neem en verklaar dat die spesiale hof nie die mag gehad het om die adviseur van die Toulouse-parlement te probeer nie, wat slegs die boonste huis van die Paryse parlement die reg gehad het om dit te doen.

"Maar het dit gelyk of jy gesê het dat 'n parlementêre hof ongewens is omdat parlementslede afhanklik is van mnr.

"Ja, madame, en ek het probeer om jou man daaroor te waarsku. Ek weet nie of my nota hom nie bereik het nie, of my trots het hom verhoed om iemand anders se raad te neem, maar ek gee jou sy antwoord op Kanselier Segye.

"So, wat gaan gebeur?" Angelique het angstig gevra.

"Ek dink die koning sal, soos gewoonlik, die wet verontagsaam, en Graaf de Peyrac sal steeds deur die Koninklike Hof verhoor word, en indien nodig, "as woordeloos."

Wat beteken dit?

Die prokureur het verduidelik: dit beteken dat hy in absentia verhoor sal word, en dit sal die saak vererger, want as die aanklaer byvoorbeeld verplig is om skriftelike bewyse te lewer van die skuld van die gearresteerdes, anders moet hy binne vier-en-twintig uur vrygelaat word, in Frankryk word die verweerder 'n priori as skuldig beskou.

Is die aanklaer aangestel?

Daar is twee van hulle. Een van hulle is hoofkroonaanklaer Denis Talon. En die ander een, soos ek vooruit gesien het, is jou skoonseun, Fallo de Sanse. Dit is waar, met verwysing na die verwantskap met jou, het hy voorgegee om hierdie aanstelling te weier, maar hy was oortuig – óf Talon, of iemand anders, ten minste, nou op die kantlyn van die Paleis van Justisie sê dat hy baie verstandig opgetree het en sy familieskuld opoffer ter wille van lojaliteit aan die koning, aan wie hy alles skuld.

Angelique was stil, maar haar gesig het met woede geskeef. Sy het haarself ingeperk en gewag vir die voortsetting.

Massno, die president van die Toulouse-parlement, is ook aangestel.

"Wel, hierdie een sal beslis probeer om enige orde van die koning te vervul en, die belangrikste, om die audacious aristokraat te verwek

...

"Ek weet nie, madame, miskien so; omdat Massno se kandidatuur deur die koning self voorgesit word.

Terloops, ek is meegesel dat Massno na bewering oor jou man met die Hertogin van Montpansier gepraat het en, te oordeel aan hierdie gesprek, massno behandel Count de Peyrac nie vyandig nie en baie spyt oor sy aanstelling.

Angelique het iets probeer onthou.

"Ja, regtig, die Hertogin van Montpansier en ek is so iets vertel.

Maar by nadenke het ek steeds tot die gevolgtrekking gekom dat jy skaars op sy guns kan reken, want - helaas! "Ek het hom gehoor en my man het mekaar geskraap.

"Blykbaar het dit die koning aangespoor om sy naam te gee. Die koning het immers persoonlik slegs twee aangestel – die koninklike aanklaer Talon en Massno, die res is deur Segier of Talon self gekies.

"Wie anders sal wees?"

Daar sal 'n president van die hof wees. Hulle het my Mesmon genoem, maar ek dink nie so nie. Hy is so oud, hy haal reeds asem op wierook. Ek kan my nie indink hoe hy 'n proses sal kan uitvoer wat beloof om baie onstuimig te wees nie. Of miskien is dit waarom Mesmon gekies is dat hy heeltemal swak is, want in werklikheid het hy 'n reputasie as 'n eerlike en gewetenige man. As Hy net die krag het om dit te doen, is Hy een van diegene wat ons kan hoop om na sy kant toe te draai.

Na 'n oomblik se stilte het Degre voortgegaan:

"Daar sal 'n Begrawer, die sekretaris van die Koninklike Raad wees

– hierdie een onder die beoordelaars staan bekend as 'n natuurlike vervalsing – asook 'n sekere prokureur Delma, 'n baie donker persoonlikheid. Hy is waarskynlik aangestel omdat hy Colbert se oom is, en Colbert is Mazarin se vertroueling. En miskien het hier 'n rol gespeel dat hy 'n Hugenote is, en die koning wil die hof 'n eenmansaak van objektiwiteit gee, om te wys dat in Frankryk siviele geregtigheid gestuur word en verteenwoordigers van die Protestantse godsdiens ...

"Ek dink hierdie Hugenote sal baie verbaas wees dat hy gedwing sal word om 'n man te oordeel wat van heksery beskuldig word, om met die duiwel saam te werk en 'n demoon te besit," het Angelique gesê.

"Maar ons sal waarskynlik baat vind as een van die beoordelaars blyk te wees 'n sane persoon, vry van vooroordeel.

"Absoluut," het die prokureur ingestem en sy kop angstig geskud.

"Terloops, oor samespanning met die duiwel en die obsessie met die duiwel... sê vir my, ken jy 'n monnik genaamd Conan Bechet en 'n non wat in die wêreld die naam Carmensita de Merecourt gedra het?

"Ek weet nie! Angelique het uitgeroep. "Die monnik Beshe is 'n halfmal alchemis wat gesweer het om van my man die geheim van die filosoof se klip uit te vind. En Carmensita de Merecourt is 'n vrou van frenzied temperament, voormalige ... Joffrey se minnares, wat hom nie kan vergewe omdat hy haar verwaarloos het nie. Maar wat het hulle te doen met hierdie proses?

"Daar word gesê dat die verweerder onder Beshe se leierskap behandel is vir die uitsetting van 'n demoon en dat hierdie dame daaraan deelgeneem het. Dit is alles baie gevaarlik. Die protokol van prosedure is eers onlangs na die saak gebring en het blykbaar besondere belang gegee.

Het jy dit gelees?

"Ek het nog nie 'n enkele vraestel gelees van die vetsaak wat raadslid Burrier so ywerig optel nie. En hy, na my mening, is so 'n persoon wat nie huiwer om hulp te vra om dokumente te smee nie.

"Maar nou, aangesien die proses is 'n vereffende saak, het jy, die beskuldigde se prokureur, die reg om al die aankla in detail te lees?

"Helaas, nee! Ek is meer as een keer vertel dat jou man 'n prokureur geweier sal word. So, nou is ek hoofsaaklik bekommerd oor die feit dat ek seker maak dat hierdie weiering skriftelik uitgedruk word.

"Jy is mal!

"O nee, glad nie! Ingevolge regswette kan slegs 'n verweerder wat daarvan beskuldig word dat hy sy majesteit beledig het, 'n prokureur weier. Wel, aangesien dit in hierdie geval moeilik is om so 'n lading te bring, dan, nadat ek 'n skriftelike weiering ontvang het, sal ek dus

bewyse kry van die skending van die geregtelike prosedure, en dit sal onmiddellik my posisie versterk. Dit is in so 'n taamlik moeilike maneuver dat ek hoop om as verdediger aangestel te word.

* * *

Toe Degre 'n dag later weer na Angelique gekom het, het sy gesig vir die eerste keer tevredenheid uitgespreek en Angelique se hart het met blydskap geslaan.

"Ek het gewen! Hy het verklaar, jubelend. "Kanselier Segier het my pas aangestel as die beskermer van messir de Peyrac, wat van heksery beskuldig word. Hierdie oorwinning is gewen danksy die kennis van forensiese casuistics. Ten spyte van hul bereidwilligheid om die koning blindelings te gehoorsaam, het hierdie hooggeplaaste gebreke van die regterlike departement besef dat hulle blatant hul eie beginsels uitfout. Kortliks, hulle moes toelaat dat die verweerder

'n prokureur neem. Maar voordat dit te laat, madame is, wil ek jou waarsku dat jy kan kies om jou man se saak met 'n beter bekende prokureur te bestuur as wat ek doen.

Angelique het by die venster uitgekyk. In die Templar was dit verlate, dit het gelyk of die klooster onder

'n sneeubedekking geslaap het. Toegedraai in haar ou kaap, het mev Scarron in die kapel van die groot priori gaan bid. Dit het gelyk of die grys dreigende lug die geluid van die klein klokkie gedemp het.

By die ingang van die huis van die Sorbonne, wag vir sy meester melancholic warrel, probeer om sy eie stert te vang.

Angelique het na Degra gekyk toe hy 'n belangrike, prim kyk.

"Nee, ek ken regtig nie 'n meer kundige persoon wat vertrou kan word om so 'n brandende besigheid te doen nie," het sy gesê. "Jy voldoen aan al die nodige vereistes. My skoonseun, Fallo, was reg toe hy jou aanbeveel het, het hy vir my gesê, "Eerstens waardeer ek sy gedagtes, en tweedens, dit sal jou goedkoop kos."

"Dankie vir die soort mening van my, madame," sê Degre, wie se laaste woorde Angelique geen kwaad gemaak het nie.

Angelique het meganies haar vinger op die sweetglas gelei. "Toe ek en Joffrea na Toulouse terugkeer,"

het sy gedink, "onthou ek Degre se prokureur? Miskien eendag sal ek onthou dat hy my na die stoomkamer geneem het, en dit sal vir my ongelooflik lyk..."

Skielik het haar gesig verander en sy het na Degre gedraai, gesê:

"Sover ek verstaan, kan jy my man elke dag sien. Kan jy my na Hom toe neem?

Maar Degre het haar oorreed: die gevangene is in streng isolasie en probeer dit nie oortree nie. Hy is nie eens seker dat hy, die gevangene se prokureur, toegelaat sal word om hom te sien nie, maar hy gaan hiervoor veg, ten minste met die ondersteuning van die Bar Corporation, wat vyf-en-sestig lede insluit, en nie parlementêre prokureurs, lede van die Koninklike Raad, die Howe van Howe en die Hooggeregshof tel nie, wat self ontgrea is. Hy het verduidelik dat, as 'n lid van die hoogste hof, die organisasie is eerder beskeie, hy het waarskynlik 'n beter kans om te slaag as enige bekende prokureur wat die kragtige van hierdie wêreld sal vrees. Nou moet ons baie vinnig optree, aangesien hy die reg ruk om Count de Peyrac te verdedig, die Koninklike Geregtigheid uit te deel, en dit is moontlik dat die dossier van aanklagte net voor die verhoor aan hom oorhandig sal word, en selfs dan, miskien, nie heeltemal nie.

"Ek weet dat in sulke prosesse, dade dikwels op afsonderlike velle opgestel word, en die Kanselier, Kardinaal Mazarin of die koning kan enige tyd 'n paar dokumente uitneem vir hersiening of selfs om hulle te onttrek en selfs om nuwes te belê. Natuurlik word dit in uitsonderlike gevalle toegelaat, maar, jy sal saamstem, die telling se geval is baie ongewoon ...

Ten spyte van sulke teleurstellende laaste woorde van die prokureur, het Angelique vanaand in 'n lae stem gesing, pap Florimon gekook en selfs met blydskap walvisvleis geëet, wat, soos altyd, deur die weduwee Cordo bedien is. Kinders van die stadshospitaal het daardie dag na die Templar gekom. Sy

het vir hulle 'n paar wonderlike pannekoeke gekoop, en na 'n aangename aandete het die toekoms in 'n pienk lig aan haar voorgehou.

Sy is beloon vir haar optimisme. Die volgende dag het Degra gekom en vir haar twee verrassende nuus gesê: eers is hy toegelaat om van die aankla te lees, en tweedens is hy toegelaat om die gevangene te sien.

Toe sy dit hoor, het Angelique na Degra gehardloop en haar arms om sy nek toegedraai en met hitte gesoen. Maar sy het dadelik in 'n verleentheid teruggetrek en, die trane wat voor haar oë geglans het, afgevee, gemompel dat sy haar kop vir vreugde verloor het.

Degre het takt gewys en voorgegee dat niks spesiaals gebeur het nie.

Hy het gesê sy vergadering met die gevangene sal môre in die Bastille plaasvind, in die middel van die dag. True, hulle sal slegs kan praat in die teenwoordigheid van die kommandant van die vesting, maar hy hoop dat in die toekoms in staat sal wees om 'n vergadering met Count de Peyrac van aangesig tot aangesig te bereik.

"Ek sal saam met jou gaan," het Angelique gesê. Ek sal vir jou naby die tronk wag. Ek kan nie nou hier slaap nie.

Die prokureur het aan Angelique gesê watter aanklagte hy gelees het, en het verskeie velle papier uit sy shabby sagte sak uitgeneem, waaraan hy die hoofpunte van die vervolging geskryf het.

"Die hooflading is heksery en swart magie. Na bewering is hy 'n fynproewer in die vervaardiging van gifstowwe en drankies, in staat is om die toekoms te leer met behulp van verskeie magie tegnieke, om weg te neem die gevaar van vergiftiging. Met die hulp van heksery het hy baie sane mense beroof, en op ander het hy "die oproep diabolies en belaglik" gestuur, met ander woorde, hy induously en bose lot

... Hy leer ook hoe om verskillende poeier en blomme te gebruik om liefde te bereik, en alles in dieselfde gees. Die vervolging beweer dat een van sy ... voormalige minnaresse gesterf, en toe haar graf oopgemaak is, het hulle in die mond van die oorledene 'n talisman gevind met 'n portret van Graaf de Peyrac ...

"Dit is net 'n hoop absurditeite! Die geskrikte Angelique het uitgeroep. "Dink jy regtig dat regters, mense waardig, hierdie nonsens tydens die vergadering sal uitdruk?

"Heel waarskynlik sal hulle dit doen, maar persoonlik glo ek byvoorbeeld dat hoe meer sulke asyn in die aankla vervat sal word, hoe makliker sal dit vir my wees om dit te weerlê. Verder in die vervolging praat oor die kriminele besetting van alchemie, die soeke na skatte, die transformasie van eenvoudige metale in goud, en nog baie meer - moenie flou word nie! "die kegrafiese bewering dat hy lewende wesens skep." Mevrou, kan jy nie vir my verduidelik wat dit beteken nie?

Angelique het in algehele verwarring gedink en toe haar hand op haar maag gesit, waar haar kind beweeg het.

"Miskien is dit wat hulle bedoel. sy het gevra en gelag.

Die prokureur met 'n verwarde en nederige voorkoms het sy hande versprei en weer sy stellings begin lees:

— «... Met die hulp van heksery vermenigvuldig sy fortuin, nie skram weg in sulke maniere as die transformasie van gewone metale in goud en dies meer..." En aan die einde sien ek die volgende: "...

geëis word dat hy regte toegestaan word wat nie in plek gestel is nie.

Openlik gespog oor sy onafhanklikheid van die koning en prinse. Hy het verdagte keiste aangebied en verbode boeke gebruik wat uit die buiteland gebring is." En nou, Degre voortgegaan, nie sonder huiwering, Ek draai na die dokument, wat veroorsaak dat ek die mees angs en verrassing. Dit is 'n daad wat opgestel is na die prosedure om 'n demoon van jou man te verdryf, uitgevoer deur drie persone van die geestelike sana.

Hulle beweer dat daar bevind word dat die Telling besete en saamgespan word met die duiwel.

"Dit kan nie wees nie! Angelique het gehuil en 'n koue sweet op haar voorkop gevoel. "Wie is hierdie

"persone van die geestelike sana"?

"Een van hulle is die monnik Beshe, en ek het jou die ander dag van hom vertel. Ek weet nie of hy die Bastille as verteenwoordiger van die Hof van Conshistor of op enige ander manier betree het nie.

Maar die prosedure is inderdaad uitgevoer, en getuies beweer dat al die reaksies van die telling 'n duidelike bewys van sy verbintenis met Satan was.

"Dit kan nie wees nie! Angelique herhaal. "Maar ten minste glo jy dit nie?"

"Ek is 'n mal man, 'n freethinker. Ek glo nie in God of die hel nie.

"Bly stil," mompel sy, haastig doop, en, hardloop na Florimon, druk hom op haar bors.

"Hoor jy wat Hy sê, my engel?" Sy fluister. "O, mense is mal!

Hulle was vir 'n rukkie stil, toe gaan Degre na Angelique.

"Moenie bekommerd wees nie," het hy weer gesê, "daar is beslis iets twyfelagtigs agter dit alles, wat baie belangrik is om betyds bekend

te maak, want hierdie dokument is, ek herhaal, die gevaarlikste, aangesien dit 'n sterk indruk op die beoordelaars kan maak. Die uitsetting van die demoon is uitgevoer in ooreenstemming met 'n ritueel wat deur die Romeinse Konsistorhof goedgekeur is. Die verweerder se reaksies inkrimineer hom heeltemal. Ek het opgemerk, in die besonder, sy reaksie op die diaboliese gemors, sowel as sy vermoë om te bederf ...

"Maar verduidelik waaroor dit gaan?

"Wat die diaboliese gemors beskou, het die kenners in die uitsetting van die demoon opgemerk dat sommige punte op die liggaam van die onderwerp sensitief is vir die aanraking van die silwer pen, waaruit bose geeste voorheen verban is. Tydens hierdie prosedure, die beskuldigde het verskriklike gille elke nou en dan. "Werklik hels,"

hoewel die gewone lig aanraking van hierdie onskuldige instrument veroorsaak nie 'n persoon die geringste pyn. Wat die vermoë om te bederf, is 'n sekere persoon na die gevangene gebring, wat al die tekens van obsessie getoon het.

"Wel, as dit Carmensita was, het ek geen twyfel dat sy 'n groot komedie gespeel het nie! Angelique het sarkasties gesê.

"Dit is moontlik dat hierdie non praat, hoewel haar naam nie genoem word nie. In elk geval, ek herhaal aan jou, hierdie beskuldiging klink baie vals. Aangesien ek egter voorsien dat die hof terloops en per ongeluk na hom sal verwys, moet ek dit ten alle koste weerlê.

Ongelukkig het ek nog nie 'n rede gevind om die verwydering van hierdie dokument te eis nie.

"Miskien sal my man vir jou 'n skuif vertel.

"Kom ons hoop so," het Degre ongelukkig gesê.

Hoofstuk 43

In haar ongerepte wit klere het die groot Bastille selfs meer sinister en somber gelyk as gewoonlik.

Van die plat dakke van die torings tot die lae, dreigende lug, grys strome rook roos. Blykbaar, gestuit by die kommandant en in die wagkamers, en Angelique het haarself voorsien, soos in die koue alleenlopers, gejag uit die koue, lê op hul rou strooi matrasse

"vergete" gevangenes.

Angelique is gelaat en wag vir Degre op straat van Saint-Antoine, in een van die courgettes, met die eienaar waarvan en, hoofsaaklik, met die eienaar se dogter by die prokureur, blykbaar, het 'n vriendelike verhouding.

Om by die venster te sit, kon Angelique kyk wat op straat gebeur het, haarself ongesiens. Sy het duidelik die wagte van die naaste bastion gesien, hulle het om die gewere geloop, hul hande met asem warm gemaak en met hul voete vertrap. Van tyd tot tyd het een van die wagte bo op die muur gestaan en hulle uitgeroep, en sy stem het lankal in die ysige lug gelui.

* * *

Uiteindelik het Angelique Degre gesien, wat uit die trekbrug afgekom het en op pad was na die courgette. In afwagting van een of ander moeilikheid, was haar hart kommerwekkend gesteek.

Daar was iets vreemds aan die prokureur se gang en sy gesig se uitdrukking. Hy het 'n glimlag uitgedruk en toe vinnig gepraat, soos

dit vir Angelique gelyk het, in 'n vrolike toon. Hy het gesê dat hy geen probleme gehad het om Count de Peyrac te sien nie en dat die kommandant hulle selfs vir 'n paar minute saam gelaat het. Die Telling het ingestem om Degre sy beskermer te hê.

Hy het egter aanvanklik 'n prokureur geweier en beweer dat deur in te stem om 'n prokureur te neem, hy dus saamstem dat hy deur die Koninklike Hof verhoor moet word, eerder as parlementêr, soos hy geëis het. Hy wou homself verdedig, maar het ná 'n kort gesprek met Degre die hulp aanvaar wat hy hom aangebied het.

"Dit is ongelooflik dat hy so vinnig ingegee het omdat hy baie wantrouig is," het Angelique gesê. "Ek het gedink jy gaan 'n ware geveg moet beveg. Hy het altyd briljante logiese argumente as hy op sy eie wil aandring.

Die prokureur, asof van 'n ernstige migraine, het sy voorkop gerimpel en die dogter van 'n kabatchik gevra om vir hom 'n pint bier te bring.

"Sodra die telling jou handskrif gesien het, het hy dadelik ingestem,"

het hy uiteindelik gesê.

Het hy my brief gelees? Was hy gelukkig?

Ek het dit vir hom gelees.

"Hoekom? Hy...

Sy het stil geword, en toe in 'n stille stem gevra:

"Sê jy dat hy dit nie kon lees nie?" Hoekom? Is hy siek? Sê dit! Ek het die reg om alles te weet!

Toe sy nie weet wat sy doen nie, het sy Degra aan die arm gegryp en haar naels daarin gesteek.

Die prokureur het gewag totdat die dogter van die kabatchik, wat hom 'n bier gedien het, vertrek het.

"Moed," het hy met die mees opregte simpatie gesê. "Miskien moet jy alles beter weet. Die bevelvoerder van die Bastille het nie vir my weggesteek dat Graaf de Peyrac tydens ondervraging gemartel is nie.

Angelique het wit geword.

Wat het hulle aan Hom gedoen? Het jy hom vermink?

Nee, ek dink nie so nie. Maar die wrede marteling van verskeie wapens het hom baie verswak, en sedertdien staan hy nie op nie.

Maar dit is nie die ergste deel nie. Neem voordeel van die feit dat die kommandant uitgekom het, het die Telling my vertel van die prosedure om die demoon te verdryf, wat deur die monnik Beshe gedoen is. Die Telling beweer dat die monnik 'n lang naald eerder as

'n pen gebruik het. Toe hy haar diep in die liggaam gedompel het, het die telling onwillekeurig in pyn uitgeroep, en dit het 'n baie ongunstige indruk op die getuies gemaak. Wat die obsessiewe non, kan hy nie daarop aanspraak maak dat hy haar in 'n semi-bewuste toestand herken het nie.

Ly hy? Het hy wanhopig hê?

"Nee, hy is vol moed, hoewel hy sowat dertig keer ondervra is en fisiek baie uitgeput is.

Effens geskud, Degre het voortgegaan:

"Ek moet jou vertel dat die eerste minuut sy voorkoms my geskud het. Ek kon jou nie as sy vrou voorstel nie. Maar toe, na sy eerste woorde, toe hy met sy blink oë na my gekyk het, het ek besef... O

ja, ek het amper vergeet. Count de Peyrac het my opdrag gegee om vir sy seun Florimon te sê dat wanneer hy uit die tronk kom, hy vir hom twee spinnekoppe sal bring wat hy geleer het om vir die pret te dans.

"Fu! Ek hoop Florimon raak hulle nie aan nie! Angelique het gesê, wat 'n groot poging aangewend het om nie in trane uit te bars nie.

* * *

"Nou is daar duidelikheid," het Vader de Sanse gesê nadat hy die prokureur se weergawe gehoor het van wat hy geleer het. "So, na jou mening, Master Degre, behalwe vir die beskuldiging van sogenaamde heksery aksies, gebaseer op 'n daad wat deur die monnik Beshe opgestel is, sal nie van enige ander aanklagte aangekla word nie?

"Ja, ek is oortuig hiervan, aangesien pogings om die Graaf van verraad teen die koning te beskuldig, as ongegrond beskou word.

Want wil niks beter terugkeer na die oorspronklike aanklag nie - hy is

'n towenaar, maar dit sal deur 'n siviele hof verhoor word.

Dis wonderlik. Daarom moet ons in die eerste plek die regters oortuig dat daar niks bonatuurlik in die werke van my skoonseun by die myn is nie, en hiervoor moet jy die getuienis van sy assistente inroep.

Tweedens is dit nodig om te bewys dat die prosedure om die demoon te verdryf, waarop die vervolging gaan staatmaak, nie geldig is nie.

"Ons sou dit bereik het as die beoordelaars, die mense van die einste toegewyde, kon seker maak dat die prosedure nie volgens die reëls uitgevoer is nie.

"Ons sal jou help om dit te bewys.

Raymond de Sanse het sy hand op die tafel geslaan, wat in die wagkamer gestaan het en sy dun gesig met matvel nader aan die prokureur gebring het. Hierdie gebaar en halfgeslane oë van sy broer het Angelique se oupa, die ou Baron Ridue de Sanse, skielik

herinner. Elke keer as sy gevoel het dat Montelu Castle sy welwillende skaduwee gestrek het om haar familie te beskerm, wat bedreig is, het Angelique 'n diep opwinding gevoel en haar siel het warmer geword.

"Die feit is, mnr Advokaat, dat daar 'n omstandighede is waarvan jy nie weet nie," het die Jesuïet stadig en duidelik in 'n ferm stem gesê,

"soveel lede van Frankryk se top geestelikes, wie se godsdienstige opvoeding, dit toegelaat moet word, is dikwels selfs meer karig as die opvoeding van een of ander patetiese dorpskuur. Weet nou dat daar net een persoon in Frankryk is wat die reg het, namens die Pous, om die obsessief en manifestasies van Satan te bepaal.

Hierdie man is 'n lid van die Jesuïete orde. Danksy sy asketiese lewe, geheel en al gewy aan diepgaande geskrifte en navorsing, het hy van sy heiligheid die Pous die gevaarlike voorreg ontvang om die Prins van Duisternis self te konfronteer, ek is oortuig, Master Degre, dat jy groot verwarring onder die regters sal veroorsaak deur

'n verklaring te maak dat die Kerk slegs die daad van die uitsetting van die demoon erken waarop die handtekening van die Dominee Vader Kirchet staan.

"Ek dink nie so nie. Degre was baie opgewonde. "Om eerlik te wees, ek vermoed so iets, maar hierdie monnik Beshe het met diaboliese behendigheid opgetree en daarin geslaag om sy vertroue in Kardinaal Gondi, die aartsbiskop van Parys, te vryf. So, ek gaan 'n kriminele oortreding van kerkprosedure rapporteer! "Ek sal hierdie impostor priesters ontbloot, wat probeer het om die kerk te belaster deur hulle opoffering, en ek sien myself in die hof.

"Wag 'n bietjie, ek sal terug wees," het Vader de Sanse gesê terwyl hy opgestaan het.

Hy het uitgegaan en gou teruggekeer vergesel deur 'n Jesuïete, wat hy as Kirshe se pa voorgekeer het.

Angelique was opgewonde om te dink dat sy 'n groot charmer van Frankryk voor haar gehad het. Sy het nie geweet hoe hy veronderstel was om te lyk nie, maar in elk geval het sy nie verwag om so 'n uiterlike beskeie persoon te sien nie. Was dit nie vir die swart sutan en die koper kruis glans op sy bors, hierdie stille Jesuïete sou meer geneig gewees het om verkeerd te wees vir 'n vreedsame as 'n priester gewoond aan die hantering van die duiwel.

Angelique het gevoel dat selfs die onverbeterlike skeptiese Degre deur 'n vreemdeling gefassinkeer is.

Raymond het gesê hy het reeds Kirshe se pa aan die saak bekend gestel en het hom die jongste nuus gegee.

Die groot charmer het met 'n vriendelike, bemoedigende glimlag geluister.

"Dit lyk vir my baie eenvoudig," het hy uiteindelik gesê. "Nou moet ek die demoon op sy beurt verban, maar deur alle reëls. Die daad wat jy by die verhoor uitgelees het, sal ek dit rugsteun met my getuienis, en dit sal ongetwyfeld die here van die regters in 'n delikate posisie plaas.

"Nee, dit is nie so eenvoudig nie," het Degre teruggetrokke en die agterkant van sy kop kragtig geskilder. "Dit lyk vir my asof dit onmoontlik is om selfs julle, die priester, na die Bastille en selfs na die gevangene, wat onder verhoogde toesig is, te neem.

"Veral omdat daar drie van ons moet wees.

"Hoekom?

"Die demoon is te slinks vir een persoon, selfs beskerm deur gebede, om hom uit te daag sonder om homself in gevaar te stel.

Om die man te nader wat 'n ooreenkoms met die duiwel gemaak het, het ek die teenwoordigheid van ten minste twee van my gewone assistente nodig.

"Maar my man het nie 'n ooreenkoms met die duiwel gemaak nie,"

het Angelique in protes uitgeroep.

En skielik het sy haastig haar gesig met haar hande bedek, sodat niemand kon sien dat sy lag nie. Toe sy onsuksesvol hoor dat haar man 'n ooreenkoms met die duiwel gemaak het, het sy skielik gedink hoe Joffrey agter die toonbank van een of ander winkel is en met die horing en glimlaggende duiwel praat.

O, wanneer hulle terugkom na hul plek, na Toulouse, hoeveel hulle sal lag vir al hierdie nonsens. Haar verbeelding het 'n nuwe prentjie geverf: sy gesig in haar man se dik, violet-geurige hare grawe, sy sit op sy skoot, en Joffrey se heerlike hande stry haar liggaam, wat hy so liefgehad het.

Angelique se lag het gebreek en in 'n kort sob gegaan.

"Moed, my liewe suster," het Raymond saggies gesê. "Die geboorte van Christus gee vir ons hoop; Maar die wêreld sal neerdaal op goeie mense!

Die voortdurende oorgange van hoop na wanhoop het die jong vrou gepyle. Terwyl sy haar gedagtes teruggedra het en verlede jaar se Kersfees in Toulouse onthou het, was sy met afgryse vervul om te dink aan die verskriklike reis wat sy vanjaar geneem het.

Hoe kon sy gedink het dat op Oukersaand, toe die Paryse klokke onder die loodlug gelui het, sy geen ander skuiling sou hê as die huis van een of ander weduwee Cordo nie? Sit in die hart in die geselskap van die ou vrou, wat leun oor die draaier, en haar seun, 'n geïmproviseerde eksekuteur, onskuldig speel met klein Florimon, Angelique toegelaat haarself net om uit te strek na die vuur koue hande. Die weduwee Scarron, wat langs haar op die bank was, is so jonk en mooi en so ongelukkig en weggedoen as Angelique, wat aan menslike warmte gely het, van tyd tot tyd liggies toegedraai haar arm om Angelique se middellyf en teen haar gedruk.

Die voormalige eienaar van die modewinkel het ook verbonde geraak aan die enigste hotbed wat in hierdie somber woning gevlam het en in 'n stoel afgesny is, bedek met 'n pen, wat hy uit sy kamer geneem het. Hy het deur sy slaap gemompel, die getalle gevou en aanhoudend gesoek na die redes vir sy ineenstorting. Toe daar skielik 'n krakerige log was, het hy sy oë oopgemaak, geglimlag en in 'n knaende stem geskree:

"Moenie vergeet dat Jesus binnekort gebore sal word nie! Die hele wêreld sal omhels word met blydskap. Moet ons nie 'n lied sing nie?

En vir Die Groot Vreugde van Florimon, was hy gretig om in 'n bewende stem te sing: *Drie herders*

op 'n weiveld: Ons

het naby die

rivier gesit en nie ver van Ons oulike skape af gewei nie.

Tra-la-la-la-la,

ons oulike skape...

Iemand het aan die deur geklop. Die man, geklee in swart, het 'n paar woorde aan Cordo se seun gefluister.

"Hulle vra mev Angelique," het die seun gesê.

Angelique het uitgekom en verwag om Degra te sien, maar voor het

'n man in stewels gestaan, in 'n wye kleed en 'n hoed oor haar oë, waarvan die velde sy gesig heeltemal versteek het.

"Liewe suster, ek het totsiens vir jou kom sê. Dit was Raymond.

"Waarheen gaan jy?" Angelique was verbaas.

"Na Rome... Ek kan jou nie in detail vertel van die missie wat aan my toevertrou word nie, maar môre sal almal weet dat verhoudings tussen die Franse ambassade en die Vatikaan agteruitgegaan het.

Ons ambassadeur het geweier om te voldoen aan die pous se bevel, wat geëis het dat slegs diplomatieke beamptes teenwoordig is op die grondgebied van sy ambassade. En Louis XIV het vir hom gesê om vir die pous te sê dat hy sal terugveg teen enigiemand wat sy wil op hom sou oplê. Ons is op die punt om die Franse kerk met die pous op te breek. Ons moet hierdie katastrofe ten alle koste vermy. Ek moet na al die ondersteunings in Rome jaag en my bes doen om tot een of ander ooreenkoms te kom en die passies te temper.

"Jy vertrek! Angelique is vermoor. "En jy verlaat my ook?" Wat van die boodskap oor Geoffrey?

"Helaas, my arme meisie, ek is baie bang dat in hierdie situasie enige versoek wat uit die Pous kom, swak aanvaar sal word deur ons monarg. Maar jy kan op my staatmaak, ek sal dit in Rome doen.

Hier, neem geld. En luister, minder as 'n uur gelede, het ek Degra gesien. Jou man het net oorgeplaas na die tronk by die Paleis van Justisie.

Wat beteken dit?

Dat hy binnekort geoordeel sal word. En dit is nie al nie. Mather Degre word deur Kirshe se pa en sy assistente na die Paleis van Justisie geneem. Reeds vanaand, neem voordeel van die feestelike onrus, hulle sal die gevangene binnedring. En ek is oortuig dat hierdie toets 'n beslissende rol sal speel.

Moenie hoop verloor nie.

Die nuus van Raymond se vertrek is heeltemal getref deur Angelique, die laaste straal van hoop vervaag.

Jesuïete omhels sy suster deur die brose skouers, het na hom getrek en liggies gesoen op koue wange.

"Moenie hoop verloor nie, liewe suster! Hy het herhaal.

Sy het die geluid van perde hoewe gehoor wat deur sneeu onderwerp is - die perde het reeds die streng verbygegaan en die strate van Parys gedoop.

* * *

Degre se prokureur het by die Little Bridge gewoon, wat The Village aan die Universiteitskwartet verbind het, in een van daardie ou, vervalle huise met gepunte dakke wat al eeue lank onwrikbaar

gestaan het, hoewel die Seine hul fondamente tydens stortings geërodeer het.

Angelique, nie in staat om te wag vir Degre om na haar toe te kom, het self na die prokureur gegaan. Sy het sy toespraak by die eienaar van die Three Hammers geleer.

Net voor die huis staan sy vir 'n oomblik. Reg, hierdie huis herinner ietwat aan Degra self: net so arm, lomp en 'n bietjie stout.

Angelique het die spiraaltrap geklim, waarvan die vrot houtrelings versier is met snaakse gekerfde gesigte.

Daar was net een deur op die boonste verdieping. Angelique het 'n snot gehoor – dat die Sorbonne dit geruik het – en geklop het.

Sy is ontdek deur 'n vet meisie met 'n bruin gesig. Haar halssnoer was toevallig vasgebind en het haar welige bors oopgemaak.

Angelique is 'n bietjie terug. Sy het nie gedink aan die moontlikheid van so 'n vergadering nie.

Wat wil jy hê? Die meisie het gevra.

"Is dit waar Meester Degre woon?"

Agter in die kamer was daar 'n beweging, en van daar af het Degre met 'n gansveer in sy hand uitgekom.

"Kom in, madame," het hy gesê en ongedaan gemaak.

Toe stoot hy die meisie op die trappe en sluit die deur.

"Kon jy nie 'n bietjie geduld gehad het nie?" hy het skandelik gesê.

"Waarom het julle na my lêsalm gekom, julle waag u lewe...

"Maar ek het nog nie van jou gehoor nie.

"Net een week...

Wat is die resultate van die demoon se uitsettingsprosedure?

"Gaan sit hier," het Degre genadeloos gesê, "en laat my klaarmaak wat ek skryf. En dan sal ons praat.

Angelique het pligsgerig op 'n rowwe houtkas gaan sit, waar, waarskynlik, klere gestoor is. Sy het in die kamer rondgekyk en gedink dat sy vir die eerste keer in haar lewe so 'n swak woning gesien het. Die

lig het slegs hier binnegedring deur 'n klein venster met groenerige bril in loodrame. Die brandende vuur in die hart kon nie die vogtigheid wat hier uit die rivier binnegedring het, vernietig nie, wat onsuksesvol aan die onderkant gespat het en die bulle van die Kleinbrug getref het. In een hoek is boeke op die vloer opgestapel.

Degra het nie 'n tafel gehad nie – hy is vervang deur 'n bord, wat hy op sy knieë gehou het. Die ink was op sy voete op die vloer.

Afgesien van die bed met 'n verwoede blou dak van sarkasme en dieselfde geskeurde komberse, was daar byna geen meubels in die kamer nie. Maar die lakens, alhoewel vervalle, was skoon. Angelique

se blik het onwillekeurig teruggekeer na hierdie onvoorspelbare bed met verkrummelde velle, waarvan die soort duidelik gepraat het oor wat onlangs hier moes gebeur het tussen 'n prokureur en 'n meisie, net so maklik uit sy woonstel geskors. Angelique het gevoel haar wange word warm.

Die lang maande van afsondering van haar man, 'n angstige lewe toe hoop en wanhoop mekaar verander, het haar pynlik ontvanklik gemaak, en dit was nie verbasend nie.

Sy wou desperaat snuggle tot 'n sterk, betroubare man se skouer en vergeet van al haar lyding.

Sy kyk na Degra, wie se pen nou in stilte gekree het. Hy het iets pynlik bepeins, sy voorkop gewen en sy dik swart wenkbroue gewikkel.

Iewers in die dieptes van haar siel, skande geroer, en om die verleentheid weg te steek, het sy meganies die groot kop van die Deense hond gestreel, wat hy geloofwaardig op haar skoot gesit het.

"Sjoe! "Staan op en strek," het Degre uitgeroep. "Nog nooit in my lewe het ek so baie oor God en die kerk gesê nie. Weet jy watter soort velle op die vloer lê?

Nee, ek dink nie so nie.

"Dit is 'n verdedigende toespraak deur Master Degre, 'n prokureur, by die verhoor van mnr.

Hoe, ken jy reeds die datum? Angelique het bleek geword. "O, ek is beslis veronderstel om daar te wees. Kry my die rok van 'n regter of

'n monnik. Hoewel nee, ek is swanger," onthou sy en kyk met teleurstelling rond. "Dit is egter byna onmerkbaar. Mev Cordo sê ek gaan 'n meisie hê, want die baba is baie hoog. As 'n laaste uitweg, Ek sal verkeerd wees vir 'n vraatsugtige klerk ...

Degre het gelag.

"Ek is bang dat hierdie masquerade nie blootgestel sal word nie.

Nee, ek het met 'n beter uitweg vorenkom. Verskeie nonne sal toegelaat word om die verhoor by te woon, en jy sal 'n pet en 'n non se kaap dra.

"Soveel as wat ek nie deur my maag vertraag word nie, die reputasie van die inokin.

"Dit is nonsens! Wye rok en ruim kaap sal alles wegsteek. Maar sal jy in staat wees om jouself in jou hande te hou?

"Ek belowe dat ek die mees ingeperkte van al die vroue in die kamer sal wees.

"Dit gaan baie moeilik wees," het Degre gesê. "Ek het geen idee hoe dit gaan uitdraai nie. Elke hof is goed omdat dit onder druk geplaas

kan word deur opspraakwekkende getuienis. So ek gered vir hierdie demonstrasie van die proses van die verkryging van goud in 'n handwerk manier, dus die verwydering van die aanklag van alchemie. Maar die belangrikste troefkaart is die daad van die prosedure van die uitsetting van die demoon, opgestel deur die enigste persoon wat aan daardie Romeinse kerk gemagtig is - Vader Kirchet, 'n daad wat sê dat jou man geen tekens van obsessie getoon het nie.

"Dankie, God! Angelique het met 'n sug van verligting gesê.

Kom die einde van haar beproewing tot 'n einde?

"Ons gaan die saak wen, is ons nie?"

Degre is huiwerig sy arms versprei. Na 'n oomblik se stilte het hy gesê:

"Ek het Fritz Hauer gesien, wat jy gevra het om te bel. Hy het met al sy kruisigings en retorte gekom.

Hierdie man het 'n baie indrukwekkende voorkoms. Dit is jammer, maar wat kan jy doen! Ek het hom weggesteek in 'n Cartesiese klooster aan die buitewyke van Saint-Jacques. Met die Moor het ek ook gesê - Ek het daarin geslaag om te kry in Tuileries onder die dekmantel van 'n asyn handelaar - sy hulp word aan ons verskaf.

Moet net nie 'n woord vir enigiemand oor my plan sê nie. Arm mense kan daarvoor betaal met hul lewens. Die uitkoms van die proses hang grootliks daarvan af.

Ongelukkige Angelique kon nie daaroor gewaarsku word nie – van vrees en hoop in haar mond het alles opgedroog.

"Ek neem jou uit," het die prokureur gesê. "Parys is 'n gevaarlike plek vir jou. Moenie die Tempel weer verlaat voordat die proses begin nie. Jy sal gevolg word deur 'n non, sy sal klere bring en begelei jou na die Paleis van Geregtigheid. Onmiddellik wil ek jou waarsku - hierdie venerable non is baie ongeliefd ... Sy is my groot

suster. Sy het my grootgemaak en na die klooster gegaan, aangesien al die streng maatreëls wat sy getref het, my nie op die regte pad kon hou nie. Sy bid dat die Here my sal laat gaan van my sondes. Kortliks, sy sal enigiets vir my doen. Jy kan haar heeltemal vertrou.

Op straat het Degre Angelique se arm geneem. Sy het dit nie omgee nie, sy was bly om sy ondersteuning te voel.

Aan die einde van die Klein Brug het die Sorbonne skielik 'n rek gemaak en haar ore opgeskerp.

Vooruit het 'n paar treë van Angelique en Degre, in 'n koperposisie gestaan, asof hulle vir hulle wag, 'n paar snoet in lappe en in 'n gebrande hoed met 'n veer. Hy het 'n mauve groei op sy wang en 'n swart verband op sy oog gehad. Hy het geglimlag.

Die Sorbonne het na hom gehaas. Die trap met die behendigheid van die akrobaat het eenkant toe gebons en by die deur van een of ander huis gekrimp. Die hond het agter hom aan gegly.

En dadelik het hulle 'n luikende sarsie water gehoor.

"Verdoem Kalambreden! Degre het gebrom. "Ek het in die Seine gespring en daar is ysvlotte wat daar dryf, en ek wed hy kruip iewers op die wal weg. Hy het sy eie wegkruipplekke onder elke Paryse brug.

Hy is een van die mees desperate leiers van die stadsdiewe.

Die Sorbonne is terug met 'n snub-uitsig.

Angelique het haar vrees probeer oorkom, maar 'n droewe onheil het haar oorweldig. Dit het vir haar gelyk of hierdie woedende man, wat skielik in hul pad verskyn het, 'n hawens van haar monsteragtige lot was.

Hoofstuk 44

Vroegoggend, sodra dit aanbreek, het Angelique, vergesel van 'n non, die brug van The Change oorgesteek en haarself op die eiland Sita bevind.

Dit was vries. Bulle van die ou houtbrug het onder die houe van ys gekraak en op die Seine gedryf.

Die sneeu het die dakke witgewas, die kornekse van die huise bedek en, asof in die lentetakke, versier met patrone van die spire van die kapel van St. Kapel, wat by die donker grootste deel van die Paleis van Justisie gesnuik het.

As angelica nie in kloosterklere was nie, sou sy dit geniet het om 'n glas wyn van 'n handelaar met 'n rooi neus te drink, wat haastig was om sy goedere ambagsmanne, swak klerke, vakleerlinge op te beur

- almal wat teen dagbreek opstaan om 'n winkel, werkswinkel, kantoor oop te maak.

Die horlosie van die hoek toring getref ses houe. Die onvergelykbare inbel van hierdie horlosie, wat hier onder Koning Henry III verskyn het, die goue lelies op die azure agtergrond, was eens iets buitengewoons. Die horlosie was inderdaad die juweel van die Paleis van Justisie. Die veelkleurige klei figure op hulle, bedek met rooi, wit en blou enamel, 'n duif simboliseer die Heilige Gees, en onder die skaduwee van sy vlerke, Wet en Geregtigheid, glinster in

'n dowwe oggend lig.

Angelique en haar metgesel het die groot erf oorgesteek en het reeds die trappe van die trappe geklim toe hulle deur een of ander landdros genader is, en Angelique was verbaas om in hom prokureur Degre te leer. Sy het selfs gebreek, sien hom in 'n wye swart kleed, wit snoet, grys pruik met versigtig gelê in verskeie rye

krulle en 'n vierkantige pet. Hy het 'n splinternuwe sak vol vraestelle in sy hand gehad.

Degra se siening was baie belangrik. Hy het aan Angelique gesê dat hy nou eers 'n gevangene by die Conciergeri, 'n tronk by die Paleis van Justisie, gesien het.

"Weet hy ek gaan in die gehoor wees?" Angelique gevra.

Nee, ek dink nie so nie. Dit kan hom senuweeagtig maak. Hoe gaan dit? Belowe my om myself in my hande te hou?

Ek belowe.

"Hy is baie... baie kreupel," het Degra in 'n flinching stem gesê. Hy is monsteragtig gemartel. Maar sy voorkoms is 'n duidelike bewys van die wetteloosheid van diegene wat hierdie proses geïnisieer het, en kan 'n sterk indruk op die beoordelaars maak. Sal jy vashou, maak nie saak wat gebeur nie?

Haar keel was afgesn toe en sy knik net stil.

By die ingang van die saal het die Royal Guards geëis dat hulle ondertekende uitnodigings aanbied.

Angelique was nie eens baie verbaas toe die non die uitnodiging uitgehou het en gemompel het nie: Sy Eminence Diens van Kardinaal Mazarin!

Die borgtog het die vroue versorg en na die saal geneem, waar hulle reeds vol mense was en die swart klere van die beoordelaars met die sutans van priesters en monnike gemen het.

Die tweede ry van die amfiteater is deur edeles beset, maar daar was nie so baie van hulle nie.

Angelique het nie 'n enkele bekende gesig onder hulle gesien nie.

Blykbaar is die howe nie toegelaat om die verhoor by te woon nie, of

hulle het nie daarvan geweet nie, aangesien dit agter geslote deure gedoen sou word, en miskien net nie hulself wou in gevaar stel nie.

Angelique en haar metgesel het aan die kant geling, maar van daar af was alles duidelik sigbaar en hoorbaar. Angelique was verbaas om op te let dat sy omring was deur verskeie nonne wat aan verskillende bevele behoort, wat strategies gevolg is deur 'n priester, blykbaar 'n baie hoë posisie beklee het. Angelique het gewonder waarom die nonne na die verhoor genooi is, waar daar sprake van alchemie en heksery sal wees.

Die hoë lancet kluise van die saal, blykbaar in een van die oudste geboue van die Paleis van Justisie, is versier met massiewe stucco plafonds in die vorm van acanthic blare. Die loodglasvensters het die skemer in die saal geskep, en 'n paar brandende kerse het alles nog meer onheilspellend gemaak. Twee of drie groot Duitse oonde, gevoer met blink faience teëls, het 'n bietjie hitte.

Angelique was spyt dat sy nie haar prokureur gevra het of enigiets Kouassi-Ba en die ou Sakse-rudocop verhoed het om enigiets na die verhoor te bring nie.

Sy het tevergeefs gesoek na bekende gesigte in die skare.

Daar was geen prokureur, geen verweerder of regters nie. Ten spyte van die vroeë oggendure, was die saal reeds oorvol, en baie het in die gange gestaan. Dit was duidelik dat sommige hierheen gekom het net om 'n snaakse skouspel te kyk of eerder na iets soos 'n lesing oor geregtigheid te luister, aangesien die meeste van daardie teenwoordiges jong klerke van die geregtelike departement was.

Diegene wat in die saal sit, was stil, en teen die algemene agtergrond was slegs die raserige maatskappy, geleë voor Angelique, veral onderskei, waar hulle menings baie hard verruil het, met inagnemende, miskien hul plig om minder kundige bure te verlig.

Wat trek hulle? Een van hulle, 'n jong landdros in 'n oorvloedige pruik, het ongeduldig uitgeroep.

Sy buurman, met 'n puisie wye gesig en 'n pelskraag op sy kleed, wat sy nek gedruk, gaap, het geantwoord:

"Hulle wag dat die deure na die hofsaal gesluit word, en dan sal dit moontlik wees om die beskuldigde in te stel en hom na die dok te bring.

"Is die dok die ruglose dok wat afsonderlik aan die onderkant staan?

Een van die klerke, sloot, met sy hare, omgedraai en, maal, teruggetrokke:

"Wil jy nie hê die duiwel se henchman moet 'n stoel bedien word nie?"

"Hulle sê 'n towenaar kan selfs op die rand van 'n pen en op die tong van vlam staan," het die verpoeierde landdros verwerp.

Sy vet buurman met 'n belangrike siening het geantwoord:

"Wel, hy sal nie nodig wees om dit te doen nie, maar hy sal op hierdie bank moet kniel voor die kruisiging, wat by die voorsitter van die hof se voorsitter versterk word.

"Dit is te luuks vir so 'n monster! Die klerk het met sy hare geskree.

Angelique het gesidder. As selfs hierdie bende, bestaande uit verkose verteenwoordigers van geregtigheid, so vyandig en bevooroordeeld is, wat kan ons van die regters verwag, wat versigtig deur die koning en sy vertrouelinge gekies word?

Maar die landdros in die kleed met 'n pelskraag het beswaar gemaak teen die klerk:

"Ek dink dit is alles fiksie. Hierdie man is nie meer towenaar as ek en jy nie, maar hy moes nog 'n groot intrige van sommige van die magtiges van hierdie wêreld verhoed het, en nou is hulle op soek na

'n wettige verskoning om hom uit sy pad te kry.

Angelique het vorentoe geleun om die man wat so openlik gewaag het om sulke gevaarlike gedagtes uit te druk, beter te oorweeg. Sy was gretig om sy naam te ken, maar haar metgesel het haar herinner met

'n ligte aanraking van haar hand dat sy nie aandag aan haarself moet gee nie.

Die buurman van die dapper landdros, wat rondkyk, het stil gesê:

"As hulle net daarvan ontslae moes raak, dink ek hulle kon dit sonder verhoor gedoen het.

"Hulle moet van tyd tot tyd 'n been na die mense gooi en wys dat die koning soms straf en verteenwoordigers van die adel.

"Maar, mnr Halleman, as dit so was en almal het begin om die passies van die skare te bevredig, soos Nero eens gedoen het, sou daar 'n harde oop proses wees, nie so iets nie, agter geslote deure,"

het die jong man, wat verlang het na die verhoor om vroeër te begin, teruggetrokke.

"Jy kan sien dat jy steeds nuut is vir hierdie verdoemende handwerk," sê die beroemde prokureur, wie se antics volgens Degre die Paleis van Justisie laat bewe. "'n Ware opstand kan in oop vergaderings uitbreek, aangesien die mense van nature sensitief is en nie so dom soos dit lyk nie. Wel, die koning is reeds wys om te ervaar en die meeste van alles bang dat ons nie uitdraai soos in Engeland nie, waar die mense daarin geslaag het om die kop van sy monarg baie slim op die grond te sit. Dit is waarom daardie mense wat op hul eie manier dink, en selfs ook gevaarlik dink, ons stadig verwurg word, sonder geraas. En dan hul liggame, waarin die lewe nog warm is, gooi na die geskeurde mobiele, veroorsaak dat haar basis instinkte, en beskuldig die mense van wreedheid. En die priesters sê vir hom

dat dit nodig is om te veg teen sulke laagliewende neigings en, nodeloos om te sê, voor die beproewing en na die massa.

"Maar die kerk is nie betrokke by hierdie oortollige nie," het die priester naby betoog en teenoor die sprekers geleun. "Ek sal nog meer sê, here, in ons tyd baie dikwels die wêreldse hof, nie die kanonwet ken nie, neem die moed om die hof van die kerk te vervang. En ek dink ek is nie verkeerd as ek jou verseker dat die meeste van die kerklede hier bekommerd is dat die burgerlike mag inbreuk maak op sy regte nie. Ek het onlangs teruggekeer van Rome en gesien hoe ons ambassade in die Vatikaan geleidelik verander in

'n toevlugsoord vir alle rabbi, vir allerhande twis. Sy heiligheid die Pous is nie meer die meester van sy eie huis, want ons koning, om hierdie omstrede kwessie op te los, het nie ge huiwer om troepe te stuur in versterking, en Franse soldate by die ambassade het 'n bevel van hom ontvang om te skiet op die pous se troepe, as hulle

gaan tot aksie, met ander woorde, probeer om rowers en diewe in hegtenis te neem, Italiaanse en Switserse burgers wat skuiling geneem het in die mure van die Franse

"Maar enige ambassade is onbenullig in 'n vreemde land," het die bejaarde bourgeois versigtig gesê.

Ja natuurlik. Dit moet egter nie skuiling gee aan al die kankers van Rome nie en bydra tot die ondermyning van die eenheid van die kerk.

"Maar die kerk moet nie die eenheid van die Franse staat, wat deur die koning bewaak word, ondermyn nie," het die bejaarde bourgeoisman hardnekkig teruggetrokke.

Almal het na hom gekyk, asof hulle wonder waarom hy hier was. In die lig van die meerderheid was daar agterdog, en hulle het weggedraai, duidelik spyt dat hulle gevaarlike gedagtes uitgespreek het in

'n vreemdeling wat – wie weet! Miskien is hy deur die Koninklike Raad gestuur.

Slegs Meester Halleman, kyk aandagtig na hom, teruggetrokke:

"Wel, kyk na hierdie proses noukeurig, meneer. Jy sal 'n idee kry van die ware konflik tussen die koning en die Romeinse kerk.

Angelique het met afgryse na hierdie gesprek geluister. Nou verstaan sy die huiwering van die Jesuïete en die mislukking met die pous se boodskap, wat sy lank al haar hoop vasgepen het. Daarom erken die koning geen mag oor homself nie. En indien wel - Geoffrey de Peyrac kan net een ding red: as die gewete van die beoordelaars seëvier oor hul serwis.

Skielik het die dooie stilte in die saal Angelique teruggebring na die werklikheid. Haar hart het gevries.

Sy het Joffrey gesien.

Hy het met probleme geloop en op twee stokke geleun; nou het hy nog meer geklim, en na elke beweging het dit gelyk of hy nou sou val.

Hy het die indruk gegee van 'n man baie lank en terselfdertyd baie lui, en sy dunheid het nie toegegee aan die beskrywing nie.

Angelique was geskok oor die kern. Lang maande van skeiding was

'n bietjie uitgewis in haar geheue dierbaar vir haar voorkoms, en nou, kyk na hom asof deur die oë van die gehoor, sy het met afgryse opgemerk dat dit regtig lyk ongewoon, selfs 'n bietjie intimiderend.

Welige swart hare, raam 'n haggard, bleek as dood gesig met rooi letsels, shabby klere, dunheid - dit alles was om diegene wat in die saal sit verstom.

Toe hy sy kop oplig en stadig die gehoor omkring met die brandende blik van die swart oë, waarin die ironie en selfvertroue gedraai het, het die jammerte wat in die siele van sommige verdwyn het, en 'n vyandige murmurering deur die saal gehardloop. Wat mense gesien het, het al hulle verwagtinge oortref. Voor hulle het 'n ware towenaar gestaan!

Count de Peyrac kon nie op sy knieë afkom nie, en hy het voor haar tussen die twee wagte probeer staan.

* * *

Op daardie oomblik het twintig gewapende Switserse wagte deur twee deure ingegaan en oor 'n groot saal versprei.

Alles was gereed om die proses te begin.

Iemand se stem het aangekondig:

"Here, die beproewing kom!

Almal het opgestaan, en die deur, wat tot die dais gelei het, het die borgtog met halberds ingesluit, in die 16de-eeuse pakke met geriffelde collars en mushoede met vere. Hulle is gevolg deur beoordelaars in togas met ermine collars en vierkantige pette.

Die eerste was 'n taamlik bejaarde man in swart, waarin Angelique skaars kanselier Segier herken het –

sy het hom in al sy prag gesien tydens die plegtige toetrede van die koning in Parys. Hy is gevolg deur

'n maer lang man in 'n rooi toga. Toe volg ses in swart. Op die skouers van een van hulle was 'n kort rooi kaap. Dit was mnr Massno, president van die Toulouse-parlement. Nou was hy baie strenger geklee as op die dag van hul vergadering op die pad na Salsin.

Angelique het gehoor hoe die meester Halleman voor haar verduidelik in 'n lae stem:

"Die ou man in swart lê voor," het kanselier Segier gesê. In rooi is Denis Talon, kroonaanklaer en hoofaanklaer. In die rooi kaap is Massno, die president van die Toulouse-parlement, wat as voorsitter by die verhoor aangestel is. Die jongste onder die regters - aanklaer Fallo, wat homself Baron de Sanse noem en om aan die genade van die koning te kom, het ingestem om aan die verhoor van sy geliefdes deel te neem, het gesê dat hy 'n familielid van sy vrou is.

"Oor die algemeen is die situasie soos dié van Cornel," sê die borsvoerder met verpoeierde hare.

"Ek sien, my vriend, dat jy, soos al die winderige jong manne van jou generasie, hierdie teaterskouspele bywoon waarheen 'n selfrespekterende regter nie kan gaan sonder om ligsinnig gehoor te word nie. Maar vandag, glo my, jy sal 'n vertoning sien soos wat jy nog nooit tevore gesien het nie, en ...

As gevolg van die geraas in die saal, het Angelique nie die laaste woorde gehoor nie. Sy wil graag die name van die ander beoordelaars ken. Degre het immers nie gesê dat daar so baie van hulle sal wees nie. En tog, watter verskil maak dit, steeds ken sy niemand anders as Massno en Fallo nie.

Maar waar is Degre self?

Uiteindelik het hy ook deur dieselfde deur as die ander beoordelaars op die dais uitgegaan. Hy is gevolg deur 'n hele paar geestelikes wat nie bekend is aan Angelique nie, waarvan die meeste in die voorste ry onder die amptenare gesit het, waar hulle blykbaar agtergelaat is.

Angelique het nie Kirshe se pa onder hulle gesien nie, en dit het haar gepla. Maar sy sug ligtelik toe sy nie die monnik Beshe vind nie.

Nou is daar volkome stilte. Een van die priesters het 'n gebed gelees en vir die verweerder 'n kruisiging gegee. Geoffrey de Peyrac het hom gesoen en homself oorgesteek.

Sulke gehoorsaamheid en vroomheid van die verweerder het 'n teleurgestelde murmurering in die saal veroorsaak. Sal in plaas van die fassinerende skouspel van die blootstelling van die towenaar sal hulle die mees middelmatige verrigtinge van enige plakkers tussen edeles sien?

Iemand se squealing uitroep is gehoor:

"Laat Lucifer sy vaardigheid wys!

In die geledere het die beweging begin - dit wagte het na die oneerbiedige jong man gehaas. Hy, en terselfdertyd is verskeie ander jongmense onbeskof gegryp en uit die saal gelei. Die saal was weer stil.

"Verweerder, neem die eed," sê kanselier Segier, wat 'n vraestel ontrafel het wat 'n jong klerk voor hom gekniel het.

Angelique het haar oë toegemaak. Nou sal Joffrey praat, sy sal sy stem hoor. Sy het gedink hy sou gebreek, swak en waarskynlik almal teenwoordig verwag dieselfde, want toe Geoffrey de Peyrac hard en duidelik begin praat, het 'n verrassende fluistering deur die saal gevee.

Geskok vir die kern, Angelique erken dat boeiende stem wat warm Toulouse nagte gefluister om haar woorde van liefde.

"Ek sweer om die hele waarheid te vertel. Ek weet egter, here, dat die wet my toelaat om hierdie hofaanhanger te vind, want as 'n rapporteur van die Koninklike Raad en 'n adviseur vir die Parlement van Toulouse het ek die reg om deur 'n parlementêre hof verhoor te word...

Vir 'n paar oomblikke het Segier blykbaar ge huiwer, maar toe haastig gesê:

"Die wet verbied sweer met besprekings. Neem die eed van vorm, en die hof sal die mag hê om jou te oordeel. As jy weier om die eed af te lê, sal ons jou oordeel as "woordeloos", dit is, in absentia, asof jy afwesig was.

"Ek sien, mnr. Kanselier, alles word vooraf vooraf bepaal. Wel, ek sal dit vir jou makliker maak en nie die billike wette gebruik wat my sal toelaat om hierdie hele of gedeeltelike samestelling van die hof te onttrek nie. Ek maak staat op sy geregtigheid en bevestig my eed.

Ou Segyer het tevredenheid op sy gesig getoon.

"O, die hof sal die eer waardeer wat jy hom gee en sy bevoegdheid erken. Jy het egter vertroue getoon in die regverdigheid van die besluite van ons hof, en dit is die belangrikste ding vir ons. Wat jou, here van die regbank, sê jy moet nie vir 'n sekonde die vertroue vergeet dat Sy Majesteit die Koning jou gegee het nie. Onthou, here, Regter, dat dit vir jou 'n groot eer is om die swaard van geregtigheid te wees wat ons monarg in sy augustusse hande hou. Daar is twee geregtigheid: die een is wanneer die besluit geneem word deur blote

sterftes, selfs al is hulle van 'n edele soort, en die ander is wanneer die besluit geneem word deur die koning wie se krag van God kom.

Hierdie kontinuïteit, here, jy moet nooit vergeet nie. In die naam van die koning het jy 'n verantwoordelikheid om te verseker dat sy majesteit nie benadeel word nie. Deur die koning te eer, eer jy dus die eerste verdediger van geloof in ons staat.

Na hierdie taamlik verwarde toespraak, vol vae waarskuwings, wat duidelik die essensie van die skynheilige aard van hierdie belangrike waardigheid en hofmaker gedemonstreer het, het Segier majestueus onttrek en probeer om nie sy haat te verraai nie. Toe hy uitkom, het almal gaan sit. Kerse is uitgeblaas in die kandelaars, wat nog gebrand het. Die saal het somber geword, net in die krip, en toe die flou strale van die winterson deur die loodglasvensters gebreek het, het blou en rooi kolle op hul gesigte gelê en hulle skielik 'n ongewone uitdrukking gegee.

Galleman se prokureur, wat sy mond met sy palm bedek het, het vir sy buurman gefluister:

"Die ou jakkals wil nie eens verantwoordelikheid neem om die aankla te lees nie. Dit is asof Pontius Pilatus sy hande spoel, sodat as die beskuldigde skuldig bevind word, hy nie sal huiwer om alles op die Inkwisisie of op die Jesuïete te blameer nie.

"Hy sal nie slaag nie, want die verhoor word deur 'n siviele hof gedoen.

"Jy sal daaraan dink! Hofregter moet die bevele van sy meester volg, maar terselfdertyd nie toelaat dat die mense dit voel nie.

Angelique het in een of ander semibewuste toestand na hierdie squismsy toesprake na die koning geluister. Soms het al wat gebeur het skielik vir haar iets onwerklik begin lyk. Dit is 'n verskriklike droom in werklikheid of 'n teater prestasie ... Sy het haar oë op haar man gehou, wat voortgegaan het om te staan, steeds 'n bietjie lui en rus haar hele lyf op stokke. En toe in haar kop geleidelik begin

volwasse word, die gedagte, terwyl sy nog vaag is: "Ek sal dit wraak neem. Al hierdie tormente het hom laat oorleef, ek sal hulle laat ervaar op hulle eie vel, en as die duiwel bestaan, soos godsdiens beweer, wil ek graag sien dat Hy die siele van hierdie valse Christene wegneem."

Nadat die vernuftig verlaat die saal Kanselier Segier, Denis Talon, lank, maer en prim, geklim na die preekstoel en pluk die seël uit die groot koevert. Hy het sy pligte opgeneem en "versoekte dokumente of aankla" in 'n skril stem begin lees.

"Mnr. Joffrey de Peyrac, wat gestroop is van al sy titels en al sy besittings deur die Koninklike Raad, word tot geregtigheid gebring op aanklagte van heksery, sameswering en ander dade om godsdiens te beledig wat daarop gemik is om die staat en die kerk te ondermyn, asook om alchemie te gebruik om edelmetale te maak. Vir al hierdie dade en vir 'n aantal ander, wat ook aan hom geïnkrimineer word in ooreenstemming met die daad van vervolging, eis ek dat hy en sy waarskynlike medepligtiges in Greve Square verbrand word, en hul as word verdryf, aangesien die wet hulle vereis met betrekking tot towenaars wat daarvan beskuldig word dat hulle 'n ooreenkoms met die duiwel aangegaan het. Ek eis ook dat hy onderwerp word aan gewone en uiterste marteling totdat hy sy ander medepligtiges uitlewer..."

Angelique het verskriklik in haar tempels gedreunsing en sy kon nie hoor dat Denis Talon verder gelees het nie.

Sy het net tot haar sintuie gekom toe die verweerder se luistem weer oor die saal versprei het.

"Ek sweer dat al hierdie beskuldigings vals en bevooroordeeld is en dat ek dit hier, op die plek, aan alle eerlike mense kan bewys.

Die Kroonvervolgingsdiens het sy dun lippe gedruk en die dokument met so 'n blik gevou asof verdere prosedure nie meer vir hom relevant was nie. Hy wou ook weggaan, maar op daardie oomblik het Degre se prokureur opgespring.

"Here Regter," het hy in 'n ferm stem begin, "die koning en U het my groot eer gegee om my as die verweerder se raad aan te stel.

Daarom sal ek myself toelaat, voordat die Here Koninklike Aanklaer vertrek, om hom een vraag te vra: hoe het dit gebeur dat hierdie aankla vooraf opgestel is en reeds gereed en selfs verseël is, terwyl die wet voorsiening maak vir 'n ander prosedure?

Die streng Denis Talon van die hoogte van sy hoogte het die voorkoms van die prokureur gevee en arrogant, met minagting gooi:

"Jong man, as gevolg van sy onervarenheid, het jy nie eens gevra oor die agtergrond van hierdie dokument nie. So weet dat eers die koning opdrag gegee het om die proses voor te berei en daaroor president Mesmon voor te sit, en nie aan mnr Massno, wat later as voorsitter aangestel is nie...

"Die reëls vereis, mnr. Aanklaer, dat President Mesmon hierdie vergadering bywoon en sy aanklag self uitgelees.

"Blykbaar weet jy nie dat President Mesmon gister skielik gesterf het nie. Hy het egter daarin geslaag om hierdie aankla op te stel, wat op sommige maniere sy testament is. Hier is here 'n duidelike voorbeeld van hoeveel 'n hoë gevoel van plig een van die koninkryk se grootste landdroste besit het!

Almal het opgestaan om Mesmon te eer. Maar daar was uitroepe in die skare:

"Iets is onrein in hierdie skielike dood!

"Moord met gif!

"Dit is nie sleg vir 'n begin nie!

Die wagte moes weer ingryp.

Die woord is geneem deur die voorsittende man Massno. Hy onthou dat die verhoor agter geslote deure gehou word. In die eerste

oortreding van die bevel sal almal wat geen direkte verhouding tot die geregtelike prosedure het, teruggetrek word nie.

Die gehoor het kalmeer.

Degre se prokureur was vir sy deel tevrede met die verduideliking wat aan hom gegee is, aangesien die argument inderdaad onweerlegbaar was. Hy het bygevoeg dat hy die aanklagte aanvaar op die voorwaarde dat sy kliënt verhoor sal word, streng nagekom sal word.

Na hierdie uitruil van sienings is 'n ooreenkoms bereik.

Denis Talon het Massno as die voorsitter van die hofsit sessie bekendgestel en plegtig aan die hofsaal onttrek.

* * *

Massa het dadelik begin bevraagteken:

- Erken jy die beskuldigings van heksery en sameswering teen jou?

"Ek merk hulle almal gelyktydig af!

Jy het nie die reg nie. Jy moet elke vraag wat in die aankla vervat is, beantwoord. Dit is egter in jou beste belang, want daar is absoluut onweerlegbare bewyse, en jy beter erken, want jy het 'n eed gemaak om net die waarheid te vertel. So, pleit jy skuldig aan die vervaardiging van gifstowwe?

"Ek erken dat ek soms chemikalieë gemaak het en sommige van hulle kan eintlik skadelik wees wanneer ek binne geneem word.

Maar hulle was nie vir my bedoel nie, ek het dit nie verkoop nie en het dit nooit gebruik om iemand te vergiftig nie.

So jy erken dat jy gifstowwe soos ystervitrioel en swaelsuur gemaak het?

Dis reg. Maar om hierdie feit as 'n misdaad beskou te word, is dit nodig om te bewys dat ek met hul hulp iemand vergiftig het.

"Vir nou is ons tevrede dat jy nie ontken dat jy giftige stowwe met behulp van alchemie gemaak het nie. Ons sal die doel wat jy later nastreef, verduidelik.

Hy het massief gebuig oor die vet dossier wat voor hom gelê het en daardeur begin draai het. By die gedagte dat hy nou beskuldiging van vergiftiging sou aankondig, het Angelique gebewe. Sy het onthou dat Degre haar vertel het van 'n sekere Burya, wat deur 'n regter in die verhoor aangestel is juis omdat hy bekend was as 'n groot meester om allerhande vraestelle te smee, en hy is opdrag gegee om van die dokumente van die dossier te vervals. Maar die beoordelaars was besig met ondersoek, feitekontrole en die oplegging van inhegtenisneming op eiendom, en voorlopige ondervragings, en die ondersoek.

Angelique het opgestaan en probeer om te leer ken onder die beoordelaars van hierdie Buryer.

Massief het voortgegaan om deur die saak te draai. Uiteindelik, hoes, het hy sy kop opgelig, asof hy sy gedagtes opgemaak het vir iets.

Die eerste woorde het hy slurp gemompel, maar toe versterk sy stem, en hy het duideliker voortgegaan:

— ... Om te bewys, indien nodig, hoe regverdig die koning se geregtigheid is, hoeveel dit homself beskerm het teen enige

vooroordeel, moet ek, voordat ek voortgaan met die lys van aanklagte wat elkeen van die koninklike regters voor sy oë het, om met alle verantwoordelikheid te sê hoeveel ons voorlopige ondersoek deur verskeie onvoorsiene struikelblokke belemmer is...

"En voorbidding vir 'n ryk en edele verweerder! Iemand se snufstem het in die gehoor uitgelui.

Angelique het gedink dat die moeilikheidmaker gelyktydig gevang sou word, maar tot haar groot verbasing het sy net gesien hoe die borgtog wat naby staan, sy kameraad gestoot het.

"Daar moet mense in die kamer wees wat deur die polisie omgekoop is om vyandigheid teenoor Geoffrey uit te lok," het Angelique gedink.

En die voorsittende massa het voortgeduur, asof hy niks gehoor het nie:

— ... So, ten einde aan almal te bewys dat die Koninklike Hof is nie net onpartydig, maar ook vrygewig, Ek moet in die openbaar hier sê dat baie van die dokumente wat kom uit verskeie bronne tydens die lang ondersoek, Ek, na diep besinning en geskille met myself, beskou dit moontlik om te verwyder van die aankla.

Hy het gespog om sy asem te haal en voortgegaan in 'n meer toon-dowe stem:

— ... Ek is presies vier-en-dertig dokumente gegee, beide twyfelagtig en duidelik gesmee van persoonlike wraak teen die verweerder.

Dié verklaring het 'n gewelddadige reaksie uitgelok, nie net in die hofsaal nie, maar ook onder die regters, wat nie van die president van die hof sulke moed en welwillendheid aan die verweerder verwag het nie. Een van die beoordelaars, 'n klein nie-beskrywende man met 'n verslaafde neus, kon nie staan en skree nie:

"Die waardigheid van die hof, en selfs meer so sy geloofwaardigheid, sal ondermyn word as die President self dit

moontlik ag om regters te weier om persoonlik 'n aantal dokumente van die vervolging te evalueer, wat die welsprekendste...

"Mnr. Burrier, as president van die Hof, roep ek jou om te beveel en nooi jou uit om óf te verklaar dat jy as regter bedank óf ons toelaat om die vergadering voort te gaan.

'n Ondenkbare geraas het gestyg.

"Die voorsitter word omgekoop deur die beskuldigde! Ons weet wat Toulouse goud is! dieselfde woedende stem het gehuil.

Die klerk met die talghare, wat voor Angelique sit, het brandstof by die vuur gevoeg:

"In hulle ooglede het ek besluit om 'n edelman en 'n ryk man in die dok te sit. . .

"Here, ek onderbreek die byeenkoms en, as U nie die gemors stop nie, sal ek eis om die saal te ontruim," het Massno met probleme verklaar.

Verontwaardig, hy sit op sy pruik 'n hoed en afgetree vergesel deur al die beoordelaars.

Angelique het gedink dat al hierdie belangrike

hoogwaardigheidsbekleërs soos poppe lyk, wat vir 'n oomblik op die verhoog uitspring en dadelik verdwyn. O, as hulle glad nie teruggekom het nie!

Die saal het geleidelik kalmeer, die gehoor het probeer om die passies te beperk, sodat die beoordelaars weer hul sitplekke ingeneem het en in stilte die vertoning sou voortsit. Toe die halberd op die vloer blad klop - dit was die Switserse Wagte - almal het opgestaan: die wagte het die beoordelaars gemarsjeer.

Te midde van die gebedse stilte, het Massno weer sy plek ingeneem.

"Here, die voorval is verby. Die dokumente, wat ek agterdogtig gevind het, is verbonde aan die saak, en die beoordelaars kan dit lees as hulle wil. Ek het hulle gemerk met 'n rooi kruis, en dus sal elkeen van die regters die geleentheid kry om hul eie mening te vorm oor die besluit wat ek alleen geneem het.

"Hierdie dokumente bevat meestal beskuldigings van die belediging van die skrifture," het Burier gesê sonder om sy tevredenheid te verberg. "In die besonder gaan dit oor die skepping van pygmies en ander wesens van diaboliese oorsprong met behulp van alchemie.

Die skare was in ekstase met hulle voete.

"Sal ons hulle onder die fisiese bewyse gewys word?" Iemand het geskree.

Die indringer is onmiddellik deur die wagte uit die saal begelei en die vergadering hervat.

Degre se prokureur het toe opgestaan.

"As die verweerder se prokureur gee ek nie om dat al die aanklalings by die verhoor aangebied word nie," het hy gesê.

Die voorsittende beampte massno het die ondervraging voortgesit.

"So, om 'n einde te maak aan die kwessie van gifstowwe wat jy bely aan die verweerder wat jy vervaardig het, antwoord ons: hoe kom jy, om hulle glad nie te vergiftig nie, het jy in die openbaar gespog dat jy hulle daagliks neem om "die gevaar van vergiftiging te vermy"?

"Dit alles is waar, ek verwerp steeds nie my woorde nie; Ek argumenteer dat ek nie vergiftig kan word met óf vitrioel of arseen, want ek het te veel van hulle geneem, en as iemand hulle sou gebruik om my te stuur na die wêreld, hulle sou my nie eens 'n effense malaise veroorsaak.

"So jy hou aan om te beweer dat jy immuun teen gifstowwe is?

"As dit aan die koninklike hof voldoen, stem ek as lojale onderwerp in om enige van hierdie drankies voor jou oë in te sluk.

"So jy erken dat jy 'n geheime sameswering teen alle gifstowwe het?

"Dit is nie 'n sameswering nie, maar 'n teenmiddelwetenskap. En vir die saak, in werklikheid, in werklikheid in heksery en sameswerings glo diegene wat toad klip en ander belaglike dwelms gebruik, en dit, ek dink, here, doen byna almal sit in die saal, glo dat deur dit te doen hulle red hulself van gif.

"Die verweerder, jy vererger jou skuld deur doeane waardig te bespot en te bespot wat respek waardig is. In belang van geregtigheid, wat volle duidelikheid vereis, sal ek egter nie op hierdie besonderhede woon nie. Ek sal net stres, as jy nie omgee jy beweer dat jy 'n gif fynproewer.

"Ek beskou myself nie as 'n giffyster of enigiets anders nie. Maar nietemin het ek bereik dat my liggaam immuun teen gifstowwe geword het, maar net tot so 'n algemeen soos arseen en vitrioel, wat ek reeds geroep het. Maar is my kennis nie onbeduidend nie, as ons dink aan die baie gifstowwe vervat in plante wat deur diere afgeskei word, oor die gifstowwe van eksotiese lande, oor Florentynse en Chinese gifstowwe, wat selfs die vaardigste chirurge van die koninkryk nie net kan neutraliseer nie, maar selfs opspoor?

"Ken jy enige van hierdie gifstowwe?"

"Ek het pyle wat deur Indiërs gebruik word om buffels te jag. Daar is ook wenke vir klein pyle, die wapens van Afrika-pygmies; Een pyl kan so 'n groot dier as 'n olifant doodmaak.

"Kortliks, jy ondersteun verder die beskuldiging teen jou, wat sê dat jy 'n giffynproewer is.

"Glad nie, mnr. Voorsitter, ek sê net vir jou dit om te bewys dat as ek

'n paar mense na die wêreld wou stuur wat skuins na my gekyk het,

sou ek nie moeite doen om sulke algemene en maklik identifiseerbare gifstowwe as vitrioel of arseen te maak nie.

"So hoekom het jy hulle gemaak?"

"Vir wetenskaplike doeleindes word hulle soms gevorm deur chemiese eksperimente met minerale.

"Kom ons doen nie afwyk van die belangrikste ding in 'n dispuut nie.

Dit is genoeg dat jy jouself herken het as 'n man wat baie gesofistikeerd is in gifstowwe en alchemie. Kortliks, soos jy self gesê het, kan jy 'n persoon doodmaak sodat niemand die oorsaak van die dood sal raai nie en jou nie sal vermoed nie. Wie gaan vir ons sê jy het dit nie gedoen nie?

"Maar laat hulle bewys dat ek dit gedoen het!

"Jy word ook daarvan beskuldig dat jy twee mense doodgemaak het, hoewel ek moet sê dat dit nie die hoofaanklagte is nie. Die eerste slagoffer is die neef van sy Eminence de Fontenac, aartsbiskop van Toulouse.

"Word die tweestryd deur die vyand uitgelok – en getuies kan getuig

– nou beskou as heksery?

"Mnr. de Peyrac, ek raai jou aan om jou ironiese toon teenoor die hof te verander, waarvan die uitsluitlike doel is om die waarheid te bereik. Wat die tweede dood, waarmee jy gekrediteer word, is dit veroorsaak deur een van jou ontwykende gifstowwe of deur 'n sameswering. In elk geval, wanneer die ondersoek van die lyk van een van jou voormalige minnaresse is gevind - voor getuies - hierdie medalje met jou gordel portret. Ken jy Hom?

Angelique het gesien hoe Die voorsitter Massno 'n klein voorwerp aan die Switserse uitgedeel het, en hy het dit aan Count de Peyrac oorhandig en steeds voor die dok gestaan en op twee stokke geleun.

"Ja, ek vind uit, hierdie miniatuur is gemaak aan die orde van daardie ongelukkige verhewe skoonma.

"Die ongelukkige verhewe skoondogter, soos jy haar genoem het, was een van jou vele minnaresse, en haar naam is Mademoiselle.

Geoffrey de Peyrac met 'n bevelvoerder het hom gekeer.

"Moet asseblief nie haar naam in die openbaar ontstoke nie, mnr.

Die arme ding is dood!

"Sy is dood, nadat sy aan 'n liefdesaluor gesterf het, wat, soos nou begin vermoed het, deur 'n sameswering veroorsaak is.

"Dit is nie waar nie, mnr.

"So hoekom het die sluitkas gevind in die oorledene se mond en in jou portret, op jou bors, net waar die hart moet wees, kan jy 'n gat sien, asof uit 'n punksie met 'n pen?

Ek het geen idee nie. Van wat jy my egter vertel het, kan ons eerder aanvaar dat sy, wat baie bygelowig is, my op hierdie manier probeer bekoor het. Dit blyk dat ek van 'n towenaar in 'n slagoffer van heksery verander het. Snaaks, is dit nie, mnr.

En skielik hoor almal hierdie spook skaars aan sy voete vashou met die hulp van stokke wat hard lag.

Die gehoor het aanvanklik huiwerig fidgeted, toe kom 'n ontslag en lag deur die saal gevee.

Maar Massno het nie eens geglimlag nie.

"Weet jy nie, verweerder, dat die ontdekking van 'n slot in die oorledene se mond aandui dat sy verontreinig is nie?

"Sover ek kan sien, mnr. Voorsitter, Ek is baie minder kundig in terme van bygelowe as wat jy is.

Die landdros het nie aandag aan die wenk gegee nie.

"In daardie geval sweer dat jy nooit enige skade aan enigiemand veroorsaak het nie.

"Ek sweer vir my vrou, my kind en my koning dat ek nog nooit betrokke was by sulke nonsens, genaamd heksery, ten minste wat daardeur in ons koninkryk geïmpliseer word nie.

Verduidelik wat hierdie bespreking in jou eed beteken?

"Ek wil sê dat ek baie gereis het en gesien het, in China en Indië, vreemde verskynsels wat die bestaan van magie en towenaars bevestig, maar hulle het niks te doen met die kwaksalwery wat ons onder hul naam in Europa teëkom nie.

"Kortliks, besef jy dat jy hierin glo?

"In ware towery, ja... Dit is terloops gebaseer op een of ander verskynsels van die natuur, waarvan die wese toekomstige geslagte, waarskynlik, sal kan verduidelik. Wel, volg blindelings billike towenaars of sogenaamde wetenskaplike alchemiste ...

"So jy praat van alchemie! Dink jy alchemie, soos heksery, kan waar en charlatan wees?

Dis reg. Sommige Arabiere en Spanjaarde het selfs herdoop na ware alchemie in chemie, die wetenskap van ervaring, waarvolk alle prosesse van substansverandering is onderhewig aan sekere wette en dus nie afhanklik van die geleidende ervaring, verskaf, natuurlik, as hy sy besigheid ken.

Maar die oortuigde alchemis is erger as die towenaar!

"Ek is bly om dit van jou te hoor, want op hierdie manier fasiliteer jy die taak van die hof. So wie dink jy is erger as 'n towenaar?

"Sommige dwaas of fanatikus, mnr.

Vir die eerste keer in hierdie verhoor het dit gelyk of Massno beheer oor homself verloor het.

"Verweerder, ek is incantaic in jou belang om respek te wees. Jy het reeds vermetelheid getoon en roep tydens die eed van sy majesteit ons koning na sy vrou en kind. As jy voortgaan om dieselfde arrogansie te wys, het die hof die reg om te weier om na jou te luister...

Angelique het gesien hoe Degre se prokureur na Joffrey gehaas het en van voorneme was om iets vir hom te sê, maar die wagte het sy pad geblokkeer. Massief ingegryp, op soek na die verweerder se prokureur die geleentheid te gee om sy pligte vrylik uit te voer.

"Ek het geen idee gehad nie, mnr. Voorsitter, om jou persoonlik of enige van die beoordelaars te beledig," het Count de Peyrac gesê, aangesien die geraas 'n bietjie vergemaklik het. "As 'n wetenskaplike het ek eenvoudig uitgespreek teen diegene wat betrokke is by hierdie pernicious wetenskap, wat alchemie genoem word, maar ek dink nie dat enige van julle, die mense wat met sulke ernstige verantwoordelikhede belas is, in die geheim daarin belangstel nie...

Hierdie klein verduideliking is deur die landdroste gehou en hulle was belangrik om hul koppe te smoor.

Die ondervraging het in 'n rustiger atmosfeer voortgedtit.

Massief, rommel deur 'n hoop papiere, trek nog 'n blaar uit.

"Jy word gevang met behulp van jou geheimsinnige aktiwiteite, wat jy noem die nuwe naam "chemie"

van dierebene ter wille van regverdiging. Hoe om hierdie dade te verduidelik, so ongeskik vir 'n Christen?

"Mnr. Voorsitter, jy moet nie inmeng met die okkulte en chemie nie.

Ek het net dierebene nodig om dit in as te omskep, wat nodig is vir

die lettertipe gesmelte metaal om die goud of silwer wat dit bevat, uit te gee.

"Is menslike bene ook geskik vir lettertipering? Massno het die vervreemde vraag gevra.

"Ek dink, mnr. Voorsitter, maar ek bely dat ek baie tevrede is met die bene van diere, en ek is tevrede met hulle.

"Om dit te gebruik, moet diere lewend verbrand word?

"Glad nie, mnr. Maak jy lewendige hoender?

Die landdros se gesig skeef, maar hy het homself opgetel en net opgemerk dat hy ten minste verbaas was oor die feit dat beenas deur 'n enkele persoon in die hele koninkryk gebruik is en vir 'n doel dat "'n sane persoon" woes gelyk het, om nie opoffering te sê nie.

En aangesien Peyrak spottegoed geskrik het, het Massno bygevoeg dat hy ook van opoffering en goddeloosheid aangekla is, maar hulle is nie net gebaseer op die gebruik van dierebene nie, maar sal dus later oorweeg word - al hul plek en tyd.

En hy het verder gegaan:

"Het jy eintlik beenas gebruik om lewe in 'n veragtelike metaal soos lood te blaas en dit in edelmetale, goud en silwer te verander?

"Hierdie siening is baie naby aan die sholastiese vervaardigings van alchemiste, wat beweer dat met die hulp van geheimsinnige simbole materie skep, wanneer dit in werklikheid nie geskep kan word nie.

- Die verweerder, maar erken jy dat jy goud en silwer op 'n ander manier gemaak het as wanneer mynbou van riviersand gemaak word?

"Ek het nog nooit goud of silwer gemaak nie. Ek het hulle net verwyder.

"Mense wat in hierdie geval vertroud is, beweer egter dat maak nie saak hoeveel hulle die rotse verpletter of gewas het waaruit jy na bewering goud en silwer onttrek nie, het hulle nóg gevind.

Dis reg. Maar gesmelte lood het die eiendom edele metale te absorbeer, wat onsigbaar is in rotse.

"Sê jy jy kan goud uit enige ras onttrek?

"Glad nie. Die meeste van die rotse bevat dit glad nie of bevat onbeduidende lobbe. En om hierdie baie skaars rasse in Frankryk te vind, wat goud bevat, kan slegs as gevolg van lang en komplekse soektogte wees.

"Maar as dit so moeilik is om hulle op te spoor, hoe verduidelik jy die feit dat jy alleen in ons koninkryk geleer het om dit te doen?

Die Telling het irriterend geantwoord:

" Soos jy kan vertel, Mnr. Voorsitter, dit vereis talent, of eerder, kennis en ywer. Ek kan myself ook toelaat om jou te vra waarom Lully die enigste operaskrywer in Frankryk is en waarom jy dit nie skryf

nie, hoewel almal die notas kan leer.

Die voorsitter het met verontwaardiging gewen, maar kon niks vind om beswaar te maak nie.

Die regter met 'n nie-beskrywingsgesig het sy hand opgewek.

"Asseblief, mnr.

"Ek wil die verweerder een vraag vra, mnr. As mnr Peyrac inderdaad die geheim van die ontvangs van goud en silwer geopenbaar het, waarom het hierdie edelman, wat ons net plegtig verseker het van sy lojaliteit aan die Koning, dit nie oorweeg om sy ontdekking met die groot heerser van ons staat te deel nie, wil ek sê - met sy majesteit die koning, was dit nie net sy plig nie, maar ook 'n ander manier om

die mense te fasiliteer en selfs die adel van so 'n swaar , hoewel die nodige las van belasting, wat indirek, in die vorm van verskeie

toelaes, selfs deur vrygestelde verteenwoordigers van die wet betaal word.

'n Goedkeurende fluistering het deur die saal gehardloop. Almal het benadeel gevoel, asof hulle bedek was met hierdie langveragte, stekelrige man, wat besluit het om sy fantastiese rykdom alleen te gebruik.

Angelique het die haat gevoel waarmee die gehoor nou gekyk het na hierdie gemartelde man, wat reeds skaars op sy voete van moegheid was.

Vir die eerste keer ooit, Joffray kyk reguit in die saal, maar Angelique voel asof hy 'n paar vermiste, onsigbare voorkoms. "Sê my hart nie vir hom dat ek hier is en saam met hom ly nie?" het sy gedink.

Na 'n paar huiwering het die grafiek stadig gesê:

"Ek het gesweer om net die waarheid te vertel. Ek sal die waarheid vertel: in ons koninkryk is die suksesse van individue nie net moedeloos nie, maar inteendeel, as 'n persoon iets bereik het, poog sy prestasie om besit te neem van 'n bende howe wat obsessief is met ambisie, slegs deur hul eie belange en plakkers geabsorbeer word. En in sulke omstandighede is die beste ding vir 'n persoon wat iets probeer skep, om stil te bly en sy ontdekking geheim te hou.

Want "jy hoef nie krale voor varke te gooi nie."

"Jou stelling is baie ernstig. Jy beskadig die prestige van die koning... en vir homself," het Massno saggies opgemerk.

Burrier het uit sy sitplek gespin.

"Mnr. President, ek, as 'n regter, protesteer teen jou neerbuigende houding teenoor die feite, wat na my mening aangeteken moet word as bewys van sy majesteit se belediging!

"Mnr. Berader, ek sal baie skuld aan jou wees as jy my onttrekking as voorsitter van hierdie proses gee. Ek het dit immers self probeer bereik, maar ons koning het my geweier, wat ek dink bewyse van sy vertroue is.

Die stormer het afgeklaar en gaan sit, en die Telling het intussen in

'n moeë, maar ferm stem verduidelik dat almal sy plig op sy eie manier verstaan het. Nie hof toe nie, het hy gevoel dat hy nie sy standpunte teen alles en alles kon verdedig nie. Maar is dit nie genoeg dat hy uit sy verre provinsie elke jaar meer as 'n kwart van die bedrag van inkomste wat die hele Languedoc na Frankryk gebring het, tot die koninklike tesourie kon bydra nie? Alhoewel hy nie net vir sy eie gewerk het nie, maar ook vir die gemeenskaplike goeie, het hy verkies om nie sy ontdekkings bekend te maak nie, uit vrees dat hy nie in ballingskap sou gaan nie en sodoende die lot van baie misverstaan wetenskaplikes en uitvinders deel.

"Kortliks, jy erken dat jy verhard en krities teenoor die staat geword het," het die voorsitter saggies gesê.

Angelique het weer gesidder.

Die prokureur het sy hand opgewek:

"Verskoon my, mnr. Ek weet dat die tyd nog nie vir my verdedigende toespraak gekom het nie, maar ek wil jou daaraan herinner dat my kliënt een van sy majesteit se mees lojale vakke is, en die Koning self het hom die eer gegee om hom in Toulouse te besoek en hom dan persoonlik na sy troue te nooi.

Daarom kan daar nie aangevoer word dat die aktiwiteite van Graaf de Peyrac teen die Koning en die Staat gerig is nie en sodoende disrespek vir sy baie majesteit toon.

"Kalmeer, maitre! Ek het jou neerbuigend gemaak deur jou toe te laat om die vloer te neem, en ek verseker jou dat ons jou opmerking

in ag sal neem. Maar tot dusver is daar net 'n ondervraging, wat die geregtelike regters die geleentheid sal gee om 'n korrekte idee van

die verweerder se persoonlikheid en sy sake te skep, en ons dus nie te onderbreek nie.

Degre het gaan sit. Die President onthou dat die koninklike geregtigheid vereis het dat almal, insluitend diegene wat oortuigend beswaar gemaak het teen die koning se optrede, gehoor word, maar dat slegs die koning self die koning se dade kon oordeel.

"Hy het sy majesteit beledig! Begrawer het weer geskree.

"Ek stem nie saam met daardie beskuldiging nie," het Massno geklap.

Hoofstuk 45

Massief voortgesit die ondervraging, sê dat, bykomend tot die aanklag van die draai van die bose metale in goud, wat die verweerder self nie ontken, hoewel hy verseker dat dit 'n natuurlike verskynsel, en geensins 'n diaboliese verskynsel, Peyrac word daarvan beskuldig dat hy 'n voor die hand liggende vermoë om geflous word deur mense, en veral baie jong vroue, wat is 'n groot ding. En ook dat in die goddelose, ongebreidelde byeenkomste wat hy gereël het, gewoonlik was die meerderheid vroue, en dit is "'n ongetwyfeld teken dat Satan hier betrokke is, omdat die aantal vroue in die verbond altyd hoër is as die aantal mans."

Peyrac was stil, gedompel in sy gedagtes, en Massno het hom ongeduldig gevra:

- Verweerder, wat kan jy hierdie vraag beantwoord, duidelik gedefinieer op grond van die definisies van die Romeinse konsistorie? Lyk dit of Hy jou verbyster het?

Geoffrey de Peyrac het gesidder asof hy uit sy slaap wakker geword het.

"As jy aandring, mnr. Eerstens twyfel ek aan jou diep kennis van die definisies van die Romeinse konsistorie, aangesien sulke inligting nie aan enigiemand behalwe die kerkhof oorgedra kan word nie.

Tweedens, jy het met soveel kennis van die saak hier verduidelik hoe die vens gaan, dat jy kan tot die gevolgtrekking kom dat jy ervaring in sulke sake het en jy ten minste een keer, maar so 'n byeenkoms van Satan bygewoon het, ek, ten spyte van my ryk avonture lewe, bely ek dat ek satan nog nooit ontmoet het nie.

Die President het letterlik van hierdie belediging versmoor. Hy kon lankal nie 'n woord sê nie en het toe met dreigende kalmte gepraat.

"Verweerder, ek kon hierdie omstandighede gebruik om jou van jou woorde vir die res van die proses te ontneem en jou as "woordeloos"

te oordeel en jou selfs die reg te ontken om 'n prokureur te hê.

Maar ek wil nie hê jy moet prooi val vir 'n paar vuil bewerkings in die oë van 'n paar afbrekers nie.

Daarom gee ek ander regters opdrag om voort te gaan om te bevraagteken, en ek hoop jy ontmoedig hulle nie om te luister nie.

So, Mnr. Protestantse Berader, asseblief!

'n Lang man met 'n streng gesig het opgestaan.

Massief het hom 'n opmerking gemaak:

"Mnr. Delma, jy is 'n regter, en jou hoë rang verplig jou om na die verweerder te luister.

Delma gaan sit.

"Voordat ek die ondervraging voortsleef," het hy gesê, "Ek wil die hof vra om te vra, wat die hof geensins as bevooroordeelde welwillendheid teenoor die verweerder moet beskou nie, maar slegs as 'n manifestasie van 'n gevoel van menslikheid. Almal weet dat die

fratricidal oorloë wat ons land verwoes het vir baie jare, en veral die suidwestelike gebiede waar die verweerder vandaan kom, het hom

'n kreupel in sy vroeë kinderjare. Blykbaar word ons vergadering vertraag, so ek vra die hof om die verweerder toe te laat om te gaan sit, anders kan hy sy bewussyn verloor.

"Dit is onmoontlik! "Burrier het wreed afgesny. "Volgens tradisie is die verweerder tydens die verhoor verplig om voor die kruisiging te kniel. Dit is genoeg dat hy toegelaat is om nie te kniel nie.

"Ek herhaal my versoek," het die Protestantse adviseur aandringend gesê.

"Natuurlik," het Burrier gegil, "almal weet dat vir jou die verweerder is byna 'n gelowige, want hy is gevoed met sy melk Hugenote en, volgens hom, hy was kreupel deur Katolieke, wat terloops nog bewys moet word.

"Ek herhaal, ek word slegs gelei deur die mensdom en gesonde verstand. Die misdade waaroor hierdie man beskuldig word, is vir my so skrikwekkend soos jy is, mnr Burrier, maar as hy sy bewussyn verloor, sal ons nooit die proses beëindig nie.

"Dankie, mnr. Gaan asseblief voort," het De Peyrac in so 'n ondeurdringbare toon ingespuit dat die tribunaal, na een of ander huiwering, hom gehoorsaam het.

"Mnr. Peyrak," het Delma begin, "Ek glo jou eed om net die waarheid te vertel, en ek glo jou wanneer jy sê dat jy geen verband met bose geeste gehad het nie. Te veel bly egter nebulous, en dit laat nie toe dat geregtigheid jou opregtheid ten volle waardeer nie. Daarom vra ek jou om die vrae wat ek jou vra, te beantwoord, en om te glo dat ek slegs gelei word deur die begeerte om die verskriklike vermoedens wat oor jou hang as gevolg van jou aktiwiteite te verdryf. Jy maak daarop aanspraak om goud uit rotse te onttrek wat mense wat weet dit nie bevat nie. Veronderstel dit is. Maar waarom

het jy so 'n vreemde, harde werk gedoen, wat so nie ooreenstem met jou edele rang nie?

"Eerstens wou ek ryk word as gevolg van my werk en die geestelike talent wat die natuur my gegee het. Sommige smeek óf vir 'n pensioen óf leef op die volgstukke van 'n ryk buurman, ander leef in armoede. Maar ek was nie tevrede met enige van hierdie besluite nie, en ek het met al my krag en kennis probeer om die meeste van die land wat aan my behoort, te maak. En dit lyk vir my asof ek nie die gebooie van God self hier verbreek het nie, omdat hy gesê het,

"Moenie die talent in die grond begrawe nie." Dit, glo ek, beteken dat

'n persoon wat met enige gawe of talent toegerus is, geen reg het om te dink of hy dit moet gebruik of nie, sy plig teenoor God om op te tree op 'n manier wat vrug dra.

Die landdros se gesig het klip geword.

"Dit is nie vir jou, meneer, om ons te vertel van ons plig teenoor God nie. Wel, kom ons laat dit...

Vertel my waarom jy jouself omring met óf libertines of vreemde mense wat uit ander lande kom, en hoewel hulle nie vasgevang is in spioenasieaksies teen ons koninkryk nie, maar te oordeel aan die inligting wat ek het, is nie ware vriende van Frankryk of selfs die Romeinse kerk nie.

"Hierdie vreemde mense, uit jou oogpunt, is meestal wetenskaplikes uit ander lande: Switserse, Italianers, Duitsers, met wie ons inligting oor sekere eksperimente en studies uitgeruil het. Geskille oor aardse en globale swaartekrag is baie skadelose tydverdrywe. Wat die beskuldiging van losbandigheid, wat ek aangekla word, skaars in my paleis was daar meer skandalige stories as in daardie dae, toe, volgens fynproewers, hoflike liefde "beskaafde samelewing", en beslis hulle gebeur minder as vandag elke aand gebeur by die hof en in alle Paryse kroeë.

Uit hierdie vrolike woorde frons die beoordelaars. Maar Geoffrey de Peyrac, wat sy hand oplig, het uitgeroep:

"Here Landdroste en al die geregtelike amptenare wat in hierdie kamer sit, ek het geen twyfel dat jy, deur die suiwerheid van jou meer en jou tugtiging, een van die gesondste elemente van die samelewing is nie. Moenie kwaad wees vir my woorde nie, hulle behoort aan 'n heel ander klas, en jy self, ongetwyfeld, meer as een keer gefluister hulle aan jouself.

Hierdie slinkse ploy ontwapende regters en klerke wat op die hart gevlei is deur in die openbaar hulde te bring aan hul voorbeeldige en lustelose lewens.

Delma het gehoes en vir die uitsig die dossier gepoleer.

"Hulle sê jy ken agt tale?"

"Die Italiaanse geleerde Pico do Mirandola, wat in die vorige eeu gewoon het, het agtien tale gepraat, en niemand het hom toe daarvan beskuldig dat hy die moeite gedoen het om hom te leer nie.

"Uiteindelik word erken dat jy deur vroue betower word. Ek wil nie 'n man wat reeds aanstoot neem deur ongeluk sinneloos beledig nie, maar om na jou te kyk, is dit moeilik om te glo dat jy so aangetrokke is tot vroue deur jou voorkoms dat hulle vir jou hulself doodgemaak het, hul koppe op dieselfde gesig verloor het.

"Moenie oordryf nie," het die telling beskeie geantwoord en geglimlag. "Kom ons betower onsself, soos jy dit noem, net diegene wat dit baie wou hê. Wel, soos vir die verhewe meisies, het hulle in die lewe van elkeen van ons ontmoet. Klooster, en selfs beter - die hospitaal - dit is die regte plek vir hulle, en jy kan nie alle vroue oordeel, gebaseer op die voorbeeld van 'n paar malmanne.

Delma het 'n nog meer formele voorkoms aangeneem.

"Dit is bekend en bevestig deur talle getuienisse dat in jou Toulouse Hotel of Merry Science, die begin is goddeloos deur hul wese, vir God het gesê, "Jy sal lief is om swanger te raak," het jy in die openbaar vleeslike plesier verheerlik.

"Maar God het nooit gesê, "Jy sal soos 'n hond begin nie," en ek sien niks diabolies om die kuns van liefde te leer nie.

"Jou heksery is wat op die duiwel is!

"As ek towerkrag gehad het, sou ek nie nou hier gewees het nie.

Regter Burier het op 'n woedende manier opgespring:

"In jou Hotel vir Die Geseënde Wetenskap het jy disrespek vir die wette van die kerk verkondig, jy het aangevoer dat die huwelik 'n hindernis vir ware liefde is en om toegewyd te wees, is nie 'n deug nie.

"Ek kon inderdaad sê dat volstowige vroomheid nie waardigheid is nie, as 'n persoon gulsig en harteloos is, die ware waardigheid wat vroue waardeer 'n vrolike humeur is, die vermoë om poësie te komponeer, om 'n vrygewige en vaardige minnaar te wees. En as ek gesê het dat die huwelik 'n hindernis vir liefde is, het ek nie verwys na die einste instelling van die huwelik wat deur God geseën is nie, maar tot die feit dat die huwelik deesdae 'n ware koop en verkoop geword het, 'n skandelike transaksie wat ouers oor grond en bruidskat argumenteer, en dikwels met geweld dreig om jongmense te verbind wat mekaar nog nooit eens gesien het nie. Dit is hoe die heilige beginsel van die huwelik vernietig word, omdat gades wat daaraan vasgeketting is, nie anders van hulle bevry kan word nie, behalwe deur sonde.

"En jy het die vermetelheid om vir ons te preek! Delma het uitgeroep na 'n verwilderde protes.

"Helaas, ons, The Gascons, is almal 'n bietjie boelie en hou daarvan om te argumenteer! Tel bely. "Dit is my kritieke verstand en het my

aangespoor om teen die absurditeite van ons eeu te veg. Ek het die voorbeeld gevolg van die beroemde Hidalgo Don quixote van Lamanche, wat die windpompe geveg het, en ek is bang dat hy so dom soos hy was.

* * *

Nog 'n uur het verbygegaan en die beoordelaars het almal voortgegaan om die verweerder een na die ander die belaglikste vrae te vra. Hy is gevra hoe hy die blomme die eiendom gegee het om "te betower", so dit was genoeg om 'n ruiker aan 'n vrou te stuur, en sy het mag oor haarself verloor, gevra oor die samestelling van die opwindende potion, wat hy die gaste van die Hotel of Merry Science behandel het en hulle na 'n "sensuele waansin" gebring het, en uiteindelik hoeveel minnaresse hy terselfdertyd kon hê.

Tel de Peyrac het gereageer op al hierdie dwaashede met 'n minagtende, dan ironiese glimlag.

Niemand het hom geglo toe hy gesê het dat hy altyd net een vrou op dieselfde tyd kan liefhê nie.

Buryer, aan wie sy kollegas toegestaan is om hierdie delikate argument te loon, het afgelei:

"Jou manlike krag is so bekend dat ons nie verbaas sou wees om te leer dat jy hierdie soort skandelike vermaak toevlug nie.

"As jou ervaring in hierdie sake so groot soos my manlike krag was,"

sê Count de Peyrac met 'n angelglimlag, "sou jy weet dat die drang na sulke diversiteit inherent is aan mense wat aan seksuele impotensie ly, mense wat opwekking soek in verdraaide liefde. Ek persoonlik bely ek aan jou, here, baie tevrede met een vrou met wie ek alleen is in die nag stilte. Verder het hy in 'n baie ernstige toon bygevoeg, ek bewys dat geen bose taal in Toulouse self of in alle Languedoc dit sou waag om te sê dat sedert ek getroud was, ek ten minste een minnares gehad het nie.

"Ja, die ondersoek bevestig wel hierdie detail," het Delma ingestem.

"O, so 'n beduidende detail! Joffray het gelag.

Die beoordelaars het op hul stoele gefyt. Massief het The Stormer 'n teken gemaak om na die volgende vraag aan te beweeg, maar hy wou nie die feit aanvaar dat al sy so versigtig voorbereide valses een vir een weggevee is en in die oorlog ingejaag is nie.

"Jy het nie gereageer op die beskuldiging teen jou dat jy dwelms by die wyn van jou gaste gevoeg het en hulle tot verskriklike sondes gestoot het nie, waarteen die Sewende Gebod ons waarsku.

"Ek weet dat daar middels is wat vir hierdie doel gebruik word, soos die Spaanse vlieg, maar ek was nog nooit 'n voorstander van kunsmatige opwekking nie, want opwekking moet natuurlik voorkom wanneer warm bloed in die are vloei en begeertes sterk is.

"Soos ons egter weet, het jy groot sorg geverg om jou gaste te voed en nat te maak.

"Is daar enigiets vreemds daaraan?" Sou niemand wat hul gaste wou behaag, dieselfde doen nie?

"Maar jy het verseker dat kos en drank 'n groot rol in verleiding speel. Jy het die kuns van fassinasie geleer...

Ver daarvandaan. Ek het geleer om te geniet wat ons op hierdie aarde gegee is, maar soos in enige ander wetenskap, is dit in die eerste plek nodig om die wette te bestudeer wat ons sal toelaat om hierdie wetenskap te bemeester.

Vertel ons meer van sommige van die bepalings van jou onderrig.

Joffrey het na die beoordelaars en die gehoor gekyk en Angelique het 'n glimlag op sy gesig gesien.

"Ek het opgemerk, here, hierdie vrae bekommer jou soveel as tieners. Regtig, of dit nou 'n skoolseun of 'n meestersgraad is, maar

almal wil wen oor 'n vrou wat hulle liefhet, reg? Helaas, here, ek is bang om jou teleur te stel. Ek het geen towerformule om goud te kry of om liefde te bereik nie. My lering is gebaseer op die gewone wette van menslike wysheid. Wanneer jy, Mnr. President, as 'n jong klerk, hierdie majestueuse gebou betree het, het jy dit nie vir jouself nodig oorweeg om alles te leer wat jou eendag sou toelaat om die pos te bereik wat jy nou beset nie? Jy sal dit as waansin beskou om na die preekstoel te gaan en 'n toespraak te begin sonder om vooraf deur elke woord te dink. Vir baie jare was jy nog altyd op jou hoede om al die struikelblokke wat skielik in jou pad plaasgevind het, te oorkom.

So hoekom wys ons nie dieselfde ywer in liefde nie? Onkunde is skadelik, indien nie krimineel nie - in alles. Daar was niks geheim van my lering nie. En as mnr Burrier vra vir besonderhede, Ek raai hom, byvoorbeeld, terugkeer huis toe in 'n goeie bui en met goeie bedoelings om sy vrou te versorg, duur om nie te kyk na enige

kroeë, om te drink in aangename maatskappy 'n paar bekers ligte bier.

Andersins, wanneer hy op die perina, kan hy so belaste wees dat sy vrou baie teleurgesteld sal wees en die volgende dag sal swig voor die versoeking om te reageer op die galante hofskap van een of ander soort musketeer ...

In die saal was daar lag, en verskeie jongmense het hul hande geklap.

"Ek verstaan natuurlik dat dit nie in my betreurenswaardige posisie is om sulke toesprake te behou nie," het Joffrey de Peyrac in 'n sonorous stem voortgegaan. "Maar aangesien ek die beskuldiging moet weerlê, herhaal ek: Ek sê dat die beste manier om liefde op te wek 'n gesonde, pragtige meisie is wat jou met haar hele soort wil hê.

"Die verweerder," het Massno, wat teruggekeer het na sy pligte as voorsitter, hom streng onderbreek,

"Ek moet jou weer aanmoedig om ordentlik op te tree. Moenie vergeet dat daar vroue in die saal is wat hulleself aan God toegewy het nie en in sy Naam hou hulle tugtiging binne die mure van die heilige klooster.

"Mnr. President, let asseblief daarop dat ek nie die gesprek begin het nie, so om te praat, op so 'n sensitiewe en ... bekoorlike tema.

Daar was weer lag. Delma het gesê dat hierdie deel van die ondervraging in Latyn gedoen moes word, maar Fallo de Sanse, wat die vloer vir die eerste keer geneem het, het redelikerwys beswaar gemaak dat in die saal waar die klerke, priesters en monnike sit, Die Latyn verstaan alles, en daar is geen rede om te pla ter wille van die skandelike ore van die wagte wat hier staan met hul alberds nie.

Verskeie ander regters het toe gepraat en ander aanklagte teen die verweerder opgesom.

Angelique het die indruk gehad dat hoewel die ondervraging baie gemors was, die hele aanklag gekook het tot heksery, verleiding van vroue se "duiwel se weë" en die vermoë om "in die huidige" goud te verander wat met die hulp van alchemie en die duiwel verkry is.

Sy het met verligting gesug: as haar man net daarvan beskuldig word dat sy 'n ooreenkoms met die duiwel gemaak het, het hy 'n kans om uit die kloue van koninklike geregtigheid te ontsnap.

Dan verklaar dat tydens die prosedure van "die verdringing van die demoon" in plaas van die pen naald toegepas is, die prokureur in staat sal wees om te bewys dat die prosedure uitgevoer is in teenstelling met al die reëls wat deur die kerk ingestel is, en Joffray was die slagoffer van hierdie wetteloosheid.

Ten slotte, 'n demonstrasie van die ervarings van die ou Sakse Fritz Hauer sal wys hoe Geoffrey

"verhoog sy rykdom" en miskien oortuig die beoordelaars.

En Angelique, om 'n bietjie te rus, het haar oë vir 'n oomblik toegemaak.

Hoofstuk 46

Toe sy hulle oopgaan, het dit vir haar gelyk of sy 'n verskriklike droom gesien het: 'n monnik Beshe het op die preekstoel verskyn.

Beshe het 'n eed oor die kruisiging geneem wat 'n ander monnik hom oorhandig het.

Dan, in 'n dowes, intermitterende stem, het hy begin vertel hoe sy fiendishly mislei deur die groot towenaar Geoffrey de Peyrac, onttrek suiwer goud uit gesmelte klip, met behulp van hierdie doel die filosoof se klip, gebring deur hom, blykbaar, uit die Land van die ewige Nag, wat, terloops, die Telling vriendelik beskryf aan hom as 'n perfek maagdelike, ysige land, waar dag en nag donderweer, waar en een van die berge spat voortdurend warm lawa op die ewige ys uit, maar ten spyte van die monsteragtige hitte, smelt die ys nie.

"Hierdie laaste detail is 'n spel van verbeelding," sê Count de Peyrac.

"Moenie die getuie onderbreek nie," het die voorsitter streng gesê.

Die monnik het voortgegaan om fiksie te weef. Hy het gesê dat die Telling 'n kroeg van meer as twee pond suiwer goud gemaak het, wat later deur kundiges getoets is en as werklik erken is.

"Jy het vergeet om te sê dat ek dit vir liefdadigheidsdoeleindes aan die aartsbiskop van Toulouse gegee het," het die verweerder weer gesê.

"Ja," het die monnik in 'n onheilspellende stem bevestig. "Hierdie goud het drie-en-dertig pogings om onrein krag daaruit te verdryf weerstaan, maar nogtans het die towenaar mag daaroor behou en, wanneer hy wil, donderweer kan veroorsaak en die goud laat

verdwyn. Sy Eminence Aartsbiskop van Toulouse self het so 'n verskriklike verskynsel gesien, en dit het hom opgewonde gemaak.

Die towenaar het trots gepraat oor "ratel goud." Hy maak ook daarop aanspraak dat hy dit op dieselfde manier tot goud en kwik kan omskep. Al hierdie feite is egter aangeteken in die gedenkteken, wat in jou huis is.

Massief probeer om die indruk van die monnik se woorde met 'n grap glad te maak.

"Luister na jou, my pa, jy mag dink dat die verweerder so kragtig is dat hy hierdie groot Paleis van Geregtigheid kan omkeer, aangesien Simson eens die tempel verpletter het.

Angelique het 'n vae simpatie vir hierdie Toulouse-landdros gevoel.

Beshe, het sy oë uitgerol en homself haastig oorgesteek.

"Moenie die towenaar aanhits nie! Hy is waarskynlik so sterk soos Simson.

Weer is die Earl se spottende stem gehoor.

"Ek sou dit gebruik om nie die agbare Beshe en dies meer uit tewis nie, maar bowenal die towerformules te gebruik om die grootste vesting in die wêreld, menslike domheid en gull te verpletter.

Descartes was verkeerd toe hy gesê het dat die gedagtes van die mens nie oneindigheid kan verstaan nie - 'n treffende voorbeeld van oneindige omvang is menslike domheid.

"Die verweerder, moenie vergeet dat ons nie hier is om oor filosofiese onderwerpe te praat nie, en jou ontduiking sal nie help nie.

"In daardie geval, laat ons luister na hierdie waardige verteenwoordiger van die onkundige wetenskap van die afgelope eeue," het De Peyrac gesê.

Regter Buryer het die vraag gevra:

"Vader Beshe, jy is 'n erkende wetenskaplike en was teenwoordig in die produksie van goud met die hulp van alchemie, so dit is wat jy dink die verweerder se doel was, glo Satan? Vir wins? Vir vroue?

Waarvoor is die?

Die puny kort-kort gegroei Beshe reguit skerp, en Angelique het gedink dat sy voor haar 'n bose gees gereed om aan te val. Sy het haarself haastig oorgesteek, en haar voorbeeld is gevolg deur al die nonne wat saam met haar in dieselfde ry gesit het, letterlik betower deur hierdie toneel.

In 'n trane stem, het Beshe geskree:

Ek ken sy bedoelings. Rykdom, vroue? Nee!.. Dors na mag, sameswering teen die staat en die koning?

En dit is ook nie die geval nie! Hy wil so kragtig soos God self wees.

Ek is seker hy weet hoe om die lewe te skep, met ander woorde, hy probeer self met die Skepper meeding!

"My pa, maar het jy enige bewyse van die ongelooflike beskuldigings wat jy nou gemaak het? Delma,

'n Protestant, het respekvol gevra.

"Ek het gesien, jy kon met my eie oë sê, hoe homunculis, asook dwerge, chimeras en jakkalse, uit sy laboratorium gekom het. Baie boere op die plekke wie se name ek geskryf het, het ook gesien hoe hulle soms gedurende die nagstorm rondgedwaal het en uit hierdie onbekwame nativity-laboratorium gekom het, wat eendag amper heeltemal vernietig is deur die ontploffing van ratelslang goud, soos die Telling dit noem, of soos ek dit noem, onstabiele, sataniese goud.

In die saal het vreesbevange mense swaar asemgehaal. Sommige non het flou geword en is uitgevoer.

Die President van die Hof het die getuie in 'n plegtige toon toegespreek. Hy het hom verseker dat hy die hele waarheid wou ken, maar solank hy geoordeel moet word vir sulke ongewone hekseryaksies as die skepping van lewende wesens wat hy nog altyd as suiwer fiksie beskou het, vra hy oortuigend die getuie om sy gedagtes bymekaar te maak en elke woord te weeg.

Massno het bygevoeg dat, die aanspreek van hom as 'n persoon wat kundig is in die wetenskap verseëlaar en skrywer van baie bekende en kerk-goedgekeurde werke, hy wil graag weet hoe moontlik sulke verskynsels is, en die belangrikste, of hy sulke presedente ken.

Monk Beshe het weer gespanne gestrek en selfs asof hy langer geword het. Dit was 'n bietjie meer, en hy, soos 'n sinistere kraai, sou opstyg in sy swart wye sutan.

Asof hy obsessief is, het hy geskree:

"Baie werk is oor hierdie onderwerp geskryf. Paracelsus, in sy "De Natura Rerum" < "On the Nature of Things" (Latyn) > beweer dat pygmies, fauns, nimfe en satire met alchemie geskep is. Ander geskrifte sê dat gomunkules, hierdie klein mans die grootte van 'n duim, kan gevind word in 'n kind se urine. Aanvanklik is die gomunculus onsigbaar, en gedurende hierdie tydperk voed dit op wyn en rooswater; sy huidige geboorte word bewys deur 'n stil squeak. Slegs baie kragtige towenaars is in staat om hierdie diaboliese, towenaar se geboorte te veroorsaak, en Count de Peyrac, wat nou hier is, is een van hierdie towenaars toegerus met hoogste krag, want hy, deur sy eie toelating, het nie 'n filosofiese klip nodig om eenvoudige metale in goud te omskep nie. Of miskien besit hy daardie kiem van die lewe en edelmetale, wat hy gegaan het, soos hy vir homself gesê het, aan die rand van die aarde?

Regter Burrier het opgestaan, uiters opgewonde en stotterend met kwaadwilligheid, gevra:

"Wel, wat sou jy vir so 'n beskuldiging sê?"

De Peyrac het ongeduldig geskrik en in 'n gewee stem gesê:

"Hoe kan 'n mens die vervaardigings weerlê van 'n man wat duidelik sy gedagtes verloor het?

"Verweerder, jy het geen reg om die antwoord te ontduik nie," het Massno stil-stil verwerp. "Erken jy dat jy "lewe gegee het," soos hierdie heilige vader beweer, aan die betrokke klein monsters?

"Natuurlik nie, en selfs al was dit moontlik, sien ek nie wat ek ter wille daarvan moes gedoen het nie.

So jy besef dat jy die lewe kunsmatig kan skep?

"Wie weet, mnr. Wetenskap het nog nie sy laaste woord gesê nie, en in die natuur soveel geheimenisse!

Toe ek in die ooste was, het ek gesien hoe 'n paar visse in nuwelinge verander. Ek het selfs 'n paar van hierdie visse na Toulouse gebring, maar daar was geen wedergeboorte nie: blykbaar gaan dit alles oor die klimaat.

"Kortliks," sê Massno in 'n flinching stem, "dink jy dat ons Skepper geen rol in die skepping van lewende wesens het nie?"

"Dit, meneer, ek het nooit gesê nie," het die Telling kalm teruggetrokke. "Ja, ek het my eie oortuigings, maar ek glo dat God alles geskep het. Net ek sien nie hoekom jy nie die gedagte toelaat dat hy 'n paar oorgangsvorms van die plantwêreld na die dier of van tadpole tot padda verskaf het nie. Wat die gomunkules, soos jy hulle noem, het ek hulle persoonlik nog nooit "geskep" nie.

Toe het Conan Beshe uit die wye voue van sy sutana 'n paar fles uitgeneem en dit aan die voorsitter oorhandig.

Die beoordelaars het dit van die hand na die hand begin oorslaag.

Angelique van haar plek kon nie sien wat daarin was nie, maar sy

het gesien hoe die meeste van hierdie venerable mans in togas hulself met

'n kruis ge herfs het en gehoor het hoe een van die beoordelaars, wat 'n jong klerk geroep het, hom na die kapel gestuur het vir heilige water.

Gruwel is op die gesigte van die regters geskryf. Die storm het voortdurend sy hande gevryf, en dit was moeilik om te verstaan of dit van bevrediging is, of om die spore van hierdie opofferende bose geeste uit te wis.

Slegs een Peyrak, wat weggedraai het, het geen belangstelling in hierdie vertoning getoon nie.

Die fles het teruggekeer na voorsitter Massno, en hy, dra bril in 'n groot skilpad raam, ondersoek dit en dan uiteindelik gebreek die algemene stilte.

"Hierdie freak wat in die fles is, lyk meer soos 'n gepetrifiseerde akkedis," het hy teleurgesteld gesê.

"Ek het twee van hierdie gedroogde gomuns gekry, wat vir heksery moes gedien het, toe ek die telling se laboratorium in gevaar van die lewe betree het," sê die monnik Beshe.

Massa gerig aan die verweerder:

"Jy sal hierdie een ken... Hierdie item? Sersant, gee die vaartuig aan die verweerder.

Verzila sersant, aangespreek deur voorsitter Massno, konvulsief gesidder. Hy het iets stils gemompel, en ná 'n sekere huiwering het hy uiteindelik die fles gegryp, so 'n verleentheid dat dit uit sy hande gegly en gebreek het.

Die gehoor het gegap, en dadelik het die skare na die dais gehaas en wou die vreemde gedierte van nader bekyk.

Maar die wagte het voor die eerste ry gevoer en die nuuskieriges gestop.

Uiteindelik het een van die wagte na vore gekom, iets ononderskeibaar van die vloer af opgetel en telling de Peiraku onder sy neus geskiet.

"Dit moet een van die nuwes wees wat ek uit China gebring het," het die Telling in 'n onvrugbare toon gesê. "Hulle moes uit die akwarium gekruip het, wat ek met 'n distillasiekubus verhit het, sodat die water waarin hulle was, altyd warm sou wees. Swak klein wesens!..

* * *

Angelique het die indruk gehad dat van alles wat die telling gesê het oor die voorkoms van hierdie eksotiese akkedisse, die gehoor net die woorde "distillasie kubus" gehoor het, en die saal het weer vriendskaplike "ah" gevee wat afgryse uitdruk.

"En hier is een van die laaste vrae van die vervolging," het Massno weer gesê. "Verweerder, ken jy hierdie lys?" Dit is 'n gedetailleerde inventeel van alle kestetiese en alchemiese werke van een boekrak van jou biblioteek, waaraan jy die meeste aangespreek het. Ek sien onder meer paracelsus se boek "De Natura Rerum" hier, waarin 'n plek toegewy aan die skepping van sulke diaboliese wesens as homunculis, waarvan die bestaan van die wetenskaplike Vader Beshe, in rooi potlood gekruis word, en op die kantlyne van jou hand

'n paar woorde toegeskryf word.

Die Telling het geantwoord met 'n hees stem met moegheid.

Dis reg. Ek onthou dat ek op hierdie manier 'n absurditeit getref het.

"Hierdie lys sluit ook boeke in wat niks met alchemie te doen het nie, maar nogtans verbode is. Hier is hulle: "Italië leer Frankryk van liefde," "Liefde intriges by die Franse hof" en dies meer. Hulle word

gedruk in Den Haag en Leuen, waar, soos jy weet, die gevaarlikste pamflette en tabloïede, geskors uit die koninkryk, beskut is. Hierdie

boeke word in Frankryk gesmokkel, en diegene wat hulle koop, pleeg ernstige wangedrag. Ek sou ook noem dat die lys name insluit soos Galileo en Copernicus, wie se leringe deur die kerk veroordeel word.

- Ek veronderstel dat hierdie lys is aan jou gegee deur 'n butler genaamd Clement, 'n spioen betaal deur

'n paar belangrike spesiale, Ek weet nie wie presies, wat saam met my gedien het vir 'n paar jaar. Die

lys is korrek. Maar ek wil jou aandag vestig, here, die feit dat 'n persoon boeke in sy biblioteek insluit, om twee redes: óf die begeerte om die getuienis van die menslike verstand te hê - dit verwys na die boeke van Copernicus en Galileo, of, neem monsters van menslike domheid, hy wil die vordering bereik deur die wetenskap oor die afgelope eeu en 'n half of twee evalueer, en om te verstaan in watter rigting dit verder sal ontwikkel, en hiervoor is dit nuttig vir hom om homself te vergewis van die pre-prestasies van die drie eeue. Glo my, here, om sulke boeke te lees, is 'n ernstige straf op sigself.

"So jy stem nie saam met die Romeinse kerk se amptelike veroordeling van die ketiese teorieë van Copernicus en Galileo nie?

"Ja, want die kerk was duidelik verkeerd. Maar dit beteken nie dat ek op 'n goeie tyd saam met haar in ander sake. En ek sou natuurlik eerder in haar vertrou, haar ervaring om bose geeste en heksery te verdryf, as om te antwoord op 'n hof wat vasgevang is in sofistry.

* * *

Die voorsitter het sy hande met 'n teatergebaar versprei en almal aangemoedig om te getuig dat hy magteloos was om met hierdie recalcitrant-verweerder te redeneer.

Toe, nadat hy met die regters gekonsulteer het, het hy aangekondig dat die ondervraging van die verweerder verby was en verskeie

vervolgingsgetuies nou bevraagteken sal word.

Hy het 'n teken aan twee Switserse gegee, hulle het uitgekom, en dadelik agter die klein deur waardeur die beoordelaars ingegaan het, was daar 'n geraas.

Twee monnike in wit sutans is in die hofsaal toegelaat, gevolg deur vier nonne en uiteindelik twee Franciscans in bruin sutans.

Die ins en uit die ry het voor die skeidsregter se tafel gestaan.

Voorsitter Massno het opgestaan.

"Here, ons beweeg aan na die sensitiefste deel van die proses.

Geroep deur die koning, die beskermer van die kerk, om die heksery verhoor te lei, moes ons bewyse vind dat, in ooreenstemming met die bepalings wat deur die Romeinse Kerk goedgekeur is, onbetwisbare bewyse sou lewer dat mnr Peyrac

'n ooreenkoms met die duiwel aangegaan het. Staatmaak hoofsaaklik op die derde paragraaf van die voorsiening, wat lees ...

Hy leun na die tafel en begin lees:

— ... wat bepaal dat die persoon wat 'n ooreenkoms met die duiwel aangegaan het, gewoonlik na verwys as "ware duiwels",

"bonatuurlike krag van die liggaam en mag oor die gees en liggaam van ander besit", het ons opgemerk die volgende feite...

Alhoewel dit baie koud in die groot saal was, het Massno strategies die sweet van sy voorkop afgevee en toe effens gestamp, voortgegaan om te lees:

— ... Ons het klagtes ontvang van die abbot van Saint-Leandre konvent in Auvergne. Sy het gesê dat een van die beginners, wat nie lank gelede hul klooster binnegegaan het nie en aanvanklik rofweg gedra het, skielik tekens van obsessie met die duiwel begin toon het, en sy het die Graaf de Peyrac daarvoor geblameer. Sy het bely dat

hy haar eens in losbandigheid getrek het en dat sy na die klooster gelei is deur 'n begeerte om vir haar sondes te versoen. Maar selfs in hierdie heilige mure het sy geen vrede gevind nie, omdat hierdie man haar op 'n afstand versoek het en haar ongetwyfeld bekoor het.

Gou het sy aan die capitol 'n ruiker rose oorhandig, wat volgens haar deur haar deur die kloostermuur

'n vreemdeling gegooi het, soortgelyk aan die Graaf de Peyrac, maar in werklikheid was dit 'n demoon, soos dit bekend staan dat hierdie edelman destyds in Toulouse was. Die ruiker het dadelik vreemde verskynsels onder die nonne veroorsaak. Hulle het in 'n toestand van uiterste waansin geval, hulle gedrag was onwelvoeglik. Toe hulle by hulle sintuie gekom het, het hulle gepraat van 'n kreupel duiwel, een wie se voorkoms hulle onbeskryflike blydskap gegee het en in hulle liggame 'n allesverterende passie ontsteek het. En die beginner wat al hierdie onluste geïnisieer het, het natuurlik amper nie uit 'n toestand van waansin gekom nie. Op die ou end het die ontstelde abbot van Saint-Leand-klooster 'n beroep op hulp aan die kerkowerhede gedoen, want dit was in hierdie tyd dat die ondersoek na mnr Peyrac begin het, en die Kardinaal-aartsbiskop van Parys het hierdie dokumente aan my oorhandig. Nou sal ons luister na die nonne van hierdie klooster.

Massno het respekvol na een van die gebuigde pette gedraai.

"Suster Carmen de Merecourt, sal jy herken in hierdie man iemand wat jou van 'n afstand af jaag en wat jou die "roeping van die duiwel en die belaglike" gegee het om voor sy dief te swig?

"Ek herken die ware en die enigste heer van my," het die non pragtig uitgeroep.

Geskokte Angelique gesien onder 'n streng sluier sensuele, verpletterde gesig van die pragtige Spanjaard.

Hy het sy keel skoongemaak en met ooglopende probleme om die woorde te sê, gevra:

"Maar het jy, my suster, na die klooster gegaan om jouself nie heeltemal aan die Here aan God toe te wy nie?

"Ek wou weghardloop van my ruïneer. Maar tevergeefs. Hy is agter my aan, selfs tydens aanbidding.

"En jy, Suster Louise de Renfon, sal jy die persoon herken wat vir jou was tydens die mal visioene waaraan jy 'n slagoffer was?

Die jong bewende stem het stil-stil geantwoord:

"Ja, ek doen. . . methinks. Maar net hy het horings gehad...

'n Ontploffing van lag het deur die saal gevee en sommige klerk het geskree:

"Wel, dat hy dalk op hulle gesit is terwyl hy in die Bastille gesit het.

Angelique het uitgebars van woede en vernedering. Haar metgesel het haar elmboog gedruk en haar daaraan herinner dat sy haar komponis moes hou, en Angelique het haarself in haar arms geneem.

Massief draai na die abbot van die klooster.

"Ek weet hierdie beproewing is vir jou baie pynlik, my suster, maar ek moet jou vra om jou getuienis voor die hof te herhaal!

Die bejaarde non, wat nie geroer het nie, maar eerder verontwaardig gelyk het, het haarself nie kul om lank te vra nie en het in 'n ferm stem gesê:

"In die afgelope maande, in die klooster, waarvan ek al dertig jaar die abbot was, gebeur net skandelike dinge. Jy moet leef in die heilige woon, here, om te verstaan watter monsteragtige bewerkings die duiwel in staat is, wanneer hy deur die hulp van 'n towenaar sy krag kan wys. Ek sal nie wegkruip nie, ek is pynlik om hierdie plig te doen en pynlik in die teenwoordigheid van 'n wêreldhof om feite so aanstootlik aan die kerk voor te stel, maar sy Eminence Kardinaal-

aartsbiskop het my beveel om dit te doen. Ek vra egter dat die beoordelaars na my luister sonder enige getuies.

Tot die groot bevrediging van die abbitis en die teleurstelling van die publiek het die voorsitter ingestem tot haar versoek.

Die regters, en agter hulle, die abbot en die nonne het hulle onttrek na die agterkamer, waar die hof se kantoor gewoonlik geleë was.

En slegs Carmensita, bewaak deur die vier monnike wat haar gebring het, en twee Switserse wagte, het in die saal gebly.

Nou het Angelique haar voormalige mededinger oorweeg. Die Spanjaard het nie haar ou skoonheid verloor nie. Selfs, miskien, inteendeel, in aanhouding het haar gesig geword asof dunner, en haar groot swart oë het gebrand met 'n paar entoesiastiese vuur.

Die gehoor het ook die betowerde skoonheid met hul oë verslind.

Angelique het die spottende stem van Meester Galleman gehoor:

"Gosh, hierdie Groot Kreupel grootword in my oë!

Angelique het opgemerk dat haar man nie eens die hele vertoning met 'n oogopslag eerbiedig het nie.

Nou, toe die hof afgetree het, het hy blykbaar besluit om te rus en, die pyn te oorkom, probeer om op die skandelike dok, die dok, te sit.

Hy het dit met probleme reggekry en sy gesig het met pyn verwring.

Hy het lank gestaan en op sy stokke gerus, en nou, nadat hy gemartel is deur die naald waaraan hy in die Bastille onderwerp is, het dit hom uiteindelik gepyp.

Angelique het so 'n swaarmoedigheid in haar bors gevoel, asof haar hart haar tot klip gewend het.

Terwyl Joffrey met buitengewone moed vasgehou het.

Hy het kalm gepraat, hoewel in sy toesprake elke nou en dan gegly die ironie eienskap van hom, wat, ongelukkig, blyk te gemaak het 'n ongunstige indruk op die beoordelaars, en selfs op die publiek.

Nou het hy eerlik sy rug op sy voormalige minnares gedraai. Het hy haar enigsins gesien?

Suster Carmensita, wat vir 'n rukkie in prostrasie was, het skielik 'n paar treë na die verweerder geneem. Die monnike het haar pad geblokkeer en haar gedwing om terug te keer.

Skielik het die pragtige gesig van die Spaanse Madonna heeltemal verander: sy kenmerke verwring deur stuiptrekking, wange het geval.

Daar was 'n paar helse visie voor die gehoor.

Sy gryp die lug met haar mond soos 'n vis uit die water getrek. Toe maak sy haar mond toe met haar palm, gryp haar tande, rol haar oë, en skuim verskyn op haar lippe, en dan borrels.

'n Verwarde Degre het opgespring:

"Kyk! Ons is getuies – hulle het 'n seepborreltruuk in plek gestel!

Hy is wreed uit die saal gegryp en gesleep.

Hierdie enkele oproep het nie geresoneer met die asemrowende skare, wat, asof gehipnotiseer, kyk na die prestasie.

Die pligsgerigte liggaam is harsingskudding. Verbysterend het sy na die verweerder gegaan. Die monnike het weer haar pad geblokkeer.

Sy het gestop, haar hande op die pet gesit en dit konvulsief begin pluk. Terselfdertyd het dit vinniger en vinniger gedraai.

Die vier van hulle het na haar gehaas en haar probeer keer.

Of hulle egter nie gewaag het om te beslissend op te tree nie, of in werklikheid nie daarmee kon hanteer nie, maar net sy, soos dit, uit hul hande gegly het, wat die krag van 'n opgeleide vegter en behendigheid van 'n akrobaat toon.

Toe jaag sy na die vloer, wriggling soos 'n slang, kruip tussen die monnike en klop hulle af. Sy het onwelvoeglike bewegings gemaak en probeer om die soutans in te samel. Na twee of drie sulke truuks het die arme monnike hulself almal op die vloer bevind in die mees goddelose inhou. Wagte staar na hierdie storting, waar die soom van die suktotan lukraak gevlieg het, die rossyne geflits het en nie gewaag het om in te gryp nie.

Uiteindelik obsessief, warrel en wriggling, geslyp haar klooster pelerina, dan die rok en skielik opgestaan. In die dowwe lig van die saal het die gehoor haar ongelooflike liggaam gesien, baie naak.

'n Ondenkbare geraas het gestyg. Almal het geskree, nie in staat om hulself te weerhou nie. Sommige wou weggaan, ander - inteendeel, om nader na die skoonheid te kyk.

Die venerable-soek landdros, sit in die voorry, spring op, geskeur sy kleed, en, klim die dais in een camisole en kort broek, gooi die mantel oor Carmensita se kop, bedek die obsessiewe skaamteloos.

Die nonne, wat langs Angelique gesit het, onder leiding van hul baas het haastig opgestaan. Aangesien hulle nonne uit die werkhuis was, het die publiek hulle gemis. Hulle het Carmensita omsingel en haar met toue vasgebind. Toe, byna plegtige optog, het uitgekom en sy gevangene weggeneem, wat voortgegaan het om die skuim te laat.

En toe, onder die woedende skare, was daar 'n skril uitroep:

"Kyk, die duiwel lag!

Verskeie hande het in die rigting van die verweerder gestrek.

Geoffrey de Peyrac, 'n paar treë weg waarvan hierdie toneel afgespeel het, het inderdaad nie sy lag weggesteek nie. In hierdie lui lag Angelique erken die voormalige Joffrey, vrolike, direkte Joffrey, wat haar eens bekoor. Maar die gehoor opgewonde tot die uiterste het dit gesien as 'n uitdaging vir die duiwel self.

'n Verontwaardigde, verontwaardigde skare het vorentoe beweeg.

Die wagte het voor haar uitgekom en hulle halberds oorgesteek. As dit nie vir hulle was nie, sou die verweerder waarskynlik stukkend geskeur gewees het.

"Volg my," fluister haar metgesel vir Angelique. En aangesien die geskokte Angelique huiwer, het bygevoeg:

"Almal gaan in elk geval uitgeskop word. Ons moet Meester Degre vind. Ons sal hom vra of daar vanaand 'n vergadering gaan wees.

Hoofstuk 47

Hulle het 'n prokureur naby die Paleis van Justisie gevind, in 'n courgette wat deel uitmaak van die eksekuteur se skoonseun en dogter.

Degre se pruik het na die een kant verhuis en die hele soort prokureur het gesê dat hy baie senuweeagtig was.

"Jy het gesien hoe hulle my uitneem en voordeel trek uit die afwesigheid van regters!.. Ek verseker jou, as ek daar gebly het, sou ek hierdie mal spoeg uit 'n stukkie seep wat sy in haar mond gesit het.

Dis niks nie! Die laaste twee getuies is oor die rand gevang, en ek sal dit in my verdedigende toespraak gebruik... Ag, as Kirshe se pa nie so laat was nie, sou ek kalm gewees het. Kom ons gaan sit by daardie tafel, deur die vuur, madame. Ek bestel jong eksekuteur eiers en wors. Eksekuteur, my skoonheid, ek hoop jy gee ons nie die hoof van die tereggestelde man vir middagete nie?

"Nee, meneer," sê die jong vrou glimlaggend, "sy gaan net sop vir die armes.

* * *

Angelique, leun haar elmboë op die tafel, bedek haar gesig met haar hande. Degre het in verwarring na haar gekyk en gedink sy huil.

Maar skielik het ek gesien dat sy geskud is deur 'n senuweelag.

"O, daardie Carmensita! sy het met trane van haar oë gemompel.

"Wat 'n komediant! Ek het nog nooit iets snaakser gesien nie. Is jy seker sy het dit vervals?

"Sal jy hierdie vroue verstaan? Die prokureur het gemurmureer.

By die volgende tafel het 'n bejaarde klerk aan sy kollegas verduidelik:

"As 'n non komedie gebreek het, het sy dit beslis gedoen. As jong man het ek die verhoor van Abbot Granden bygewoon, wat verbrand is omdat ek die nonne van Luden-klooster betower het. Dit was presies dieselfde ding. Daar was nie genoeg klere in die saal om al die skoonhede wat blootgestel is, te

dek nie, dit was die moeite werd om Granden te sien. Mense het nie tyd gehad om asem te haal nie!..

Oor die algemeen, wat jy vandag gesien het, is nonsens. By die verhoor in Luden het sommige nonne kaal op die vloer gelê en...

Die klerk leun nader aan die gespreksmense om die onwelvoeglikste besonderhede aan hulle te fluister.

Angelique het stadig herstel.

"Verskoon my vir daardie lag. Ek besit myself net nie.

"Lag, arme ding, lag," het Degre grimmig gesê. "Jy het altyd tyd om te huil. O, as Kirshe se pa hier was! En wat die hel met hom kon gebeur het?..

Toe hy die uitroepe van 'n inkhandelaar hoor wat met 'n vat op sy skouer en 'n balk gans vere in sy hand ronddwaal, het die prokureur vir hom gesê om hom te bel, en toe op die rand van die tafel gevestig, vinnig 'n nota geskraap en 'n paar klerk gevra om dit onmiddellik na die hoof van die polisie te neem, het mnr.

D'Abre is 'n vriend van my pa s'n. Ek het geskryf dat ons gereed is om soveel as wat nodig is te betaal, maar laat hom net al sy manne na sy voete lig en na my hof Vader Kirshe neem – indien nie met goeie wil nie, so met geweld.

"Het jy hom nie vir hom na die Tempel gestuur nie?"

"Ek het reeds twee keer 'n nota aan die seun Cordo gedryf. Hy het teruggekom met niks. En die Jesuïete, van wie die seun met Kirsha se pa gepaal het, sê dat hy in die oggend na die Paleis van Justisie gegaan het.

"Is jy bang vir iets?" 'n Ontstelde Angelique het gevra.

"Dit is ok! Ek wil net liewer hê hy was reeds hier. Trouens, die proses om goud uit erts self te kry, moet die beoordelaars oortuig, en maak nie saak hoe dom hulle is nie, hulle sal hul oë moet glo. Maar net om hulle te oortuig - 'n bietjie, is dit nodig dat hulle huiwer. En slegs Vader Kirshe is gesaghebbend genoeg dat hulle ingestem het om die mening van diegene aan wie... verkies om die koning te glo.

Kom ons gaan nou, die aandsessie is op die punt om te begin, en jy loop die risiko om voor geslote deure te wees.

* * *

Die aandsessie het begin met 'n verklaring deur voorsitter Massno.

Hy het gesê nadat verskeie vervolgingsgetuies bevraagteken is, het die regters 'n redelik duidelike begrip gehad van beide die verskillende aspekte van die komplekse proses en die verweerder se karakter, en daarom sal die verdedigingsgetuies nou aangehoor word.

Degre het 'n teken aan een van die wagte gegee en 'n gebreekte Paryse seun is in die saal toegelaat.

Die seun het gesê dat sy naam Robert Daven is, hy is die vakleerling slotsmith van die meester Daron van die werkswinkel "Kopersleutel"

wat op The Staplestraat geleë is. In 'n ferm stem, in 'n ferm stem wat roep na die getuies van St Elua, die beskermheer van die slotsmith winkel, Robert gesweer 'n eed om net die waarheid te vertel.

Toe het hy na voorsitter Massno gegaan en vir hom 'n klein voorwerp oorhandig, wat hy met verrassing en oorlogvoering ondersoek het.

Wat is dit?

"Dit is 'n naald met 'n lente, mnr. "Ek het deft hande, so die meester het my opdrag gegee om so 'n naald te maak, wat deur 'n monnik bestel is.

Wat beteken dit alles? Massno het gevra en na Degra gedraai.

"Mnr. Voorsitter, die vervolging verwys na my kliënt se reaksie tydens die demoon uitsetting prosedure, wat na bewering uitgevoer is in die Bastille deur die pogings van Conan Beshe - uit respek vir die kerk, Ek weier om die woord "monnik" langs sy naam te sit. Conan Beshe het gesê dat die verweerder gereageer het op die "duiwel se

gemors" toets op 'n manier dat daar geen twyfel oor sy verbintenis met Satan was nie. Toe hy elkeen van die kwesbare punte wat in die skrik genoem word, aangeraak het, het die verweerder sulke hartverskeurende gille uitgestraal dat selfs tronkwagte gesidder het.

Nou wil ek jou aandag vestig op die feit dat die pen wat tydens die prosedure gebruik is, presies dieselfde was as die een wat jy tans in jou hande hou. Menere, hierdie sogenaamde

"ballingskap van die demoon" op grond waarvan die hof vonnis kan slaag, is deur middel van 'n valse pen uitgevoer. Hierdie pen het met die eerste oogopslag baie onskadelik gekyk, maar dit was 'n lang naald weggesteek met 'n lente, wat met 'n ligte aanraking spyker gespring het, en die naald wat in die liggaam gedompel is. Ek bewys dat daar niemand is wat homself genoeg besit om hierdie beproewing te weerstaan sonder om ooit 'n mal uitroep te maak nie.

Menere van die regbank, miskien een van julle sal die moed vind om te gaan na hierdie gesofistikeerde marteling wat my kliënt is onderworpe aan en, met verwysing na die gevolg waarvan, hy beskuldig van obsessie?

Fallo de Sanse, bleek, met 'n gespanne gesig opgestaan en uitgereik.

Maar Massno het gretig ingegryp:

"Genoeg van die vertonings! Word dit dieselfde pen gebruik om die demoon te verban?

Dit is 'n presiese kopie daarvan. En die oorspronklike is drie weke gelede deur dieselfde vakleerling na die Bastille geneem en aan Beshe voorgehou. Die vakleerling kan daarvan getuig.

Op die oomblik het die seun van die ongeluk die lente gedruk en die naald het onder die neus van Massno opgeduik. Hy het in 'n skrik teruggedeins.

"As president van die hof neem ek hierdie getuie, wat te laat gebring word en nie eens op die eerste lys van die hofsekretaris is nie.

Buitendien, hy is 'n kind, en sy getuienis moet bevestig word. En uiteindelik is hierdie stellings selfdienend. Hoeveel het jy betaal om hierheen te kom?

"Niks nog nie, mnr. Maar ek is twintig livres belowe, twee keer soveel as wat ek reeds van 'n monnik ontvang het.

Massief woedend draai na die prokureur.

"Ek waarsku jou, as jy aandring op die rekord van hierdie stelling, sal ek gedwing word om te weier om die ander getuies van die verdediging te ondervra.

Degre het sy kop gebuig as 'n teken van gehoorsaamheid, en die seun, asof hy die duiwel gejaag het, na die deur gehaas wat na die kantoor gelei het en verdwyn het.

* * *

"Betree die ander getuies," het die voorsitter droogweg gesê.

Daar was 'n rommelgeluid, asof hulle meubels sleep. Ná twee borgtog het 'n vreemde optog die saal binnegekom. Voor verskeie dangling movers van die Sentrale Mark, deurdrenk in sweet, gesleep groot bokse ongewone vorm, waaruit steek yster pype, blacksmith

pelse en 'n paar ander onverstaanbare voorwerpe. Agter hulle het twee skoorsteenveërs mandjies houtskool gesleep en kleipotte met onverstaanbare plakkers gedra.

Dan was daar twee wagte, gevolg deur 'n lelike gnome, wat blykbaar deur die ordging swart reus Kouassi-Ba gestoot is. Die Moor was kaal aan die middellyf, met sy borste geverf met wit klei.

Angelique het onthou dat hy in Toulouse homself ook gedurende die vakansie versier het. Sy voorkoms, sowel as die voorkoms van al

hierdie wonderlike motorkade, het veroorsaak in die saal uitroepe van verrassing en afgryse.

Maar Angelique het 'n sug van verligting geblaas. Trane van blydskap het in haar oë ingehardloop.

"O, hoe goed is hulle! sy het gedink, kyk na Fritz Hauer en Kouassi-Ba. "Hulle weet wat hulle waag wanneer hulle na die hulp van hul meester gaan."

Die draers, om hulle las te plaas, links. Al wat oorbly, is die ou Sakse en die Moor; hulle het uitgepak en 'n draagbare smee, beenpels, asook twee kruisigings en 'n groot lettertipe beenas geïnstalleer.

Hauer het toe twee sakke ontketen. Van een het hy met groot probleme 'n swaar swart blok getrek, soos 'n slag, van die ander - 'n blok metaal, wat lyk soos lood.

Op daardie oomblik is Degre se stem gehoor:

"In ooreenstemming met die eenparige begeerte wat deur die hof uitgespreek word, om alle relevante aanklagte van heksery goud te sien en te hoor, het ek getuies geroep en in regstaal "aandadig" in die produksieproses, wat vermoedelik 'n daad van swart magie is.

Let asseblief daarop dat hulle heeltemal vrywillig hierheen gekom het. Hulle het gekom om hul voormalige meester te help, en nie omdat hul name is gemartel van my kliënt Count de Peyrac ... Nou, Mnr. President, Ek vra jou om die verweerder toe te laat, saam met sy gereelde idees, om jou te wys die ervaring beskryf in die aankla

as "swart magie", en in die woorde van my kliënt, wat bloot die onttrekking van goud, onsigbaar in sommige rotse en ontdek deur die wetenskap.

Mather Galleman het vir sy buurman gefluister:

"Hierdie here is verskeur tussen nuuskierigheid, die begeerte om die soetheid van die verbode vrugte te ken, en die streng instruksies wat van bo ontvang word. As hulle slimmer was, sou hulle moet weerstaan om ervarings te demonstreer sodat sy hulle nie sou oortuig nie.

Angelique het gesidder en gevrees dat die demonstrasie van die enigste duidelike bewys van haar man se onskuld op die laaste oomblik verbied kan word. Nuuskierigheid, maar eerder 'n gevoel van geregtigheid, het egter geseëvier. Massno het Geoffrey de Peyrac genooi om die demonstrasie van ervaring te lei en al die nodige vrae te beantwoord.

"Maar voor dit, Tel, kan jy sweer dat al jou ervarings met ratelslang goud nie die geringste gevaar vir die Paleis van Justisie self of die mense wat daarin is, plaas nie?

Angelique, wie se ironiese verstand nooit afgesny is nie, en nou vir haarself opgemerk het dat hierdie onfeilbare regters so bang is vir daardie geheimsinnige ervarings, wat nou voorberei vir die betoging, wat selfs teruggekeer het na Geoffrey die titel, wat hulle hom sonder verhoor ontneem het.

Geoffrey de Peyrac het die hof verseker dat daar geen bedreiging was nie.

Regter Burier het geëis dat Vader Bechet teruggeroep word na die hofsaal sodat die monnik se teenwoordigheid tydens die sogenaamde ervaring enige bedrog aan die kant van die verweerder sou uitsluit.

Massief belangrik knik sy pruik, en Angelique kon nie die senuweebewing hou nie, elke keer omhels haar ten aanskoue van 'n monnik wat nie net onbaatsugtig sy rol in die proses gespeel het nie, maar waarskynlik die igloo vir marteling uitgevind het en miskien selfs 'n komedie met Carmensita opgestel het. Was hierdie monsteragtige doelgerigtheid nie in sy dade bloot 'n begeerte om die skandelike mislukking van sy soeke na alchemie te regverdig nie? Of

is hy 'n maniak wat, soos baie lunatics, soms glinstering van bewussyn het? Watter verskil maak dit? Hy is 'n monnik vir Beshe, dit is al wat dit sê!

Bechet verpersoonlik al die dinge wat Geoffrey de Peyrac geveg teen, al daardie vuil modder van die vervloë eeue, dat, soos 'n groot oseaan, eens gestort oor Europa, en nou, terugtrek, links in die voue van die nuwe eeu die dorre staande water van sofistry en scholastics.

Toe hy sy hande in die wye moue van sy soutana wegsteek, het Beshe met sy nek uitgestrek gestaan, en sonder om te knip, gekyk hoe die Sakse en Kouassi-Ba, wat die smid se horing in die middel stoot en die vuurvaste kleigewrigte van die pype smeer, die vuur begin opblaas.

Agter Angelique se rug het die priester vir een van sy medemens gesê:

"Natuurlik, so 'n groep monsters in die dekmantel van die mens, veral hierdie moor, gesmeer, asof vir

'n paar heksery seremonie, sal selfs meer verwarring in die siele van die twyfelaars bring. Maar gelukkig sal die Almagtige altyd kan erken wie aan hom toegewy is. Ek het gehoor dat die tweede prosedure van uitsetting van die demoon, wat in die geheim, maar deur al die reëls en op die bevele van die Bisdom van Parys, het getoon dat hierdie edelman is opgerig tevergeefs en, waarskynlik, hy is net gestraf vir onvoldoende vroomheid ...

Hierdie woorde wee balsem op Angelique se hart seer en terselfdertyd verhoog haar angs. Natuurlik is die priester reg. Dit moet gebeur dat hierdie goeie man Fritz Hauer op die agterste boggel en gesig gooi blou, en Kouassi-Ba lyk so intimiderend!

Die prentjie was selfs meer somber toe Geoffrey de Peyrac, met trots deur sy gemartelde liggaam, slap, op pad na die rooiwarm oond was.

Die verweerder het een van die borgtog gevra om 'n swart poreuse blok in te samel, soortgelyk aan 'n slag, en wys dit eers aan die voorsitter, en dan aan al die beoordelaars. Nog 'n usher het elkeen van hulle 'n sterk vergrootglas gegee sodat hulle dit behoorlik kon sien.

"Here, dit is 'n mat gesmelte goue pirite wat by my myne in Salsini ontgin word," het De Peyrac verduidelik.

Beshe bevestig.

"Dit is reg, dit is dieselfde swart stof wat ek geslyp en gewas het, maar ek het geen goud daarin gevind nie.

"Wel, my pa," sê die verweerder met 'n respekvolle, bewonderenswaardige bewondering vir Angelique,

"nou sal jy weer vir ons jou vermoë wys om die goud uit te was.

Kouassi Ba, gee my 'n mortier.

Die monnik het sy wye moue opgerol en ywerig begin verpletter en

'n stukkie swart mat vryf, wat vinnig in poeier verander het.

"Mnr. Voorsitter, wees so vriendelik, beveel om 'n groot vaatjie water en 'n pewter wasbak te bring, goed skoongemaak met sand.

Terwyl hulle gewag het vir die twee Switserse wagte om alles te bring wat hulle nodig gehad het, het die verweerder aan die beoordelaars 'n kroeg metaal deur die borgtog oorhandig.

"Dit is lood, waaruit koeëls en waterpype gemaak word, lood, soos kenners dit noem, "arm" omdat dit byna geen goud of silwer bevat nie.

"Maar hoe kan ons dit verifieer?" Delma, 'n Protestantse, opgemerk.

"Ek kan dit aan jou bewys deur te letter.

Sakse Fritz Hauer het sy voormalige meester 'n groot sit kers en twee wit blokkies meet drie tot vier duim. Geoffrey de Peyrac het 'n gat in een van die blokkies met 'n penknife gesny.

Wat is hierdie wit saak? Porselein klei? Massno gevra.

"Dit is 'n lettertipe beenas, die een wat aan die begin van die vergadering so 'n indruk op jou gemaak het. Trouens, soos jy nou sal sien, dien hierdie wit stof net om die voortou te absorbeer, wat ons sal smelt met 'n sly kers ...

'n Kers is aangesteek, en Fritz Hauer het die telling 'n buis gebuig op regterhoeke, waarin hy begin waai het, die vlam van die kers na 'n stukkie lood gelei, in die reses van 'n beenaskubus geplaas.

Die geboë tong van die vlam het begin om die voortou te lek, wat begin smelt het en blou rook uitgestraal het.

Conan Beshe het sy vinger opskerp.

"Betroubare wetenskaplikes noem dit "die blaas van die filosoof se klip,"het hy in 'n squeaky stem verduidelik.

Die telling het vir 'n sekonde van die buis weggebreek.

"Luister na hierdie dwaas, so al die vuuroonde sal verander in die asem van Satan self.

'n Martelaar se uitdrukking het op die monnik se gesig verskyn en die voorsitter het die verweerder gebel om te orde.

Geoffrey de Peyrac het weer in die buis begin waai. In die verdikte aand skemer van die saal, is gesien hoe die gesmelte snub voorsprong gekook het, dan kalmeer en uiteindelik verdonker, en die verweerder het opgehou waai in die buis. Maar 'n wolk van aaklige rook het verdwyn, en almal het gesien dat die voortou weg was.

"'n Fokus wat nog niks bewys nie," het Massno gesê.

"Dit bewys net dat beenas homself geabsorbeer het, of, as jy verkies, al die geoksideerde "arm"

voorsprong gedrink het. Dit beteken dat hierdie voorsprong nie kosbare metale bevat nie, wat is wat ek jou wou oortuig van hierdie ervaring, wat die Saksers "die leë ervaring" noem. Nou gaan ek Vader Beshe vra om die spoel van die swart poeier te voltooi, wat ek daarop aanspraak maak dat ek goud het, en ons sal dit begin uitlig.

Die Switserse het 'n vaatjie water en 'n blikwasbak gebring.

In omsendbrief bewegings, geskud in 'n wasbak van vervaag poeier en vinnig dreineer water, die monnik met 'n triomfantlike voorkoms het die beoordelaars 'n klein sediment van swaar rots links op die bodem.

"Dit is waarvan ek gepraat het," het hy gesê. "Daar is geen goud nie, nie eens 'n wenk daarvan nie. Dit kan slegs met magie voorkom.

"Goud is onsigbaar," het Joffray herhaal, "My helpers sal dit uit hierdie sediment kry, met behulp van slegs lood en vuur. Ek neem nie deel aan die operasie nie. So jy maak seker dat ek niks by daardie aksies voeg nie, ek spreek geen kabaalistiese formules uit nie, dat dit, jy kan sê, 'n ambags manier van mynbou, en wys dit aan werkers, towenaars soos enige smid of ketelkamer.

Mather Galleman het gefluister:

Hy praat te eenvoudig en te goed. Nou sal hulle hom daarvan beskuldig dat hy die hof en die hele publiek probeer betower.

Kouassi-Ba en Fritz Hauer het afgekom op besigheid. Beshe, duidelik ontsteld, maar trots op sy missie en die besef dat hy 'n toenemend belangrike rol gespeel het in 'n proses waarin hy in sy diep oortuiging die kerk op sy eie manier verdedig het sonder om in te val, gekyk hoe houtskool in die vuuroond gegooi is.

Die Sakse het 'n groot klei kruisiging, sit lood in dit, verpoeierde swart mat, en dit alles was bedek met

'n paar wit sout, blykbaar - bruin. 'n Stuk houtskool is bo-op geplaas en Kouassi-Ba het sy pelse met sy voet begin opblaas.

Angelique het die nederigheid bewonder waarmee haar man, wat voorheen so trots en arrogant gedra het, hierdie komedie gespeel het.

Hy het probeer om weg te bly van die stoof, by die dok, maar die glans van vlamme verlig sy dun, hangende, byna versteekte welige hare.

Daar was iets sinisters en pynlik oor hierdie hele toneel.

In die warm vlam van die oond die inhoud van die smeltkroes gesmelt, die lug was gevul met rook, 'n skerp reuk van swael.

Diegene in die voorste rye het begin hoes en nies.

Soms was die beoordelaars heeltemal bedek met 'n wolk van donker rook.

Angelique het selfs gedink dat, miskien, die beoordelaars in 'n mate respek verdien vir die feit dat ingestem het tot hierdie, indien nie heksery, dan, ten minste, 'n baie onaangename ervaring.

Regter Burier het opgestaan en gevra vir toestemming om nader te kom. Massief toegelaat. Maar Burier, wat bekend was as 'n meester van vervalsings, wat die koning, soos die prokureur gesê het, belowe drie abdys, in geval die verweerder hard gevonnis sal word, bly

staan tussen die stoof, draai sy rug daarna, en die verweerder, waaruit hy sy oë oopgehou.

Soms het die wolke van rook in die rigting van Burrier geveer, wat veroorsaak het dat hy hoes, maar hy het steeds volgehou op sy

ongemaklike en gevaarlike pos, nie vir 'n oomblik wat wegkyk van die telling af nie.

Regter Fallo de Sanse het blykbaar gevoel asof hy op warm steenkool was. Hy het nie in die aangesig van sy kollegas gekyk nie en rusteloos in sy stoel gevuël, bedek met rooi fluweel.

"Arme Gaston," dink Angelique, en dadelik van hom vergeet.

... Die stoof, waarin een van die Switserse elke nou en dan steenkool gelê het, het die kruisiging rooi verhit en toe amper klaar.

"Stop," het Fritz Hauer geskree. Alles in sweet, bedek met soot en as, het dit toenemend gelyk soos 'n soort waansin van die hel.

Hy het na een van die sakke gegaan, die groot gebuigde myte uitgeneem en 'n swaar kruisiging uit die vuur uitgeneem. Leun sy hele liggaam terug en staan stewig op sy krom bene, hy lig dit, dit lyk, sonder enige probleme.

Kouassi-Ba het die valse opgestel en dit het briljant gevloei soos 'n silwer, bedek met wit rookstroom.

Tel de Peyrac, asof jy wakker word, verduidelik in 'n moeg stem:

"So, die realut van die eerbiedige voorsprong is gemaak, wat waardevolle metale uit die goudbevattende mat geabsorbeer het.

Nou sal ons die dop breek en dadelik 'n lettertipe van hierdie voorsprong maak in 'n lettertipe beenas wat in die dieptes van die oond geplaas word.

Fritz Hauer het hierdie lettertipe gewys - 'n groot wit blad met 'n reses in die middel. Toe het hy haar in die oond ingetrek en die

kroeg uit die kroeg begin klop, dit op die aasbeeld gesit, en die majestueuse hofsaal vir 'n paar minute is deur 'n harde hamerklop aangekondig. Uiteindelik is die kroeg versigtig in die reses van die lettertipe geplaas en weer die vuur aangehang. Toe die lettertipe en

lood rooi gloei, het Fritz Hauer die teken gegee om die pelse te stop, en Kouassi-Ba het die oond oorblyfsels van houtskool uitgeroep.

In die oond was daar nou net 'n rooierige lettertipe, waarin die gesmelte voorsprong gekook en ligter geword het.

Kouassi-Ba, gewapen met klein handpels, het 'n straler lug na die kookvoorsprong gerig.

Die koue lug het nie net die hitte weggeneem nie, maar dit verder versterk en die voortou het skitterend lig geword.

"Hier is dit, heksery! Beshe het geskree. "Daar is geen steenkool nie, en 'n filosoof se klip word uit die helvuur gebore! Sien! Daar is drie kleure!

Die Moor en die Sakse het voortgegaan om beurte te maak om die lug op die gesmelte metaal te dien, wat, soos 'n dwaalvuur, stuiptrekkings gesidder het, geflikker, gedraai het. In die middel van die massa het 'n vurige eier gevorm, toe het Kouassi-Ba die pelse gelê, en die eier het gestaan, 'n wolf gespin en toe begin vervaag en geleidelik heeltemal verdonker.

Maar skielik het dit weer helder verlig, wit geword, gespring, uit die reses van die lettertipe gespring, doof op die vloer geklop en na die voete van die telling gerol.

"Satan se eier mik vir sy skepper! Beshe het geskree. "Dit is weerlig met donderweer! Dit is ratelslang goud! Daar gaan 'n ontploffing wees!

Die gehoor het geskree. In die semi-duisternis, wat skielik in die saal verskyn het, is gehoor toe Massno kerse geëis het. Ignoreer die verskriklike geraas, die monnik Beshe het voortgegaan om te skree

oor die "filosofiese eier" en "die huis van die wyse hoender" totdat 'n paar prankster klerk geklim op die bank en skree die lui stem

"Kookrivier".

"O my God, hulle verstaan niks nie!" dink Angelique en wring haar hande.

Ten slotte, wagte verskyn aan verskillende punte van die saal, neem driedubbele candelabras, en die geraas geleidelik bedaar.

Die Telling, wat nie al hierdie tyd ingetrek het nie, het die metaal

"eier" met 'n stok aangeraak.

Kouassi-Ba, lig die kroeg en oorhandig dit aan die Here voorsitter.

In die knip van 'n oog het die Moor tot by die metaaleier gespring, dit met sy swart hand geneem, wat dit veral blink laat lyk het en dit opgebring het.

Dit is goud! "Asemrowend," sê regter Burier, wat voortgaan om soos

'n standbeeld te staan.

Hy wou hom gryp, maar skaars aanraak, het hy nie met sy stem uitgeroep en sy gebrande hand weggetrek nie.

"Hel se vuur!

"Hoekom, Tel," het Massno gevra en in 'n ferm stem probeer praat,

"brand hierdie rooiwarm goud nie jou swart dienaar nie?"

"Almal weet dat die Moors, soos die Auvergne-steenkoolmynwerkers, brandende kole in hul hande kan hou.

Beshe, hoewel niemand hom gevra het om dit te doen, sy oë uit te staar, 'n borrel heilige water op die onbekwame metaal uitgestort het nie.

"Here Regter, julle het almal gesien hoe, ten spyte van die uitsetting van die demoon deur rituele, duiwelse goud geskep is. Oordeel vir

jouself hoe kragtig heksery is!

"Dink jy dit is ware goud?" Massno gevra.

Die monnik het die grimeer gesnuik, nog 'n bottel uit sy bodemlose sak uitgehaal en die kurk versigtig daaruit gehaal.

Dit is saltikstofsuur. Dit korrodeer nie net koper en brons nie, maar ook die legering van goud met silwer. Ek kan egter vooraf met vertroue sê dat dit purum aurum, suiwer goud is.

"Nee, hierdie goud, wat nou voor ons oë van erts ontgin word, is nie heeltemal skoon nie," het die telling verwerp. Andersins, teen die einde. Daar sou geen gewees het nie, wat saam met 'n skielike verandering in die staat nog 'n verskynsel veroorsaak het wat veroorsaak het dat die kroeg spring.

Bercelius was die eerste onder wetenskaplikes wat hierdie vreemde effek beskryf het.

Die somber stem van regter Burier is gehoor:

"Is dit Bercelius ten minste 'n Katolieke?"

"O, natuurlik," het De Peyrac ondeurdringbaar geantwoord, "omdat hy 'n Swede was en honderd jaar gelede 'n goeie honderd jaar gelede geleef het. . .

Burier het sarkasties gelag.

"Die hof sal besluit watter waarde die getuienis, so ver van ons, vir hom is.

Dan was daar 'n klein haak - die beoordelaars, leun teenoor mekaar, toegeken of die vergadering voort te gaan of dit uit te stel vir môre.

Die tyd was laat. Die gehoor was moeg, maar almal was opgewonde en niemand wou weggaan nie.

En Angelique het nie die geringste moeg gevoel nie. Haar gedagtes is gedra asof buiten haarself. In die dieptes van haar bewussyn was daar 'n kommerwekkende twyfel, sy het die koorsagtige verwarring van gedagtes gevolg, nie in staat om haar te onderwerp nie. Dit kan nie wees dat die demonstrasie van die ervaring van die onttrekking van goud uit erts geïnterpreteer kan word tot nadeel van die verweerder ... Buitendien, het Beshe se antics nie die beoordelaars woedend gemaak nie? Hy kan soveel sê as wat hy wil, asof hy onpartydig is, is dit steeds duidelik dat hy simpatiek is vir sy mede-Toulouse. Maar aan die ander kant, bestaan die hof nie uit onbeskofte en noemensagtige noordelikes nie? En onder die publiek het slegs die audacious meester Halleman dit gewaag om sy nie te goedkeurende houding teenoor die wil van die koning uit te druk nie.

Ja, die non, wat Angelique vergesel het, is duidelik gereed om haar te help, maar haar simpatie is slegs 'n stuk ys, wat toegepas word op die vlammende voorkop van die pasiënt.

Ag, as die verhoor in Toulouse plaasgevind het!..

En hierdie prokureur, ook 'n kind van Parys, sonder 'n naam, en ook

'n bedelaar. Wanneer sal hulle uiteindelik sy woord aan Hom gee?..

Wat as hy bang is? Waarom swyg hy? Waar is Kirchet se pa?

Angelique het vergeefs probeer om te vind onder diegene wat in die voorste ry sit die geslepe boergesig van die Groot Charmer van Frankryk.

Soos 'n helse ring, het Angelique 'n fluistering gedruk wat gebrand het:

"Hulle sê dat Burier drie bisdomme belowe het as hy die oortuiging van hierdie man sou bereik. En Peyrak se enigste skuld is dat hy

voor sy ouderdom was. Jy sal sien, hulle sal Hom dagvaar...

Hy het gehoes.

"Here, die byeenkoms gaan voort," het hy verklaar. "Verweerder, wil jy enigiets byvoeg by wat ons gesien en gehoor het?

Die groot Languedocian lam reguit, leun op sy stokke, en die gehoor is aangegryp deur ontsteltenis, toe sy stem versprei oor die saal -

hard, sonorous, 'n paar ongelooflik opreg.

"Ek sweer vir God, ek sweer vir my die heilige lewe van my vrou en my kind, dat ek nie vertroud is met die duiwel of heksery nie, dat ek nog nooit, met die hulp van Satan, nie goud of lewende wesens geskep het nie, en ook nooit probeer het om my naaste skade te berokken deur hom te betower of te bederf nie.

Vir die eerste keer in al hierdie eindelose vergadering het Angelique gevoel dat hierdie woorde die publiek se simpatie vir Geoffrey gewek het.

In die dik van die skare was daar 'n suiwer jeugdige stem:

"Ons glo jou!

Regter Burrier het opslae gemaak en sy wye moue geskud.

"Wees op die uitkyk! Hier is die aksie van sy sjarme, wat terloops, ons het nie almal gesê nie! Moenie vergeet nie, hy is die Goue Stem van die Koninkryk. Dieselfde gevaarlike stem wat vroue verlei ...

Dieselfde jongman het geskree:

"Laat hom sing! Laat hom sing! Hierdie keer het die warm suidelike bloedmasoen homself laat weet, en hy het sy vuis op die tafel gevang.

"Dit is stil! Ek sal jou beveel om die saal skoon te maak! Waak, bring die indringers uit... Mnr. Bourier, neem jou plek in! En dat daar nie meer uitroepe was nie! Stop dit! Degre se prokureur, waar is jy?

"Ek is hier, mnr. Hy het asemgehaal en homself probeer saamtrek.

Hy het voortgegaan in 'n rustiger toon:

"Here, koninklike geregtigheid moet gewaarborg word teen enige ongeluk. Dit is waarom, hoewel die beproewing agter geslote deure

gedoen word, het ons koning, in sy vrygewigheid, die verweerder die reg gegee om homself op alle maniere te verdedig. Daarom het ek dit moontlik beskou om die verweerder toe te laat om sy ervaring uit te voer, maar gevaarlik, om lig te werp op die magiese tegnieke wat die vervolging beweer; hy besit na bewering. Uiteindelik het Sy Majesteit die hoogste barmhartigheid getoon deur toe te laat dat die verweerder die verdediger neem na wie ek nou my woord gee.

Hoofstuk 48

Degre het opgestaan, voor die beoordelaars gebuig, sy dank teenoor die koning namens sy kliënt vir sy Genade uitgespreek en toe twee treë na 'n klein preekstoel geklim waarmee hy moes praat.

As hy nou na hom kyk – en hy was baie reguit, met groot waardigheid – was dit moeilik om te dink dat hierdie man in 'n swart kleed dieselfde lui, lang jong man was met 'n lang nuuskierige neus, wat in sy shabby kleed in die strate van Parys rondgedwaal het en vir sy hond gefluitjie het.

Die ou skrifgeleerde Klopo, wat dokumente vir Degre voorberei het, het gekniel, soos pasgemaak, voor die prokureur.

Die prokureur het om die beoordelaars gekyk, toe die gehoor. Dit was asof hy op soek was na iemand in die skare. Angelique was bleek soos die dood. Maar miskien is die geel vlam van kerse te blameer?

Toe hy egter gepraat het, het sy stem stewig en met selfvertroue geklink:

"Here, na U, die regters en die vervolging, het groot pogings aangewend, terwyl julle u diepste kennis van die wette toon, wat slegs vergelyk kan word met u hoogste erudisie, die poging – ons sal dit weer beklemtoon! - die beamptes van die enigste doel - om al die omstandighede van hierdie saak te identifiseer, om die waarheid te bereik, en dus fasiliteer die taak van koninklike geregtigheid, na jou, ongelukkig 'n nederige beginner prokureur, het hierdie proses verlig met 'n werklik deurdringende lig, na al die wysste Latynse en Griekse aanhalings gegee deur die here koninklike regters, waar ek, niemand bekend, vandag vir die eerste keer praat oor so 'n ernstige proses, om 'n paar meer te vind.

wat by die waarheid kan uitkom wat in die diepste put van die dringendste beskuldigings skuil?

Hierdie waarheid lyk vir my – helaas! - weggesteek tot dusver weg en openbaar dit so gevaarlik dat in my siel ek bewe, Ek droom amper dat hierdie flou strale sal verdwyn en sit my in die stil onkunde waarin ek was tot op die punt. Maar nou is dit te laat! Ek het die waarheid gesien, ek kan nie anders as om te praat nie. Ek kan nie anders as om na jou uit te roep nie: wees versigtig, here! Wees versigtig, want die besluit wat jy neem lê 'n verantwoordelikheid op jou aan toekomstige geslagte. Kyk, asof dit jou skuld die kinders van ons kinders was en hulle tot ons tyd wend, het nie gesê: "Dit was die ouderdom van skynheiliges en onkundig. Want in daardie dae, sal hulle sê, een edele en gerespekteerde edelman is slegs van heksery beskuldig omdat hy 'n groot geleerde was."

Die prokureur het gespog en voortgegaan in 'n stiller stem:

"Here, word geestelik teruggeskuif na daardie verre tyd, in daardie donker era, toe ons voorouers slegs growwe klipgereedskap gebruik het. En dink dat een van hierdie mense kom met 'n gedagte om stukke rots in te samel, gooi hulle, in die vuur en dus kry 'n instrument van 'n paar onbekende tot plafon stof, soliede en skerp.

Sy stamme skree dat hy 'n towenaar is en met hom afredeneer.

Maar 'n paar eeue slaag, en dit blyk dat hierdie onbekende stof is niks anders as yster, waaruit ons nou smee wapens. Ek sal jou nog

'n voorbeeld gee. Menere, as jy gaan in 'n laboratorium waar parfuum gemaak word, hoe kan jy met afgryse recoil wanneer jy sien die baie filters en retort waaruit stoom styg, nie altyd goed, sal jy beweer dat dit heksery? Nee, jy sal vind dat 'n belaglike stelling.

Maar in die lêplek van die apteker ook, word iets geheimsinnig gedoen. Dit verander in 'n vloeistof die mees onsigbare ding wat kan wees - die reuk. So moenie soos diegene wees na wie jy die verskriklike woorde uit die evangelie kan trek nie: "Hulle sien nie sien nie, en hoor nie en verstaan nie." En om eerlik te wees, dink ek, here, dat dit genoeg is om 'n persoon daarvan te beskuldig dat hy verslaaf is aan ongewone aktiwiteite, om die gedagtes van diegene

wat gesofistikeerd is te versteur en enige ontdekking te waardeer.

Maar baie omstandighede in die lewe van die verweerder is onduidelik, oor hom is 'n vreemde heerlikheid. Kom ons sien, here, op watter feite hierdie reputasie is gebaseer op en of elkeen van hierdie feite, afsonderlik geneem, kan dien as 'n redelike basis vir die beskuldiging van heksery. Die seun van Katolieke, gevoed melk deur die Guguenot verpleegster, Geoffrey de Peyrac was 'n vierjarige kind toe fanatici hom uit die venster in die kasteelwerf gegooi het. Vir die lewe is hy kreupel gelaat, met 'n verminkte gesig. Is dit regtig nodig om die heksery van al die kreupel te blameer en almal wie se voorkoms ons afgryslik inspireer? Dit aanstoot geneem deur die noodlot Telling het egter 'n

wonderlike stem, wat hy sit die beste maestro van Italië. Is dit regtig nodig om die heksery van al die sangers te blameer, wie se wonderlike stemme edele dames en ons eie vroue maak om verheug te wees? Uit sy reise het die Telling baie nuuskierige stories gebring. Hy het bekend geword met die gebruike van die buiteland, bestudeer met belangstelling die werke van buitelandse filosowe.

Maar is dit nodig om alle reisigers en denkers te veroordeel? O, ek weet, dit alles dui daarop dat Count de Peyrac is 'n komplekse persoon. En hier kom ek by die opvallendste verskynsel: hierdie man, wat 'n hoë mate van onderwys behaal het en met die hulp van sy kennis 'n groot rykdom bereik het, het hierdie briljante gesprekskundige en sanger, ten spyte van sy voorkoms, soos vroue.

Hy is lief vir vroue en steek dit nie weg nie. Hy verheerlik liefde, en hy het baie liefdesake gehad. En die feit dat daar onder die vroue in liefde verhef is en - 'n verskynsel gewoonlik met daardie ligsinnige manier van lewe, wat hoewel veroordeel deur die kerk, maar baie algemeen in ons samelewing. En as, here, al die edele seniors wat lief is vir vroue of wat vervolg word deur verlate minnaresse, sou dit nodig wees om te brand, Ek sweer, in Greve Square sou nie genoeg ruimte vir vreugdevure ...

'n Goedkeurende fluistering het deur die saal gevee. Angelique was verbaas oor Degre se vaardige skuif.

Hoe beslis hy, skaars raak die rykdom van Geoffrey, wat aanleiding gegee het tot so baie afgunstig, gefokus op die ydele lewe van edeles, praat oor dit as 'n verskynsel, hoewel jammer, maar waarteen die welstand bourgeois is magteloos.

Geleidelik het hy verder en verder verminder die betekenis van hierdie verhoor, die vermindering van dit tot die vlak van provinsiale verhoor, en beweer dat dit 'n geruime tyd sou neem, en mense sal net wonder dat soveel geraas van niks.

"Vroue soos hy," het Degre stil gesê, "en ons, die sterker seks, wonder hoekom, met sy ver van aantreklike voorkoms, maak hy Suidelikes so passievol. O, here, laat ons nie te veel aanneem nie!

Na alles, sedert die wêreld bestaan, het iemand daarin geslaag om

'n vrou se hart te verstaan en te verstaan wat passie in haar genereer? Laat ons met respek woon op die drumpel van hierdie verborgenheid!

Anders gaan ons al die vroue moet verbrand!..

Daar was lag en applous, maar Buryer het opgespring en hulle onderbreek.

"Hou op om komedie te breek! hy het geskree en sy gesig verander.

"Jy spot met die hof en die kerk.

Het jy vergeet dat die beskuldiging van heksery oorspronklik van die aartsbiskop gekom het? Het jy vergeet dat die vervolging se hoofgetuie 'n monnik is, en dat die verweerder onderwerp is aan die prosedure om "die demoon te verdryf" deur alle reëls en hierdie prosedure het bewys dat hy 'n henchman van Satan is?

"Ek het niks vergeet nie, mnr Burrier," het Degre ernstig gesê, "Ek sal jou nou antwoord. Ja, dit is reg, dit was die eerste keer dat 'n klag van heksery teen Graaf de Peyrac gebring is deur die aartsbiskop van Toulouse, met wie hy 'n langdurige wedywering gehad het. Is die Agbare Prelate nou spyt oor hierdie intemperate daad, wat hy in 'n oomblik van bitterheid gepleeg het? Ek wil glo dat

ja, veral omdat ek in my lêer 'n appèl van sy Eminem de Fontaine het, waarin hy eis dat die saak van Graaf de Peyrac deur die kerkhof aangehoor word, en bepaal dat enige vonnis wat deur 'n sekulêre hof oorhandig word, nie sy steun sal vind nie. Hy is ook sterk gedissosieer – ek het sy brief, here, en ek kan dit vir jou lees –

van al die getuienis van iemand wat jy hier die hoofgetuie vir die vervolging noem – van die getuienis van die monnik Conan Beshe.

Ek herinner jou dat hierdie monnik, wie se frenzied gedrag ten minste agterdog onder enige sane persoon wek, verantwoordelik is vir die resultate van die enigste prosedure van "ballingskap van die demoon" waarop die vervolging blyk te wees gebaseer. Dié prosedure is op die vierde Desember verlede jaar in die Bastille uitgevoer in die teenwoordigheid van die heilige vaders van Frehl en Jonathan, wat hier is. Ek betwis nie die egtheid van die daad van

"ballingskap van die demoon", dit is inderdaad opgestel deur hierdie monnik en sy assistente, wie se identiteit ek nie onderneem om te oordeel, nie weet of hulle dit maklik gedoen het, deur onkunde, of hulle medepligtiges van Beshe. Maar ek betwis die wettigheid van die prosedure! Degre het in 'n donderende stem uitgeroep. "Ek sal nie in die besonderhede van hierdie belaglike en sinistere prosedure ingaan nie, maar ten minste twee punte sal ek daarop let: die eerste

- 'n non wat dan 'n pas van obsessie in die teenwoordigheid van die verweerder geveins het, en daar is Carmen de Merecourt, wat pas vir ons haar talent gedemonstreer het as 'n komediant en wat, wat uit die saal kom - dit kan een van die werknemers van die hof se kantoor bevestig - 'n stuk seep uitgespoeg het, waarmee sy 'n skuim gehad het. Soos 'n epileptiese; dit is 'n gunsteling truuk van bedelaars wat voorgee om fiks te wees om jammerte aan verbygangers te veroorsaak. En twee, Ek gaan terug na die valse pen, hierdie hel naald wat jy geweier het om te registreer as bewys van beskerming, gebaseer op die feit dat die bewyse is nie genoeg gewig. En as, here, is dit steeds waar, as 'n mal man en sadist 'n man aan so 'n marteling onderwerp het om jou te mislei en jou gewete te belas met die dood van 'n onskuldige?.. Ek het 'n verklaring van die Bastille dokter, gemaak 'n paar dae na die verskriklike prosedure ...

Degre lees in 'n trane stem die gevolgtrekking van 'n sekere Malenton, 'n dokter by die Bastille, wat gesê het dat, ontbied word na die sel van 'n gevangene wie se naam hy nie geken het nie, maar onthou dat sy gesig is vermink deur groot letsels, hy gevind op die liggaam van die pasiënt 'n baie ontsteekte wonde, wat verskyn, blykbaar, as gevolg van diep inspuitings

En in volledige stilte, wat gekom het nadat hy hierdie dokument gelees het, het die prokureur stadig, elke woord jaag, gesê:

"En nou, here, is dit tyd om te luister na die groot stem, wie se onwaardige mondstuk ek is, daardie stem wat nog altyd weggebly het van alle menslike gemeen en, nadat hy sy waarheid aan die gelowiges gedra het, nog altyd probeer het om verstand te bewaar.

Dit is tyd vir my, 'n nederige klerk, om die woord aan die kerk te gee.

Dit is wat sy vir jou sê.

Degre het 'n groot stuk papier ontrafel en begin lees.

"Op die nag van 25 Desember 1660 is 'n prosedure uitgevoer in die tronk van die Paleis van Justisie in Parys, wat gebruik is om 'n demoon van mnr Geoffrey de Peyrac de Moran te verdryf, wat daarvan beskuldig word dat hy saamsweer en 'n omgang met Satan gehad het. Omdat, volgens die kanonne van die Romeinse kerk, werklik besete demone drie bonatuurlike gawes moet besit: die eerste is kennis van tale, die tweede - die gawe van die wete en raai al die geheim, die derde - die bonatuurlike krag van die liggaam, ons, die enigste wettige kommissaris van die kerk Romeinse hof vir die hele Bisdom van Parys Die Groot Charmer, sowel as my assistente - twee priesters van ons heilige gemeente, op die nag van Desember 25, 1660 onderwerp die gevangene Joffrey de Peyrak om ondervraging en prosedure in streng op grond waarvan ons tot die volgende gevolgtrekkings gekom het: dat die beskuldigde slegs daardie tale ken wat Hy bestudeer het, en nie verstaan nie, in die besonder, nie Hebreeus of Chaldeërs, wat die twee van ons ken nie; dat hierdie man 'n baie vakkundige was, maar geensins 'n soothsayer nie; dat hy geen bonatuurlike krag van die liggaam getoon het nie, maar ons het diep, perky wonde, inspuitings en ou

beserings gevind. Ons verklaar dat die onderwerp aan die beproewing van Geoffrey de Peyrac geensins 'n nonsens is nie..."

Dit word gevolg deur die handtekeninge van die Dominee Vader Kirshe, 'n lid van die Jesuïete orde. Die Groot Speller van die Bisdom van Parys, sowel as die Eerwaarde Vaders van Marsan en Montan, wat teenwoordig was tydens die prosedure.

* * *

Die stilte was sodanig dat 'n mens die vlieg kon hoor vlieg. Die verbasing en verwarring van die saal het die limiet bereik, maar

niemand het beweeg nie, niemand het 'n woord geuiter nie.

Degre het na die beoordelaars gekyk.

"Ná die kerk se stem, wat kan ek byvoeg? Here Regter, jy gaan 'n uitspraak lewer. Maar ten minste sal jy dit doen met die wete dat die kerk in wie se naam jy wil hê jy moet hierdie man oortuig, hom nie skuldig sal bevind aan heksery, die misdaad waarvoor hy tot geregtigheid gebring is nie... Menere, Ek los jou alleen met jou gewete.

Degre het stadig sy hoed geneem, dit aangesit en van die preekstoel afgegaan.

Toe het regter Burrier opgestaan en sy deurdringende stem het deur die stilte gesny:

"Laat Vader Kirshe kom! Laat hom self kom! Laat hom getuig oor die prosedure wat in die geheim gedoen is, in die geheim van geregtigheid, en dus agterdogtig oor baie aanklagte.

"Vader Kirshe sal kom," het Degre baie kalm gesê. Hy moes teen hierdie tyd hier gewees het. Ek het vir hom gestuur.

"En ek sê vir jou dat hy nie sal kom nie," het Burrier geskree, "omdat jy gelieg het, het jy van begin tot einde hierdie ongelooflike storie uitgevind oor die geheime prosedure om "die demoon te verdryf" om

die verbeelding van die beoordelaars te beïnvloed. Jy wil die uitspraak beïnvloed deur agter die name van die venerable verteenwoordigers van die kerk weg te kruip. Natuurlik sou die vervalsing steeds geopenbaar word, maar dit is te laat.

Die jong prokureur, wat sy lewenslyne herwin het, het na Burya gehaas.

"Jy beledig my, meneer. Ek smee nie dokumente soos jy nie. Ek onthou die eed wat ek voor die raad van die Jesuïete koninklike orde

geneem het toe ek my rang ontvang het.

Die gehoor het weer 'n geraas gemaak. Hy het opgestaan en iets probeer sê, maar in die algemeen kon net Degre se stem gehoor word:

"Ek eis... Ek eis dat die vergadering tot môre verdaag word. Ek neem 'n eed dat Vader Kirshe sy stelling sal bevestig.

En op daardie oomblik het die deur in die erf geklap, 'n straler van koue lug met sneeu het in die saal ingebars. Almal het so gedraai en twee sneeubedekte wagte in die deur gesien. Die wagte het geskei en die pragtige geklee stewige donker man, wat, te oordeel aan die feit dat sy pruik en kleed amper droog was, in die wa aangekom.

"Mnr. Voorsitter," het hy in 'n hees stem gesê, "Ek het geleer dat, ten spyte van die laat uur, die verhoor nog aan die gang was, en ek het gevoel dit is nodig om 'n belangrike stelling te maak, na my mening...

"Ons luister, mnr.

Toe hy hom tot die verdedigingsraad wend, het die hoof van die polisie, mnr D'Abre, gesê:

"Mnr. Degre, wat hier teenwoordig was, het my gevra om die soektog na die Ds. Jesuïete-pa genaamd Kirshe, wat in die dorp was, te beveel. Ek het my mans gestuur na plekke waar hy kon wees, maar niemand het hom daar gesien nie, en toe is ek ingelig

dat onder die ysdryf op die Seine, die dooie man dood gevind is en na die lykshuis van die Chatelet geneem is. Ek het daarheen gegaan, vergesel van 'n Jesuïete priester van die Templar. Hy het nie gehuiwer om sy broer Kirsha as sy dooie broer te identifiseer nie.

Die dood, blykbaar, het vandag teen dagbreek gekom...

"So jy gaan selfs na die misdaad! Burrier het gesnars, sy hand uit in Degre se rigting.

Die ander beoordelaars het opgewonde met Massno

geargumenteer. Die skare het geskree, "Genoeg!

Dit is tyd om te stop!"

Angelique, nie lewend of dood nie, kon nie eens verstaan aan wie hierdie geroep behoort nie. Sy het haar ore met haar hande toegesluit. Maar dadelik, sien dat Massno opgestaan het, laat val haar hande en gespanne die oor.

"Here," het die voorsitter gesê, "die vergadering gaan voort. In die lig van die feit dat die hoofgetuie van die verdediging eerwaarde Vader-Jesuïete Kirshe, vernoem deur mnr Prokureur op die laaste minuut, is pas dood gevind, en Die Here Hoof van die Polisie, teenwoordig hier, het nie gevind op die lyk enige dokumente, wat pa Kirshe postuum bevestig die verklaring van prokureur Degre, en ook omdat die dominee Vader Kirshe alleen geloofwaardigheid kan gee aan die sogenaamde daad van geheime prosedure, die hof beskou die mees redelike. erken hierdie dokument as nie bestaan nie en ongeldig en word na 'n vergadering verwyder.

"Moenie dit doen nie! Degre het in 'n desperate stem geskree.

"Vertraag vonnis! Ek sal getuies vind!

Kirshe se pa is doodgemaak!

"Jy het my doodgemaak! Burrier het opgegooi.

"Kalmeer, Meester Degre," het Massno gesê, "vertrou die beoordelaars se besluit.

* * *

"Hoe lank het die vergadering gehou – net 'n paar minute of vir ewig?

Angelique het gedink dat die beoordelaars in hul vierkantige pette en rooi en swart klere nie eens beweeg het nie, dat hulle lank gelede hier is en nooit hier sal weggaan nie. Maar net nou het hulle nie gesit en staan nie. Voorsitter Massno se lippe het beweeg. In 'n bewende stem, het hy gesê:

- Verklaar die naam van die koning: Joffrey de Peyrac de Moran word aangekla en skuldig bevind aan sulke misdade, as ontvoering, goddeloosheid, verleiding, magie, heksery en ander veragtelike dade, gelys tydens die proses, in die verlossing waarvan hy aan die eksekuteur gegee sal word, geneem na die vierkant van Notre Dame katedraal, waar hy openbare bekering sal bring met sy kop ontbloot, kaalvoet, met 'n tou om sy nek, hou 'n brandende kers weeg vyftien pond. Daarna sal hy na Greve Square oorgeplaas word en lewend op 'n vuur geplaas word, vir hierdie doel uitgelê word en sal brand totdat sy liggaam en bene op die grond verbrand word en in as verander word, wat in die wind versprei sal word. Al sy fortuin sal gekonfiskeer en na die koninklike tesourie oorgeplaas word. En voordat dit brand, sal dit aan marteling gewone en noodgevalle onderwerp word. Ek verklaar dat die Sakse Fritz Hauer erken word as sy medepligtige en gevonnis tot die dood deur te hang in verlossing van sy skuld, en hy sal hang aan die galg opgerig vir hierdie doel in Greve Square totdat die dood kom. Ek verklaar: die Moor Kouassi-Ba word erken as sy medepligtige en gevonnis tot lewenslange tronkstraf in verlossing.

Die lang figuur van die verweerder, wat by die skandelike bank gestaan het en op sy stokke geleun het, het geswaai. Geoffrey de Peyrac het sy bloedlose gesig na die beoordelaars gedraai.

"Ek is onskuldig!

Sy stem het in 'n dooie stilte geklink.

En toe het hy voortgegaan in 'n kalm, maar dowe stem:

"Mnr. Baron de Massno de Puyjak, ek verstaan dat dit te laat is om my onskuld te verklaar. So ek gaan stilbly. Maar voordat ek vertrek,

wil ek my dank in die openbaar aan jou uitspreek vir jou begeerte vir geregtigheid by 'n verhoor waar jy gedwing is om voorsitter te wees en gevonnis te word. As 'n verteenwoordiger van 'n antieke edele familie, verseker ek jou dat jy meer waardig is vir jou wapen as diegene wat jou regeer.

Die rooi gesig van die President van die Toulouse Parlement het gesqueak. Skielik het hy sy oë met sy palm toegemaak en in Provencal-taal geskree, wat net Angelique en die verweerder in die saal kon verstaan.

"Totsiens! Totsiens, my broer, totsiens, landman!

Hoofstuk 49

Dit was 'n diep nag buite, hoewel die nabyheid van die dagbreek reeds gevoel kon word. Die sneeu het geval en die wind het groot vlokkies in sy gesig gegooi. Gly op swaar sneeu, mense versprei van die Paleis van Geregtigheid. Daar was lanterns aan die deure van die waens.

* * *

Angelique het alleen op die donker straat van Parys rondgedwaal.

Terwyl sy die Paleis van Justisie verlaat het, het die bende haar van die non weggestoot.

Sy meganies op pad na die Tempel, dink niks van enigiets, wil net een ding: eerder terug te keer na haar kamer en buig oor die wieg van Florimone.

Hoe lank het sy so gegaan en gestruikel?.. Die strate was verlate. In sulke slegte weer het selfs vagrants in hulle grawe weggekruip. Daar was ook byna geen geluid wat uit die kroeë gekom het nie -

die nag was verby, en die dronkaards wat dit nooit aan die huis gemaak het nie, het onder die tafels gesnoer of hulle siele uitgestort

na 'n paar sluimerende meisie. Die sneeu het die stad met onheilspellende stilte gehul.

Net nader die vesting muur van die Templar, Angelique onthou dat die hek op hierdie tydstip moet wees op slot. Maar sy het die horlosie hoor veg op die toring van die katedraal van ons Dame van Nasaret en vyf dowe houe getel. In 'n uur sal die poorte oopgaan. Sy het die trekbrug oorgesteek en onder die boog van die vaderlike weggekruip. Haar gesig was nat van die smeltkroes. Gelukkig het 'n gemaklike kloosterkleed gemaak van dik wol, wat bestaan het uit verskeie rompe, 'n digte pet met wye draaie en

'n kappie kaap haar teen die koue beskerm. Maar haar bene is nogal ysig.

Die kind het onder sy hart beweeg. Angelique het haar hande op haar maag gesit en hom met onverwagse woede gedruk. Hoekom is hierdie kind so hardnekkig gretig om te lewe terwyl Geoffrey moet sterf?..

Op die oomblik het dit gelyk of die wankelende sneeu sluier deurbreek, en 'n paar monster, asemhaling swaar, gespring onder die boë van die vloede.

Toe die eerste skrik verby is, het sy die Sorbonne herken.

Om haar pote op haar skouers te sit, het die hond haar gesig met 'n rowwe tong gelek.

Angelique het haar gestreel en in die duisternis ingeloer, waar sy haar dans met dik sneeuvlokkies voortgesit het. Die Sorbonne is Degre. Nou sal Degre verskyn, en saam met hom - hoop. Hy sal met iets vorendaag. Hy sal jou vertel wat meer gedoen moet word om Geoffrey te red.

Sy het die jong man se voetspore op 'n houtbrug gehoor. Toe hy mooi kyk, was hy op pad na haar.

Is jy hier? Hy het in 'n fluistering gevra.

"Ja," het hy gesê.

Degre het oorgekom. Sy het hom skaars gesien, maar toe hy praat, kon sy sy asem voel, en die reuk van tabak het haar pynlik aan Geoffrey herinner.

"Hulle het my probeer gryp terwyl ek die Paleis van Justisie verlaat het, maar die Sorbonne het een van hulle verwurg en ek het daarin geslaag om te ontsnap. Die Sorbonne het jou spoor gevind en my hierheen gebring. Nou moet jy verdwyn. Kry jy dit? Vergeet van jou

naam, stop al die probleme, al die besigheid. Andersins, een fyn oggend sal jy uit die Seine gesleep word as Kirshe se pa, en jou seun sal

'n ronde weeskind bly. Ek het die moontlikheid van so 'n hartseer einde vooruit gesien. Daar is 'n perd wat vir my wag by die hekke van St. Maarten. Oor 'n paar uur, sal ek lankal weg wees.

Angelique het aan die mou van sy nat kleed vasgeklou. Haar tande het gedreunsing.

"Jy vertrek nie?.. Jy gaan my nie verlaat nie?..

Met haar hande om Angelique se dun polse het Degre haar stuiptrekkings verkeerdelik vingers afgeskeur.

"Ter wille van jou het ek alles op die spel geplaas en alles behalwe my eie vel verloor.

"Sê dit. Sê vir my, wat anders kan ek vir my man doen?

"Die enigste ding wat jy vir Hom kan doen...

Degre het ge huiwer, maar het dadelik haastig voortgegaan:

"Gaan na die eksekuteur en gee hom 'n dertig-ek, so hy sal hom verwurg. aan die vuur. Ten minste sal jou man nie ly nie. Hier, neem dertig Ekyu.

Angelique het gevoel dat hy haar beursie in haar hand gesit het.

Sonder om 'n ander woord te sê, het Degre vertrek. Sorbonne het agter haar meester aangegaan, maar het na Angelique teruggekeer en

getrou na haar gesig gekyk. Degre fluit. Die Sorbonne het haar ore opgeskerp en in die nag met een sprong verdwyn.

Hoofstuk 50

Mather Oben, die eksekuteur, het in die vierkant van die pilpos, naby die vismark, gewoon. Hy moes net daar en nêrens anders woon nie.

Sedert die tyd onmeetbaar, hierdie detail is nog altyd bespreek in die dokumente oor die aanstelling van die Parys eksekuteur. Al die winkels en stalletjies in die plein het aan hom behoort, en hy het hulle aan klein handelaars verhuur. Verder het hy steeds die reg gehad om in sy guns van elke skinkbord op die mark 'n handjievol vars groente of korrels, rivier- of seevisse, hooi aan te kla.

En as die vishandelaars die koninginne van die mark was, was die eksekuteur sy geheime en gehate heer.

Angelique het na die eksekuteur gegaan toe dit 'n bietjie donker was.

Dit is gelei deur 'n jong Cordo.

Selfs op so 'n laat uur naby die mark was nog baie oorvol. Verby Pottebakkery en Kaasstraat. Angelique het in hierdie eienaardige kwartaal, gevul met guttan uitroepe van markhandelaars, wat bekend was vir hul rooi gesigte en skilderagtige taal en verteenwoordig hier 'n bevoorregte landgoed. In die slote het honde aan die vullis geknak. Elke nou en dan is die strate geblokkeer deur

karre met hooi en vuurmaakhout. Die lug was versadig met die reuk van die see, wat uit die rakke van die vismark gekom het.

Tot hierdie skerp reuk, sowel as die reuke van vleis en kaas gemengde siek stank, wat kom uit 'n hoop lyke uit die nabygeleë begraafplaas van die Onskuldige, waar vir vyf eeue die bene van Paryse geneem is.

Die berugte pilaar- 'n oktagonale twee-storie struktuur met 'n puntige dak, wat lyk soos 'n toring -

toring in die middel van die vierkant. Deur die hoë geluide vensters van die tweede verdieping kon jy

'n groot ysterwiel sien, wat binne-in die toring gedraai het.

Daardie aand is 'n dief by die pillory blootgestel. Sy kop en hande is in spesiale gate op die rand van die wiel vasgeklem. Van tyd tot tyd het een van die eksekuteursassistente die wiel in werking gestel, en toe het die swart gesig van die dief en sy geswelde hande in die vensters geflits, en hy het gelyk soos 'n somber figuur soos dié dat elke vyftien minute op die toringklok uitspring. Kykers het by die pos bymekaargekom en gelag en gekyk na die dief se gesig wat deur pyn verwring is.

"Dit is Jactans," het iemand gesê, "die bekendste markdief.

"Wel, nou sal almal hom ken!

"Laat hom net sy neus op die mark steek, skree die handelaars en skoondogters dadelik: "Dief!"

"Jy kan jou skêr, maat, weggooi, jy hoef nie weer hulle beursies af te sny nie!

Die pillory oorvol nogal 'n klomp mense. Maar mense het hier bymekaargekom nie net om te kyk na die dief wat by die pos vertoon

word nie, hulle wou met twee eksekuteursassistente saamspan en tekens kry wat hulle op die grondvloer verkoop het.

"Jy sien, madame," het Cordo met trots gesê, "al hierdie mense wil môre die uitvoering sien. Maar natuurlik sal al die tekens nie genoeg wees nie.

Met 'n onsensitiwiteit onafskeidbaar van sy beroep, wat belowe het om hom 'n manjifieke eksekuteur te maak, het hy vir Angelique 'n boodskap gewys dat die heralde in die oggend in die stad gelees het by alle kruisings:

"Mnr. Oben, die permanente eksekuteur van die stad Parys en sy environs, berig dat hy teen 'n redelike prys 'n plek op die steierwerk sal verkoop, waaruit jy môre 'n brand in die Greve-plein kan sien vir

die uitvoering van die towenaar. Tekens kan gekoop word van die meesters van die geïmproviseerde meester Oben, uit die skandelike pilaar. Plekke sal met 'n heraldiese lelie gemerk word, en op die tekens sal die kruis van St. Andrew uitgebeeld word."

"Wil jy hê ek moet vir jou 'n kenteken koop as jy geld het?" Die vakleerling van die eksekuteur het vriendelik voorgestel.

"Nee, nee, Angelique het met afgryse gereageer.

"Jy het die reg om dit te doen," het die tiener deurdag gesê. "Sonder

'n kenteken kan jy nie eens naby kom nie, ek waarsku jou. Wanneer iemand opgehang word, is die mense amper weg, almal het dit reeds gesien, maar hulle brand baie minder dikwels. Die geliefde gaan wees, o- oh-! Mather Oben sê hy is reeds bekommerd. Hy hou nie daarvan om baie mense rond te hê nie en almal skree. Hy sê jy sal nooit raai wat in hulle gedagtes kan kom nie. Hier, madame, ons is hier. Tik.

Die kamer waarin jong Cordo Angelique bekendgestel het, was skoon, netjies. Ons het net kerse aangesteek. By die tafel het drie

dogtertjies, netjies geklee, in wolkappers gesit, waaronder blonde hare uitgeklop is en pap van houtbakke geëet het.

In die hart, die eksekuteur se vrou darn haar man se helder rooi hemp.

"Hi, gashere," het Cordo gesê. "Ek het hierdie vrou gebring, sy wil met die eienaar praat.

Hy is in die Paleis van Geregtigheid. Ek moet binnekort kom. Gaan sit hier, my skoonheid.

Angelique het op 'n bankie teen die muur gesit. Die minnares het van onder haar blaai na haar gekyk, maar het nie oor enigiets gevra nie, en dit het haar van alle ander vroue onderskei. Hoeveel keer het sy hulle op hierdie bank gesien, ontstelde vroue, lydende moeders, desperate dogters, wat gekom het om tot die eksekuteur te bid om

die laaste barmhartigheid te gee, om die lyding van 'n geliefde te verlig!..

Hoeveel mense het by hierdie stil huis ingebreek en, handjies goud of dreigendes uitgehou, van die eksekuteur die onmoontlike geëis –

om die skuldigbevinding te help ontsnap.

Die eksekuteur se vrou was stil, hetsy uit onverskilligheid of simpatie, en in stilte is dit net gehoor hoe stil die meisies gelag het en Cordo geterg het.

* * *

Toe sy die stappe by die deur hoor, het Angelique opgestaan, maar dit was nie die een waarop sy gewag het nie. Die inatin blyk 'n jong abbot te wees. Voordat hy ingegaan het, het hy lank sy rowwe, modderbedekte skoene op die voorstoep afgevee.

"Is Mather Oben nie by die huis nie?"

Hy sal binnekort hier wees. Kom in, kom in, Mnr Abbot en, as jy wil, sit in die hart.

"Jy is baie vriendelik, madame. Ek behoort aan die Mission Vincent de Paul, en ek word opdrag gegee om die veroordeelde persoon môre tot teregstelling te vergesel. Ek het na Master Obeen gegaan om vir hom 'n brief te oorhandig wat deur die hoof van die polisie onderteken is en hom toestemming kry om na die ongelukkige te gaan. Dit is 'n goeie ding om die nag deur te bring voordat jy in gebede sterf.

"Dit is reg, dit is reg," het die eksekuteur se vrou gesê. "Gaan sit, mnr Abbot, droog jou kleed. Cordo, gooi vuurmaakhout in die vuur.

Sy sit die rooi hemp eenkant en gaan sit vir die draaikop.

"En jy is 'n dapper man," het sy voortgegaan. "Is jy nie bang vir die towenaar nie?"

"Wanneer die uur van die dood kom, verdien enige skepping van God, selfs die sondigste, ons medelye. En hierdie man is onskuldig.

Hy het nie die verskriklike misdaad gepleeg waarop hy beskuldig word nie.

"O, hulle sê almal so! Die eksekuteur se vrou het filosofies gesê.

"As mnr. Ek het hom angstig gehoor praat net 'n paar uur voor sy dood oor die onregverdige beskuldiging wat oor een van die edeles van die koninkryk gehang het. As mnr Vincent gelewe het, sou hy waarskynlik die vuur saam met die veroordeelde man geklim het en die mense gevra het om hom te verbrand, maar nie die onskuldige oortuiging nie.

"Dit is wat my arme man tormenteer! die eksekuteur se vrou uitgeroep. "Jy kan jou nie indink nie, mnr Abbot, hoeveel bloed hy vir homself bederf het weens môre se teregstelling. Hy het reeds ses massas by die Kerk van St. Eustace bestel, een in elke kant altaar.

En as alles goed gaan, sal 'n ander een bestel, in die hoofaltaar.

"As mnr.

— ... daar sou nie meer diewe of towenaars wees nie, en ons sou uit

'n werk wees.

"Jy sal gerookte vis op die mark of blomme op die New Bridge verkoop en jy sal nie ongelukkig daaroor voel nie.

"En reg," lag sy.

Angelique het na die abbot gekyk. Sy woorde het haar amper aangespoor om op te staan, te roep en sy barmhartigheid te vra. Hy was jonk, maar in sy siel was daar 'n vuur verlig deur mnr. Hy het rowwe hande gehad en hy het eenvoudig en beskeie vasgehou, soos 'n man van die mense. Hy sou waarskynlik in die teenwoordigheid van die koning gewees het. En tog het Angelique nie beweeg nie.

Gedurende hierdie twee dae het sy soveel vlambare trane in haar kamer gestort, alleen met haar verskriklike ongeluk. Maar nou het haar trane uitgeloop en haar hart is gepetrifiseer. Geen balsem kon die pyn van haar bloeiende wond troos nie. Wanhoop het aanleiding gegee tot 'n giftige blom – haat.

"Hulle sal my betaal vir al die lyding wat aan hom veroorsaak is." En toe sy hierdie besluit geneem het, het sy skielik dors na die lewe wakker gemaak, energie. Hoe kan jy iemand soos Beshe vergewe?..

Sy het voortgegaan om te sit, gevries in 'n gespanne houding en stuiptrekkings wat onder haar kaapse beursie vasgeklou het, wat Degra haar gegee het.

"Jy kan my glo, mnr Abbot, maar die grootste sonde is dat ek trots is op my posisie," sê die eksekuteur se vrou.

"O, jy is vir my ongelooflik! die abbot het uitgeroep en homself op sy knieë geklap. "Maar om dit in gewete te stel, my dogter, jy is almal so gehaat as gevolg van jou man se handwerk, die bure draai weg van jou wanneer jy verbygaan, antwoord jou deur jou tande. So verduidelik vir my, ek kan dit nie self verstaan nie, wat vind jy 'n bron van trots en ydelheid?

"Ja, dit is alles waar," sug die arme ding. "Maar as ek my man sien, met sy bene wyd versprei, lig sy groot byl, en , "Jou oor! "Ek kan nie anders as om trots op hom te wees nie.

"My dogter, ek sidder om na jou te luister.

En die abbot het deurdag bygevoeg:

"Die menslike siel is onstabiel!

Teen hierdie tyd het die deur oopgegaan, die geraas van die vierkant het in die kamer ingebars en 'n wye skouerreus het die kamer in 'n rustige, swaar stap binnegegaan. Hy het iets gemurmureer in plaas daarvan om te groet, om die hede gekyk met die ondeurdringbaar

blik van 'n man wat altyd reg is in alles. Sy dik rimpelende gesig met groot kenmerke was onvrugbaar. Dit het nie boos gelyk nie, maar net koud en hard, soos 'n klipmasker. Dit was die gesig van 'n man wat onder sekere omstandighede nie sou lag of huil nie, die grafgrawer se gesig, of... koning, het Angelique gedink, skielik gevind dat hy ingeskryf het, ten spyte van die rowwe ambagsmanbaadjie, soortgelyk aan Louis XIV.

Dit was die eksekuteur.

Angelique het opgestaan, die priester het ook opgestaan en stil-stil vir die eksekuteur 'n brief van die hoof van die polisie oorhandig.

Mater Oben het na die kers gegaan om dit te lees.

"OK," het hy gesê. "Môre teen dagbreek sal ek jou daarheen neem.

"Kan ek nie vanaand daar heen gaan nie?"

Dis onmoontlik. Dit is alles toegesluit. Ek kan jou alleen na die selfmoordbomaanvaller neem, en om eerlik te wees, mnr. Ander ambagsmanne is verbied om saans te werk, maar vir my is daar nie

'n rus of nag nie. As hierdie here, wat tot die dood gevonnis word, na hulle wyk sal kom, is hulle baie woedend en is hulle gereed om amper die nag in die tronk deur te bring! Vandag het alles in beweging gegaan: water, Spaanse stewels, en bokke.

Die priester het biddend sy palms gevou.

"Ongelukkig! Alleen in 'n donker sel na so 'n marteling en wag om te sterf! God help hom!

Die eksekuteur het 'n verdagte blik op hom gewerp.

"Maar ten minste gaan jy my geen probleme veroorsaak nie?" Ek het genoeg gehad van hierdie monnik Beshe, hy is vas aan my, hy het dit asof ek iets mis. Ek sweer op Saint Kozma en Saint Elua, eerder hierdie monnik word beset deur die duiwel!

Deur dit te sê, het Master Oben die diep sakke van sy baadjie bevry.

Hy het 'n paar klein gizmos op die tafel gegooi en die meisies het skielik met vreugde uitgeroep. Maar op dieselfde oomblik was daar

'n uitroep van afgryse.

Angelique het met uitgebreide oë gekyk na die pêrelversierde boks wat onder die goue munte ly, waarin Joffrey gewoonlik sy sigare gehou het. Nie die hantering van haarself, Angelique in 'n onmiddellike gryp die boks en druk dit op haar bors.

Die eksekuteur was nie kwaad nie, hy het net haar vingers gestrek en die boks weggeneem.

"Maklik, meisie, alles wat ek in die sakke vind van diegene wat ek tereg martel, behoort aan my.

"Jy is 'n inbreker! "Angelique het uitgeroep en verstik." "Veragtelike dief, pluiter!

Die eksekuteur het stadig 'n gekerfde silwer kis uit die rak bokant die deur uitgeneem en sy prooi stil-stil daarin gevou. Sy vrou, wat voortgaan om te spin, het haar kop geskud. As sy na die abbot kyk, het sy saggies gesê asof sy om verskoning vra vir Angelique:

"Jy weet, hulle sê almal dieselfde ding. Jy kan nie aanstoot neem deur hulle nie. Alhoewel hierdie een sal moet verstaan dat ons min van die verbrande sal kry. Daar is niks om te verdien nie, maar wanneer hulle hang, verkoop ons vet aan aptekers, en bene ...

"O, spyt, my dogter," het die priester haar onderbreek en haar ore met sy hande op haar bedek.

Hy kyk na Angelique met deernis en empatie. Maar sy het dit nie opgemerk nie. Sy het gebewe, sy het haar lippe gebyt. God, sy het die eksekuteur geskrap! Nou sal hy nooit haar verskriklike versoek vervul waarvoor sy na hom toe gekom het nie.

Mater Oben het in dieselfde swaar stap om die tafel gegaan en dit genader. Toe hy sy duime op sy wye gordel gesluit het, het hy kalm na Angelique gegaan.

"Wel, waarvoor kan ek jou dien, behalwe dit?"

Sy het gebewe, nie in staat om 'n woord te sê nie en het stil-stil haar beursie aan hom uitgedeel. Hy het dit geneem, dit op sy hand gesit en weer sy uns okay kyk na Angelique gedraai.

Wil jy verwurg word?

Sy knik.

Die eksekuteur het sy beursie oopgemaak, 'n paar eks op sy palm uitgestort en gesê:

"Goed, dit sal gedoen word.

Maar, vang die bang voorkoms van die jong abbot, wat alles gehoor het, frons.

"Jy gaan niemand vertel nie, genees?" Jy weet ek neem baie risiko's. As hulle agterkom, gaan ek baie moeilikheid kry. Hier is dit nodig om op die laaste minuut op te tree, wanneer die rook ten minste 'n bietjie die paal van die gehoor sal wegsteek. Ek wil net 'n guns doen, jy weet...

"Ja... Ek sal niks vir enigiemand sê nie," het die abbot met moeite gesê. "Ek is... Jy kan op my staatmaak.

"Ek indoktrineer vrees, is ek nie?" die eksekuteur gevra. "Is dit die eerste keer dat jy tot die dood gevonnis is?"

"Toe die oorlog aan die gang was, het ek, as boodskapper van mnr Vincent se Missie, dikwels die ongelukkiges vergesel na die einste boom waarop hulle gehang is. Maar dit was die oorlog, die gruwel en die woede wat veroorsaak word deur die oorlog... En nou, wanneer...

En Die kuur het 'n verpletterend uitgewys by die blonde meisies wat voor hul bakke sit.

"En nou is dit geregtigheid," het die eksekuteur in 'n byna plegtige stem verklaar. Hy leun op die tafel en vestig gemaklik, soos 'n man wat graag wil praat.

"Ek hou van jou, Cure. Jy weet, jy het my herinner aan 'n tronkpriester waarmee ek lank gewerk het.

En ons moet hom krediet gee – al die veroordeeldes, wat ons Hom na die hemel vergesel het, voor sy dood die kruisiging gesoen het.

En na die teregstelling het hy altyd gesnik, asof hy sy eie kind verloor het, en so bleek geword dat ek hom 'n glas wyn laat drink het, sodat hy 'n bietjie na sy sintuie sou kom.

Ek neem altyd 'n beker goeie wyn saam met my. Jy weet nooit hoe dit gaan uitdraai nie, veral met die assistente. My pa was 'n eksekuteursassistent toe Ravalak, henry IV se moordenaar, in The Square of Greve verklein is. En daarom het Hy vir my gesê... Maar, okay, in die algemeen, hierdie storie wat jy nie te veel hou nie. Dan, wanneer jy gewoond raak aan 'n bietjie, sal ek jou vertel. So, ek het soms vir hierdie priester gesê, "Luister, genees, dink jy ek sal self hel toe gaan?" Wag, Abbot, ek gaan vir jou iets wys, dit gaan jou 'n bietjie kalmeer.

* * *

Nadat hy weer in sy baie sakke probeer het, het Master Oben 'n klein borrel uitgehaal.

"Die geheim van hierdie posie is deur my vader aan my geopenbaar, en aan hom – sy oom, wat die eksekuteur onder Henry IV was. Die apteker verseker dat die poeier niersiekte en apoplexy genees, maar dit het die skedel nodig van slegs 'n jong man wat 'n gewelddadige dood gesterf het. En tog... Dit is sy besigheid. Ek gee hom een of twee skedels, en hy gee my 'n posie sonder te veel praatjies.

Wanneer ek 'n paar druppels posie aan die selfmoordbomaanvaller gooi, word hy dadelik 'n goeie man, want die gevoelens word verdoof. Dit is waar, ek gee net hierdie posie aan diegene wie se familie my betaal. Maar steeds, Mnr Abbot, Ek doen hulle 'n groot guns, is ek nie?

Angelique het met verbasing na hom geluister. Die eksekuteur het na haar gedraai:

"Wil jy hê ek moet hom môreoggend 'n paar drankies gee?"

Sy het skaars haar wit lippe uitgedruk:

"Ek is... Ek het nie meer geld nie. "Goed, dit gaan afgaan in die betaling," sê Master Oben, wat sy beursie in die palm van sy hand geslinger het.

Hy het die Silwer kis na hom toe geskuif en sy beursie daarin gesit.

Angelique het na die deur gegaan en uitgegaan.

Sy was naar. Haar onderste rug was seer en het buitengewoon haar hele liggaam gebreek. Die ou herlewing het op die plein geheers, uitroepe en lag kon gehoor word, en na die swaar, onderdrukkende situasie in die eksekuteurshuis het sy selfs 'n bietjie ligter op haar siel gevoel.

Ten spyte van die ryp was die deure van die winkels wyd oop. Die gashere, wat op die drumpel staan, soos altyd op hierdie uur, het met mekaar gepraat. Die wagte het die dief van die pillory verwyder en hom nou na die tronk van Chatelet geneem, en die kinders se vaatjie het agter hulle aangehardloop en sneeuballe na hulle gegooi.

Angelique het iemand se haastige voetspore gehoor. Asemhaal, sy is oorval deur 'n jong abbot.

"My suster... my arme suster," het hy gemompel. "Ek kon jou nie alleen in hierdie toestand los nie.

Angelique het skerp teruggedeins. In die flou lig van die lantern van een van die winkels was die abbot met afgryse vervul om 'n deursigtige, bloedvrye gesig te sien, waarop groen oë net met 'n paar fosforlig gebrand het.

"Los my," het Angelique in 'n streng stem gesê. Daar is niks wat jy vir my kan doen nie.

"Bid tot God, my suster. . .

"In die Naam van jou god, sal my onskuldige man môre verbrand word.

"My suster, moenie jou lyding vererger deur teen die lug te murmureer nie. Onthou, in die Naam van God het Jesus Christus gekruisig.

"Ek gaan mal raak met jou nonsens! Angelique het in 'n deurdringende stem geskree, wat vir haar gelyk het of sy van iewers van buite af kom. "Maar Ek sal nie rus totdat Ek een van jou

"bedienaars van God" straf nie en Hy sal sterf in dieselfde verskriklike pynigings!

Sy leun teen die muur, bedek haar gesig met haar hande, en haar liggaam geskud met sobs.

"Jy sal hom sien. Sê vir hom ek het hom lief, ek het hom lief... Sê hom... O, sê vir hom ek was tevrede met hom. En tog... vra my hoe om die kind te noem wat gebore moet word.

"Goed, my suster.

Hy het probeer om haar hand te vat, maar sy het dit uitgetrek en vorentoe gegaan.

Die priester het besef dat dit sinneloos was om haar te volg. Buig, asof die las van menslike droefheid hom heeltemal verpletter het, het hy deur die strate gestreel, waar mnr.

* * *

Angelique het haastig na die Tempel geloop. Dit het vir haar gelyk of sy geluide in haar ore gemaak het, want sy kon die hele tyd hoor, asof om haar skree: "Peyrak! Peyrak!"

Uiteindelik het sy gestop. Nee, sy sien dit nie.

... En Satan is die enigste een wat ten volle beloon is vir skoonheid...

Klim op 'n klip bollard, wat die ruiters dien om dit meer gerieflik te maak om te spring in die saal, 'n dun seun hees stem keel die laaste

verse van 'n paar liedjie, 'n pak afdrukke waarvan hy onder sy arm gedruk.

Angelique het teruggekom en vir 'n liedjie gevra. Gedruk op 'n vel growwe papier, dit nog steeds geruik van druk verf. Dit was te donker om buite te lees, en Angelique, nadat hy 'n blaar gevou het, het weer afgesit. Terwyl sy die Templar genader het, het haar gedagtes na Florimon teruggekeer. Hy was nou so fidgety dat sy bang was om hom alleen te los. Dit moes aan 'n krip gekoppel word, en die baba het regtig nie daarvan gehou nie. Toe sy ma nie by die huis was nie, het hy heeltyd gehuil, en toe sy terugkeer, het sy hom gesnik en gebewe. Sy het nie gewaag om te vra om na hom mev Scarron om te sien nie, want na die skuldigbevinding van Joffrey het sy vergaderings met Angelique vermy en haar gesien, amper gedoop.

Selfs op die trappe het Angelique gehoor hoe Florimon huil en haastig boontoe hardloop.

"Ek het gekom, my skat, my klein prins. O, waarom is jy nog so jonk?

Sy het lewendig die vuurmaakhout in die hart gesleep en 'n pan pap vir Florimon gesit. Die kind het op die volle keel geskree en sy hande aan haar uitgehou. Uiteindelik het sy die seun uit sy tronk getrek en hy, asof deur magie, stil geword het en selfs 'n baie mooi glimlag waardig was.

"Jy is 'n bietjie boef," sê Angelique en vee sy nat gesig van trane af.

Haar hart het skielik ontdooi. Toe sy Florimon grootgemaak het, het sy hom bewonder deur die lig van die vlam, waarvan die rooi glans in die seun se swart oë weerspieël word.

"My klein prins! Pragtige my klein engel! Selfs al het ek jou nog steeds! Hoe mooi is jy!

Florimon het blykbaar haar woorde verstaan. Hy bult sy bors en glimlag met 'n paar eenvoudige trots en selfs selfvertroue. Met al sy

verskyning het dit gelyk of hy verklaar het dat hy ongetwyfeld die middelpunt van die heelal was. Angelique het hom gesmeek, saam met hom gespeel. Hy het soos 'n kuiken geklim. Geen wonder Cordo se weduwee het herhaaldelik gesê dat hy baie beter praat as wat hy op sy ouderdom moet hê nie. Dit is waar, het hy gesê nie baie ineen stort nie, maar dit was heel moontlik om te verstaan. Nadat sy ma hom uitgekoop en in 'n krip gesit het, het hy geëis dat sy die lullaby

"Green Mill" sing.

Angelique het baie werk gehad om te doen om haar stem van bewing te hou. Liedere spreek gewoonlik vreugde uit, wanneer die hart vol droefheid is, kan jy skaars praat, maar sing ... Wat 'n nie-menslike poging is nodig hiervoor!

"Meer! Meer! Florimon het geëis.

Toe begin hy met 'n salige voorkoms om sy duim te suig. Hy het onwetend soos 'n bietjie tiran gedra, maar Angelique was nie kwaad vir hom daarvoor nie. Sy het met afgryse van die minuut gedink wanneer hy aan die slaap sou gaan, en sy sou alleen in die oggend moes wag. Uiteindelik het hy aan die slaap geraak en sy het lank na haar slapende seun gekyk en toe opgestaan, gebroke en gefakkel gevoel. Miskien was dit die monsteragtige marteling waaraan Geoffrey vandag in haar liggaam onderwerp is? Sy het nie uit haar gedagtes die woorde van die eksekuteur: "Vandag het alles in beweging gegaan: water, en Spaanse stewels, en buck." Sy het nie

'n baie duidelike idee van die gruwel agter hierdie woorde gehad nie,

maar sy het verstaan dat die persoon wat sy liefgehad het, gemaak is om ondraaglik te ly. O, ten minste is dit binnekort verby!

"Môre," het sy hard gesê, "môre, my geliefde, jy sal vrede vind.

Uiteindelik sal jy ontslae raak van hierdie onkundige en wilde mense!..

Die pamflet op die tafel met die liedjie wat sy op pad huis toe gekoop het, het omgedraai. Angelique het

'n kers vir hom gebring en gelees:

In die hel, waar die

afgrond

swart en swart is en in die spieël kyk, het satan gesê, "Mense sê dat ek al hoe skaarser is.

Ek sweer vir die onderwêreld, die gerug is verkeerd!"

Toe kom die storie, soms eerder getuie, maar meestal onwelvoeglik, oor hoe Satan verbaas het, waarom sy gesig kerkskilders so verskriklik uitbeeld, en of dit die onderskeid van vergelyking met die menslike gesig kan weerstaan. In die hel is hy aangebied om 'n skoonheidswedstryd te reël met die deelname van nuwelinge, wat binnekort van die grond af sal aankom.

Net in hierdie

tyd onder die gekerm en donderweer van die Drie towenaars in die plein het gebrand.

En

al drie van hulle het in 'n ry hel toe gekom.

Een was almal

blougesig,

die ander was met 'n swarter gesig, en die derde is Peyrak genoem.

En laat

ek glo die eerlike mense dat almal was 'n freak freak.

En daar was

drie van hierdie nefarious persone, alhoewel mense, en met die voorkoms van

gorgons, die hele hel bang, en die swart kudde, Vlerke oopgemaak, weggevlieg, die muur.

En Satan

is die enigste een wat ten volle beloon word vir skoonheid.

Angelique kyk na die byskrif: "Claude Le Petit, Les Miserable Poet."

Met 'n bitter glimlag het Angelique 'n blaadjie verkrummel. "Dit is wat ek gaan doodmaak," het sy gedink.

Hoofstuk 51

"Die vrou moet haar man volg," het Angelique vir haarself gesê toe dagbreek gekom het en 'n duidelike, reënbooglug oor die kloktorings van Parys geopen het.

Ja, sy sal daar heen gaan. Sy sal hom tot die einde toe volg. Moet net versigtig wees, moenie jouself gee nie, anders kan dit beslag gelê word. Maar skielik sal hy haar sien, haar herken...

Met Florimon wat in haar arms geslaap het, het Angelique ondertoe gegaan en aan Cordo se weduwee geklop, wat reeds 'n vuur in die hart aangesteek het.

"Kan ek dit vir 'n paar uur aan jou oorlag, Moeder Cordo?"

Die ou vrou draai na haar hartseer gesig van die heks.

"Sit hom op my bed, ek sal na hom oms sien. Dit gaan regverdige, arme lam wees! Die eksekuteur sal vir die vader sorg, en die eksekuteur sal vir sy seun sorg. Gaan, gaan, my dogter, en bid tot

die langlydende Maagd Maria, mag sy jou ondersteun in jou droefheid.

Van die drumpel af het sy na Angelique geskree in die strewe:

"Jy hoef nie na die mark te gaan nie. Wanneer jy terugkom, eet saam met my.

Angelique kon skaars die krag vind om die ou vrou te bedank en het gesê dat sy niks nodig gehad het nie, dat sy geen aptyt gehad het nie. Sy skud haar ruige kop en, mompel iets onder haar neus, het in die huis ingegaan.

* * *

Soos 'n somnambula, het Angelique uit die Templar-hek gekom en na Greve Square gedwaal.

Die mis oor die Seina het net begin verdwyn, maar in die waas het reeds 'n pragtige ensemble van die stadsaal geloom, wat 'n groot vierkant oor die hoof gesien het. Dit was baie koud, maar te oordeel aan die blou lug, het die dag belowe om sonnig te wees.

Aan die ander kant van die plein, op 'n klipplinth, het 'n groot kruis gestaan, en langs dit was 'n galg, waarop die liggaam van die opgehangte man geswaai het.

Die mense het reeds begin bymekaarkom en almal het om die galg geskare.

"Dit is 'n Moor," het hulle in die skare gesê.

"Nee, dit is die ander een. Hy was teen dagbreek opgehang.

Wanneer die towenaar op die trollie gebring word, sal hy dit dadelik sien.

"Maar hy het 'n baie swart gesig.

"Dit is omdat hy opgehang is. Dit was egter voorheen blou. Ken jy die lied?

Iemand het begin neurg:

Een was almal

blougesig,

die ander was met 'n swarter gesig, en die derde is Peyrak genoem.

En Satan

is die enigste een wat ten volle beloon word vir skoonheid.

Angelique het haar mond met haar hand gedruk om die skreeuende gereed te bevat om uit te breek. In 'n verskriklike swaai lyk met 'n geswelde gesig en tong uitsteek, het sy die Sakse Fritz Hauer herken.

Sommige seun het na haar gekyk en gelag, gesê:

"O, is my suster flou? Wat sal met haar gebeur wanneer die towenaar begin braai?

"Hulle sê dat vroue soos vlieë na heuning vashou.

"Ek dink nie so nie. Hy was ryker as die koning self!

"En hy het al sy goud onttrek met die hulp van al die duiwels!

Angelique het gebewe en sy was stuiptrekkings toegedraai in haar kaap.

Die dik wors, wat op die voorstoep van die winkel staan, het goed geaard vir haar gesê:

"Jy moet hier uitkom, dogter. Hierdie vertoning is nie vir 'n vrou wat geboorte gaan gee nie.

Angelique het haar kop hardnekkig geskud.

Glans na haar bleek gesig en groot dwaal oë, die worsmaker het sy skouers geskrik. Hy het gesien hoe ongelukkige vroue om die galg rondloop en meer as een keer brand en daaraan gewoond is.

"Sal die teregstelling hier wees?" Angelique het in 'n stille stem gevra.

"Afhangende van die uitvoering waarheen jy gekom het. Ek weet daar gaan vanoggend 'n paar koerantman voor The Chatelet wees.

Maar as jy belangstel in 'n towenaar, is dit hier in Greve Square.

Sien jy 'n vuur daar?

Die vreugdevuur is nog verder gaar, amper by die Seine self. 'n Groot hoop hout, waaruit die paal uitgesteek het. 'n Leer was aan die paal vasgemaak.

'n Paar meter van die vuur was 'n steierwerk, waar die koppe gewoonlik afgesny is. Nou was daar banke daarop, en die eerste toeskouers wat tekens gekoop het, het reeds begin gaan sit.

Die ysige wind, wat van tyd tot tyd gekom het, het die rypverkrummelende gesigte met sneeustof ge stort. Sommige ou vrou het onder die afdak van die wors kom opwarm.

"Dit is vandag koue," het sy gesê. "Ek sou graag nêrens heen gaan nie, en sou myself in die markvis en bask in die rooster verhandel, maar het my suster belowe om die been van die towenaar te bring –

van rumatiek.

Hulle sê dit help.

"Ja," het hy gesê. Die barbier van die seepstraat het belowe om dit met oliepoppie te slyp, sê beter beteken om nie te vind nie.

"Maar dit sal nie maklik wees om 'n been te kry nie. Mather Oben het geëis dat die wagte verdubbel word.

"Natuurlik, hierdie jakkals, hierdie bloedige nageslag wil die beste stukke ruk! Maar hy is die eksekuteur of nie die eksekuteur nie, en dit is nodig om alles in regverdigheid te kry, - die ou dame wreed verslaaf, wat haar vrot tande sigbaar gemaak het.

"Miskien by Notre Dame-katedraal sal jy eerder minstens 'n stukkie van sy hemp kry.

Angelique voel haar rug bedek met koue sweet. Sy het heeltemal vergeet van die eerste fase van hierdie monsteragtige seremonie: die openbare bekering in notre Dame Notre Dame Square.

Sy het gehaas om na die straatmesmanne te hardloop, maar 'n dik skare, 'n borrelende stroom wat na die plein stroom, het haar nie toegelaat om te slaag nie, teruggedra, agter hom. Nee, nooit, moet haar nooit by Notre Dame-katedraal kry nie!

Die dik worsman het sy pos by die deur van die winkel verlaat en haar genader.

Wil jy by Notre Dame-katedraal uitkom? hy het simpatiek in 'n lae stem gevra.

"Ja," het Angelique gemompel. "Ek het heeltemal vergeet... Ek is...

"Kyk, hier is wat jy moet doen. Navigeer die vierkant en daal na die wynwroeg. Daar vra 'n paar bootman om jou na St. Landry te veer.

In vyf minute sal jy by Notre Dame-katedraal wees, aan die agterkant.

Sy het hom bedank en weer gehaas om te hardloop. Die worsman het haar die regte raad gegee.

Sommige bootman vir 'n paar klein munte sit dit in sy vaartuig en, waai drie oars, afgelewer aan die vrugte kaai van Saint Landry.

Angelique het gekyk na die houthuise op stiltes, onder die mure waarvan daar 'n stortingsterrein van verrotte vrugte was, en in haar geheue was daar daardie helder oggend toe Barba vir haar gesê het: "Daar, voor die stadsaal, Greve Square... Ek het eenkeer gesien hoe 'n towenaar daar verbrand word..."

Angelique het langs die straat gehardloop en langs die apsis van Notre Dame-katedraal gestrek. Die kanonne het hier gewoon en was heeltemal verlate. Voor haar hoor die brul van die skare, wat uitgebars het in 'n dowes, onheilspellende lui van klokke, vergesel van die teregstelling. Angelique het voortgegaan om te hardloop. Toe kon sy self nie verstaan waar sy die onmenslike mag gekry het om deur die skare kykers te breek nie, wat wonderbaarlik daarin geslaag het om die eerste rye toeskouers in die katedraalplein te bereik.

Op daardie oomblik, het die vriendelike uitroep van honderde mense die voorkoms van die oortuiging ingelui. Die optog het skaars in 'n dik skare gevorder. Die eksekuteursassistente het die weg met swepe skoongemaak.

Uiteindelik was daar 'n hout tweewielwaentjie, een van daardie rowwe penne waarin die riool uit die stad gehaal is. Daarop en nou was daar nog taai vuilheid en strooi.

Op hierdie skandelike wa het die figuur van die meester Oben gestaan, hy het gestaan, gejuig, in rooi broek en hemp, waarop die wapen van die stad Parys gespog het en hard na die woedende mobiele gekyk het. Die jong abbot het aan boord van die trollie gesit.

Geoffrey kon nie gesien word nie, en almal het geskree en geëis om die towenaar te wys.

"Hy moet aan die onderkant van die waentjie ly," sê 'n vrou langs Angelique. Hulle sê hy is halfdood.

"Ek hoop dat dit nie so is nie! Haar buurman, 'n pragtige pienkwangmeisie, het met hitte uitgeroep.

Die trollie het by die groot standbeeld van Postnik gestop.

Wagte op perdry met halberds het die skare teruggehou. Verskeie polisiesersante het in die plein verskyn omring deur 'n groot groep monnike uit verskeie godsdienstige gemeenskappe.

Die skare het geswaai en Angelique teruggestoot. Sy het geskree en, soos 'n woede, haar vingernaels in beweging laat terugkeer na haar sitplek.

Skielik het almal stil geword en in stilte kon die klokke gehoor word.

By die trappe wat na die plein gelei het, was daar 'n spook en het die trappe begin klim. Deur die sluier wat haar oë gewas het, het Angelique net hierdie skitterende wit figuur gesien. Toe het dit skielik tot haar bewussyn gekom dat die hande van die oortuiging op die skouers van die eksekuteur en die priester gelê het, en dat hierdie

twee hom eenvoudig sleep, en hy herrangskik nie eens sy bene nie.

Sy kop met lang swart krulle het aan sy bors gehang.

'n Monnik het voor gemarsjeer. Van tyd tot tyd het hy omgedraai en tot vyf begin, want die wind het die vlam van 'n groot kers gebuig, wat hy gedra het. Angelique erken in die monnik Conan Beshe, sy gesig is verwring deur frenzied, spyt viering. Die swaar wit kruisiging wat om sy nek hang, het sy knieë bereik en hom verhoed om te loop.

Hy het elke nou en dan gestruikel. Van buite af het dit gelyk of hy 'n grillerige dans van die dood voor die veroordeelde man uitgevoer het.

Die optog het stadig beweeg, asof in 'n nagmerrie. Uiteindelik het sy na die plein gegaan en na die portaal van die Laaste Oordeel gegaan.

Daar was 'n tou op die selfmoordbomaanvaller se nek. Van onder 'n lang wit hemp kon jy die kaal voet sien staan op 'n klipblad so koud

soos ys.

"Dit is nie Joffrey nie," het Angelique gedink.

Ja, dit was nie die persoon wat sy geken het nie, 'n man van verfynde siel, so in staat om al die vreugdes van die lewe te geniet.

Hy was 'n martelaar, 'n ongelukkige lyer, soos almal wat hier voor hom gebring is "kaalvoet, in 'n selfmoordhemp, met 'n tou om sy nek" ...

En op daardie oomblik het Geoffrey de Peyrac sy kop opgegooi. Op sy uitgeputte, grys, verminkte gesig het groot donker oë met somber vuur gebrand.

Sommige vrou het skril geskree:

"Hy kyk na my! Hy gaan my betower!

Maar Count de Peyrac het nie na die skare gekyk nie. Sy blik was vorentoe gerig op die grys fasade van die katedraal, versier met

beeldhouwerke van die heilige ouderlinge.

Met watter gebed het Hy hom tot hulle bekeer? Watter beloftes het jy van hulle gekry? Miskien het Hy hulle nie eens gesien nie.

Aan die linkerkant van die selfmoordbomaanvaller het een van die hofklerke gestaan en die uitspraak in 'n neusstem begin lees. Die klokke het stil geword, maar dit was steeds moeilik om die woorde van die uitspraak te verstaan.

"Vir die volgende misdade: ontvoering, goddeloosheid, verleiding...

Magic... gegee aan die eksekuteur... toegeken aan die notre Dame katedraal Plein ... sal openbare bekering bring met sy kop ontbloot, kaalvoet... hou 'n brandende kers...

Dit was eers toe hy sy boekrol begin oprol het dat almal besef het dat hy klaar gelees het.

Toe het Conan Beshe die teks van openbare bekering aangekondig.

"Ek bely die misdade waarin ek beskuldig word. Ek vra God om vergifnis. Ek aanvaar die straf om vir my sondes te versoen."

Die oortuiging het nie die krag gehad om 'n kers vas te hou nie, en die priester het dit geneem.

Almal het gewag vir die berouvolle stem om uiteindelik te kom, en die skare het ongeduld uitgespreek.

"Sê vir my, duiwel se henchman!

"Wil jy graag saam met jou meester in die hel brand?"

Angelique het skielik gevoel dat haar man met krag gaan. Sy dooie-bleek gesig het opgehelder. Steeds leun op die skouers van die eksekuteur en abbot, hy reguit, asof skielik het hy grootgeword, en nou was hy bo The Master Oben. Selfs voordat hy sy mond oopgemaak het, het liefde vir Angelique gesê wat hy nou sou doen.

In die ysige lug het skielik 'n diep, luikende, ongelooflike stem geklink.

Die goue stem van die koninkryk het vir die laaste keer gesing.

Hy het in Provence die Bearan-liedjie gesing, so bekend aan Angelique, en sy was die enigste een wat verstaan het waaroor hy gesing het.

Staan op my

knieë met

my kop onder, ek bid tot jou, liewe

koningin van die Pragtige Tuin, waar Christus die lig gesien het, Red die stad Toulouse...

Hierdie delikate tuin is ons blydtjie...

'N delikate tuin waar alles bloei...

Stoor die immerblom Toulouse...

Hierdie lied, soos 'n dagger, het Angelique se hart deurboor. Sy het geskree.

Haar uitroep het geklink in die daaropvolgende eerie stilte, want op daardie oomblik het die lied gebreek: die monnik Beshe het die sanger op die lippe getref met sy beenkruisig. Die skuldigbevinding se kop het weer op sy bors geval, 'n stroompie bloed het uit sy mond gevloei. Maar hy het dadelik weer reguit.

"Conan Beshe," skree hy hard in dieselfde luik- en skoon stem. "In 'n maand gee ek vir jou 'n datum voor God se hof.

Die skare het gebewe van afgryse, waansin van uitroepe het die stem van Graaf de Peyrac verdrink.

'n Golf van woede, grenslose verontwaardiging het mense gevee.

Maar dit is meer veroorsaak deur die arrogansie van die selfmoordbomaanvaller as deur die monnik se daad. So 'n skandaal het nog nooit in die Plein van Notre Dame-katedraal gebeur nie!

Sing! Hy het dit gewaag om te sing! Wel, laat hom 'n godsdienstige gesang sing! Maar die lied is in een of ander onverstaanbare taal, in die taal van die duiwel!..

Asof in 'n monsteragtige warrelpool, die skare opgelig Angelique, gespin, benoud, en, vertrap haar voete, gedra haar vorentoe, en sy bevind haarself vasgevang in 'n hoek, in die opening van 'n deur.

Nadat sy die streep met haar hand geword het, het sy dit gestoot en, asem gesnak, in die duisternis van die verlate katedraal gevlieg.

Sy het haarself probeer saamtrek, om die pyn wat oor haar lyf gestort het, te oorkom. Die kind het in haar maag beweeg. Toe Joffrey gesing het, was hy so daar gedraai dat sy skaars die kla kon hou.

Sy is doof gehoor deur die brul van die skare. Aanvanklik het dit gegroei, maar na 'n klimaks bereik, nadat 'n paar minute begin bedaar het.

"Ons moet weggaan," het Angelique vir haarself gesê. "Ons moet terugkeer na Greve Square," het sy haar toevlug in die katedraal verlaat. In die plein, in die plek waar die monnik Beshe getref count de Peyrac, verskeie mans ek vroue geveg onder mekaar.

"Hier is hy, die towenaar se tand! Een van die mans het skielik geskree.

Hy het gehaas om te hardloop, die ander het agter hom aangejaag.

Sommige vrou het 'n wit flap gewaai.

"Ek het daarin geslaag om die stuk van sy hemp af te skeur! Wie wil? Dit bring geluk!

Angelique het gehardloop. Agter die Brug van Notre Dame het sy die skare met die waentjie ingehaal, maar langs die straat van Asblik en Mesmanne was dit byna onmoontlik om deur te druk. Sy het gesmeek om gemis te word. Maar sy was nie eens geluister na. Dit het gelyk of mense in een of ander

waansin geval het. Sneeu onder die strale van die son gly van die dakke van groot lae direk op mense se koppe, maar niemand het enige aandag daaraan gegee nie.

Uiteindelik het Angelique daarin geslaag om by die hoek van Greve Square uit te kom. En op daardie oomblik het sy 'n groot vuurkolom bo die vuur sien uitstyg. Toe sy haar hande na hom strek, hoor sy haar mal stem:

"Dit is aan die brand! Brandwonde!

Met 'n wilde waansin het sy haar pad na die vuur self gemaak. Dit ruik warm. Die vuur, geblaas deur die wind, het gegons.

Die hout het met 'n verskriklike knal gebrand, asof dit bulder en hael dreun. Watter soort man in 'n rooi hemp loop om 'n vuur met 'n brandende fakkel in sy hande en gly dit onder die onderste gebreide kwashout?

Watter soort man in 'n swart suphan, met gesaad wenkbroue vasgeklou aan die sytrappe en, strek tot by die vuur kruisiging, skree:

"Hoop! Hoop!

En watter soort persoon is in hierdie piekel? O, my God! Is daar 'n lewende ding daar? Nee, hy is dood, want die eksekuteur het hom verwurg!

"Kan jy hom hoor skree?" Hulle het in die skare gepraat.

"Nee, hy skree nie, hy is dood," het 'n verwarde Angelique gesê.

Maar dit het ook vir haar gelyk of die swaar sluier van vuur hartverskeurende gehuil veroorsaak het, en sy het haar ore met haar hande bedek.

"Hoe skree hy! Hy skree! Hulle het dit in die skare herhaal.

Sommige het verwyt:

"Waarom het hy 'n kappie gedra?" Ons wil hom sien squirm!

Die warrelwind het baie verkoolde wit blare uit die vuur geneem, en hulle as, vlieg, het hulle op die koppe van mense gevestig.

"Saam met die towenaar brand sy diaboliese boeke... Die wind het skielik die vlamme van die vuur gebuig. Vir 'n oomblik voor Angelique se oë was daar 'n verskriklike prentjie: hope boeke van die Hotel of Merry Science en 'n pilaar, waaraan 'n swart, beweginglose figuur met 'n geslote donker kapkop vasgebind was.

Sy het ineengestort sonder om te voel.

Hoofstuk 52

Angelique het tot haar sintuie in die worswinkel op Greve Square gekom.

"O, hoe erg is dit alles!" het sy gedink en gesluk. Maar waarom is dit so donker? Miskien het sy blind geword. 'n Vrou met 'n kandelaar in haar hand het teenoor haar geleun.

"Wel, jy is beter daaraan toe, liefling! Ek het gewonder of ek dood is.

Die barbier het gekom en vir jou bloed gegee. Maar ek dink jy is in 'n kontrak.

"O nee," het Angelique teruggetrokke en haar hand op haar maag gesit. "Dit gaan drie weke wees, nie voorheen nie. Hoekom is dit so donker?

Dit is net te laat. Hulle het teruggeroep in die aand.

"En die vuur?"

"Dit is verby," het die worsman se vrou saggies gesê. "Maar vir 'n lang tyd was hy aan die brand. Dit was 'n lang dag! Die lyk is eers teen twee-uur die middag verbrand. En toe hulle die as begin verstrooi, het hulle so 'n stortingsterrein begin! Almal wou 'n handjievol hê. Die eksekuteur was amper uitmekaar geskeur.

Toe sy pouseer, het sy gevra:

"Het jy Hom geken, towenaar?"

"Nee! Angelique het skaars gepraat. "Nee! Ek weet nie wat met my gebeur het nie. Dit is net die eerste keer dat ek so iets gesien het.

Ja, dit maak 'n sterk indruk. Ons almal, wat 'n winkel in Greve Square het, het so baie gesien dat ons niks kan verstaan nie. Dit lyk

nie eens of ons iets mis wanneer niemand aan die dwarslat uithang nie.

* * *

Angelique wil graag hierdie mooi mense bedank, maar in haar beursie het sy net 'n paar klein munte gehad. Sy het gesê sy sal dan na hulle toe gaan en die geld wat hulle aan die barbier betaal het, terugbe gee.

In die blou skemer het die klokke van die stadsaal geblaas en die einde van die werksdag ingelui. Die nag het gekom en die ryp het verskerp.

Aan die rand van die plein was daar 'n groot vurige blom gemaak van brandende kole, wat deur die wind aangehang is. Dit is al wat oorbly van die vuur.

Angelique het om die vuur rondgedwaal en skielik gesien dat iemand in 'n skugter stap uit die duisternis van die steierwerk gekom het. Dit was 'n abbot. Hy het haar genader, maar sy het met afgryse teruggeraak – van die voue van sy soutana het nog nie die ondraaglike reuk van brandende vleis en rook verweer nie.

"Ek het geweet jy kom, my suster," het hy gesê. Ek het vir jou gewag. Ek wou vir jou sê dat jou man 'n Christen gesterf het. Hy het voorberei vir die dood en dit met nederigheid aanvaar. Natuurlik was hy spyt oor die lewe, maar hy was nie bang vir die dood nie. Hy het

verskeie kere aan my herhaal dat hy graag voor die Skepper sou verskyn. Ek dink die groot vertroosting vir hom was die sekerheid dat hy uiteindelik sou weet...

Die abbot se stem het sy huiwering en 'n paar verrassing verraai.

— ... uiteindelik weet of die aarde draai.

"O, natuurlik," roep Angelique, wat skielik oorweldig is deur woede.

"Hoe soortgelyk is dit aan hom!

Alle mense is dieselfde! Hy gee nie om dat Hy my in armoede en wanhoop op hierdie aarde gelaat het nie, wat óf draai óf nie!

"Nee, my suster! Hy het baie keer vir my gesê, "Sê vir haar ek het haar lief. Dit was my hele lewe. Ek is 'n knik! "Ek sal net 'n episode in haar lewe wees, maar ek glo dat sy haar pad sal kan vind." Hy het ook gesê as 'n seun gebore is, wou hy Cantor genoem word as die meisie Clemence was.

* * *

Cantor de Marmon - Languedoc troubadour, Clemence Isor -

beskermheer van "Blom Speletjies" in Toulouse.

Hoe ver dit alles is! Hoe onwerklik blyk dit te wees onder die veragtelike werklikheid waarin Angelique nou geleef het! Met die probleme om haar bene te beweeg, het sy na die Templar gegaan.

Vir 'n rukkie het sy doelbewus haar woede by Geoffrey ontsteek en dit het haar aan die gang gehou. Natuurlik gee hy nie om dat sy met droefheid en trane opgedroog word nie. Is 'n vrou se ervarings enigiets werd?..

Maar hy, wat reeds aan die ander kant van die lewe, sal uiteindelik vind die antwoord op die vrae wat nie vrede aan sy gedagtes wetenskaplike gegee ...

Skielik het trane uit haar oë gestroom en sy moes teen die muur van die huis leun om te verhoed dat sy val.

"O, Joffray, my liefde," fluister sy. "Nou weet jy of die aarde draai of nie. . . Wees gelukkig in die ewigheid!

Die pyn dwarsdeur die liggaam het ondraaglik geword. Binne is dit asof iets gebreek is. Sy het besef dat die aflewering op die punt was om te begin.

Dit was 'n lang pad van die Templar. Dwaal in die strate, sy het verlore geraak. Toe sy rondkyk, het sy gesien wat by die brug van

Ons Dame van Parys was. Dit was op daardie oomblik dat 'n wa inging gery het. Angelique het die draer uitgeroep.

Ek is siek.. Kan jy my na die stadshospitaal neem?

"Dit is waarheen ek gaan," het die taximan gesê. Vir die vrag vir die begraafplaas. Ek ry die dooies.

Gaan sit, pragtig.

Hoofstuk 53

"Wat noem jy hom, my dogter?"

Cantor.

Kantor? Dit is nie 'n Christelike naam nie.

"Ek gee nie om nie," het Angelique gesê. "Gee my my baba.

Sy het die kind uit die hande van 'n manlike-agtige vroedvrou wat hom ontmoet in hierdie hartseer wêreld - 'n rooi, nog nat lewende knop toegedraai in 'n flap van 'n vuil vel.

Die dag is nog nie verby nie - die versierde horlosie van die Paleis van Justisie het nie tyd gehad om middernag te breek nie, toe die

seun van die tereggestelde Telling gebore is.

Angelique se hart was platgeslaan. Die liggaam is gebreek, gepysteer. Alles daarin was bloeding, en die siel en die liggaam. Die voormalige Angelique is saam met Geoffrey de Peyrac oorlede.

Maar saam met klein Cantor is 'n nuwe vrou gebore, wat slegs krummels van treffende teerheid en naïef van die laaste Angelique bewaar het.

Al daardie wrede en rebelsheid, wat in die ongebreidelde meisie van Montela geskuil het, het skielik in haar opgewek, 'n swart stroom het uitgebars deur die oop wond van haar wanhoop en afgryse.

Sy het die puny vrou langs haar weggestoot, wat alles aan die brand en heerlik was. Maar haar tweede buurman – haar Angelique het ook na die rand van die bed gestoot – betoog. Sy het vanoggend begin bloei. Angelique was bekommerd oor die siek reuk van bloed, wat alle matras geweek is.

Angelique trek op 'n tweede kombers. Die vrou het weer iets betog.

"Almal dieselfde, hulle is albei gedoem," het Angelique gedink. "Laat my en my kind ten minste probeer opwarm en oorleef."

Nie heeltemal herstel, lê in die onheilspellende duisternis op haar squalid bed, Angelique lyk wye oop oë deur die verwoede dak by die geel lig van die talg kerse.

"Dit is vreemd," het sy gedink. "Joffray het gesterf en Angelique het hel toe gegaan."

In hierdie onderwêreld, versadig met dik, soos mis, walglike reuk van ontneming en bloed, geween, gekerm, klagtes kan gehoor word. Die skril uitroep van die pasgeborenes het nie vir 'n sekonde gestop nie.

Dit het gelyk of hulle 'n paar eindelose psalm gesing het, dan hard, dan stil, dan skielik met hernude skaal, reeds aan die ander kant van

die kamer.

Die lug was ysig, ten spyte van die draagbare roosters wat in die gange geplaas is - al die hitte weggevoer konsepte.

Angelique het begin verstaan watter verskriklike ervaring die gruwel van die armes voor die hospitaal gegenereer het.

Is dit nie die aanloop tot die dood toe nie?

Hoe om hier te oorleef, onder hierdie groep siektes en riool, waar die konvalent lê by die aansteeklike, waar chirurge werk op vuil tafels met skeermesse, wat voor geskeer die baarde van kliënte in hul barbers?

Die dagbreek het gekom. Die klokke het vir die vroeë Massa gelui.

Angelique het onthou dat gewoonlik op hierdie uur nonne voor die poorte van die hospitaal van die dooies gesit het, sodat hulle op 'n wa gelaai is en na die begraafplaas van die Onskuldiges geneem is.

Die stingy strale van die winterson kan die Gotiese fasade van hierdie antieke hospitaal verlig, maar hulle sal nie meer die lyke wat in die omhulsels toegewerk is, kan laat herleef nie.

Gehul in mis uit die rivier, die stad hospitaal op sy eiland in die middel van die Seine - hierdie waterweg wat Parys verskaf en gedien het as die afloop van alle riool - lyk soos 'n skip gaan na die dagbreek met 'n vervloekte las.

Iemand het die dak getrek. Twee paramedici in loodkleed het om die drie vroue wat op die bed gelê het, die een wat bloeding was, opgelig en haar op 'n draagbaar gesit.

Angelique het gesien dat die ongelukkige dood is. Die kind se lyk het reeds op die draagbaar geword.

Angelique het na haar kind gekyk, wat sy op haar bors gedruk het.

Waarom huil hy nie? Miskien is hy ook dood. Nee, hy slaap met sy cams, en sy gesig is kalm, selfs snaaks vir 'n pasgebore. Die kind het geen idee gehad dat hy 'n kind van droefheid en armoede was nie. Sy gesig het soos 'n roosknop gelyk en sy kop was bedek met 'n ligte kanon. Angelique het hom elke nou en dan wakker gemaak, bang dat hy sou sterf of sterf. Hy het sy modderige blou oë oopgemaak en dadelik weer aan die slaap geraak.

* * *

In die saal het die nonne vir die vroue gesorg. Hulle het geweldige toewyding en moed getoon, wat slegs in hulle geloof in God getrek kon word. Maar die verskriklike toestande van die hospitaal, vuil al die tyd voor hulle onoplosbare probleme.

'n Passievolle begeerte om gedwonge Angelique te leef om die inhoud van die bak waarheen sy gebring is, in te sluk.

Daarna, probeer om nie te dink oor die heerlike buurman en die bebloede matras, het sy probeer om aan die slaap te raak om krag te kry. Sommige obskure visioene het verbygegaan voordat haar oë gesluit het. Sy het aan Gontran gedink. Nou dwaal hy iewers op die paaie van Frankryk; hier het hy by die brug gestop om die brugplig te betaal. Maar, nadat hy besluit het om geld te spaar, het hy begin om

'n portret van 'n doeane-beampte te verf ...

Hoekom het sy aan Gontran gedink? Ja, hy het 'n swak vakleerling geword en rondom Frankryk rondgedwaal, maar bo hom is 'n duidelike lug. Gonthran was van dieselfde ras as daardie chirurge wat in een van die wyke van die hospitaal nou oor die lydende pasiënt geleun het en probeer het om die raaisel van lewe en dood op te los. In hierdie halfslaap, nadat losgemaak van alle aardse konvensies, Angelique skielik besef dat Gonthran - een van die mees wonderlike mense in die wêreld ... net soos daardie chirurge...

Gedagtes was 'n bietjie verward in Angelique se kop. Hoekom, dan, is chirurge net swak barbers, eenvoudige winkeliers wat nie

respekteer nie, want mense het hulle so baie nodig?..

Hoekom Gonthran, 'n man met so 'n ryk innerlike wêreld, wat deur die krag van sy talent die konings self kan bewonder, is net 'n vervreemde bedelaar ambagsman wat met sy klas gebreek het?..

Maar

waarom dink sy aan hierdie nuttelose dinge? Nou het sy net een ding nodig – om meer krag te kry om uit hierdie hel te kom!

* * *

Angelique het slegs vier dae in die hospitaal deurgebring.

Ongesosieerde en harde, sy het vir haarself die beste komberse geëis en die vroedvrou gebad om haar vuil hande en haar kind aan te raak. Sy het twee bakke kos uit die skinkbord geneem in plaas van een. En een oggend pluk sy uit die beginner 'n skoon apion, wat sy pas aangesit het, en terwyl die arme ding na die ouer non gehardloop het, het sy hom vir haarself en doeke vir haar baba op verbande geslyp.

Toe sy bestraf is, het sy stil-stil die spottende, onwrikbare voorkoms van haar groen oë by die nonne reggemaak en hulle het teruggetrek.

Die gips wat in die kamer gesit het, het vir haar handelsware gesê:

"Ek dink hierdie meisie met groen oë is iets van die kop."

Angelique het net een keer gepraat toe een van die trustees van die stadshospitaal, wat 'n geurige sakdoek vashou, na die kamer gekom het om haar te berispe.

"Soos ek vertel is, my liewe, jy wil nie hê 'n ander pasiënt moet met jou die bed deel wat jy deur 'n openbare liefdadigheidsorganisasie gegee is nie. Dit lyk of jy selfs twee pasiënte op die vloer gestoot het wat so swak was dat hulle nie kon weerstaan nie. Bekeer jy jou nie

van wat jy doen nie? Die stadshospitaal moet almal aanvaar wat hulp nodig het, en beddens is nie genoeg nie.

"Dan is dit beter om al die pasiënte wat gelyktydig na jou toe kom in die omhulsel naaldwerk!

Angelique het onbeskof geantwoord. "In die hospitale wat deur mnr.

Maar jy het dit nie in jou instelling toegelaat nie, waar verregaande bestellings ook heers, veranderinge aanbring, want jy is bang, asof jy die antwoord moet hou. Waarheen gaan al die skenkings wat jy vir my sê, waarheen gaan die geld wat die stadsowerhede gee? Is mense so harteloos, en die staat is so arm dat dit onmoontlik is om meer strooi te koop om matrasse elke dag te verander onder die siekes, wat vuil word hulle, en nie die ongelukkige verlaat om te verrot in hul eie ingewande! O, ek is seker wanneer mnr Vincent se skaduwee deur die hospitaal dwaal, snik sy met droefheid!

Die trustee, ingesteek in sy sakdoek, staar na haar in verbasing. In die vyftien jaar wat hy vir verskeie wyke van die hospitaal versorg het, moes hy absurde, skreeuende vroue, skandaliste, onwelvoeglike prostitute hanteer. Maar nooit het enige van diegene wat op hierdie putte ly, hom so 'n herassessering gegee nie, en selfs so uitstekend sy gedagtes uitgespreek.

"'n Vrou," het hy gesê, sy borste bult, "van die manier waarop jy dink, jy het genoeg krag om terug te keer na jou huis. So, as jy nie die seën waardeer wat jy gegee is nie, laat ons skuiling.

"Gewillig," het Angelique angel gesê. "Maar nie voor my klere nie, wat by my toelating hier ek afgeneem en so verskriklik geskiet is met

die lappe van pokkepasiënte, met die klere van die plaag, soos dit in my teenwoordigheid gewas moet word. Andersins sal ek hier in een hemp vertrek, na die notre Dame-katedraalplein gaan en skree dat alle skenkings van die adel en geld van die staatskas in die sak van die trustees van die stadshospitaal ingaan. Ek sal 'n beroep doen op

die mense namens mnr Vincent, die gewete van ons koninkryk. Ek gaan skree sodat die koning self 'n agtergrondtjek sal eis.

"As jy dit doen," leun die voog teenoor haar met 'n wrede voorkoms,

"Ek sal jou beveel om jou te bind en toe te sluit met die lunatics.

Angelique het gesidder, maar sy blik weerstaan. Sy onthou die roem wat 'n gips vir haar geskep het...

"En Ek belowe julle dat as julle hierdie gemeen pleeg, sal al julle geliefdes voor die einde van die jaar sterf!

"Aan die einde van die dag waag ek niks nie," het sy gedink en op haar walglike bed gelê. "Mense is so dom!..."

* * *

Toe sy hierdie verskriklike hospitaal verlaat het, gratis, lewendig, geklee in al die skoon, Paryse lug wat sy eens verskriklik gevind het, het sy vars gelyk, net ongelooflik.

Sy het amper in 'n vinnige stap geloop en die kind in haar arms vasgehou. Nou was sy net een ding bekommerd: sy het baie min melk gehad, en Cantor, wat tot dusver verrassende verstand getoon het, het rusteloos geword. Hy het die hele nag lank gehuil en tevergeefs probeer om enigiets uit haar leë bors te suig.

"Daar is bokke in die Tempel," het sy gedink. "Ek sal my bababok se melk voed. Niks, laat hom soos

'n klein kindjie lyk."

Wat het met Florimon gebeur? Natuurlik het Cordo se weduwee hom nie verlaat nie, sy is 'n lekker vrou, maar Angelique het gedink sy het baie jare gelede met haar eersgeborene opgebreek.

Mense met kerse in hulle hande het verby haar geloop. Daar was 'n reuk van warm pannekoek wat uit die huise gekom het. Angelique

het onthou dat vandag die tweede van Februarie is, die fees van die Here se herinnering, die bekendstelling van Jesus in die tempel en die suiwering van die maagdelikheid, en op hierdie dag, volgens gewoonte, gee almal mekaar kerse.

"Arme klein Jesus!" dink Angelique, soen Cantor op die voorkop en gaan by die Templar-hek in.

Terwyl sy die huis van Cordo se weduwee genader het, het sy 'n kind hoor huil. Haar hart het woes geslaan en haar gevra om Florimon te huil.

Struikel, die baba hardloop na haar, en na hom, gooi sneeuballe na hom, 'n trop seuns gejaag.

"Die towenaar! Haai, klein towenaar! Wys my jou horings!

Angelique het met 'n uitroep na haar seun gehaas, hom met haar vrye hand gesit en hom gedruk, die kombuis binnegegaan, waar die ou vrou, wat in die hart gesit het, haar boog skoongemaak het.

"Hoe kan jy toelaat dat hierdie slackers hom tormenteer?"

Cordo se weduwee het haar hande met trane uit die boog afgevee.

"Wees stil, my liewe! Ek het reeds vir die baba gesorg, selfs al is jy iewers weg, en ek het nie geweet of ek jou ooit sal sien nie. Maar jy kan hom nie die hele dag met my kop laat mors nie. So ek het hom buite om 'n paar vars lug te kry. Wat kan ek doen as die seuns hom

'n towenaar noem? Was sy pa nie regtig in Greve Square verbrand nie? Hy gaan daaraan gewoond moet raak. My seun was 'n bietjie

ouer toe hy gestenig en geterg deur die Hanger ... O, wat 'n pragtige baba! En die ou vrou, nadat hy die mes opsy gesit het, het Cantor met 'n entoesiastiese voorkoms bewonder.

* * *

In haar ellendige kamer is Angelique dadelik aangegryp deur 'n gevoel van saligheid, en om albei seuns op die bed te sit, het sy gehaat om die vuur te versprei.

"Hoe gelukkig is ek! Florimon het herhaal en met sy blink swart oë na haar gekyk.

Hy het aan haar romp vasgeklou:

"Ma, jy verlaat nie weer nie?"

Nee, my skat. Kyk wat 'n pragtige broer het ek vir jou gebring.

"Ek hou nie van hom nie," het Florimon dadelik verklaar en jaloers aan haar vasgeklou.

Angelique het Cantor gesing en hom nader aan die vuur gebring. Die kind het uitgereik en gaap.

gosh! Wat 'n wonderwerk, ten spyte van al die lyding, was sy in staat om geboorte te gee aan so 'n vet kind!

Angelique het vir 'n paar dae baie kalm in die Tempel gewoon. Sy het steeds geld gehad en sy het binnekort gehoop op Raymond se terugkeer.

Maar een middag is sy ontbied na haar Bali Templar, wie se pligte polisietoesig oor hierdie bevoorregte eiland Parys ingesluit het.

"My dogter," het hy reguit verklaar, "namens die heer van die groot priory, moet ek jou inlig dat jy die Tempel moet verlaat. Soos u weet, aanvaar hy onder sy beskermheer slegs diegene wie se reputasie

nie die eer van sy klein prinsdom kan beskadig nie. So jy moet hier uitkom.

Angelique wou vra waarvoor sy vermaan is, en het toe gedink dit is beter om homself net aan die voete van die Hertog van Vendom te

gaan gooi, die groot voor. Maar toe skielik onthou sy skielik die koning se woorde: "Ek wil nie meer van jou hoor nie!"

Daarom het hulle geweet wie sy was! En miskien selfs gevrees dit ...

Sy het besef dat dit sinneloos was om te vra vir ondersteuning van die Jesuïete. Hulle het haar eerlikwaar gehelp terwyl daar iets was om te beskerm. Maar nou is die spel verlore. Diegene wat, soos Raymond, hulself in die gedrang gebring het deur betrokkenheid by hierdie donker saak, moet verwyder word.

"Goed," sê Angelique en gryp haar tande. "Ek sal die Tempel voor donker verlaat.

"Ek weet jy het betaal vir die kamer wat voorlê," het Bali gesê en onthou die geld wat sy hom gegee het op die dag toe Kouassi-Ba opgedaag het. "Jy sal van die "uitgangsdag" vrygelaat word.

Angelique het haar onwyse besittings in 'n klein leer bors gesit, beide kinders warm toegedraai en langs dinge op 'n kruiwa gesit, wat haar reeds gedien het toe sy na die Templar verhuis het.

Cordo se weduwee was op die mark. Angelique het haar geld op die tafel gesing.

"Wanneer ek ryker is, sal ek hierheen kom en haar meer vrygewig bedank," het sy gedink.

"Ma, gaan ons stap?" Florimon gevra.

Ons gaan terug na tannie Orthans.

"Sal ons Baba sien?" Dit is wat hy Barba genoem het.

"Ja," het hy gesê.

Die seun het sy hande geklap. Op pad staar hy met bewondering aan die kante.

Voor haar kruiwa het Angelique langs die sypaadjie geloop, waar die vloeibare modder met die gesmelte sneeu gemeng het en liefdevol na die gesigte van haar kinders gekyk het, saamgedruk onder 'n kombers waarin sy hulle toegedraai het. Gedagtes oor die lot van hierdie twee nog brose wesens het haar nie vrede gegee nie.

Die lug bokant die dakke was duidelik, die wolke het verdwyn.

Waarskynlik, in die nag sal daar geen ryp wees nie, want in die afgelope dae het dit warm geword, en die armes, wat niks het om te verdrink nie, moes opgesak het.

* * *

Op Adastraat in die Saint-Landrie-omgewing het Barba met blydskap geskree toe sy Florimon sien.

Die baba het sy hande aan haar uitgehou en haar warm gesoen.

"God, U is my engel! Die bediende gemompel.

Haar lippe het gebewe en haar oë was vol trane. Sy het soos 'n spook na Angelique gekyk. Sy moes onwetend hierdie vrou vergelyk het met 'n streng, hangende gesig geklee armer as haarself met daardie pragtige dame wat 'n paar maande gelede op hierdie huis geklop het.

En Angelique het op daardie oomblik gedink dat Barba van haar attic

'n vuur in Grevsky Square gesien het.

Op die trappe het iemand saggies geskree en Angelique het omgedraai.

Ortance, met 'n kers in sy hand, het blykbaar met afgryse gevries op die trappe. Aanklaer Fallo de Sanse het in die trap verskyn. Hy was

sonder 'n pruik, in 'n kleed en 'n geborduurde nagkap. Hy het daardie dag 'n dokter gehad.

Toe hy sy skoonsuster sien, het sy onderlip in vrees gehang.

Uiteindelik, na 'n lang stilte, het Ortance haar bewende hand uitgestrek en stil gesê:

"Klim uit! Jou godvervloekte familie het te lank onder my dak geleef.

"Bly stil, dom! Angelique het gesê, struikel.

Sy het na die trappe gegaan en opgekyk na haar suster: Ek gaan weggaan. Maar skuiling asseblief onskuldige babas, hulle sal jou geen probleme maak nie.

"Klim uit! Ormans herhaal. Angelique draai na Barba, wat Florimone en Cantor na haar bors gedruk het.

"Barba, jy is 'n goeie meisie, ek sal hulle op jou los. Dit is al my geld, jy sal vir hulle melk koop.

Kantor het nie 'n broodwinner nodig nie, hy is lief vir bokmelk.

"Klim uit! Oorwin dit! Oorwin dit! Ortance het squealing geskree.

Sy het haar voete begin stomp.

Angelique het by die deur gekom. Sy het haar laaste blik nie na die kinders gegee nie, maar na haar suster.

Die kers het in Orthance se hand gebewe en dansende skaduwees by haar verwronge gesig gegooi.

"Het ons saam met haar op 'n wye bed gelê en met vrees om onsself te vertroei, gewag vir die dame van Montela om te verskyn, 'n spook wat deur die kamers van die kasteel rondgedwaal het met haar arms uitgestrek?"

Angelique het uitgekom en die deur agter haar toegemaak. Vir 'n sekonde het sy gespog en gekyk hoe een van die klerke op 'n stoel

geklim het en 'n groot lantern oor die kantoor van die meester Fallo de Sanse belig het.

Toe draai sy skielik en streel deur die strate van Parys.

Document Outline